

Bodleian Libraries

UNIVERSITY OF OXFORD

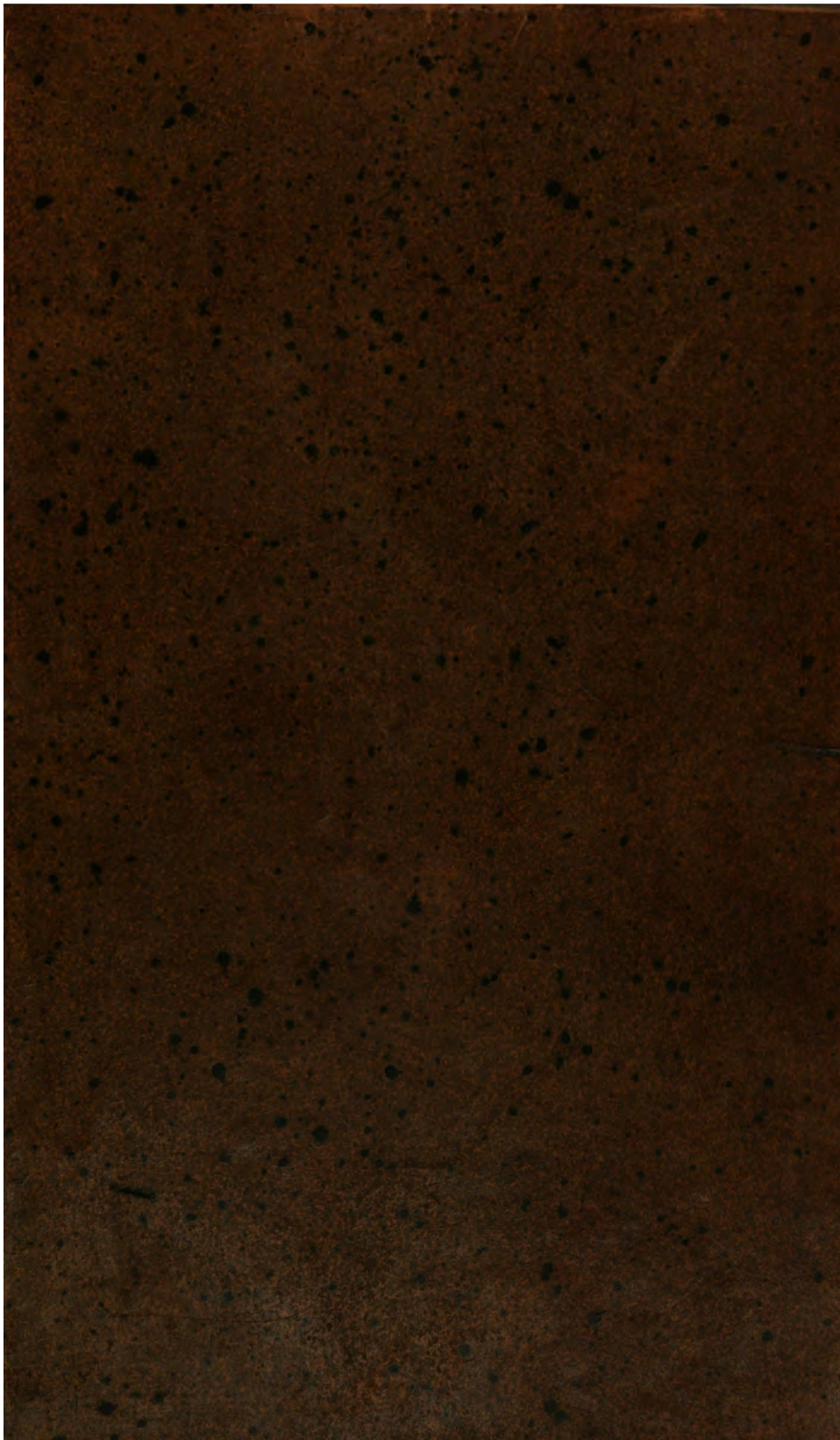
This book is part of the collection held by the Bodleian Libraries and scanned by Google, Inc. for the Google Books Library Project.

For more information see:

<http://www.bodleian.ox.ac.uk/dbooks>

This work is licensed under a Creative Commons Attribution-NonCommercial-ShareAlike 2.0 UK: England & Wales (CC BY-NC-SA 2.0) licence.

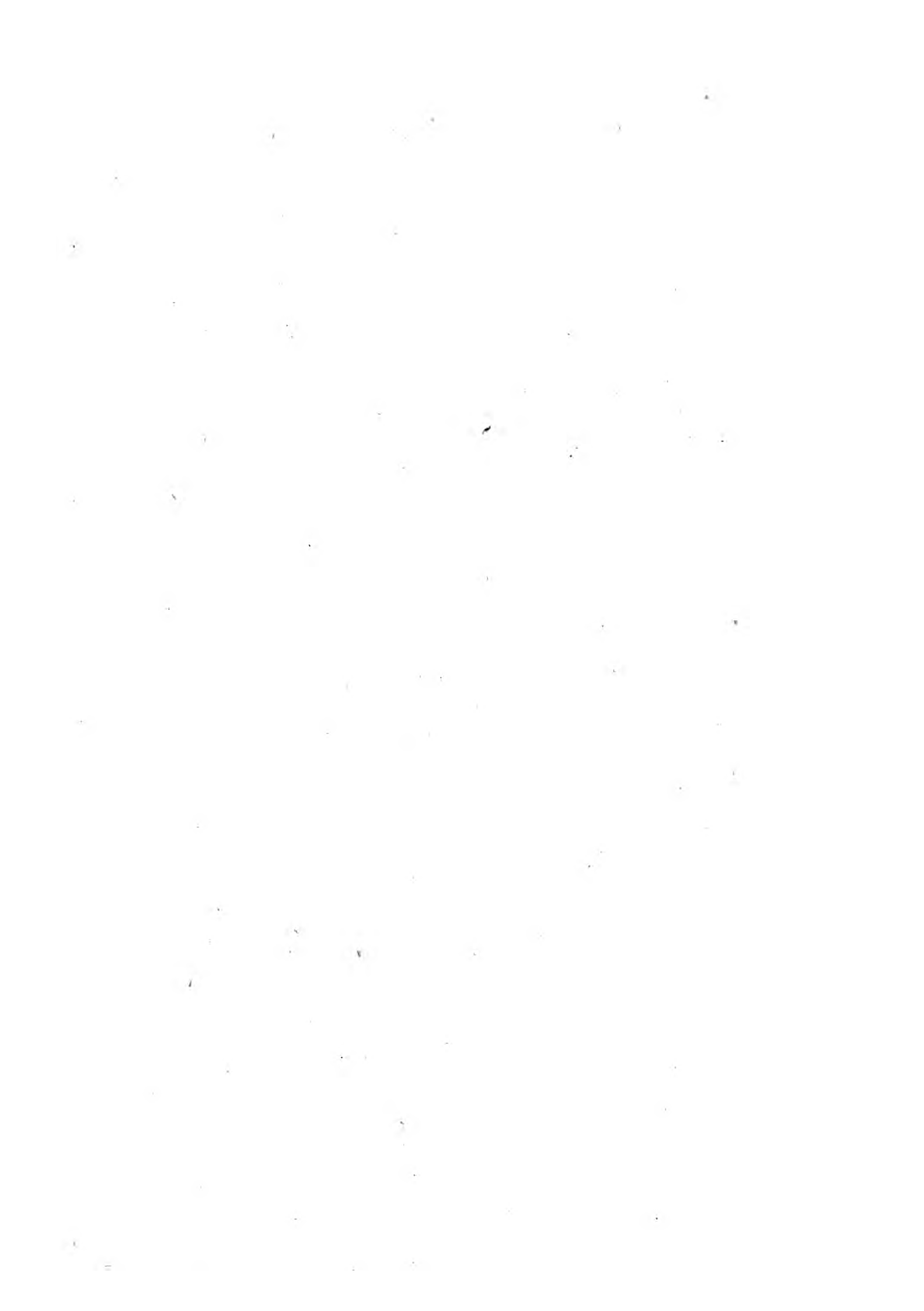

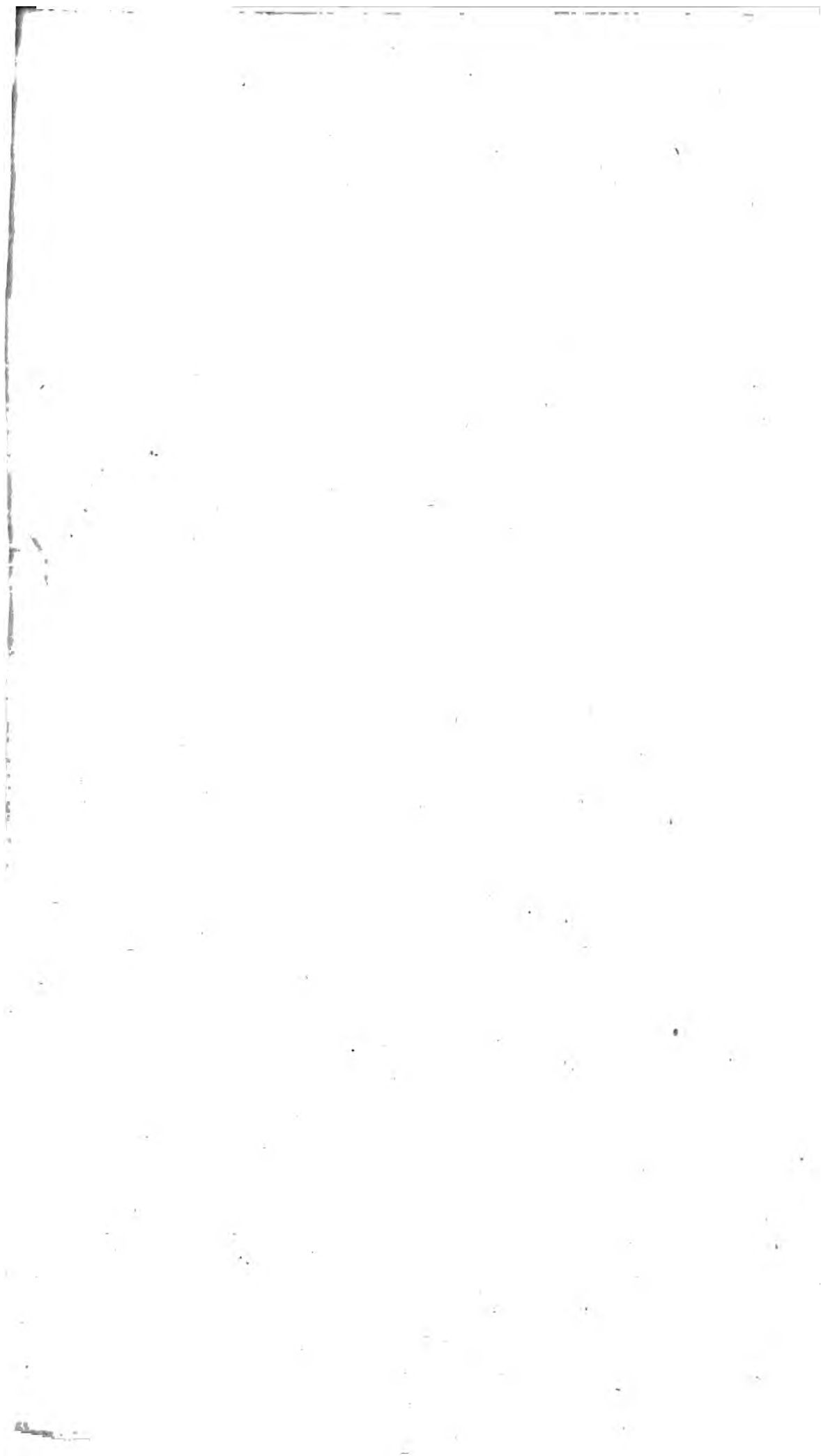
1-1-11

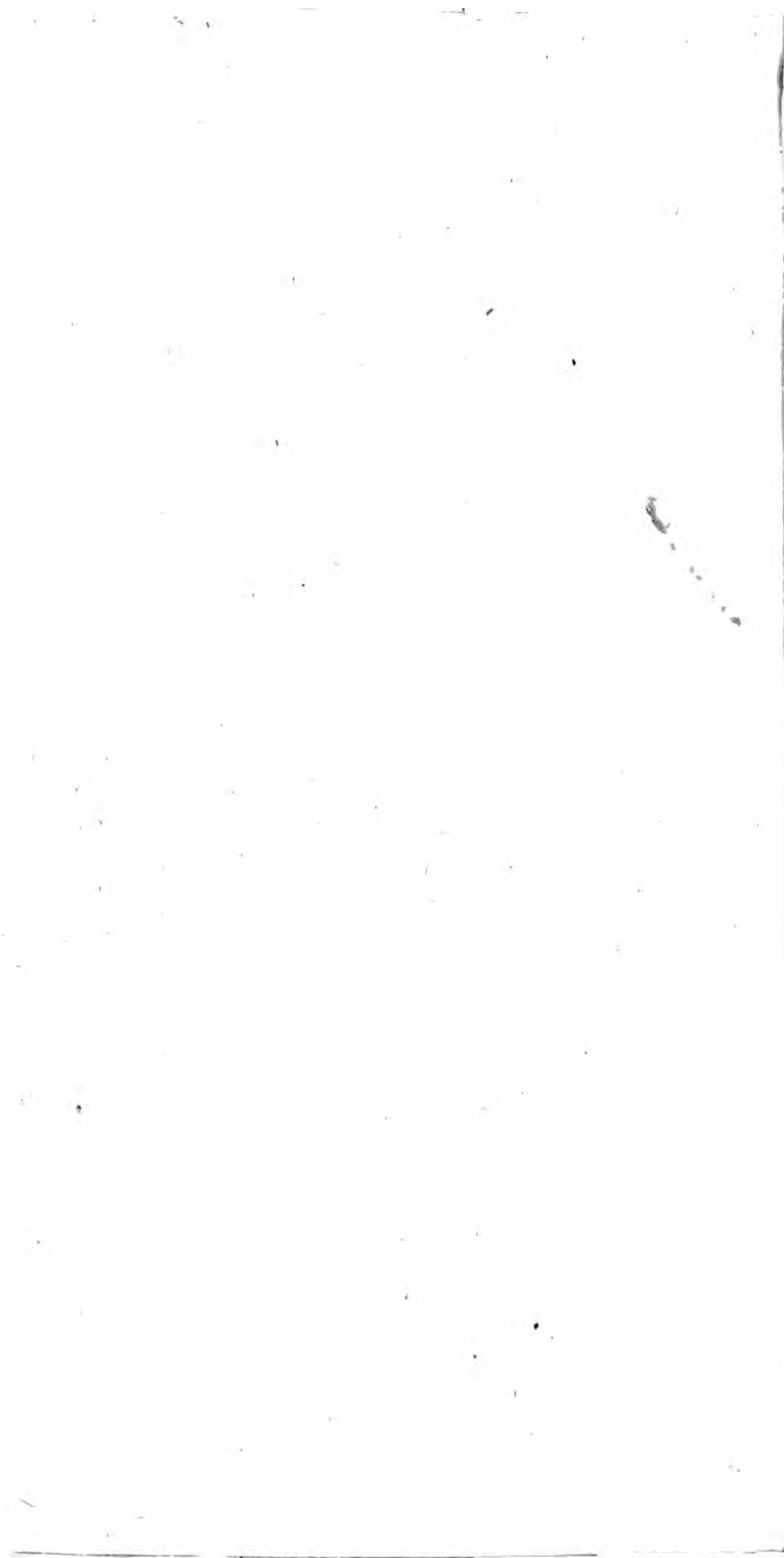
8⁰⁰

B.S.

G. 250.

IOH. FRIDER. FISCHERI
ANIMADVERSIONVM

AD
IAC. VELLERI

GRAMMATICAM GRAECAM

SPECIMINIS TERTII PARS POSTERIOR

EDIDIT

CHRISTIANVS THEOPHILVS KVINOEL

PHIL. PROF. LIPS.

LIPSIÆ

SVMTV CASP. FRITSCHII

A. C. MDCCCXI

P R A E F A T I O.

Absoluta iam, animaduersionum Fischeri ad Welleri Grammaticam Graecam, parte vltima; vt lectores facilius et accuratius iudicare possent de opera nostra, quam in hunc libellum contulimus, prius quam eum ipsum legere ac pertractare instituerent; faciendum putauimus, vt pauca quaedam praefaremur. Scilicet priorem huius libelli partem, vsque ad praecepta, quae de vsu praepositionis *εις* a nobis data sunt, Affinis noster ita elaborauerat, vt obseruationes ipsius ordinandae tantum, et arctiori passim vinculo connectendae essent. Sed inde ab hoc capite vberiores viri doctissimi obseruationes deerant; notarat tantum in margine exemplaris sui modo plures, modo pauciores scriptorum veterum locos; quorum verba interdum quoque,

quoque, rarius tamen, adscripta erant; ut adeo pars huius libelli posterior a nobis proprio Marte perpolienda ac perficienda esset. Illos igitur scriptorum locos in margine notatos, Fischeri animadversionibus ante hos quinquaginta annos conscriptis inseruimus; in locis vero e Xenophontis Cyropaedia, et Aristophanis Pluto desumptis, commentarios viri summi qui ad manus erant, et propediem in vulgus emittentur, consulimus, atque ex his fontibus explicationes et emendationes plures hausimus, quas a Fischeri manu profectas esse, religiose semper indicauimus. Quod vero nostras observationes attinet, quibus praecepta Welleri confirmare et illustrare, atque Praeceptoris nostri animadversiones locupletare et adaugere conati sumus, in iis componendis, breuitatis semper cum maxime studiosi fuimus, ita, ut praecepta et regulas, quae in aliis libris docte, diligenter, et copiosius expositae reperirentur, praeteriremus, atque lectores ad hos ipsos libros remitteremus; praeceptiones vero a nobis datas, confirmaremus.

aucto-

auctoritate grammaticorum veterum, et testimoniis scriptorum non admodum multis, idoneis tamen et certis; ac liquido confirmare possumus, nos omnes libros a nobis laudatos, ipsos inspe- xisse. Caput de re Graecorum poëtica, integrum retinuimus, et paucas tantum notulas passim adiecimus, ne libelli modus temere cresceret, praesertim cum vel nostra aetate hoc argumentum plures accurate satis pertractarint; cumque sciremus, has ipsas ob causas etiam Affinem nostrum, si ei hoc opus absolvere licuisset, non nouis accessionibus hoc caput locupletaturum fuisse. Indices denique verborum formularumque Graecarum, et locorum scriptorum veterum in hoc opere vel emendatorum vel illustratorum, adiecimus locupletissimos, ut desiderii multorum satisfaceremus; ut haec harum animaduersionum editio quam vtilissima reperiretur omnibus earum consultoribus. Caeterum vti nihil ardentius optamus, quam ut haec Fischeri opera quam plurimum conferat ad literarum Graecarum amorem in animis puerorum adolef-

adoleſcentiumque liberalium excitandum et alendum: ita quoque viros doctos et intelligentes, quos non fugiant difficultates et moleſtiae cum eiusmodi labore coniunctae, etiam atque etiam rogamus, vt ſi quid forte a nobis peccatum fuerit, id noſtrae in defunctum pietati, noſtraeque de literis Graecis bene merendi voluntati, benigne condonare velint.

Scrib. Lipſiae d. XXVII Febr. MDCCLXXVII.

Q. B. V.
ANIMADVERSIONVM
A D
GRAMMATICAM GRAECAM
IAC. VELLERI
SPECIMEN TERTIVM.

PARS POSTERIOR.

Ad p. 232. *nominibus loci [propriis] — et appellatiuis*
Praepositiones illae sunt fere praepositiones *εις* et *ἐν*
ντ, ἀγοράζειν -- ξένοις -- *εις* Βυζάντιον ἐπιστάλματα -- Λα-
κωνικὰς κύνας *εις* Κύζικον -- μέλι Ὑμήττιον *εις* Ρόδον,
Theophr. Charr. 5, 3.: τὸν ἀργυρον ἔσπειρε ἀπὸ τῆ
τείχεος *ἐς* τὸν Στρυμόνα Herodo. 7, 107.: αὐτὸς ἐπο-
ρεύετο -- *ἐς* τὸν Ἐλλάσποντον Id. 8, 115.: *εις* πόλιν
ἐλθόντα, et *εις* παλαίστραν φοιτήσας Plato Gorg. 11,
p. 53. 55.: *εις* ἄστυ καταβαίνων Theophr. Charr. 4, 4.:
ἐν Βαλανεΐῳ -- ἄστυ Id. ib.: τὸ πείθειν -- *ἐν* δικαστη-
ρίῳ δικασὰς -- *ἐν* βελευτηρίῳ βελευτὰς, Plato Gorg.
7. p. 43.: *ἐν* Λακεδαίμονι σιδηρῶ σαθμῶ νομίζουσι --
ἐν δὲ τῇ Αἰθιοπία λίθοις -- χρωῶνται, Aeschin. Socr. 2,
24. Sed hae tamen praepositiones omitti saepenumero
solent: vt δωδεκέτης ἦλθον Ῥώμην Gruter. Inscriptt. p.
1118. 8. 5.: πάρος ἢν γαῖαν ἰκέσθαι Hom. Odyf. α,
21.: ὁ δ' Ἄργος ἐλθὼν Eurip. Phoenn. 77. add. ib. 5.:
Ἰσθμὸν -- Κιμμερικὸν ἦξεις Aeschyl. Prom. 728. f.
Ἰαόνων γῆν οἴχεται Id. Persf. 178.: γῆν μολόντες Ἐλ-
λάδ' Id. ib. 811.: ἠπειρον ἦξεις Ἀσιάδ' Id. Prom. 734.
ἦξεις -- ποταμὸν Id. ib. 716.: τηλερον -- γῆν ἦξεις
Pars IV. A Id.

Id. ib. 806. f. ἄστυ τὸ Περσῶν ἀφικνεῖται Id. Persf. 15.:
 ἠγείσθε βωμὰς ἀστυκὰς, θεῶν ἑδρας, Id. Suppl. 510.
 ἴκοντο — πέτραι Pind. Olympion. 6, 109. add. 8, 62.
 Pythion. 4, 210. 5, 68. 70. πωτῶνται — Ὀζον ἀπ'
 ὄζου Theocr. Idyl. 15, 122.: ἐλεφάντινον ὤχετο διφρον
 Id. 24, 99. Conf. Reizius ad Lucian. Philop. 3. p. 558.
 To. 3.: Obseruatt. miscell. Vol. 5. p. 278. f. Reiskius
 ad Theocr. Idyl. 13, 66. p. 220. f. Graecos hoc quo-
 que in genere duces secuti sunt Latini vt, *Italiam —*
Lauinaque venit litora Virgil. Aen. 1, 2.: *nusquam in-*
uenies fulgere Canopum, Donec Niliacas per pontum ve-
neris oras, Manil. Astron. 1, 217. f. *Alexander regio-*
nem, quae castra Cyri appellatur, peruenerat, Curt. 3,
 4. 1. et ibi Snackenb.: *delatus Ciliciam*, vt in Cod.
 Leid. 2. legitur, Nep. V. Datam. 4, 4. et ibi Staue-
 renius. Graeci autem etiam hoc constructionis ver-
 borum genus accepisse videntur ab Hebraeis. Hi enim
 sic, non modo praepositionem ᾱ omittere saepe solent,
 sed etiam terminationem η̄, motus ad locum indicem.
 v. Exod. 19, 1. 2 Sam. 5, 25. 1 Regg. 3, 15. 19, 3.
 Sed aequae saepe Graeci hoc in genere abesse iubent
 praepositionem ἐν vt, *ση̄ δὲ μέση ἀγορῆ* Hom. Odyf.
 β', 37. *αἰθέρι ναίων* Hesiod. *Ἔργ.* 18. v. Schraderus
 animaduersf. ad Musaeum c. 16. p. 276.: qui Latino-
 rum quoque poetarum locos hanc in rem plures attulit.
 Caeterum in editt. Lips. primis legitur: *Nominibus loci*
Graeci addunt praepositiones, sicut et appellatiuis: vt,
γλαῦκας εἰς Ἀθήνας ποδῆτας Athenas: sed in Belgicis
addita sunt verba, Cic. IX. ad Famil. Aristophanes, τὶ
γλαῦκ' Ἀθήνας ἤγαγε.

Plurima efferunt — per coniunctiuum] Vid. Vigerus
 de Idiom. L. Gr. 5, 2. 1—5. Sic τότε εἰπέ — πό-
 θεν εἰς ἀνδρῶν — ὅπως δ' ἐπὶ νηὸς ἀφίκεο; πῶς δὲ
 σε ναῦται ἤγαγον εἰς Ἰθάκην; τίνες ἔμμεναι εὐχετῶν-
 ται Hom. Odyf. α'. 169. Is.: μέμνησ', ὅποιον φῶτι τὴν
 χάριν δίδως; Soph. Ai. 1372.: αὐτὸς οἶδα, οἷος ἦν,
 Xen.

Xen. Cyrop. 4, 1. 2.: εὐὰν ἐμπεδῶσιν, ἃ λέγουσιν, Id. ib. 4, 2. 4.: vbi cod. Guelf. habet λέγουσιν ἡρώτα ὃ, τι ἐπραξαν — ἐπυθάνετο — πρόσην ὁδὸν διήλασαν Id. 4, 4. 1. add. 4, 1. 2. 5, 22. 5, 3. 17. 5, 4. 5. 10. 6, 1. 2. 6, 3. 8. 7, 5. 18. Isocrat. Panath. p. 301. T. 2. προειρηκῶς δ' ἦν αὐτοῖς, ἐφ' ἃ συνελθηλυθότες ἦσαν. In exemplis Lips. primis, et Belgicis legitur: *Plurima efferunt — per Coniunctiuum*: vt, ἀγνοῶ, εἰ ἦλθεν *nescio num (venit) venerit*: οὐκ οἶδα, τί πεποίηκεν *nescio, quid (fecit) fecerit*: ἡ δὲ κάμηλος — *Aristot.* Plura quae huc pertinent, repeti ex eo loco possunt, quo de vsu, et consecutione temporum modi cuiusque expositum est.

optatiuus saepe ponitur — ad indicatiuum ferebat } Scilicet e ratione Latinorum. Gregor. p. 23. τὸ λέγειν εὐκτικὰ ἀντὶ ὀριστικῶν Ἀττικὸν ἐστὶν ὡς ὁ Θεκυδίδης [1, 50] τὰ σκάφη μὲν οὐχ εἰλικον ἀναδέμενοι τῶν νεῶν, αἷς καταδύσειαν ἀντὶ τῆς κατέδυον [vt schol. Thuc. Ἀττικῶς, ὡν κατέδυον] καὶ ὁ Μεταφράσης ἐπεὶ δὲ ταῦτα πύθοιτο Μαξιμίνοσ ἀντὶ τῆς ἠκασεν. Theophr. charr. 23, 2. ἐν τῇ σιτοδείᾳ ὡς πλείω, ἢ πέντε, τάλαντα γένοιτο αὐτῷ τὰ ἀναλώματα. Sic apud Aelian. H. V. 11, 9. σεαυτῷ δὲ πρίω καπηλεῖον, ἐν ᾧ καταζήσεις, pro καταζήσεις Perizonius Iensio assentiebatur, rescribendum esse καταζήσεις. Vir vero doctus Obseruatt. miscell. Vol. 3. p. 239. non eget locus, inquit, emendatione: non solum futura, sed etiam alia tempora, indicatiui pro optatiuo poni, docent Budaeus in Commentarr. L. Gr. p. 949. Et H. Stephanus in Appendice ad scripta de dialectis p. 173. At nec hac defensionis ratione opus habet communis omnium librorum Aeliani scriptura: immo futurum indicatiui exprimit illo loco praesens Lat. coniuuctiui, ita, vt continuatio rei significetur: de qua eius vi vid. animaduers. P. 2. p. 263. Caeterum vsus illum optatiui debuisse videntur Attici singulari suo modestiae, atque vrbauitatis, studio. Exempla

Lipff. prima, et Belgica, habent: *Optativus saepe ponitur pro indicativo, et Atticorum proprium est, uti optativis, ubi natura ad indicativum ferebat, ut ait Budaeus: ut ἔλεγεσ γὰρ, ὅτι Ζεὺς τὴν δικαιοσύνην, καὶ τὴν αἰδῶν, πέμψεε τοῖς ἀνθρώποις dixisti enim a Ioue iustitiam, et verecundiam, missam. Plato.*

Graeci frequentissime circumloquuntur — et participium] Vid. Spanhem. ad Arist. Plut. 35. Rann. 36. Georgius Hierocr. 1. p. 22. Abreschius auctar. Thucyd. p. 317. Reizius ad Lucian. p. 599. To. 2., et Belga Graeciff. p. 482. f.: Palaeretus ad Matth. 19, 22. Scilicet Graeci, imprimisque Attici; vnde a grammaticis veteribus dicitur σύνταξις Ἀττικὴ v. Phauor. v. λέξαις τύχη et v. πειρῶν τύχη cum loquuntur de iis, quae sunt certa et necessaria, quae fiunt necessario et consulto: adiungere solent fere tempora finita verborum εἶναι et γίνεσθαι participiis aliorum verborum: ut εἰ ἔσιν τῆτο οὕτως ἔχον Plato Cratyl. 40. p. 81. ὅτι ταῦθ' οὕτως ἔχοντ' ἐσὶν Demosth. p. 853. To. 2.: sed in Cratylo Platonis tribus versibus post leguntur verba: εἰ δὲ τῆτο οὕτως ἔχει Herodo. 3, 133. ὅσα αἰσχύνην ἐσὶ φέροντα Id. 1, 57. ἦντινα — γλώσσαν ἴεσαν sed paulo post, ἦσαν — βάρβαρον γλώσσαν ἴεντες Pindar. Nemm. 10. 33. f.: Ἥβα — παρὰ μητέρι βαίνοισ' ἐσὶ Herodo. 3, 99. ὁ δὲ ἀπαρνεόμενός ἐστι Soph. Aiac. 1338. Οὐ γὰρ κλύοντες ἐσμὲν αἰσχίσεις λόγους Thucyd. 1, 38. εἰ τοῖς πλείοσιν ἀρέσκοντες ἐσμὲν quibus verbis opponuntur verba, ἀν ἀπαρέσκοιμεν. Soph. Philoct. 433. μέγα θάλλοντές εἰσι νῦν. Herodo. 3, 102. ἐπὶ τὸν χρυσὸν σελλόμενοι εἰσὶ οὗτοι. Id. 5, 124. ὡς ἄμεινον σφι εἶη χρυσφύγετόν τι ὑπάρχον εἶναι. Id. 7, 71. Λίβυες δὲ σκευὴν μὲν σκυτίνην ἔσαν ἔχοντες. Soph. Ai. 1342. δρῶν γὰρ ἦν τοιαῦτά με. Herodo. 6, 128. τοῖσι Κυψελίδησι ἦν προσήκων. Thuc. 1, 1. ἀκμάζοντες — ἦσαν. Arist. Plut. 868. ἐσὶν ἐξολωλεκώς vid. Wesseling. ad Diod. Sic. 2, 5. p. 117. T. 1.:
De-

Demosth. p. 495. T. 1. ἐσὶ δεδομένη. Plut. V. Philo-
roem. 20. p. 465. T. 2. εἶ τι — πεπυσμένος ἐστίν. Ari-
stoph. Auu. v. 1473. ἐστὶ — πεφυκός. Hom. Il. ε', 873.
τετληότες εἰμέν. Herodo. 7, 111. οἱ τῶ Διονύσῃ τὸ
μαντήιον εἰσὶ ἐκτημένα. Id. 4, 66. ὅσοι δὲ αὐτῶν καὶ
κάρτα πολλὰς ἀνδρας ἀναιρηκότες ἔωσι. et 3, 119. μὴ
— πεποιηκότες ὡσι ταῦτα. Isaeus p. 42. T. 7. εἰ ἦσθα
ἐγγυηκῶς τῷ Πύρρῳ τὴν ἀδελφὴν. Demosth. p. 548.
T. 1. ὡς ἐγὼ τὸ πρᾶγμα εἰμὶ τῆτο δεδρακῶς. Aeschyl.
Agam. 878. εἰ δ' ἦν τεθνηκῶς. Id. ib. 1107. ἦμεν κλέος
σὲ μαντικὸν πεπυσμένοι. Plato Cratyl. 44. ἐκ ποίων —
ὀνομάτων, ἢ μεμαθηκῶς, ἢ εὐρηκῶς, ἢ τὰ πρᾶγματα.
Isocr. trapez. p. 471. T. 2. ἐφ' ἣ πολλὰ χρήματα ἦν
ἐγὼ δεδωκῶς. Id. Panath. p. 301. T. 1. προειρηκῶς δ'
ἦν αὐτοῖς, ἐφ' ἃ συνεληλυθότες ἦσαν. Id. Areop. p. 322.
T. 1. ὅτι μεμελετηκότες ἦσαν ἐργάζεσθαι, καὶ Φείδε-
σθαι. Id. ib. p. 323. ἐκεῖνοι διεγνωκότες ἦσαν. et ibid.
p. 337. τὲς μὲν — σεσωκότες ἦσαν. Id. Euag. p. 95.
T. 2. παρ' οἷς πρότερον εἰωθότες ἦσαν. Id. Panath.
p. 302. T. 2. ἐπηνημένος δ' ἦν, καὶ τεθορυβημένος,
καὶ τετυχηκῶς ἦν. Demosth. p. 346. T. 1. ὅτ' οὐπω
πεπρακῶς ἑαυτὸν ἦν. Aeschin. p. 446. T. 3. ἄς ἦτε
ἐκπεπομφότες. Herodo 6, 65. ἦν ἐχθρὸς — μάλισσα
γεγονῶς quod eodem loco dicitur ἐγεγόνεσ. Lysias 6.
p. 222. T. 5. ἐπειδὴ ἀπεκτονῶς ἦν. Odyss. κ', 156.
ἦα κιών. Plato Cratyl. 5. ἂν εἴη πεφυκότες. Isocr. trapez.
p. 453. f. T. 2. ὡς πίσεις δεδωκῶς εἴη, καὶ τὴν ἀρχὴν
ἔτι μείζω πεποιηκῶς — καὶ — εἰληφῶς τῷ αὐτῷ υἱῷ.
Herodo. 1, 45. ὡς τὸν καθήραντα ἀπολωλεκῶς εἴη.
Id. 7, 214. εἰ τῇ χώρῃ πολλὰ ὠμιληκῶς εἴη. Id. 1, 44.
τὰ ὑπὸ τοῦ ξείνου πεπονθῶς εἴη. et 3, 119. δι' ἦν πεπον-
θότες ἦσαν. Isocr. ad Phil. p. 264. T. 1. εἰ μὴ παρα-
λελοιπῶς ἦν τινα λόγον. Herodo. 1, 63. πρὸς ἄριστον
τετραμμένοι ἦσαν — διεσκεδασμένοι — εἶεν. Eurip. Alc.
465. ἂν εἴη συγηθεῖς. Herodo 3, 27. ὡς σφί θεὸς εἴη
Φανείς. Id. 3, 120. ὑπὸ Κύρου κατασάθεις ἦν Σαρδίων

ὑπαρχος. Polyb. 17, 2. ἄπερ — οἱ πέμψαντες εἶσαν ἐντεταλμένοι. Soph. Oed. tyr. 970. οὕτω δ' ἂν θανῶν εἶη ἕξ ἐμού. Aeschyl. Agam. 1188. ἔσαι δεδορκώς. Demosth. p. 1331. T. 2. ἀπολωλεκώς ἔσαι τὴν οὐσίαν ἅπασαν. Herodo. 7, 159. ἴσθι ἀρξόμενος ὑπὸ Λακεδαιμονίων. Soph. Oed. tyr. 1146. οὐ σιωπήσας ἔσει; Lyfias p. 862. T. 5. παρὰ τέττε δίκην εἰληφότες ἔσεσθε Herodo. 7, 194. ἐμελλε οὐ τὰ δεύτερον διαφυγῶν ἔσεσθαί. Dinarch. 2. p. 89. T. 4. διὰ τίνας προφάσεις — ἔσεσθε κατεψηφισμένοι; Demosth. p. 30. T. 1. ὃν τρόπον ὑμεῖς ἐσρατηγηκότες ἔσεσθε. Xen. Cyr. 4, 2. 12. κατειλημμένοι ἔσονται. add. 7, 2. 5. Plato Cratyl. 10. ἔχον εἶναι. Lesbos p. 179. vocat σχῆμα χαλδδιακόν. Marc. 1, 4. ἐγένετο — βαπτίζων — κηρύσσων h. e. ἦν. v. 22. vt Phrynichus ap. Priscian. gram. 18. p. 716. Bas. ὦ φίλτατε ἀνδρῶν, μή με ἀτιμάσας γένη h. e. μή με ἀπατήσης. Sic Hygin. fab. 28. est styx inter colummam sedens: vbi v. Munkerus p. 79. Stauer. Herodo. 3, 76. σείχοντες ἐγίνοντο. Soph. Aiac. 591. μὴ προδὲς ἡμᾶς γένη vid. Abreschius ad Marc. 1, 4. ad calcem animaduersif. Aeschyll. T. 1. p. 551. dilucc. Thucydd. p. 345. f. et auctar. Thucyd. p. 317. Sed pro participio interdum ponitur adiectiuum: vt, ὦν πρόθυμος ἦσθ' ἀεὶ Soph. Electr. 3.: vbi schol. ἦγεν ἐπιθυμῶν, ὀρεγόμενος. ἦσθα δὲ ὑπῆρχες. ἔσι δὲ Ἀττικισμός, ἀντὶ τῶ ἐπεθύμεις. Neque vero huc pertinent loci, quibus participia sibi iunctum habent articulum: vt, τίς οὖν ὁ παρέχων ἐστὶν αὐτῷ τῶσθ'; hic enim ὁ παρέχων est subiectum enunciationis, et ἐστὶν cohaeret cum pronomine τίς.

Sed cum fermo est de rebus fortuitis, neque necessariis, quae casu, neque consilio fiunt, et accidunt: pro verbo εἰμί participiis aliorum verborum adiungi ab Atticis maxime verbum τυγχάνω, a poetis etiam verbum κερῶ solet, ita, vt haec verba, si non semper, tamen nonnunquam, reddi Latine aduerbiis *casu*, *forte*, possint

possint et debeant. Nam cum τυγχάνειν proprie *col-
lineare, propositum tenere*, quae incerta res est, atque
fortuita, significet, vt κυρεῖν *incidere*: facile apparet,
haec verba non plane respondere verbo εἶναι, id quod
ii quoque loci loquuntur, quibus verba κυρεῖν et τυγ-
χάνειν, comites sunt participiorum verborum εἶναι et
ὑπάρχειν. v. Phrynichus eclog. p. 128. Tho. Mag. v.
τυγχάνει et annotat. ad Platon. Cratyl. partic. 4. p. 16.
sq. vnde Xen. Cyrop. 6, 1. 4. scripsit, ἐπειδὴ παρῶν
τυγχάνω. Herodo. 5, 22. τυγχάνω ἐπισάμενος. Id. 1, 88.
τὰ νοέων τυγχάνω. Aristoph. Nubb. 1133. ὀφείλων
τυγχάνω. Id. Thesmophor. 29. οἰκῶν τυγχάνω. Plato
Phaedon. 50. ὁ τυγχάνει ἔχων. Herodo. 7, 104. τυγ-
χάνω — ἐσοργῶς. Isocrat. ad Phil. p. 233. T. 1. τυγ-
χάνω συμβεβηλευκῶς. Id. Areop. p. 313. T. 1. τυγ-
χάνω δεδιῶς. Id. de pac. p. 390. T. 1. κερκτημένοι τυγ-
χάνομεν. Id. de pac. p. 390. T. 1. εὖ πεπονθότες
αὐτοὶ τυγχάνουσιν. Id. Euag. p. 72. T. 2. ἐτυγχάνο-
μεν περιπατῆντες Cebes tab. 1. ἐτύγχανε — ἀναβε-
βηκῶς Herodo. 7, 3. ἐτύγχανε κατεπηγότα Id. 7, 224.
τετυχήκατε — διαφερομένω Aesch. Socr. 2, 13. ἐτυγ-
χάνωμεν ἐγνωκότες Isocr. de pac. p. 395. Το. 1. ἐ-
τυχες δεηθεῖς Xen. Cyr. 7, 5. 18. ἔτυχον — τεταγ-
μένα Herodo. 7, 208. ἔτυχον — καθεύδοντες Thuc.
4, 113. ἀνεωγμένα ἔτυχον id. 2, 4. τύχοι ἔχων Xen.
Oecon. 1. 4. λέξας τύχη Aristoph. Plut. 3. vbi schol.
περιφραστικῶς, ἀντὶ τῆς λέξεως Soph. Philoct. 1272. ἴ.
λέγων κυρῶ Id. Ai. 87. κυρεῖς ἔχων. Id. ib. 1363. μι-
σῶν κυρῆς. Id. Oed. Col. 565. εἰρηκῶς κυρεῖς. Id. Electr.
1333. ἴ. ἐκύρην Φυλάσσω. Sed ὧν κυρεῖς Soph. Electr.
1410. ὧν κύρει Id. Philoct. 370. vt κυρῶν εἴης ib. 550. ὧν
τυγχάνει Aristoph. Plut. 35. 1038. τυγχάνει ἔοντα
Herodo. 1, 8. ἐτύγχανε ἔων Id. 9, 107. vt ἐτύγχα-
νε — ὑπάρχων Polyb. 5, 51. ἐτύγχανον ἔοντες He-
rodo. 1, 29. vt παρῶν ἐτύγχανον Soph. Ai. 760. Posteriorum vero temporum scriptores quum instituis-

sunt verbum τυγχάνειν solum, et societate participii verbi εἰαι priuatum ponere, v. Phrynich. eclog. p. 120. librarii recentiores hac eorum negligentia decepti praeterire ausi sunt comitem illum verbi τυγχάνειν saepissime etiam in classicorum scriptorum libris, qui adeo restitui, veteris diligentiae admonitu, debet: v. ad Plat. Apol. 28, 3. ad Aesch. Socr. 2, 3. 2. ad Palaeph. 15, 2. vt ap. Plat. Gorg. 57. p. 193. legi debet ὠφέλιμον ὄν' etsi non ignoro Locellae ad Xen. Ephes. p. 266. alia omnia visa esse; certe ap. Soph. Ai. 9. verbum τυγχάνει recte referri ad partic. ζάζων v. 10. potest: et ap. Plat. Cratyl. 26. p. 51. legitur, περι ὅτε ἂν τύχῳσι ita, vt intelligi debeat participium λέγοντες e verbis, ὅτι πολλαχῶ λέγουσι, quae praecedunt. Conf. annotat. ad Plat. Cratyl. partic. 4. p. 17. f.

Sed saepenumero sic participia simpliciter posita inueniuntur, omisso verbo substantiuo: vt; ἀπητιμασμένη Aeschyl. Eumen. 95. vbi schol. λείπει, εἰμι. Id. ib. 786. μεθεῖσα schol. ἀντὶ τῆ μεθήσω μετοχὴ ἀντὶ ρήματος ὡς τὸ, καρπῶ βριθομένη [Il. 9', 307.] ἀντὶ τῆ βριθεται. εἰάν οὖν ἐμὲ φίλην ποιησάμενος Xen. Apomn. 2, 1. 23. et ibi Zeunius: codd. Florentini tres legunt ποιήση, vt Vatic. ποιήσει: quae lectiones grammaticis debentur: add. id. Cyrop. 2, 3. 2. 6, 3. 9. 8, 8. 5. schol. Il. 9', 307. βριθομένη βαρβμένη βριθομένη ἐστὶ κατ' Ἀττικισμόν, ἀντὶ τῆ βριθεται. add. Eustathius p. 714. 60. Eurip. Phoen. 66. ζῶν — νοσῶν. Plato Euthyphr. 12. ὅ, τι δὲ ὄν. Id. Phaed. 21. πότε — λαβῆσαι add. Aristoph. Plut. 277. Ioseph. Archaeol. 5, 1. 5. φέροντες intell. ἦσαν, h. e. ἔφερον. Id. ib. 5, 2. 1. προσλαβῆσαι intell. ἦν, h. e. προσέλαβε. v. Dorvillius ad Charit. p. 624. Amst. Tob. Eccardius Obseruatt. ex Arist. Pluto p. 40. f. Palaietus ad Rom. 9, 10. et ad Phil. 1, 30. nos ad Palaeph. fab. 22, 3. 45, 1. Caeterum hanc quoque formam loquendi Latini e lingua Graecorum transfulerunt in suam, v.

Vech-

Vechnerus Hellenol. 2, 9. p. 531. ff. Heuf. sed Graeci ipsi eam accipere ab Hebraeis, ut scriptores N. T. v. Act. 24, 5. et ibi Raphelius: Matth. 24, 38. coll. Luc. 17, 27. Hoc vero cognosci posse putamus vel ex iis locis, quibus participia iuncta sibi habent pronomina personalia: ut, ὁρῶς γε λέγων σὺ, ὦ Σώκρατες. Plato Gorg. 6. p. 39. ὁρῶς γε σὺ πιτεύων. Id. Cratyl. 17.: Nam Hebraei eadem pronomina participiis ita addunt, ut vim verbi substantiui habeant. v. Iudd. 8, 5.: vbi verba הִנֵּנִי אֲנִי οἱ ὁ reddidere, ἐγὼ εἰμι διώκων nam verba, ἐγὼ δὲ διώκω, quae leguntur in Cod. Alex. aliisque libris, vindicanda esse videntur alii interpreti, nescio an Symmacho: 2 Sam. 3, 13.: vbi pro verbis הִנֵּנִי אֲנִי versio septuagintauralis habet, ἐγὼ αἰτῶμαι. v. omnino Glasius gram. 3, 4. 3 — 6. In editt. Lipsi. primis hoc praeceptum illustratum est exemplis his, ἔ σιωπήσας ἔση non tacebis: αἰεὶ Φαίδρος ὧν τυγχάνεις semper laetus es: quorum numerus in edit. Belgicis auctus exstat isto, ἦσαν προσκαρτερεῖντες Act. 1, 14. perseverabant: adiecta obseruatione hac, *Emphasi tamen hic loquendi mos Graecis purissime loquentibus usitatus non caret.*

omnis casus — cum infinitiuo — solet] Haec verba nosmet substituimus iam ante hos tres, et quadraginta annos, pro verbis, quibus Wellerus ipse complexus erat hoc praeceptum, *Infinitiuum praecedit nominatiuus, cum in eadem persona oratio subsistit.* Haec igitur verba leguntur etiam in editt. Lipsi. primis et Belgicis, adiectis exemplis, Φησὶν αὐτὸς αἴτιος γεγενῆσθαι dicit, *se auctorem fuisse: λέγω εἶναι φίλος dico me esse amicum:* quorum numerus in editt. Belg. auctus extat his: Apoc. 13, 14. ἃ ἐδόθη ποιῆσαι λέγων. *Similia occurrunt Eph. 3, 17. etc.* Nobis vero visum est exempla cuiusque casus infinitiuis ob dictam causam iuncti, colligere haec: Herodo. 8, 137. οἱ δὲ τὸν μισθὸν ἔφασαν δίκαιον εἶναι ἀπολαβόντες, οὕτω ἐξίεναι. Pind. Pyth. 4, 57. f. Φάτο δ'

δ' Εὐρύπυλος Γαιαόχης παῖς ἀφθίτε Ἐννοσίδα Ἐμμεναί.
 Xen. Anomn. 2, 1. 15. ὁμῶς διὰ τὸ ξένος εἶναι, οὐκ ἀν-
 οῖει ἀδικηθῆναι. Id. Cyrop. 2, 2. 13. ὅσις περ ἀνήρ
 οἶοιτο εἶναι quae verba Philelphus perperam reddidit,
 qui putaretur vir esse, vt Brodaeus ib. 7, 4. 2. pro αὐ-
 τὸς δὲ ὁμόσαι θέλει male opinabatur Xenophontem
 scripsisse, αὐτὸν δὲ ὁ. θ. quum αὐτὸς pertineat ad ver-
 bum ἡξίς quod praecedat. Demosth. p. 1228. T. 2.
 διὸ Φημί δεῖν αὐτὸς σεφανῆσθαι. Plato Cratyl. 34. p.
 67. ἐν μέντοι — ἐπορισάμεθα, ὥσε δοκεῖν τι λέγειν
 ἀποκρινόμενοι. add. Aeschin. Socr. 2, 9. Conf. Perizon-
 nius ad Aelian. H. V. 13, 20. et Doruillius ad Charit.
 p. 52. Amstel. Plato Cratyl. 14. p. 22. οἷόν περ καὶ
 κατ' ἐκείνη λέγεται τῷ ἀνδρὸς, ἐν τῷ — φόνῳ οὐδὲν οἶς
 τε γενέσθαι προνοηθῆναι. Aeschyl. Eumenn. 893. f.
 ἔξεσι γὰρ σοὶ τῆδ' ἔγ' — εἶναι δικαίως — τιμωμένη.
 Herodo. 5, 64. ἅμα Ἀθηναίων τοῖσι βελομένοισι εἶναι
 ἔλευθέροισι. ad. 6, 11. 8, 140. 2. Isocrat. ad Phil.
 p. 274. T. 1. ἅπασι συνέπεσεν ἐξ ἀδόξων μὲν γενέσθαι
 λαμπροῖς, ἐκ πενήτων δὲ πλεσίοις, ἐκ ταπεινῶν δὲ —
 δεσπόταις. Xen. Anomn. 1, 1. 9. ἃ τοῖς ἀνθρώποις
 ἔδωκαν οἱ θεοὶ μαθήσει διακρίνειν. vbi v. Ernestius. De-
 mosth. p. 199. T. 1. οὐδὲν ἐμποδῶν αὐτοῖς ἔσαι κυρίοις
 τῶν ἀγαθῶν εἶναι. Aeschin. p. 545. T. 3. τέτῳ μὴ
 ἐξεῖναι πάλιν πορθεῖν γενέσθαι. add. Xen. Cyrop. 6,
 4. 4. ὅς μοι φανῆναι ἀξίῳ μὲν Πανθείας ἀνδρὶ, ἀξίῳ
 δὲ Κύρῳ φίλῳ. add. ib. 2, 2. 5. 6, 1. 19. Oecon. 11,
 5. 6. v. Ienius lectt. Lucian. p. 76. f. Krebsius ad decr.
 Athen. pro Hyrc. p. 411. fs. et Perizon. ad Sanct.
 Min. 2, 6. p. 190. et Findeisen ad Plat. Gorg. 35. At
 apud Plat. Euthyphr. 5. legitur in omnibus libris μοὶ —
 κράτιστόν ἐστι μαθητῆ σῶ γενέσθαι — αὐτὰ ταῦτα προ-
 καλεῖσθαι αὐτὸν λέγοντα. vbi v. not. 2. Lyfias p. 620.
 T. 5. Reisk. δέομαι ὑμῶν — ἀκροασαμένους — τῆτο
 ψηφίσασθαι. vbi v. Marklandius et ad orat. 10. p. 556.
 f. Lond. Herodo. 3, 36. ἐνετείλατο τοῖσι θεράπευσι
 λαβόν-

λαβόντας μιν ἀποκτεῖναι. Arist. Plut. 286. f. ἔσι πλῆ-
στοῖς — ἡμῖν εἶναι; Καρ. — Μίδας μὲν οὖν. vbi Kuste-
rus legi malebat Μίδαις· sed Hemsterhusius putabat,
accusatiuum pendere a verbo ποιήσει scil. ὁ πλῆτος
Thuc. 4, 20. Λακεδαιμονίοις ἔξῃσιν ὑμῖν φίλος γενέ-
σθαι βεβαίως. Act. 15, 22. τότε ἔδοξε τοῖς ἀποστόλοις
— ἐκλεξαμένους ἀνδρας — πέμψαι, pro ἐκλεξαμένοις.
v. Krebsius ad decreta Roman. pro Iudd. p. 273. f.
Findeisenus ad Plat. Gorg. 41. p. 149. et Bachius ad
Xen. Oecon. 1, 4. Sed interdum librarii tantum non-
nulli dativum talibus in locis mutarunt in accusatiuum:
vt ἔξῃσι δ' ὑμῖν — λαβῶσιν ὄπλα — ἐμβαίνειν Xen.
Cyrop. 2, 1. 6. cod. Guelf. λαβόντας· quod Zeunius
sine causa recepit, cuius tamen ad h. l. annotatio in-
spici potest. τοῖς νικῶσι μὲν — ἐλευθέροις εἶναι ib. 7, 1.
7.: vbi Cod. Palaeoc. ἐλευθέρους, vt ib. 8, 8. 9. πορευο-
μένους pro πορευομένοις. ib. 5, 3. 2. καλὸν ποιήσαιμεν,
τῷ εὐθὺς φανεροὶ εἶναι cod. Guelf. φανερός, εἶναι v.
Findeisen ad Plat. Gorg. d. 1.

[sic Horatius lib. 1. ep. 7, 22. vir bonus etc.] editt.
Lipss. primae habent: *imitati hoc quandoque Latini.*
Ouid. 2. [immo 13, 142. f.] *Metam. Sed enim quia ret-
tulit Ajax, Esse Iouis pronepos. Idem 2. Trist. [eleg. 1,
10.] Acceptum refero versibus esse nocens: sed in Belgi-
cis exemplis legitur, Sic Latini quoque. Ouid. Sed enim
quia retulit Ajax esse Iouis pronepos. Horat. Vir bonus
et sapiens, dignis ait esse paratus. vide quae docti ad Pha-
selum Catullianum obseruarunt. Sic, Propert. 3, 16.
11. f. Quid genus — profuit illi mater, et amplexo
Caesaris esse focos? vbi v. Vulpus. Ouid. heroid. ep.
14, 64. Quo mihi commisso non licet esse piae? vbi v.
omnino Nic. Heinsius, praeter Vechnerum Hellenol.
1, 2. 32., et Sanctium Mineru. 3, 7.*

quando in eadem pers. — accusat. ponunt] vt, οἰόμε-
νοι δὲ, διὰ τῆς ὑπερβολῆς τῶν ἐπαγγελμάτων, αὐτοί

τε θαυμασθήσεσθαι, καὶ τὴν παιδείου τὴν τῶν λόγων πλείονος ἀξίαν δόξαι εἶναι Isocrat. c. sophph. p. 331. To. 2. Editt. Lipsf. primae legunt, *Nota. Quando in eadem persona oratio non subsistit, Latinos imitantur; quod et quandoque in eadem faciunt persona: omiſſis omnibus exemplis, atque ita, vt haec obseruatio superiori praemissa sit.* Editt. Belgicae habent, *Nota. Quando in eadem persona oratio non subsistit, Latinos imitantur, atque accusatiuum adſciſcunt: vt, Τιμοκράτης φησὶ, Ἐπίκρου δις τῆς ἡμέρας ἐμῆν ἀπὸ τρυφῆς. Timocrates dicit, Epicurum bis quotidie vomere solitum a luxuria.* Laërtius. Vnde apud Cic. 13. ep. 26, 3. *is quanquam confidere videbatur, et sua caussa, quae honeste posses, libenter esse facturum, perspicuum est legi debere, te sua caussa.*

Ad p. 233. *quando infinitiuus — accusatiuo reciproci*] vt, *τινες ἔμμεναι εὐχετόωνται; Odyf. α', 172.: δικαίως ἂν φαῖμεν, ἐπὶ σοιχείῳ τε ἤδη εἶναι, Plato Cratyl. 34. p. 68.: μανθάνεις, ὅς φησιν εἶναι, Arist. Plut. 59, 1. ἔξαχνός ἐσι, μηδ' ἰδεῖν με πρόποτε, Id. ib. 241.: εἰ τὸς δικαίως φῆς ποιήσειν πλυσίως Id. ib. 475.: πόσιν πείθει τεκεῖν Eurip. Phoen. 31.: αὐτοὶ δὲ οὐ νομιῶσιν ἠττησθαι Xen. Cyrop. 3, 3. 21.: add. Xen. Apomn. 3, 12. 3. 4, 2. 21. Oecon. 6, 11. Cyrop. 3, 1. 6. 3, 2. 7. 3, 3. 1. 13. 4, 6. 2. 6, 3. 11. In editt. Lipsf. primis et Belgicis, adiectum extat tantum exemplum hoc, ἔφη ποιήσειν dixit, facturum, nempe se.*

sic Terent. — scil. me] Editt. Lipsf. primae, et Belgicae, *Sic Terent. Pollicitus sum suscepturum* [Belg. addunt *scil. me*]. *Sic, ferre non posse clamabit, Cic. Tusc. 2, 17.: negat omnino Epicurus, sine voluptatibus sensum mouentibus nec suspicari, Id. Acad. 1, 2.: vbi Lambinus sine caussa edidit se sine, vt 9. ep. 2, 3. proficisci se ad te statim dixit, pro proficisci ad te: sed nec Ernestius Catil. 1, 8. restituere debebat pronomen te, atque adeo edere,*

edere, obtemperaturum te esse dicis, pro obtemperat. esse dicis. confitere, huc ea spe venisse, Id. p. Rosc. Amer. 22.

infinitiui — absolute — ponuntur] vt, ὡς μὲν ἐμὲ συμβαλλόμενον εὐρίσκειν Herodo. 7, 24.: ὡς εἰπεῖν ἔπος Aeschyl. Pers. 716.: ὡς ἀπλῶς εἰπεῖν Demosth. p. 152. T. 1.: ὡς συνελόντι εἰπεῖν Xen. Apomn. 3, 8. 10. 4, 3. 7.: intell. εἶναι ἢ. e. ἐξεῖναι. ὡς ἐμὲ εὖ μεμνησθαι Herodo. 2, 125.: v. Pe. Horreus obseruatt. Herodo. c. 36.: ὡς τύπῳ λαβεῖν Theophr. charr. 1, 1.: ὡς δὲ ἐν πλείονι λόγῳ δηλώσαι Herodo. 2, 25. ὡς εἰκόσαι Id. 9, 34. ὡς ἀπεικάζου Soph. Trachin. 143. ὡς μικρὸν μεγάλῳ εἰκόσαι Thuc. 4, 36. Zeunius ad Viger. 5, 3. 8. intelligi his in locis iubet συμβαίνει, δεῖ, ἔξεισι, εἰκός ἐστι non assentior. Sed coniunctio saepe omittitur: vt, οὐ πολλῶ λόγῳ εἰπεῖν Herodo. 1, 61.: σὺν Θεοῖς εἰπεῖν Demosth. p. 844. T. 2. ἐς τὸ ἀκριβὲς εἰπεῖν Thuc. 6, 82. δοκέειν ἔμοιγε Arrian. anab. 3, p. 177. 7. p. 483.: δοκέειν ἐμοὶ Herodo. 1, 172. v. Pet. Horreus l. c. ἀπλῶς εἰπεῖν Dinarch. p. 25. T. 4. Reisk. ἰσχυρῶς εἰπεῖν Polyb. 1, 2.: μικρῶ δὲ Ἰσοκ. Paneg. p. 197. T. 1. ὀλίγῳ δὲ Ἰδ. ad Phil. p. 253. T. 1. In edit. Lipsf. primis et Belgicis legitur, *Infinitiui saepe absolute absque verbo regente ponuntur; vt ὡς εἰπεῖν, ὡς ἔπος εἰπεῖν, vt ita dicam: ἐνὶ δὲ λόγῳ εἰπεῖν vt uno verbo dicam: συνελόντι δὲ εἰπεῖν vt semel, vel breviter dicam.*

dicuntur etiam sine infinitiuo] vt, ἀληθεῖ δὲ λόγῳ χρεωμένῳ h. e. vt vera dicam Herodo. 1, 14.: πολλὰ καὶ ἄλλα παραλιπόντι ἀτοπίαις h. e. vt multa etiam alia omittam inuisitata, noua, Thuc. 2, 51. v. Heusingerus ad Plut. A. Π. Π. 13, 6. συνελόντι δὲ legitur sic ap. Isaeum p. 80. T. 7. Reisk. His vero in locis intelligi debere videntur verba, ὡς εἶναι, i. e. ἐξεῖναι, εἰπεῖν. Editt. Lipsf. primae, et Belgicae habent, *Dicunt etiam sine infinitiuo, vt, συνελόντι δὲ, scil. εἰπεῖν, vt contrahendo dicam.*

nominiibus adiectiuis — infinitiuo adduntur] vt, ἀγαθὸς ὑλακτεῖν Aristoph. Vesp. 899.; ἀκοντίζειν ἀριστοὶ Herodi.

Herodi. 1, 15. 4.: v. index Graecit. Palaeph. v. ἀγαθός
 Δεινός τῶ τοιῶτῳ τρόπῳ τῆ λόγῳ χρησθαι Theophr.
 charr. 1, 3.: δυνατῶν κολακεύειν Xen. Apomn. 1, 2. 24.:
 ἱκανὸν εἶπεν τε, καὶ πρᾶξαι, ib. 2, 9. 3. add. id. Oe-
 con. 5, 8. τοξεύειν, καὶ ἀκοντίζειν, ἐμπειροτάτη Ctesii.
 exc. Perfic. 54. δεινοί εἰσιν ἀκοντίζειν, καὶ τοξεύειν Id.
 Indic. 22. ἔτι νεώτερος ἄλλος ἀμείνων σπέρματα δάσ-
 σασθαι Hesiod. Erg. 445. f.: τὸ ἐργάζεσθαι ἀρίστῳ
 Id ib. 438.: οὐκ οἶει καὶ ἀρπάζειν ἐξῆσιαν ἕσασθαι τῷ
 βελομένῳ Xen. Apomn. 3, 6. 11. Sic, *Sit modo liber-
 tas, quae velit ira loqui* Propert. 1, 1. 28. Atque huc
 pertinent etiam participia eiusdem generis: vt, ἀμφῶ
 συρίσθεν δεδαημένῳ, ἀμφῶ αἰεῖδεν, Theocr. Idyl. 8, 4.
 Editt. Lipsf. primae, et Belgicae, habent, *Nominibus ad-
 iectiuis voluntatem, aut facultatem significantibus infini-
 titiui adduntur: vt, λέγειν τε, καὶ πράσσειν, δυνατώ-
 τatos Thucyd. ad dicendum, et agendum, aptissimus:
 ἱκανὸς διδάσκειν Xenoph. satis aptus ad docendum. Sic
 Virgil. Et cantare pares, et respondere parati. Fortis
 bellare: prudens intelligere. Addi potest locus Virgillii
 ecl. 5, 1. f. quoniam conuenimus ipsi Tu calamos inflare
 leues, ego dicere versus.*

*nominibus οἶος — ὅσος infinitiui adiunguntur] vt, ὅσον
 γε μ' εἰδέναι Arist. Nub. 1254.: ὅσα γ' ᾧδ' ἰδεῖν Id.
 Pac. 857. ὅσον γε καὶ ἡμᾶς εἰδέναι Polyb. 1, 4. λιμένας
 ἐποίει ὀρυκτὸν, ὅσον χιλίας ναυσὶ μακρῶν ὄρμον εἶναι
 Arrian. anab. 7. p. 485. Blanc. παραμένους χρόνον,
 ὅσον τὰς μεγίστας κατασβέσαι ταραχὰς Plut. v. Pomp.
 21. p. 159. T. 4. ἔτρωσε τὸ σῆθος, ὅσον ἐνδύναμι δύο
 δακτύλους τὸ ἀκόντιον Id. v. Artax. 12. p. 398. T. 5.
 — κινδυνεῖει τοιοῦτός τις εἶναι ὁ Ἀγαμέμνων, οἶος —
 διαπονεῖσθαι, καὶ καρτερεῖν Plato Cratyl. 14.: τυγχά-
 νω τοιῶτος ᾧν, οἶος ὑπὸ τῆ θεῆ τῆ πόλει δεδῶσθαι, Id.
 Apol. 18.: σὺ μὲν — τοιῶτός μοι φίλος εἶ — οἶος —
 συλλαμβάνειν μοι Xen. Apomn. 2, 6. 37.: τὰς μὲν
 πρόσθεν ὀδόντας πᾶσι ζώοις αἶους τέμνειν εἶναι τὰς δὲ
 γομ-*

γομφίς οἷς παρὰ τρίτων δεξαμένους λαΐνειν. Id. ib. 1, 4. 6. Xen. Cyrop. 1, 2. 3. ὅπως — μὴ τοιῶτοι ἔσονται οἱ πολῖται, οἷοι — ἐφίεσθαι ita enim scriptum legitur in cod. Alt. Guelf. librisque Stobaei Eccl. ethth. 42. p. 282. Turic. non ὥσε — ἐφίεσθαι, quae est lectio cod. Brod. Bodl. Brém.: vt apud Theophr. charr. 2, 1. in omnibus libris legitur, τοιῶτόν τινα, ὥσε πορευόμενον ἅμα εἰπεῖν sed ὥσε extitisse videtur ex interpretamento: certe Theophrastus hoc in capite vbique addidit infinitiuus nominatiuos, qui ab οἷος penderent: et οἷος saepe pronomen τοιῶτος ita sequitur, vt idem sit quod ὥσε. v. Plato Gorg. 12. p. 58. conf. Zeunius ad Cyrop. d. 1.: Xen. Cyrop. 2, 2. 15. δοκεῖ — μοι τὸ μὲν πολὺ τῶν στρατιωτῶν εἶναι οἷον ἐπεσθαι, ἢ ἂν τις ἠγῆται. Id. Apomn. 1, 9. 4. οὐ γὰρ ἦν οἷος ἀπὸ παντὸς κερδαίνειν, ἀλλὰ — ἀπὸ τῶν σοφιστῶν λαμβάνειν. Conf. nos ad Phaedon. 28, 5. add. Aelian. H. V. 11, 13. et ibi Perizonius. Aristoph. Thesmophor. 184. ἴ. ὅστις ἐν βραχέϊ πολλὰς καλῶς οἷος τε συντέμνει λόγους. Id. Rann. 1119. Λαμπάδα δ' ἐδεῖς οἷος τε φέρειν. Id. Lysistr. 729. ἴ. ἐγὼ μὲν οὖν αὐτὰς ἀποσχεῖν ἐκέτι οἷα τ' ἀπὸ τῶν ἀνδρῶν. Theocr. Idyl. 17, 15. ἂν οὐκ ἄλλος ἀνὴρ οἷος τε νοῆσαι. Isocrat. ad Nic. p. 58. T. 1. οὔτε γὰρ ἵππων — ἔτ' ἄλλε πράγματος ἐδενός, οἷον τε καλῶς ἀρχειν. Lysias 2. p. 15. Tail. min. Εὐρυσθέα δὲ — οὐχ οἷος τε ἦν τιμωρήσασθαι. Herodo. 1, 112. ὁ δὲ οὐκ ἔφη οἷος τ' εἶναι ἄλλως αὐτὰ ποιεῖν. Id. 1, 29. αὐτοὶ γὰρ οὐκ οἷοί τε ἦσαν αὐτὸ ποιῆσαι Ἀθηναῖοι. Id. 2, 19. τετῶν — περὶ ἐδενός οὐδὲν οἷος τ' ἐγενόμην παραλαβεῖν παρὰ τῶν Αἰγυπτίων. Id. 2, 67. ὡς δὲ ἀνευρεῖν οὐκ οἷοί τε ἐγινέατο τὴν θήκην τῆ Ὀρέσεω. Isocr. Euag. p. 102. T. 2. ταύτην βασιλεὺς ὁ μέγας — οὐχ οἷος τ' ἐγένετο χειρώσασθαι. add. Plato Cratyl. 14. Caeterum de varia constructione pron. οἷος plura disputauit Reizius in de profod. Gr. accentus inclinat. p. 79. fs.

Scilicet

Scilicet τοῖστον εἶναι, οἶον, τοίονδε εἶναι, οἶον, vel εἶναι οἶον [Xen. Cyrop. 2, 2. 15.] vel simpliciter οἶον, et οἶον εἶναι, vel οἶον γενέσθαι [v. index Graecit. Theophr. v. οἶος], sequente infinitiuo, significat idem, quod βέλεσθαι, ἐθέλειν, προηρῆσθαι, εἰωθέναι: sed οἶόν τε, vel οἶόν τε εἶναι, vel οἶόν τε γενέσθαι, idem valet, quod δύνασθαι, ita, vt τε non redundet, vt grammatici veteres [v. Eustath. ad Il. 1. p. 734. 25.] praecipunt, etiam recentiores, vt Doruill. ad Charit. p. 420. vid. Harpocratio et ex eo Suidas, v. οἶος εἶ, et Proluff. de vitiis Lexx. N. T. 14, 4. 6. p. 347. quas formulas Perizonius ad Aelian. H. V. 11. 13. confudit, neque inter se distinxit. Vnde οἶόν τε, quod proprie idem est, quod δυνατόν v. Plato Criton. 5. οἶόν τε ὄν, καὶ δυνατόν — ἀδύνατον, καὶ οὐκέτι οἶόν τε. vel οἶά τε, et οἶόν τε ἔστι, et οἶά τε ἔστιν vel οἶόν τε γίγνεται, et οἶά τε γίγνεται, ita ponitur, vt sit licet, ἔξεσι, sequente infinitiuo: vt, ἄς οὐχ οἶόν τε ἄλλοις, ἢ τοῖς μεμνημένοις ἀκούειν Isocr. Paneg. p. 132. T. 1. ταῖς δὲ προεσάναι τῆς Ἑλλάδος ἀξιώσαις οὐχ οἶόν τ' εἶναι διαφεύγειν τὰς κινδύνας, Id. ib. p. 140. Basil. a. 1571. ἄλλα δ' ἔστι, τὰ λόγῳ μὲν οὐκ οἶά τε δηλώσαι, ἔργῳ δέ. Herodo. 3, 72. τέτῳ γὰρ οὐκ οἶά τε ἔστι συμβαλέειν ἄλλον ποταμίν. Id. 4, 53. οὐκ οἶόν τε ἐγένετο παραγαγεῖν μοίρας. Id. 1, 91. Iam vero supra docuimus, multa verba, multas formulas, sequi constructionem eorum verborum, quorum partes agant. Significare autem formulam τοῖστον εἶναι, οἶον, et similes, idem, quod verbum βέλεσθαι, plane declarat locus Platonis Cratyl. 35. τῶν ὀνομάτων ἢ ὀρθότης τοιαύτη τις ἐβέλετο εἶναι, οἶα δηλῶν, οἶον ἕκαστόν ἐστι τῶν ὄντων. nam Plato periphraσι ἐβέλετο εἶναι, explicandi causa vsus est: vt Phalar. ep. 87. p. 248. οὐ γὰρ οἶα τε ἔστι δύνασθαι περιορᾶν vbi infin. δύνασθαι quem Lennepius delendum censēbat, additus est, vt vis verborum οἶα τε ἔστι magis definiretur: Sic Phaedon. 49. ἱκανοὶ — δύνασθαι ἀρέσκειν vbi δύνασθαι

Θαι adiectiuo *ικανοί* iunctum est interpretationis causa, ut Philo de agricult. p. 201. A. Paris. dixit, *ικανὸς εἶναι δύνασθαι*.

Sed formulis *οὐδὲν οἶον εἶναι*, et *οὐδὲν οἶον*, ita vtuntur, vt idem significant, quod *κωλύειν* v. Arist. Auu. 967.: vbi v. schol. Plato Gorg. 1. p. 23. 37. p. 132. Scilicet Attici, pro studio vrbauitatis suo singulari, vsi sunt multis in generibus antiphraseos figura. Sic *ἀνευφημεῖν*, verbi causa dixere pro *ἀνοιμώζειν* v. Plato Phaedon. 3.: vbi v. not. 16.: etiam *ἐφουμνεῖν* v. Soph. Oed. Tyr. 1275. Quia igitur *οἶον εἶναι*, et *οἶον* significarunt idem quod *βέλεσθαι*: easdem formulas posuere etiam pro *μὴ βέλεσθαι*, atque adeo pro *κωλύειν*, quum verbo prohibendi insit notio nolendi. — Et quia *ἐφ' ᾧ τε*, vel *ἐφ' ᾧ*, quod dictum est pro *ἐπὶ τοῖσδε*, *ἐφ' ᾧ τε* v. Herodo. 5, 82. 7, 154. vel *ἐπὶ τέτῳ*, *ἐφ' ᾧ τε*, *ἐφ' ᾧ*, hac conditione, ita, vt: v. Herodo. 3, 83. Plato Apol. 17. vbi praecedit *ἐπὶ τέτῳ* v. ibi not. 25. idem valet quod *οὕτως*, *ὥσε*, et *ὥσε* propterea solet etiam constructionem huius particulae sequi. Aristoph. Plut. 1001. *ἐφ' ᾧ τ' ἐκεῖσε μηδέποτε μ' ἔλθειν ἔτι* v. 1142. *ἐφ' ᾧ τε μετέχειν αὐτός*. add. Acharn. 722. Herodo. 1, 22. *ἐπ' ᾧ τε ξείνης ἀλλήλοισι εἶναι, καὶ ζυμμάχης* sed Ctesias exc. Persic. 39. *ἐφ' ᾧ μένειν*. Polyb. exc. legat. 27. p. 587. T. 2. *ἐφ' ᾧ μὴ δέναι* add. Zosim. 2, 20. 1. Thucyd. 1, 103. *ἐφ' ᾧ τε ἐξίασιν* — *καὶ μηδέποτε ἐπιβήσονται*. vid. praeter eos quos laudauimus ad Plat. Apol. 17, 25. Lennepius ad Phalar. ep. 96. p. 268. Sed apud Aeschin. p. 572. T. 3. Reiskius edidit, librorum veterum vestigia secutus, *ἐφ' ἧτε μὴ ἐπιγράψεν τὰ ὀνόματα τὰ ἑαυτῶν* quod dictum esset pro *ἐπὶ ταύτῃ τῇ προφάσει*, *ὥσε* vid. supplem. annotat. eius p. 712. Caeterum in editt. Lipsf. primis et Belgicis legitur, *Nominibus οἶος, οἶός τε*, et *ὄσος*, *eleganter infinitiui adduntur: vt, Isocr. τὴν πόλιν ἡμῶν πείθειν οὐχ οἶοί τ' ἦσαν vrbī*

nostrae persuadere non poterant. Plato, οἱ θεοὶ εἰσὶν οἷοι μὴ μεταβάλλειν. Dii sunt eiusmodi, ut non possint mutari. Soph. ἢ τοσῶτον, ὅσον δοκεῖν αὐτὸν tantum, quantum videri potest.

verbum μέλλω — istius verbi, cum quo construitur] Priscianus gram. 18. p. 728. Illi μέλλω ἀναγινώσκειν, μέλλω γράφειν, καὶ γράψαι. Δυσίας ἐν τῷ περὶ Ἠγησάνδρου, κληῖρον ὡς ἔμελλον ἐπὶ τε τὰς βωμῆς εἶναι, καὶ νομιζόμενά γε ποιῆσειν. Pro hac constructione Romani participio utuntur futuri cum omni tempore verbi substantiivi: ut, lecturus sum, μέλλω ἀναγινώσκειν lecturus eram, et fui, et fueram, ἔμελλον ἀναγινώσκειν lecturus ero, vel fuero, μελῶ ἀναγνώσεσθαι. Sic λέγειν μέλλω Arist. Acharn. 497. ἴ. μέλλω-σοὶ συμβελεύειν, et ὅτι μέλλω σοὶ λόγον πέμπειν, Isocr. ad Phil. p. 236. T. 1.: εἴπερ μέλλει ὀνόματα εἶναι Plato Cratyl. 35.: vbi eadem sententia verbis expressa legitur his, εἴπερ ὀνόματα ἔσαι. Id. ib. 41. p. 85. εἰ μέλλει — κείσθαι καλῶς τὸ ὄνομα. Theocr. Idyl. 24, 77. ἴ. τοῖος ἀνὴρ ὁδε μέλλει εἰς οὐρανὸν — Ἀμβραίνειν. Xen. Cyr. 2, 1. 14. ἔμελλον παρέχειν cod. Alt. habet ἔμελλον παρασχίσειν v. Perizon. ad Ael. H. V. 2, 27.: Thuc. 1, 114. Πελοποννήσιοι μέλλουσιν ἐσβάλλειν εἰς τὴν Ἀττικὴν. Id. 1, 45. ἢν μὴ — μέλλουσιν ἀποβαίνειν. Xen. Cyr. 7, 1.9. μάχης μελλέσης γίνεσθαι. Herodo. 3, 16. τὰ περὶ ἐαυτὸν ἀποθανόντα μέλλοντα γίνεσθαι. Id. 5, 44. τῆλον — μέλλειν στρατεύεσθαι. Thuc. 7, 31. ἔμελλον παραιεῖσθαι add. Xen. Cyr. 6, 4. 1. 7, 1. 8. Atque huc referendus esse videtur locus Plat. Apol. 17. οὐδ' εἰ μέλλω πολλάκις τεθνάναι. quum τεθνάναι sit infinit. praes. τέθνημι v. Etymol. M. v. τεθναίης p. 720. 2.: ut non necesse sit, auctore Thoma Mag. legere, οὐδ' εἰ πολλάκις ἀν' μέλλω τεθνάναι. Interdum praesenti additur particula ἀν', ut exprimat fut.: ut, ὅπως ἔμελλον ἀν' ἐξακέσθαι τὰ λεγόμενα Xen. Cyr. 4, 3. 2. Sed μέλλει εἶναι Plat. Cratyl. 6. 9. 10. est debet esse.

Et

Et quanquam grammatici veteres, vt Phrynichus v. ἔμελλον ποιῆσαι p. 148. v. ἔμελλον γράψαι p. 162. et Thomas Mag. v. μέλλω ποιεῖν praecipiant, Atticos verbo μέλλειν semper infinitiuos praesentis, vel futuri, nunquam aoristi, addidisse: tamen huic eorum praecipto certissimum est repugnare scripturam optimorum, qui ad nostram peruenerunt aetatem, codicum. Nunc enim in libris, non modo Atticorum, sed etiam Ionum, verbo μέλλειν infinitiuus vtriusque aoristi iunctus inuenitur. v. Stanleius ad Aeschyl. Prom. 626. p. 738. T. 2. Pau. Obs. miscell. Vol. 3. p. 426. Wesseling. ad Diod. Sic. p. 221. T. 1. aliique qui laudantur ad Plat. Apol. 17, 40. et a Dorvillio ad Charit. 1, 3. p. 38. Amst. Thucyd. 5, 30. καὶ αὐτὲς μέλλοντας σπείσασθαι πρὸς τὸ Ἄργος. Antiphon. p. 611. T. 7. ἦν ὁ Φιλόνεως ἐπὶ πορνείῳ ἔμελλε καταστῆσαι. Herodo. 1, 34. ὅς οἱ τὴν ἀληθειάν ἔφαινε τῶν μελλόντων γενέσθαι κακῶν κατὰ τὸν πᾶδα. Pind. Olymp. 7, 110. ἴ. μνασθέντι δὲ Ζεὺς ἀμπαλον μέλλειν θέμεν. Id. Pyth. 9, 90. ἴ. μέλλεις — ἔξοχον ποτὶ κάπρον ἐνεῖκαι. Xen. Cyr. 6, 1. 21. μελλήσοντα παθεῖν. Aeschyl. Prom. 626. ὅπερ μέλλω παθεῖν. Nam Pauus ad h. l. p. 901. T. 2. Graecos docet aoristis vsos esse pro futuris de rebus certo, vel cito, euenturis: sed grammaticos maxime Alexandrinos talibus in locis pro aoristis substituisse futura.

Neque enim recte dubitari posse videtur, quin librarii futura media saepe mutarint temere in aoristos primos: vt ap. Herodo. 3, 146. Wesselingius pro ἔμελλε ἀπολάμψασθαι ex optimis libris restituit ἔμελλε ἀπολάμψεσθαι. et Tailorus apud Lyfian. 6. p. 234. T. 5. Reisk. αὐτὸν μέλλειν ἀπολογήσεσθαι. pro αὐτὸν μέλλειν ἀπολογήσασθαι. Sic, μέλλεσσι μ' αἰ γυναῖκες ἀπολεῖν Arist. Thesmoph. 188.: ὅτι ἡμέας — μέλλεσσι — θανάτω δώσειν Herodo. 9, 17.: εὐτ' ἂν μέλλῃ — κακῶ — ἔσεσθαι Id. 6, 27.: ὅτι οὐκ εὖ τελευτήσει

μέλλοι Πολυκράτης Id. 3, 43.: sic enim rescribere Wesselingius debebat pro τελευτήσῃν μέλλει· pendent enim haec verba a verbis, ἔμαθε, ὅτι — ἀδύνατον εἶη· add. 2, 133. μέλλοι τεύξασθαι Xen. Cyr. 2, 3. 2. μέλλει συμμίζειν Id. ib. 5, 2. 14.: cod. Alt. συμμίζει. Isocr. Paneg. p. 170. T. 1. μελλέσης στρατείας — ἔσσεθαι. Id. Panath. p. 183. T. 2. τῷ λόγῳ τῷ μέλλοντι ἐηθήσσεθαι. Herodo. 8, 2. τὸ μέλλον ἔσσεθαι στρατεύμα. add. ib. 76. ὅτε — Δί' ἔμελλε — τέξσεθαι Hesiod. Theog. 468. ἢ ἐσβολή — ἔμελλε — ἔσσεθαι Thuc. 2, 13. add. Herodo. 5, 98. 8, 6. 96.

Caeterum partic. verbi μέλλω saepe simpliciter ponitur, omisso infinitiuo ἔσσεθαι vt, παρόντα, καὶ μέλλοντ' ἔτι — πῆματα Aeschyl. Persf. 845. ἴ.: τὸ μέλλον τῶ πολέμῳ — ἐν ἀφανεί ἔτι κεῖται Thuc. 1, 42. περὶ τῶν ἔπειτα μελλόντων Id. 1, 123. add. Xen. Cyr. 2, 1. 12. ἀπὸ τῆς μελλέσης ἐργῆς Matth. 3, 7.: etiam tempora finita, ita, vt intelligi debeat infinitiuus verbi quod praecedit, vel cuius notio verbis praecedentibus continetur, vt, μὰ Δί', ἀλλ' ἔμελλον Arist. Plut. 1103. intell. κόψειν, auctore schol. Leid.: nam praecedunt v. 1102. verba, σὺ τὴν θύραν ἔκοπτες οὕτως ἰσφόδρα. Plato Phaedon. 24. πῶς γὰρ εἰ μέλλει intell. μοι ἡδομένῳ εἶναι vbi v. not. 13.: Soph. Antigon. 458. ἦδειν τί δ' οὐκ ἔμελλον intell. εἰδέναι add. Xen. Cyr. 5, 2. 11. Plato Cratyl. 19. τί δ' εἰ μέλλω, intell. κομψεύεσθαι, quidni ego arguter? qui infinitiuus latet in verbis Hermogenis, τῆτο μὲν, ὃ Σώκρατες, κομψόν. conf. Hemsterhusius ad Lucian. p. 449. T. 1. Caeterum in edit. Lipsf. primis, et Belgicis legitur, *verbum μέλλω cum infinitiuo facit periphrasin istius verbi, cum quo construitur: ὃ μέλλεις ποιεῖν, μὴ λέγε· ἀποτυχῶν γὰρ καταγελασθήσῃ quod factururus es, non dic: si enim non succedit, irrideberis: Bias: μέλλει ἀποθανεῖν moritura est.*

verbis perseverandi] vt, τὴν εἰρήνην ἄγοντες διατελεῶσιν. Isocr. de pac. p. 420. T. 1.: τῶ νῦν καρτερήσασαι

ρῆσαι σπεύδοντας Xen. Cyr. 3, 2. 2. *Desistendi*, vt, παῦσαι Φλυαρῶν Aristoph. Plut. 360. vbi v. Spanhemius: μὴ παύσεται ποιῶν — ἀπειπῶν — παύοιτ' ἂν Plato Cratyl. 34.: παύσεται φοβέμενος Xen. Cyr. 4, 5. 10.: add. id. Apomn. 3, 13. 2. 13, 14. 1. 4.: ἐμοὶ μὲν ἀμφοτέρω συμβελεύει παύσεσθαι λέγοντι Isocr. de pac. p. 432. T, 1. Recentiores vero scriptores huic verbo etiam infinitiuos iungunt, vt, σὺ μὲν μόλις ἐπαύσω λέγειν Plut. apophthegm. Laconn. p. 194. T.8.: παῦσαι — ἐπ' ἐμοὶ κλαίειν Id. ib. p. 195. Xen. Oecon. 1, 23. αἰ — δέσποιναι αἰκίζόμεναι τὰ σώματα — καὶ τὰς ψυχὰς — οὔποτε λήγσειν. Plato Gorg. 26. p. 99. μὴ κάμης φίλον ἄνδρα εὐεργετῶν. Xen. Oecon. 6, 1. ἐνθεν λέγων — ἀπέλιπες.

affectionem animi qualemcunque] Atque adeo sensus maxime internos. Vt, γλυκὺ — αὐτῷ μέλος ὀφείλων ἐπιλέλαθ' Pind. Olymp. 10, 4.: θνατὰ μεμνάσθω περισέλλων μέλη, καὶ — γὰρ ἐπιεσσόμενος Id. Nemn. 11, 20. f.: οὐκ αἰσχύνης, τηλικῆτος ὦν, ὀνόματα θηρέων Plato Gorg. 44. p. 158. ἐγὼ ὑμῖν παραναῶν — αἰσχυνοίμην ἂν Xen. Cyr. 3, 3. 18. add. 4, 6. 2. 5, 1. 10.: ἵνα μάθῃ σοφιστῆς ὦν Διὸς νωθέτερος Aeschyl. Prom. 62.: οἶμαι μέντοι τινὰ πιθανότητα ἔχον Plato Cratyl. 19.: ἐῷ — τὴν γλῶτταν ἐν τέτρω ἦκισα μένυσαν, μάλιστα δὲ σειομένην Id. ib. 38. p. 75.: καταμαθῶν — αὐτὸν, ἔτε θύοντα — ἔτε μαντικῇ χρώμενον, ἀλλὰ καὶ τῶν ποιόντων ταῦτα καταγελῶντα, Xen. Apomn. 1, 4. 1. αἰσθόμενος — υἱὸν ἑαυτῆ πρὸς τὴν μητέρα χαλεπαίνοντα Id. ib. 2, 2. 1. add. Cyrop. 4, 5. 10. 7, 5. 12.: αἰ κρείσσω ἤδει ὦν Id. Cyrop. 1, 4. 4. quae est ipsa cod. Brem. et Altorf. scriptura: Iunt. et Ald. edidere κρείσσω ἤδη ὦν. leg. κρείσσω ἤδη ὦν sed ibid. est, ἅπερ εὖ ἤδει ἑαυτὸν ἠττονα ὄντα. Agri-
staen. 1. ep. 4. οἶδα γὰρ ἦκισα εἰς τὸ κινδυνεύειν ἀφικνέμενος vbi v. Abresch. lectt. p. 18. ἴσθι ἐπ' αὐτὰς

ταῖς θύραις ἀφίγμένη Aristoph. Plut. 963.: ἀρξομαι διδάσκων ἐκ τῶν θείων Xen. Cyr. 8, 8. 1. ὅταν περ ἐν δεικνυσθαι — δύνη καὶ εὖ ποιεῖν ἰκανὸς ὢν, καὶ κακῶς Id. ib. 1, 6. 10. ἀκέσαντες ἄλλο σφάτευμα προσίον Id. ib. 7, 4. 5.: add. γιγνώσκω γὰρ ἥττων ὢν πολὺ ὑμῶν Aristoph. Plut. 945. add. Xen. Cyr. 5, 4. 8. ibi enim codd. Brod. Alt. Guelf. legunt ὡς δ' ἔγνω μέγες ὄντας τὲς Κασδσίεσ, pro εἶναι Iunt. Ald. Herodo. 8, 26. οὐκ ἠνέσχετο σιγῶν. Xen. Apomn. 2, 1. 2. τὸ δύνασθαι διψῶντα ἀνέχεσθαι. Isocrat. Panegy. p. 152. Bas. a. 1571. τὴν αὐτῶν χώραν ἀνέχεσθαι πορθεμένην. sed apud Arrian. anab. 5, 29. 1. Raph. legitur, ὅτι πρὸς σφῶν μόνων νικηθῆναι ἠνέσχετο. v. Heupel. ad Marc. 9, 19. Omnino enim multa huius generis verba etiam infinitiuos sibi adiunctos habent, vt ἀισχυνόμενοι — ἐργύριον αἰτεῖν Arist. Plut. 158.: εὖ ἴσε, ὅτι τῆτο μίσχυνοίμην ἂν εἰπεῖν Xen. Cyrop. 5, 1. 10. add. 3, 3. 9. 8, 4. 6. quos tamen non ignoro saepe sedes participiorum occupasse, incitia, et incuria librariorum: vt, ᾧ παῖ, τίν' αὐχέις, πότερον Λυδὸν — κακοῖς ἐλαύων Eurip. Alc. 675. f.: vt legi e cod. Flor. pro ἐλαύκειν iussit Valckenar. ad Phoen. p. 572. Caeterum locum Virgilii hanc in rem iam Priscianus gram. 18. p. 721. laudauit, ita tamen, vt pro *delapsus* legerit *illapsus*. Verba eius sunt haec, ἐπιδείξεις ποιῶν καλῶς, καὶ ποιῶν καλῶς. Similiter Latini ostendentes [l. ostendes], faciens bene, et facere bene. Virgilius in secundo Aeneid. sensit medios illapsus in hostes, pro, se illapsum esse. Statius in octavo Thebaid. Non aliter caeco nocturno turbine chori scit peritura ratis, pro scit, se perituram. In editt. Lipsf. primis et Belgicis legitur, et affectionem animi significantibus, additur participium — cessabo dicere — meminini vidisse [Belgg. videre]

Ad pag. 234. infinitiuus — participiis in rus] Editt. Lipsf. primae et Belgicae legunt, Infinitiuus cum, vel sine articulis vtuntur Graeci pro gerundiis et supinis: ut

ut *Isocr. in Nic.* τὸ λέγειν, ὡς δεῖ, τῷ Φρονεῖν εὖ μέγιστον σημεῖον ποιέμεθα *dicere ut deset, maximum sapiendi indicium facimus: λέγειν καὶ πράττειν, δυνατώτατος dicendo et agendo, paratissimus. Thucyd.* κρείττος αὐτοσχεδιάζειν. *Idem* [1, 138] *praestantissimus ad res ex tempore expediendum* [Belgg. addunt, seu expediendas]: κωλύόντων γαμῆν ἀπέχεσθαι *prohibentium contrahere matrimonium abstinendo* *Ec.* 1 *Tim.* 4. [v. 3.] sed pro hoc Pauli loco laudatur in edit. Belgg. locus iste, τῷ περιτεμεῖν τὸ παιδίον *puerum circumcidendi, seu ut puer circumcideretur* *Luc.* 2. 21. Hunc autem locum de usu infinitiuorum, et participiorum apud Graecos pro gerundiis et supinis Latinorum, paulo diligentius persecutus est Posselius de synt. p. 164—171 edit. a. 1725.: quem fere ducem secutus est Wellerus, ita, ut etiam exempla, quibus praecepta sua confirmaret, ex eius libro transfulerit in suum.

pro gerundiis] *Vt, ὡς ἐγὼ περὶ πολλῶν ποιῶμαι, πῆσαι σὲ ταῦτα πράττειν, ἀλλὰ μὴ ἄκοντος, Plato Criton.* 9. vbi v. not. 14.

partic. Lat. in dus, et supinis, vel partic. in rus] *vt, ἔρχεσθον κλισίην — Ἀχιλλῆος, χεῖρὸς ἐλόντ' ἀγέμεν Βρισήϊδα* *Il.* α', 322. f. vbi tamen etiam Eustath. p. 110. 32. in fin. accepit pro imperat.: δίδωσι βεκόλοισιν ἐκθεῖναι βρέφος *Eurip. Phoen.* 125.: ἔδοξεν αὐτῷ ἀναβῆναι ἐπὶ πύργον κατασκέψασθαι *Xen. Cyr.* 7, 1. 19. ἰδὲ ἐξῆλθεν ὁ σπείρων τῷ σπείρει *Marc.* 4, 3. vbi v. Heupelius. Sic, *Semper in Oceanum mittit me quaerere gemmas* *Propert.* 2, 16. 17.: *rursusque per aëra misit Mopsopium — sacros agitare iugales* *Ouid. Metamm.* 5, 660. f.: vbi v. Nic. Heinsius: *Valer. Flac.* 6, 647. f. *Vos Scythiae saturare canes, Scythiaeque volucres, Huc miseri venistis?* vbi v. omnino Burmannus, itemque Barthius ad *Statium Theb.* 1, 616. et *Drackenb. ad Sil. Ital.* 4, 795. Sed multo etiam saepius Graeci infinitiuus vtuntur pro supino Latinorum altero, quod in u

exit, maxime tum, quum iunguntur adiectiuus, etiam aduerbiis qualitatibus: ut, θαῦμα μέγα φράσασθαι Hesiod. Ἄσπ. 218. θαῦμα ιδέσθαι ib. 140.: χαλεπὸς περιδέσθαι ib. 387. ἐλεεινὸς εἰσορᾶν ἐγὼ Aeschyl. Prom. 246.: καλὸν τ' ἀκῆσαι, καὶ λέγειν, μεθύεροις Id. S. c. Thebb. 587.: φοβεροὶ μὲν ιδεῖν Id. Pers. 27.: ἡμέρα — εὐφροσύνης ιδεῖν Id. ib. 387.: ἀπίστα — κλύειν Id. Suppl. 285.: πίνεσθαι — ἠδιστός ἐστι Herodo. 4, 53.: εἰ βραδύον κατανοῆσαι Plato Cratyl. 14. γελοῖον πάνυ εἰπεῖν ib. 19. χαλεπὸν συμβαλεῖν ib. 29. ἰσχυρὸς ιδεῖν Xen. Cyr. 2, 3. 3.: κάλλιστα ιδεῖν ib. 8, 3. 3. κερφότερα φέρειν ib. 8, 2. 11. ἀκῆσαι μὲν ἴσως τισὶν ἀηδῆ, ῥηθῆναι δὲ οὐκ ἀσύμφορον Isocr. Panath. p. 262. T. 2.

videntur etiam gerundia — per participia] Haec obseruatio in exemplis Lipsi. primis et Belgicis deest. Sed pro verbis *circumloqui per participia* substitui debent verba *exprimere participiis*. Et participiis quidem futuris utuntur fere tum, quum praecedunt verba eundi, veniendi, mittendi. Sic, κλέπτων δὲ τὸς βλέποντας ὑπερηκόντισεν Arist. Plut. 666.: ὅσα μὲν ἐστὶ μαθόντας εἰδέναι Xen. Cyrop. 1, 6. 19. p. 46.: διδάσκει δὲ καὶ ὁ θεός, ἀπάγων ἡμῶν — ἐκ τε τῆ χειμῶνος εἰς τὸ ἀνέχεσθαι ἰσχυρὰ θάλαππη Id. ib. 6, 2. 11. p. 238. add. Id. Apomn. 2, 3. 35. 2, 6. 13. 37.: εἰ γὰρ ἐγὼ Τρώων ἔνεκ' ἠλυθὸν — δεῦρο μαχησόμενος Hom. Il. α', 152. f. add. ib. 207. Odyf. α', 281.: ἀπέρχονται — καὶ κλίμακας ὡς τὸ φερίον ἀζόντες Xen. Cyrop. 5, 3. 7. sic enim, non ἀζόντες, ut Stephanus edidit, legitur etiam in codd. Brod. Alt. Bodl. Guelf. add. ib. 5, 1. 4.: ἔφασαν, ἠκειν ἐπιμαθησόμενοι, εἴ τι ἔχοιεν κ. τ. λ. Herodo. 2, 160. πέμψω δ' ἐς Σπάρτην — νόσον πεισόμενον πατρός Odyf. α', 94.: πέμπει ὁ σκοπάρχης τινὰ, ἀγγελέντα ταῦτα τῷ Κύρῳ Xen. Cyr. 6, 3. 3. qui tamen etiam partic. praesentis vel potius imperf. ita usus est, ut περὶ δὲ τῶν ἀδῆλων, ὅπως ἂν ἀποβή-
σοιτα,

σοιτο, μαντευομένους ἔπεμπεν, εἰ ποιητέα Αρομν. 1, 1. 6.: καὶ αὐτὸς κήρυκα ἔπεμψε πρὸς αὐτὸν, λέγοντα ταῦτα, Cyr. 5, 4. 12.: ὁ δὲ αὐτῶ ἐξέπεμψεν ἀποκρινόμενον τοιαύδε ib. 5, 3. 4.: vbi tamen Zeunius nuper edidit ἀποκρινόμενον vnius cod. Guelf. auctoritate, quem putaret esse, vt suum, omnium optimum scilicet, vt apud Plat. Parmen. 9. cod. Tub. legit, ὡς ἀποκρινομένους pro ὡς ἀποκρινομένους. vt ap. Theophr. charr. 12, 2. ita positum extat partic. prael., ἀνίστασθαι ἐξ ἀρχῆς διδάσκων. conf. Zeunius ad Viger. 6, 1. 18. not. 93, 3. εἶμι — ἐς Σπάρτην — νόσον πεισόμενος πατρὸς Odyf. β', 215.: ἐπερησόμενος — ὠχόμεν ὡς τὸν θεὸν Aristoph. Plut. 32.

praepositur insuper praepositio] vt, εἶδον αὐτοὺς βασανιζομένους ἐν τῷ ἐλαύνειν Marc. 6, 48.: vbi v. Heupelius. In editt. Lipsf. primis et Belgicis legitur, *praepositur insuper et praepositio*: vt, ἐν τῷ μὴ φρονεῖν ἡδίστος βίος Soph. in non intelligendo iucundissima vita est: ἐκ τῆ μηδὲν ποιῆσαι ex nihil agendo. Demosth: πρὸς τὸ ἐπιθυμῆσαι ad concupiscendum: εἰς τὸ γενέσθαι αὐτὸν πατέρα vt ipse fieret pater: ἐπὶ τὸ ἀνάγκη πείθεσθαι ad necessario obtemperandum Isocr.

praecedit frequenter ἔνεκα — intelliguntur] Pro *finem significanti* rescribi debet *finem significans*, quae verba referantur ad nomina, *actio, vel passio*. In editt. Lipsf. primis et Belgicis, legitur, *praecedit — et ἔνεκα, vel χάριν, quae tamen quando actio, vel passio, gerundina alteri verbo, finem significans, subiicitur, subintelliguntur*: vt εἵνεκεν τῆ φανερωθῆναι τὴν σπερδὴν ad reuelandum studium: τῆ νικᾶν χάριν ἦλθε vincendi gratia venit: εἰδὲν ἀπίστον πρακτέον τῆ νικᾶν ἔνεκα, nihil perfide agendum vincendi causa. Sic, τῆ μέντοι ἐμὲ ἀνιᾶν, καὶ σὺν πονηροῖς ἑαδίως, οἶμαι, κρείττων ἔσαι, Xen. Cyr. 5, 4. 16. ἀρ' ἂν — καλὸν ποιῆσαιμεν, τῆ εὐθὺς φανεροὶ εἶναι, Id. ib. 5, 3. 2. τῆ δὲ μηδ' ἐντεῦθεν διαφεύγειν, σκο-

πὲς τῆ γιγνομένη καθίσης Id. ib. 1, 6. 19. p. 52.
Bosius in libello de ellipfi Graeca intelligi talibus in
locis iubet praeposit. ὑπέρ.

infinitivus — pro imperativo ponitur] Hac obserua-
tione carent editt. Lipff. primae, et in Belgicis legitur,
Infinitivus pro imperativo ponitur per enallagen modorum.
quae frequens est. Sic, κλαίειν, χαίρειν Rom. 12, 15. pro
flete, gaudete. Macrob. p. 689. Graeci aparemphato non-
nunquam pro imperativo utuntur — θαρσῶν νῦν, Διό-
μηδες, ἐπὶ Τρώεσσι μάχεσθαι [Il. ε', 124.] *id est μάχε-*
conf. Anonym. V. Hom. p. 308. Gal. 2. Joh. Gramma-
ticus de dial. Ion. p. 85. Baf. χρώνται δὲ καὶ τοῖς ἀπα-
ρεμφάτοις ἀντὶ προστακτικῶ· τανύσαι τάνυσον, κεί-
σθαι κείσο. Gregor. p. 197. f. αἱ παραλείψεις τῶν
ἀπαρεμφάτων ἀντὶ προστακτικῶν Ἰώνων εἰσι· πάντα
μάλ' ἀτρεκέως ἀγορευέμεν [Il. β', 10.] ἀντὶ τῆ ἀγό-
ρευε· καὶ, Πειρᾶν δ', ὡς κεν Τρῶες ὑπερκύδαντας
Ἀχαιοὺς, ἀντὶ τῆ πειρῶ· καὶ, Ἀρκεῖσθαι παρ' ἐοῖς,
τῶν δ' ἀλλοτρίων ἀπέχεσθαι [Phocyl. v. 4, vbi nunc
legitur Ἀρκεῖσθαι παρῆσι, καὶ ἀλλοτρίων ἀπέχεσθαι.
Sed verba παρ' ἐοῖς h. e. παρὰ τοῖς f. σοῖς, magis
respondent adiectivo ἀλλοτρίων. qua scriptura probata,
etiam τῶν δ' legi debet], ἀντὶ τῆ ἀρκῆ, καὶ ἀπέχε-
καὶ μυρία ἄλλα τοιαῦτα, καὶ παρ' Ὀμήρω, καὶ παρ'
Ἡσιόδω, εὐρήσομεν. Eufiath. ad Il. α', p. 110. 31. ὅτι
καὶ παρ' Ὀμήρω, καθὰ καὶ Ἡσιόδω, καὶ ἄλλοις,
ἀντὶ προστακτικῶν λαμβάνονται τὰ ἀπαρέμφατα.
vid. Il. α', 582. β', 10.: vbi tamen infinitivus ἀγορευέ-
μεν pendere videri possit a verbis βάσκη Ἰθι v. 8.: Il. ι',
256. f. Odyf. α', 317. γ', 19. δ', 542. Hesiod. Ἄσπ.
120. f. Ἐργ. 349. 353. f. 368. f. 452. 570. 573. f.
576. Neque vero Iones tantum hoc enallages modo-
rum genere vsi sunt: vid. Herodo. 4, 163. 5, 23. 105.
7, 159. 209. 228. conf. Portus Lex. Ion. v. ἀπαρέμ-
φατα ἀντὶ τῶν προστακτικῶν et Gronovius ad Arrian.
5, 11. 7. p. 210.: sed etiam Attici, et Dores. Moeris:
λαμβά-

λαμβάνειν, ἀπαρεμφάτως οἱ Ἀττικοί· ὡς Ἀριστοφάνης Ὀρνισιν [v. 1074. f. grammaticus enim sententiam verborum proëtae, non ipsa eius verba laudasse videtur]: εἰάν τις ἀποκτείνῃ τύραννον, τιμὰς λαμβάνειν· τὸ δὲ λαμβανέτω, Ἑλληνικῶς. Eustathius ad Il. α', 582. p. 155. 23. καὶ ἔρα, ὅτι τὸ καθάπτεσθαι καὶ ἀντὶ προστακτικῆ τοῦ καθάπτει εἶπεν, ὅπερ ἐστὶ σχῆμα ἐλλειπτικὸν Ἰωνικόν, ἢ καὶ Ἀττικόν, ὡς προγέγραπται [p. 110. 31.] Sic οἷς μὴ πελάζειν Aeschyl. Prom. 711.: vbi schol. 2. μὴ θέλε πλησιάζειν. Soph. Electr. 9. Φάσκειν Μυκῆνας — ὄραν· vbi schol. θέλε Φάσκειν, ἦγεν Φάσκε, λέγε. ἐνταῦθα δὲ ἀντὶ τῆ βεβαίως ἐπίσασο. Plato Cratyl. 37. σὺ δ' ἂν τι ἔχῃς βέλτιόν ποθεν λαβεῖν, πειρασθῆαι καὶ ἐμοὶ μεταδιδόναι. Thuc. 6, 34. καὶ παρασηῆναι παντὶ, τὸ μὲν καταφρονεῖν τῶν ἐπιόντων. vbi codd. nonnulli legunt, παρασήτω· quod videtur grammaticis deberi, qui vim infinitiui παρασηῆναι ostendere legentibus voluerint: quorum hominum manus fieri potest, vt etiam apud Arist. Plut. 598. pro καὶ μὴ γρύζειν, quae est cod. Doruill. exquisita scriptura, reposituerint, καὶ μὴ γρύζεις quae est nunc librorum editorum lectio v. Hemsterhusius ad h. l. p. 196. et ad Lucian. p. 260. T. 1. Locos Theocriti huius generis enallages collegit Portus Lex. Dorv. v. ἀπαρεμφάτως ἀντὶ τῶν προστακτικῶν.

intell. verbo imperson. χρῆ, vel προσήκει] vel δεῖ v. Portus Lex. Dor. d. l. vel verbo κελεύω· v. Abreschius Obseruatt. ad N. T. p. 578. f. T. 1. animaduersf. Aeschyl. et Bosius v. κελεύω. Sic καὶ ἐμοὶ ἤδη χρῆ, ὡς πλεσίω, χρῆσθαι Xen. Cyr. 8, 2. 10.: vbi in cod. Alt. verbum χρῆ omissum est. Eurip. Helen. 85. ἐξαυδαῖν σὲ χρῆ. conf. Bengelius ad Chrysof. de sacerdot. p. 511.

etiam imperat. θέλε] vt, ἴσχεο μὴδ' ἔθει' οἷος ἐριζέμεναι βασιλεῦσιν Il. β', 247. v. Palaietus ad Matth. 5, 34. et Bosius v. θέλειν. Sed intelligi saepenumero etiam

etiam imperatiuus μέμνησο potest Il. i, 255. σὺ δὲ με-
γαλήτορα θυμὸν ἴσχειν ἐν σήθεσσι et v, 257. ληγέ-
μεναι δ' ἔριδος. Aeschyl. Supplic. 210. μέμνησο δ' εἴκειν.
Epicharmus ap. Cic. ad Att. i. ep. 19. νᾶφε, καὶ μέ-
μνασ' ἀπιεῖν. Conf. Reiskius ad Theocr. Id, 10, 48.
p. 209. Priscian. gram. 18. p. 660. *Itaque apud Grae-
cos quidem pro imperatio ponitur [infinitiuus] — et
apud illos tamen — hoc fit per figuram ἐκλείψεως i. e.
defectionis. Gaudere enim dicunt pro gaude, et subaudi-
tur iubeo, vel volo, vel opto. Vnde imperatiuus et in-
finit. coniunguntur interdum v. Hesiod. Ἔργ. 335. Is.*

*saepissime etiam infinitiui — et ὡς] hac obseruatione
nosmet ipsi augeri iussimus grammaticam Welleri ante
hos viginti annos. Illustrauimus eam postea, atque
confirmauimus exemplis pluribus in annotationibus ad
Anacr. Od. 20, 15.: quibus addi possunt haec: ἐπειδὴ
βροτὸς ἐτέχθη, βίος τριβὸν ὀδεύειν Anacr. Od. 24,
1. f.: χέρνιβα — ἀμφίπολας προχῶ ἐπέχευε —
ὑπὲρ ἀργυρέοιο λέβητος, νίψασθαι Odyss. α, 136. f.
ad quem locum Eustath. p. 1404. 30. notauit haec:
ἐλλιπῶς ἔχει — καὶ τὸ χέρνιβα ἐπέχευε νίψασθαι·
λείπει γὰρ τὸ ὡσε, ἢ τοιοῦτόν τι· ἵνα λέγη, ὅτι ὕδαρ
ἐπέχεεν, ὡσε νίψασθαι.*

Ante vero, quam Welleri praecepta de aduerbio-
rum constructione explicare atque confirmare idoneo-
rum scriptorum auctoritate institueremus, visum est
locum de structura verborum obseruationibus quibus-
dam aliis illustrare, quarum cognitio patefacere atque
commendare posset studiosis linguae Graecae elegan-
tiam eius et copiam variam. Alias earum pertinere
iubebimus ad ellipsin verborum, alias ad periphrasin
eorum et pleonasmum, alias ad enallagen et antime-
rian: quas excipient praecepta nonnulla de vsu verbo-
rum quorundam exquisito, neque vulgari. Et *ellipsin*
quidem verborum ita attingemus, vt Lamb. Bosii, li-
brique

brique eius locupletatorum obseruationes, vel confirmemus magis, vel etiam corrigamus et suppleamus. Omitti enim nonnunquam ab optimis scriptoribus solent verba haec, sed fere tum, quum, vel vox, vel corporis motio, atque gestus dicentium, differentiumue, vicem eorum implent.

Βέλωμαι. Odyf. α, 271. εἰ δ' ἄγε νῦν ξυνίει· ad quem locum Eustathius p. 1416. 39. recte annotauit haec: ὅτι τὸ, εἰ δ' ἄγε νῦν ξυνίει, παρακελευσματικῶς ἔχον, δηλοῖ τὸ, εἰ δὲ βέλει, ἄγε ποιεῖ τόδε. Vox enim Mineruae post verba εἰ δ' quieuisse existimanda est.

Δεῖ. Hoc verbum non modo in formulis decretorum post infinitiuos omitti solet: vt, μηδένα τῶν ὑποτεταγμένων Ῥωμαίοις πολεμεῖν τῶν Ἰσθαίων ἔθνεσ· intell. δεῖ. Ioseph. Ant. 12, 10. 6. v. Kreblius ad decreta Roman. pro Iudaeis p. 16. et ad decr. Athen. pro Hyrcano p. 428.: sed etiam omnino post verba dicendi et statuendi, vt φράζειν, νομίζειν, βελεύεσθαι, δοκεῖν, aliaque similia: vt φράζουσιν — ἀσκεῖν τὸν υἱὸν τὸν ἐπιχώριον τρόπον· intell. δεῖν· Arist. Plut. 47. add. Xen. Cyr. 5, 3. 12. 5, 5. 1. 6, 1. 7. 7, 2. 5. 8, 1. 4. 8, 5. 12. Atque huc pertinet locus Plat. Cratyl. 41. p. 84. καὶ μὴ ἀνάγκασε πάντ' ἔχειν τὰ γράμματα· intell. τὸ ὄνομα δεῖν· nam ἀναγκάζειν ibi est dicere, contendere, ita vt alios iubeas tibi vel inuitos assentiri. Et Lysias 13. p. 451. T. 5. ὅτι ποιήσεις, ὥστε, μήτε τῶν τευχῶν διελεῖν, μήτε ἄλλο τὴν πόλιν ἐλαττώσας, μηδέν intell. δεῖν.

Διαδέομαι. Obseruatio, quae in libro Bossiano de ellipsi huius verbi legitur, translata illuc tota a Leisnero est ex Iensii lectionibus Lucianeis 1, 10. p. 110. h. e. ad Lucian. dial. mortt. 10. p. 365. T. 1. Debat vero Iensius locos illos Luciani referre ad ellipsin verbi ἔχειν, vel φορεῖν, vt nomina τὴν πορφυρίδα, et τὸ διαδέημα, dial. mortt. 10., et nomina τὸν κίνδυν,

et

et τὴν τιάραν, in Conc. deor. 9. haberent, vnde penderent.

Δίδωμι. II. ή, 179. Ζεῦ πάτερ, ἢ Αἴαντα λαχεῖν, ἢ Τυδέος υἷον· vbi Eustath. p. 674. 48. haec habet, τὸ δὲ σχῆμα κἀνταῦθα τῆς εὐχῆς, Ἀττικῶς ἠπεικτα κατὰ ἔλλειψιν· λείπει γὰρ τὸ δός. Herodo. 5, 105. ὦ Ζεῦ, ἐκγενέσθαι μοι Ἀθηναίε· τίσασθαι vbi v. Valckenar. Odyf. ε', 354. Ζεῦ ἄνα, Τηλέμαχόν μοι ἐν ἀνδράσιν ὄλβιον εἶναι· ad quem locum Eustath. p. 1823. 35. notavit haec: ὅτι Ἀττικὸν σχῆμα εὐχῆς τὸ, θεὸ ἄνα, τὸν δεῖνά μοι ἐν ἀνδράσιν ὄλβιον εἶναι· λείπει γὰρ κἀνταῦθα, τὸ δός, ἢ ποιήσον [v. Gregor. p. 53. f. et ibi Koen.] ἢ εὐχομαι, ἢ τοιοῦτόν τι. Schol. Arist. ad Acharnn. 816. f. intelligi ita iubet γένοιτο. Xen. Cyr. 5, 4. 7. δέχσ τὰ ξένια οἷα ἐγὼ δύναμαι· intell. δίδοναι vel δέναι.

Δύναμαι. Lucian. de astrol. 7. p. 363. T. 2. Reiz. καὶ οἱ ἄλλοι τὰλλα, ὡς ἕκαστοι, ἱλασκοντα· intell. δύνανται· vbi v. Gefnerus.

Ἐθέλω. Aeschyl. S. c. Thebb. 259. Θεοὶ πολῖται, μή με δελείας τυχεῖν· vbi schol. 2. intelligi debere ostendit θελήσητε.

Εἶμι. Hoc verbum omittitur saepe ab Atticis maxime; v. Gregor. p. 66. et ibi Koenius: vt post vocabula verbalia in εον desinentia, de quibus supra ad gram. p. 230. dictum est, ita post adiectiua neutra singularia, omninoque post adiectivum ἔτοιμος fere tum, quum hoc, neque nomen personae proprium, neque pronomen personale, comitem habet, etiam post substantiua. Plato Cratyl. 26. οὐκ ἀποδειλιατέον, ἀλλ' ἐπισκεπτέον· c. 36. ἐπισκεπτέον· c. 41. συνθετέον· c. 44. p. 92. ἀλλ' ἄττα ζητητέα· ib p. 93. καὶ μαθητέον καὶ ζητητέον· Id ib. 36. εἰ ἄρα τῆτο ἀληθές. Herodo. 1, 90. εἰ ἀχαρίσισι νόμος εἶναι τοῖς Ἑλληνικοῖσι θεοῖσι. Aeschyl. Prom. 47. τῶν νῦν παρῖντων ἐδὲν αἰτία

αἰτία τέχνη. v. annott. ad Cratyl. 1. partic. 5. p. 15. Dorvill. ad Charit. p. 49. 520. et Valcken. ad Eurip. Phoen. p. 355.

Ἐπόμνυμι et ὄμνυμι. Soph. Electr. 1066. f. ἀλλ' εἰ τὰν Διὸς ἀτραπᾶν, καὶ τὰν ἑρανοῖαν θέμιν. Anacr. Od. 31, 1. Ἄφες με, τοὺς θεῶς σοι, Πιεῖν· vbi v. notae nostrae. Nam Longus Pastorr. 4. p. 126. Mol. σοὶ ἐπόμνυμι τὸν ἐμὸν θεόν et Xen. Cyr. 5, 1. 12. ὡς ὄμνυμι ὑμῖν πάντα τὰς θεῶς. Conf. Arnaldus animaduersf. criticc. 5. p. 26.

Ἐπω. Aeschyl. Prom. 46. ὡς ἀπλῶ λόγῳ· intell. εἰπεῖν v. supra ad gram. p. 233.

Λέγω. Plur. λέγῃσι deest apud Lucian. de saltat. 21. p. 279. T. 2. vbi v. Solanus, et Gesnerus. Sic apud Theophr. charr. 4, 3. τὸ ἀργύριον — παρὰ τῆ λαβῶν ἀποδοκιμάζειν, λίαν μὲν λυπρὸν εἶναι, vt legitur etiam in cod. August.: vbi quidam, Casaubono auctore, ediderunt, λίαν λέγων λυπρὸν εἶναι· vt c. 20, 3. καὶ παρακαλῶν δὲ ἐπὶ τῆ ποτηρίῃ εἰπεῖν, ὅτι τὸ τέρψον τὰς παρόντας παρεσκεύασαι, e cod. Vatic. interpolato pro καὶ παρακαλῶν [f. παρακαλεῖν] δὲ ἐπὶ τῆ ποτηρίῃ, ὅτι τέρψον τὰς παρόντας. Nam qui nummos reprobat, is etiam caussam huius iudicii sui afferre solet: et vtroque illo loco partic. λέγων continetur infinitiuis ἀποδοκιμάζειν et παρακαλεῖν, vt apud Eurip. Phoen. 196. infinit. δώσειν pendet a verbo λέγει, vel paraphrasta auctore, ἀπειλεῖ, quod continetur quodammodo nomine μεγαλαυροῖαν v. 192. conf. Krebsius ad decrr. Romann. pro Iudaeis p. 20. f. Sic ap. Cic. Off. 3, 14. 3. Pythius ei quidam — venales quidam se hortos non habere: intell. dixit, vbi v. Heusingerus maior.: et ib. c. 27, 2. sententiam ne diceret, recusauit; quamdiu iureiurando hostium teneretur, non esse se senatorem: intell. dicens, quod continetur verbo recusauit: vt 13. ep. 27. 2. C. Avianus — mihi — gratias egit — nec liberalius, nec honorificentius, tractari potuisse, nec se

se praesentem, nec rem familiarem absentis patroni sui: intell. ostendens, describens: quae participia continentur verbis gratias egit.

Λογίζομαι, vel ἀναλογίζομαι, λέγω vel ἐπιλέγω, vel μέμνημαι, vel φράζομαι. Participia horum verborum fere omitti solent post verba μακαρίζειν, vel ἀποκλαίειν, σέβειν, ἀνολολύζειν, ὀλοφύρεσθαι, θρηνεῖν, κατοικτεῖρειν et alia similia, ante adiectiva οἶος, et ὅσος. Nam qui alios felices et beatos praedicant, qui lugent, lamentantur, deflent vel suos vel alterius casus, ii causas luctus et miserationis vel voce indicant, vel certe mente complectuntur atque repetunt. v. ad Plato Phaed. 66, 19.: Herodo. 1, 31. αἱ δὲ Ἀργεῖαι τὴν μητέρα αὐτῶν [ἐμακαρίζον] οἶων τέκνων ἐκύρησε. Id. 2, 141. τὸν δὲ ἰρέα — πρὸς τῷγαλμα ἀποδύρεσθαι, οἷα κινδυνεύει παθεῖν. Eurip. Alc. 948. ἴ. οἱ δὲ δεσπότην Στένωσιν, οἷαν ἐκ δόμων ἀπώλεσαν. Soph. Electr. 751. ἴ. ἀνωλόλυξε τὸν νεανίαν, οἷ ἔργα δράσας οἷα λαγχάνει κακά. Xen. Cyr. 7, 3. 5. κατοικτεῖρων τὴν γυναῖκα, οἷς ἀνδρὸς σεροῖτο, καὶ τὸν ἀνδρα, οἷαν γυναῖκα καταλιπὼν ἐκέτ' ὄψοιτο Herodo. 8, 12. οἱ δὲ στρατιῶται — ἐς φόβον κατισέατο, ἐλπίζοντες πᾶγχυ ἀπολέσθαι, ἐς οἷα κακὰ ἦκον. Id. 5, 4. τὸν μὲν γινόμενον ὀλοφύρονται, ὅσα μὲν δεῖ — ἀναπλήσασθαι κακά. add. Aeschin. Socr. 10. not. 17. — Demetrius Cydon. ep. 1. p. 33. edit. Matthaeii, τὸς μὲν ἐμὲς πολίτας ἀναγκάσας θρηνεῖν, μεμνημένους, οἷων ἐσέρηνται. Thuc. 5, 7. ἀναλογιζομένων δὲ τὴν ἐκείνῃς ἡγεμονίαν, πρὸς οἷαν ἐμπειρίαν, καὶ τόλμαν, μετὰ οἷας ἀνεπισημοσύνης, καὶ μαλακίας, γενήσοιτο. Sic apud Xen. Cyr. 8, 2. 7. πολλὰς ἐποίησεν — κατοπτεύειν, τί ἂν ἀγγείλαντες ὠφελήσειαν βασιλέα, post verbum κατοπτεύειν omissum esse videtur partic. λογιζομένων aliudue simile; nam qui observant aliorum facta et dicta, quae ad amicum, ad regem deferant, hi cogitare secum solent, quid potissimum ei renuntient, vt rationibus ipsius consulant.

Μαν-

Μανθάνω. Lucian. pro mer. condd. p. 705. T. I. εἰ τοίνυν μὴ κακῶς ἐγὼ τὴν μαντικὴν· intell. ἐμάνθανον, vel οἶδα· vbi v. Gesnerus.

Ὁράω et Φυλάττομαι. Imperatiuus horum verborum ante particulas μὴ et ὅπως fere omittitur. Il. ε', 487. f. μὴ πως — ἀνδράσι δυσμενέεσσιν ἔλωρ, καὶ κύρμα, γένησθε. add. Il. α', 26. Odyf. ó, 12. σ', 333. τ', 81. Plato Cratyl. 40. p. 80. 83.: Xen. Cyr. 4, 1. 2. ταῦτα ἐνθυμέμενοι μὴ ποτε παύσησθε. vbi Iunt. et cod. Guelf. habent παύεσθε. quod videtur esse glossema a grammaticis profectum. Aeschyl. Prom. 626. μὴ τοι με κρύψης τῆθ', ἔπερ μέλλω παθεῖν· schol. 2. ὄρα ἴνα. Arist. Plut. 326. f. ὅπως δέ μοι καὶ τὰλλα συμπαρασάτα ἔσεσθε, καὶ σωτήρες ὄντως τῆ θεῶ. Aeschyl. Prom. 67. ὅπως μὴ σαυτὸν οἰκτιεῖς ποτε. schol. 1. λείπει τὸ σκόπει, ὄρα. schol. 2. ὄρα, Ἀττικῶς. vt ap. Plat. Gorg. 17. p. 73. ante verba μὴ ἀγροικότερον in cod. Mermann. superscriptum extat, ὄρα. Lyfias p. 24. f. T. 5. ὅπως τοίνυν ταῦτα μηδεὶς ἀνθρώπων πεύσεται. add. Xen. Cyr. 3, 3. 19. 4, 2. 19. 5, 4. 10. Theophr. charr. 24, 3. Plato Gorg. 43. p. 156. Sed Herodo. 3, 36. ὄρα, ὅπως μὴ σευ ἀπασήσωνται Πέρσαι. Id. 7, 103. ὄρα, μὴ μάτην κόμπος ὁ λόγος οὗτος ὁ εἰρημένος εἶη. add. Plato Criton. 10.: Aeschyl. Suppl. 507. Φύλαξαι, μὴ θράσος τέκη φόβον.

Ποιέω vel πρᾶττω. Haec verba fere omittuntur post formulas τί ἄλλο, et οὐδὲν ἄλλο, sequente particula ἢ. Xen. Apomn. 2, 3. 17. τί γὰρ ἄλλο, εἶφη ὁ Σωκράτης, ἢ κινδυνεύσεις ἐπιδείξαι; Thuc. 4, 14. οἵ τε γὰρ Λακεδαιμόνιοι — ἄλλο εἶδεν, ἢ ἐκ γῆς ἐναυμαχῆν. Plat. Cratyl. 27. οἷον εἶδεν ἄλλο, ἢ χωρεῖν. Demosth. p. 24. T. 1. εἶδεν ἄλλο, ἢ χλευάζει ὑμᾶς. v. nos ad Phaedon. 20, 18. et Abresch. dilucc. Thucyd. p. 180. Sic Liu. 2, 32. 9. ventrem. — nihil aliud, quam datis voluptatibus frui. add. Nep. Ages. 2, 4. coll. Hannib. 10, 1. v. Duckerus ad Flor. 3, 23. 3. Sic τί δέ, εἰ

μη̄ ὑπισχνεῖτό γε ἐπιμελήσεσθαι intell. ἄλλο ἐποίησ' Xen. Oec. 9, 1.: vbi v. Bachius. Plat. Cratyl. 41. p. 85. εἰάν τε τις συνθῆται, ὥσπερ νῦν σύγκεται, εἰάν τε καὶ τέναντιον. intell. ποιήση Theophr. charr. 13, 1. οἷος ἐπαγγέλλεσθαι ἀνασᾶς, ἃ μὴ δυνήσεται intell. ποιῆσαι. sed Xen. Cyr. 2, 2. 5. καὶ ποιήσεν ἃ μὴ ἱκανοὶ εἰσιν, ὑπισχνυμένοις.

Φαίνομα. Plato Cratyl. 20. ὥς γε ἐκ τῆ̄ λόγῃς τέττε' sed Aeschin. Socr. 1, 3. οὐκὲν φαίνεται γε δὴ ἐκ τῆ̄ λόγῃς. Plato Phaedon. 35. τί — ὑμῖν τὰ λεχθέντα. Xen. Apomn. 3, 14. 3. ὁ δὲ μικρῶ σίτω — πολὺ ὄψον ἐπεσθίων; sed Aeschin. Socr. 3, 10. ὁ δὲ κελεύων — τί σοὶ φαίνεται; intelligi etiam δοκεῖ potest, nam Cyr. 6, 3. 11. legitur, αἱ δὲ βαδύτεραι Φάλαγγες — τί σοὶ δοκῶσιν;

Herodotus verba a praepositionibus composita ita ponere solet, vt verba simplicia a praepositionibus, interuentu particulae μὲν, diremta in vno inciso, in altero omittantur, relicta praepositione, quam particula δὲ comitetur: vt, 8, 33. κατὰ μὲν ἕκαυσαν Δρύμον πόλιν, κατὰ δὲ Χαεράδραν, καὶ Ἐρωχον 8, 89. ἀπὸ μὲν ἔθανε ὁ στρατηγὸς — ἀπὸ δὲ ἄλλοι, πολλοὶ τε, καὶ ὀνομαστοὶ Περσέων. 9, 5. κατὰ μὲν ἔλευσαν αὐτὴ τὴν γυναῖκα, κατὰ δὲ τὰ τέκνα. conf. Eustath. ad Il. ε̄, p. 601. 23.

Verborum, quae res contrarias et inter se diuersas significant, vnum ita ponitur nonnunquam in vno inciso, vt alterum in altero inciso omissum inueniatur, vt, ἤχι ἐκάσῳ Ἴπποι ἀερίποδες, καὶ ποικίλα τεύχε' ἔκειτο, Il. γ', 326. f. intell. εἰσήκεσαν. v. schol. Soph. ad Electr. 437. 1 Tim. 4, 3. κωλύόντων γαμῆν, ἀπέχεσθαι βρωμάτων intell. κελευόντων Sic Phaedr. 4. fab. 17. 31. non veto dimitti, verum cruciari fame; intell. iubeo: v. ad h. l. Faber, et alii, qui a Burmanno laudantur: itemque Stauerius ad Hygin. fab. 14. p. 54. Haec ipsa obseruatio cadit etiam in verba, quorum

vnum

vnum ad alterum refertur: vt, οἷος ἐπαγγέλλεσθαι — αἶ μὴ δυνήσεται· intell. ποιῆσαι· Theophr. charr. 13, 1. coll. Xen. Cyr. 2, 2. 5.: δέχεσθαι τὰ ξένια οἷα ἐγὼ δύναμαι· intell. δίδοναι. Xen. ib. 5, 4. 7.

Caeterum diligentissimi scriptores, inprimisque Attici [Gregor. p. 19. f. ibique Koenius] in enuntiationibus hypotheticis h. e. iis, quarum priori parti praemittuntur particulae εἰ, εἰάν, ἢν, καὶν similesque, solent fere omittere partem posteriorem tum, quum, vel sonus vocis, vel vultus, reliquisque motus corporis, et gestus loquentis iam declarant quid desit, quidque intelligi debeat, quam orationis figuram scholiastae, aliique grammatici veteres ἀνανταπόδοτον vocant. v. Casaubonus ad Athen. 5, 2. p. 332. f. 8, 15. p. 629. conf. Herodo. 8, 62. V. Hom. 33. Thuc. 3, 3. Il. κ', 111. Odyf. φ', 260. f. Aristoph. Thefmoph. 543. Apodosin adiecit Theophr. charr. 9, 2. εἰάν μὲν λάβῃ, εὖ ἔχει. Plato Sympos. 8. εἰ μὲν γὰρ εἰς ἦν ὁ Ἔρως, καλῶς ἂν εἶχε. v. Obsf. miscell. Vol. 3. p. 145. f. Sic etiam verba νῦν δέ, et ὁμῶς δέ interponuntur orationi, ab Atticis maxime, simpliciter, vt verba, quae ad complendam sententiam pertineant, addi mente a legentibus debeant: vt, εἰ μὲν γὰρ ἦν μοι χρήματα, ἐτιμησάμην ἂν χρημάτων, ὅσα ἐμελλον ἐκτίσειν· εἰδὲν γὰρ ἂν ἐβλάβην· νῦν δέ εἰ γὰρ ἔστιν, Plato Phaedon. 28. intell. οὐ δύναμαι τιμῆσασθαι χρημάτων. Lyfias 8. p. 305. T. 5. καὶ ταῦτα εἰ μὲν ἠπίσθην, ἐξελέγχεσθαι ἂν ἐζήτησθαι νῦν δέ· ζυμβαίνει γὰρ καὶ ταῦτα τοῖς προτέ κ. τ. λ. intell. ἐξελέγχεσθαι εἰ ζήτησθαι. add. Soph. Electr. 784. coll. 787. Lyfias 12. p. 224. T. 5. ταῦτα δέ ἐπίσασθε μὲν καὶ αὐτοὶ, καὶ οἶδ', ὅτι εἰ δέ μάρτυρας παρασχέσθαι. ὁμῶς δ' ἐγὼ τε γὰρ δέομαι ἀναπαύσασθαι. intell. μάρτυρας παρέξομαι.

Sed videmur, pro instituto nostro, fatis exposuisse de verborum defectione, quam saepe etiam vrbanitatis studium peperit: vt ap. Xen. Cyr. 6, 2. 7. p. 235.

Lipf. ὁπότε ἀπαγγελλομένων· intell. φοβεῖσθε· Cyrus enim putandus est tum quieuisse, et verbum φοβεῖσθε expressisse nutu et gestu, ne forte offenderet aures militum. Sequitur, vt de pleonasmō eorum, et periphrasi pauca dicantur. Paucissima enim verba aliis verbis ita adduntur, vt redundant, immo eorum plurima hanc habent vim, vt modestiae et vrbauitatis studium declarent, vel modum quendam, actionem, atque affectionem, significant, quae Latine aduerbio fere commode exprimi possit. Atque huius generis verba sunt, ex nostra quidem obseruatione, haec:

Ἄνεχομαι. Herodo. 8, 26. οὔτε ἠνέσχετο σιγῶν, εἰπέ τε ἐς πάντας τάδε, h. e. neque tenuit silentium, pro siluit.

Ἄνύτω. Imperatiui huius verbi et participia, aliorum verborum imperatiuis et participiis, etiam temporibus finitis, ita iunguntur, ab Atticis maxime, vt celeritatem actionis, quae altero verbo significatur, indicent, non vt redundant, vt perperam praecipit schol. Luciani Piscator. p. 614. T. 1.: vt ἀνύσας τρέχε Arist. Plut. 229.: λέγ' ἀνύσας, ὅ, τι φῆς ποτε, Id. ib. 349. add. Vesp. 30. Moeris: ἀνύσας λέγε, ἀττικῶς· συνελῶν λέγε, ἑλληνικῶς· conf. Albertius ad Joh. 13, 27. Arist. ib. 413. ἄννε πράττων ἐν γέ τι. Vesp. 1163. ἀνυσέν ποτ' ὑποδυσάμενος. Lyfistr. 919. κατάκεισ' ἀνύσας τι. Nubb. 635. ἀνύσας τι κατάθες. Id. Lyfistr. 439. κ' ἀνύσαντε δήσετον. Equitt. 71. ἀνύσαντε φροντίσωμεν. add. Rann. 1201. f. Plut. 975. οὐκ ἐν ἐρεῖς ἀνύσασα τὸν κλισμὸν τίνα; add. id. Vesp. 202. 397. 843. 1156. f. Pac. 273. f. Eccleff. 1051. Acharnn. 569. f. His igitur aliisque in locis verbum ἀνύτεν reddi Latine potest aduerbiis *statim*, *breviter*, *paucis*, *cito*. v. Albertius ad Hesych. p. 409. T. 1. et ad Joh. 13, 27. Ipse Aristophanes hoc nos docet, qui participio ἀνύσας, interpretationis causa adiunxit adu. θάττον Nubb. 1255.
οὐκ ἐν

οὐκ ἐν ἀνύσας τι θᾶπτον ἀπολιταργιῆς Ἀπὸ τῆς θύρας; sed ἤνυσεν περᾶν ap. Aeschyl. Persf. 723. simpliciter dictum pro ἐπέρασεν videtur.

Ἄξιόω. Arist. Plut. 1085. ἐπειδὴ καὶ τὸν οἶνον ἤξιες πίνεν, h. e. ἔπινες Xen. Cyr. 7, 1, 21. τί ἡμῖν ἀξιώσεις χρησθᾶν; h. e. χρῆση.

Ἄρχομαι. Hoc verbum non semper initium actionis, imino ipsam saepe actionem, quae infinitivus, quos sibi iunctos habet, significatur, declarat. Multos huiusmodi scriptorum locos conguessere Georgius Vindicc. N. T. ab Hebraisimis p. 307. fs. et Palairetius ad Matth. 16, 22. p. 56. f. quo tamen in numero nonnulli sunt alieni. Nam auctores librorum N. T. certissimum secutos esse hoc quoque in genere vsum verbi Hebr. בָּרַח v. nos ad Leusden. de diall. N. T. p. 121.

Βαίνω. Hoc verbum, infinitivus, vel participiis aliorum verborum iunctum, celeritatem actionum exprimit, ita, vt reddi adu. *statim*, *celeriter*, *continuo* possit. Il. β', 183. βῆ δ' ἴμεν ἐκ θαλάμοιο h. e. *proripuit se*, *continuo discessit e cubiculo* add. Odyf. β', 5. 298. Il. ζ', 296. Sed Il. δ', 74. βῆ — αἰξασα. Il. β, 302. οὐς μὴ κῆρες ἔβαν θανάτοιο φέρουσαι. Il. α', 391. ἔβαν — ἄγοντες. Il. β', 665. βῆ φεύγων, *celeriter aufugit*. Etiam Hebr. verbum בָּרַח ita iunxisse videntur aliis verbis. vid. Proluss. de versf. Gr. V. T. 3, 8. p. 102.

Βέλομαι et ἐθέλω. Aristoph. Plut. 290. 292. ἐγὼ βελήσομαι — ὑμᾶς ἄγειν. Plato Cratyl. 38. αὕτη μοι φαίνεται — βέλεσθαι εἶναι ἢ τῶν ὀνομάτων ὀρθότης add. Matth. 18, 23. add. Arist. Plut. 512. f. 528.: Xen. Cyr. 8, 1. 1. τὴν μάλισα τοῖς ἀρχαῖσιν ἐθέλουσιν πείθεσθαι. add. 7, 4. 2. 8, 1. 6. 9. 10. Herodo. 2, 99. εἰ — ἐθέλησει — ῥήξας ὑπερβῆναι ὁ ποταμὸς ταύτη· add. ib. 1, 78. 109. 7, 157. v. Gatakerus ad Anton. 10, 8. p. 293. b. Trai. et aduersfarr. miscell. 1, 3. p. 193. a. Trai. Sic Cic. 13. ep. 6, 6. *hanc com-*

mendationem, quam his literis consignare volui, scito esse omnium grauissimam: quod quidem modestiae causa dictum apparet, quum Cic. f. 8. neget, se quenquam grauissime commendare posse. v. omnino Brouckhusius ad Tibull. 1, 5. 50. Graeci enim ipsi hac circumlocutione vtuntur fere tum, quum ostendunt, fecisse aliquem et facere aliquid, haud inuite, immo sponte, et libenter. Possunt huc referri etiam loci hi: Herodo. 3, 77.: Act. 2, 12. τί ἂν θελοῖ τῆτο εἶναι. Herodo. 5, 106. τί δ' ἂν ἐπιδιζήμενος, ποιέοιμι ταῦτα. Id. 3, 156. 4, 145. 5, 13. 6, 37.

Γίνεται et ἐκγίνεται contingit. Matth. 18, 13: καὶ εἰάν γένηται εὐρεῖν αὐτὸ h. e. εἰάν εὐρηῖ intelligi enim potest αὐτῶ· vt Herodo. 1, 78. ἀπικομένοισι — τοῖσι θεοπρόποισι — ἐκ ἐξεγένετο Κροίσῳ ἀπαγγεῖλαι. add. 7, 4. 8.

*Διάγω, διατελῶ, διατρίβω. Haec verba cum participiis aliorum verborum, actionem quandam significantium, ita construuntur, vt indicetur continuatio quaedam, atque perpetuitas, intellectu accusatiuo nominum temporis, vt τὸν χρόνον, τὸν βίον, aliorumque, sic vt saepe possint commode reddi aduerbiis *semper, usque, perpetuo, διὰ τέλος* [Xen. Cyr. 7, 5. 26.] vt Xen. Cyr. 1, 2. 6. διάγῃσι μανθάνοντες δικαιοσύνην, h. e. μανθάνῃσι, auctore Zonara Chron. p. 108. T. 1. Wolf. add. 8, 8. 5. 5, 4. 16.: 1, 2. 12. αἱ φυλαὶ διατρίβῃσι μελετῶσαι τὰ — ἄλλα — καὶ διαγωνιζόμενοι — πρὸς ἀλλήλους διατελεῖσιν add. Demosth. p. 243. T. 1.: Herodo. 9, 26. τὰ διατελέομεν ἔχοντες. Id. 6, 117.: δεδιότες — διατελεῖσιν, Isocr. ad Phil. p. 252. T. 1. add. Herodo. 6, 117. Sed Isocr. Archid. p. 32. T. 2. τυραννῶν — τὸν βίον διετέλεσε. Id. ib. p. 56. T. 2. ὅτι τὸν πάντα χρόνον ἐν ταραχαῖς — διατελέσομεν ὄντες. Lyfias p. 582. T. 5. πάντα τὸν χρόνον διατετέλεκα — τὰς ἐξόδους ποιέμενος — ἀναχωρῶν· vt ap. Polyb. 2, 5. additum est adu. αἰεὶ inter-*

interpretationis caussa, ταύτας γὰρ αἰεὶ τὰς χώρας Ἰλλύριοι πορθῆντες διετέλεον. et ap. Herodo. 9, 73. προεδρῆν διατελέει ἐς τὸδε αἰεὶ ἐπι ἔβσα. add. 7, 111. Herodo. 1, 196. ἔ μέντοι νῦν γε διετέλεσε ἐών. add. 4, 162. 2, 19. 22.: Id. 4, 28. τὲς ὀκτῶ μῆνας διατελέει χειμῶν ὦν. Id. 9, 26. τὰ διατελέομεν ἔχοντες. Id. 6, 52. τὲς ἀπὸ τέτων γενομένους ὡσαύτως διατελέειν. intell. διαφόρους ὄντας, vel διαφερομένους praecedunt enim verba διαφόρους εἶναι τὸν πάντα χρόνον τῆς ζῆσης. Sic ap. Isocr. Panegy. p. 150. T. 1. καὶ νῦν ἐτι διατελεῖσι intell. ἔσαι, e verbis quae antecedunt, καὶ τότε ἦσαν μέγισται. Isocr. Euag. p. 81. T. 2. ἰδιώ-ης ὦν διετέλεσεν. Id. Panath. p. 315. T. 2. αὐτόνομοι διετέλεσαν ὄντες. Id. c. sophist. p. 333. T. 2. ἰδιῶται διετέλεσαν ὄντες. add. Herodo. 7, 153. Sed librarii videntur talibus in locis particip. verbi substantiui saepe omisisse, vt ap. Xen. Cyr. 1, 5. 7. ἀναγώνιστος διατελέσειν. Apomn. 1, 6. 2. ἀνυπόδητός τε, — διατελεῖς. quem tamen locum ita laudat Georg. Lecapenus excc. gram. ap. Matthaeium lectt. Mosquensf. Vol. 1. p. 62. et ap. Phauor. v. διατελῶ, vt doceat verbum διατελῶ esse etiam ἐναπέλυτον.

Δοκέω. Hoc enim verbum iungitur infinitiuis aliorum verborum ab Atticis modestiae caussa, vt ap. Lat. verbum videtur, vt Xen. Cyr. 1, 1. 1. ἐδοκῆμεν καταμαμαθηκέναι. 1, 1. 5. ἠσθῆσθαι δοκῆμεν. Theophr. charr. 1, 1. δόξειεν ἂν εἶναι. sed c. 3, 1. est ἐσί. v. ind. Graecit. Theophr. v. δοκεῖν add. Xen. Cyrop. 4, 3. 4.: Matth. 3, 9. μὴ δόξητε λέγειν, h. e. λέξητε vbi v. Hammondus. Luc. 3, 8. habet, μὴ ἀρξῆσθε λέγειν. Marc. 10, 42. οἱ δοκῆντες ἀρχεῖν, h. e. οἱ ἀρχοντες Matth. 20, 25. v. omnino Kypkius ad Marc. d. 1. et Hammondus ad Matth. 3, 9. Arist. Plut. 422. εἶναι μοι δοκεῖς h. e. εἶς. vbi v. Berglerus, itemque Hutchinsf. ad Cyrop. 1, 1. 1. p. 6. et in addendis p.

672. qui tamen sua Stephano debet: et Gatackerus aduers. miscell. 1, 3. p. 191.

Δύναμαι. Timaeus Locr. p. 559. f. Gal. 2. τὸ [f. τὸ μὲν] θερμὸν διαχεῖ τὰν ἀφάν, τὸ δὲ ψυχρὸν συνάγειν δύναται. Plures scriptorum veterum locos, qui redundantiam verbi δύνασθαι loquantur, laudant Palai-retus ad Marc. 2, 19. p. 107. et Krebs. ad decr. Athen. pro Hyrcano p. 407.: in quibus tamen nonnulli ἀπροσ-δύουσοι sunt, vt Marc. 2, 19. et Gen. 43, 32.: ibi enim verbum δύνασθαι natua sua praeditum potestate extat.

Εἶμι. Huius verbi praesens infinitiui et participii additur verbis aliis ita, vt celeritas actionis, agentisque studium significetur: vt παραβαλλόμενοι — ἐκ ἴσα εἰς τὸν κίνδυνον ἵμεν h. e. παραβαλλόμεθα, Xen. Cyrop. 2, 3. 5. p. 75. Lipsf.: sic enim non ἴσμεν legitur in cod. Alt. in quo tamen alia manus verticibus literarum ι , et μ , imposuit literam σ et in marg. cod. Guelf.: ἐνεγκ' αὐτοὺς ἰών Aristoph. Equitt. 966.: ἐγὼ δὲ κεν αὐτὸς ἔλωμαι, ἢ τεὸν, ἢ Αἴαντος ἰὼν γέρας Il. α', 137. f.: vid. Doruillius ad Charit. p. 297. Amstel. βῆ δ' ἵμεναί Odyf. β', 394. Sed aliud est ingenium formularum ἦια λέξων Herodo. 4, 82. 5, 62.: ἦα ἐρῶν Plato Theaet. 27.: vbi v. not. 6.

Εἶμι. Infinitiuus huius verbi ab Atticis in formulis, τὸ ἐπ' ἐκείνοις εἶναι, τὸ τήμερον εἶναι, τὸ νῦν εἶναι, ἐκὼν εἶναι, ita ponitur, vt etiam abesse possit. Gregorius p. 29. f. καὶ τὸ εἶναι παρέλκειν παρ' αὐτοῖς [Ἀττικῶις] ἐγνω-ρίσαμεν, ὡς καὶ παρὰ Θεκυδίδη, πάντων μὲν μάλιτα ἐν τῇ ὀγδόῃ· οἷον ἐσι καὶ κείνο, Καὶ τὸ μὲν ἐπ' ἐκείνοις εἶναι, καὶ ἀκρίτοι, καὶ βιαίτερον, ἀποθνήσκοιεν. Haec verba leguntur apud Thuc. 8, 48.: vbi schol. ad verba, τὸ μὲν ἐπ' ἐκείνοις εἶναι adscripsit haec: τὸ εἶναι πε-ριττόν. Τὸ τήμερον εἶναι Plato Cratyl. 15.: vbi haec formula refertur ad αὐρίον. vt aduerbium τήμερον. ap. Xen. anab. 4. p. 306. Hutchinsf. min. Moeris:
τῆμε-

τήμερον εἶναι, Ἀττικῶς ὡς Νεφέλαις [v. 1512.] κερ-
 χόρευται γὰρ μετρίως τόγε τήμερον εἶναι· τὸ σήμε-
 ρον ἔχον, Ἑλληνικῶς. Tho. Mag. v. τήμερον· τὸ δὲ
 τήμερον εἶναι, καὶ τὸ τήμερον ἔχον, κρείττω, ἢ τὸ νῦν
 εἶναι, καὶ τὸ νῦν ἔχον. Xen. Hier. 7, 11. ἐκῶν εἶναι·
 vbi v. Bachius add. Cyr. 2, 2. 8. Thuc. 2, 89. τὸν δὲ
 ἀγῶνα — ἐκῶν εἶναι ποιήσομαι· Ischol. τὸ εἶναι παρέλ-
 κει Ἀττικῶς· ἐδὲν γὰρ ἐν ταῖς τοιαύταις συντάξεσι
 δηλοῖ. add. ib. 6, 14. Sed Iones quoque iam pro ἐκῶν
 dixeret ἐκῶν εἶναι et ἐκῶν τε εἶναι· v. Herodo. 7, 104.
 164. 8, 116. 9, 53. apud quem 8, 30. legitur etiam
 ἀλλ' ἐκ ἔσεσθαι ἐκόντες εἶναι προδότηι τῆς Ἑλλάδος. vt
 9, 7. 1. add. Thuc. 4, 98. Conf. Portus Lex. Ion.
 v. εἶναι.

Et formulae, e verbo substantiuo et ablatiuo nomi-
 num substantiuorum compositae, quem praepositio ἐν
 comitatur, idem declarant, quod verba, a quibus no-
 mina ducta sunt, vel actiua vel passiuā: vt εἶναι ἐν πο-
 ρείᾳ Plat. Cratyl. 27. h. e. πορεύεσθαι. c. 26.: ἐν ἀπο-
 ρείᾳ εἶμι Id. ib. 27.: ἐν ὠφελείᾳ εἶναι Xen. Cyr. 8, 5. 8.:
 εἶναι ἐν θαλίῃσι Herodo. 3, 27.: εἶναι ἐν θυσίῃσι, καὶ
 εὐπαθίῃσι. Id. 8, 99.: ἐν θυῶματι εἶναι Id. 1, 68. h. e.
 ἀποθυῶμάζεν. ibid.: εἶναι ἐν παρασκευῇ h. e. παρα-
 σκευάζεσθαι Thuc. 2, 101.: ἐν ἀπόρῳ εἶναι Id. 3, 22.:
 εἶναι ἐν πολλῇ ἔριδι Id. 2, 21.: sed ἐν θυῶματι γενέ-
 σθαι Herodo. 7, 218.: ἐν μεταμελίῃ γενέσθαι Id. V.
 Hom. 19.: Sic in odio esse Cic. Phil. 1, 14.: in caritate
 et honore esse, Liu. 1, 39.: in famulatu esse h. e. famu-
 lari Cic. Lael. 19.: in obsidione esse, h. e. obsideri, Nep.
 Eumen. 5, 6.: in colloquio esse h. e. colloqui Id. Dat. 11,
 3.: in poena esse Cic. p. Ligar. 5.: in summa laude esse
 Nep. Iphicr. 2, 4.: esse in magna spe Cic. 13. ep. 19, 2.
 in magno terrore esse Plin. H. N. 37, 4. vid. index Grae-
 cit. Aeschin. v. εἶμι, et quos ibi laudauimus.

Denique tertiae pers. praef. huius verbi datiuī par-
 ticipior. et adiectiuor., ita iunguntur, vt existat cir-

cum locutio quaedam ipsorum verborum: qua formula primus, quod sciamus, Homerus vsus est: quo praeeunte eandem Attici veteres et Iones, hisque auctoribus, posterioris aetatis scriptores frequentare instituerunt, et exemplo eorum etiam Latini. Il. ξ', 108. ἐμοὶ δὲ κεν ἀσμένω εἶη, h. e. ἐγὼ δ' ἂν ἀσμενίζοιμι. Thuc. 2, 3. τῷ γὰρ πλήθει τῶν Πλαταιέων ἐβλομένω ἦν — ἀφίστασθαι, h. e. τὸ πλήθος ἐκ ἠβέλετο. Il. 7, 35. εἶπον ἐκ ἂν σφίσι βλομένοις εἶναί τὴν στρατὸν ἰέναυ. Plato Gorg. 3. p. 27. εἰ αὐτῶ γε σοὶ βλομένω ἐστὶν ἀποκρίνεσθαι Herodo. 8, 10. ὅσοι δὲ καὶ ἠδομένοισι ἦν τὸ γεγόμενον. add. id. V. Hom. 12. Antiphon. p. 765. T. 7. εἰ ἂν ὑμῖν ἠδομένοις ἦ. Plut. V. Aemil. Pauli. c. 6. p. 176. T. 2. οὐ — ἦν βλομένοις τοῖς Ῥωμαίοις — ἐκκόψαι. Id. V. Lucul. 30. p. 324. T. 3. ἦν δ' ἀσμένω ταῦτα τῷ Δεκέλλω. Dionys. Halic. 7, 13. p. 1341. T. 3. Reisk. οἷς ἂν νεωτερίζεν, ἢ παρακινεῖν τι, βλομένοις ἦ. Sic Macrob. Saturn. 6, 1. *si volentibus vobis erit: 7, 7. si tibi volenti erit.* Sallust. Jug. 84, 3. *quia neque plebi militia volenti putabatur.* Tacit. hist. 3, 43. *Maturo, caeterisque remanere, et in verba Vespasiani adigi, volentibus fuit.* v. omnino praeter Leopardum emendat. 4, 23. 24. annotat. ad Plat. Phaedon, 24, 13. et ad Cratyl. 1. partic. 4. p. 10.

Ἐννέπω. Hesiod. Ἔργ. 2. ἐννέπετε — ὑμνεῖσθαι, h. e. ὑμνεῖτε.

Ἐοικα. Etiam huic verbo modestia, et urbanitas Attica iussere addi participia aliorum verborum, et nomina utriusque formae, pro verbo substantiuo. Nam ut Plato Cratyl. 16. dixit εἰκέ τι, ὃ λέγω, τῷ ἀληθεῖ c. 12. εἰκεν ἑλληνικοῖς ταῦτα τὰ ὀνόματα h. e. ἑλληνικά. et Longin. 39, 3. εἰκε μανία. ita in eodem Platonis dialogo c. 29. legitur, εἰκας ὀρθῶς λέγοντι, h. e. ὀρθῶς λέγεις c. 42. εἰκε σημαίνοντι vbi v. not. 6. Xen. Cyr. 8, 8. 7. εἰκασι ταῦτα διδασκομένοις. Id. ib. 3, 3. 8. ὁ πατήρ ἀπορῆντι εἰκεν. add. ib. 5, 1. 19. Apomn.

Απομν. 1, 6. 10. Atque eiusdem virtutis studium Atticos coëgit huic ipsi verbo comites ita dare infinitiuos aliorum verborum, vt eiusmodi formulae idem valerent, quod verba, quorum infinitiuus verbo ἔοικα iuncti sunt: vt, ἔοικα καὶ γὰρ τοῖς ἀφιγμένοις ἴσα ξένοις ἐποικτεῖν σέ. Soph. Philoct. 316. f.

Ἐπιβάλλομαι, et ἐπιχειρέω. Polyb. 2, 1. ἐπεβάλλομεθα λέγειν 2, 10. ἐπεβάλλοντο πολιορκεῖν τὴν πόλιν. Xen. Cyrop. 2, 2. 15. ἄγειν δ', οἶμαι, ἐπιχειροῦσιν. Plato Cratyl. 27. ἐπιχειροῦσι — ἄλλος ἄλλα ἤδη λέγειν. add. id. Gorg. 28. p. 107. v. Raphel. ad Luc. 1, 1.

Ἔρχομαι. Herodo. 2, 40. ταύτην ἔρχομαι ἐρέων. Id. 2, 99. ἔρχομαι λόγους ἐρέων. Id. 2, 35. ἔρχομαι — μηκυμένων τὸν λόγον. Id. 1, 194. ἔρχομαι Φράσεων h. e. Φράσω. 2, 11. 51. Sed Pind. Nemm. 7, 101. f. ἔρχομαι — ἐννέπων v. Plato Phaedon. 65. ἃ ἦλθον ἀγγελῶν. Euthyphr. 2. διαβαλῶν — ἔρχεται vbi v. not. 7. Graeci enim sic exprimunt Latinorum futurum indicatiui periphrasticum, vt vulgo vocatur; id quod non vidit Schwebelius ad Onof. Strateg. p. 21. qui ita praecipit studium quoddam, animique promptitudinem agentis exprimi. Haec enim vis cadit in partic. ἐλθῶν vt ap. Xen. Cyrop. 2, 2. 2. v. Obseruatt. miscell. p. 125. Vol. 1. et Doruillius ad Charit. p. 297. Amstel.

Εὐχομαι. Odyf. α', 180. Μέντης Ἀγχιάλοιο — εὐχομαι εἶναι υἱός. add. Il. ζ', 211. coll. v. 215.: Il. ζ', 231. ὅτι ξεῖνοι πατρώϊοι εὐχόμεθ' εἶναι. add. Odyf. α', 187. Il. ι', 60. Odyf. α', 172.

Ἔχω. Huius verbi praesens indicatiui, et participii, imperatiui etiam infinitiuus, iuncta sibi ostentat, vt imprimis in Atticorum libris, ita etiam in Ionum Dorumque monumentis, participia et praesentia indicatiui aliorum verborum, sic, vt verbum ἔχειν abesse possit, auctoribus grammaticis antiquis; vel continuationem quandam et perseverantiam indicet, praecipiente

piente Stolbergio ad Soph. Ai. 22. Sed praestat dicere, ἔχειν hoc in genere idem esse, quod εἶναι, et ὑπάρχειν, κυρεῖν, et τυγχάνειν, atque adeo tales formulas similes esse iis, quae ex verbo substantiuo et participiis aliorum verborum compositae sunt, ita tamen, ut partic. ἔχων mutetur in tempus finitum alterius verbi, et hoc in partic. v. ad Anacr. 29, 26. Certe pro ληρεῖς ἔχων, ut Arist. Rann. 515. dixit, in eadem fabula v. 563. legitur ληρεῖς. Nam ἔχειν, ut διακείσθαι aduerbiis qualitatis ita additur, ut idem sit, quod εἶναι, et aduerbia respondeant adiectiuis eiusdem naturae. Gregor. p. 62. καὶ τὸ ληρεῖς ἔχων [Plato Gorg. 51. p. 179. Arist. Lysistr. 944. Rann. 515.] καὶ τὸ παίζεις ἔχων [Theocrit. Id. 14, 8.], καὶ τὸ, τί κυπτάζεις ἔχων περὶ τὴν θύραν; [Arist. Nubb. 505.] Ἀττικόν. Σοφοκλῆς — καὶ μὲν, ὡς κυρεῖς ἔχων [Ai. 87.] ἢ τῷ ἔχων παρέλκοντος, ἢ τῷ ῥήματος ἀντὶ μετοχῆς, καὶ τῆς μετοχῆς ἀντὶ ῥήματος, λαμβανομένων — ἀντὶ τῷ ἔχεις, καὶ ὑπάρχεις, ληρῶν, ὃ καὶ αὐτὸ Ἀττικόν, ἀντὶ τῷ ληρεῖς, ἐστὶν v. omnino Valckenar. ad Eurip. Phoen. p. 268. f. Herodo. 3, 87. ἔχει αὐτὴν κρύψας ἐν τῇ τῆσι ἀναξυρίσι, h. e. ἔκρυψε vbi v. Valckenar. Id. 1, 37. νῦν δὲ ἀμφοτέρων μετέτων ἀποκλήσας ἔχεις vbi v. Wesselingius Pind. Nemm. 1, 45. οὐκ ἔραμαι πολλὴν ἐν μεγάρῳ πλετον κατακρύψας ἔχειν. Theocr. Id. 14, 8. παῖδες, ὧ γὰρ, ἔχων. schol. ἀττικῶς τὸ ἔχων παρέλκει ἤγεν, σὺ μὲν παίζεις. Hesiod. Erg. 42. κρύψαντες γὰρ ἔχουσι θεοὶ βίον ἀνθρώποισι h. e. ἔκρυψαν vbi v. Proclus et Tzetzes. Arist. Auu. 851. συμπαρανέσας ἔχω schol. ἀντὶ τῷ παρήνεσα. Soph. Ai. 21. f. πρᾶγος ἀσκοπον ἔχει περᾶνας vbi v. Stolbergius p. 113. f. Id. Oed. Col. 1135. θαυμάσας ἔχω schol. ἀντὶ τῷ ἐθαύμασα, ἀττικῶς. add. Trachin. 42. 406. Antig. 76. Anacr. Od. 29, 26. vbi v. notae nostrae. Aristoph. Rann. 204. οὐ μὴ Φλυαρήσης ἔχων add. ib. v. 527. vbi tamen nunc rectius legitur Φλυαρήσεις add.

add. Thesmoph. 859. Nubb. 505. Eccleff. 848.: Eurip. Phoen. 722. εἰς θεὸς χρεὶ ταῦτ' ἀναρτήσαντ' ἔχειν h. e. ἀναρτῆσαι. Plato Cratyl. 21. ὡσπερῆν καὶ λέγεται ὁ Ζεὺς αὐτῆς ἐρασθεὶς ἔχειν h. e. ἐρασθῆναι. Demosth. p. 433. T. 1. εἰς ὄσσην αἰσχύνην — τὴν πόλιν ἡμῶν ἢ τῆτων πονηρία — κατασῆσασα ἔχει h. e. κατέσῃσε Soph. Electr. 591. ἐκβαλῶσ' ἔχεις schol. ἐξέβαλες Id. ib. 1184. ἀνθ' ὧν ἔχει μὲν — βαλῶν schol. ἀντὶ τῶ ἐβαλες. Conf. Spanhemius ad Arist. Plut. 360. Nubb. 509. Rann. 204.: Wesseling. Obseruatt. 1, 24. Horreus obseruatt. critt. p. 432.: Albertius ad Hesych. p. 144. T. 1.

Ἦκω. Plato Cratyl. 34. λοιδορέμενον ἦκει τὸ ἰσχόμενον, καὶ τὸ ἀναγκαζόμενον ἡσυχάζειν h. e. λοιδορεῖται. Id. Gorg. 46. p. 163. νῦν δ' αὖ ἕτερον τι ἦκεις ἔχων. conf. Viger. Idiom. 5, 8. 1.

Κάθημαι. Arist. Plut. 533. ἐγὼ γὰρ τὸν χειροτέχνην, ὡσπερ δέσποινα, ἐπαναγκάζω καίθημαι h. e. ἐπαναγκάζω sed verba ὡσπερ δέσποινα, poetam iussere vti circumlocutione; nam dominae et herae sedent, ancillae stant. Valcken. ad Herodo. p. 142. temere putabat poetam scripsisse καθῆσθαι. Sic ib. 643. ἐνδον καίθημαι περιμένεσα τετονὶ h. e. περιμένω. nam mulierculis apud veteres laudi ducebatur domi manere, et lanam tractare: sed lanam tractantes sedent.

Καταλαμβάνω. Herodo. 6, 38. Στησαγόρεα κατέλαβε ἀποθανεῖν ἀπαιδα h. e. ἀπέθανε. add. 7, 155. Id. 8, 55. ταύτην ὧν τὴν ἐλαίην ἅμα τῷ ἄλλῳ ἰρῶ κατέλαβε ἐμπρησθῆναι ὑπὸ τῶν βαρβάρων, h. e. αὐτὴ ἢ ἐλαίη ἐνεπρήσθη.

Κινδυνεύει videtur Plato Cratyl. 14. ὁ Ὀρέσης — κινδυνεύει ὀρθῶς ἔχειν et paulo post ἴσως δὲ καὶ ὁ Ἄτρεὺς ὀρθῶς ἔχει. Scilicet qui periclitatur, ei videtur accidere aliquid ingrati, qui periclitatur interire, is prope abest ab interitu; vnde κινδυνεύειν, et in partem malam, et in partem bonam dicitur, ita, vt idem sit quod

quod ἐγγιζειν, δοκεῖν v. omnino ind. Graecit. Aeschin. v. κινδυνεύει· et φαίνεσθαι· nam Plato Cratyl. dixit, κινδυνεύεις τι λέγειν sed. c. 19. legitur, φαίνει τί μοι λέγειν.

Λαμβάνω. Arist. Luu. 56. σὺ δ' ἔν λιθῶ κόψον λαβῶν· v. 646. εἰσηγῆ σὺ λαβῶν ἡμᾶς· utroque loco, non tam redundare participium λαβῶν videtur, quam potius actionis celeritatem indicare. v. Doruillius ad Char. p. 297.

Λέγω. Herodo. 3, 156. ἔφη λέγων. Id. 9. 2. ἔφασαν λέγοντες. Id. 4, 150. ὁ δὲ ἀμείβετο λέγων. add. 7. 46. 47. 49.: Id. 7, 5. τοιῆς λόγος εἶχετο, λέγων. Sed 5, 39. legitur ἀμείβετο φάσις et 3, 34. τοιαύδε ἀμείβεσθαι· et 3, 42. ἀμείβεταί τοῖσδε. Arist. Vespp. 791. ἦδ' ὅς λέγων.

Οἶδα. Xen. Cyr. 4, 1. 8, καὶ ὄρων, καὶ ἀκέων, οἶδα, h. e. et video et audio: sed quia quae videmus et audimus, ea scimus: idcirco Xenoph. scienter vsus est circuitione, ut verba actionum sibi adiunctum haberent verbum, quo indicaretur earum effectus.

Οἶχομαι. Hoc verbum iungitur participiis aliorum huius generis verborum ita, ut celeritatem actionis, agentisque studium exprimat, atque adeo multis in locis respondeat aduerbiis εὐθύς, παραχρῆμα, ταχέως. Il. β', 71. ἄχετ' ἀποπτάμενος h. e. ὡκα ἀπέπτατο· ut Plato Phaedon. 14. οἶχηται διαπταμένη vbi v. not. 5. Plut. V. Brut. 37. p. 263. T. 6. Tub. ἡμέρα μιᾷ πρὸ τῆς μάχης ἄχοντο ἀποπτάμενοι. Xen. Cyrop. 7, 5. 15. ἄχοντο ἀποθέοντες h. e. continuo auolabant. Pind. Olymp. 6, 63. ἄχετ' ἰὼν μαντευσόμενος. add. Herodo. 1, 48. 5, 75. et Antiph. p. 710. T. 7. Reisk.: Herodo. 1, 157. ἄχετο [f. οἶχετο] Φεύγων ἐς Κύμην vt 4, 165. Φεύγουσα οἰχώκεε ἐς Αἴγυπτον. add. 7, 197. Arist. Plut. 934. Plut. V. Pelop. 26. p. 263. T. 2. Sed apud Theocr. Id. 11, 23. legitur, οἶχη δ' εὐθύς ἰοῖσα, vt ap. Demosth. p. 246. T. 1. Φίλιππος ἄχετ' εὐθύς ἀπιών·

ἀπιών. Sic facile apparet glossis *ἀπιών ἄχετο*, et *ἄχετο ἀπιών*, in Lexico Suidae non omnino recte adiecta esse verba, *συνήθης ὁ πλεονασμὸς τοῖς Ἀπτικοῖς* etsi non nescio, Dan. Heinsium lectt. Theocritt. 5. p. 308. et Graevium lectt. Hesiod. ad *Ἔργ.* 1. in eadem fuisse sententia. Sed *αἰχεται θανάων* ap. Soph. Philoct. 413. simpliciter dictum est pro *ἔθανεν*.

Πειράσομαι. Hoc verbum additur ab hominibus modestiae studiosis aliorum verborum infinitiuis, vt apud Latinos verbum *conor*, ita, vt eleganter redundet. v. Aeschyl. *Perff.* 852. coll. 836.: Xen. *Cyr.* 1, 1. 5. *ταῦτα πειρασόμεθα διηγῆσασθαι*, h. e. *διηγῆσομαι*. 1, 2. 5. add. 8, 1. 16. coll. 8, 2. 6. 1.: Ib. 4, 1. 2. *τότε τὴν ἀξίαν ἐκάσῳ — πειράσομαι ἀποδιδόναι*. Id. 5, 1. 10. *πειράσομαι οὕτω ποιεῖν*. Ioccr. *Nic.* p. 88. T. 1. *ἐγὼ πειράσομαι διελθεῖν*. Id. *Euag.* c. 9. p. 94. T. 2. *ἐγὼ δ' ὀλίγω πρότερον ἐπειράσθην διελθεῖν*.

Ποιῆμαι. Hoc verbum coniungitur cum accusatiuo nominum ita, vt hae formulae pares sint potestate verbis, a quibus nomina ducta sunt: vt, *εἰ μὴν ἐντεῦθεν γε ποιῆνται τὴν ἀρχὴν* Ioccr. *Panegy.* p. 126. T. 1.: sed ib. p. 128. legitur: *ἐχρῆν μὲν εἶν καὶ τὰς ἄλλας ἐντεῦθεν ἀρχεσθαι*. Herodo. 9, 24. *πένθος ἐποίησαντο Μασίσις — μέγισον*, h. e. *ἐπένθησαν Μασίσιον — μέγισα*. Id. 9, 45. *συμβολὴν ποιέεσθαι*, h. e. *συμβάλλειν*. Xen. *Cyrop.* 4, 1. 2. *σπονδὰς τοῖς θεοῖς ποιῆσθε* h. e. *σπένδετε*: vbi Brodaeus iubebat, repugnante vsu loquendi, rescribi *ποιεῖτε*. Antiphon. p. 714. T. 7. *τὸν μὲν πλὴν ἐποίησαμεν, — ἐν τῷ πλοίῳ πλέων*.

Συμβαίνει *contingit*: *accidit*. Hoc verbum coniungitur cum infinitiuis, et participiis aliorum verborum, ita, vt casu aliquid et fortuito, factum esse ostendatur. Thuc. 1, 56. *καὶ τὰδε ξυνέβη γενέσθαι τοῖς Ἀθηναίοις — διάφορα ἐς τὸ πολεμεῖν*. Herodo. 7, 166. *ὡς συνέβη — Γέλωνα — νικᾶν* Id. V. Hom. 36. *συνέβη τὸν Ὀμηρον τελευτῆσαι*. Platon *Cratyl.* 14. *Συμβαίνει — ὁρθῶς*

ὄρθως ὀνομάζεσθαι οὕτω. Id. ib. 26. ζυμβαίνει — λεγόμενον, h. e. λέγεται. Isocrat. ep. 3. p. 455. T. 1. νῦν δὲ συμβέβηκεν μηκέτι δεῖν πείθεσθαι. Theocrit. Id. 10, 8. Οὐδαμά τοι συνέβα ποθέσθαι τινὰ τῶν ἀπεόντων. add. ib. v. 10. Polyb. 3, 50. 4, 18. Plut. V. Lyc. 3. p. 95. T. 1. Arrian. anab. 5. p. 357. Blanc. Zosim. 5, 27. 2. vid. Obseruatt. miscell. p. 304. Vol. 10. Raphelius ad Actt. 21, 35. Atque eodem modo vsurpantur verba συμπίπτει, συμφέρει, συγκυρεῖ. Isocr. ep. 4. p. 461. T. 1. ὁ καὶ Διοδότω παθεῖν συνέπεσε. Plut. V. Alex. M. 31. p. 296. T. 4. τὴν δὲ μεγάλην μάχην — ἐν Γαυγαμήλοις γενέσθαι συνέπεσε. Herodo. 3, 4. συνήνεκε δὲ καὶ ἄλλό τι τοιόνδε πρᾶγμα γενέσθαι. add. ib. c. 42, 133. 6, 23. 117. Id. 7, 4. συνήνεκε αὐτὸν Δαρεῖον — ἀποθανεῖν. add. ib. c. 117. Id. 5, 33. πρῆγμα τοιόνδε συνηνείχθη γενέσθαι. add. 1, 19. 6, 86. Thuc. 1, 23: Herodo. 9, 90. συνεκύρησε γενέσθαι [τὸ τρωῖμα] καὶ ἐν Μυκάλῃ.

Τλάω vel τλήμι. Odyf. ε, 362. αὐτῆ μενέω, καὶ τλήσομαι ἄλγεα πάσχων, h. e. *constanter feram*: ita vt, e Latina quidem ratione, τλήσομαι vim aduerbii habeat, et particip. πάσχων mutetur in fut. indicatiui. Aeschyl. Supplic. 330. ἢ πῶς πατρῶα δώματα Διπέιν ἔτλητε; Id. ib. 435. Μὴ τι τλαίης τὰν ἰκέτην εἰσιδεῖν. Aristoph. Plut. 280. φράσαι — ἔπω τέτληκαὶς ἡμῖν h. e. ἔφρασας.

Τολμάω. Arist. Vespp. 326. τόλμησον χαρίσασθαι μοι h. e. χάρισάι μοι. Plato Phaedon. 50. ἐκείνο δὲ ἔτετόλμηκε, μέγα ὄν, σμικρὸν εἶναι. vbi v. nott. 16. Lysias 13. p. 385. οὐ τοιαῦτα ποιεῖν ἐτόλμων, h. e. ἐποίησεν. vbi v. Marcland. p. 385. T. 5. Reisk. et Gatacker. aduers. miscell. 1, 3. p. 192. Sic Virg. Aen. 8, 364. *Aude, hospes, contempnere opes*: vbi v. Taubmann. Loquuntur enim Graeci et Latini sic de rebus arduis et difficilibus, certe iis, quae tales esse videantur.

Τρέχω

Τρέχω Arist. Nubb. 778. ἀπαγξαίμην τρέχων.
Celeritas enim actionis ita significatur.

ὑπάρχει licet, contingit. Etiam hoc verbum modestia et urbanitas Attica iunxit infinitiuis aliorum verborum, vt existeret circuitus quidam. Plato Gorg. 4c. p. 145. ὑπάρχει τέτω τῷ ἀνθρώπῳ — ἀνάνδρῳ γενέσθαι· vbi v. Findeisenii ind. Graecit. h. v. Id. Cratyl. 1. ἦν ἀκέσαντι ὑπάρχει περὶ τέτω πεπαιδεῦσθαι: ad quem locum v. omnino annotatt. partic. 5. p. 10. Aeschin. Socr. 2, 14. εἰ δὲ γε μὴ ὑπάρχει πλεσίῳ εἶναι τῷ ἀνθρώπῳ· sed haec verba referuntur ad verba εἰ μὲν πλέσιος τυγχάνει ὢν, quae duobus versibus ante leguntur. add. Plato Phaedon. 29. vbi v. nott. 23. Xen. Cyr. 2, 1. 10. 4, 5. 12. 8, 8. 10. Plut. V. Brut. 7. p. 232. T. 6. βελομένῳ — ὑπῆρχεν εἶναι τῶν φίλων πρώτῳ. Arrian. anab. 4. p. 282. Blanc. ὅτι σώοις ὑπάρχει ἐπὶ τὰ σφέτερὰ ἀπαλλαγήναι.

Φαίνομαι. Aeschin. Socr. 2, 23. φαίνεσθαι ἔμοιγε δοκεῖ ὁ Κριτίας λέγων τι h. e. ἔμοιγε δοκεῖ λέγειν· vbi v. not. 1. omninoque index Graecit. Aeschin. v. φαίνεσθαι. Xen. Cyr. 5, 5. 5. ἦ γάρ τι ἐγὼ φανῶ κακὸν πεποικώς. Ib. 4, 6. 3. ἦνπερ — καὶ φρονῶν φαίνη. v. Elsnerus et Palaietus ad Romm. 7, 13. Nam φαίνεσθαι construitur cum infinitiuis ita, vt sit δοκεῖν, sed cum participiis coniunctum significat idem, quod δῆλον εἶναι. v. Phauorin. v. φαίνεται ἀντὶ τῆς δοκεῖν, et Georg. Lecapenus exc. gram. ap. Matthaeium lectt. Mosquens. p. 77. f. Vol. 1.

Φέρω. Etiam huius verbi et participium et infinitiuis, aliis verbis ita iungitur, vt celeritas actionis, et agentis studium significetur, ita, vt nonnunquam Latine reddi possit *ultro, sua sponte*. v. Hemsterhusius ad Lucian. diall. mortt. 6, 3. p. 349. T. 1. et Wesseling. ad Diod. Sic. p. 149. T. 1. Herodo. 8, 87. φέρουσα ἐνέβαλε νηὶ Φιλίῃ. add. Odyf. α', 127. 136. Plato Phaedon. 47. ὠχόμην φερόμενος. Xen. Apomn. 2, 1. 5.

Pars IV.

D

ἐλαύ-

ἐλαύνεται φέρεσθαι h. e. *praeceps ruit*. Xen. Cyr. 2, 3. 2. ἤξει — φερόμενα h. e. *corripient*.

Φύναι. Timaeus Locr. p. 560. Gal. 2. τὸ μὲν σφυφνὸν, συνάγει τὴν γεῦσιν· τὸ δὲ δριμύ, διαμρέειν πέφυκε. Hipparch. fragm. Pythag. p. 670. Gal. 2. αὐτὰ πολλὰ κίς τάχιον ἀπόλλυσθαι, ἢ γίνεσθαι, πεφύκασιν. Xen. Cyrop. 1, 1. 3. πεφυκότι — ἄρχειν. Nam verbum πεφυκέναι talibus in locis habet vim adu. φύσει, vel etiam redundat.

Post verba petendi infinitiuos τυχεῖν, πορεῖν, λαβεῖν [Act. 3, 3. ἡρώτα ἐλεημοσύνην λαβεῖν] λαχεῖν, saepe ita positos inueniri, vt redundarent, obseruauit Krebsius ad decr. Rom. pro Iudaeis p. 183. f.

Caeterum quae verba formulaeque in libris N. T. ex vsu loquendi Hebraeorum redundant, docet Vorfius Philol. S. 33, 38. eoque praeunte, Leusdenius in de dialectis et hebraisimis N. T. 2, 4. 10. 2, 5. 3.: ad quem eius libellum nosmet in annotationibus indicem huiusmodi verborum augere multis partibus conati sumus p. 120. f. Nam Graeci quoque scriptores saepe numero ibi, vbi aliorum verba laudantur, coniungere solent verba εἶπε vel ἔλεξε, et ἔφη, ita quidem, vt hoc verbum pertineat ad eum, cuius oratio affertur, reliqua ad ipsum scriptorem a quo laudatur, id quod cadit etiam in infinit. ἀποκρίνασθαι et φάσαι ap. Xen. Cyr. 4, 2. 7. Sed haec ipsa verba comitatur nunc recta, nunc obliqua oratio. conf. omnino Locella ad Xen. Ephef. p. 274.

Iam vero de *enallaga* verborum breuiter exponamus: quae est grammaticis auctoribus, varia et multiplex.

1. *Modorum.* a) *indicatiuus* pro *optatiuo*. Matth. 12, 34. πῶς δύνασθε ἀγαθὰ λαλεῖν, πονηροὶ ὄντες; vbi v. Beza. b) *Indicatiuus* pro *coniunctiuo*. Eurip. Phoen. 93. μή τις πολιτῶν ἐν τρίβῳ φαντάζεται. vbi schol. ὀριστικὸν ἀντὶ τῆ ὑποτακτικῆ ὡς παρ' Ὀμήρῳ [Il. α.

[Π. α, 363. π', 19.] ἴν' εἶδομεν, ἀντὶ τῆς εἰδῶμεν. Haec orationis forma a Lefbonacte p. 178. vocatur σχῆμα Κορίνθιον. v. omnin. Valcken. ad Eurip. d. l. c) *Optatiuus* pro *Coniunctiuo*. Ioh. Grammat. de Dial. Attica p. 73. τὰ δὲ εὐκτικά λαμβάνουσιν ἀντὶ ὑποτακτικῶν· εἰάν ἔλθοις, ἀντὶ τῆς εἰάν ἔλθης· καὶ εἰάν ἔλθοι ἀντὶ τῆς εἰάν ἔλθη. d) *Optatiuus* pro *indicatiuo* vt, καὶ νύ κεν ἔνθ' ἀπόλοιτο Ἄρης Π. ε, 388. pro ἀπώλετο· vbi v. Eustath. p. 562. 36. Gregorius p. 23. τὸ λέγειν εὐκτικά ἀντὶ ὀριστικῶν Ἀττικόν ἐσιν. ὡς ὁ Θεκυδίδης [1, 50. vbi schol. ἀττικῶς ὧν κατέδυσον], τὰ σκάφη μὲν οὐχ εἰλικον ἀναδέμενοι τῶν νεῶν, ἄς καταδύσειαν· ἀντὶ τῆς κατέδυσον καὶ ὁ Μεταφράστης [v. Neocor. ad Suid. p. 147. T. 1.] ἐπεὶ δὲ ταῦτα πύθοιτο Μαξιμίνοσ· ἀντὶ τῆς ἤκασεν. vbi v. Koenius. e) *Coniunctiuus* pro *Indicatiuo*. Enallagen horum modorum Doribus tribuit Gregorius p. 150. cuius obseruatione Lexicon suum auxit Phauorinus v. δέδοικα· Τοῖς ὑποτακτικοῖς χρῶνται ἀντὶ ὀριστικῶν. Θεόκριτος, ἵππον, καὶ τὸν ψυχρὸν ἔφιν, τὰ μάλισα δεδοίκα. Hoc vero exemplum est profus alienum, nam *δεδοίκα* non est perf. *coni.* immo praesens *indicat.*, ductum a perf. *δέδοικα*. v. Animaduerff. P. 2. p. 249. Sed Apoc. 2, 11. ὁ νικῶν ἔ μὴ ἀδικηθῆ ἔκ τῆς θανάτου τῆς δευτέρας, pro ἀδικηθήσεται. f) *Indicatiuus*, *Optatiuus*, et *Coniunctiuus* pro *Imperatiuo*: vt, ἀλλ' ἔν προμηνύσεις γε τῆτο μηδενὶ Τῆργον κρυφῆ δὲ κεῦθε, Soph. Antig. 84.: vbi Triclinius, Ἰσέον, ὅτι ἔ μόνον τὰ εὐκτικά ἐσιν, ὅτε προστακτικῶν δύναμιν ἔχοντα, ἀλλὰ καὶ ὀριστικά ῥήματα ἐπὶ μέλλοντος, ὡς ἐσὶ κἀνταῦθα· εὖροις δὲ καὶ ἀλλαχῆ, εἰ ζητοίης. Aristoph. Plut. 488. μαλακὸν δ' ἐνδώσετε μηδέν. vbi v. Kusterus et Tollius ad Longin. 1. p. 6. Xen. Cyr. 6, 2. 11. p. 240. ἡμεῖς δὲ — πρὸς ἐμὲ πάντες συμβαλεῖτε· vbi cod. Guelf. συμβάλλεται· corr. συμβαλεῖται· scilicet librarius scribere voluit συμβάλλετε, vt legit Philadelphus: corrector συμβαλεῖτε·

quod quidem tempus est vrbانيتati Cyri accommodatius. Id ib. 8, 3. 18. ἀλλὰ σὺ μὲν πλετῶν οἴκοι μενεῖς vt legitur in cod. Alt. quum libri editi praeter Stephan. 2., habeant μένε· sed fut. est, et ipsi rei et humanitati Pheraulae, conuenientius. Soph. Electr. 1498. χωροῖς ἀν' εἶσω σὺν τάχει· vbi Triclin. εἰώθασιν οἱ Ἀττικοὶ εἶσθ' ὅτε τὰ προστακτικὰ εὐτικῶς φέρειν. add. Anacr. Od. 1, 10. vbi v. annotatio nostra. Orpheus hymn. 21, 9. κλυθί με — καὶ εὐμενέσθ' ἐπαρήγοις. Xen. Cyr. 2, 2. 15. καὶ μηδὲ μέντοι σκοπήτε· vbi cod. Guelf. legit σκοπέτε. Xenoph. enim deinceps eodem modo vñus est ζητεῖτε, — λαμβάνετε. Vnde imperatiuus, et praefens atque aor. vterque optatiui et coniunctiui, non raro coniunguntur v. Theocr. Idyl. 22, 214. f. 24, 8. 9. 36. Aeschyl. Eumen. 804. f. Herodo. 8, 65. g) Imperatiuus pro indicatiuo, et coniunctiui. Gregorius p. 6. fs. χρω̄νται τοῖς προστακτικοῖς οἱ Ἀττικοὶ ἀντὶ υποτακτικῶν ἀπαγορευτικῶν, καὶ αὐ̄ τοῖς προστακτικοῖς ἀντὶ ὀριστικῶν. Κακείνε μὲν τὸ Ἀριστοφάνεσ ἐν Θεσμοφοριαζέσαισ παράδειγμα· Μὴ ψεύσον, ὦ Ζεὺς, τῆσ ἐπίεσθσ ἐλπίδος, ἀντὶ τῆσ, μὴ ψεύσθσ τῆσ δευτέρσ δὲ Μένανδρος [fragm. inc. v. 731. Cler.] οἶσθ' ὅ, τι ποιήσον, ἀντὶ τῆσ ποιήσαισ. ἀλλὰ καὶ Εὐριπίδης ἐν τῷ Πολυδάρεσ δράματι, Οἶσθ' ἔν, ὅ δράσον ἀντὶ τῆσ δράσαισ, ἐξήνεγκε· vbi v. Koenius. Haec ipsa obseruatio iisdem propemodum verbis legitur ap. schol. Eurip. ad Hec. 225. vbi est, οἶσθ' ἔν, ὅ δράσον, non δράσαισ· vt edidit ipse Barnesius: qui tamen Helen. 1249. seruaui δράσον· quomodo scriptum est etiam ap. Arist. Equitt. 1155. Pac. 1061. Auu. 54. 80. Sic Soph. Oed. Tyr. 543. οἶσθ', ὡσ ποιήσον; et ibi Brunckius: schol. ἀντὶ τοῦ ποιήσαισ· ἔσι δὲ Ἀττικισμός v. Muretus Varr. lectt. 3, 12. et Canterus lectt. Nouu. 8, 5. Berglerus vero ad Arist. Equitt. 1155. et Ric. Bentleius emendatt. in Menandri et Philem. reliquias p. 126. hos, aliosque huius generis locos ita explicari iusserunt, vt ordine

ordine verborum inuerso, δράσον, οἶσθ' ὁ, ποιήσον, οἶσθ' ὡς, Imperatiui vim suam natiuam retinerent. conf. Anon. V. Hom. p. 308. Gal. 2.

2. *Temporum.* Anonymus V. Hom. p. 308. τῶν δὲ χρόνων, ὅταν ὁ ἐνεσῶς ἀντὶ τῆς μέλλοντος τεθῆ· ὡς ἐν τέτῳ, Τὴν δ' ἐγὼ εἰ λύσω, πρὶν μιν καὶ γῆρας ἔπεισιν [Il. α', 29.] ἀντὶ τῆς ἐπελεύσετα· ἢ ἀντὶ τῆς παρωχηκότος· Ἐνθ' ἦτοι πλυνοὶ ἦσαν ἐπηετανοὶ πολὺ δ' ὕδωρ καλὸν ὑπεκπροῖέει [Odyf. ζ', 86. f.], ἀντὶ τῆς ἔρρεε· ἢ μέλλον [l. ἢ ὁ μέλλον] ἀντὶ τῆς ἐνεσῶτος. Οἱ μὲν δυσσομένε· Ὑπερίονος, οἱ δ' ἀνίοντος [Odyf. α', 24.] ἢ ἀντὶ τῆς παρωχηκότος. Δεῖδω, μὴ δὴ πάντα θεὰ νημερτέα εἶπη [Odyf. ε', 300.] ἀντὶ τῆς εἶπεν. Atque sic edidit ibi e codd. Vindobonn. Alterus: reliqui libri pro εἶπη vt in cod. quoque Vratisl. legitur, habent εἶπεν, ita, vt editores alteram lectionem ne commemorarint quidem. Nam etiam ab aliis scriptoribus ponitur saepe 1) *Praesens pro praeter.* perf. et aor. 2. vt ἦκω σπεσθῆ Herodo. 3, 71. ἄρτι ἦκειν Id. ib. 72.: ἔδοξεν τῶ τὰ ὀνόματα τιθεμένῳ — ἀπομιμεῖται — μεμίμηται — ὁ τὰ ὀνόματα θάμενος Plat. Cratyl. 38. v. animaduersf. P. 2. p. 256.: vbi etiam caussa huius temporum enallages allata est. Xen. Cyr. 2, 4. 9. οἶμαι ἀν — ποιῆσαι αὐτὸν, καὶ τὸ σράτευμα πέμπειν, καὶ ἀποδῆναι τὸν δασμὸν, σοί· vbi Zeunius e cod. Guelf. sine caussa recepit πέμψαι· quod tempus a grammaticis profectum videtur, qui putarint, Praesenti locum esse non posse, quod sequeretur ἀποδῆναι. At Cyrus volebat regem Armenium eo redigere, vt Cyaxaritam auxilia mitteret, sed tributum penderet, non modo tum, sed etiam *semper* posthac. 2) *Praesens pro futuro,* quum sermo est de re certo futura: vt, οὕτω γὰρ ἦκιστα μὲν σε οἶμαι ἐν αἰτία εἶναι -- ῥᾶστα δὲ -- ζῆν, Xen. Apomn. 2, 8. 6.: παραδίδοται Marc. 9, 31.: h. e. παραδοθήσεται c. 10, 33. ὑμεῖς δὲ ἐσε μάρτυρες τέτων Luc. 24, 48. h. e. ἔσεσθε Act. 1, 8.: add, Matth. 22, 30.

23, 38. v. omnino Grotius ad Matth. 26, 28. animaduersſ. P. 2. p. 503. ſ. ad Phaedon. 58, 19. et Krebsius ad decr. Roman. pro Iudd. p. 119. 3) *Imperfectum* pro *Praesenti*: vt, λέγειν ἐχεῖν Arist. Auu. 1201.: ἔ τῶ τεκόντες δήπερ ἔδει τὴν ἐπωνυμίαν ἔχειν Plato Cratyl. 14. add. Luc. 15, 32. v. animaduersſ. P. 2. p. 257.: vbi etiam causſam huius temporum permutationis patefacere conati ſumus. Sic Hesiod. Ἔργ. 11. οὐκ ἄρα μῆνον ἔην ἐρίδων γένος. vbi Moschopolus: ἀντὶ τῶ ἐστίν, Ἀπτικῶς.

4) *Imperfectum* pro *Plusquamperfecto*. Nam vt Praesens a Graecis pro Praeterito ponitur tum, quum res facta cogitari potest, vt ea, quae etiam postea fiat: ita Imperf. pro Plusquamperf. vsurpatur, si res dudum praeterita cogitari potest, vt ea, quae nondum sit perfecta, quae vsque fiat, donec peracta sit: vt, ἡπερ ὑφίστατο, h. e. vt ostenderit, Xen. Cyr. 6, 3. 12. nam quae promiserat Abradatas, ea videbatur etiam tum promittere. Id. ib. 8, 2. 10. ὅσα ἔλεγε, h. e. quae dixerat. Nam Cyrus, quae imperarat modo Hystaspae ſ. 9. vsque imperabat, donec imperata peracta essent. Id. ib. 8, 6. 4. ὡσπερ ἦτεν, vel quae est cod. Alt. lectio, ἦτεντο, vt petierant. Nam Cates, qui petierant a Cyro, vt ipsis Adusium daret praetorem: vid. 7, 4. 4.: hoc petebant, quoad petita impetrassent. add. id. ib. 5, 5. 9. 6, 2. 7. 7, 3. 5. 8, 6. 6. 5) *Aor. 1. et 2.* pro *Plusquamperf.* vt, ὁ γὰρ Ἡρώδης — ἔδησεν αὐτὸν, καὶ ἔθετο ἐν φυλακῇ, Matth. 14, 3. v. Heumanus Poecil. T. 2. p. 132. 6) *Aor. 1. et 2.* pro *Futuro* quum sermo est de re certo futura, vt ἴν' ὑπὸ δευράσι — Παρνασσῶ κατενάσθην, Eurip. Phoen. 216. ſ. schol. vet. ἀντὶ τῶ κανασθῆσομαι καὶ Σιμωνίδης ἐν Ἰάμβοις, Τί ταῦτα τῶν μακρῶν λόγων ἀνέδραμον; ἀντὶ τῶ ἀναδραμεῖν μέλλω. add. Id. ib. 230. 7) *Fut. 1.* pro *praesenti*, e Latina quidem ratione v. Krebsius ad decr. Romann. pro Iudd. p. 139. 8) *Paulo post Futurum* pro *Futuro primo*:

primo: vt, οὔτοι — ὄπλοφόρου μὲν τάξεως ἀπολελύ-
 σονται — ἐν τῷ τεταυμένῳ ἔσονται Xen. Cyr. 6, 2.
 11. p. 240. Lipsi. quae quidem horum temporum per-
 mutatio debetur maxime Atticorum vrbantati et mo-
 destiae. v. animaduersf. P. 2. p. 414. f. Moeris: πε-
 παύσομαι [Soph. Antig. 90.], Ἀττικῶς παύσομαι,
 Ἐλληνικῶς vbi v. Pierfonius p. 293.

Iam quum videremus Graecos in vsu, et modorum et
 temporum fuisse ita inconstantes, vt saepe diuersos modos
 et diuersa eorum tempora, iunxerint, sed inuitante tamen
 et postulante natura rerum et actionum, fere ipsa;
 quum non nesciremus, multos Graece doctissimos ho-
 mines hac structurae orationis imparitate ita esse offen-
 sos, vt vestigia eius si non omnibus in locis, certe ta-
 men in multis, delenda esse censuerint: quo studiosi
 linguae Graecorum hanc sapientem eorum inconstan-
 tiam etiam magis cognoscerent, neque ita capi se vllius
 hoc in genere mutationis libidine sinerent, vt parili-
 tatem constructionis modorum et temporum, vbique
 restituere auderent: id quod a non paucis omnium aeta-
 tum grammaticis factum esse nouimus: paulo diligen-
 tius huius structurae verborum imparilis rationem ob-
 seruandam esse duximus, ita, vt plura generis eius cu-
 iusque exempla congefferimus. Conf. Schraderus ani-
 maduersf. ad Musaeum c. 18.

Coniunxerunt enim etiam diligentissimi scriptores
 modos et tempora haec. *Praesens* indicatiui, et *Prae-
 sens* vel *Imperfectum* optatiui: vt, ἐγὼ δὲ τῆτο — τεκ-
 μήριον ἠγεῦμαι εἶναι, ὅτι ἔ — πυρεταίνεσιν οἱ ἀνδρω-
 ποι, ἔδὲ τῆτο εἶη τὸ αἴτιον, Hippocr. de vet. medic.
 30. p. 31. T. 1.: ἐπεμπε — κατάσκοπον — ιδέσθαι,
 ὀκόσοι τέ εἶσι, καὶ ὁ, τι ποιέοιεν, Herodo. 7, 208. add.
 Id. 9, 54.: καὶ τις — ἀντειπόντος — ὅτι ἔκ ἐπέξει-
 σιν, ἔδὲ δέοιτο πολεμεῖν, Thuc. 4, 130.: ἔλεγεν, ὅτι
 ἔλευθερός ἐσι, καὶ τὸ γένος εἶη Μιλήτιος, Isocr. tra-
 pezit. p. 476. T. 2. *Praesens* Aor. i. et *Perf.* indicat.

vt, *Φράζει τε, καὶ δῆλωσεν* — τὰ μὲν σημαίνομαι, τὰ δ' ἐκπέπληγμαί, καὶ ἔχω μαθεῖν ὅτε, Soph. Aiac. 31 — 33.: vbi v. Stolbergius p. 115. f. — *Praesens et Aor.* 2. indicatiui: vt, *ἐλεῖσι μὲν, καὶ πῶς τι καὶ βορᾶς μέρος προσέδοσαν.* Sophol. Philoct. 307. f. — *Praesens, et Fut.* 1. indicatiui. v. Duckerus ad Thuc. 2, 43. p. 125. et Abreschius ad Aeschyl. p. 463, T. 1. — *Praesens* optatiui et coniunctiui, vt *μὴ* — *εἴημεν* — *ἢ καὶ* — *ἦ*, Plato Phaedon. 38. — *Praesens* coniunctiui, et *Aor.* 2. Optatiui, vt, *ἀνῆγον τὰς ναῦς, ἵνα* — *μηδὲ Φευγέειν ἐξῆ, ἀλλ'* — *δοῖεν τίσιν,* Herodo. 8, 76.: *εἰ* — *δέχη* — *καὶ λάβοιμι* Xen. Cyr. 4, 6. 2. conf. Schrader. animaduers. ad Musaeum c. 18.

Imperfectum et Aor. 1. Indicatiui: vt, *ἐκράτεν τε, καὶ ἔφθειραν τὰς Ἀττικὰς ναῦς* Thucyd. 2, 91.: *τὰς τε κύνας ἀνεκαλεῖτο, καὶ ἀπεσόβησεν ἀπὸ τῆς Ὀμήρου* Herodo. V. Hom. 21.: *ἐπεΐθοντο, καὶ ἐποίησαν* Id. 4, 115. *ἐθεῖτο, καὶ ἐθαύμασεν,* Hippocr. π. φύσ. παιδ. 4. p. 136. T. 1. add. Matth. 25, 5. — *Imperfectum* indicat. et *Aor.* 2. atque *Imperf. optat.*: vt, *ἰσόρῃεν, ὅσις τε ἦν, καὶ τίνι τρόπῳ ἀφίκοιτο* — *καὶ τίνος κεχηρημένος εἶη.* Herodo. V. Hom. 21. — *Imperfectum* optat. et *Praesens* coniunctiui: vt, *ἐξέκριναν* — *ὅπως τῶν τε Ἐπιπολῶν εἶησαν φύλακες, καὶ ἦν ἐς ἀλλό τι δέη, ταχὺ ζυγεσῶτες παραγίγνωνται,* Thuc. 6, 96.: *ἐξευρήκασι* — *ἵνα μὴ ἀδικοῖεν αὐτὰς, μή δ' ἐς ἐτέρην πόλιν ἄγωνται,* Herodo. 1, 196.: *ἐρομένων δ' ἡμῶν, ὅσις εἶη, καὶ εἰ ζῆ, ἢ μὴ* Isaeus p. 128. T. 7.

Perf. indicat. et *Imperf.* vel *Praesens* optatiui: vt, *ἀγγέλλεται* — *ὅτι μάχη τε γέγονε, καὶ νικῶεν οἱ μετὰ Πανσανίω,* Herodo. 9, 69.: *ἐπισέλω δὴ αὐτῶ, ὅτι αὐτὸς μὲν ἀνῆγμαί, καὶ οὐχ οἷος τ' εἶην οἴκαδὲ ἀφικέσθαι* Demosth. p. 1247. T. 2.

4) *Aor.* 1. et *Imperfectum* Indicatiui: vt, *ὡς, τὰς τε ὀδῶς* — *ἐσώρεσαν, καὶ ἐθυμίων θυμῆματα,* Herodo.

8, 99.: ἐπὶ δὲ τοῖς περὶ Λακεδαιμονίων ἐλυπήθη, καὶ βαρέως ἔφερον, Isocrat. Panathen. p. 301. T. 2.: τὸς δ' ἐπιτηδεῖς ἀφῆκε — καὶ ἐκέλευε, Xen. Cyr. 1, 4. 17. add. 3, 2. 11. 5, 4. 12. Matth. 26, 26. — *Aor.* indicat. et *Plusquamperf.* atque *Aor. 1.* optatiui: vt, κατότι — ἐπέσειλε — καὶ κακὸν τοσῶτον εἶη Ἴωνας ἐξεργασμένος — ὡς ἐβλεύσατο — καὶ τετῶν εἴνεκα ἐπιτείλειε Herodo. 6, 3. — *Aor. 1.* optatiui et *Praesens Coniunctiui*, et *Imperf.* Indicatiui; et *Aor. 2.* Optatiui: vt, μὴ κως — ἐς Φυγὴν ὀρμίσειαν, Φεύγοντάς τε εὐφρόνη καταλαμβάνη, καὶ ἔμελλον — ἐκφεύξασθαι, Herodo. 8, 6.: μὴ ξεῖνος — ἀδήσειεν ἢ ἵνα μιν — ἔροιτο, Odyf. α', 134. f. — *Aor. 1.* et *Imperf.* Optatiui: vt, ὅπως — πρὸς σὲ τι κερδάναιμι, καὶ κτώμην χάριν, Soph. Trachinn. 194. — *Aor. 1.* Optatiui, comite particula ἄν, et *Fut.* Indicat.: vt, ὅς καὶ τῶν κοινῶν ἄν ἐπιμεληθεῖη κρεῖσσον, καὶ ἔσὺν πόνῳ περιέσαι Φιλίππῃς Zosim. 1, 21. 6. — *Aor. 1.* Coniunctiui et *Aor. 1.* Indicatiui: vt, ὅταν — ὄζωθῆ ἔξω, καὶ οἱ ὄνουχες — ἐρριζώθησαν, Hippocr. π. φύσ. παιδ. 20. p. 147. T. 1. — *Aor. 1.* et *Praesens Participii*: vt, τῶν ἐδισάντων τε, καὶ καλόντων, Plato Cratyl. 2. — *Aor. 2.* et *Praesens Optatiui*, comite particula κέν: vt, εἰ γὰρ κεν καὶ σμικρὸν σμικρῶ καταθεῖο, Καὶ θαμὰ τῶδ' ἔρδοις Hesiod. Ἔργ. 361. f. — *Aor. 2.* et *Praesens Coniunctiui*: vt ἄν αὐθὶς γε ἕτερόν μεταθῆται, ἐκεῖνο δὲ μηκέτι καλῆ. Plato Cratyl. 2. — *Aor. 2.* et *1.* et *Imperf.*, indicatiui, vt, διὰ τί, ἔτε τὸν δασμὸν ἀπήγαγες, ἔτε σράτευμα ἔπεμψας, ἐτείχιζες τε τὰ ἐρύματα; Xen. Cyr. 3, 1. 6. — *Aor. 2.* Optatiui, comite particula ἄν, et *Praesens Indicatiui*: vt, ἐν πολλῇ — ἔριδι ἦσαν οἱ μὲν, ὡς ἐδενὶ ἄν τρόπῳ ἔλθοιεν οἱ Ἀθηναῖοι ἐδ', ἀληθῆ ἐσιν, ἃ λέγει, Thuc. 6, 35. ἔτε γὰρ ἄν ὑπερβάλοισθε, ἔτε οἰοί τε ἐσὲ ἀντέχειν τὸν πάντα χρένον Herodo. 8, 140. 1. — *Aor. 2.* Coniunctiui, et *Praesens Optatiui*: vt, ἵνα δὴ σφέων φθορῆ γένηται,

αὐτὸς δὲ — ἀσφαλέςερον ἄρχοι, Herodo. 2, 161.:
 vbi tamen alii libri boni habent ἄρχη — *Aor.* 2. Con-
 iunctiui et *Futurum* Indicatiui: vt, εἰ — τις καὶ χερσὶ
 — ὄλβον ἔληται, Ἡ ὄγ' ἀπὸ γλώσσης λήσσεται.
 Hesiod. Ἔργ. 321. f.: ὡς νῦν ἴδω, καὶ μέμφομαι, οἷά
 με ποιεῖ, Theocr. Idyl. 2, 9. add. Ioseph. Archaeol.
 2, 9. 4. 4, 8. 24.

Fut. 1. et *Aor.* 1. Indicatiui: vt, ἔκ τε καὶ ὀψὲ τελεῖ,
 σὺν τε μεγάλῳ ἀπέτισαν Il. δ', 161.: ad quem locum
 Eustathius p. 458. 37. ὄρα δὲ, inquit, καὶ ὅτι ἐν τῷ,
 ἔκτε καὶ ὀψὲ — ἀπέτισαν, χρόνοι ἀντὶ χρόνων συ-
 νήθως λαμβάνονται ἤγαν ἐνεσως καὶ παρωχημένος,
 ἀντὶ τῆ ἀληθῆς μέλλοντος· τὸ γὰρ ἐκτελεῖ, ἀντὶ τῆ
 πάντως ἐκτελέσει· καὶ τὸ ἀπέτισαν ἰμοίως ἀντὶ τῆ
 ἐξ ἅπαντος ἀποτίσσειν. At ἐντελεῖ *Fut.* est, neque
Praesens. Vid. Krebsius ad decr. Roman. pro Iudd. p.
 119. f. — *Fut.* 1. indicat., et *Plusquamperf.* *Optat.* et
Praesens *Infinit.*: vt ἐξάγγελος γίνεταί, ὡς οἱ πόλε-
 μοι μέλλουσιν — ἐπιθήσεσθαι τῷ στρατοπέδῳ, καὶ ταῦ-
 τα σαφῶς πεπυσμένος εἶη, καὶ χεῖναί τε χιζέειν Thuc.
 8, 51. *Fut.* 1. indic., et *praesens* *Aor.* 1. 2. *optat.* v.
 Abresch. ad Aeschyl. p. 104. T. 1. — *Imperatiuus*
Praes. et *Praes. Aor.* 1. et 2. *Optatiui*: vt, χαίρετε — καὶ
 κλέος ὕμνοις — πέμποιτε, Theocr. Idyl. 22, 214. f.:
 εὐδετε — ὄλβιοι εὐνάξοισθε, καὶ — ἴκοισθε, Id. 24.
 8. f.: add. ibid. v. 36. — *Imperatiuus* *Praes.* et *Aor.*
 1. 2. *Coniunctiui*: vt, καὶ μὴ βράδυνε, μὴ ἐπιμνη-
 θῆς — Soph. Philoct. 1396.: μὴ βασάζετε — καὶ
 μηδένα ἀσπάσσοσθε, Luc. 10, 4.: Ὑμεῖς δὲ — μὴ —
 κότον σκήψοσθε, μὴ θυμῶσθε, μὴ ἀκαρπίαν τεύ-
 ζητε, Aeschyl. Eumen. 805. f. μὴ καταεῖραθυμήσα-
 τε — μὴ ἀπείπητε, Dinarch. 2. p. 79. T. 4. — *Impe-*
ratiuus et *Infinitiuus*, *Praesens*: vt, σὺ τῶν μὲν —
 ἔεργ' — θυμὸν — ἔρδειν — κείειν — ἰλάσκεσθαι. He-
 siod. Ἔργ. 335. f. — *Infinitiuus* *Futurum* et *Praesens* et
Aor. 1.: vt, ὡσπερ ἔμελλον, ὀρμιεῖσθαί τε, καὶ στρατο-
 πεδεύ-

πεδεύεσθαι Thuc. 6, 42.: νομίζων — ἢ ἀποτρέψειν,
ἢ — ἀσφαλῶς ἐκπλεῦσαι, Id. 6, 24.

3. *Numerorum.* Nam ponitur

a) *Singularis pro Plurali:* vt, δεῦτ' ἄγε Odyss. 9,
11.: ἔσιν οἷς φλυκταῖναι ἀνίσανται Hippocr. de vet.
med. 29. p. 30. T. 1.: καὶ ἔσιν οἱ ἐτύγχανον, καὶ
θωρακῶν καὶ γέβρων Xen. Cyr. 2, 3. 7. nam nomini-
bus pluralibus etiam masculini generis iunguntur verba
singularia, vt supra in loco de enallaga numerorum
nominum vidimus. Sic Propert. 3, 9. [7.] 17. f. *Est*
quibus Eleae concurrat palma quadrigae: Est, quibus in
celeres gloria nata pedes: vbi v. Brouckhusius, et Vul-
pius. Luc. 2, 32. καὶ ἦν Ἰωσήφ, καὶ ἡ μήτηρ αὐτοῦ,
θαυμάζοντες. v. Abreschius dilucc. Thucydd. p. 410.

b) *Dualis pro Plurali,* et contra, vt, Ξάνθε τε, καὶ
σὺ Πόδαργε, καὶ Αἴθων, Λάμπε τε διε — ἀποτίνετον
— ἐφομαρτεῖτον, καὶ σπεύδετον, Il. 9, 185. f. 191.:
vbi tamen v. Eustathius p. 706. 58. Odyss. ε, 110.
133. ἢ, 251. ἐνθ' ἄλλοι μὲν πάντες ἀπέφθιθον ἐσθ-
λοὶ ἑταῖροι, Il. 9, 425. f. ὅτε χεῖμαρξοὶ ποταμοὶ —
συμβάλλετον ὄβριμον ὕδωρ v. Ernestius ad Il. α, 566.
et Gesnerus ad Orph. 301. add. Aristoph. Plut. 464.
Pind. Olymp. 2, 156. 158. μαθόντες δὲ ἄκραντα γα-
ρύετον quem locum eandem in rem laudavit Gregor.
p. 98. vt doceret, *Dores τὰ πληθυντικὰ πολλάκις*
ὁμοφώνως τοῖς δυϊκοῖς προφέρειν. add. Oppian. ἀλιευτ.
2, 277. f. Il. ἢ, 279. Soph. Oed. Col. 1432. f. Arist.
Auu. 642. ἐσέλθετ' — φράσατον. Id. 447. ἀπολιπόν-
τέ ποι φευξέμεθα add. Auu. 35. f. 42. f. Aeschin.
Socr. 2, 13.: Orph. Argon. 818. φράζετον, οἵτινες
ἐσέ vbi v. Gesnerus.

c) *Pluralis pro Singulari.* Nam nominibus collecti-
vis singularibus, quia, qua notionem, et sententiam,
pluralia sunt, verba vere pluralis numeri a diligentissi-
mo quoque scriptore adduntur: quae figura etiam *syn-*
nesis

nesis vel *synthesis* vocatur, vt supra iam in loco de enal-
 laga numerorum nominum dictum est. Anonym. V.
 Hom. p. 305. Gal. 2. ἅμα δὲ τῷ γένει, καὶ τὸς ἀριθ-
 μὸς ἐναλλάσσει πολλάκις ὁ ποιητής, λέγων, Ἡ πλη-
 θὺς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν ἀπονέοντο [Il. ὁ, 305.:] ad quem
 locum Eustathius p. 1017. 23. Ἀττικῶς ῥηθὲν ὁμοίον
 ἐστὶ τῷ, Ὡς Φάσαν ἢ πληθὺς. Il. β', 278. qui locus
 laudatur a Gregor. p. 22. vt doceat, τὸ καινοπρεπὲς
 Ἀττικὸν εἶναι καὶ ἄλλο] προθεῖς γὰρ ἐνικόν, ἐπήγαγε
 τὸ πληθυντικόν, δηλονότι πρὸς τὸ σημαίνον ἀνα-
 φέρων· ἐπειδήπερ ἢ πληθὺς τὴν μὲν προσηγορίαν ἐστὶν
 ἐνικόν, πολλὰς δ' ἐν αὐτῷ περιείληφεν· add. omnino
 Eustath. ad Il. β', p. 219. f. Sic Thuc. 6, 35. τῶν δὲ
 Συρακυσίων ὁ δῆμος ἐν πολλῇ πρὸς ἀλλήλους ἐριδιῆσαν.
 add. id. 6, 32. 8, 84.: Xen. Cyr. 6, 1. 15. ὁ —
 ὄχλος τῶν στρατιωτῶν ὑπολάμβανον. vt cod. Ait. legit
 pro ὑπελάμβανεν. add. ib. 2, 4. 15.: Herodo. 3, 113.
 τὸ δὲ ἕτερον γένος τῶν οἴων τὰς ἐραῖς πλατέας φορέ-
 σι. add. Demosth. p. 249. T. 1.: Apollon. Rhod. 1,
 969. f. εἴτ' ἂν ἴκωνται Ἀνδρῶν ἡρώων θεῖος σόλος·
 Charit. 3, 4. μέγα μέρος τὸ πλήθος ἐπικολέθησαν·
 ad quem locum v. Doruillius p. 298. Luc. 23, 1. καὶ
 ἀνασάν ἅπαν τὸ πλήθος αὐτῶν, ἠγαγον αὐτὸν ἐπὶ
 τὸν Πιλάτον· vt, post Bengelium, ediderunt Griesba-
 chius et Matthæius. add. Matth. 21, 8. Marc. 3, 7.
 Efr. 10, 1.: Ier. 3, 18. ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις συνε-
 λεύσονται ὁ οἶκος Ἰεδα. vbi cod. Alex. habet συνελεύ-
 σεται. add. Polyb. 16, 17. et exc. legatt. 46. p. 633.
 T. 2. Herodian. 5, 4. 17. Moeris: ἀνέστησαν πᾶς ὁ
 δῆμος, Ἀττικῶς ἀνέστη πᾶς ὁ δῆμος, Ἑλληνικῶς. Conf.
 Munckerus et Stauerem. ad Hygin. fab. 22. p. 68. Wef-
 seling. ad Diod. Sic. p. 333. T. 1. Sic Arist. Plut.
 527. ἔτι δ' οὐχ ἔξεις, ἔτ' ἐν κλίνῃ καταδαρθεῖν· ἔ-
 γὰρ ἔσονται· nam κλίνη nomen collectivum hoc loco
 est; nam sequitur v. 528. οὔτε τάπησιν. Atque huc
 referri recte possunt ii loci, in quibus verba pluralia
 iuncta

iuncta extant singulari numero pronominum *τις*, *τις*, *ὅστις*, tum, quum haec collectiua sunt. Exempla huius generis aliquot supra iam a nobis in loco de enallaga numerorum nominum allata sunt.

Caeterum non prorsus alienum ab hoc loco esse videtur, monere harum literarum studiosos, quae est praecleara Doruillii in commentariis ad Charitonis libros obseruatio [p. 271. et p. 487. Amstel.], saepius apud optimos quosque scriptores pluribus substantiuis, etiam pluralis numeri, coniungi solere verbum singularis numeri, modo substantiuum verbo proximum sit singularis numeri, vel plurale neutrum: vt, Il. Β', 339. Odyf. γ', 337. f.: εἶπετο γὰρ δὴ σφι, καὶ ὀχήματα, καὶ θεράποντες, καὶ ἡ πᾶσα πολλὴ πάρασκευὴ, Herodo. 5, 21.: add. Id. 8, 60. 2.: συνέρεϊ τῇ βελῆ Φιλίππος, καὶ Ἀντιγένης, καὶ ὁ ἀντιγραφεὺς, καὶ τινες ἄλλοι, Demosth. p. 605. T. 1. Reisk.: ἐν τέτῳ δ' ἦλθε Χρυσάντας τε ὁ Πέρσης, καὶ ἄλλοι τινὲς τῶν ὁμοτίμων Xen. Cyr. 3,3.22.: βρονταί τε καὶ ἀστραπαί, καὶ νύξ μακρὰ, κατελάμβανε τὰς ἀνοσίεσ. Charit. 3, 3. add. Plato Phaedon. 36. Neque vero raro apud scriptores etiam diligentissimos a singulari ad pluralem transitus fit, et a plurali ad singularem. v. omnino Stolbergius ad Soph. Ai. p. 190. f.

4. *Generum*, vel *διαθέσεων*. Nam

a) *Actiua* verba saepe ponuntur pro *Mediis* et contra: v. Eustath. ad Il. Θ', p. 694. 20.: etiam pro passiuis. Vt, μαλακὸν δ' ἔνδυε χιτῶνα Il. Β', 42. coll. v. 43. f.: λαῶν ἰζόντων ib. v. 96. coll. v. 99. Intelligi enim accusat. pronominis reciproci debet: v. Vechnerus Hellenol. 1, 1. 6. Acidalius ad Vellei. Pat. 1, 8. 5. p. 584. fs. Ruhnken. et Heumanus ad Lactant. 7, 3. 8. et Cuperus Obsf. 2, 20. Sed perfectum et plusquamperf. et aor. 2. actiuum verborum in *μι* exeuntium plerorumque, vt ἴσημι, δῦμι, φῦμι, ἄλωμι, βῆμι; semper ita
poni

poni solere, ut perf., et plusquamperf., et aor. 2. *medii* vim habeant, et fut. 1. *medii* verborum in ζω, αω, εω et οω desinentium, partes fut. 1. actiui agere, quo memoria primae et propriae significationis eorum, quae actiua fuit, neque neutralis conseruaretur, aliis iam locis meminimus nos obseruasse v. animaduersif. P. 2. p. 321. f. 449. Sic, ὡσπερ — εἰρεσιώνην καύσεται Arist. Plut. 1055. Sed aor. 2. act. ἔτραφον vsurpatur, ut aor. 2. pass. v. Il. ε, 555. Odyf. γ, 28. Callim. h. in Iou. 55. vbi v. Ernestius, et Nansius Curr. secc. ad Nonni paraph. Ioh. p. 46.

b) *Passiva* pro *Mediis*. Neque enim solum Aor. 1. et fut. 1. pass. vsurpantur pro Aor. 1. et Fut. 1. *medii* sed etiam Perf. et Plusquamperf. et quidem fere tum; quum Perf. *medii* est inusitatum. Sic εἰδ' ἐδέχθησθε ὀλιγοδραμίαν ἀκικυν Aeschyl. Prom. 549. schol. 2. εἰθεάσω δέρεχθητε ib. 140. 93. schol. 2. θεάσασθε. Herodo. 7, 44. ἰμέρθη τῶν νεῶν ἀμιλλαν — ιδέσθαι. add. Hesiod. Θεογ. 533. ἢ μηδὲν ἀποδὲς μηδ' ἀρνηθῆναι δύνασθαι Isocr. ad Euthyn. p. 568. T. 2. ὡς διὰ τῆτο πρὸς ἡμᾶς ἔτω προσηνέχθησαν Id. Plat. p. 343. T. 2. φοβηθησόμεθα τὲς κινδύνους Id. Archid. p. 65. T. 2.: v. ad Plato Apol. 17, 16.: οὔτε τις ἀλλοτριῶν — τάδε ἔργασται Herodo. 3, 155.: add. Aristoph. Acharn. 145. Soph. Electr. 950. 386. Ai. 139. 254. μεγάλας χρείας παρέσχηται τῷ δήμῳ τῶν Ἀθηναίων Demosth. p. 253. T. 1.: ἦν ἐτύγχανον ἐκείνοις παρεσχημένοι Polyb. 10, 34.: τὸ καῦμα πέπαυται Hippocr. vet. medic. 31. p. 32. T. 1. ἀγορᾶν — ἐπεποιήντο — στρατηγὸν — οἱ ζύμμαχοι ἤρηντο Thucyd. 1, 62.: τετιμωρημένοι ἦσαν τὸν — βασιλέα Xen. Cyr. 7, 5. 11.: ὁ μὲν ἄνεμος ἐπέπαυτο Herodo. 7, 191.: ἠγμένοι ἦσαν — τινὰς γυναῖκας Arrian. anab. 7. p. 449.: οὐκ ἂν ποτε πτυρεῖης τὸν θάνατον Aeschin. Socr. 3, 16. τὴν — ἀρχὴν τῆ λόγῃ — οἶμαι πεποιῆσθαι Isocr. ad Phil. p. 273. T. 1.: πολλὰ τῶν ἐμαυτῆ δεδαπανημένος

μένος Id. παραγρ. p. 515. T. 2.: γέγευται ταύτης
 τῆς τιμῆς Arrian. 7. p. 463.: πεπλάνημαι Anacr. Od.
 3, 13.: τὸς μεμισοθωμένους παρ' ἐμῆ τὸ Σκιττοῖ χω-
 ρίον Lyfias p. 595. T. 5. ὑποτοπηθέντες Herodo. 6,
 70.: v. Ienius lectt. Lucian. 246. f. et Krebsius ad de-
 cr. Roman. pro Iudd. p. 126. Sic etiam a Latinis
 participia perf. passiva ponuntur pro partic. deponent.
 vel actiuis v. Perizonius ad Sanctii Mineru. 1, 15. 4.
 et Burman. ad Vel. Pat. 2, 97. 4. Sed quum perfecta
 passiva talibus in locis a grammaticis explicata fuerint
 fere aoristis primis mediis: librarii haec interpreta-
 menta substituerunt saepenumero pro genuinis lectio-
 nibus: vt ap. Theophr. charr. 1, 3. pro ἐσκέφθαι le-
 gitur etiam in cod. August. σκέψασθαι, et ap. Xen. Cyr.
 5, 3. 9. pro συνεσκευασμένος cod. Guelf. habet συ-
 σκευασάμενος: vt ib. 5, 3. 10. pro plusquamperf. pass.
 ἐκέκτητο Iunt. legit ἐκτήσω.

c) *Media* vt ap. Latinos *Deponentia* [v. Priscian.
 gram. 8. p. 284. fs.] pro *Passiuis*. Haec vero enallage
 ab Atticis maxime frequentata est in Futuro primo,
 etiam in aor. 1. et 2. Moeris: γυμνάσεται, Ἀττικῶς
 γυμνασθήσεται, Ἑλληνικῶς. Odyf. α', 123. Φιλήσεται.
 Soph. Oed. Tyr. 576. 8 — Φονεὺς ἀλώσομαι. Thuc.
 6, 64. ὑπὸ τῶν ἰππέων εἰ βλάψονται. add. Pind. Isthm.
 6, 87.: ἐξειρήσεται Soph. Trachin. 1193.: θρεψόμεθα
 Xen. Cyr. 3, 3. 10.: ἐκπλυνεῖται Arist. Plut. 1065.
 τιμήσεται Aeschyl. Agam. 590. add. Soph. Electr.
 1214. Antig. 1007.: Xen. Cyr. 3, 2. 8. εἰ πιτεύοιμεν
 μὴ ἀδικήσομεθα. Id. ib. 6, 1. 11. πολιορκήσονται. Id.
 ib. 5, 4. 9. θεραπεύσοιτο: vt legit cod. Guelf: est enim
 de re futura sermo, et librarii facilius θεραπεύσοιτο scri-
 bere pro θεραπεύσοιτο potuerunt, quam θεραπεύσοιτο
 pro θεραπεύοιτο. Demosth. de f. legat. p. 149. T. 2.
 Tail. τιμήσεται. Moeris τιμήσεται [Soph. Antig. 216.]
 Ἀττικῶς τιμηθήσεται, Ἑλληνικῶς: vbi v. Pierfon.
 Thuc. 2, 87. τιμήσονται schol. ἀντὶ τῆς τιμηθήσονται.
 add.

add. Eurip. Phoenn. 1658.: Lyfias 13. p. 448. T. 5. ὑπό τε ὑμῶν — δικαίως τιμωρήσεται vbi Reilkius etiam cod. Vindob. auctoritate edidit τιμωρηθήσεται at v. Plato Apol. 17, 16.: οἶδα γὰρ αἰεὶ μαρτυρήσε-
 θαί μοι Xen. Apomn. 4, 8. 10. ἀλώσεσθαι Herodo. 3, 153.: ἐλασσώσεσθαι Id. 6, 11.: ἀδίκησεσθαι Xen. Cyr. 3, 2. 8. conf. Stolberg. ad Soph. Ai. p. 167. Kuhnius ad Aelian. H. V. 7, 10. Hemsterhuf. ad Tho. Mag. p. 852.: Duckerus ad Thuc. p. 460. Abreschius auctar. Thucyd. p. 294. Findeisen. ad Plato Gorg. 65.: Pind. Olymp. 7, 27. Ὀφρα — ἄνδρα παρ' Ἀλφειῶν σεφανωσάμενον αἰνέσω. Plato Cratyl. 14. ἡ πατὴρ αὐτῆ ὄλθ' ἀνετράπετο. Id Phaedon. 24. ἕως ἂν ἐξιάσῃται. Il. γ', 252. ἴν' ὄρκια — τάμῃται sed cod. Ven. Vindob. 39. 117. legunt τάμῃτε. v. Abreschius Obsf. miscell. Vol. 10. p. 216. Locella ad Xen. Ephes. p. 73. Doruillius ad Char. p. 261. — Sed *perf. med.* ponitur pro *perf. act.* inusitato: vt κινδυνεύει — ἡ τε Εὐθύφρονος μὲ Μῆσα ἐπιλελοιπένας Plato Cratyl. 24.: μὴ σφέας οἱ Ἴωνες ἕωσι ἀπολελοιπότες Herodo. 4, 140.

5. *Figurae.* Nam a) verba *simplicia* saepenumero ponuntur pro verbis e praepositionibus *compositis*, non modo apud poëtas, sed etiam apud alios scriptores; vt, βαίνειν pro ἀποβαίνειν Soph. Philoct. 276. 279.: καὶ σκῦλα γράφεις Eurip. Phoen. 587. h. e. ἐπιγράφεις interprete schol. vet.: nam Valcken. sine causa ex ingenio rescripsisse videtur, κείσ σκῦλα γράφεις. Dem. p. 712. T. 1. εἶναι αὐτῶ — ἐγγυητὰς κατασηῆσαι sed p. 715. τότε δ' ἐξεῖναι χρηματίζειν. Herodo. 5, 10. καὶ ὑπὸ τεττέων οὐκ εἶναι διελθεῖν τὸ προσωτέρω, h. e. ἐξεῖναι Polyb. exc. de virtut. 13. p. 51. T. 3. εὐθέως ἔλαυνε [l. ἤλαυνε] τὰ Προαγόρεθ θρέμματα, h. e. ἀπήλαυνε. Ἐχειν pro ἀπέχειν Soph. El. 224. f. 376. Theocr. Id. 22, 96. Xen. Cyr. 7, 1. 18. Herodo. 3, 79. Il. ν', 747.: Il. β', 97. f. εἴ ποτ' αὐτῆς σχοίαιτ'. schol. min. ἀπό-

ἀπόσχοιντο. Act. 1, 12. σαββάτε ἔχον ὄδον h. e. *distans*. v. Xen. Cyrop. 1, 1. 3. Sed ἔχειν ponitur etiam pro παρέχειν. v. Horreus obseruatt. ad Thuc. c. 6. p. 441. f. et ἀνέχειν, vt ap. Hesiod. Θεογ. 517. Xen. anab. 7, 1. 20.: φέρειν pro διαφέρειν. Anacr. Odar. 42, 17. φέρωμεν h. e. διαφέρωμεν *transfigamus*, vt Herodo. 3, 40. dixit διαφέρειν τὸν αἰῶνα. Φέρ' οἶνον, h. e. *affer vinum*, Arist. Plut. 644. Anacr. 64, 1. γβι v. nos. Sed Aeschyl. Eumen. 51. δῆπνον φερέσας h. e. *auferentes*: add. Theocr. Id. 1, 128. conf. Schwebelius ad Onof. Strateg. 16. p. 70. Sic *ferre* pro *auferre* legitur ap. Ouid. Trist. 1, 2. 68. et ap. Lamprid. V. Commodi c. 10. et Spartian. V. Seueri c. 9. pro *afferre*, ap. Cic. p. L. Manil. 13.: *terere* pro *obterere*, *proterere* ap. Propert. 3, 11. 10. vbi v. Brouckhusius *tenere* pro *detinere* Sil. Ital. 11, 450. et ibi Drackenb. *cernere* pro *decernere* Catull. 63, 150. *ponere* pro *deponere* Ouid. Trist. 1, 3. 99. Sic ap. Theophr. charr. 1, 2. ὄψε γενέσθαι αὐτὸν h. e. *παραγενέσθαι* v. Raphel. ad Luc. 10, 32. et index Graecit. Theophr. v. γίνεσθαι. nam etsi apud Theophr. nullum loci vocabulum infinit. additum est: tamen sponte intelligitur, partes eius egisse vocem, et gestum, loquentis: vt ap. Long. Pastorr. 1, 6. p. 48. Boden. legitur, εἴ τις ἄρα γένοιτο sed pro hoc verbo deinceps verbum *παραγίνεται* substitutum extat. Apud Herodo. 1, 21. est, ὁ μὲν δὴ ἀπόσολος ἐς τὴν Μίλητον ἦν, h. e. *παρῆν* 6, 24. nam Valckenar. pro ἦν sine causa censuisse videtur reponendum esse ἦε. Herodo. 6, 120. *τριταῖοι ἐκ Σπάρτης ἐγένοντο ἐν τῇ Ἀττικῇ*. conf. Munthius ad Marc. 7, 4.

b) Verba autem, vt ex omnibus praepositionibus, ita maxime e praepositionibus ἀνά, ἀπό, διά, ἐκ, ἐν, κατά, πρὸς composita saepe numero partes verborum simplicium agunt. Hoc enim docent non modo praecpta grammaticorum veterum de hoc verborum genere, qui ea fere simplicibus verbis explicuerunt, sed

vel maxime ipforum scriptorum auctoritas, qui iisdem in locis verba composita commutarunt simplicibus: vt Hom. Od. μ', 303. ἀπόμυον sed v. 304. ὄμοσαν. vt Odyf. ó, 436. coll. 437. Diligenter de hoc vsu verborum compositorum exposuimus Proluss. de vitiis Lex. N. T. 5, 3. p. 120. fs. conf. annotatt. ad Cratyl. partic. 13. p. 12. Sic καταχεῖσθαι pro χεῖσθαι Aesch. Socr. 1, 13. 2, 34. Plato Cratyl. 38., vbi κεχεῖσθαι et κατακεχεῖσθαι sunt synonyma. ἀποχεῖσθαι pro χεῖσθαι, Onof. Strateg. c. 16. vbi v. Schwebelius p. 70. ἀπέχειν pro ἔχειν Laërt. 7, 100. et ibi Kuhnius. Plura horum verborum exempla in loco de constructione praepositionum proponuntur. Graecos imitati sunt hoc quoque in genere Latini: vt, *confundere*, pro *fundere* Sil. Ital. 14, 334. et ibi Drackenb. *adoro* pro *oro* Propert. 1, 4. 27. et ibi Brouckhuf. sed in priinis Christi. Daumius diatr. de causis amissarum quarundam L. Lat. radicum c. 2. p. 457. fs. Graeu.

Etiam pleraque verba *decomposita*, vt vulgo nunc vocantur, h. e. e duabus praepositionibus composita, habent fere vim compositorum. [ita vt modo prior, modo posterior praepositio vim suam amittat, vt προσανατίθεσθαι, addere Xen. Apomn. 2, 1. 5.: ἀνταναιρείσθαι Pl. 10, 5.: ἀπεδέχεσθαι expectare 1 Cor. 1, 7. K.] Caeterum ab Hebraeis constat permutata inter se esse verba *visus* et *auditus* ita, vt נִרְאָה dixerint pro שָׁמַע v. Ier. 33, 24. Gen. 42, 1. coll. v. 2. Exod. 20, 19. et שָׁמַע pro נִרְאָה v. Gen. 16, 1. coll. Ex. 4, 31. 1 Sam. 1, 11. Ab his hanc verborum permutationem acceperunt N. T. librorum auctores: vt Luc. 1, 29. ἡ δὲ ἰδεῖσα διεταράχθη. vbi non nescio a Griesbachio etiam nuper partic. ἰδεῖσα ex ordine eiectum esse, sed inuitis artis criticae legibus, ita vt nec Matthaeius eum secutus sit, nec Knappius, Apoc. 1, 12. βλέπειν τὴν φωνήν, ἣτις ἐλάλησε μετ' ἐμῶν. Sed etiam in libris scriptorum Latinorum et Graecorum huius figurae vestigia extant.

Terent.

Terent. Eunuch. 2, 3. 84. *numquam* vidi *melius* *confilium dari* vbi v. Westerhouius. Aeschyl. S. c. Thebb. 103. κτίπρον δέδορκα. Musaeus v. 5. λύχνον αἰέω. v. Barthius ad Stat. Theb. 2, 101. 3, 176. Conf. Abresch. animaduerff. ad Aeschyl. p. 2. T. 1. p. 10. T. 2. qui tamen male hanc in rem laudauit locum Aeschyli, Prom. 21. nam verbum ὄψεσ pertinet tantum ad nomen μορφήν.

Restat, vt de *Antimeria* quaedam dicantur. Neque enim raro duo verba, quorum alterum in participio, alterum in tempore finito positum est, ita coniunguntur, vt vnum e Latina quidem ratione, vim aduerbii habeat: quo in numero sunt verba ἀχθεσθαι, χαίρειν, λανθάνειν, τελευτᾶν, φθάνειν et alia quaedam. Aristoph. Plut. 234. ἀχθεσμαι μὲν εἰσιῶν — πάνυ h. e. *perquam inuite, haud quaquam libenter intro*. Id. ib. 247. χαίρω — Φειδόμενος, ὡς εἰς ἀνῆρ h. e. *libenter sum longe parcissimus*. Herodo. 1, 44. Φονέα τῆ παιδός ἐλάνθανε βόσκων h. e. *clam se add*. Id. 8, 5. 7, 218. 2, 173. 3, 40. Aeschyl. Eumen. 256. Soph. Oed. Tyr. 366. f. Aristoph. Equitt. 1030. Vesp. 212. 238.: Id. ib. 463. ὡς λάθρα γ' ἐλάνθαν' ὑπὲρσά με; vbi adu. λάθρα interpretationis caussa adiectum esse apparet. add. Arist. Pac. 62. Xen. Apomn. 2, 3. 11. Cyr. 4, 2. 3. 2, 4. 10. Aeschin. p. 428. T. 3. Reisk. Hesiod. Erg. 51. f. Aeschin. Socr. 3, 9. Ael. H. V. 1, 7. v. Albertius et Paläiretus Obsf. ad Hebr. 13, 2. p. 441. fs. et Reizius ad Lucian. de salt. 1. p. 265. T. 2. Sic τελευτῶντες ποιῶσι μὴδ' αὖν ἓνα ἀνθρώπων συνένοιαι h. e. *tandem* Plato Cratyl. 28.: τελευτῶντα ἀπειπεῖν τὸν ἀποκρινόμενον Id. ib. 34. add. Phaedon. 17, 39. Xen. Cyr. 1, 4. 9.: τελευτῶντες — πόλεμον ἐξήνεγκαν Isocr. ad Phil. p. 255. T. 1. add. Demosth. p. 537. T. 1. Tho. Mag. οἱ μὲν Ἀττικοὶ, τελευτῶν ἐποίησα, λέγασι, καὶ τελευτῶσα ἐποίησε, καὶ τελευτῶντες ἐποίησαν· ὡσαύτως καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων εὐθειῶν, καὶ

πασῶν τῶν αἰτιατικῶν· οἱ δὲ κοινοὶ, τελευταῖον λέγῃσι.
 Sed multo etiam elegantior est, atque exquisitior hoc
 in genere usus verbi φθάνειν. Thuc. 6, 97. φθάνεις
 ἀναβάς. Xen. Cyr. 3, 1. 11. ἔφθασας ἔλθῶν. Arist.
 Plut. 685. μὴ φθάσειέ με ἐπὶ τὴν χύτραν ἔλθῶν. add.
 Eccleff. 592.: Herodo. 4, 136. ἔφθησαν πολλῶ οἱ Σκύ-
 θαι τὲς Πέρσας — ἀπικόμενοι h. e. multo prius vene-
 runt. add. Xen. Cyr. 6, 2. 9.: Herodo. 6, 91. ἔφθησαν
 ἐκπεσόντες πρότερον ἐκ τῆς νήσου· vbi πρότερον inter-
 pretationis causa additum est, quia sequitur particula
 ἢ· vt ap. Isocr. de pace p. 421. T. 1. legitur τυχὸν ἂν
 φθάσεις τελευτῆσαι, πρὶν δεῖναι δίκην. et ap. Demosth.
 p. 70, T. 1. εἰάν μὴ πρότερος φθάσῃ ποιήσας. Xen.
 Cyr. 2, 4. 17. ὅτι φθάνειν δεῖ πεπραγμένους τὲς πό-
 ρους, πρὶν κινεῖσθαι τὰ θηρία h. e. prius oportere ob-
 septos, obstructos, obsessos esse exitus, quam se moueant,
 surgant ferae. Arist. Plut. 1103. ἀνέωξάς με φθάσας.
 add. Xen. Cyr. 1, 3. 11. Thuc. 3, 89. Theocr. Id. 25,
 264.: Xen. Apomn. 2, 3. 11. οὐκ ἂν φθάνοις — λέ-
 γων h. e. non tu, quin tu, statim dixeris, add. 3, 11. 1.
 et ibi Ernestius. Arist. Plut. 875. σὺ μὲν εἰς ἀγορὰν
 ἴων ταχέως ἐκ ἂν φθάνοις· vbi adu. ταχέως omitti
 poterat vid. v. 485. Apud Xen. Cyr. 5, 4. 4. legitur
 simpliciter, οἱ δὲ φθάσαντες εἰς πόλιν τινά· intell.
 κατέφυγον quod praecedit; vt ib. f. 17. φθάσεις intell.
 συσκευασάμενος. Latini ita vtuntur verbo occurrere vt
 Plaut. Rudent. 1, 4. 28. occurras praeloqui, quae mea est
 oratio: Id. Mostel. 3, 1. 39. occurrabo adire: Liu. 1, 30.
 occurrat transire. Neque aliter a Graecis vsurpatur ver-
 bum προλαμβάνειν, ita vt participium eius, vel infini-
 tiuus, alii verbo iungatur, vt Xen. Cyr. 1, 2. 3. οἱ δὲ
 Περσικοὶ νόμοι προλαμβάνοντες ἐπιμέλονται, ὅπως τὴν
 ἀρχὴν μὴ τοιᾶτοι ἔσονται οἱ πολῖται. Marc. 14, 8.
 προέλαβε μυρίσαι μὲ τὸ σῶμα εἰς τὸν ἐνταφιασμόν.
 Atque huc referri recte possunt verba κατὰρχεῖν vt,
 δήλον ὅτι κατὰρχοιμι ἂν τῷ αὐτῶ καλεῖν ἐκείνον, h. e.
 πρό-

πρότερος καλοῖν, prius, Xen. Apomn. 2, 3. 11. coll. f. 12.: Φιλῆν, vt Φιλῆς δὲ δρῶσ' αὐτὸ σφόδρα facis hoc perquam libentier Aristoph. Plut. 645.: ἐθέλειν vt ἐθέλον ἐκόπασε, h. e. sponte, Herodo. 7, 191.: Φῦναι vt, ὅτι τῆτο μόνον ἐξ ἀπάντων τῶν ζώων ἴδιον ἔφουμεν ἔχοντες h. e. natura habemus, Isocr. Paneg. p. 142. T. 1. τρέχειν vt κάλεισον τρέχων h. e. ocius, Arist. Nubb. 1163. Sed participia ἄγων, ἔχων, [Xen. Cyr. 5, 2. 10.] λαβῶν iunguntur aliis verbis, addito casu quarto nominum, fere sic, vt reddi Latine praepositione cum recte possint, v. Proluss. Palaephatt. 3, 7. p. 50. adeo, vt nonnunquam pronomen reciprocum, comitante particula μετὰ interpretationis caussa adiungatur v. Demosth. p. 522. T. 1. Ifaeus p. 28. T. 7. Idem valet de participiis προσλαβῶν, συλλαβῶν et aliis. v. Xen. Cyr. 2, 4. 11. 6, 1. 23.

Pro verbo substantiuo, et verbis generum, eleganter a Graecis, eorumque exemplo a Latinis ponuntur verba formarum, h. e. ea, quae declarent modum, euentum, consequentiam vt, λυπέμενος καὶ σένων — οἴκοι καθῆσο, Dem. p. 300. T. 1.: homines enim tristes fere domi sunt, ita, vt sedeant: ὀλίγη δὲ κεισόμεσθα κόνις, h. e. ἐσόμεθα Anacr. Od. 4, 9. et ibi nos: add. Il. β', 694. Herodo. 1, 46. Odyf. ζ', 40. f.: Herodo. 2, 113. ἰκέται δὲ ἰζόμενοι τῷ θεῷ h. e. ὄντες supplices enim sedent: vt 4, 165.: Xen. Cyrop. 5, 1. 4. καθοίμην ἐκείνην θεώμενος h. e. εἶην, Matth. 26. 55. ἐκαθίζομην διδάσκων h. e. ἤμην — διδάσκων Marc. 14, 49.: vt Cic. Orat. 2, 60. sedebat iudex i. e. erat. Aleiph. 3. ep. 30. ἀργὸν — καθίζειν ὄνειδος, h. e. εἶναι Soph. Electr. 440. f. εἰ μὴ τλημονεσάτη γυνὴ πάσων ἐβλασε h. e. ἦν Odyf. α', 243. ὄδυρόμενος σεναιχίζω h. e. εἰμι. qui enim eiulat, is simul gemitus edit. Odyf. α', 26. ὄδε τέρπετο διατὶ παρήμενος h. e. ἦν Ib. v. 190. ἀπᾶνευθεν ἐπ' ἀγρῷ πήματα πάσχειν h. e. εἶναι. Il. β', 155. κόνις ἴσατ' αἰεζομένη h. e. ἦν, ἐτύχχανε. Aeschyl.

Perfl. 710. ὁ μάσσων ἦν βίος ταυθῆ πρόσω h. e. γέννηται. Anacr. 20, 1. λίθος ἔση h. e. ἐγένετο. vid. ibi annotat. nostram. Sic Propert. 3, 7. [5.] 8. *Et noua longinquis piscibus esca natat* [Paetus] h. e. *factus est*. Xen. Cyr. 2, 3. 6. ἀνίσαντο δὲ καὶ ἄλλοι πολλοὶ συναγορεύοντες h. e. ἦσαν — συναγ., i. e. συνηγόρευον. Eurip. Phoen. 397. διὰ πόθῃ δ' ἐλήλυθα, h. e. εἰμι, *gestio quaedam ex te quaerere*: schol. Baroc. ποθῶ δὲ ἐρωτήσαι. Et multa notionein per se quidem simplicem habentia nonnunquam ita ponuntur, vt duplex iis contineatur notio: cuiusmodi verba vulgo *praegnantia* appellantur: vt, οἶος ἐν τῷ μηνὶ ἡμῶβολιον ἀπαιτεῖν ἐπὶ τὴν οἰκίαν Theophr. charr. 10, 1. vbi ἡμῶβ. ἀπαιτεῖν τὴν οἰκίαν dictum est pro ἐπὶ τὴν οἰκίαν ἀπαιτήσων ἔρχεσθαι. vt Lyfias ap. Athen. 13, 9. p. 619. D. dixit, ποσῶτο δὲ ἐπὶ τὴν οἰκίαν ἅμα τῇ ἡμέρᾳ ἀπαιτήσονται τὰ ὀφειλόμενα ἔρχονται nam partic. ἐλθῶν, quod Casaubonus post infinit. ἀπαιτεῖν in membranis Palatinis insertum repererat, grammaticis deberi videtur: quorum manus etiam alibi hoc in genere fuerunt male sedulae v. Valcken. ad schol. Eurip. p. 731. Sic, τὲς δὲ ἄλλῃς ἀναστῆναι πάντας h. e. *surrexisse et discessisse*, Laert. 3, 37.: ἔγειραι εἰς τὸ μέσον Marc. 3, 3.: ὡς μὴ βοηθοῖεν — ἐπὶ τὲς καταθέοντας Xen. Cyr. 1, 4. 17.: vbi βοηθεῖν ἐπὶ τὲς καταθέοντας est ἠκεν ἢ ἔρχεσθαι ἐπὶ τὲς καταθέοντας καὶ βοηθεῖν. add. ib. f. 18. 3, 2. 1. Plura huiusmodi verba collegit Gatackerus aduers. miscell. posth. c. 31. et nosmet ipsi in ind. Graecit. Theophr. v. ἀνίστημι et v. ἀπαιτεῖν. Caeterum interdum duobus nominibus subiungitur verbum vnum, quod proprie alterutri tantum respondeat, nunc proximo, nunc remotiori: vt ἦχι ἐκάσῳ Ἴπποι ἀερίποδες, καὶ ποικίλα τεύχε' ἔκειτο, Il. γ', 326. f. add. Aeschyl. Prom. 21. f. v. Eustathius ad Il. γ', p. 420. 7. Et saepe verbum, quod post duō nomina ponendum erat, ponitur post prius: vt Il. ε', 774. υ', 138. Vocatur haec figura

figura a grammaticis προεπίξευξις, et Ἀλκμανικὸν σχῆμα, quia Alcman vsu eius maxime delectatus est. v. Eustathius ad Il. ε', p. 606. 37. schol. Ven. ad Il. ε', 774. et Porphyrius ap. schol. Ven. ad Il. σ', 509. Lesbomax περὶ σχημ. p. 179. s. ibique Valckenarius.

Ad p. 235. *de aduerbiis*] De horum natura et significatione, et figuris diligenter exposuit Priscianus gram. 15. p. 519 — 541. Basil. a. 1568. et de constructione Sylburgius in compendio syntaxeos c. 17. p. 480. fs. ad Clenard. Institut. L. Gr. Hanov. min. a. 1612.

ἴδε — *nominatiuis iunguntur*] De vario vsu adu. ἴδ᾽ v. Er. Schmidius ad Matth. 2, 1. Scilicet ἴδ᾽ proprie imperatiuus est, qui construitur cum accusat. personae ap. Plat. Polit. 7, 514. A. T. 2. Steph. et cuius posterior quidem syllaba in Atticorum lingua acuitur, vt distinguatur a persf. tert. aor. 2. indicat.: sed prior in dialecto communi, quae cum vsurpare coepit vt aduerbium: Lex. περὶ πνευμάτων p. 227. Valckenar. ἴδε, ἀντὶ τῆ θάλασσης, καὶ ἀντὶ τῆ ἴδ᾽. Nam etiam ἴδε proprie aor. 2. med. est: schol. Eurip. ad Hec. 807.: sed Attici scripsisse videntur ἴδῃ, vt imperat. distingueretur a persf. sec. aor. 2. indicat. certē ita scriptum hodie legitur in libris Eurip. d. l. v. 808. Suidae, Thomaetaeque Magistri, quem sequi Attici iubent accusatiuum: vt Eurip. Hec. 808. ἴδῃ με. Tho. Mag. ἴδῃ Ἀττικοὶ λέγουσιν, ἐκ ἴδε Εὐριπίδης ἐν Ἐκάβῃ, ἴδῃ με, καὶ ἀνάθρησον, οἳ ἔχω κακά. Huius vero obseruationis leuitatem loquitur locus Platonis ante laudatus. Lucian. soloec. p. 750. T. 2. Graeu. τῷ δὲ ἴδ᾽ ἐπὶ τῆ ἴδ᾽ χρωμένε τινός, ἕτερα ἀνθ' ἑτέρων, ἔφη, σημαίνει. Scilicet homo ille pro ἴδ᾽ h. e. καὶ, dixisse videtur ἴδ᾽.

genitiuis additur aduerbiis quibusdam loci] vt, ἀλλοθι γαίης Odyf. β', 131. add. Herodo. 5, 82. ἀπανταχῆ γῆς Zosim. 2. 35. 2. add. ib. 34, 2.: ἐκεῖσε τῆ λόγῃ Herodo. 7, 239. ἐνιαχῆ — τῆς Κύπρου

Id. 1, 199.: ἐτέρωθι τῷ λόγῳ id. 6, 19.: ἐνταῦθα τῷ κακῷ Aeschyl. Choëph. 891.: μηδ' Ἑλλάδος γῆς μηδαμῆ διῆλθε π8. Soph. Philoct. 256.: ὅπη γῆς Aeschyl. Prom. 566. f. εἰδαμῆ Αἰγύπτου Herodo. 2, 43.: πανταχῶ τῶν λόγων Zosim. 2, 44. 5.: ἐτέρωθι τῆς Ἑλλάδος Pausan. 2, 33. ἀλλαχῶ τῆς Μεσσηνίας Id. 4, 14.: ποῖ γῆς Arist. Rann. 48. Pac. 197.: ἐνταῦθα τῷ οὐρανῷ Xen. Anomn. 4, 3. 8. πῶ χθονὸς Aeschyl. Pers. 231. add. Soph. Ai. 1007. 102. Electr. 391. πόθι φρενὸς ἐμῆς Pind. Olymp. 10, 2. πανταχῶ τῆς χώρας Arrian. anab. 7. p. 486. πολλαχῶ τῷ αἴερος Plut. V. Sul. 27. ἀλλοθί π8 τῷ αἴερος Aeschin. p. 124. T. 3. *nusquam loci* Gell. 1, 19.: *quo loci* Cic. ad Att. 8. ep. 10. *nusquam gentium* Gell. 10, 16. *alibi gentium et civitatum* Apulei. Florr. p. 356. Elmenh. v. Valckenar. ad Eurip. Hippolyt. 1012. p. 272. v. Possel. synt. p. 293. Lips. a. 1725.

et temporis] vt, ὀψὲ τῆς ἡλικίας Ael. H. V. 2, 23. add. Arist. Anu. 1498.: τῆς ὥρας ὀψὲ Demosth. p. 341. T. 1.: ἐνθα τῷ χρόνῳ Aelian. H. V. 10, 18. vbi v. Perizon. ἐνταῦθα τῷ καιρῷ Id. H. AA. 8, 10. vid. Posselius Synt. p. 293. f. Etiam aduerbia *modum* et *qualitatem* declarantia, construuntur cum genitio: vt, αὐτῆ δ' ἐμαυτῆς ἢ κακῶς γνώμης ἔχω Arist. Lystr. 1127. ὡς ἔχω γνώμης Demosth. p. 178. T. 1.: χρημάτων εὖ ἤκοντες Herodo. 5, 62.: καλῶς ἔχοντας — μέθης Id. 5, 20.: οὕτω — εὐνοίας ἔχοντας Demosth. p. 678. T. 1.: ὅπως ποδῶν Aeschyl. Suppl. 845.: οὕτω δὲ τάββης — ἀφικόμην Eurip. Phoen. 374. et ibi Valckenar. ὡς ἕκαστος ἢ εὐνοίας — ἢ φθόνου ἔχεν Arrian. anab. 7. p. 471. Blanc. ὡς εἶχε — ἀρκέντως μεγέθους ἔχον Ael. H. V. 12, 1. vbi v. Perizonii not. 22. Caeterum in edit. Lips. primis et Belgicis legitur, *Quibusdam loci, et temporis: vt π8 γῆς vbi terrarum? ἅπαξ ἡμέρας semel de die: δις τῷ ἐνιαυτῷ bis in anno: πρῶτῃ τῆς ἡμέρας diluculo diei.*

praepo-

praepositt. naturam habentibus] vt 1) ἀγχι et ἀγχι̃·
 ἀγχι πολιᾶς αἰλός Pind. Olymp. 1, 114. f.: Διὸς ἀγ-
 χισα Aeschyl. Suppl. 1043.: ἀγχισα τῆ βωμῆ Herodo.
 9, 81.: ἀγχι̃ τῆς εἰσόδου Id. 1, 9. add. 1, 190. 2,
 130. 3, 111. 5, 9.: ἀγχοτάτω τῆ μεγαρέου Id. 2, 169.
 ἀγχιόφι πατρός Theocr. Idyl. 24, 133. 2) ἀέκητι
 Odyf. α, 79. ἀθανάτων ἀέκητι θεῶν. 3) ἄλις Eurip.
 Alc. 334. ἄλις παίδων. Herodo. 1, 119. ἄλις τῆς
 βορῆς. Id. 9, 27. παλαιῶν — ἔργων ἄλις ἔσω v. In-
 dex Graecit. Aeschin. h. v. 4) ἀμόθεν Odyf. α, 10.
 τῶν ἀμόθεν. 5) ἀνευ et ἀνευθε. Thuc. 5, 63. ἀνευ ὧν.
 Plato Cratyl. 44. p. 92. ἀνευ ὀνομάτων· add. Anacr.
 53, 19. Aen. Poliorc. 10. p. 410. T. 3. ἀνευ τῶν
 ἀρχόντων. De vsu formularum ἀνευ νόμου, ἀνευ γνώ-
 μης, aliarumque similibus, v. Pe. Faber Semestr. 2, 18.
 p. 290. f. Anacr. 48, 2. 6) ἀνις. Arist. Acharnā.
 834. ἀνις τῆ πατρός. 7) ἀντα, ἀντίον, et ἀντία Il. β',
 626. Ἥλιδος ἀντα. Herodo. 1, 31. ἀντίον τῆ ἀγάλ-
 ματος. Id. 9, 31. ἀντίον Λακεδαιμονίων. Odyf. α, 78.
 ἀντία πάντων. Herodo. 1. 80. ἀντία τῆς ἵππου.
 Theocr. Id. 17, 20. ἀντία Ἡρακλῆος. 8) ἀντιπέρας,
 ἀντιπέραν Luc. 8, 26. ἀντιπέραν τῆς Γαλιλαίας· sed
 Xen. Cyr. 7, 1. 4. κατ' ἀντιπέρας τῶν πλαγίων. 9)
 ἀνω et ἀνωθεν Herodo. 4, 62. ἀνω τέτρα. Callim. h.
 in Iou. 24. Καρνίωνος ἀνω. Arist. Auu. 1525. ἀνωθεν
 ἡμῶν. Sic ἀνωτέρω Σάμου Herodo. 8, 132. 10) ἀπάνευθε
 Il. α, 48. ἀπάνευθε νεῶν. add. Il. β', 391. Theocr.
 Id. 16, 108. f. Χαρίτων ἀπάνευθεν. 11) ἀπέναντι Matth.
 21, 2. ἀπέναντι ὑμῶν. 12) ἀπωθεν Theocr. Id. 1, 45.
 ἀπωθεν — γέροντος. 13) ἄσσον Herodo. 4, 3. ἄσσον
 αὐτῶν. 14) ἄτερ et ἄτερθε Il. α, 498. ἄτερ ἄλλων.
 Pind. Olymp. 8, 59. ἄτερ παίδων. Id. 9, 118. σφετέ-
 ρας ἄτερθε — αἰχμᾶς. Aeschyl. Suppl. 790. ἄτερθε
 πτερύγων. 15) ἄχρις Luc. 4, 13. ἄχρι καιρῆ. Moeris:
 ἄχρι, ἀνευ τῆ σ, ἀττικῶς ἄχρις, ἑλληνικῶς v. nos ad
 Platon Phaedon. 5, 19. 16) ἀωρί, Antiphon p. 625. f.

631. T. 7. ἀωρί τῶν νυκτῶν ib. p. 652. ἀωρί τῆς νυκ-
 τός. 17) βία Plato Phaedon. 66. ἐμῆ γε βία καὶ
 αὐτῆ· vbi v. not. 17. Eurip. Phoen. 885. βία θεῶν.
 Eurip. Alc. 829. βία θυμῆ v. Marckland. ad Lysias 8.
 p. 301. T. 5. Reisk. 18) δίκην Zachar. schol. Am-
 mon. p. 178. Barth. δίκην τροχῆ, et p. 204. δίκην τεκ-
 τόνων. Euseb. D. E. 10. p. 505. C. Colon. δίκην ἀγα-
 θῶν κυνῶν. 19) δίχα Hesiod. "Eργ. 167. δίχ' ἀν-
 θρώπων. Xen. Cyrop. 6, 1. 6. δίχα τῆ ἡμετέρεσ πλή-
 θυσ. 20) ἐγγύς et ἐγγύθι, et ἐγγύθεν, ἐγγύτατα et
 ἐγγυτάτω Aeschyl. Persf. 686. ἐγγύς τάφου. Arist.
 Nubb. 215. ἐγγύς ἡμῶν add. Id. Plut. 767. Xen.
 Apomn. 4, 2. 1. Cyr. 6, 1. 12. Herodo. 2, 91.:
 Callim. h. in Iou. 43. ἐγγύθι Κνωσσῆ. Theocr. Id. 7,
 112. ἐγγύθεν ἀρκτε. Thuc. 5, 74. ὅτι ἐγγύτατα τέ-
 των. Xen. Apomn. 3, 9. 6. ἐγγυτάτω μανίας. 21) εἶσω
 et εἶσω Soph. Trach. 204. 499. εἶσω σέγης Aeschyl.
 S. c. Th. 238. εἶσω δόμων. Herodo. 8, 67. ἐσωτέρω
 τῆς Ἑλλάδος. Anacr. 59, 6. εἶσω μελῶν με. 22) ἐκάς,
 ἐκασέρω, ἐκασάτω, et ἐκαθεν. Herodo. 3, 111. ἐκάς
 αὐτέων. add. 9, 93. 8, 144.: Id. 2, 169. ἐκασέρω τῆ
 μεγάρου. Il. ε', 791. ἐκαθεν πόλιος. Herodo. 1, 134.
 ἐκασάτω — ἀπ' ἐωυτῶν. 23) ἐκατέρωθεν Thuc. 3, 6.
 ἐκατέρωθεν τῆς πόλεως. add. Xen. Cyr. 8, 3. 5. 24)
 ἕκῃτι Dor. ἕκατι Pind. Pyth. 5, 10. ἕκατι — Κάσο-
 ρος. v. Portus Lex. Pindar. p. 172. 25) ἐκτός et ἐκτο-
 σθεν et ἐκτοσθε. Soph. Trach. 205. ἐκτός αὐλῆς. add.
 Anacr. 32, 25. Herodo. 4, 133. Odyf. α', 132. ἐκτο-
 σθεν ἄλλων μνησῆρων. add. Theocr. Id. 2, 51. 26) ἐμ-
 παλιν Herodo. 2, 121. τὰ ἐμπαλιν τέτων· add. Pind.
 Olymp. 12, 15. 27) ἐμπροσθεν Xen. Cyr. 3, 3. 13.
 ἐμπροσθεν τῆ στρατοπέδου. 28) ἐναντι et ἐναντίον. Ier.
 3, 25. ἐναντι τῆ θεῆ ἡμῶν Pl. 30, 19. ἐναντίον τῶν
 υἱῶν ἀνθρώπων. 29) ἔνδον Aristoph. Thesmoph. 41.
 ἔνδον μαλαθέρων. add. Pind. Olymp. 2, 151. Pyth. 11,
 96.: ἔνδοθεν οἴκου Hesiod. "Eργ. 523. 30) ἐνεκα et
 εἰνεκα

ἐνεκα Thuc. 1, 68. *ἐνεκα τῶν διαφορῶν*. Il. *ἀ*, 336. *Βρῖσηϊδος ἐνεκα κέρης*. De usu eius vario v. Abresch. dilucc. Thucyd. p. 803. Is. 31) *ἐνερθε* et *νέρθεν*. Aeschyl. Persf. 229. *ἐνερθε γῆς*. Herodo. 2, 13. *ἐνερθε Μέμφιος*. add. id. 2, 154. 5, 92. Anacr. 51, 18.: Theocr. Id. 21, 13. *νέρθεν πᾶς κεφαλᾶς*. 32) *ἐνθεν* Xen. Cyrop. 7, 1. 16. *ἐνθεν, καὶ ἐνθεν, τῆς ὁδοῦ*. add. ib. 6, 1. 17.: Herodo. 4, 71. *ἐνθεν, καὶ ἐνθεν, τῆ νεκρῆ*. add. 2, 176. Thuc. 2, 76. Plut. V. Pyrrhi c. 27. p. 48. T. 3. 33) *ἐντὸς* et *ἐντοθι*, *ἐντοσθε* et *ἐντοσθεν*, et *ἐντοσθεν*. Herodo. 1, 28. *ἐντὸς Ἄλυσος ποταμῆ*. Theocr. Id. 5, 146. *ἐντοθι κράνας*. Herodo. V. Hom. 32. *ἐντοσθ' αὐτῆς*. Odyf. *ἀ*, 126. *ἐντοσθεν* — *δόμος ὑψηλοῖο*. Soph. Ai. 753. *ἐντοσθεν σέγης*. 34) *ἔξω* et *ἔξωθεν* Herodo. 5, 92. 6. *ἔξω τῆ ἄστεως*. add. Aeschyl. Eumen. 179.: Herodo. 8, 7. *ἔξωθεν Σκιάθου*. add. Marc. 7, 15. 35) *ἐπιπολῆς* Herodo. 4, 201. *ἐπιπολῆς τῶν ξύλων*. add. 3, 123. 4, 201. 36) *εὐθύ* Arist. Pac. 67. *εὐθύ τῆ Διός* add. ib. 300. 819. Anu. 1421. Nubb. 162. 37) *ἕως* Esr. 9, 4. *ἕως τῆς θυσίας τῆς ἐσπερινῆς*. add. Act. 9, 38. 23, 23. Saepe ponitur absolute, vt Odyf. *β'*, 148. vbi schol. min. *μέχρι χρόνε τινός*. 38) *ἰθύς* et *ἰθύ* Odyf. *ἀ*, 119. *ἰθύς προθύροιο*. add. Odyf. *β'*, 301. *γ'*, 17.: Herodo. 4, 89. *ἰθύ τῆ Ἴσηρ*. add. 9, 89. 6, 95. 2, 119. 39) *ἴκταρ* Aeschyl. Eumen. 1001. *ἴκταρ ἡμένοι Διός*. 40) *καταντικρὺ* Argian. anab. 2. p. 119. *καταντικρὺ τῆς Ἀραίδου*. 41) *κατευθύ* Plut. ΠΠ. ΑΑ. 4, 17. *κατευθύ τῶν σκυλαίκων*. 42) *κατέναντι* et *κατεναντίον* Herodo. 3, 144. *κατεναντίον τῆς ἀκροπόλιος*. Marc. 11, 2. *κατέναντι ὑμῶν*. 43) *κατύπερθε* Herodo. 1, 67. *κατύπερθε* — *Τεγεγέτων γενοίατο*. Id. 2, 158. 4, 18. 7, 36. 1, 194. 44) *κάτω* Soph. Oed. Tyr. 968. Polyb. 1c, 28. *κάτω γῆς*. Sic *κατωτέρω* Δήλῳ Herodo. 8, 132.: et *κάτωθεν τῆς καρδίας* Hippocr. π. ἀρχῶν c. 6. p. 116. T. 1. 45) *κρύφα* et *κρύβδαν* Thuc. 1, 101. *κρύφα τῶν Ἀθηναίων*

ναίων add. 2, 80. Plut. V. Caef. 38. p. 406. T. 4.:
 Pind. Pyth. 3, 25. κρύβδαν πατρός. 46) κύκλω Xen.
 Cyr. 8, 5. 6. κύκλω πάντων. add. Herodo. 4, 202.
 47) λάθρα Ion. λάθρη, et λαθραίως Arist. Vespp. 346.
 λάθρα τάνδρος τῆδε. add. id. Plut. 318. f. Cyrop. 7,
 4. 3. Soph. Oed. Tyr. 787. Eurip. Ion. 340.: Hero-
 do. 3, 29. λάθρη Καμβύσειω add. 9, 90. 8, 75. 112.:
 Alciph. 3. ep. 27. λαθραίως τῆς μητρός. 48) μακρὰν
 Polyb. 8, 10. μακρὰν τῆς πόλεως. add. id. 10, 28.:
 sed 11, 18. legitur ἔ μακρὰν ἀπὸ τῆς πόλεως. vt ap.
 Demosth. p. 910. T. 2. ἔ μακρὰν ἀπὸ τῆ ἐμπορίας.
 49) μεσσυγῆς Theocr. Id. 25, 237. μεσσυγῆς — ση-
 θέων. 50) μέσφα Il. θ', 508. μέσφ' ἡῆς. 51) μεταξύ
 Thuc. 1, 118. μεταξύ τῆς τε Ζέρξε ἀναχωρήσεως,
 καὶ τῆς ἀρχῆς τῆδε τῆ πολέμου. add. Herodo. 1, 26.
 7, 173. 52) μέχρις et μέχρι Herodo. 8, 84. μέχρι
 κόσθ. sed V. Hom. 10. μέχρις ἐπ' ἐμῆ. Plato Phae-
 don. 5. μέχρις ἤλις δυσμῶν. vbi v. omnino not. 19.
 add. Herodo. 3, 104. 53) νόσφι et νόσφιν et ἀπονό-
 σφιν Odyf. α', 20. νόσφι Ποσειδάωνος add. ib. 185.:
 Aeschyl. Suppl. 247. νόσφιν ἡγητῶν Odyf. μ', 33.
 Φίλων ἀπονόσφιν ἐταίρων. 54) ὀπισθεν et ὀπισθε He-
 rodo. 4, 60. ὀπισθεν τῆ κτήνεος ἐστῆός. Id. 1, 80.
 ὀπισθε τῆ περὶ. add. id. 1, 191. 2, 134. 55) ὀπίσω
 Marc. 8, 33. ὀπίσω με vbi v. Heupelius. 56) παρὲκ
 et παρὲξ Nehem. 7, 67. παρὲκ δέλων αὐτῶν. Herodo.
 1, 14. παρὲξ ἀργύρε. add. id. 2, 4. 1, 93. 192. 2,
 168. 3, 67. 122. 4, 7. 57) πάροιθεν et πάροιθε
 Aeschyl. Prom. 502, πάροιθεν ἐμῆ. Il. α', 360. πά-
 ροιδ' αὐτοῖο. 58) πέλας Herodo. 3, 11. πέλας τῶν
 Αἰγυπτίων. add. id. 8, 138. 7, 207. Soph. Oed. Col.
 419.: Aeschyl. Persf. 686. πέλας τάφου h. e. ἐγγὺς
 τάφου. v. 688. 59) περίξ Theocr. Id. 29, 25. περίξ
 ἀπαλῶ σώματος. add. Herodo. 1, 179. 2, 91. 4, 15.
 152. 60) πέραν et πέρα Aeschyl. Prom. 30. πέρα
 δίκης. Demosth. p. 117. 188. T. 1. πέρα τῆ μετρίας.
 add.

add. id. ib. p. 208. Plato Gorg. 42. p. 152.: Thuc. 2, 99. *πέραν Στρυμόνος*. add. Pind. Nemm. 5, 39. Herodo. 4, 29. Il. β', 535. 61) *πηνίκα* Arist. Auu. 1498. *πηνίκα τῆς ἡμέρας*. 62) *πλήν* Plat. Cratyl. 44. p. 92. *πλήν ὀνομάτων*. Aeschyl. Prom. 234. *πλήν ἐμῆ* add. id. Agam. 642. Soph. Ai. 1359. Oed. Tyr. 1415. Xen. Cyrop. 4, 5. 4. 63) *πλησίον* et *πλησιέστερον* Xen. Cyr. 5, 4. 19. *πλησίον τῶν τεύχεσσι*. Aeschyl. Prom. 364. *σενωπῆ πλησίον θαλασσίσι*. add. Plato Cratyl. 40. Herodo. 4, 111. id. 9, 25.: Xen. Apomn. 2, 1. 23. *πλησιέστερον τῶν Ἡρακλέεσσι*. 64) *πέρβω*. Isocr. Paneg. p. 179. T. 1. *πέρβω τῶν πολιτικῶν — πραγμάτων*. vbi opponitur *ἐγγύς τῶν συμφορῶν*. Plato Cratyl. 25. *πέρβω — φαίνομαι σοφίας ἐλαύνειν*. add. Arrian. anab. 7. p. 496. v. Valckenar. ad Herodo. 9, 45. p. 713. 65) *πρὶν* Pind. Pythh. 4, 76. *πρὶν ὥρας* v. Abresch. Dilucc. Thuc. p. 513. 66) *προπάροιθε* Odyf. α', 107. *προπάροιθε θυράων*. add. Hesiod. "Erg. 289. 67) *πρόσθεν* et *πρόσθε* Aeschyl. S. c. Th. 530. *πρόσθεν πυλῶν*. add. Xen. Cyr. 7, 5. 17.: Theocr. Id. 8, 54. *πρόσθε ἀνέμων*. add. Id. 18, 3. 68) *πρὶς* Xen. Cyr. 6, 1. 12. *οἱ τὰ πρὶς αὐτῶν ἔχοντες* add. ib. 1, 6. 19. p. 51. Lipsf. 2, 4. 12. Herodo. 5, 13. 9, 44. 69) *πρότερον* Herodo. 6, 33. *πρότερον τῶν Φοινίκων ἐσπλῆ*. 70) *σχεδόν* Il. ε', 607. *Τρῶες δὲ μάλα σχεδόν ἤλυθον αὐτῶν*. Odyf. ε', 288. *γαίης σχεδόν*: vbi Barnesius sine caussa edidit *γαίη*. add. Odyf. ε', 475. λ', 141. δ', 439. conf. Portus Lex. Pindar. p. 503. 71) *τῆλε* et *τηλόθι* Odyf. μ', 354. *τῆλε νεός*. add. Odyf. ω', 289. Pind. Pyth. 11, 36. sed Odyf. ε', 315. *τῆλε ἀπὸ σχεδὸν*. vt, *τηλῆ ἀπ' ἀθανάτων — θεῶν* Hesiod. Θεογ. 302. add. "Erg. 169.: Arist. Nubb. 139. *τηλῆ — τῶν ἀγρῶν*. Il. α', 30. *τηλόθι πάτρης*. 72) *ὑπερθεν*, *ὑπερθε* et *ὑπένερθε* Aeschyl. Agam. 240. *ὑπερθεν βωμῆ*. Hesiod. "Ασπ. 418. *ὑπένερθε γενεῆς*. Herodo. 6, 61. *ὑπερθε τῶν Φοιβηίδεσσι*. 73) *ὑπερον* Herodo. 8, 75. *ὑπερον*

ὑσερον τετέων τῶν περηγμάτων. add. Id. 1, 113. 2, 135. Matth. 22, 27. et ibi Albertius atque Keuchenius. 74) χάριν Il. ὁ, 744. χάριν Ἐκτορος 75) χωρὶς Herodo. 4, 116. χωρὶς τῶν ἀνδρῶν vbi haec verba opponuntur verbis, ἀμα τοῖσι ἀνδράσι. add. Id. 1, 106. 2, 45. conf. Gatacker. aduersf. miscell. posth. c. 1. et Posselius Synt. p. 278. fs. Lips. a. 1725.

Sed horum aduerbiorum alia etiam cum nominatiuo, alia cum datiuo et accusatiuo construuntur: vt, οὐ γάρ ἐστιν ἄλλος πλὴν ἐγὼ Arist. Plut. 106.: πλὴν ὅδε Soph. Ai. 1262.: vt Gellius 1, 23. dixit, praeter ille vnus Papirius: vbi v. Gronouius: et cum accusat., τὸ μὴ παθεῖν ἀν' ἄλλο, πλὴν τὸ μέρσιμον, Soph. Antig. 242. qui duo casus etiam aduerbio ἄλλισ iuncti a poetis Alexandrinis reperiuntur, v. Reifkuis ad Theocr. Idyl. 10, 13. p. 207. et Spanhemius ad Callim. h. in Iou. 84.: Arist. Nubb. 141. ἢ θέμις πλὴν τοῖς μαθηταῖσιν λέγειν. — ἀγχοῦ τῇ ἵππῳ Herodo. 3, 85. add. Pind. Nemm. 9, 94. f.: λιθίνῳ — ἔνδον τέγει ib. 3, 93. ἔνδον ἄλσει ib. 7, 65. v. Abresch. animadu. ad Aeschyl. p. 175. T. 1.: ἔμπαλιν τοῖσι ἄλλοισι ἀνθρώποισι Herodo. 2, 35.: ἐναντία σφίσι Id. 6, 32.: πολλοῖς μασὶν ὀπισθε, κήνιαυτοῖς Theocr. epigr. 20, 8.: βραχεῖ χρόνῳ ὑσερον Xen. Cyr. 5, 3. 19.: τέτοις ἐξῆς Plato Cratyl. 17.: σοι πέλας Aeschyl. Suppl. 216. qui idem casus etiam aduerbio πλησίον additus extat ap. Ioseph. Archaeol. 2, 5. 3, 6. 7. vt aduerbio ἔγγισα 5, 9. 3. v. Abreschius obseruat. misc. nou. T. 3. p. 5. περίξ τὸ τεῖχος Herodo. 3, 158. v. Abresch. dilucc. Thucc. p. 417. τύμβῳ σχεδὸν πατρῷῳ Pind. Nemm. 10, 124. add. Pyth. 5, 53. Isocr. Aeginet. p. 530. T. 2. πένθ' ἡμέραις ὑσερον Herodo. 9, 85. add. 3, 129. 7, 137. 151. 170. οὐρανὸν εἶσω Il. Θ', 549.: παρὲξ ἄλλα Il. ε', 7.: ἔξω τὸν Ἐλλήσποντον Herodo. 5, 103.: Ἴλιον εἶσω Il. α', 71. v. Eustath. p. 51. 38. et schol. Eurip. Phoen. 464. περίξ τὴν Τριτωνίδα λίμνην Herodo. 4, 180.: ἐς ὅσέον ἀχρὶς

ἀχρῖς Theocr. Id. 3, 17.: ἅμα τοῖσι ἀνδράσι Herodo. 4, 116.: sed Plut. V. Dion. 26. p. 193. T. 6. dixit ἅμα σὺν αὐτοῖς.

Neque vero tantum a poetis, sed etiam a profaiciis scriptoribus omnis generis, atque aetatis haec ipsa adverbia ut praepositiones nominibus postponuntur: quam figuram alibi vidimus a grammaticis ἀναστροφὴν appellari. Sic τέττε ἀντικρὺ Pausan. 5, 24: τῆς Ἑλλάδος ἀπωτάτω Plut. V. Agef. 6. p. 77. T. 4.: ἀρετῆς ἄτερ Callim. h. in Iou. 95.: σέρων διαμπαῖξ Aeschyl. Prom. 65, add. Id. Supplic. 557. νηπίε δικην Aeschin. Socr. 3, 3. τῶν λελεγμένων δίχρα Aeschyl. Choëph. 776. add. Soph. Electr. 1141.: Theocr. Id. 24, 20. παίδων ἔγγυθεν. Plut. V. Agef. 12. p. 90. T. 4. ἦς ἀνευ. Theocr. Id. 16, 108. Χαρίτων ἀπάνευθεν. Pind. Olymp. 4, 14. Χαρίτων ἑκατι. Soph. Ai. 218. σκηνῆς ἔνδον. Aeschyl. Persf. 222. γῆς ἔνερθεν. Pind. Olymp. 6, 177. καμάτων ἐκτός. Aeschyl. Persf. 873. λίμνας ἔκτοσθεν add. Hesiod. Ἔργ. 115.: Herodo. 2, 176. τῆ Ἡφαισεῖς [l. Ἡφαισηῖς] ἔμπροσθε. Hesiod. Ἔργ. 343. σέθεν ἔγγυθι. Herodo. 6, 57. βασιλῆων ἐναντίον. Hesiod. Θεογ. 753. δόμω ἐντός. Id. Ἔργ. 520. δόμων ἔντοσθεν. Theocr. Id. 25, 160. ἔθεν μετόπισθεν. Aeschyl. Choëph. 37. γᾶς νέρθεν. Aeschyl. Suppl. 216. σοὶ πέλας. Id. Prom. 506. καιρῶ πέρα. Theocr. Id. 22, 130. θανάτῃ σχεδόν. Aeschyl. Eumen. 701. πόλεως ἔξω. Eurip. Phoen. 1663. δόμων ἔσω. Plat. Phaedon. 61. τέττε καταντικρὺ. Arist. Plut. 1095. σῶ κατόπιν. Soph. Oed. Col. 346. Καδμείων λάθρα. Zosim. 3, 4. 11. τῆ βήματος ὀπισθεν. Eurip. Phoen. 163. τάφῳ πέλας. Theocr. Id. 16, 99. πόντῃ πέραν. Aeschyl. Persf. 368. νῆσον Αἴαντος πέριξ ut me circum Aen. 2, 564.: τύμβῳ πλησίον Eurip. Alc. 845.: καὶ ἵππων πρόσθεν ἐλοίμαν Theocr. Id. 16, 67. Αἰγύπτου ἔ πρόσθω Herodo. 2, 11. ποδῶν ὑπένερθε Il. β', 150. μέσσας ἕνός ὑπερθε Theocrit. Id. 22, 104. τῶν Τρωϊκῶν

κῶν ὕσερον Herodo. V. Hom. 38.: πόνε χωρίς Soph. Electr. 948.: Ὀδυσσέως χάριν Soph. Ai. 972.: σὲ χωρίς Id. ib. 166.

Caeterum in editt. Lipss. primis, et Belgicis, legitur: *Praepositionum naturam habentibus veluti sunt, ἀνευ, δίχα, χωρίς, ἄτερ, sine, absque: ἐναντι, ἐναντίον, προπάροιθεν* [in Belg. hoc adu. deest] *ante, sive in conspectu: [Belg. addunt ἔξω] μέχρι, ἄχρι, ἕως usque ad: ἐνεκα, χάριν, δίκην, gratia, causa; ἐντὸς intra, ἐγγύθι, prope: πρόξω procul ab: ἐκτὸς extra: μεταξὺ inter: πλὴν nisi quam: vt, ἀνευ δόλου absque dolo: Φιλίας ἐνεκα amicitiae causa: ommissis verbis, Quaedam tamen postponuntur.* Sed in Belgg. addita extant haec, *πλὴν etiam cum nomi. dat. accus. uti et cum infinit. coni. indicat., construitur. Possel. p. 251.*

aduerbia comitativam — dativus sequitur] vt, ἅμα τῷ ἡλίῳ ἀνίσχοντι Herodo. 8, 64. ἅμα ἡλίῳ ἀνατέλλοντι Xen. anab. 2, 3. 1.: ἅμ' ἡμέρα Theophr. charr. 24, 1.: ἅμα αὐτοῖς Matth. 13, 29. v. Albertius ad Matth. 20, 1.: ἅμα λαῶ Ἰλ. α', 22. add. Ἰλ. β', 249. Herodo. 2, 36. 60.: ὁμῆ αὐτῇ τῇ λίμνῃ Id. 2, 101. ὁμῆ τέτρω Id. 3, 134. add. Id. 2. 36.: ὁμῆ τῆς ἰππεύσι Polyb. 1, 33. Editt. Lipss. primae et Belgicae habent, *dativum asciscunt: vt, ἅμα τῇ ἡμέρᾳ simul cum die: ὁμῆ τοῖς ἄλλοις una cum aliis.*

adu. similitudinis — v. ap. Possel. p. 259] P. 302. fs. edit. Lips. a. 1725. In editt. Lipss. primis et Belgg. haec observatio deest.

duae negationes magis negant] Grammatici vero veteres quidam his in locis alterutram particulam negativam Attice redundare praecipunt. Schol. Lucian. ad parafr. p. 30. T. 2. Graeu. πλεονάζει Ἀττικῶς ἢ ἀπαγόρευσις μὴ, καὶ θά μὴ σαπρόν. ἤκει γὰρ, κατὰ τὴν κοινὴν χρῆσιν ἢ μία ἀπαγόρευσις, ἢτοι ἢ πρώτη, ἢ ἢ δευτέρα. Vt, εἴ ἐξείναι μοι περὶ σε λέγειν ἐπι-
νῆντι

νῆντι ἐδὲν, ὅ, τι ἂν μὴ ἀληθεύω Xen. Apomn. 2, 6. 36.
 λαμβάνομεν· δὲ οὔτε ἐκ τῆς γῆς ἐδὲν, οὔτε ἀπὸ τῶν
 οἰκιῶν Id. ib. 2, 7. 2.: add. ib. 3, 12. 5. Aristoph. Plut.
 241.: ἀπισθῆντες μὴ εἶναι Thuc. 4, 40. vbi schol. ἢ
 δὲ ἀπόφασις, περιττή Xen. Cyr. 1, 4. 14. ἀπηγόρευε
 μηδὲνα βάλῃεν add. id. 6, 1. 2. 4, 1. 8. Arist. Equitt.
 569. 1069.: sed Plat. Gorg. 16. p. 68. ἀπαρνήσεσθαι
 μὴ οὐχὶ καὶ αὐτὸν ἐπίσασθαι τὰ δίκαια. v. Albertius
 Obseruatt. ad Joh. 1. ep. 2, 22.: Plato ib. 72. p. 232.
 οὐκ ἔσι ταῦτ', ἔτ' ἐν ἠνιοχείᾳ, ἔτ' ἐν ἄλλῳ ἔργῳ ἐδενί.
 add. id. ib. 82. p. 256. Herodo. 4, 16. 6, 45. 7, 60.
 Plato Theaet. 27. p. 163. Xen. Cyr. 4, 5. 16.: Arist.
 Plut. 522. ἔδ' ἔσαι — ἀπάντων ἐδεῖς, ἔδ' ἀνδραποδι-
 σῆς. add. Plato Cratyl. 2.: Matth. 24, 21. οὐδ' ἔ μὴ
 γένηται. v. Casaubonus ad Suet. Claud. 1. p. 447. Ar-
 gent. Sic Terentius quoque coniunxit tres negatio-
 nes Andr. 1, 2. 34. *neque tu haud dicis, tibi non
 praedictum*: haec enim fuit librorum veterum lectio. v.
 ibi Donatus. Cic. ad Quirr. p. red. 3. *ut nega et fas esse
 non modo domicilio, sed ne sepulcro quidem se a me esse
 seiunctum*. Plura huius generis exempla e libris scrip-
 torum vtriusque linguae collegerunt Budaeus Commen-
 tarr. L. Gr. p. 798. Ascens. Heupelius ad Marc. 5, 3.
 Albertius ad Joh. 2, 22, Berglerus ad Alciphron. 2. ep.
 2. p. 215. Horreus obseruatt. ad Thuc. c. 6. p. 447.
 f. Westerhouius ad Terent. Andr. 1, 2. 34. Oudendor-
 pius ad Caes. B. G. 5, 23. 3. Laurenberg. Antiquarr.
 p. 293. In editt. Lipss. primis et Belgicis, legitur, *Duae
 negationes fortius negant: ut σώφρονος ἀπιστίας ἐκ ἔσιν
 ἐδὲν χρησιμώτερον sapiente diffidentia nihil utilius est ho-
 minibus. Eurip. in Helen. μηδέποτε μηδὲν αἰσχρὸν
 ποιήσας nunquam ne minimum turpe facias. Isocr. Editt.
 Belgg. addunt haec, Ita nondum nihil ap. Coel. Aurel.
 quamuis Barth., admodum nihil emendet.*

*veruntamen est, — sententiam] vt, ἀπροσδοκῆταις,
 μὴ ἂν ποτέ τις σφίσι ἀπὸ θαλάσσης τοσῶτον ἐπαί-
 Pars IV. F ναβάντος*

ναβάντα ἐπιθέσθαι Thucyd. 7, 69.: vbi v. Duckerus p. 463, Xen. Cyr. 4, 1. 8. ὅτι — μελετᾶτε πρὸς μηδεμίαν vel, vt in Iunt. et Cod. Guelf. melius legi videtur, μηδὲ πρὸς μίαν, ἡδονὴν ἀπλήσως διακείσθαι h. e. vos meditari, curare, agere hoc, vt nulla voluptate fatiemini. Alia exempla habet Budaeus Commentarr. L. G. p. 796. Ascens.: quo tamen in numero nonnulla aliena esse, docere instituit Abreschius dilucc. Thucyd. p. 232. qui omnino in ea opinione fuit, vt statuerit, ipsam illam obseruationem esse vanam. v. dilucc. Thucc. p. 764. f. In editt. Lipsf. primis et Belgicis legitur, *Veruntamen aliquando affirmatiuam gignunt sententiam*: vt Chrysof. εἰς ὅσας εἰ γελᾶσεται nemo est qui non sit risurus. In Belgg. addita extant haec: et *Theſmopolis apud Lucianum, ὡς αἱ δύο ἀποφάσεις μίαν κατάφασιν ἀποτελεῖσι.*

negatiuis particulis μὴ et μὴ εἰ infinitiuus additur] vid. Georgius Hierocr. 1. p. 58. In editt. Lipsf. primis legitur, *negatiuae particulae μὴ vel μὴ εἰ vt Phocyl. μὴ πλαστῆν — ex iuste partis viue. Sunt tamen qui θέλειν, χρεῖν, προσήκει, et similia, hic subaudienda esse velint. Sed exempla Belgica, habent, negatiuae particulae μὴ vel μὴ εἰ — : vt Phocyl. μὴ πλαστῆν — ex iuste partis viue. Saepissime etiam infinitiui per ellips. κατὰ, εἰς, ὡσε, ἐνεκα, et similitum ponuntur. Sunt etiam, qui θέλει, χρεῖ, προσήκει, et similia, hic subaudienda esse velint. Nos vero in editione huius grammaticae ante hos viginti annos curata, vtramque illam obseruationem in locum de constructione modorum transferendam esse, vtpote commodiorem censuimus.*

πρὶν, et πρὶν ἢ — cum infinitiuo construuntur] Schol. Theocriti ad Idyl. 1, 48. τὸ δὲ πρὶν, ἐνίοτε μὲν μετὰ ἀπαρεμφάτε λέγεται· οἶον, πρὶν γενέσθαι τόδε, ἐγένετο τόδε· ἐνίοτε δὲ μετὰ ὀριστικῶ· οἶον, πρὶν ποιῶν τόδε, ἐποίησα τόδε. Δοκεῖ δὲ μετὰ ἀπαρεμφάτε μὲν λέγεσθαι, ἐπὶ τῷ ποιημένῳ πράγματι μετὰ ὀριστικῶ δὲ,

δὲ, ἐπὶ τῷ ποιῶντος αὐτό. Aelian. H. V. 5, 18. οὐ
 πρῶτον αὐτὴν ἀπέκτεναν, πρὶν ἢ ἀπεκύησεν. add. He-
 rodo. 1, 140. 1, 79. Xen. Oecon. 2, 9. πρότερον ἐκ
 ἐπαύσω, πρὶν ἐξήλεγξάς με, καὶ ὁμολογεῖν ἐποίησας.
 Aelian. H. V. 1, 15. μὴ πρότερον ἐπιβαίνειν τὸν ἄρῃονα
 τῇ θηλείᾳ. πρὶν ἢ Φιλήσει αὐτὴν. vbi Faber rescriben-
 dum esse non sine caussa putabat Φιλήση, vt ap. Herodo.
 1, 19. Weßelingius e codd. vett. pro scriptura libri
 Aldini, πρὶν ἢ τὸν νηὸν τῆς Ἀθηναίης ἀνορθώσασσι re-
 posuit lectionem πρὶν ἢ — ἀνορθώσασσι, quum idem
 historicus 7, 8. 2. dixerit, ἔ πρότερον παύσομαι, πρὶν ἢ
 ἔλω κε, καὶ πυρώσω, τὰς Ἀθήνας vt Eurip. Alc. 848.
 f.: Theocr. Idyl. 1, 50. f. τὸ παιδίον ἔ πρόν ἀνάσειν
 Φατί, πρὶν ἢ — καθίξει, vt Valckenarius edidit pro
 καθίξοι, quod Reiskius recepit repugnantibus gram-
 maticae legibus, quum praefens praecedat. Sed addita
 aor. 1. coni. particula ἂν, exprimitur fut. Coni. Lat.,
 vt, ἔδὲν δὲ τέτων αἶόν τ' ἐστὶ γενέσθαι πρότερον, πρὶν
 ἂν πεισθῆτε, Isocrat. de pace p. 374. T. 1. v. Ani-
 maduu. P. 2, p. 270. f.

At Aelian. H. V. 5, 6. ἔ πρότερον ἀντεγράπη, πρὶν
 ἢ διελύθη. Arist. Plut. 597. τὰς δὲ πένητας τῶν ἀν-
 θρώπων ἀρπάξεν, πρὶν καταθεῖναι. Eurip. Phoen. 82.
 πρὶν ψαῦσαι δορός. Herodo. 5, 115. ταῦτα — ἐξαγ-
 γέλθη πρότερον, πρὶν ἢ τὸν Δαυρίσην ἀφίκεσθαι. add.
 id. 1, 76. 8, 59.: Xen. Apomn. 2, 1. 30. πρὶν μὲν
 πεινῆν, ἐσθίητα, πρὶν δὲ διψῆν, πίνεσα. Et apud Xen.
 Cyr. 1, 4. 14. legitur particula πρὶν optatio iuncta,
 ἀπηγόρευε μηδένα βιάλλειν, πρὶν Κῦρος ἐμπλησθῆ. male.
 praecedit enim praeter. imperf. Pro πρὶν poetae etiam
 πάρος dicunt, vt Odyf. α', 21. πάρος ἦν γαῖαν ἰκέσθαι.
 Theocr. Id. 25, 215. εἴ μιν ἐσαθρήσαιμι, πάρος γ'
 ἐμὲ κείνον ἰδέσθαι vbi Reiskius cum aliis edidit κείνον,
 ambiguitatis scilicet vitandae caussa. At nominatiuus
 sic infinitiuo addi, per leges grammaticas non potest.

Caeterum in editt. Lipfl. primis et Belgicis legitur; πρὶν ἢ — *construitur: ut Isocr. πρὶν ἀπετέλεσα ante, quam absolui: πρὶν ἀκέσσης ante, quam audieris, Hesiod. πρὶν ἐλθεῖν ante, quam veniret: πρὶν ἀποθανεῖν ante, quam moriatur.* Belgica exempla additam etiam habent obseruatiunculam hanc, *additur etiam infinitiuo accusatiuus, ut Joh. 4, 49.*

Ad pag. 236. εἴθε, et αἶθε — *optatiuum habent*] Itemque εἰ γάρ, et αἶ γάρ. Arist. Eccleff. 853. εἴθε ἐξῆν παρὰ τῆ νεῆα καθεύθειν. Theocr. Id. 4, 49. εἴθ' ἦν μοι ῥοικὸν τὸ λαγωβόλον. Aeschyl. Agam. 1547. εἴθ' ἐμ' ἐδέξω πρὶν τόνδ' ἐπιθεῖν. Arist. Nubb. 24. εἴθ' ἐξεκόπη πρότερον τὸν ὀφθαλμὸν λίθω. Odyf. β', 33. f. εἴθε οἱ αὐτῷ Ζεὺς ἀγαθὸν τελέσειεν. Arist. Eccleff. 942. εἴθ', ὦ θεοὶ, λάβαιμι τὴν καλὴν μόνην. add. Eurip. Alc. 719. Aeschyl. Sept. c. Th. 572. f. Theocr. Id. 4, 20. Arist. Equitt. v. 615. f.: Theocr. Id. 27, 61. αἶθ' αὐτὰν δυνάμει καὶ τὰν ψυχὰν ἐπιβάλλειν. Il. α', 415. f. αἶθ' ὄφελος — ἀπήμων ἦσθαι. Callim. h. in Cer. 101. f. αἶθε γάρ αὐτὸν — ἐμαὶ χεῖρες ἐκτερέϊξαν. Theocr. Id. 3, 12. f. αἶθε γενόμεαν — μέλισσα, καὶ — ἰκοίμαν. add. Idyl. 5, 62.: Eurip. Alc. 1072. εἰ γάρ ποσαύτην δύναιμι εἶχον ἐκ Διός. Herodo. 1, 27. αἶ γάρ τῆτο θεοὶ ποιήσειαν ἐπὶ νόον νησιώτησι. Pind. Pythh. 1, 87. 88. 90. εἰ γάρ ὁ πᾶς χρόνος Ὀλβον μὲν οὕτω — εὐθύνοι, καμμάτων δὲ ἐπιλασιν παράσχοι. Il. β', 371. f. αἶ γάρ — τοιῆτοι δέκα μοι — εἶεν Ἀχαιῶν. In editt. Lipfl. primis et Belgicis, adiecta extant exempla haec, εἴθε ἔγραψα *utinam scripsssem. Lucian. εἴθε καὶ γαμήσεις αὐτὸν ἐμῆ ἔνεκα utinam et ipsum in matrimonium ducas mea causa.*

aduerbia qualitatis — addito casu aduerbii] ut εὖ ἔχοντες πρὸς ἡμέας Herodo. 9, 26. εἰκάσιον ἔτι φιλικώτερον, ἢ τοῖς ἄλλοις χρῆσθαι Xen. Apomn. 4, 3. 12.: λυπηρῶς καὶ βαρῆως ἔφερον Isocrat. Euag. 10: οἴτινες

ἐν ὁμοτάτοις πρὸς τοὺς Ἕλληνας διακείμενοι τυγχάνουσι Id. ib. 9.: add. Xen. Cyr. 4, 1. 8. Aeschin. Socr. 2, 39. 41.: εὖ πρήσσοντα Herodo. 3, 40. πράσσειν εὐτυχῶς Soph. Antig. 716. κακῶς ἐπραττοῦ Demosth. p. 1309. T. 2.: πραττούσης ἀσθεμῶς Isocr. Plataic. p. 360. T. 2. Solere autem aduerbiis, horum verborum comitibus, saepenumero etiam genitiuos nominum addi, exempla supra a nobis proposita docent. Sic οὕτω δὲ τάρβεις — ἀφικόμην Eurip. Phoen. 374. et ibi Valckenar. p. 130. itemque Hemsterhusius ad Lucian. p. 38. T. 1. ὡς ἔχει ποδῶν ἕκαστος Plato Gorg. 63. p. 206. ἄκως ἂν αὐτὸν ὀρέωσι σπερδῆς ἔχοντα. Herodo. 9, 66. et ibi Wesselingius p. 722., itemque Valcken. ad 3, 130. p. 263. Editt. Lipsf. primae et Belgicae habent, aduerbia — cum verbo ἔχω, διάκειμαι, διατίθεμαι [Belgg. addunt, πράττω, ποιῶ, πάσχω] addito casu illius aduerbi: ut ἀφειδῶς — rerum forensium.

ἕως — aduerbiis iungitur] vt, ἕως ἦν μετ' ἀνδρῶπων Isocr. Euag. 4.: ἕως μὲν Πεισίπρατος τὰ χρήματα ἤγειρε Herodo. 1, 62.: ἕως ὃ Κῦρος εἶπεν Xen. Cyr. 6, 3. 7.: ἕως τὸν ὄχλον διωσάμεθα ib. 7, 5. 15.: ἕως προσεύξομαι Marc. 14, 32.: ἕως εὖρη αὐτὸ Luc. 15, 4. add. Luc. 17, 8. Soph. Aiac. 557. Aeschin. Socr. 2, 1. sed apud Xen. Cyr. 3, 3. 21. legitur ἕως ἂν πλείους ἡμῶν γένωνται. v. animaduersf. P. 2. p. 271.: ἕως πότε ἔσομαι μεθ' ὑμῶν; ἕως ποτε ἀνέξομαι ὑμῶν; Matth. 17, 17.: ἕως ἄρτι Matth. 11, 12.: ἕως ἄνω Ioh. 2, 7. ἕως κάτω Marc. 15, 38. add. Luc. 23, 5. Ioh. 2, 10. 16, 24.: ἕως ὅτε καὶ αὐτὸν — ἀνείλεν Zosim. 2, 52. 4. pro quibus particulis in N. T. sic vsurpatae extant particulae ἕως οὖ, vt Matth. 13, 33. et ἕως ὅτε, vt Ioh. 9, 18. In editt. Lipsf. primis haec obseruatio non legitur: Belgg. habent, ἕως usque, Indicat. coniunctiuo, optatiuo, gaudet, et aduerbiis iungitur. Sed visum est hoc quoque loco quaedam praecipere de *ellipsis* aduer-

biorum, et *pleonafimo*, itemque de *enallaga* eorum, atque *antimeria*.

Omittuntur enim non raro aduerbia haec: Ἔνεκα Il. β', 689. κέρης χρώμενος Βρισηίδος. add. v. 694. vid. Eufstath. ad Il. α', p. 129. 32.: Thuc. 6, 36. τῆς δ' ἀγγέλλοντας τὰ τοιαῦτα — τῆς μὲν τόλμης ἔθ' Ἰαυμάζω, τῆς δὲ ἀξυνεσίας. add. Aeschyl. Persf. 445. 517. Eurip. Alc. 5, 741. Arist. Vespp. 427. v. Stolberg. ad Soph. Ai. p. 117. et nos supra in loco de constructione cum genitiuo ad gram. p. 229. Sic Sil. Ital. 4, 260. *laudabat leti iuuenem* v. Drackenb. ad Sil. 16, 166.

Μά. Gregor. p. 117. τὸ μὰ ἔξωθεν προσλαμβάνουσιν [Dores] οὐ γὰρ [l. δᾶν] — Φησὶ Θεόκριτος [Idyl. 4, 17.] ἀντὶ τῆ μὰ τὴν γῆν: vbi γ. Koenius. Nam hanc particulam sic, vt particulas ναὶ et νῆ sequitur accusatiuus nominum. οὐ μὰ Δί' est ap. Xen. Cyr. 8, 3. 4.

Μᾶλλον. Hoc aduerbium omitti solet, maxime ante particulas ἢ et ἢπερ. Il. α', 117. βέλομ' ἐγὼ λαὸν σόον ἔμμενα ἢ ἀπολέσθαι vbi v. Scherpezelius. add. Odyf. ε', 404.: Herodo. 9, 26. οὕτω ᾧν ἡμέας δίκαιον ἔχειν τὸ ἕτερον κέρως, ἢπερ Ἀθηναίως vbi v. Wesselingius. Xen. Cyr. 1, 4. 3. ὥσε ἐπιθυμίαν τις εἶχεν ἔτι πλείω ἀκθεῖν αὐτῆ, ἢ σιωπῶντι παρρεῖναι. sic legitur etiam in cod. Brem. et Guelf.: sed in huius marg. notata extat scriptura ἐπεθύμει ᾧν τις, quae est in cod. Altorf. Iunt. Ald. et in libris Stobaei, fuitque in cod. Philelphi haud dubie vera. Nam quum librarii imperiti et negligentes, pro ἐπεθύμει ᾧν scripsissent ἐπιθυμίαν grammatici qui tales in codd. incidissent, neque originem scripturae reperirent, vt accusat. haberet, vnde penderet, addiderunt verbum εἶχεν. Charit. 6, 3. ἐν θήρᾳ δὲ ἐνδιατρίβειν, ἢ τοῖς βασιλείοις. add. Alciphr. 3. ep. 70. p. 444. Matth. 18, 8. f. Marc. 9, 43. 45. v. Tailor. ad Lyfian. p. 383. T. 5. Reisk. Exemplo Graecorum Latini quoque ante particulam *quam* omittunt

tere solent comparatiuos *potius* et *magis*: cuius generis locos praeter Wechnerum Hellenol. 1, 2. 5, 1. collegere Dauisius ad Minuc. Fel. Octau. 5. p. 53., Gentilis ad Apuleii Apol. p. 155. f. Iensius Obsf. styli Latini p. 38. Lipsf. aliique, qui laudantur a Duckero ad Liu. 7. 8. 1. et a Stauerenio ad Nep. Datam. 8, 1.

Et vt aduerbia ὄσω et τοσέτω, ante adu. μᾶλλον, aliosque comparatiuos, saepenumero praetermissa videmus, ita ipsum aduerbium μᾶλλον post eadem illa aduerbia non raro deesse nouimus. Anacr. Od. 11, 9. 11. ὡς τῶ γέροντι μᾶλλον Πρέπει τὰ τερπνὰ παίξεν, ὄσω πέλας τὰ μοίρης. ad quem locum in annotatione nostra plures huiusmodi loci congeffi sunt: quorum quidem numerus augeri recte potest his: Xen. Cyr. 7, 5. 26. p. 296. Lipsf. ὁ τοῖστος ἀνήρ τοσέτω πλεονεκτήσῃ τῶν ἐνδεεσέρων βίῃ, ὄσω πεινήσας τῶν ἡδίστων σίτων τεύξεται Thucyd. 4, 28. ὄσω μᾶλλον ὁ Κλέων ὑπέφευγε τὸν πλῆν — τοσέτω ἐπεκελεύοντο τῶ Νικία παραδιδόναί τὴν ἀρχήν. Id. 6, 78. τοσέτω δὲ καὶ ἀσφαλέστερον, ὄσω ἀγωνιέται. Polyb. 4, 42. καὶ θᾶττον δὲ τῆτον ὑποληπτέον, ὄσω μείζεις κ. τ. λ. add. Herodo. 2, 61. 8, 13. 6, 137. Xen. Cyr. 6, 2. 7. Et post ὄσω simpliciter positum, deest μᾶλλον ap. Xen. Cyr. 5, 3. 14. conf. Duckerus ad Thucyd. 6, 89. p. 436. Sic Cic. Off. 3, 22. eoque magis, quo illa ordinum coniunctio ad salutem reipubl. pertinebat Sen. Med. 889. f. quoque prohibetur magis, magis ardet ignis. Id. Troadd. 695. f. quoque te celsum altius Superi lenarunt, mitius lapsos preme. Minuc. Fel. Octau. 33. cuius quanto iudicium tardum, tanto magis iustum est. Plaut. Menaechmm. 5, 1. 26. Quin vidua viuam, quam tuos mores perferam. vbi v. Taubmanus p. 618.

Μόνον. Haec particula vt alibi, ita inprimis ibi omittitur post particulas εἰ et μή, vbi has excipiunt particulae ἀλλὰ καὶ. Thuc. 4, 92. ὁ καὶ μή τες ἐγγύς, ἀλλὰ καὶ τες ἀπώθεν, πειρώνται δελεᾶσθαι vbi

v. Duckerus p. 292.: Longinus 35, 1. εἰ γὰρ μεγάθυοι τῶν ἀρετῶν ἀλλὰ καὶ τῶ πλήθει, πολὺ λειπόμενος ὁ Λυσίας. add. Eurip. Phoen. 1489. [1501.] vbi v. Valckenar. p. 501. et qui ab eo laudantur, quibus addi potest Hutchinsonius ad Xen. anab. 1. p. 27. Οχον. min. Sic Cic. N. DD. 264. *nec vero supra terram, sed etiam in intimis eius tenebris, plurimarum rerum latet utilitas*: ad quem locum v. omnino Dauisius.

Οὐδὲ Haec particula omittitur post particulas μὴ ὅπως et οὐχ ὅπως, οὐχ ὅτι, et μὴ ὅτι, quae intell. λέξω, significant *non solum, non modo, et μόνον*, quas particulas apud Plat. Gorg. 68. p. 219. in cod. Mer-
mann. super verba μὴ ὅτι, interpretationis scilicet causa, collocavit; vid. ad Plat. Apol. 32, 15.: sequentibus in altero orationis membro particulis ἀλλ' ἐδέε. Xen. Cyr. 1, 3. 9. μὴ ὅπως ἀρχεῖσθαι ἐν θυμῷ, ἀλλ' ἐδ' ἀρθεσθαι, ἠδύνασθε. add. Thuc. 2, 97.: Isocr. Panath. p. 322. T. 2. οὐχ ὅπως γράφειν ἂν λόγον ἐπεχείρησεν, ἀλλ' οὐδ' — ἠθέλησεν ἀκρατῆς γενέσθαι. Id. Plataic. p. 342. T. 2. οὐχ ὅπως τῆς κοινῆς ἐλευθερίας μετέχομεν, ἀλλ' ἐδέε δαλείας μετρίας ἠξιώθημεν τυχεῖν Haec p. 255. T. 7. ἐγὼ δέ, μὴ ὅτι ὑπὲρ ἀλλε, ἀλλ' ἐδέε ὑπὲρ ἐμαυτῆ, πάποτε δίκην ἰδίαν εἴρηκα. add. Xen. Cyrop. 8, 2. 7. Graecos duces secuti sunt hoc ipso in genere Latini, ita, vt *non modo* dixerint pro *non modo non*, sequentibus in altera orationis parte particulis *sed ne* — *quidem, sed non* Cic. 1. ep. 9, 33. *non modo praemiis, sed ne periculis quidem compulsus ullis*. Plin. 8, ep. 7, 2. *qui, non modo magister tuus, sed ne discipulus quidem debeam dici*: vbi v. Cortius. Cic. Tusc. 2, 5. *quis est non modo recusandus, sed non ultro appetendus* — *dolor?* vbi v. Dauisius. add. Off. 3, 29. 7. Sed in locis Ciceronis illis, quibus in altero orationis membro leguntur particulae *sed etiam*, vel *verum etiam*, libri veteres variant, aliis *non modo* legentibus, aliis *non modo non*: vt Cic. ad Quirr. p. red. 4. *Ma-*
rins

rius vero, non modo a senatu, sed etiam oppresso senatu restitutus est: vbi v. Graevius, et qui ab eo laudantur. Cic. Cat. M. 16. ad quem fruendum, non modo non retardat, verum etiam inuitat — senectus. Sed ibi Cortius in veterrimis membranis Nonii 2, 68. 4, 232. scriptum repererat non modo retardat. v. notae eius ad Plin. 8. ep. 7. Certe librarii particulam non facilius addere, quam omittere potuerunt, ita vt etiam Off. 2, 13. 4. legendum videatur, quia non modo inuidetur illi aetati, verum etiam fauetur, inuitis omnibus libris. In eadem fuisse sententia videtur Budaeus Annot. in Pandectas p. 375. Paris. conf. Perizon. ad Sanctii Mineru. 4, 7. p. 694.

Οὕτω. Haec particula, aliaeque similes, omittuntur post particulas ὡς, ὥσπερ, καθάπερ vt, ὡς ἐν ἐρανώ καὶ ἐπὶ τῆς γῆς Matth. 6, 10.: τότε δῆπερ, καθάπερ ἐπὶ τῶν ἄλλων ζώων, καὶ ἐπὶ τέτων, συναθροισομένων — ἀνάγκη Polyb. 6, 3. intell. τὸν αὐτὸν τρόπον, quae verba idem historicus 6, 8. diferte addidit.

Ὡς. deest in formula ἐμὴν δοκεῖ apud Theocr. Idyl. 14, 7.: et in comparationibus, in quibus aduerbiis Latinorum *tanquam, velut*, respondet, etiam in lingua Ionum et Atticorum, non modo in dialecto Dorica, vt praecipere videtur Gregor. p. 152. fs. laudato loco Theocriti Id. 15, 87. f. vbi v. Koenius p. 153.: Theophr. charr. prooem. 3. οἷς [ὑπομνήμασι] παραδείγμασι χρώμενοι vbi v. notae nostrae p. 8.: vt Isocr. Panath. p. 190. T. 2. τοῖς τε λόγοις παραδείγμασι χρώμενοι τοῖς ἐμοῖς. Thuc. 3, 51. ἐχρῶντο δὲ αὐτῇ πύργον ἐνοικοδομήσαντες — Φερεΐω. add. id. 2, 18. 7, 24. Arrian. anab. 1. p. 4. ἅμα μὲν χάρακι ἐχρῶντο ταῖς ἀμάξαις. Xen. Cyr. 5, 3. 17. οἷς ἀνάγκη ἐστὶν αὐτῶν ὄργανοις χρῆσθαι. add. id. 7, 5. 9. 7, 5. 26. p. 295. Lips. 5, 2. 7.: Pind. Pyth. 4, 515. καὶ μὲν κείνος Ἄτλας οὐρανῶ προσπαλαίει. add. Theocr. Id. 13, 45.: Hom. Il. ξ', 499. vbi schol. min. ἐλλείπει τὰ ὡς ἢ ἢ ὡς

ὡς κώδειαν ἀνακτείνας· vt Athen. 5, 2. p. 186. D. ὁπότερα τῷ σίτῳ ὄψῳ, ἢ τῷ ὄψῳ σίτῳ χρήσεται. ad quem locum Xen. Apomn. 3, 14. 4. respiciens habet, τίς ὑμῶν, ἄρτω, ὡς ὄψῳ χρήται, τῷ δ' ὄψῳ, ὡς ἄρτω; Alii scriptores ita addunt particulas ἄτε, et ὡσπερ. Herodo. 4, 26. καὶ ἔπειτα ἄτε ἀγάλματι χρέωνται vbi tamen libri quidam non habent ἄτε. Isocr. ep. 8. p. 487. T. 2. ἀπαντες γὰρ, ὡσπερ δείγμασι, τοῖς τοῖστοις χρώμενοι. Latini hoc ipso in genere omittere solent aduerbia *tanquam, velut*, vt Aen. 1, 318. f. *Namque humeris de moreabilem suspenderat arcum Venatrix.*

ᾠσε. Saepe omittitur post comparatiuos, quibus particula ἢ subiuncta est. v. Valckenar. ad Herodo. 3, 14. p. 200. f. nam Herodotus ibi scripsit, τὰ μὲν οἰκήσια ἦν μέζω κακά, ἢ ὡσε ἀνακλαίειν.

Omnino duorum aduerbiorum inter se respondentium alterum nonnunquam omittitur, vt διανείζεσθαι κριθῶς, ποτὲ δὲ ἄχυρον Theophr. charr. 9, 3.: vbi ante κριθῶς intell. ποτὲ μὲν. Plato Gorg. 73. p. 236. ποτὲ μὲν μοι δοκεῖς μανθάνειν. Polyb. 7, 6. ἀχανεῖς, ἅμα δὲ περιχαρεῖς, ὄντες intell. ἅμα μὲν. Sed hanc ellipseos figuram amplexi sunt Graeci etiam in aliis generibus: vt, οὐκ ἐν εἰῆ ἀν λόγος ἀληθείης, ὁ δὲ ψευδῆς. intell. ὁ μὲν. Plato Cratyl. 3. ὅτι πολλάκις ἐπεμβάλλομεν γράμματα, τὰ δ' ἐξαιρέμεν Id. ib. 17. v. animadversf. P. 1. p. 330.: ἀδίκον, ἔτε ὑπείροπλον, ἦβαν δρέπων Pind. Pythh. 6, 47. f. add. ib. 10, 46. 64. Sic Lucian. hist. ver. 2, 30. p. 126. T. 2. Reiz. δένδρον δὲ, εἰδὲ ὕδωρ ἐνῆν. add. id. hist. ver. 1, 40. Sic quam saepissime et μὲν simpliciter ponitur, et δὲ, ita vt nec sequatur δὲ, nec praecedat μὲν.

Saepe vero multa aduerbia ita ponuntur, vt recte abesse possint. 1) Sic pro πρὸς ad, prae, Lucianus multis in locis dixit ὡς πρὸς. Locos eius vtriusque generis collegit Ienius Lectt. Luciann. 1, 5. 46. fs. 2) Et pro

pro *ὡς* interdum legitur *ὡς ὅτε* Pind. Isth. 6, 1. *Θάλλοντος ἀνδρῶν ὡς ὅτε συμποσίῃς*. Theocr. Id. 13, 50. *ὡς ὅτε πυρρὸς — ἤριπεν ἀστὴρ — ἐς πόντον*. 3) Omnino enim solent ab Atticis maxime duo quoque adverbia idem valentia saepenumero coniungi v. schol. Aristoph. ad Plut. 25.: quae figura a grammaticis ἢ παραλληλία, ἢ ἐκ παραλλήλων θέσις, ὁ ἐκ παραλλήλων σχηματισμὸς, τὸ ἐκ παραλλήλων, ἐκ παραλλήλων vocatur. v. nos ad Plato. Phaedon. 27, 11. ad Criton. 5, 10. Hesiod. Ἔργ. 91. 113. *νόσφιν ἄτερ*. Id. Θεογ. 889. *τότ' ἔπειτα*. Herodo. 3, 36. *ἐ πολλῶ μετέπειτα χρόνω ὑσερον* sed 7, 137. est simpliciter *χρόνω μετέπειτα πολλῶ*. Sic Nep. Eumen. 5, 5. *deinde post*: vbi v. Boffius: et Propert. 1, 2. 14. *dehinc posthaec*: vbi v. Brouckhusius Odyf. ψ, 137. *μὴ πρόσθε — πρὶν*. Herodo. 7, 8. 2. *οὐ πρότερον — πρὶν ἢ*. vt Aelian. H. V. 1, 15. qui idem 5, 18. dixit, *ἐ πρῶτον — πρὶν ἢ*. sed ap. Theocr. Idyl. 1, 50. f. legitur, *ἐ πρὶν — πρὶν ἢ*. add. Demosth. p. 354. T. 1. Id. p. 1233. T. 2. Arist. Plut. 860. 867. qui idem poëta Nubb. 971. coniunxit tres eiusmodi particulas, *αὐτὸ πάλιν αὐθις*. v. index Graecit. Aeschin. v. αὐτὸ et Reufmanus ad Deuar. p. 78. Iam vt haec aduerbiorum idem significantium coniunctio fere ad augendum valet: ita vis aduerbiorum augetur fere etiam sic, vt iis addantur aduerbia alia positiui gradus comites, vt *αὐτῶν μάλιστά* Plato Cratyl. 1.: *εὐ μάλιστά* Plato ib. 31.: *εὐ πάντως* Arist. Plut. 198.: *κάρτα εὐ* Herodo. 3, 150. *πάντως σφόδρα* Arist. Plut. 745.: 4) Ἐμπροσθεν Luc. 19, 4. *προδραμῶν ἔμπροσθεν* vbi libri nonnulli legunt, *προδραμῶν*, quam lectionem Beza temere praeferendam alteri statuebat. Nam etiam ap. Xen. Cyr. 4, 2. 12. legitur, *προπορεύεσθε ἔμπροσθεν* vbi tamen cod. Guelf. habet *πορεύεσθε*, quod alia manus mutauit in *πορεύεσθε*. 5) Ἡ post comparatiuos v. Gregor. p. 36. f. et ibi Koenius, itemque Valckenar. ad Theocr. Idyl. 20, 27. p. 162. et obsf.

misc.

misc. Vol. 3. p. 429. Abreschius, qui dilucc. Thucydd. hunc pleonasmum dixerat inauditum, auctar. Thucyd. p. 414. ipse se reuocauit. Sic ap. Xen. Cyr. 6, 4. 5. in cod. Guelf. legitur ἡσκήνατε — τὰ εἰς τὸν πόλεμον πολὺ μάλλον, ἢ τῶν πολεμίων quam lectionem recepit Zeunius, qui alios huiusmodi Xenoph. locos laudauit. Virg. Aen. 4, 502. *aut grauiora timet, quam morte Sichaei.* 6) Aduerbia οὕτως, ἔτως δὴ, τότε, τότε δὴ, εἶτα, ἔπειτα, καὶ τα, μετέπειτα, ἐνταῦθα, ἐνταῦθα δὴ, etiam μετὰ τῆτο et ἐπὶ τέτοις, ab Ionibus maxime, atque Atticis, et eorum imitatoribus, ponuntur, non modo post participia: v. Gregor. p. 61. f. inprimisque nos ad Anacr. Od. 52, 22. vbi et exempla bene multa attulimus, et causam, cur Graecis ita loqui placuerit, ostendimus: addi potest Xen. Cyr. 1, 2. 2. ἀφ᾽ ἑσῶν παιδεύειν — ἔπειτα προστάττεσιν αὐτοῖς quae est scriptura Iunt. cod. Gabriel. Guelf. Alt. et Stob. [coll. eccl. eth. 42. p. 282. Turic.] e qua extitit lectio, ἐπιτάττεσιν αὐτοῖς, Ald. et cod. Brem. add. 5, 5. 5.: sed etiam post genitios consequentiae, ita, vt redundare e Latina ratione videantur. Herodo. 1, 64. παιδομένων δὲ τῶν Ἀθηναίων, οὕτω δὴ Πεισιφρατος — ἐβρίζωσε τὴν τυραννίδα. add. ib. 84. 123. Thuc. 4, 135. τῆ — κώδωνος παρενεχθέντος, οὕτως ἐς τὸ διάκεινον — ἢ πρόσθεσις ἐγένετο. add. Polyb. 8, 26. 27. Aeneas Poliorcet. 16. p. 423. T. 3. Lipsf. Sic Cic. Offic. 2, 5. 4. *qui collectis ceteris causis — deinde comparat:* vbi Facciolatus temere sustulit adu. *deinde:* sed etiam alii editores debebant post verba, *esse consumta,* incisi notam poni iubere. Etiam particula ὁμως ap. Plat. Cratyl. 9. repetita extat post verba plura interiecta. 7) Τε. In lingua Ionum saepe redundat, inprimis post ἐπέι. v. Gregor. p. 192. et ibi Koenius.

Enallage autem aduerbiorum posita est non solum in eo, vt aduerbiis loci tribuatur vis aduerbiorum tempo-

temporis, et contra, sed etiam in hoc, vt varia aduerbiorum loci genera ipsa inter se permutentur. Exempla harum enallages formarum et partium, peti possunt ex iis scriptorum veterum locis, quos supra in capite quinto partis grammaticae primae, quod de adverbio exponit, laudauimus. Sic μακρὰν et εἰς μακρὰν proprie, intell. nomine χώραν, de loco dicitur, *procul, longe*: Arrian. anab. 5. p. 361. Blanc. ἵνα καὶ λίμνη εἰς μακρὰν τῶν τεύχεσ' ἦν. sed ap. Xen. Cyr. 5, 4. 10. verba οὐκ εἰς μακρὰν leguntur de tempore, *non multo, ita multo, post*. Εἶσω propr. est *intro, intra*: sed pro ἔνδον *intus* extat ap. Eurip. Heraclidd. 478. εἶσω δ' ἠσυχὸν μένειν δόμων, et ap. Alciph. 1. ep. 4. μένοντες πυλῶν. vbi Berglerus in notis laudat e carmine quodam, quod a Rhodiis mense Boëdromione canebatur, et ab Athenaeo 8, 15. p. 360. D. seruatum est, versiculum hunc, ἢ τὰν γυναῖκα εἶσω καθήμεναν. v. Ammonius v. ἔνδον, et Tho. Mag. v. εἶσω. Phrynichus eclogg. p. 50. Pau. ἔνδον εἰσέρχομαι, βάρβαρον ἔνδον γὰρ εἶσι, καὶ ἔνδον εἶμι, δοκιμον. Δεῖ εἰς εἶσω παρέρχομαι λέγειν· εἶσω δὲ διατρέιβω, εἰς ἐρεῖς, ἀλλ' ἔνδον διατρέιβω. Omnino aduerbia motum de loco significantia ponuntur pro aduerbiis commorationem in loco declarantibus, quum iis, quae sunt alicubi, verba iunguntur motum e loco indicantia: vt, τὰς ἐνθρόνους ἐκεῖσε πορεύσασθαι Plato Phaedon. 57, 19.: vbi v. not. 19.: ἦντινα ἀν βέλη τῶν ἐνθρόνους ἐκλέξασθαι Id. Gorg. 27. p. 104.: vbi cod. August. et Merman. habent, ἐνθάδε. Id. Cratyl. 20. εἰδέναι δεῦρο ἐδελησθαι ἀπελθεῖν τῶν ἐκεῖθεν.

Denique, vt adiectiua ap. Graecos saepe partes aduerbiorum agunt: de quo genere ἀντιμερείας supra dictum est; ita aduerbia nonnunquam posita inueniuntur, et pro substantiuis et pro adiectiuis. Marc. 11, 19. ὅτε ὀψὲ ἐγένετο h. e. ὀψία ὥρα. Plato Criton. 1. ἢ εἰ πρῶτον ἐστὶ ἐστὶ; h. e. πρῶτα ὥρα. Herodo. 8, 37. θάυμα μὲν

μὲν γὰρ καὶ τῆτο Κάριτα ἐστὶ h. e. μέγα vel μέγισον.
Sunt qui huc referant locum Phalar. ep. 135. πάντας
πολυπόνως ἐπιγνῆς i. e. omnia laborum, et miseriarum
plena videns: quae tamen verba Lennepio visum est ita
interpretari, *singulis diligenter perspectis*, vt Lubino sic,
omnibus magna industria perspectis.

de Praepositionibus] Separatim de hac ora-
tionis parte scripserat *Apollonius Alexandrinus*, cui cog-
nomen Δυσκόλω datum fuit: v. Suidas v. Ἀπολλώνιος
Ἀλεξανδρεὺς: cuius se auctoritatem in omnibus secu-
tum esse in quaestione de praepositionibus, *Quintilianus*
gratus profitetur lib. 14. grammaticae p. 487.
Basil. Hoc enim libro complexus est quaestionem illam
doctissimus grammaticus, cuius praecepta multum va-
lent ad cognoscendam praepositionum etiam Graecarum
naturam et potestatem. Nostra aetate studia adolescen-
tium liberalium hoc in genere adiuuare instituit maxi-
me *Abreschius*, locupletando, edendoque *Philippi Cat-
tierii* gazophylacio Graecorum Trai. ad Rhen.a. 1757.
8. cuius libelli decimum caput p. 60 — 92. quaerit,
quo pacto praepositiones coniunctae cum verbis eorum
significationem immutent. Et de significatione praep-
ositionum Graecarum in compositis peculiarem exire
libellum eadem in vrbe a. 1771. 8. iussit *Casp. Frid.
Hachenbergius*: vt *Sylburgius* *Syntaxeos* compendii ca-
pite 18. complexus est praepositionum syntaxin p. 485
— 515. Hanou. min. *Praepositio* enim, Graece πρό-
θεσις, est pars orationis indeclinabilis, quae praepo-
nitur aliis partibus, vel appositione, vel compositione.
Sunt autem ap. Graecos praepositiones decem et octo:
v. *Priscian.* p. 492 — 498. et inprimis *Phauorinus* v.
πρόθεσις et Latini plerasque praepositiones a Graecis
acceperunt. v. *Gellius* 15, 3. Sed ante, quam praecepta
Welleri de vsu et potestate varia huius orationis par-
tis, vel confirmare, vel adaugere institueremus, prae-
mit-

mittendas esse putauimus obseruationes quasdam, quae ad omnes omnino praepositiones pertinerent.

Etsi enim praepositio quaeque in verbis compositis per se, ad augendum fere, et cumulandum valet: Gellius 7, 7. intentionem, ἐπίτασιν vocat: nonnullae etiam ad minuendum: tamen certum est, vsuque loquendi comprobatum id, quod iam Macrobius p. 651. praecepit, apud Graecos saepe praepositionem nullam sensus facere permutationem, ita vt composita verba idem valeant, quod simplicia; vt supra iam in loco de enallaga figurae verborum docuimus: conf. Casaub. ad Polyb. 3, 33. p. 867. T. 1. Lipsi. et decomposita h. e. e duabus, tribusue praepositionibus conflata, idem declarant quod composita. Etenim Graeca lingua verbis decompositis vtriusque formae est admodum diues. Et prioris quidem generis exempla habeto haec: ἀπανίστασθαι Thuc. 1, 61. Herodo. 9, 86. s.: διεκβάλλειν et διεξικνεῖσθαι Polyb. 10, 26.: διεξελαύνειν Herodo. 3, 11.: διεξέρχασθαι Id. 9, 17.: διεξιέναι Id. 5, 29. vt nomina διέκπλοος Id. 8, 9.: διέξοδος Id. 3, 4.: εἰσαναβαίνειν Odyf. σ', 251.: ἐξαπείδειν Soph. Oed. Col. 1643. ἐπαναιρεσθαι Polyb. 8, 9. ἐπεμπίπτειν Soph. Ai. 42.: ἐξαποδύνειν Odyf. ε', 372.: ἐξαπελαύνειν Plut. V. Alex. 9. p. 261. T. 4. vbi miror hanc verbi formam Solano, et Reiskio suspectam fuisse. ἐξαφαιρέσθαι Od. χ', 444.: καταπροδιδόναι Herodo. 9, 11. Thuc. 1, 86.: μετεκβαίνειν Herodo. 7, 41.: παρεξέρχασθαι Id. 3, 14.: προσξάισσειν Herodo. 9, 62.: προσδιαπασσαλεύειν Id. 7, 33. ὑπεκφεύγειν Odyf. γ', 175. ι', 489. His igitur in verbis alterutra fere praepositio, nunc prior, nunc posterior, vi caret sua: vt παρεξέρχασθαι et παρεξιέναι, et παρέρχασθαι ap. Herodo. 3, 14. sunt synonyma; vt nomina διέκροος, et ἔκροος, 7, 129. et εἰ διέξοδοι τῶν ὁδῶν Matth. 22, 9. sunt *exitus viarum*. v. Vigerius ad Euseb. P. E. p. 68. a. Colon. et Proluff. nostr. de vitiiis Lex. N. T. 28, 2. p. 638. ἐπεμβάλλειν id.

id. qd. ἐμβάλλειν Plato Cratyl. 17. Vnde grammatici haec verba, atque adeo librarii, mutarunt in composita, sic ap. Xen. Cyr. 2, 2. 15. Iunt. et cod. Alt. habent συναναπειθέσας, sed alii libri legunt συμπειθέσας ib. 1, 2. 2. in cod. Guelf. Altorf. et Iunt. Ald. est, ἐπέθεσαν pro ἐπανέθεσαν, quae est scriptura cod. Bodl. Brem. et librorum Stobaei, haud dubie genuina, vt ib. 3, 1. 1. συναπέπεμπε pro quo Cod. Guelf. et Altorf. exhibent, συνέπεμπε.

Sed posterioris figurae verba haec habeto: ἐξυπανασήναι Il. Β', 267. κατεξανασήναι S. Empir. c. mathem. 8, 3. 158. p. 487. et ibi Fabricius: προεξανασήναι Herodo. 9, 62.: προεπανασείεσθαι Thucyd. 5, 17. προσεπεξευρεῖν id. 2, 76.: συμπαραπόλωμαι Demosth. p. 396. T. 1.: συνεπανασήναι Herodo. 3, 84.: ὑπεκπροφεύγειν Hesiod. Ἄσπ. 42.: ὑπεξαναβήναι Theocr. Id. 22, 197.: ὑπεξαναδύναι Id. ib. 123, ὑπεξανίσασθαι Plut. V. Agef. 4. p. 75. T. 4. Tub. Haec verba idem significant, quod composita, ita, vt nunc prima, nunc secunda praepositio redundet, id quod non modo vsus loquendi ipsorum scriptorum docet; vt ὑπεξανίσασθαι est ap. Plut. apophthegmm. Laconn. p. 197. T. 8. Tub. sed ib. p. 235. est ἐξανίσασθαι, et institutt. Laconn. p. 248. ὑπεξίσασθαι: verum etiam grammaticorum doctrina, qui huiusmodi verba saepe explicarunt alterius generis verbis decompositis, quae fere recepta a librariis in ordinem sunt: vt ap. Herodo. 3, 84. pro συνεπανασάντων codd. quidam habent συνανασάντων. Fuisse vero etiam olim grammaticos, qui cuique praepositioni his in verbis suam tribuerint vim, Eustathius docet, qui ad Il. Β', 267. 18. notauit haec, Φησὶ γὰρ σμῶδιξ ἐξυπανέση, ἢ γὰρ κάτωθεν εἰς εὐθύ ὑψώθη. Δηλοῖ γὰρ, φασιν, ἐνταῦθα ἢ μὲν ὑπὸ πρόθεσις τὸ κάτωθεν. ἢ δὲ ἐξ, τὸ εἰς εὐθύ. ἢ δὲ ἀνά, τὸ ὑψος. ὡς καὶ ἐν τῷ ὑπεξαναδύς, καὶ τοῖς ὁμοίοις. Ἴσῆον γὰρ, ὅτι εἰδομένη σομβήν προθέσεων μάτην ἔτω τί-

τίθησιν ὁ ποιητής. ἀλλ' ἐκάστη τῶν συγκειμένων προθέσεων σημαίνει τι. κ τ. λ.

Sed qui vim verborum compositorum loco quoque indagare velit, eum oportet diligenter videre, quis utatur his verbis, et de quo illa vsurpentur. Sic ap. Eurip. Phoen. 172. leguntur verba ὡς ὄπλοισι χρυσείοισι ἐκπρεπῆς in cod. Flor.: quam lectionem nos cum Valckenario praeferendam esse putamus scripturae reliquorum librorum, ὡς ὄπλ. χρυσ. εὐπρεπῆς, quum εὐπρεπῆς simpliciter *venustatem et pulchritudinem*, indicet, sed ἐκπρεπῆς *excellentiam venustatis* exprimat. Loquitur enim ibi Antigone, admiratione armorum Polylicis plena: et sermo est de duce, ὄπλοισι χρυσείοισι ornato: sed haec conciliant corpori venustatem eximiam. Sed in faciundo de potestate verborum compositorum iudicio, vt appareat, vtra, quaenam, praepositio redundet, ratio habenda est constructionis eorum. Sic verbum κατεξανασηναί construitur cum genitio v. Fabricius ad S. Empir. p. 487. ita, vt manifestum inde sit, praepositionem ἐξ esse superuacaneam: et quum verbo ἐπικατασφάττειν adiungi soleat datus: v. Herodo. 1, 45.: apertum est, praepositionem κατὰ abesse posse.

Iones autem, qui omnino vsu hyperbatorum delectantur; Herodo. 7, 143. τῶν τις Ἀθηναίων ἀνὴρ. ib. 146. τῶν τινὰς δορυφόρων in verbis compositis praepositiones seiungunt, interuentu vel particularum, et simpliciter positarum, et pronomina comites habentium, vel vnus, pluriumue, nominum, a verbis v. Joh. Grammat. p. 81. Bas. et Gregor. p. 210. f. ita, vt si idem verbum repeti in altero inciso debeat, praepositio sola ponatur. Sic Herodo. 8, 89. ἀπὸ μὲν ἔθανε ὁ στρατηγός. Id. 8, 33. κατὰ μὲν ἔκαυσαν. Id. 9, 6. κατὰ μὲν ἔλευσαν. add. Anacr. 3, 29. Herodo. 3, 36. ἀπὸ μὲν σεωῦτὸν ὠλεσας. Id. 7, 164. ἀπὸ πάντα τὰ χρήματα ἀγων. add. Hom. Il. 9, 343. Odyf. α', 8. f.

8. f. Anacr. 3, 15.: Herodo. 8, 89. ἀπὸ μὲν ἔθανε ὁ στρατηγὸς — ἀπὸ δὲ ἄλλοι. Id. 8, 33. κατὰ μὲν ἔκασσαν Δρύμον πόλιν, κατὰ δὲ Χαράδραν. Id. 9, 5. κατὰ μὲν ἔλευσαν αὐτὴ τὴν γυναῖκα, κατὰ δὲ τὰ τέκνα.

Praeterea praepositiones difyllabae praeter ἀνά, διά, ἀμφί, omnes, etiam postponuntur nominibus, et verbis, ita, vt ex oxytonis fiant paroxytonae praeter ἀντί [Hesiod. Θεογ. 893.] Exempla eam in rem idonea attulimus, animaduers. P. I. p. 309. Sic μηρίων ἀπο Arist. Auu. 1516. ἐτίθει πάρα Odyf. ε', 196. τέττε σφι ἔμελε πέρι Herodo. 6, 103. Διὸς ἀντί Hesiod. d. l. Latini scriptores etiam hoc in genere imitati sunt Graecos, Vel. Pat. 2, 91. 2. *Cepio et hoc ante erat pessimis* v. Rhunkenius p. 374. f. Sed hae praepositiones praeter ἀντί paroxytonae sunt etiam tum, quum ponuntur pro verbo substantiuo, vt ἀνά, ἐνί, ἐπί, μέτα, πάρα, vel pro aduerbiis vt ἀπο, ἐπί, πέρι v. animadu. P. I. p. 310.

Denique praepositionum vna, nonnunquam ponitur pro altera; vt τίς δὲ σὺ ἔσσι, φέριτε, κατὰ θνητῶν ἀνθρώπων Il. ζ', 123. vt legunt edit. Rom. cod. Wratisl. et Lips. in quo additum est glossema ἀπό. Eustath. ad h. l. p. 628. 56. haec notauit: Ἰσέον δὲ, ὅτι τὸ κατὰ θνητῶν ἀνθρώπων, ἢ περισσὴν ἔχει τὴν κατὰ πρόθεσιν, ἢ ἀντί τῆ ἀπο κείται. ἐν πολλοῖς γὰρ λαμβάνονται προθέσεις ἀντί προθέσεων. At quum Homerus aliis quoque in locis adiectiuo καταθνητὸς vsus inueniatur: non opus esse videtur ambagibus istis, ita, vt probanda sit lectio καταθνητῶν, quam auctoritas codd. Vindobb. et Ven. confirmat. Sed certior est enallage praepositionum ἀπό, et ἐκ, ἐν et ἐπί. Scilicet quum iis, quae sunt alicubi, verba iunguntur motum e loco declarantia; quatenus de iis sermo est, tanquam de iis, quae moueantur, certe moueri possunt, e loco vbi sunt: ἀπό et ἐκ ponuntur pro ἐν et ἐπί v. omnino ad Plato Phaedon. 2, 22. Sic ἄρα τὰ ἐκ τῆς οἰκίας

κίας Matth. 24, 17. vbi plurimi libri perperam legunt τὶ pro τὰ. vt ap. Demosth. p. 1157. T. 2. τὰ ἐκ τῆς οἰκίας ἐκπεφορημένα h. e. τὰ σκεύη. Isocr. π. τῆ ζ. p. 427. T. 2. τὸς ἐκ Δεκελείας μετεπέμποντο. Plato Phaedon. 58. οἱ ἐκ τῆς θαλάττης ἰχθύες ἀνακύπτοντες ὀρώσι τὰ ἐνθάδε. add. Xen. Cyr. 5, 4. 20. 7, 5. 3. Thuc. 2, 13. 7, 63. 7, 70. Aeschin. Socr. 2, 24. Arist. Plut. 858.: Sic Isocr. trapezit. p. 449. T. 2. τὰ συμβόλαια πρὸς τοὺς ἐπὶ ταῖς τραπέζαις — γίνεται sed ib. p. 472. Πασίων δὲ Ἀρχέστρατόν μοι τὸν ἀπὸ τῆς τραπέζης — ἐγγυητὴν παρεῖσχε. Theophr. char. 4, 1. πάντα τὰ ἀπὸ τῆς ἐκκλησίας διηγείσθαι. conf. Dorvill. ad Charit. p. 703.

Et praepositiones ante pronomen relatiuum ὅς omituntur tum, quum substantiua, vel pronomina demonstratiua, ad quae referuntur, adiuncta eas sibi habent. Plato Phaedon. 21. ἢ ἐν τέτῳ ἀπόλλυμεν, ὥπερ καὶ λαμβάνομεν vbi cod. Tub. habet, ἐν ὥπερ v. not. 11. Act. 13, 2. ἀφορίσατε — τὸν Σαῦλον εἰς τὸ ἔργον, ὃ προσκέκλημαι αὐτός; vbi Beza in vno suorum codicum scriptum inuenerat, εἰς ὃ quas praepositiones grammatici censendi sunt adiecisse. Antiphon. p. 714. ἐγὼ δὲ τὸν μὲν πλεῖν ἐποίησάμην — ἐν τῷ πλοίῳ πλέων, ὃ Ἡρώδης ἔτος. Xen. Apomn. 2, 1. 32. τιμῶμαι δὲ μάλιστα πάντων, καὶ παρὰ θεοῖς, καὶ παρ' ἀνθρώποις, οἷς προσήκει, h. e. παρ' οἷς προσήκει intell. ἐμὲ τιμᾶσθαι. vbi interpp. in varias sine causa abeunt partes. Isocr. Panathen. p. 200. T. 2. μὴ μόνον ποιεῖσθαι περὶ αὐτῆς τὸς λόγους, ἧς προσηρημένοι τυγχάνουσιν. Neque vero alia ratione vsi sunt Latini. Nep. Cim. 3, 1. incidit in eandem inuidiam, quam pater suus: vbi tres codd. legunt, in quam. Vel. Pat. 1, 7. 1. ne in id quod Homerus, incideret. vbi v. Burmanus.

praepositiones unum — casus] Quinctil. gram. 14. p. 495. Bas. quum apud Graecos separata praepositio tri-

bus soleat casibus praeponi, genitivo, dativo, accusativo: apud nos duobus solis praeponitur, id est, accusativo, et ablativo, nisi hellanismo utatur auctoritas.

vno cum casu constructae &c.] Haec verba vna cum versibus, quibus complexus est Christi. Daenius, et constructionem, et potestatem variam, praepositionis cuiusque, in editt. Lipsi. primis et Belgicis non leguntur. Quando autem, et cuius auctoritate grammatica Welleriana primum aucta esset istis versibus, nesciebamus. Tantam enim esse editionum huius grammaticae multitudinem constat, ut facile appareat, nobis non licuisse omnia earum exempla inspicere, et inter se conferre.

Ad pag 237. ἀντί.] Apollon. Lex. Hom. h. v. p. 150. Paris. ἀντί. Δηλοῖ μὲν κυρίως τὴν πρόθεσιν ὡς καὶ ἡμεῖς τίθεμεν, καὶ ὡς Ἀρίσταρχος ἀναγινώσκει τέτον [δὲ] τὸν σίχον [Il. θ', 233.] Τρώων ἀνθ' ἑκατόν τε, διηκοσίων τε, ἕκαστος. Τίθεται δὲ καὶ ἐπὶ τῷ ἴσῳ εἶον, ἀντί τοι εἴμ' ἰκέταο, διοτρεφεῖς, αἰδοίοιο [Il. φ', 75.] ἀντί τῷ, ἴσος εἰμὶ ἰκέτης σῷ καὶ, Ἀντιθέω Ὀδυσῆϊ [Odyf. α', 21.] — τῷ ἰσοθέω· ἐπὶ δὲ τῷ Κύκλωπος, ὅτε φησὶ, Ἀντίθεον Πολύφημον [Odyf. α', 70.] — θεῶν ἀκῆεν ἔνιοι, τὸν ἐναντιόμενον τοῖς θεοῖς· εὗτος γὰρ ἔστιν ὁ λέγων [Odyf. ι, 275.], Οὐ γὰρ Κύκλωπος Διὸς μεγάλας ἀλέγῃσιν· τὰς δὲ ἀντιανείρας Ἀμάζονας [Il. ζ, 186.] ὁ μὲν Ἀρίσταρχος, ἰσάνδρως ἔνιοι δὲ, τὰς ἀντιαζέσας, οἷον ἐναντιόμενας ἀνδράσι· πολεμικῶς γὰρ Etymol. M. h. v. p. 111. 27. ἡ ἀντί πρόθεσις σημαίνει τρία· κυρίως τὴν πρόθεσιν, ὡς καὶ ἡμεῖς τίθεμεν, καὶ ὡς Ἀρίσταρχος ἀναγινώσκων ἀκῆει τόνδε τὸν σίχον, Τρώων ἀνθ' ἑκατόν τε διηκοσίων τε, ἕκαστος· τίθεται δὲ καὶ ἀντί τῷ ἴσως, ὡς τὸ, Ἀντί τοι εἴμ' ἰκέταο· — ἀντί τῷ, ἴσος ἰκέτης· καὶ τὸ ἐναντίον, ὡς, Ἀντίθεον Κύκλωπα, τὸν ἐναντιόμενον τοῖς θεοῖς· ἀντίθεος δὲ Ὀδυσσεὺς, τέτεις ἰσόθεος· transtulit haec verba in
Lexicon

Lexicon suum Phauorinus v. ἀντί, additis verbis, αἰεὶ γενικῇ συντάσσεται.

[notat permutationem in retribuendo] Lat. pro Eurip. Hel. 1250. χάρις γὰρ ἀντὶ χάριτος ἐλθέτω σοι. Rom. 12, 17. μηδενὶ κακὸν ἀντὶ κακῆ ἀποδιδόντες. Xen. Cyr. 5, 5. 10. ἄρ' ἀντὶ ταύτης τῆς εὐεργεσίας χάριν αὐτῶ εἰδέης; add. ib. 8, 2. 7. et 1 Petr. 3, 9. In editt. Lipff. primis legitur, *pro bono reddere malum.*

[eligendo] Lat. prae, ante Isocr. Euag. p. 70. T. 2. εὐρήσομεν — τὸς μεγαλοψύχους τῶν ἀνδρῶν, ἃ μόνον ἀντὶ τῶν τοιούτων ἐπαινεῖσθαι βελομένους, ἀλλ' ἀντὶ τῆ ζῆν ἀποθνήσκουσιν εὐκλεῶς αἰρεμένους. Xen. Cyr. 5, 2. 5. ἀντὶ δ' ἀρετῆς καὶ δόξης ἀγαθῆς, ὅτι εἰδ' ἂν τὰ Σύρων, — καὶ Ἀσσυρίων, πάντα προέλοιπον. add. ib. 8, 3. 12. 8, 1. 16. Demosth. p. 9. T. 1. p. 1420. T. 2. Alios scriptorum locos, quibus haec praepositio etiam cum verbis ἀγαπᾶν, βέλεσθαι, δέχεσθαι, λαμβάνειν, coniuncta extat, collegerunt Stephanus Thes. L. Gr. v. ἀντὶ et Pe. Horreus Obsf. critt. ad Herodo. c. 18. p. 146. fs. Atque huc referri potest locus Soph. Antig. 187. καὶ μείζον' ὅστις ἀντὶ τῆς αὐτῆ πάτρως φίλον νομίζει. add. Arist. Eccleff. 920. conf. Abresch. auctar. Thucyd. p. 414.

[supponendo] Lat. pro, loco Xen. Cyr. 3, 1. 7. ἢ ἄλλον καθίσης ἀντ' αὐτῆ. Hesiod. Θεογ. 892. ἵνα μὴ βασιληίδα τιμὴν Ἄλλος ἔχη, Διὸς ἀντὶ, θεῶν αἰεγε- νεταίων. add. Il. 1, 116. f. Thuc. 1, 62. Xen. Apompi. 1, 3. 4. 3, 4. 4. 3, 11. 9. Cyr. 3, 1. 19. Herodo. 4, 127. 7, 143.: Plato Gorg. 71. p. 228. δῆλον, ὅτι ἕκαστος αὐτῶν βελτίους ἐποίει τὸς πολίτας ἀντὶ χειρόνων. Id. Euthyphr. 5. ἢ ἀντ' ἐμῆ γραφῆται σε. He- rodo. 2, 133. ἵνα οἱ δωδέκα ἔτη ἀντὶ ἕξ ἑτέων γέ- νηται. add. id. 1, 108. Plut. V. Sul. 22. p. 215. T. 3.: Herodo. 3, 59. νῆσον ἀντὶ χρημάτων παρέλεβον. add. Soph. Ai. 1279. Theocr. Id. 5, 124. 127. Editt. Lipff. primae legunt, — Luc. 11, 11. μὴ ἀντὶ ἰχθύος ὄφιν

ἐπιδώσει; num vice piscis serpentem dabit? Alex. Aphrodisaeus: — loco vestimentorum — Matth. 20, 28. δέναι ψυχὴν ἀντὶ πολλῶν et Belgicae, Luc. 11, 11. μὴ ἀντὶ ἰχθύος ὄφιν ἐπιδώσει; num vice piscis serpentem dabit? Alex. Aphrodisaeus: — loco vestium — Matth. 20, 28. δέναι ψυχὴν ἀντὶ πολλῶν animam dare pro multis.

caussando] Lat. propter Soph. Antig. 243. τί δ' ἔστι, ἀνθ' οὗ τὴν δ' ἔχεις ἀθυμίαν; Aeschyl. Prom. 31. ἀνθ' ὧν ἀτερπῆ τήνδε φερέσεις πέτραν vbi schol. 2. ad ἀνθ' ὧν adscripsit δὲ ὧν. add. Aristoph. Plut. 434. 841.: vbi schol. Doruill. ἀντὶ interpretatus est ἕνεκα. Caeterum pro qua de causa relinquet editt. Lipsf. primae et Belgicae habent, huius rei gratia relinquet. Sed praepositio ἀντὶ adiungitur nominibus etiam sic, vt appositionem significet, atque adeo praepositionibus Latinorum ob, contra, versus, ante respondeat: vt χλαῖναν — ἀντ' ὀφθαλμοῖν ἀνασχῶν ἀμφοτέρῃσιν χερσὶ h. e. ante oculos obtendens, Odyf. δ', 115.: Xen. Cyr. 2, 3.5. ita dixit τῶ χεῖρε προέχων. add. Hesiod. Ἔργ. 727. Priscian. gram. 17. p. 630. Praepositiones est quando abundant, est quando deficiunt, est quando aliae pro aliis ponuntur, tam apud Graecos, quam apud nos.

Ad p. 238. ἀντιστρατηγός] Gloss. vett. ἀντιστρατηγός Propraetor, propaetore. Sic magistratus, qui apud Romanos dictus est interrex, a Dionys. Halic. Archaeol. R. 9. 624. T. 1. Lipsf. appellatur ἀντιβασιλεὺς pro rege.

ἀντιπελαργεῖν] Sic ἀντεργετῆν Xen. Apomn. 2, 64.: ἀντιτιθέναι vicissim apponere Id. ib. 3, 4. 1.: ἀντιθεραπεύειν et ἀντιχαρίζεσθαι, Id. ib. 1, 4. 18.: ἀντικαλεῖν Luc. 14, 12. h. e. reuocare Lactant. 6, 12. 3.: vbi etiam est ἀνταπόδομα retributio v. omnino ibi Boisius: ἀντιφιλεῖν redamare Theocr. Id. 12, 16.: ἀντιπροσειπεῖν resalutare Theophr. charr. 15, 1. vt ἀντασπάζεσθαι Plut. V. Sul. 28. p. 223. T. 3.: ἀντιγράφειν rescribere Id. V. Lucul. 21. p. 309. T. 3. ἀντεπαινεῖν vicif.

vicissim laudare et ἀντευνοεῖν *vicissim benivolentiam esse* Xen. Cyr. 8, 3. 19.: ἀντέχεσθαι *amplecti, et retinere* Cyr. 2, 2. 15. ἀνδομολογεῖσθαι *consentire, et pacisci* Polyb. 15, 19.: ἀνδομολόγησις *pacitio* Polyb. excc. legatt. 142. p. 804. T. 2.: *mutua professio, gegenseitige Aeußerung.* Id. excc. virtutt. 31. p. 116. T. 3. Lips.

ἀντίχριστος *Christi aduersarius*] vel *qui se gerit pro Christo, quasi Christus* v. Albertius et Loesnerus ad ioh. 1, ep. 2, 22.

ἀντίκειμαι] Sic ἀκτικνήμιον *tibia*, quia est pars cruris alteri eius parti, h. e. *surae*, quae ipsa κνήμη vocatur [Gloss. vett. κνήμη *sura*: κνήμαι *suprae* leg. *surae*]. Xen. Cyrop. 2, 3. 8.: et ἀντίπαις *Aeschyl. Eumen. 38.* Polyb. 15, 31. p. 424. T. 2. excc. virtutt. 27. p. 99. T. 3. Plut. V. Dion. p. 221. T. 6. est *pueraster*, vt vocatur in Gloss. vett. h. e. *puer pubes*, qui puero *improbi* opponitur: ἀντιπολέμιαi *Herodo. 4, 140.*: et ἀντιπόλεμοι *Id. 8, 68. 2.*: certe legitur ibi in omnibus libris τὰ τῶν ἀντιπολέμων πρήγματα. *Arist. Plut. 593.* ἀντιλέγειν *contra dicere*, vt ἀντιειπεῖν *Aeschyl. Prom. 51.*: ἀντιγνωμονεῖν *contra sentire* Xen. Cyr. 4, 3. 3.: ἀντανάγειν *contra educere* *Herodo. 6, 14.* ἀντανάγειν *contra soluere naues* *Thuc. 1, 29.*: v. *Aeschin. ind. Graecit. h. v. ἀντορύσσειν* *Herodo. 4, 200.*: ἀντιτυπεῖν *reniti* *Plato Cratyl. 33.*: vbi opponitur verbo εἶκειν. Sic ἀντιποιεῖσθαι *resistere, repugnare, se opponere*, vt tuum tibi vindices, neque eripi sinas, *Palaeph. fab. 25, 3.*: atque adeo *occupare, consequi studere, affectare*, Xen. Apomn. 2, 1. 11. *Herodi. 2, 9. 14. 7, 9. 26.* Nam ἀντι etiam in verbis compositis quibusdam respondet praepositionibus Latinorum *ob, contra*, vt ἀντιβλέπειν *obtueri: rektis oculis intueri:* Xen. Cyrop. 3, 1. 13.: ἀντεξέρχεσθαι *contra proficisci, gegen einem marschiren* *Id. ib. 6, 3. 6.*

ἀντιθεός] *Grammatici vett. hoc nomen interpretantur fere nomine ἰσόθεος* vt. *schol. Pindari ad Olymp.*

3, 62.: et Homerus ipse pro eo usus est nomine *δῖος*. vid. Odyf. *ά*, 21. coll. v. 196. Sic nomen *ἀντιάνειρα*, quod est Amazonum appositum, Il. *γ*, 189. *ζ*, 186. Aristarchus explicauit vocabulo *ἴσανδροι*. v. Hesych. v. *ἀντιάνειρα* quod iuterpretamentum schol. min. ita repetiit, vt etiam aliud adiecerit: verba eius sunt haec: *αἱ ἴσαι κατὰ δύναμιν ἀνδράσιν ἢ αἱ ἐναντιόμεναι ἀνδράσιν ἐξ ἑ, πολεμικαί*. Et *ἀντίτροφος* pro *ἰσότροφος* legitur ap. Plat. Gorg. 19. p. 78. ita vt etiam cum dat. construatur: v. Fabricius ad S. Empir. c. mathem. 7, 6. p. 371. et Findeisen ind. Graecit. Gorg. h. v.: vt *ἀντίπαλον*, Suida auctore, non tantum *τὸ ἐναντίον* significat, sed etiam *τὸ ἰσόπαλον*, et *ἰσότροφον*. v. Spanhemius ad Iulian. Caesf. p. 101. fs. Heuf. Proprie enim *ἀντίπαλος* est *aduersarius in ludia*, coll. *ἐκτορ* deinde: omnino *aduersarius*, *hostis*: vt ap. Xen. Cyr. 6, 1. 10. v. Iungermanus ad Poll. Onom. 1, 150. et Doruil. ad Charit. p. 611. f. Amstel. Sic *ἀντάξιος* par pretio Herodo. 2, 148.: Hesychius: *ἀντάξιον ἴσον κατὰ τὴν ἀξίαν ἀντίπροικα perquam vili, et tantum non nullo pretio* Xen. Agesf. 1, 18.: *ἀντ' ἑδενός* v. Pollux 7, 10. Hesych.: *Ἀντίπροικα — ἰσόπροικα*. Arist. Equitt. 815. *ἀντιφερίζειν aequiparare*: v. Eustath. ad Il. *ά*, p. 156. 10.: et *ἀντίθελος* ap. Aeschyl. Choëphorr. 133. est auctore schol., *ἰσόθελος, ἐν δέλης τάξει* Sic *ἀντίτεχνος aemulus artis* Aesch. Socr. 1, 2. Plato Phaedon. 4.: *ἀντερασῆς aemulus amoris, rivalis* Gloss. vett. Arist. Equitt. 730.

Caeterum praepositio *ἀντὶ* non raro deest: vt *κείσε καὶ εὐναίης ὀλίγον λίθον ἐλκύσαντες*, Apol. Rhod. 1, 955. vbi schol. *λείπει ἢ ἀντὶ πρόθεσις, ἢ τὸν ἀντὶ εὐναίης, καὶ ἀγκύρας, λίθον*. Xen. Cyr. 3, 1. 20. *μηδὲν αὐτῶν καταθείς*. vbi v. Hutchinsf. conf. Budaeus Commentarr. L. Gr. p. 432. Ascensf. Aeschyl. Prom. 965. *τῆς σῆς λατρείας τὴν ἐμὴν δυσπραξίαν — ἐκ ὧν ἀλλάξαμι ἐγώ* vbi schol. 2. *ἐ μόνον ἐπὶ τῷ ἀλλάττω*
διδό-

διδόμενον ἐστὶ γενικὴ, καὶ τὸ λαμβανόμενον αἰτιατικὴ, ἀλλὰ καὶ τῆς μπαλιν, ὡς κἀνταῦθα, καὶ παρ' Ὀμήρω τὸ χρύσεια χαλκείων ἀλλάξατο· ἐκεῖ γὰρ ὁ Γλαυκος χρύσεια δὲς χάλκεα ἔλαβεν. Locus Homeri est Il. ζ, 235. f. vbi legitur, τεύχε' ἄμειβε χρύσεια χαλκείων. Et in verbis compositis nonnunquam vi caret sua, vt ἀνθομολογεῖσθαι Luc. 2, 38. est laudare, ὑμνεῖν, αἰνεῖν, quod Hebr. 13, 15. ὁμολογεῖν dicitur. v. Proluss. de vitiis Lexx. N. T. 5, 3. p. 125. f. et Deylingius obsf. SS. 5, 14. 7.: et ἀντίτυπα Hebr. 9, 24. idem valet quod τύπος. v. Deyling. Obseruatt. SS. 5, 2. 1. 12. p. 530. f. Construitur autem in verbis quidem compositis cum datiuo: vt ἀντιποιέμεθα βασιλεῖ τῆς ἀρχῆς Xen. anab. 2, 3. 23.: ἀντεψασίαζον — ἑαυτοῖς Καλλιμαχος — καὶ Ἀγασίας Id. ib. 4, 1. 27.: οἱ χοροὶ ἀντιστοιχῶντες ἀλλήλοις Id. ib. 5, 4. 12. ἀντιβλέψαι — Γαδάτα Cyrop. 5, 3. 15.: τοῖς ποιήμασιν αὐτῷ ἀντιτεχνος εἶναι Plato Phaedon. 4. Habetur enim non praepositionis, sed potestatis verborum ratio. Denique a praepositione ἀντί ductum est, non modo nomen ἀντίος, sed etiam verbum ἀντιάω· quam rationem, vt nouam notauit Eustathius ad Il. α, p. 75. 9. Caeterum in editt. Lipsf. primis et Belgicis, pro deo similis, diuinus, legitur, ὀρρονος, deo aequiparandus, et locus Homeri deest.

ἀπό] Poët. ἀπαὶ Hesiod. Ἄσπ. 409. Soph. Oed. Col. 893. Theocr. Id. 22, 121.: sed Il. σ', 663. pro ἀπαὶ vt libri editi vett. omnes legunt, codd. Vindobb. Ven. Lipsf. Vratisl. habent ἀπό. Quomodo autem haec praepositio differat a praepositione ὑπὸ plane docet locus Xen. Cyr. 8, 1. 11. hic, εἰ αὐτὸς ἐπιδεικνύοι ἑαυτὸν μὴ ὑπὸ τῶν παραυτικά ἡδονῶν ἐλκόμενον ἀπὸ τῶν ἀγαθῶν. Conf. Etymol. M. et Phauror. v. ἀπό.

ἀπὸ a, ab, ex, de notat orig. seu fontem] vt καλέσει ἀπὸ τῶν μητέρων ἐωυτὸς, καὶ ἔχι ἀπὸ τῶν πατέρων Herodo. 1, 173.: ἦν οἱ ἀπ' ἀμφοτέρων ἀδελφεῖ

Id. 3,

Id. 3, 51. h. e. ἀπὸ πατρὸς καὶ μητρὸς τῆς αὐτῆς.
 ib. c. 50. add. 7, 97. 195.: ἀπ' ἑδενὸς δολερῆ νόου
 id. 3, 135. vt ἐκ ἀπὸ τῆ βελτίστου non *optimo animo*,
 non *optimo consilio* Dionys. Hal. Archaeol. 1. p. 62. 34.
 T. 1. Lipsf. v. Viger. ad Euseb. P. E. 13, 12. p. 63.
 Colon. et Leopard. emendd. 1, 21. Soph. Oed. Col.
 929. τῶ νῶ θ' ὁμοίως, καὶπὸ τῆς γλώσσης, λέγω.
 Hunc usum praepositionis ἀπὸ in hac, aliisque formu-
 lis, vt ἀπὸ κραυγῆς, ἀπὸ φωνῆς illustravit Wytten-
 bach. ad eclogg. historr. p. 414. Sic Arist. Vespp. 654.
 λόγισαι — μὴ ψήφοις, ἀλλ' ἀπὸ χειρὸς. Herodo. 5,
 6. τὸ ζῆν ἀπὸ πολέμου, καὶ ληϊσύου, κάλλισον Id. 2,
 92. ζῶσι ἀπὸ τῶν ἰχθύων μόνον add. Id. 4, 103. 2,
 36. 4, 22. 23. 46. 103. Herodotus enim maxime de-
 lectatus est hac forma loquendi v. Gronovius ad Herodo.
 1. p. 85. a. Wessel. imitatus eam est Xen. Cyr. 3, 2.
 12. εἰθισμένοι ἀπὸ πολέμου βιοτεύειν sed Cyrop. 8,
 1. 1. συμβαλεύειν ἡμῖν, ἀφ' ὧν — εὐδαιμονεῖντες δια-
 τελοῖμεν h. e. *quorum ore*.

efficiendo] Thuc. 8, 87. τά τε αὐτὰ ἀπ' ἐλασσό-
 νων πράξας *minoribus sumtibus*: vbi v. Duckerus. Arist.
 Equitt. 535. ἀπὸ σμικρᾶς δαπάνης *minore sumtu* vbi
 v. Kusterus Joh. 16, 13. εἰ γὰρ λαλήσει ἀφ' ἑαυτῆ
per se, sua auctoritate. add. Demosth. p. 141. T. 1. Joh.
 10, 18. v. Markland. ad Lyfian. p. 890. f. 10. 5. Reisk.
 et Abresch. dilucc. Thucc. p. 300. Andocid. 2. p. 76.
 T. 4. ὅτι εἶτοι ἐκ ἀφ' αὐτῶν ταῦτα πράττουσιν —
 ἀλλ' ἀπ' ἀνδρῶν ἐτέρων. Xen. Cyr. 5, 5. 12. οἱ μὲν καὶ
 αὐτοὶ ἀφ' ἑαυτῶν, οἱ δὲ πλείοι, ὡς κεκέλευτο ὑπὸ
 Κύρου, δῶρα ἄγοντες: quem locum laudans Suidas et ex
 eo Phauorinus v. ἐγκέλευσοι legit, προσηῶγον τῶ Κυαζά-
 ρει δῶρα, οἱ μὲν καθ' ἑαυτῆς, οἱ δὲ ὑπὸ Κύρου ἐγκέ-
 λευσοι: quae lectio conflata videtur ex vtraque operis
 recensione. nam καθ' αὐτῆς, quae est etiam cod. Guelf.
 lectio, Xenophon scripsit haud dubie in prima recen-
 sione, vt in secunda ὑπὸ Κύρου ἐγκέλευσοι pro ὡς κεκέ-
 λευσο

λευσο ὑπο Κύρου. nam in codd. Brodaeī scriptum erat ὡς ἐγκέλευσοι ὑπὸ Κύρου, sed in codd. Guelf. et Leid. ὑπὸ Κύρου ἐγκέλευσοι [v. Oudend. ad Tho. Mag. p. 113.] Cic. 6. ep. 10, 8. ita dixit *per me ipse*, h. e. *sponte mea neque rogatus*. v. Ducker. ad Thuc. 6, 40. p. 404. et Abresch. dilucc. Thucydid. p. 608. Plut. V. Sul. 27. p. 221. T. 3. πρῶτον μὲν ἄμοσαν ἀφ' ἑαυτῶν παραμενεῖν. Xen. Anomn. 1, 2. 9. τὰς μὲν τῆς πόλεως ἀρχοντας ἀπὸ κυάμης καθίσασθαι et ap. Plat. Cratyl. 35. ἀπὸ τέτων et διὰ τέτων idem valent. Editt. Lipsf. primae legunt, *efficiendo*: vt Παῦλος ἀπόστολος, ἐκ ἀπὸ ἀνθρώπων Paulus Apostolus non ab hominibus, vt Belgicae, in quibus tamen additum est hoc exemplum, τοῖς φιλοσοφῆσι ἀπὸ ἡμῶν· qui ex professo philosophaturi sunt. Laërt. p. 117.

propter, seu prae] Liban. ep. 20. ἐθαύμαζον τὸν κρεάτισον Ἐρμογένην ἀπὸ τῆς φιλοσοφίας. Plut. apophthegm. Laconn. p. 217. T. 8. ἀπὸ τῶν οἰσευμάτων τῶν βαρβάρων εἰδὲ τὸν ἥλιον ἰδεῖν ἐσιν. Conf. Georgius Vindicc. p. 150. Phaurinus v. ἀπὸ, Ἀπὸ, πρόθεσις, — σημαίνει καὶ αἰτίαν. Ἰώσηπος, ὁ μὲν οὖν ὄφεις, εὐθύς δακῶν, ἀπέκτεινεν ἀπὸ τῆ ἰῆ. Vitruu. 2, 8. *Neque is rex ab inopia id fecit*. Neque aliter Hebraei vtuntur praepositione *et* et *pro* quos adeo scriptores N. T. secuti sunt, vt Matth. 13, 44. 14, 26. v. Noldius Concordant. in *et* n. 26. 29. et in *pro* n. 12. 14. In editt. Lipsf. primis legitur, *et huc refer ea loca, in quibus ἀπὸ reddendum per propter seu prae: vt καὶ ἐκ ἡδύνατο ἀπὸ τῆ ὄχλης et non poterat prae turba: ἀποψυχόντων δὲ ἀνθρώπων ἀπὸ φόβου* Luc. 21, 26. *extabescentibus hominibus propter timorem: ἀπὸ λύπης κοιμώμενος prae tristitia dormiens: i. e. somni causa est tristitia*. Eadem haec leguntur in editt. Belgg. sed omissis tamen verbis *i. e. somni causa est tristitia*: quorum loco adiecta sunt ista, ἀπὸ κτίσεως κόσμου *per creationem mundi* Rom. 1,

20. ἀπὸ τῶν καρπῶν αὐτῶν *ex fructibus eorum* Matth. 7, 16.

ordo] Herodo. 3, 75. ἀρξάμενος δὲ ἀπ' Ἀχαιμέ-
νεος, ἐγενεηλόγησε τὴν πατριὴν τῆ Κύρου. Theophr.
charr. 2, 1. ἀπ' αὐτῆ ἀρξάμενος πάντας, ἐπὶ τὸ ὄνο-
μα αὐτῆ κατενεχθῆναι.

locus] Herodo. 3, 86. καταθορόντες ἀπὸ τῶν ἵπ-
πων. Id. 1, 134. τὰς δὲ ἑκατάτω οἰκόντας ἀπ' ἐωϋ-
τῶν. add. 7, 107. Polyb. 3, 85. οἱ δ' ἀπ' ἐρᾶς —
αὐτοῖς προσέπιπτον. Herodo. 3, 75. ἀπῆκε ἐωϋτὸν ἐπὶ
κεφαλὴν φέρεσθαι ἀπὸ τῆ πύργου κάτω. Charit. 1, 3.
πεσῶν ἀπὸ κλίμακος ἐν ἀγρῶ. Marc. 9, 8. καταβαι-
νόντων δὲ αὐτῶν ἀπὸ τῆ ὄρου. Xen. Cyr. 6, 3. 4. ὅτι
ἀπὸ τῆ στρατοπέδου εἶεν. vbi Zonarae libri habent ἐκ
τῆ στρατοπέδου. id. 8, 3. 5. καταβεβηκότες ἀπὸ τῶν
ἵππων. Id. 8, 2. 3. τέτοις ἐπεμπεν ἀπὸ τραπέζης. Sed
Joh. 18, 28. ἄγουσιν — τὸν Ἰησοῦν ἀπὸ τῆ Καιιάφου
εἰς τὸ πραιτώριον, h. e. *ex aedibus Caiphae*. Xen. Cyr.
7, 4. 2. ἀπ' ἀμφοτέρων τῶν Καρῶν παρησαν. add.
Matth. 26, 47. coll. Marc. 14, 43.: Theocr. Id. 29, 4.
ὄλας — ἀπὸ καρδίας. Theophr. charr. 17, 1. ἀπὸ ψυ-
χῆς. Marc. 7, 4. ἀπὸ ἀγορᾶς *e publico reuerfi*: vbi v.
Raphelius, Loefnerus, Palaietius, Munthius, et index
Graecit. Theophrast. v. ἀπὸ. Intell. γινόμενοι vel ἐλ-
θόντες. Editt. Lipff. primae et Belgicae legunt, *vel lo-*
cus: vt, ἰδὲ μάγοι ἀπὸ ἀνατολῶν *ecce magi ab oriente*
Matth. 2, 1.

tempus] Et tum saepe idem valet quod *μετὰ* atque
adeo reddi Latine praepositione *post* debet, cuius vim
etiam praepositio *ab* habet. Herodo. 1, 82. ἀπὸ τότε
τῆ χρόνου. Il. 9, 54. ἀπὸ δ' αὐτῆ [δείπνου] θωρήσ-
σοντο. vbi Eustath. p. 697. 59. ἀντὶ τῆ, μετὰ τὸ δείπ-
νον. v. Phauorimus v. ἀπό. Herodo. 5, 18. ὡς δὲ ἀπὸ
δείπνου ἐγένοντο διαπίνοντες. add. 1, 126. 6, 129. conf.
Portus Lex. Ion. v. ἀπό. Ctesias exc. Pers. 45. τεσ-
σαρακοστῆς — ἡμέρας διαγενομένης ἀπὸ τῆς τῆ πατρὸς
τελευ-

τελευτῆς. Thuc. 7, 43. ἀπὸ τῆ πρώτης ὕπνου vbi v. Duckerus Pausan. 6, 10. p. 476. ἔσηκε δὲ ἐπισθεν τῆ Διὸς τῆ ἀπὸ μάχης τῆς Πλαταιάσιν ἀνατεθέντος ὑπὸ Ἑλλήνων. Coelius ap. Cic. 8. ep. 4. 1. a repulsa h. e. post repulsam. Sed ap. Clem. Alex. Strom. 4. p. 522. D. Colon. ἀπὸ ἀνδρός est ab concubitu, post concubitum. Polyb. 8, 22. διὰ τὸ γεγονέναι τὸν πότον ἀφ' ἡμέρας.

Olearius — p. 21. Suart.] Hic enim intelligi iubet γνώμης, aut βελῆς, vel ψυχῆς siue καρδίας aut αἰτίας aut φωνῆς. Certe Herodian. 1, 4. 21. ita dixit ἐκ μιᾶς φωνῆς vt Demosth. p. 1464. T. 2. ἐκ μιᾶς γνώμης. Polyb. 10, 32. et Plut. v. Dion. 27. p. 194. T. 6. ἀπὸ μιᾶς ὁρμῆς. Conf. Stanleius ad Aeschyl. Agam. 732. p. 800. Londin. p. 814. T. 2. Pau. et Palaietus ad Luc. d. l. Editt. Lipff. primiae et Belgg. habent, vel tempus, ἀπὸ τῆς ὥρας ἐκείνης ab illa hora. Et huc Fullerus lib. 1. Miscell. c. 1. refert illud Luc. 14, 18. et coeperunt ἀπὸ μιᾶς scil. ὥρας, id est statim, continuo se excusare, vt exacte Syriaco κτησ παρααχεῖμα respondeat. Sed Belgicae addunt, haec, Sed vid. quae in contrarium urget D. Olearius de stylo N. T. p. 10.

[Materia] Editt. Lipff. primae et Belgicae legunt, vel materia: vt ἐνδυμα ἀπὸ τριχῶν καμήλης vestimentum e pilis cameli. Et huc pertinet illud, quando σέρησιν seu priuationem, significat [Belgg. notat]: vt, Erant sanctae ἀπὸ πνευμάτων πονηρῶν a spiritibus malis.

Ad p. 239. [construitur etiam cum aduerbiis] Vt ἀφ' ὅτε Esr. 5, 12.: sed Complut. habet ἀφ' ὅτε. quod sane magis Graecum est. Thuc. 2, 8. ἀφ' ἧ dixit vt Aristoph. Plut. 969. 1114. et Xen. Cyr. 1, 2. 9., qui tamen ib. 1, 2. 13. addidit χρόνος et Herodo. 4, 116. ἀπὸ τέττε von der Zeit an: sed τὸ ἀπὸ τῆδε Thuc. 2, 46. Xen. Cyr. 4, 2. 12.: ἀπὸ τῆδε apud Plato Cratyl. 31. est ex hoc, bey Gelegenheit dessen. In editt. Lipff. primis, haec obseruatio deest. Sed editt. Belgg. legunt,

legunt, *construitur etiam cum aduerbiis: ἀπὸ ἄρτι ex hoc Matth. 26, 29.: ἀπὸ τότε ex eo, ἀπονῶν ex nunc.*

interdum redundat] Vt, ἀπ' ἐρανόθεν Il. 9, 365. Odyf. λ', 18. μ', 381. Hesiod. Ἄσπ. 384.: ἀπ' ἐντεῦθεν Polyb. excc. virtutt. 31. p. 144. T. 3.: ἐπιδαύροθεν τ' ἀπο Pind. Nemm. 3, 147. f. ἀπὸ Τροίηθεν Odyf. ι', 38.: ἀπόπερθεν Theocr. Id. 25, 68. 252.: ἀπειμι πατρίδος ἀπόπερ γαίης Eurip. Phoen. 1767. ἀπονόσφιν Odyf. μ', 33.: ἀπὸ τῆ παραχρημα subito Xen. Hellenn. 1, 1. 21. In editt. Lipsf. primis et Belgicis legitur, *Nota 1. ἀπὸ interdum abundat: ut, ἀπ' ἐρανόθεν coelitus: ἀπὸ μακρόθεν procul: sed Belgicae addunt, Sic Camerarius πλεονάζειν τὸ ἀπὸ existimat Matth. 27, 21.: ἀπὸ σώματος memoriter.*

additur nominibus — vim adverb. habeant] Vt, ἀπὸ σπυρδῆς feri Il. ή', 359.: ἀπὸ τῆ ἀδοκίης Thuc. 6, 47.: ἀπὸ τῆ ἀρχαίης Herodo. 4, 117. ἀπὸ τῆ πάνυ ἀρχαίης Thuc. 2, 15. ἀπὸ παλαιῆ Id. 1, 2.: et ἀπὸ τῆ παλαιῆ Herodo. 5, 58. ἀπὸ παιδίας h. e. παιδιόθεν, Strabo 5. p. 378. Almel.: ἀπὸ παιδίων Herodo. 3, 12.: vt ab infante Sen. de Ira 2, 5.: a puero Cic. 13. ep. 16, 8.: a pueris Terent. Heaut. 2, 1. 2.: a pueris paruulis Id. Adelph. 3, 4. 48. v. Westerhou. ad Andr. 1, 1. 8. in addendis p. 191. b. add. Catull. 65, 26.: ἀπὸ γλώσσης coram, mündlich Herodo. 1, 123. Thuc. 7, 10. Arrian. anab. 2. p. 119.: qui idem ib. p. 72. dixit τὰ δὲ ἀπὸ γλώσσης οἱ ἐντεταλμένα. ἀπὸ αὐτομάτης sponte Thuc. 2, 77.: ἀπὸ τύχης Aristot. ap. Athen. 13, 5. p. 576. et Iamblich. V. Pythag. 13. p. 47. cui formulae ap. Lyfian p. 702. T. 5. opponitur formula ἀπὸ παρασκευῆς, vt ap. Hippocr. vet. medic. 21. p. 25. T. 1. aduerbia καλῶς καὶ ὀρθῶς. Thuc. 3, 91. ἀπὸ σημείων. id. 3, 40. τῆ ἀπὸ τῆς ἴσης ἐχθρῆ Plut. V. Fab. M. 3. p. 437. T. 1. ἀπ' εὐθείας. Thuc. 7, 22. ἀπὸ ζυνθήματος composito, ex composito. Demosth. p. 179. T. 1. ἀπ' ἴσης. Arist. Plut. 377. ἀπὸ μικρῆ h. e. ἀπὸ

ἀπὸ σμικρᾶς δαπάνης Equitt. 535.: v. Ducker. ad Thuc. 8, 88. p. 558.: οὐκ ἀπὸ τρόπου Plato Phileb. 19. p. 42.: ἀπὸ τρόπου Id. Cratyl. 34.: ἐκ ἀπὸ γνώμης Soph. Trach. 392.: v. Abreschius ad Aeschyl. p. 97. T. 2. Caeterum de vi formularum ἀπὸ τῆς κρατίως *sedulo, sincere*: ἀπὸ τῆς βελτίως, ἀπὸ τῆς διακειμένως v. Leopardus emendatt. 1, 21. Hac obseruatione carent editt. Lipss. primae et Belgicae, nisi quod in his legitur, vt ante vidimus, simpliciter, ἀπὸ σώματος *memoriter*.

in compositione notat inde, ex eo] Editt. Lipss. primae et Belgicae legunt, *in compositione ἀπὸ notat inde, ex eo*. Sic Athen. lib. 14. notat, ἀπεθίεν dixisse veteres pro ἀπὸ τινος ἐσθίεν. Et ἀπογεύσασθαι pro ἀπὸ τινος γεύσασθαι. Ἀπελπίζεν inde sperare Luc. 6, 35.

significat velationem: vt ἀποβλέπειν] Certe dicitur et ἀποβλέπειν εἰς τινα Xen. Oecon. 4, 23. et ἀποβλέπειν πρὸς τινα Plato Phaedon. 64.: cuius vtriusque formulae differentiam, quam tamen non ignoramus non teneri ab omnibus, patefacere instituimus in ind. Graecit. Theophr. v. ἀποβλέπειν. Sic Xen. Cyr. 7, 1. 2. ἔση ἀποβλέπων, ἥπερ ἔμελλε πορεύεσθαι, vt legitur in Ald. codd. Brod. quum Iunt. cod. Altorf. Guelf. habeant βλέπων quum ἀποβλέπων etiam magis cadat in eum, qui equo vehitur: intell. εἰς τὴν ὁδὸν vel εἰς τὴν χώραν. In editt. Lipss. primis et Belgicis deest haec obseruatio.

verbi simplicis auget] Herodo. 3, 148. ἀπεθώμαζέ τε, καὶ ἐξεπλήσσετο. vt, ἀπαμελεῖσθαι Herodo. 3, 129. ἀποτολμᾶν Thuc. 7, 67. ἀποκινδυνεύειν Id. ib. 81. Phauorimus: ἀπὸ πρόθεσις — ἐν συνθέσει — δηλοῖ αὐξήσιν, ὅσον ἀποχαρίζομαι. Sic dequeri est valde queri Valer. Flac. 5, 449.: deamare est valde amare Terent. Heaut. 4, 6. 21. vbi v. Donatus. Conf. Gellius 6, 16. 17, 1. In editt. Lipss. primis et Belgg. legitur, Quando-

Quandoque significationem auget: ut ἀποθαυμάζω demior. Reliqua usu obserua: sed in Belgicis inter verba demior et reliqua, inserta extant haec, add. Olear. exercit. philol. in epist. Dom. XVIII. Trin. p. 406.

eam non auget] Nam quod Eustath. ad Il. ζ, p. 641. 26. de verbis γυῖω, et ἀπογυῖω praecipit, ea habere τὴν αὐτὴν ἐρμηνείαν, καὶ ἐν προθέσει, καὶ δίχα προθέσεως id in multa alia huius generis verba cadit. Vt, ἀπομνησθῆναι Il. β', 772. ἀποσαφῆναι Plato Cratyl. 1. ἀποκνεῖν Plato Phoen. 35.: ἀποτρέχειν pro τρέχειν Ex. 10, 24. ἀποθλίβειν pro θλίβειν, Sym. Pf. 5, 9.: ἀποπειραῖσθαι et πειραῖσθαι sunt synonyma ap. Herodo. 1, 46. Xen. Cyrop. 2, 3. 3.: ἀφηγεῖσθαι id. qd. ἡγεῖσθαι Xen. Cyr. 2, 3. 10.: ἀπομιμῆσθαι et μιμῆσθαι ap. Plat. Cratyl. 36. 38. Sic ἀποκοιμᾶσθαι est dormire Xen. Cyr. 2, 4. 17.: ἀποσπένδειν id. qd. σπένδειν Odyf. γ', 393.: ἀπομείβεσθαι id. qd. ἀμείβεσθαι Odyf. α', 63. coll. 44. ἀποδέχεσθαι id. qd. δέχεσθαι Il. α', 95. coll. v. 112.: ἀπομνῦναι Odyf. β', 377. coll. v. 378.: sed ap. Xen. Cyr. 6, 1. 2. est, negare, interposito iureiurando. ἀποσάξεσθαι Herod. 8, 118. id. qd. σώξεσθαι 5, 98. ἀποχρηῖσθαι id. qd. χρῆσθαι vt abuti valet uti ap. Cic. 9. ep. 6, 13. N. DD. 2, 60. vbi v. Dauifius: absolui pro solui, Sulpic. Seu. H. S. 1, 11. 6. et ibi Vorffius. Sic ἀπαντίον Herodo. 7, 34. id. qd. ἀντίον. ἀπαντικρῦ Theophr. charr. 21, 2. id. qd. ἀντικρῦ v. Tho. Mag. h. v. conf. Proluff. de vitiis Lexx. N. T. 5, 3. p. 127.

reliqua usu obseruanda sunt] Nam praepositio ἀπό in verbis compositis respondet proprie praepositioni Latinorum ab, vt ἀπέρχεσθαι, ἀπιέναι, ἀποφοιτᾶν [Plato Gorg. 44.] abire, ἀπογίνεσθαι mori Herodo. 2, 85. 3, 111. 5, 4.: vbi refertur ad γίνεσθαι nasci v. Valcken. ad Herodo. 2, 136. p. 169. s. vt ἀποβίην Ctes. exc. Persicc. 44. vbi synon. τελευτᾶν nos in lingua patria ita vsurpamus nomen das Ableben, ἀποβίωσις. sic ἀπέργειν abarcere Aeschyl. Choeph. 567.: ἀποψηφίζεσθαι
absoluere

absoluere Aeschin. p. 178. T. 3. vbi refertur ad verbum *καταδικάζειν*. Sic *ἀποδέρειν excoriare: abziehen* Herodo. 4, 60.

In multis verbis compositis idem valet, quod particulae Latinorum *de, se, re*, vt *ἀπογίγνεσθαι decedere: abgehen* Thuc. 2, 98.: vbi refertur ad verbum *προσγίγνεσθαι accedere*. *Ἀπομανθάνειν dediscere* Plato Phaedon. 45.: v. Phauorinus v. *ἀπό*. *Ἀπελπίζειν desperare* Polyb. 1, 19.: *ἀποσπεύδειν detinere, dehortari* Herodo. 7, 18.: vbi refertur ad verbum *ἐπισπεύδειν*. *Ἀπολοφύρεσθαι* Thuc. 2, 46., et *ἀποκλαίειν* Herodo. 3, 65. *deplorare, deflere, beweinen*. *Ἀποκρίνειν discernere* Herodo. 8, 7. *ἀποδοκιμάζειν reprobare* Theophr. charr. 4, 3.: *ἀπαγγέλλειν renuntiare* Xen. Ages. 8, 3.: *ἀποκαλέειν reuocare* Herodo. 4, 203. Xen. Cyr. 1, 4. 25.: *ἀπάγειν reducere* Herodo. 7, 164.: *ἀποδος* *reditus* Id. 4, 97. *ἀποπέμπειν remittere* Xen. Cyr. 8, 4. 13. *ἀπελαίνειν equo vehi* Id. 4, 1. 3. *ἀπολαμβάνειν recipere* Arist. Nubb. 1138. *ἀποφραγγύναι obstruere* Thuc. 7, 74.: *ἀποικοδομῆν* Id. ib. 73. *ἀποββάπτειν obsuere, zunähern* Herodo. 1, 123.: *ἀποδοκεῖ displicet* Herodo. 8, 111.: *ἀπαρέσκειν displicere* Thuc. 1, 38. *ἀφιέναι dimittere* Cyr. 4, 1. 5.: *ἀφοσιῶν expiare* Plato Euthyph. 4. vbi v. not. 13. *ἀποκηδεύειν elugere* Herodo. 9, 31. quam vim *ἀπό* habet in multis aliis verbis vt, *ἀποσράττηγος* Demosth. p. 669. T. 1. h. e. *expraetor: ex praetore* Gloss. vett. *Emeritus* — *ἀπολειτεργήσας, ἢ ἀποσρατευσάμενος*. *Ἀποτύπτεισθαι* h. e. interprete Hesychio, *παύεισθαι τῆ τύψασθαι* Herodo. 2, 40. vbi v. Valckenar. *ἀποφοιτᾶν* h. e. *παύσασθαι φοιτῶντα, ὃ ἔστι μανθάνοντα*. laudat e Lysia Eustath. ad Il. σ', p. 1167. 23.: *ἀποδειπνεῖν finem facere coenae, finire coenam, abspeseri* Iambl. V. Pyth. 21. p. 82. f. vid. Valcken. ap. Pierf. ad Moer. p. 400. f. et ad Herodo. 9, 31. et Findeisen. ind. Graecit. Gorg. v. *ἀποφοιτᾶν*.

Sed ἀπό in multis verbis compositis habet vim particulae priuatiuae ᾱ. Etym. M. v. ἀπότριχες p. 131. 28. τῆς ἀπὸ προθέσεως ἀντὶ τῆς ᾱ σερήσεως κειμένης. Gregor. p. 251. ἀποτιμότερες δὲ τὰς ἀτιμότερες λέγουσιν [Iones] vbi v. Koenius, add. Eustath. ad. Il. 9, p. 727. 19. Haec glossa sumta est ex Herodo. 2, 167. vt ἀπότιμον legitur ap. Soph. Oed. Tyr. 215. pro ἀτιμον. Et in aliis exprimit negationem, ἀπόφασιν [Plat. Cratyl. 38.] v. Phauor. v. ἀπό. vt ἀπόφημι nego Plato Cratyl. 31. ἀπέπειν id. qd. ἀπαρνεῖσθαι v. Harpocr. v. ἀπειπεῖν abnuere Il. ᾱ, 515. vbi refertur ad verbum κατανεύειν annuere: vetare Herodo. 3, 153.: vt ἀπαγορεύειν 6, 81. 8, 116.: ἀπολέγεσθαι Plut. V. Lyc. 22. p. 130. T. 1. v. Pe. Faber. Agonist. 1, 8. et Gefner. ad Lucian. Philopatr. 18. p. 605. T. 3. Reiz. Sed ἀπορχεῖσθαι ap. Herodo. 6, 129. est saltando perdere: vertanzen: et Athenaeus 14, 17. p. 640. B. docet, Theopompum in Phineo verbum ἀπεσθίειν ita vsurpasse, vt esset μὴ ἔσθίειν. Et vt ἀπομάχεσθαι est propulsare impetus hostium: v. Xen. Cyr. 3, 1. 1. 5, 2. 1.: ita ἀπόμαχοι sunt, inutiles ad pugnandum, et μάχιμοις opponuntur ap. Arrian. anab. 3. p. 174. Blanc. Sed de verbo ἀπολιθῆσθαι lapidem fieri: in lapidem conuerti Palaeph. fab. 32, 4. 16. aliisque similibus v. ind. Graecit. Palaeph. h. v. et Gatackerus ad Anton. 6, 30. Nec tantum seniores dicti sunt ἀφελικέσσοι ab antiquis scriptoribus, sed etiam impuberes a recentioribus v. Herodi. fragmm. p. 475. Pierf. Moeris v. ἀφελικέσσαν. Tho. M. v. ἀφελικέσσαν inprimisque Phrynichus προπαρασκ. σοφισ. ap. Montefalc. bibl. Coiflin. p. 465. Nam et seniores et impuberes, absunt ab adolescentia et iuuentute, h. e. ab ἡλικίᾳ i. νεότητι, quae etiam a Latinis simpliciter aetas dicitur. v. index Graecit. Aeschin. v. ἡλικία.

Praeterea de hac praepositione tenenda a studiosis linguae Graecae sunt ista. Et primum quidem nunquam redundat; vt, πύργον ἀπὸ προγόνων h. e.

πύργον

πύργον προγόνων Musae. 32. vbi v. Henricius: sed potest etiam accipi ita, vt intell. artic. τὸν post πύργον Lucret. 2, 50. *neque fulgorem reuerenter ab auro h. e. auri.* Virg. Georg. 2, 143. *dulces a fontibus undae h. e. fontium:* sed saepenumero deest: vt, ἡ Ἀττικὴ γὰρ πρὸς νότον κέειται, πολλὸν τῆς Δήμου Herodo. 6, 139.: ποῖ Φεύγωμεν Ἀπίας χθονὸς Aeschyl. Suppl. 784.: τὰς πολυχρύσας Πυθῶνος — ἔβας Soph. Oed. tyr. 152. εἰ μὴ πεπύσμην ταυτὶ τῶν σάφ' εἰδόντων Arist. Theophr. 603. v. Spanhemius ad Callim. h. in Dian. 35.

Deinde haec praepositio saepissime iungitur genitio nominum, etiam pronominum praemisso articulo, ita vt hae formulae reddi Latine debeant nominibus vel substantiuis vel adiectiuis. Lucian. Sympos. p. 636. T. 2, Graeu. οἱ ἀπὸ φιλοσοφίας καὶ λόγων. S. Empir. c. mathem. 1, 13. p. 285. Fabr. τὰς ἀπὸ τῆς γραμματικῆς. Athen. 1, 2. p. 2. B. οἱ ἀπὸ παιδείας ἐνιδίτι. Athenag. Apol. 2. p. 14. Oxon. τὰς ἀπὸ φιλοσοφίας. S. Empir. c. math. 3, 59. p. 320. οἱ ἀπὸ τῶν μαθημάτων. Id. ib. 11, 3. 49. p. 700. οἱ ἀπὸ τῆ βίβη vbi v. Fabricius et Hemsterhus. ad Poll. 10, 190. p. 1385. Plut. V. Cat. min. 4. p. 47. T. 5. τῶν ἀπὸ τῆς Στοᾶς φιλοσόφων. Plut. V. Brut. 2. p. 226. T. 6. πρὸς τὰς ἀπὸ Πλάτωνος qui ab Eusebio c. Hierocl. p. 518. A. Colon. dicuntur Πλατῶναιοι. Xen. Cyr. 7, 1. 21. οἱ ἀπ' ἐκείνων h. e. *posterii Aegyptiorum:* vt οἱ ἀφ' Ἡρακλέους Thuc. 1, 24.: h. e. οἱ ἀφ' Ἡρακλέους γεγονότες *posterii Herculis*, Heraclidae Isocr. ad Phil. p. 250. Bas. a 1571.: οἱ ἀπὸ Πελοποννήσου h. e. Πελοποννήσιοι Herodo. 8, 79.: Demetr. Phal. π. ἐρμην. 322. οἱ ἀπ' Ἰσοκράτους qui ab eodem f. 12. οἱ Ἰσοκράτειοι dicuntur, vt a Gellio 18, 8. *Isocratii* h. e. *qui sunt ab Isocrate* Quintil. 4, 2. 31.: οἱ ἀπὸ Ἰταλίας Hebr. 13, 24.: οἱ ἀπὸ τῆς Ἰωνίας *Ionici* S. Emp. c. mathem. 9, 2. 64. p. 566.: add. Act. 5, 9. 10, 38. coll. Marc. 1, 24. 10, 47.: οἱ ἀπὸ Νέας πόλεως Iustin. M. Apol.

I, I.: εἰς ἀπὸ Σπάρτης unus *Spartanus* Soph. Electr.
 703.: add. v. 709. Matth. 27, 57. coll. Marc. 15, 43.:
 οἱ ἀπὸ τῆς πόλεως Polyb. 5, 70. Palaeph. Fab. 43, 2.:
 οἱ ἀπὸ τῆς ἐν Ῥώμῃ συγκλήτης βελῆς Zosim. 2, 49. I.:
 sed Herodo. 7, 11. I. δύο ἀνδρῶν τῶν ἀπὸ συγκλήτης.
 Οἱ ἀπὸ ὑπατείας *consulares* Herodi. 7, 1. 21. intell.
 γενόμενοι v. Viger. ad Euseb. P. E. 9, 32. p. 44. b.
 Colon.: τὸ ἀπὸ Ξέρξεω h. e. *supplicium* Herodo. 8, 15.:
 τῶν ἀπὸ τῆς θαλάσσης τῆς ἀπὸ νῆς ἀσπαζομένων
 Charit. 8, 6. vbi v. Doruillius p. 703. Amstel.: τὰ
 ἀπὸ τῆς μητρὸς *genus maternum* Aeschin. p. 561. T. 3.
 Reifk. τὰ π' ἐμῆ *res meas* Arist. Plut. 100.: τῆς ἐωυτῆ
 γυναικὸς τὰ ἀπὸ τῆς δειρῆς *uxoris suae monilia* Herodo.
 1, 51.: τὰ ἀπὸ τῆς Ἀλκιβιάδης h. e. *promissa* Thuc.
 8, 48. τὰ ἀπὸ τῆς χώρας *res rusticae* Polyb. 4, 81.:
 ὁ ἀπὸ τῆς τραπέζης *mensarius* Isocr. trapez. p. 472.
 T. 2.: τοῖς ἀπὸ τῆς στρατοπέδου Zosim. 1, 70. 4.: οἱ
 ἀπὸ σκηνῆς καὶ θεάτρης Plut. V. Sul. 2. p. 176. T. 3.:
 οἱ ἀπὸ Ἱεροσολύμων γραμματεῖς Matth. 15, 1. et ibi
 Raphelius: τὸ ἀπὸ Κορίνθου ναυτικὸν Thuc. 2, 80. ἢ
 ἀπὸ τῆς σώματος ἐργασία Demosth. p. 1357. T. 2.:
 τὸ γένος τὸ ἀπ' ἐκείνων Thuc. 1, 126. conf. Abresch.
 dilucc. Thuc. p. 602. — Constituitur denique etiam
 cum datiuo vt πύλῃσι — ἀπέργετε Aeschyl. Choëph.
 567.: et postponitur nominibus, vt μηρίων ἀπο Arist.
 Auu. 1516.

Caeterum studiosi harum literarum, qui in emendan-
 dis scriptorum veterum libris versari aliquando recte,
 atque vtiliter velint, teneant, praepositionem ἀπὸ esse
 a librariis non semel praepositione ὑπὸ commutatam,
 quo tamen non referendi sunt omnes loci, quibus pas-
 siva verba cum praepositione ἀπὸ coniuncta leguntur.
 Nam haec verba construuntur in veterum quidem pro-
 borumque auctorum libris cum praepositione ὑπὸ fere
 tum, quum significatur, rem aliquam fieri, vel factam
 esse, ab eo ipso, cuius nomen additum est; sed quum
 ostenditur

ostenditur aliquem seiunctum, separatum, relictum esse ab aliquo, aliquid fieri, factum esse, ab re aliqua, vel auctoritate, suafu, iussu, hortatu alicuius: tum sequitur eadem illa verba praepositio *ἀπό*, ita ut sit, *per*, *διὰ ex*, *opera* v. Ienius Ferc. literar. p. 17. et Abreschius dilucc. Thucc. p. 308. 625. f. Obsl. misc. Vol. 3. p. 427. Sic, *μόνη μονωθεῖσ' ἀπό πατρὸς, καὶ μητέρας* Eurip. Iphig. Aul. 669. vbi v. Barnesius add. Aeschin. Socr. 2, 11.: Nam auctores recentiores, minusque probi, ut scriptores N. T. verba passiva promiscue construxerunt cum utraque praepositione, *ἀπό*, et *ὑπό* ut *ἤθελε δὲ μέσος ἀπό Καλλιμάχου ὄραθῆναι* Charit. 6, 4.: *ἀπό τῆς Τυλλίης ἀναχθῶσι* Dion. Halic. Archaeol. 4, 8. vbi cod. Vatic. *ὑπό* ut Matth. 16, 21. Cod. Cantabr. *παθεῖν ὑπό* pro *παθεῖν ἀπό*. Act. 2, 22. *ἄνδρα ἀπό τῆς θεῆς ἀποδεδειγμένον* vbi v. Loefnerus. Conf. Obsl. misc. Vol. 6. p. 298. Sic vero mirandum non est etiam librarios recentiores in Atticorum scriptis saepius pro *ὑπό* substituisse *ἀπό*. ut ap. Isocr. Paneg. 9. *εἰς τὴν ὑφ' ἡμῶν ἀφορισθεῖσαν* vbi Mediol. habet, *ἀφ' ἡμῶν*. quam scripturam reuocare placuit Moro, cuius v. not. F. p. 22. Xen. Apomn. 2, 2. 3. *ὑπό τίνων — μείζονα εὐεργετημένους, ἢ παῖδας ὑπό γονέων* ut Zeunius quoque e Stobaei libris rescripsit pro *ἀπό γονέων*. Xen. Cyr. 5, 3. 15. *βεβλάφθαι ὑπ' αὐτῆς* vbi cod. Guelf. *ἀπ' αὐτῆς*. Id. ib. 1, 1. 2. *ὠφελόμενοις ὑπ' αὐτῶν* cod. Brem. *ἀπ' αὐτῶν*.

Sic permutata inter se sunt in libris antiquis verba haec: *ἀπάγειν* et *ὑπάγειν* ap. Plat. Apol. 20.: vbi v. not. 10. *ἀπαντᾶν* et *ὑπαντᾶν* ap. Theophr. char. 8, 1. Xen. Cyr. 4, 2. 9. 5, 4. 9.: *ἀποδέχασθαι* et *ὑποδέχασθαι* ap. Palaeph. fab. 5, 2.: *ἀποφέρειν* et *ὑποφέρειν* apud Xen. Cyr. 7, 4. 5. Plura exempla permutationis verborum e praepositionibus *ἀπό* et *ὑπό* compositorum habet Locella ad Xen. Ephes. p. 283. Sed

praepositio ἀπό a librariis commutata in verbis compositis inuenitur etiam praepositionibus ἀνά, ἐκ, ἐπί, κατὰ, παρὰ, πρό vt ἀνακαθαρῆνται et ἀποκαθαρῆνται Xen. Cyr. 2, 2. 15.: ἀπαιτήσεως et ἐπαιτήσεως Il. ψ, 593. ἀπαμύνασθαι et ἐπαμύνασθαι Il. ω, 369. ἀπεκάλει et ἐπεκάλει Xen. Cyr. 4, 5. 6. ἀπέκειντο et ἐπέκειντο ap. Aeschin. Socr. 1, 12. vbi v. not. 10. ἀπελθεῖν et ἐπελθεῖν et ἀνελθεῖν ap. Xen. Cyr. 5, 4. 20.: ἀπολέλοιπας et ὑπολέλοιπας ap. Aeschin. Socr. 3, 3. vbi v. not. 10. ἀποβαλέσης et ἐκβαλέσης ap. Theophr. charr. 10, 2.: ἐξελόντες et ἀφελόντες ap. Xen. Cyr. 5, 3. 2.: ἀποκαταστήσαι et προκαταστήσαι Theophr. charr. 7, 3.: ἐπέλιπον et ἀπέλιπον ap. Isocr. Aeginet. p. 930. Bas. a. 1571.: ἐφορῶντες et ἀφορῶντες Xen. Cyr. 6, 3. 3. conf. Obsf. miscell. Vol. 3. p. 413. Sic verba ἀπαγγέλλειν et ἐπαγγέλλειν multis in locis librorum vett. a librariis inter se commutantur v. Doruillius ad Charit. p. 413. et viri docti qui ab eo laudantur. Gen. 49, 10. pro ἀναστήσεται in reliquiis Aquilae reponi debet ἀποστήσεται.

ἐκ vel ἐξ] Editt. Lipsf. primae et Belgicae, ἐκ vel ἐξ significat, a, ab, ex: et notat: — Vid. Apoll. Lex. Homer. h. v. p. 328. Parisf.

caussum efficientem — vel πρὸς] Hom. Odyf. α, 33. ἐξ ὑμέων γάρ Φασι κάκ' ἔμμεναι. Il. α, 63. καὶ γάρ τ' ὄναρ ἐκ Διὸς ἐστίν. Bion. fragm. p. 245. Vrsin. βραχὺν ἐκ μοίρας ἐλάχομεν χρόνον. Herodo, 2, 121. 5. ποιῆεν τὰ ἐκ τῶ πατρὸς προσταχθέντα. Id. 5, 32. τὰ ἐκ τῶ Ἀριστογόρεω λεγόμενα. Id. 2, 151. τὸ — ποιηθὲν ἐκ Ψαμμιτίχου. Id. ib. 172. τὸ ἐκ τῶν ἀστῶν ποιούμενον. Id. 1, 160. πρησσόμενα ἐκ τῶν Μιτηλυναίων. Id. 1, 69. τινὲς — εὐεργεσία — ἐκ Κροίσου — γεγонуῖαι. Arrian. anab. 6. p. 408. ἄδεια ἐδόθη ἐξ Ἀλεξάνδρου. Isocr. Paneg. p. 161. T. 1. τοῖς ἐκ τῶν θεῶν γεγούσι. Zosim. 3, 18. 8. ἐκ τῶν ἐφεσηκότων τῆ μηχανῆ πανταχόθεν — καταβαλλόμενοι. Herodo. 2,

148. τὰ ἐξ Ἑλλήνων τείχεα *castella ab Graecis condita*. Marc. 7, 11. ὁ ἐὰν ἐξ ἐμῆ ὠφελῆθῃς· vbi v. Heupelius, itemque Stephanus ad Herodo. p. 738. Gronou. Stolberg. ad Soph. Ai. 27. p. 115. Obseruatt. miscell. Vol. 3. p. 427. Reizius ad Lucian. Eunuch. 3. p. 352. T. 2. Sic, οἱ χιλιάρχοι — ἐκ βασιλείως εἰσὶ καθεστηκότες Xen. Cyr. 8, 6. 5. add. Arrian. anab. 2. p. 81.: ἐκ Διὸς πάσχω κακῶς Aeschyl. Prom. 758.: add. Odyf. β', 134.: τελευτήσαντα ἐκ τῆ τρώματος. Herodo. 3, 29.: ἠσθένησε ταύτην τὴν νόσον, ἐξ ἧς ἀπέθανεν, Isocr. Aeginet. p. 531. T. 2.: ἐξ ἧς [νόσθ] ἐτελεύτησεν Ilaeus p. 9. T. 7. Reisk.: ἐκ τῆς ἀσθενείας ταύτης συνέβη τὸν Ὅμηρον τελευτήσαι Herodo. V. Hom. 36. nos in sermone patrio dicimus, an etwas sterben.

Instrumentum, quod fere ablatiuo exprimitur, indicatur saepe interuentu praepositionis ἐκ, vt, λείας — κατηναρισμένας ἐκ χειρὸς Soph. Ai. 26. f. v. Stauerem. ad Hygin. fab. 20. p. 65. et Munckerus. Sed ap. Plat. Cratyl. 40. p. 83. ὅσα ἐκ τινος ἀριθμῆ ἀναγκαῖον εἶναι h. e. quae ex aliquo numero constare, numero aliquo contineri necesse est. Caeterum in editt. Lipff. primis et Belgicis legitur, *causam efficientem*: Matth. 1, 20. Quod natum in ea est ἐκ πνεύματος ἁγίου a Spiritu sancto est. Matth. 5, 37. Rom. 11, 36. Joh. 6, 65. confer v. 45. [Bellg. add. 45.]

causam materialem] Plato Cratyl. 41. p. 85. τὸ μὲν πολὺ ἴσως ἐκ προσηκόντων ἂν εἴη γραμμάτων — τῶν ὀνομάτων τὰ μὲν ἐκ προτέρων συγκείμενα — τὰ σοικεῖα — ἐξ ὧν τὰ πρῶτα ὀνόματά τις συνθήσει. Athen. 11, 10. p. 483. C. πίνισιν ἐκ κεραμέων ποτηρίων. Editt. Lipff. primae et Belgicae habent, *quia potest Deus ἐκ λίθων τέτων ex lapidibus* [Belgg. addunt his] sed verba e *spinis* Lipff. primae omittunt. — Sed saepe omnino *causam* exprimit haec praepositio, ita vt conuerti Latine praepositionibus *ob, propter, per, proae, pro*

pro debeat. Xen. Apomn. 1, 2. 31. ἐξ ὧν *quapropter*:
 vt ἐξ ὅτῃς Cyr. 2, 4. 6.: et *ex quo* Cic. Lael. 7.: ἐκ τῆς
propterea Cyr. 1, 6. 10.: Soph. Oed. Col. 646. ἐκ
 μικρῆ λόγῳ *ob leuem causam*. add. Zosim. 4, 6. 7. v.
 Abresch. ad Aeschyl. p. 407. T. 1. Albertius et Loef-
 nerus ad Matth. 12, 37. et Krebsius ad decr. Athenn.
pro Hyrc. p. 435. f. Sic Lat. *ex pro propter* ponitur
 v. Kortte ad Cic. ep. 16. 21. 5.: Charit. 8, 5. ἐκ
 τῆς χαρᾶς δάκρυα ἀφῆκε et ib. c. 6. λειποψυχῶν ἐκ
 τῆς παραδόξῃ χαρᾶς. Sed Thuc. 1, 120. ὡς περ καὶ
 ἐν ἄλλοις ἐκ πάντων προτιμῶνται schol. ἀντὶ τῆς ὑπὲρ
 πάντας. Hesych.: ἐκ, καὶ ἀντὶ τῆς πρό v. Abresch.
 diluce. Thucc. p. 117. — Sed *conuenientiam* indicat ap.
 Arist. Thesmoph. 99. σφόδρ' ἐκ τῆς σῆς τρόπῃς. add.
 Plato Apol. 22. et ἐκ σαυτῆς λέγεις Soph. Electr. 344.
 est, et nihil per te ipsa, tua sponte dicis: nam opp. κεί-
 νης διδάκτά.

motum de loco, vel re] Herodo. 4, 5. ἐκ τῆς οὐρανῆς
 φερόμενα χρύσεια ποιήματα. Id. 1, 36. ὀρμεώμενος δὲ
 οὗτος ἐκ τῆς ἔρεος τῆς, vt ib. 24. ὀρμασθαι — ἐκ
 τῆς ἀραντος. Soph. Aiac. 800. ἐξ ἔδρας ἀνίστατε. add.
 Theophr. charr. 26, 2. id. 4, 2. Charit. 8, 6. ἡμεῖς ἐξ
 Αἰγύπτῃς πλέομεν ἔμποροι. Id. 5, 3. καταπηδήσας ἐκ
 τῆς ἵππῃς. Anacr. Od. 45, 8. ἐξ αὐτῆς *e rugna reuer-*
sus: intell. γενόμενος vel ἐλθὼν vbi v. annott. nostrae.
 Huc referri potest locus Isocr. Euag. p. 103. T. 2.
 ὃς ἑαυτὸν μὲν ἐξ ἰδιώτῃς τύραννον κατέστησε — τῆς δὲ
 πολίτας ἐκ βαρβάρων μὲν Ἕλληνας ἐποίησεν, ἐξ ἀνάν-
 δρων δὲ πολεμικῆς, ἐξ ἀδόξων δὲ ὀνομασῆς. Sed dissi-
 miliora etiam sunt exempla haec: Herodo. 5, 12. ἐκ
 τῆς βραχίονος ἵππον ἐπέλκυσαν. Id. 4, 72. χαλινὸς δὲ,
 καὶ σόμα — ἐκ πασσάλων δέεσι. Id. 4, 64. ἐκ δὲ
 τῶν χαλινῶν τῆς ἵππῃς, τὸν αὐτὸς ἐλαύνει, ἐκ τῆς
 ἐξάπτει. add. Id. 7, 61. His enim in locis praepositio
 ἐκ respondet particulae sermonis patrii *an*. In edit.
 Belgg.

Belgg. legitur, *e finibus terrae*: quae tamen verba in editt. Lipss. primis defunt.

tempus continuatum a termino] Xen. Apomn. 1, 2. 39. εὐθύς ἐξ ἀρχῆς ὠρμηκότε προεβάναι τῆς πόλεως. Herodo. 7, 59. Περσέων Φραγῆ — κατεσῆκεε ὑπὸ Δαρείῳ ἐξ ἐκείνου τῷ χρόνῳ. Id. 9, 8. ἐξ ἡμέρης ἐς ἡμέρη. Theocr. Id. 25, 123. ἢ αἰεὶ ἀμείνεις ἐξ ἔτεος γέγοντο μαλ' εἰς ἔτος von Jahr zu Jahr. add. Soph. Antig. 351.: vt ap. Herodo. 4, 37. de loco, ἐκ Θαλάσσης ἐς Θάλασσαν. add. Theocr. Id. 18, 15. Arist. Eccless. 85. Thesmoph. 2. Hesiod. Ἔργ. 724. Editt. Lipss. primae et Belgg. legunt, *seruavi a iuventute*.

tempus absolutum et completum] Ita vt respondeat praepositioni Latinorum *post*, qui tamen ipsi quoque hoc in genere praepositione *ex* vtuntur. Herodo. 8, 12. ἐκ τῆς ναυμαχίας. Pind. PP. 2, 37. ἢ πολεμίων καμάτων ἐξ ἀμαχάνων — δρακεῖσ' ἀσφαλές. Thuc. 3, 10. ἀπολιπόντων μὲν ὑμῶν ἐκ τῷ Μηδικῷ πολέμῳ. schol. μετὰ τὸν Μηδικὸν πόλεμον. Xen. Cyr. 1, 4. 28. τὸν Κύρον γελάσαι — ἐκ τῶν πρόσθεν δακρύων *post superiores lacrymas* h. e. *quum antea lacrymatus esset* coll. f. 26.: ἐξ μεσημβρίας Aesch. Socr. 3, 22. Sic Cic. Off. 2, 7. *ad eam ex epulis in cubiculum veniens*. Cat. M. 19. *aliquandoque in portum ex longa navigatione esse venturus*. vid. Raphelius et Palaietus ad Rom. 1, 4. atque Leopardus emendatt. 7, 1. Editt. Lipss. primae et Belgg. legunt, *vt* Joh. 13, 4. *surgit Iesus ἐκ τῷ δ.* — *vide hic Gerh.* — : sed verba, *Sic ἐκ Διονυσίων* — *charr.* 3, 2. defunt ibi.

Ad p. 240. *locum*] Xen. Cyr. 8, 3. 5. ἐκ δεξιᾶς — ἐξ ἀριστερᾶς τῆς ὁδοῦ. add. 8, 5. 8.: Herodo. 1, 11. ἐκ τῷ αὐτῷ μὲν χωρὶς ἢ ὁρμῆ ἔσαι. add. Theocr. Id. 11, 32.: Thuc. 8, 56. ἐκ τε γῆς, καὶ Θαλάσσης — ἐπολιορκῆτο. Herodo. 6, 18. τὴν Μίλητον πολιορκέοντες ἐκ γῆς καὶ Θαλάσσης. Id. 1, 157. ταῦτα ἐκ τῆς ὁδοῦ ἐντειλάμενος. Polyb. 3, 85. ἐκ πλαγίων a la-

teribus. Huc refer Eurip. Ion. 405. ἐκ Τροφωνίῃς h. e. e Trophonii antro, templo vbi v. Brodaeus Aristoph. Plut. 84. ἐκ Πατροκλέους ἔρχομαι h. e. e domo Patroclis: vt Terent. Phorm. 5, 1. 5. a fratre quae egressa est meo. Huc referri etiam potest locus Arist. Equitt. 1286. ἐκ ταύτῃ — πίεται ποτηρίῃς.

pretium] Palaeph. fab. 46, 3. ἐξ ἧς ἐμπολῆς — ὠνεῖτο τῷ Ἡρακλεῖ et f. 4. ἐξ ἧς ὠνεῖτο. Plures N. T. locos laudauimus hanc in rem supra in capite de constructione nominum et verborum cum genitiuo.

partitionem] Xen. Apomn. 3, 6. 17. εὐρήσεις ἐν πᾶσιν ἔργοις τὰς μὲν εὐδοκιμῶντάς τε, καὶ θαυματομένους ἐκ τῶν μάλιστα ἐπισημαμένων ὄντας, τὰς δὲ κακοδόξωντάς τε, καὶ καταφρονεμένους, ἐκ τῶν ἀμαθεσάτων. Nam praepositio ἐκ hoc in genere fere omittitur, id quod docent fatis loci scriptorum a nobis supra in capite de constructione nominum et verborum, cum genitiuo, laudati. Caeterum in editt. Lipff. primis et Belgg. additus est locus, Matth. 7, 9.

signum] Editt. Lipff. pr. habent, ἐκ γὰρ τῆς καρπῆς — ex fructu enim arbor cogn., vt Belgg. ἐκ τῆς καρπῆς ex fructu arbor cogn. Xen. Cyrop. 2, 2. 13. ἐκ τῶν ἔργων καὶ αὐτοὶ κρινόμενοι.

rei continuatae augmentum] Editt. Lipff. pr. et Belgg. legunt, βᾶσιν — Heliod. lib. 9. — seu ie länger — Similis phrasis Pf. 84, 7. Pf. 144, 13. Rom. 6, 19. 2 Cor. 3, 18. Sic ἐκ γὰρ ἄλλως ἄλλος Eurip. Phoen. 384.

notat interdum eminentiam] vid. Portus Lex. Pindar. p. 169. In editt. Lipff. pr. et Belgg. legitur, *notat quandoque ἐκ eminentiam, aut ἐξοχήν.* Amos. 6, 4. καὶ μοσχάρια ἐκ μέσθ βεκολίων γαλαθηνά. Ebraice et comederunt agnos יצא e grege et vitulos חנה e medio saginarii, id est, agnos optimos e grege. Matth. 22, 35. et interrogauit eum vnus ex ipsis, id est praestantissimus eorum

rum [Belgg. εἷς ἐξ αὐτῶν ex ipsis, id est, praestantissimus eorum aliquis]. — cum alias hic idem — quod iam dictum — ex Israël.

seruit periphrafi] Editt. Lipff. primae et Belgicae, legunt *seruit periphrafi*: ut οἱ ἐκ τῆ περιπάτης — ex Aristobuli familiaribus: οἱ ἐξ ἐκείνης —. Belgicae addunt: οἱ ἐξ ἐριθείας rixosi: Polyb. 10, 16. τὰ ἐκ τῆς διαρπαγῆς praeda. Philostr. heroic. 1, 3. p. 671. Olear. τὰ ἐκ πρώρας — καὶ τὰ ἐκ πρύμνης h. e. prora, et puppis. Thuc. 8, 92. τὰς ἐκ τῆ ἀπίσεως. Herodo. V. Hom. 34. 35. τινὲς τῶν ἐκ τῆς πόλεως. add. Polyb. 4, 71.: qui 8, 29. dixit τὰς ἐκ τῆς ἀκρας. Demosth. p. 1265. T. 2. τῶν ἐξ Ἀρείας πάγος τινάς qui senatus etiam in titulis antiquis vocatur ἡ ἐξ Ἀρεοπάγος βελλή, vt ap. Gruter. Inscriptt. p. 464. 7. v. index Graecit. Aeschin. v. βελλή. Aeschyl. Prom. 896. τινὲ τῶν ἐξ ἔρανε. Plut. V. Cic. 3. p. 307. T. 5. Φίλωνος ἠκασε τῆ ἐξ Ἀκαδημίας. add. Athen. 1, 25. p. 34. B. vt Gellius 7, 14. Carneades ex Academia h. e. Academicus. add. Theocr. 7, 40.: Isocrat. Paneg. p. 159. T. 1. πρὸς τὰς ἐκ τῆς Ἀσίας. Act. 10, 45. οἱ ἐκ περικομῆς vbi v. Palairetus. Soph. Elect. 733. οὐξ Ἀθηῶν. Theocr. Idyl. 25, 180. ἐξ Ἐλικηθεν Ἀχαιός. Plaut. Merc. 5, 2. 99. video ibi hospitem Zacyntho, h. e. Zacynthium. vbi v. Taubmanus p. 774. — τὰ ἐκ τῆς δίκης Xen. Apol. 22.: τὰ ἐκ τῶν αἰσθήσεων Plato Phaedon. 22. et ibi not. 2.: οἱ ἐκ τῶν δημοτῶν Xen. Cyr. 8, 3. 3.: ἄρτον τὸν ἐξ ἀγορᾶς Alciph. 1. ep. 21. p. 82. h. e. τὸν ἀγοραῖον Athen. 3, 26. p. 109. D. vt signum ex aere, h. e. aeneum Cic. Verr. 4, 44.: οἱ ἐξ αὐτῆ posterī ipsius Herodo. 1, 56.: vt οἱ ἐξ ἐκείνων Lysias 6. p. 217. T. 5.: οἱ ἐκ Διὸς Soph. Electr. 660.: οἱ ἐκ τῆς αἰχμαλώτιδος Id. Ai. 1253.: add. Philoct. 259. Arist. Plut. 858. Xen. Cyr. 3, 3. 22. Huc refer ἐξ ἀνθρώπων πληγᾶς h. e. verbera maxima et grauissima, quae

quae ab hominibus infligi possunt. Aeschin. p. 83. T. 3.: vbi v. Reifk. et Abresch. ad Aeschyl. p. 140. T. 1.

adverbialiter cum suo nomine redditur] Herodo. 3, 127. 9, 37. ἐκ τῆς ἰθείης ῥέθρα. Id. 5, 106. 6, 85. ἐξ ὑσέρης ῥοστρα. Id. 5, 116. ἐκ νέης δenuo. Polyb. 14, 2. ἐξ αὐτῆς continuo: intell. ὄρας v. Matth. 15, 28. et Proluss. de vitiis Lexic. N. T. 4, 2.: Herodo. 1, 191. 7, 204. ἐξ ἀπροσδοκῆτος vt ex insperato Vel. Paterc. 2, 112. 6.: Demosth. p. 1464. T. 2. ἐκ μιᾶς γνώμης. Herodi. 1, 4. 21. ἐκ μιᾶς Φωνῆς. Thuc. 3, 92. ἐκ βραχέος breui. Thuc. 3, 43. 6, 73. ἐκ τῆ προφανῆς vbi opp. adu. κρύφα. Demosth. p. 675. T. 1. ἐκ προφανῆς et ἐκ τῆ προφανῆς h. e. προφανῶς Polyb. 3, 112. 5, 75. 13, 1.: Thuc. 4, 79. ἐκ τῆ Φανερέ vt Polyb. 2, 46. qui eodem loco etiam Φανερώς dixit. Plut. V. Cleom. 8. p. 163. T. 5. ἐκ τύχης casu. Polyb. 2, 54. ἐκ ποδῶς e vestigio, statim. Aelian. H. V. 2, 4. ἐκ παντός vbi v. Perizon. Thuc. 6, 92. ἐκ παντὸς τρόπου add. Isocrat. Panegy. p. 167. T. 1.: Herodo. 2, 58. ἐκ πολλῶ τευ χρόνου vbi refertur ad adu. νεωσί. Zosim. 4, 25. 6. ἐξ ἀμοιβῆς. Soph. Philoct. 981. ἐκ βίας h. e. βία v. 979.: ἐκ ταυτομάτως Polyb. 10, 31. h. e. αὐτομάτως 11, 14.: Arist. Nubb. 87. ἐκ τῆς καρδίας. Marc. 12, 30. ἐξ ὅλης τῆς καρδίας σθ. v. Gatacker. ad Anton. 4, 31. p. 118. b. Sic, ex insidiis Cic. Orat. 12.: vbi opponitur adu. aperte et palam.: Apulei. metam. 8. p. 203. Elmenh. ex summo studio. Cic. Catil. 3, 6. ex memoria h. e. memoriter Gen. 20, 12. ἐκ πατρὸς — ἐκ μητρὸς est πατρώθεν — μητρώθεν. v. Priscianus gram. 18. p. 743. Caeterum editt. Lipss. primae et Belgicae habent, *adverbialiter cum suo nomine redditur: vt* Matth. 26, 42. ἐκ δευτέρου secundo: ἐκ τρίτου tertio ibid. v. 44.: ἐξ ἐτοίμου promte: ἐκ Θεῶ diuinitus.

in compositione — genuinam significationem — retinet] Herodo. 7, 105. ἐξήλαυσε τὸν στρατὸν διὰ τῆς Θρηίκης ἐπὶ

ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα. Id. 8, 79.: ἐξεκαλέετο *euocabat*. Id. 3, 148. ἐξεχώρεε et ἐξεκήρυξαν· vbi v. Valckenarius. Id. 7, 195. τέτρεε — ἐξισαρήσαντες *ausfragen*. Xen. Cyr. 3, 3. 10. ἐκστρατεύεσθαι *militare extra Mediam* in Assyria. Id. 6, 3. 1. ἐκστρατοπεδεύεσθαι *castra ponere extra Mediam*, in Assyria. Sed ap. Zofim. 3, 2. 22. ἐκμελῶε *est incuriosse*, et ἐκμέλεια *incuria*. Sic, ἐξομματῆν *exoculari* Eurip. Oedip. fragm. 3, 2.: ἐξοπλίζειν *exarmare* v. Valckenar. Diatr. in Eurip. dram. reliqu. 19. p. 197.

vehementiam notat et ornatum] omninoque vim verborum simplicium auget. Eustath. ad Il. ψ, p. 1310. 11. τὸ δὲ ἀριπρεπέα ταυτὸν ἐστὶ τῶ, ἐκπρεπέα ἐν πολλοῖς [Il. β', 483.] Ἐπίτασιν γὰρ σημαίνει καὶ ἡ ἐκπρόθεσις ἐνταυθα. Demosth. p. 24. T. 1. πάντα ἐποίησεν ἔκδηλα. Thuc. 3, 45. τὴν ἐπιβολὴν ἐκφροντίζων· vbi v. Duckerus. Plut. V. Artax. 22. p. 414. T. 5. ἐξημέλησε Arist. Plut. 635. ἀντὶ — τῆ τυφλῆ ἐξωμμάτωται [schol. ἡ γὰρ ἐξ ἐπίτασιν δηλοῖ. Atque sic verbum ἐξομματῆσθαι ad hunc ipsum comici locum respiciens, posuit Aelian. H. AA. 17, 20. Herodo. 4, 118. ἐκδιδάσκειν. Id. 1, 21. ἐξαγγέλλεσθαι. Xen. Cyr. 1, 3. 8. ἐκγελαῶν. Sic ἐκπρεπέεε Pind. Pythh. 7, 13.: ἔξοινος h. e. μεθύσης, λίαν οἰνωθεῖς Alexis ap. Athen. 15, 10. p. 685. F.: — Sed vt apparet, quam varia esset et diuersa huius praepositionis potestas in verbis compositis aliis: exempla eorum subiicere visum est ista. ἐξαργυρεῖν *argento commutare, pecunia vendere*, Herodo. 6, 86. 1. vbi v. Wesseling. et Valckenar. ἐξωριάζειν *negligere, non curare* Aeschyl. Prom. 17. schol. 2. ἐξωῶρας, καὶ φροντίδος ποιεῖσθαι. Herodo. 7, 4. 7, 8. 2. ἐκγίγνεσθαι *licere, contingere*. Pind. Nemn. 1, 86. ἐκνόμιον λῆμα· vt ἐξάισιον dicitur *quicquid suo in genere ingens est*. nam ἐκ est ἔξω, vt Eustath. auctor est ad Il. ε, p. 532. 7. p. 1032. 28. v. index Graecit. Aeschin. h. v. *saepe amittit vim omnem*] Sic, ἐξαποσέλλω Mal. 3, 1. h. e. ἀποσέλλω Marc. 1, 2.: ἐξεπίσασθαι ap. Herodo.

rodo. 7, 211. idem est quod ἐπίσασθαι Theocr. Idyl. 6, 40. ἐξεδίδαξεν. Soph. Ai. 1148. θεός — ἐκσώζει με sed v. 1149. θεοῖς σεσωσμένος. Herodo. 9, 93. τὸν Εὐήνιον ἐξετύφλωσαν h. e. τῆς ὀψιως ἐσέρησαν. Id. 3, 1. ταῦτα ἐκλογιζόμενος. Plato Cratyl. 44, p. 92. εὐρεῖν — ἐξευρόντας. Xen. Cyr. 1, 4. 18. ἐξοπλίσαθαι h. e. ὀπλίσαθαι vt in cod. Guelf. scriptum est. Herodo. 9, 48. οὔτε τάξιν ἐκλείπετε. Id. 7, 59. verbum ἐξαριθμῆσαι commutavit formula ἀριθμὸν ποιῆσαι h. e. ἀριθμεῖν. Id. 1, 120. ἐζήκειν [τὸν ἄνευρον] εὐενίσσῃ. Conf. Eustath. ad Il. 9, p. 695. 46.: ἐξυβρίσαι Xen. Cyr. 3, 1. 15.: ἐξαιτεῖν Eurip. Phoen. 15.: ἐξάδειν Plato Phaedon. 35.: ἐκφύειν Eurip. Phoen. 8.: ἐκγίνεσθαι Herodo. 5, 105. h. e. γίνεσθαι Xen. Cyr. 6, 3. 5. ἐξερωτᾶν Eurip. Phoen. 388. coll. 386. ἐξειδέναί ib. 95.: ἐκπέδειν ib. 479. ἐκ τάττεσθαι Xen. Cyr. 6, 1. 22. 6, 3. 5.: ἐσὶν ἐξολωλεκῶς Arist. Plūt. 868.: ἐξευλαβεῖσθαι Plato Politic. 7.: ἐκμαθεῖν Eurip. Phoen. 34.: ἐξανδρεῖσθαι ib. v. 32. ἐξασυνατεῖν Plut. discr. adul. 12. p. 172. T. 7. ἐκλήγειν Soph. Electr. 1313. h. e. λήγειν v. 1314. ἐξαπατᾶν Hesiod. Erg. 48. Sic *expendere* pro *pendere* legitur ap. Sil. Ital. 6, 588. vbi v. Drackenb.: *emereri* pro *mereri* ap. eund. 7, 19. et ibi Drackenb.: *edidicisse* pro *didicisse* Ouid. AA. 2, 122.: *effringere* pro *frangere* Sueton. Octau. 43. 67.: *exigere* pro *agere* Plancus ap. Cic. 10. ep. 24. 15.: *expostulare* pro *postulare* Vatin. ap. Cic. 5. ep. 10, 5.: *efficere* pro *facere* Caes. B. C. 1, 36. 5. v. Oudend. ad Caes. B. G. 4, 21. 4.: *emolimentum* pro *molimentum* Caes. B. G. 1, 34. 3. et ibi Oudend. *expurgare* pro *purgare* Terent. Hecyr. 5, 1. 15. — Sic ἐκλάμπειν Matth. 13, 43. vbi multi codd. habent λάμψουν vid. nos ad Plat. Phaedon. 59, 4.: ἐκπίπτειν pro πίπτειν, quod est ex hebraismo *mori*, atque adeo *desinere esse*, 1 Cor. 13, 8. sed v. Abresch. dilucc. Thucc. p. 653. Quia autem grammatici haec verba fere verbis simplicibus

cibus explicarunt, accidit, vt haec interpretamenta a librariis substituerentur pro verbis compositis: vt ap. Plat. Gorg. 26. p. 99. pro ἐξελέγξῃς codd. Meerm. et Aug. habent ἐλέγξῃς qui idem cod. Aug. in eodem dialogo c. 42. p. 153. pro ἐξαμαρτάνω exhibet ἀμαρτάνω. Neque vero dubitandum esse puto, quin ap. Xen. Cyrop. 5, 5. 5. pro ἐργάζεσθαι restitui e cod. Altorf. et Guelf. debeat ἐξεργάζεσθαι. In editt. Lipsi. primis et Belgg. deest haec obseruatio.

Caeterum teneant Graecarum literarum studiosi de hac praepositione ista. Et *primum* quidem ponitur nonnunquam pro adu. ἔξω. v. Eustath. ad Odyf. α, p. 1398. 10. Tho. Mag. p. 318. ἡ ἐξ ἔστιν ὅτι καὶ ἀντὶ τῆς ἔξω τίθεται ὡς — Ἡρόδοτος ἐν τῇ δευτέρᾳ, Τετρακίς ἔλεγον ἐξ ἡθίων τὸν ἥλιον ἀνατεῖλαι ἤγαν ἔξω τῆς συνηθείας. Locus Herodoti est 2, 142. vbi v. Valckenarius. Sed in multis verbis compositis significat finem, vt ἀπό. Sic ἐκδειπνήσαι *finire coenam, desinere coenare* Pollux. 6, 112. Sic Lat. *exsaeuire* [Liu. 30, 39. 2.] *effervesce* Cic. 9, ep. 2, 9. vbi v. Gebhardus. Nam vulgo legitur *deservescat*. Deinde verbis compositis, ἐξέρχεσθαι, ἐξιέναι, ἐκπορεύεσθαι, iuncta construitur cum accusatio rei v. Musgrauus ad Eurip. Herc. fur. 109. p. 596. T. 3. Lipsi. haud scio an propterea, quod haec verba potestate paria sunt verbis λείπειν et ἐκλίπειν. Porro haec praepositio saepe ponitur vbi poni per se, salua sententia, praepositio ἐν poterat: vt ἡ κάπηλις ἢ κ τῶν γειτόνων *cora in vicinia habitans*. Arist. Plut. 435. vbi v. Kusterus. Nicostratus ap. Athen. 15, 18. p. 700. B. ὁ κάπηλος — οὐκ τῶν γειτόνων — ἀπέπεμψε. Causa huius enallages peti potest ex iis, quae supra de enallaga quarundam praepositionum dicta sunt. Scilicet praepositio ἐκ ponitur pro praepositione ἐν tum quum iuncta sibi habet verba, quae non commorationem in loco, sed motum e loco indicent. Perperam enim praecipere videntur ii, qui docent ἐκ γειτόνων omnino pro ἐν

ἐν γειτόνων dici. Certe apud Menandrum fragm. inc. 103. pro ἐκ γειτόνων γὰρ οἶκον, ᾧ τοιχωρύχε, vt Bentleius [emendatt. in Menandri reliqu. p. 98. edit. fec.] rescribi ex Aldino libro iussit, legi ἐν γειτόνων debet, vt legit schol. August. ad Eurip. Phoenn. 891. v. Valckenar. ad schol. Phoenn. p. 712. Sed quomodo Davisius dicere potuerit ἐγγειτόνων, vt scriptum est pro ἐν γειτόνων [Max. Tyr. 26, 9. p. 319.] in cod. reg., et Harleiano, apud Max. Tyr. 41, 3., valere posse ἐκ γειτόνων, ego, vt libere fatear, non assequor. Nam litera $\bar{\kappa}$ mutari sic in literam $\bar{\gamma}$ non potest, et ἐν γειτόνων dictum est, vt ἐμποδῶν [Polyb. excc. legatt. 107. p. 751. T. 2.] h. e. ἐν ποδῶν, ita, vt ἐν partes adu. ἐντός agat. v. Abresch. ad Aeschyl. p. 174. T. 1. Nam ratio schol. Gregor. Nazianz. ad Stelieut. 2. p. 84. Eton. qui ἐν γειτόνων dictum esse tradit pro ἐν τοῖς τῶν γειτόνων vix videtur esse probanda. Conf. Berglerus ad Alciphron. p. 216. Davisius ad Max. Tyr. p. 643. et Marklandus p. 726.

Praeterea haec ipsa praepositio, nunc omitti, nunc redundare solet. Et posterioris quidem generis exempla sunt haec: ἐξ ἔρανόθεν Il. 9, 19. 21.: ἐκ δ' ἐτέρωθεν Theocr. Idyl. 22, 91.: ἐξ Ἑλικήθεν Id. Idyl. 25, 180. Sed prioris illius rationis vestigia apparent in locis istis. Arist. Plut. 98. πολλῶν γὰρ αὐτὲς οὐχ ἑώρακα χρόνος. Aeschin. Socr. dial. 1, 4. ὅσα διδασκάλων ἀγαθῶν εἶχετο coll. Odyf. 9, 197. v. ibi Horreus, et ind. Graecit. Aeschin. v. ἔχειν. Arist. Thesmoph. 603. εἰ μὴ πεπύσμην ταυτὶ τῶν σάφ' εἰδότην. vbi tamen intelligi etiam παρὰ potest: v. index Graecit. Palaeph. v. πυνθάνεσθαι vel πρὸς v. Herodo. 8, 57. Id. 5, 77. ἀριστερᾶς χειρὸς ἔσηκε linker Hand. Charit. 1, 3. οἶνε πηλὸν ἐποίησαν coll. Joh. 9, 6. add. Plato Apol. 32. vbi v. not. 7. Theocr. Id. 24, 127. Φυγὰς Ἀργεὸς ἐλθῶν. Soph. Electr. 889. ὡς μαθῆσά μὲν sed v. 1032. οὐποτ'

οὔποτ' ἐξ ἐμῆ γε μὴ μάθης τόδε. add. Id. Oed. Col. 565. Electr. 669. Oed. Tyr. 1163. coll. v. 1162. add. id. ib. 142. Electr. 1174. coll. Eurip. Phoenn. 9. vbi v. 8. τῆδε Δάβδακον Φῦναί λέγασιν. Arist. Plut. 312. σὲ — τῶν ἔρχεων κρεμῶμεν. Acharn. 852. ὄζων κακὸν τῶν μασχαλῶν.

Denique praepositio ἐκ nonnunquam comites habet praepositiones διὰ, παρὰ, ὑπὸ ita, vt dicatur δι᾿ Odyf. ε', 460. σ', 385. παρ᾿ ἐκ, vel παρ' ἕ quae con- struitur, et cum genit.: v. Herodo. 1, 93.: et cum ac- cufat.: v. Il. 1, 7. ψ', 762.: ὑπ᾿ ἐκ h. in Apol. 428. Iungitur etiam aduerbiis vel simpliciter, vt, ἐξοπίσω Hesiod. Ἔργ. 88. h. e. ὀπίσω. ἐκτότε Iamblich. V. Py- thag. 25. p. 95. Kust. vel, interueniente genit. sing. articuli neutrius generis, vt ἐκ τῆ ἔμπροσθεν Xen. Cyr. 2, 2. 2. ἐκ τῆ παραχρῆμα Plato Cratyl. 17.

Caeterum haec ipsa praepositio saepe commutata est in verbis compositis cum praepositione ἐν, et aduerbio εὔ vt ἐκπρεπῆς et εὔπρεπῆς ap. Eurip. Phoenn. 171. vbi v. Valckenar. ἐκπλήσαι et ἐμπλήσαι, ib. v. 175.: ἐκπιπλάς et ἐμπιπλάς Xen. Cyr. 8, 3. 15.

Ad p. 241. πρὸ *pro, ante, coram, prae*] Ex hac praepositione extitit praepositio Latinorum *pro*: cuius qualis sit et quanta varietas Gellius NN. AA. 11, 3. do- cet: sed huius ipsius varietatis parens poni in constru- ctione quidem verborum praepositio Graeca debet.

prioritatem temporis] vt Herodo. 5, 71. ταῦτα πρὸ τῆς Πεισιζράτῃς ἡλικίης ἐγένετο. Id. 6, 27. ἐλίγον πρὸ τῆς ναυμαχίης. add. 5, 50. Isocr. Paneg. p. 146. T. 1. πολὺ δὲ πρὸ τῶν Τρωικῶν — ἦλθον οἱθ' Ἡρα- κλέους παῖδες, καὶ μικρὸν πρὸ τέτων Ἄδραστος. Id. Aeginet. p. 534. T. 2. κείνον περιιδεῖν — πρὸ μοίρας τελευτήσαντα. Matth. 8, 29. πρὸ καιροῦ. Thuc. 1, 24.: πρὸ τῆδε τῆ πολέμου, ὁ δῆμος αὐτῶν ἐξεδίωξε τὰς δυνατῆς. Id. 4, 31. πρὸ τῆς ἑω. Id. 1, 97. τοῖς πρὸ

ἐμῆ ἀπασιν ἐκλιπὲς τῆτο ἦν τὸ χωρίον. Xen. Apomn. 3, 5. 11. ἔ πολὺ δὲ πρὸ ἡμῶν γεγονότες ἐπραξάν. Plut. V. M. Craffi c. 29. p. 453. T. 3. κατέστησαν ἐν ἀσφαλεῖ πρὸ ἡμέρας. add. Xen. Cyr. 8, 3. 5. Id. ib. 5, 5. 12. 6, 2. 8. πρὸ δείπνε. Plato Phaedon. 1. τί — ἐστίν, ἄττα εἶπεν ὁ ἀνὴρ πρὸ τῆ θανάτῃ; Xen. Cyr. 1, 6. 10. πρὸ τῆς ἀπορίας — μηχανῶ. Zosim. 5, 34. 12. τῆ δὲ πρὸ δέκα Καλανδῶν Σεπτεμβρίων ἡμέρας. Xen. Cyr. 8, 3. 1. πρὸ τῆς ἐξελάσεως. Charit. 1, 12. παιδίον νηπίον, μητρὲς ἀθλίας πρὸ ἄρας ὀρφάνον. In editt. Lipsf. primis et Belgicis legitur, *ut πρὸ τῆ ὑμᾶς αἰτῆσαι ante quam oretis* Matth. 6, 8. 5, 12. Luc. 2, 21. Joh. 1, 49. Gal. 1, 17.

dignitatis] Locus Aristotelis extat Polit. 1, 4. p. 398. E. T. 3. Dual. καὶ ὡσπερ ἔργον πρὸ ὀργάνων, πᾶς ὁ ὑπηρέτης. Huc referri possunt loci hi, in quibus respondet haec particula praepositioni Latinorum *prae*, quam ipsam constat eleganter vsurpari in comparationibus. Plato Apol. 17. πρὸ — τῶν κακῶν, ὧν οἶδα, ὅτι κακά ἐστίν, ἀ μὴ οἶδα, εἰ καὶ ἀγαθὰ ὄντα τυγχάνει, ἐδέποτε φοβήσομαι, ἐδὲ φεύξομαι. Plato Apol. 17.: Herodo. 1, 87. ἐδεῖς — ἔτω ἀνόητός ἐστι, ὅσις πόλεμον πρὸ εἰρήνης αἰρέεται. Isocr. c. sophist. p. 331. T. 2. ἐγὼ δὲ πρὸ πολλῶν ἀν χρημάτων ἐ μνησάμην τηλικῆτον δύνασθαι τὴν φιλοσοφίαν. Pind. Pythh. 4, 248. Κέρδος αἰνῆσαι πρὸ δίκας δόλιον. Aeschyl. S. c. Thebb. 1004. ἰὼ κακά δώμασι, καὶ χθονί, πρὸ πάντων δ' ἐμοί. sed v. 1005. est *πρὸσω γ' ἐμοί.* Fischer. Cic. epp. ad Diuu. 4, 4. *tu prae nobis beatus.* conf. Gatackerus Aduu. Misc. Posth. c. 5. p. 464. *Kuin.*

loci] Odyf. κ', 105. κέρη δὲ ξύμβληντο πρὸ ἄσεος ὑδρευέση. add. Herodo. 6, 103. vbi c. 134. est πρὸ τῆς πόλιος. Thuc. 8, 80. ναυμαχία βραχεῖα γίνεται πρὸ τῆ Βυζαντίῃ. Arist. Vespp. 273. πρὸ θυρῶν φαί ετ' — ἡμῖν. Aeschyl. Suppl. 484. Pind. Olympp. 13, 78. πρὸ τειχέων. Xen. Cyr. 7, 5. 9. Φυλακῆ — πρὸ τῶν πυλῶν

φυλῶν ἐντευζόμεθα Id. ib. 5, 3. 21. πρὸ παντὸς τῆς
 στρατοπέδου πεζῆς — προέπεμπεν add. 3, 3. 17. 6, 2.
 11. Herodo. 1, 45. εἰς δὲ οὗτος πρὸ τῆς νεκρῆς. Plut.
 V. Valer. Poplic. 4. p. 246. T. 1. λάρνακα κειμένην
 πρὸ αὐτῆς ποιησάμενος. Id. V. Artax. 22. p. 414. T. 5.
 ἐξέβαλε πρὸ αὐτῆς χαμάζε τὸν δακτύλιον.

praesentiam] Verba, πρὸ ὀφθαλμῶν *in conspectu*
 postponi debent loco Marc. 1, 2. Editt. Lipff. primae
 habent, ut πρὸ προσώπου Matth. 11, 10. Marc. 1, 2.
ante faciem.

vicem] Hoc est, significat idem, quod ἀντί. Suidas:
 Πρὸ ἀντί τῆς ἀντί. Herodo. 6, 112. πρὸ — τέτων
 τῶν κακῶν, ἡμῖν γε κρέσσον καὶ ὀτιῶν ἄλλο παθεῖν
 ἐστὶ. Id. 7, 152. πᾶν δὴ βεβλόμενοί σφι εἶναι πρὸ τῆς
 παρεῖσης λύπης. Eurip. Alc. 18. ἥτις ἤθελε θανεῖν
 πρὸ κείνης. sed. v. 434. ἐπεὶ τέθνηκεν ἀντ' ἐμῆ μόνῃ.
 Xen. Cyr. 4, 5. 15. ἔτε ἐγὼ ἀρκέσω ὑμῖν πρᾶττων
 πρὸ ὑμῶν — ἔτε ὑμεῖς πρὸ ἡμῶν. In editt. Lipff. pri-
 mis locus Joh. 10, 8. deest: et in Belgicis legitur, *pro*
me se vendicarunt.

auxilium, vel commodum] Id est, idem valet, quod
 ὑπὲρ *pro* [Cic. 13. ep. 23. 4.] Herodo. 7, 134. εἴ τις
 βέλοιο Λακεδαιμονίων πρὸ τῆς Σπάρτης ἀποθνήσκων.
 Xen. Cyr. 1, 6. 19. p. 52. ἀξιώσασί σε πρὸ ἑαυτῶν
 βελεύεσθαι. Id. ib. 4, 2. 1. εἴ τι ὀπιῶθεν δεινὸν εἴη,
 ἐκείνοι πρὸ ἑαυτῶν τῆς ἔχουεν. add. ib. 8, 8. 10. Eu-
 rip. Alc. 645. θανεῖν τῆς σῆς πρὸ παιδός. sed v. 701.
 κατθανεῖν — γυναῖχ' ὑπὲρ σῆς. Xen. Apomn. 2, 4. 7.
 πολλὰκις δὲ ἂν πρὸ αὐτῆς τις, ἢ ἐκ ἐξαιρεγασατο —
 ταῦτα ὁ φίλος πρὸς τῆς φίλης ἐξήκεσεν. Arrian. anab.
 6. p. 403. ἔτι αὐτὸς πρὸ τῆς στρατιᾶς κινδυνεύει. conf.
 Valckenar. ad Eurip. Phoenn. p. 364.

in compositione — prioritatem temporis] H. e. re-
 spondet praepositionibus Latinorum *ante*, et *prae*: ut
 προδεικνύειν et προφαίνειν Herodo. 1, 209. ἴ. ut προ-

δέκτωρ 7, 37: προαποσέλλειν Theoph. charr. 24, 2.:
 προπέμπειν Xen. Cyr. 2, 4. 13. προορατὰ Xen. Cyr.
 1, 6. 19. p. 46. Lipsi.: προφοβεῖσθαι id. ib.: προβε-
 λεύεσθαι, προσεῖν, προακῆειν, προαισθάνεσθαι, id. ib.
 4, 3. 4.: Π. χ', 275. προιδεῖν. Thuc. 2, 34. πρότριτα
 schol. πρὸ τρίτης ἡμέρας τῆς ἐκκομιδῆς. Plato Cratyl.
 26. προδέειν. Xen. Cyr. 4, 3. 1. ἀμάξας προωρημη-
 μένας.

dignitatis] Vt, προλέγεσθαι Pind. Nemni. 2, 28.
 προεσάναι Herodo. 1, 69. Xen. Cyr. 2, 1, 6. εἰδὲν ἡμεῖς
 ὑμῶν προέξομεν. Fisch. add. Polyb. 2, 45. Ἀντιγόνῳ
 προεσῶτι Μακεδόνων. Xen. Exp. Cyr. 5, 5. 7. προ-
 χορεῖν, loco aliorum verba facere, de legationis prin-
 cipe. Kuin.

loci] Vt, προεδρεύειν, de principe proëdrorum, *prae-
 fidere* Aeschin. p. 259. 268. T. 3. [Polyb. 3, 114. τῆς
 βασιλευσῶν προεβάλετο τῆς δυνάμεως id. qd. paulo ante:
 τῆς δυνάμεως προέστησε. Kuin] Sed προαιρεῖν Theophr.
 charr. 4, 2.: Laert. 4, 59. est, *promere*. Editt. Lipsi.
 primae legunt, *in compositione prioritatem temporis* (προ-
 γινώσκειν ante cognoscere Act. 26, 5. προελπίζειν. Belgg.
 addunt, *prius sperare*): *dignitatis* (προίσασθαι *praeesse*)
loci (προάγειν *praeire*) retinet.

Sed in plerisque verbis compositis habet vim prae-
 positionis Latinorum *pro*: vt τὰ δὲ αὐτὰ καλὰ πᾶσιν
 ἡμῖν προκείμενα Xen. Cyr. 2, 3. 5. p. 74. Lipsi.: τὰ
 μὲν ἄλλα τῆς ἀρετῆς ἴσα πρόκειται ib. p. 75.: εἰ ζη-
 τῶντες τὸ προκείμενον ἐν τῷ λόγῳ Plato Gorg. 12. p.
 57.: quae fere ponitur et sic, vt idem sit, quod *pono*,
 et de omnibus quae fiunt honoris causa; quae fiunt,
 et dicuntur, ponuntur, publice et ita, vt conspici, au-
 diri, cognosci ab omnibus possint, vt omnibus in no-
 titiam veniant. Vt προελθὼν ἀπὸ τῆς Ἀράξεω ἡμέρης
 ὁδὸν Herodo. 1, 211.: προκαθεύδειν Arist. Vespp. 104:
 προϊέναι *promerhi* equo Xen. Cyr. 7, 1. 11.: προανύτειν
proficere ib. 4, 5. 10.: προπέμπειν *prosequi*, *deducere*
 Herodo.

Herodo. 8, 124.: προερέειν et προαγορεύειν, de praecōnibus, id. 3, 61. f.: ἀγώνας — αὐτοῖς προεῖπεν Xen. Cyrop. 2, 1. 9.: Id. Agef. 1, 13. προεῖπεν — πόλεμον. vt f. 17. πόλεμος προεβήθη. Herodo. 5, 8. προτιθέναι τὸν νεκρόν. Soph. Ai. 1109. προφανεῖν. Herodo. 1, 211. προκειῖσθαι de cibis appofitis. vt et 5, 105.: προβάλλεσθαι Id. 1, 95.: πρόοδοι Polyb. 14, 1.: vbi referuntur ad τὰς εἰσόδους. Herodi. 4, 9. 7. Plut. V. Galb. 5. p. 353. T. 6. πρόγραμμα edictum, quatenus proponitur. Conf. Albertius Obfl. ad Gal. 3, 1. Sic *prodocere* Horat. 1. ep. 1, 55. Sed προβάλλεσθαι et προέχειν ap. Xen. Cyr. 2, 3. 5. est *protendere*, ad defendenda verbera a corpore, id. qd. ὑπερβάλλεσθαι et ὑπερέχειν, interprete Hesychio. Sed προδιδόναι est Lat. *prodere* Xen. Cyr. 5, 1. 10.: προνοεῖν *providere* ib. 1, 6. 19. p. 46.

In multis autem verbis haec ipsa praepositio videtur vi carere omni. Sic *vates Pythia* vocatur πρόμαντις Herodo. 6, 66. add. 7, 111.: πρόπειρα Id. 9, 48.: vbi cod. Ask. πείραν habet pro πρόπειραν. Soph. Oed. Tyr. 177. Aeschyl. Persf. 434. 548. πρόπας. Il. β', 493. προπάσας schol. min. πάσας, ὅλας περισσὴ ἢ πρό. Aeschyl. Persf. 18. προλιπεῖν. Moschopulus ad Il. α', 3. προῖαψεν ἢ πρὸ περισσὴ ὡς ἐν τῷ προλιπεῖν v. Odyf. β', 279. γ', 314. Hesiod. Ἔργ. 199. Eurip. Phoenn. 247.: προκέκριται iudicatur, habetur Xen. Cyr. 2, 3. 5. add. Il. α', 336. 442.: προμανθάνειν Arist. Nubb. 965. Theophr. charr. 7, 3. et ibi annot. nostra. προαιρεῖσθαι Xen. Apomn. 3, 4. 5.: προτιμῶν Arist. Plut. 884. v. Krebsius ad decrr. Athenm. pro Hyrc. p. 402. fs. Sic *praedicere* Nep. Them. 2, 7. 3.: *proloqui* Plaut. Amphitr. 1, 1. 47. 92. Terent. Andr. 1, 5. 21.: *promerita* Cic. p. red. in Sen. 1. Sic προπίνειν quod verbum, vt Lat. *propinare* proprie est poculum alicui ebibendum, amicitiae et honoris causa tra-

dere, apud Anacr. odar. 4, 3. id. est qd verbum simplex *πίνειν* vbi v. omnino annotatio nostra.

Quae vero haecenus a nobis tradita sunt ad praepositionem Welleri de vsu huius praepositionis vario, vel confirmandam, vel illustrandam, iis addi recte possunt praepcepta haec: Et primum quidem haec particula non modo postponitur nominibus vt praepositiones caeterae, vt *Ἰλιόθι πρὸς* Odyf. 9', 581.: sed etiam ponitur nonnunquam auctoribus grammaticis antiquis pro particula *πρὸς*. v. Soph. Antig. 221. vbi schol.: *τὸ δὲ πρὸθες ἀντὶ τῆς πρὸθες. χρῶνται γὰρ τῇ πρὸ ἀντὶ τῆς πρὸς*. Tum haec ipsa praepositio apud poetas interdum, cum per se, tum in verbis compositis ita duplicatur, vt idem fere significet, quod particulae Latinorum *vsque, et vsque*. Apol Rhod. 3, 1012. *προπρὸ δ' ἀφειδήσασα θυάθεος ἔξελε μήτρης Φάρμακον* vbi schol. *γράφεται, προπρὸ δὲ μειδήσασα. ἐμφαντικὴ ἢ ἐπαναδιπλωσις τῆς προθέσεως. ἐμφαίνει γὰρ μᾶλλον τὸ μετὰ σπαθῆς, καὶ προχείρως, γεγενῆσθαι τὴν δόσιν*. Id. 1, 386. *προπροβιαζέμενοι*. add. 2, 597. Orpheus Argonn. 1255. *προπροθέειν*. conf. Ritterhusius ad Oppian. Ἀλιευτ. 4, 103.: ib. 1, 167. *προπροκυλινδόμενος* quod participium legitur iam Il. χ', 221. vbi col. Lipt. legit, *προκυλινδόμενος*, Eustathius p. 1830. 62. haec notauit, *αἱ δὲ δύο προθέσεις ἐν τῷ, προπροκυλινδόμενος, τὸ ἄγαν ὑποπτωτικὸν τῆς ξένε δηλαῖτιν ἐν τῷ ἰκετεύειν*. conf. Dionys. Hal. *περὶ συνθέσ.* c. 15. vid. Arnaldus lectt. Graecc. 2, 15. p. 230. f. Sic *πρόπαρ* legitur pro *πρὸ* ap. Eurip. Phoenn. 121. 844. Hesiod. Θεογ. 518. — *Deinde* huic quoque praepositioni iungitur genitiuus singularis pronominum et adiectiuorum neutrius generis, etiam participiorum et substantiuorum, ita vt hae formulae, e ratione Latina vim aduerbiorum habeant. Herodo. 1, 103. 5, 55. Anstoph. Plut. 1006. *πρὸτῆ* h. e. *πρὸ τέττε* *antea*. Herodo. 7, 138. *πρὸ πολλῆ* *multo ante*. Soph. Philoct.

887. *πρὸ τῆ δέοντος*. Ifoer. ad Phil. p. 234. T. 1, *πρῆξγγ*. vbi opponitur adu. *μάτην*. add. Andoc. 2. p. 86. T. 4. Reisk.: *πρὸ ὀδῆ commode: commodo nostro*, Plato Sympof. 2. Nam *τὰ πρῆξγγ* proprie sunt ea, quae *facienda sunt ante, quam res aliqua ipsa suscipiatur et fiat, quo recte fiat, et utiliter*; v. Etymol. M. v. *πρῆξγγ*. et *τὰ πρὸ ὀδῆ* ea, quae *paranda facienda sunt ante iter instituendum, quibus iter ipsum adiuuetur* v. schol. Luciani p. 16. T. 2. Graeu. Sic vero intelligi potest, non modo cur *τὰ πρῆξγγ* [v. Thuc. 4, 17. Arist. Plut. 623.] et *τὰ πρὸ ὀδῆ* dicantur omnino bona, utilia, necessaria, *τὰ ἀγαθὰ, τὰ ἀφέλιμα, τὰ ἀναγκαῖα*, sed etiam quare formulae *πρῆξγγ*, et *πρὸ ὀδῆ* ita ponantur, vt sint *utiliter, commode*. Nam praepositio *πρὸ*, sequente genituo nominum, pronominumue, et praemisso articulo, facit circuitionem: vt *τὸ πᾶν τὸ πρὸ τῶν ποδῶν* Polyb. 10, 27.: *τὰ πρὸ τῶν ποδῶν* Aeneas Poliorc. 26. p. 449. T. 3.: *τοῖς πρὸ ἡμῶν ἀνθρώποις* Zosim. 2, 36. 1.: *τὲς προφήτας* *τὲς πρὸ ὑμῶν* Matth. 5, 12.: *ἐν ταῖς ἡμέραις ταῖς πρὸ τῆ κατακλυσμῆ* Matth. 24, 38.: *εἰς τῆτο τὸ φρέριον τὸ πρὸ τῆς χώρας* Xen. Cyr. 5, 3. 6.

Denique haec praepositio a librariis saepenumero est cum praepositione *πρὸς*, in verbis maxime compositis, commutata, et contra: vt *προήκισαν* et *προσήκισαν* ap. Aelian. H. V. 3, 1. vbi v. Perizonius not. 11. *προβάλλειν* et *προσβάλλειν* v. Koenius ad Gregor. p. 14. f.: *προΐσασθαι* et *προΐσασθαι* ap. Xen. Cyrop. 6, 2. 6.: *προάγειν* et *προτάγειν* cod. Guelf., id. ib. 1, 4. 4.: *προαγορεύω* et *προσαγορεύω* cod. Altorf., id. ib. 6, 3. 11. p. 240. Lips.: *προορμήσαντες* et *προσορμήσαντες* id. ib. 1, 4. 21.: *προκαλεσάμενος* et *προκαλεσάμενος* Thuc. 3, 34. et 5, 41. vbi v. Duckerus p. 342. *προθεῖσα* et *προσθεῖσα* ap. Eurip. Phoenn. 562. et ibi Valckenar. p. 212.: *προελθῶν* et *προσελθῶν*, Matth. 26, 39. Marc. 14, 35. Ioseph. Ant. 8, 13. 7.

8, 14. 4.: *προσβάσεις* et *προβάσεις* Palaeph. Fab. 29, 5. 6.: vbi v. not. 23. *προσκέιμενα* et *προκέιμενα*, Theophr. charr. prooem. 2.: vbi v. not. nostr. p. 7.: *προεληλύθεισαν* cod. Altorf. et *προσεληλύθεισαν* cod. Bodl. Guelf. Xen. Cyr. 7, 1. 3. *προνοεῖν* et *προνοεῖν* cod. Guelf. id. ib. 6, 3. 4. *προπέμπειν* et *προσπέμπειν* v. Duckerus ad Thuc. 7, 3. p. 448.: Sic ap. Herodo. 5, 51. pro *προσεσήκεε* — τῷ Κλεομένει rescribi haud dubie debet *προσεσήκεε* vt Pl. 9, 4. in Symmachi reliquiis pro *προκοψάντων* reponi *προσκοψάντων* oportet. Plura de harum praepositionum commutatione habent Doruillius ad Charit. p. 144. f. 187. Abresch. lectt. Aristaenet. p. 24. f. Hutchins. ad Xen. anab. p. 107. Oxon. min. Albert. ad Hesych. p. 181. T. 2. [add. Valckenarius ad Herodo. 3, 61. et Abreschius dilucc. Thucydd. p. 314. 736. K.] Nam pro *πρός* in codd. antiquis, vt in codd. Gorgiae Platonis, Augustano, et Mercuriano, Thomaeque Magistri Borneriano, scriptum est fere *πρ̄*, vel *πρ̄*, maxime in verbis compositis vt *πρ̄λαμβάνειν* vel *πρ̄λαμβάνειν*. v. Montefalconius Palaeogr. p. 343. Qua quidem scribendi ratione accidit, vt librarii pro *πρ̄αττόμενα* scriberent *πράττόμενα*, *πράγματα* pro *πρ̄τάγματα* v. Markland. ad Lysian 14. p. 532. T. 5. Reisk. Sed in aliis codd. vt Lipsiensi versionis septuagintauius et Augustano Gorgiae Platonis, vltima litera praepositionis *πρός* iungitur sequenti verbo, quum prima eius litera est eiusmodi, vt admittere literam *σ* possit: vt *πρὸ σπᾶν*, *πρὸ σπολεμῖς*. Hoc vero ipsum scripturae genus fallere librariorum negligentes et indoctos facile potuit, vt *πρὸ* scriberent pro *πρός*. Atque hi homines in verbis compositis saepius pro *πρὸ* scripsere *παρά*, vel *περί* vt ap. Xen. Cyr. 3, 3. 18. pro *προαγγέλλασσι* cod. Guelf. habet *παραγγέλλασσι* ib. 5, 2. 5. pro *προέλοιτο* Iunt. Ald. legunt *περιέλοιτο* et ib. 7, 1. 11. cod. Guelf. *παριῶν* exhibet pro *προῶν* vt etiam cod.

cod. Altorf. legit. Caeterum verbum *προάγειν* con-
struitur cum accusatiuo personae Matth. 21, 31.

datiuum] Hoc est *ablatiuum* Latinorum v. animadu.
P. 1. p. 351. Ponitur autem saepe simpliciter, maxime
apud Herodotum, ita, vt intelligi debeat datiuus pro-
nominis demonstratiui, vel relatiui, quod pertineat ad
nomen praecedens. vid. Herodo. 1, 74. 184. 185.
192. 2, 43. 3, 39. 5, 102. 6, 50. 86. 1. 7, 83. 8,
113. add. Theocr. Id. 2, 68. Odyf. β', 340. Callim.
h. in Cer. 28. Idem quod *ἔτι* valet ap. Hesiod. Ἔργ.
283. v. Doruill. ad Charit. p. 126.

in] Vt, *εἰ δέοι λόγῳ διαγωνίζεσθαι ἐν ἐκκλησίᾳ, ἢ
ἐν ἄλλῳ τινὶ ζυλόγῳ* Plat. Gorg. 11. p. 53.: *ἐν τῷ
Μυσίῳ Οὐλύμπῳ σὺς χρηῖμα γίνεται μέγα — ὑὸς
χρηῖμα — ἀνεφάειη — ἐν τῇ χώρῃ* Herodo. 1, 36.:
ἔγχος ἔχου ἐν χερσὶ Hesiod. Ἄσπ. 199. sed v. 214.
ἔχε δὲ χερσίν. Thuc. 4, 43. *ἦν ἡ μάχη — ἐν χερσὶ
πάσα.* Xen. Cyrop. 8, 5. 5. *ἐν δεξιᾷ δὲ, καὶ ἐν ἀρι-
στερᾷ — πελτασαῖς χώρα ἦν.* Sed Xen. Cyr. 6, 1. 12.
ἐν πολλῇ εἰρήνῃ βιοτεύσετε et Plat. Cratyl. 27. *διαπέ-
ψυμαι ἐν ἀπερρήτοις in arcanis, inter arcana,* tanquam
arcana. Huc referri possunt ii loci, quibus quis legi-
tur verba facere in multitudine, dicere aliquid et re-
ferre audientibus aliis, vt supra iam docuimus, omni-
noque aliquid facere coram aliis: vt, *ἐν πᾶσι τὴν —
πρὸς τὸν Κῦρον ἀργὴν — αὐτῷ ἔλεγε* Xen. Cyr. 4, 5.
9.: *ταῦτα ἀπαγγέλλετε αὐτῷ ἐν ἅπασι* Id. ib. 3, 3.
25.: *ἐν εἰδόσι ποιέμενοι τὰς λόγους* Isocr. Euag. c. 2.
vbi v. Findeifenus p. 5.: add. Plato Gorg. 11. p. 54.:
Arist. Plut. 1062. vbi schol. Doruill. *ἐν ἡγῶν ἔμπροσθεν
τοσούτων ἀνδρῶν.* Sic Cic. Brut. 69. *in multitudine di-
cere:* Id. Phil. 1, 5. *vt dicere in hoc ordine auderet h. e.*
audientibus senatoribus. — Et vocabulis onerum, ar-
morum, vestium, etiam virtutum decorumque, vi-
tiorum et dedecorum, ita iungitur haec praepositio, vt

exprimi Latine fere debeat, et possit participiis verborum, quae sint naturae rerum, quae nominibus illis significantur, accommodata, vel praesentibus, vel praeteritis: quod genus *pressus*, *indutus*, *amicus*, *praeditus*: *sustinens*, *portans*, *gestans*, *pollens*. vid. Proluff. de vitiis Lexx. N. T. 15, 2. p. 369. fs. Sic ἐν τῇ δὲ ἐσθῆτι ἔτυχε ταῦτα κατεργασάμενος Herodo. 2, 159. ἀνὴρ ἔση ἐνώπιόν μου ἐν ἐσθῆτι λαμπρᾷ Act. 10, 30.: add. Luc. 20, 46. 24, 4.: ἡμίγυμνος ἐν τριβωνίῳ Alciphro. 3. ep. 40. p. 360.: ὁ δ' εἰσῆε — ἐν τῇ Περσικῇ στολῇ Xen. Cyr. 2, 4. 4.: add. Arist. Plut. 846. coll. v. 843.: ἐν δὲ τῇδε τῇ ὀπλίσει, εἰδὲν ἡμεῖς ὑμῶν προέξομεν Xen. Cyr. 2, 1. 6.: sed 3, 3. 7. τοῖς ἐν ὄπλοις κοσμημένοις. Xen. Cyrop. 2, 3. 5. p. 75. Lips. ἡμεῖς — ἐν μεγάλοις φορτίοις, καὶ βαδίζον, καὶ τρέχον, ἠναγκαζόμεθα. add. Luc. 1, 17.: ἀνδρωπος ἐν πνεύματι ἀκαθάρτου Marc. 1, 23. h. e. ἔχων πνεῦμα δαιμονίᾳ ἀκαθάρτου Luc. 4, 33. vel ἔχων πνεῦμα ἀκαθάρτου Act. 8, 7. v. Hemsterhuf. ad Arist. schol. Plut. p. 479. Abr. Gronovius ad Iustin. 14, 6. 9. p. 873. sec. Hanc Graecorum loquendi consuetudinem etiam Latini imitati sunt v. Burmanus ad Valer. Flacc. 5, 349. Abr. Gronovius ad Iustin. d. l. Vulpus ad Catull. 67, 134. Drackenb. ad Sil. Ital. 2, 132. Brouckhufius ad Tibull. 1, 9. 70.

Sed ἐν ponitur etiam, nunc de modo: vt, αἶμα δὲ καὶ τῆς ἀρχῆς ἀπόδειξιν ἔχει τῆς τῶν Ἀθηναίων, ἐν αἴῳ τρέπω κατέστη Thuc. 1, 97.: ἐν τρέποις Ἰξίονος Aeschyl. Eumen. 444.: nunc sic, vt sit pro, loco: vt ἀγανακτέντων ἐπὶ τῷ μὴ Φάσκειν ἐν δωρεᾷ δεδύσθαι τὰς Λυκίας αὐτοῖς Polyb. exc. legatt. 61. p. 668. T. 2. Lips.: ὅτι δεῖ λαβεῖν αὐτὸν ἐν Φέρνῃ Κοίλῃ Συρίαν Id. ib. 82. p. 707. T. 2.: add. Plato Cratyl. 18. Herodo. 6, 13. ἐν κέρδει ἐποίησαν περιποιῆσαι τὰ τε ἰσὰ τὰ σφέτερα. Demosth. de cor. 9. ἐν τοῖν δυοῖν ἐβολοῖν ἐθεώρειν.

inter]

inter] Hom. Odyf. α, 114. ἦσο γὰρ ἐν μνηστῆρσι φίλον τετιμημένος ἦτορ. Arist. Plut. 160. f. σοφίσματα ἐν τοῖσιν ἀνθρώποισιν ἔσθ' εὐρημένα. Aeschin. Socr. 1, 2. εἰδὲ οἰκεῖν ἐν πολλοῖς αὐτοῖς ὁμοίοις et c. 3. εἰδὲ ἄρα βέλεται ἐν πονηροῖς οἰκεῖν μᾶλλον, ἢ ἐν χρηστοῖς. Xen. Apomn. 2, 4. οὐς ἐν τοῖς φίλοις ἔθεσαν, πάλιν τέτρε ἀνατίθεσθαι. add. id. Cyrop. 8, 2. 7. Sic Cic. Lael. 5. nisi in bonis, amicitiam esse non posse. In edit. Lipsf. primis et Belgg. verba, Quandoque tempus — non caussa, notatur, leguntur post verba, Penes — Demosthenes. Sed interdum sic omittitur haec praepositio, vt Odyf. α, 71.

tempus significat] Vt, ἐν τοῖς λεγομένοις εἶσει τάχα Arist. Plut. 647. h. e. dum res a me exponitur, et narratur. ἐν δὲ τῷ αὐτῷ χρόνῳ τέτρω Herodo. 1, 36.: add. Aeschyl. Agam. 619.: ἐν τε θερεῖ καὶ χειμῶνι Herodo. 4, 50.: ἐν πέντε καὶ τεσσαράκοντα ἡμέρησι Id. 8, 115. add. 2, 132. 1, 107.: ἐν τῷ ἰσχυροτάτῳ χειμῶνι Xen. Cyr. 1, 6. 19. p. 51.: Aelian. H. V. 9, 6. ἐν τῷ λοιμῷ τῆς παιδῶν ἀποβαλῶν v. ind. Graecit. Theophr. v. ἐν. et ad Platon. Phaedon. 24, 3. Sic Cic. p. Flac. 7. in fame. Arrian. anab. 4. p. 261. ἀποκτείναντι φίλον αὐτῷ ἐν τῷ οἴνῳ add. ib. p. 271. Xen. Cyr. 1, 6. 19. p. 50. ἐν ᾧ — ἐν τέτρω quum — tum: ubi — ibi: add. Marc. 2, 18. Xen. Apomn. 2, 1. 32.

apud] Et fere locum significat. Xen. Cyr. 1, 4. 25. ἐν — τοῖς Μήδοις ταῦτα ἐγένετο apud Medos: in Media. Xen. Ages. 2, 24. ἐν τῇ ἐν Λεύκτροις μάχῃ vt Isocr. de pac. p. 411. T. 1. τὴν ἡττᾶν τὴν ἐν Λεύκτροις. quae ab Arriano anab. 1. p. 25. τὸ κατὰ Λεύκτρα πταῖσμα vocatur. Pausan. 7, 10. p. 546. τὸ ἐν Λαμία πταῖσμα. sed 8, 6. p. 610. ἔργον τὸ ἐν Πλαταιαῖς, et τὸ ἀτύχημα τὸ ἐν Λεύκτροις. Dinarch. p. 55. f. T. 4. μετὰ τὴν ἐν Χαιρωνείᾳ μάχην, et μετὰ τὴν μάχην τὴν ἐν Χαιρωνείᾳ v. Perizon. ad Ael. H. V. 2, 25. Doruill. ad Charit. p. 14. Markland. ad Max.

Max. Tyr. 37. p. 717. Wesseling. ad Diod. Sic p. 321. 695. T. 1. Albertius ad Hesych. p. 1127. T. 2.: Herodo. 7, 80. ὅς ἐν Μυκάλῃ στρατηγέων. Xen. Cyr. 7, 1. 21. ἐστρατοπεδεύσατο ἐν Θυριβαίοις. Sed saepe vsurpatur etiam de iis, qui ad alios verba faciunt; vt εἰ μὲν τις ἄλλος τῶν εἰθισμένων ἐν ὑμῖν ἀγορεύειν Isocr. Archid. p. 9. f. T. 2.: καὶ αὐτὸς ἐν πάσι εἶπη, τὰ θέλει, Herodo. 7, 8. μακρηγορεῖν ἐν εἰδόσιν ἔβελόμενος Thuc. 2, 36. οὔτε σφίσι οἷόν τε ὄν ἐν πλήθει εἰπεῖν Id. 4, 22.: καὶ ἔλεξεν ὁ Κῦρος ἐν αὐτοῖς τότε πρῶτον τάδε Xen. Cyr. 1, 5. 6.: ὅς — μυθεῖτο καὶ ἐν πλεόνεσσιν ἐπειῶν Theocr. Idyl. 25, 166.

renes — Demosthenes] Locus Demosth. est p. 193. T. 1. Reisk. ἐν τῷ θεῷ τὸ τέττα τέλος ἦν, ἐκ ἐν ἐμοί. vt ap. Lyfian p. 3. Tail. min. ἐν ὑμῖν δ' ἔστι, πότερον χρὴ τέττα ἰσχυρὸς, ἢ μηδενὸς ἀξίος εἶναι. Pind. Olymp. 13, 147. ἐν θεῷ γε μᾶν τέλος. Herodo. 6, 109. ἐν σοὶ νῦν — ἔστι — καταδελῶσαι Ἀθήνας. add. 8, 60. 1. Thuc. 6, 92. Soph. Oed. Col. 1433. Eurip. Alc. 278. Xen. Oecon. 7, 14. Sic Cic. de fato c. 5. *id in nobis est.* v. Valcken. ad Eurip. Phoen. p. 424. Huc pertinet locus Polyb. 15, 24. p. 413. T. 2. ἐν ὑμῖν δὲ κεῖται, καὶ ταῖς ὑμετέρας χερσὶ, τὰ τέττα νυνὶ πράγματα. Soph. Oed. Col. 238. ἐν ὑμῖν γὰρ, ὡς θεῷ, κείμεθα τλήμονες. sed Oed. Tyr. 314. ἐν σοὶ — ἔσμεν h. e. *in te posita est spes nostra omnis.*

Ad pag 242. *causam efficientem*] Vid. Georgius Vindicc. p. 152. f. Sic Herodo. V. Hom. 24. ἐν τῇ πόλει περιβόητος ἤδη ἐγένετο ἐν τῇ ποιήδει. Editt. Lipsf. primae et Belgicae habent, Luc. 4, 1. *Jesus altius ἐν τῷ πνεύματι.* [add. Matth. 6, 7. vbi id. quod *διά.*]

instrumentalem] Vt ἐν τοῖς δεσμοῖς δήσας τοῖς αὐτῷ λεγομένοις Plat. Cratyl. 20.: τοκῆες δ' ἄπαιδες ἔρξανται ἐν δάκρυσι Aeschyl. Persf. 582.: περικαλύψαι αὐτήν τε, καὶ τὸν ἄνδρα, ἐν ἐνὶ ἱματίῳ Xen. Cyr. 7, 3. 5.

5. vbi tamen Zonaras chron. 1. p. 116. omisit particulam ἐν. Vid. omnino Stauerenius ad Hygin. fab. 20. p. 65. Hemsterhusius ad Lucianum p. 429. T. 1. et Georgius Vindicc. p. 288. fs. et p. 154. fs.: vbi quindecim alios huic praepositioni significatus, auctoritate scriptorum veterum, asserere, atque vindicare, conatus est: sed multi eorum temere conficti esse videntur: quam ipsam Pfochenii hoc in genere temeritatem notauit Solanus in dissert. de stylo N. T. f. 48. p. 301. f. Rheuf.

meritoriam] Vid. Georgius Vindicc. p. 153. f. et Gatackerus aduersarr. posthh. c. 17. p. 582. Caeterum haec praepositio saepe reddi Latine debet *per*, *ope*: vt, ἐν σοὶ ῥυσθήσομαι ἀπὸ πειρατηρίε, καὶ ἐν τῷ θεῷ με ὑπερβήσομαι τεῖχος Pl. 17, 29.: item *secundum*: vt, ἐν τοῖς νόμοις τοῖς ἡμετέροις τὰς κρίσεις ἐποίησαντο περὶ τέτων Isocr. Paneg. 10. p. 112. Basil. p. 112.: vt ἐν ἐμοί, ἐν σοί, ἐν ἐκείνῳ, *meo*, *tuo*, *eius*, *iudicio* v. Valcken. ad Eurip. Hippolyt. 324. p. 198. f. porro, *loco*, *pro*: vt ὡσπερ ἐν ἀλλοτριῆς ψυχῆς μέλλοντες κινδυνεύσειν Id. ib. p. 134. et *ex*: vt, ἐν ἀργύρῳ, καὶ χρυσῷ, πικρῶν Lucian. de merc. cond. 26.: πίνεσιν — ἐν πιθάκναις Athen. 11, 10. p. 483. D. vid. Cuperus Obseruatt. 2, 8. et Doruill. ad Charit. p. 272. Etiam Latini sic *in* dixere pro *ex* vt Flor. 3, 4. 2. *bibere in ossibus capitum* v. Schefferus, Gronouius et Burmanus ad Phaedr. 1. fab. 25, 3. et Schultingius ad Sen. controu. 4. p. 290. T. 3. Gron.

ἐν *pro eis*] Marc. 1, 16. βάλλοντας ἀμφιβληστρον ἐν τῇ θαλάσῃ sed Matth. 4, 18. βάλλοντας εἰς ἀμφιβληστρον εἰς τὴν θάλασσαν. Aelian. H. V. 4, 18. ὅτε κατήλθε Πλάτων ἐν Σικελίᾳ κλητός vbi v. Perizonius. Odyf. β', 349. ἄγε δὴ μοι οἶνον ἐν ἀμφιφορεῦσιν ἄφουσον vbi v. schol. min. et Eustath. p. 1449. 39. Etiam Latini saepe praepositioni *in* iungunt ablatiuum.

tiuum pro accusatiuo. v. Georgius Hierocr. 1. p. 37. Munckerus et inprimis Stauer. ad Hygin. fab. 50. p. 113. f.

inseruit iuramento] Vid. Georgius Vindicc. p. 335. f. ἐν κυρίῳ. Eph. 4, 17.

aduerbialiter redditur] Ita, vt comites habeat datiuos nominum, vel substantiuorum, vel adiectiuorum, etiam participiorum neutrius generis: vt ἐν δίκῃ Pind. Pythh. 5, 18. Nemm. 5, 25. h. e. ἐνδίκῳ Aeschyl. Eumenn. 221.: Arist. Pac. 629. coll. 627.: et δικαίῳ Arist. Nubb. 1384. coll. 1337. 1383.: ἐν δίκη recte, vere Plato Cratyl. 32.: ἐν τάχει Xen. Ages. 1, 18. Thuc. 1, 90. h. e. ταχύ Xen. Cyr. 6, 1, 9: schol. Soph. ad Ai. 818. ἐν τάχει ἀντὶ τῆ ταχέως καὶ σὺν τάχει, καὶ κατὰ τάχος, καὶ ὅσον τάχος, καὶ διὰ ταχέως, καὶ διὰ τάχους, καὶ διὰ ταχέων, ἐπὶ τῆ αὐτῆ. Xen. Cyr. 4, 5. 17. ἐν χλιδῇ vbi refertur ad adu. χωριστικῶς. Pind. Olymp. 7, 126. ἐν ἀλαθείᾳ et ἐν ἀληθείᾳ Matth. 22, 16.: ἐν ᾧ tempore Herodo. 1, 31. sed Theocr. Id. 21, 40. significat sero. Marc. 14, 1. ἐν δόλῳ sed Matth. 26, 4. δόλῳ. Thuc. 6, 9. ἐν καιρῷ vt Lat. in tempore Cic. Catil. 1, 6. v. Drackenb. ad Sil. Ital. 11, 8.: ἐν καιρῷ τινὶ Plato Criton. 2.: Pind. Pythh. 8, 20. ἐν χρόνῳ tandem. Polyb. 1, 21. ἐν κόσμῳ, καὶ τάξει. qui idem 3, 72. formulam ἐν τάξει cum adverbio βιάδην coniunxit. Xen. Cyr. 1, 3. 9. ἐρχεῖσθαι ἐν ἑυθμῷ h. e. commode [Nep. praefat. 1] in numerum [Virg. ecl. 6, 27:] ἐν κεφαλαίῳ Demosth. p. 701. T. 1.: ἐν μέρει Isocr. Paneg. p. 168. T. 1.: vbi refertur ad adu. ἅμα. sed ap. Diod. Sic. 2, 34. et Arrian. anab. 3, 26. 8. est, suo ordine, deinceps: v. Wesseling. ad Diod. S. p. 148. T. 1. et Gronou. ad Arrian. p. 142. ind. Graecit. Palaeph. v. ἐν. Herodo. 2, 172. ἐν τῷ παρεόντι. quod ibi refertur ad πρότερον. Pind. Nemm. 11, 53. ἐν ἀμείβοντι. Herodo. 2, 159. ἐν τῷ θεόντι. Aeschyl. Suppl. 743. ἐν μέσῳ interea vbi v. Stan-

Stanleius. Thuc. 1, 72. ἐν πλέονι vbi refertur ad adu. βραχέως. Thuc. 3, 46. ἐν βραχυτάτῳ Demosth. p. 258. 594. T. 1. ἐν βραχέσι breuiter. Sed ap. Herodo. 7, 136. σφὶ ἐν νόμῳ εἶναι idem est quod νόμιμον εἶναι. Xen. Cyr. 7, 1. 2. 5. ἐν ἴσῳ Sic in tranquillo Cic. Off. 1, 24.: ἐν ὀλίγῳ propemodum Act. 26, 28.: ἐν τοσούτῳ Xen. Cyr. 2, 2. 1.: ἐν τέτῳ interea, interim. ib. 5, 5. 1. 6, 1. 4. 2 Cor. 5, 4.: ἐν πᾶσιν Odyf. β', 194. vt ἐν πρώτοις 1 Cor. 15, 3. Sed ἐν τῷ μηνὶ singulis mensibus Theophr. charr. 10, 1.: Conf. Georg. Vindicc. p. 222. f. Valcken. ad Herodo. 3, 154. p. 275. Editt. Lipsf. primae et Belgicae, ἐν δίκῃ merito: ἐν καιρῷ oportune.

facit ellipsin] Vt, ἐν Πυθίῳ Thuc. 6, 54. intell. τεμένει vt ap. Plat. Gorg. 27. p. 104.: vbi cod. Aug. Meriman. et Ald. ἐν Πυθῶϊ. Il. ζ', 47. ἐν ἀφνειῷ πατρὸς intell. οἴκῳ. Odyf. κ', 282. ἐνὶ Κίρκης intell. δώμασι. v. 87.: Herodo. 1, 35. ἐν Κροίσῳ et 1, 111. ἐν Ἀρπιάγῳ. Alciphr. 2. ep. 4. μὰ τὴν Καλλιγένειαν, ἐν ἧς νῦν εἶμι vt rescribi pro ἐν ἧ iussit Berglerus et Wagnerus edidit. Sed Odyf. υ', 208. ἐν Ἀίδαο δόμοισιν, Plato Alcib. 1. p. 433. D. Francof. ἐν διδασκάλων ἡκρον. vid. Gregor. p. 19. et Eustath. ad Il. θ', p. 718. 19. Odyf. κ', p. 1659. 7.: vbi vocant Ἀττικὴν ἔλλειψιν.

Neque vero raro haec praepositio ante nomina locorum maxime deest: vt, Μαραθῶνι Thuc. 1, 73. Μυκηνάις Eurip. Phoenn. 621.: Πυθῶνι δια Pind. Pythh. 7, 10.: ὃς ὤρεσε λαῶας ἔβαλλε Theocr. Id. 7, 152. add. Pind. Olymp. 6, 55. 7, 16. coll. 6, 43. Aristoph. Acharnn. 697: coll. Equitt. 778. Hesiod. Θεογ. 1001, Ἔργ. 232. Theocr. Idyl. 3, 16. Eurip. Phoenn. 88. οἴκοις. Soph. Electr. 314. νῦν δ' ἀγροῖσι τυγχάνεις. v. Kuhnius ad Ael. H. V. 3, 12. contra quem disputavit Hemsterhusius ad Xen. Ephes. p. 171. Locel. Sic Xen. Cyr. 7, 5. 26. ἀδικία pro ἐν ἀδικίᾳ h. e. ἀδικῶς

vt

vt 3, 3. 19. ἤκειν εἰς τὰς τάξεις αὐτοῖς σεφάνοις
h. e. ἐσεφαναμένους. Odyf. α', 70. f. ὅς κρᾶτος ἐστὶ μέ-
γιστον πᾶσιν Κυκλώπεσσι. vbi cod. Wratisl. πᾶσιν ἐν
Κυκλώπεσσι, vt in cod. Vindob. 56. scriptum est πᾶσι
sed alia manus super πᾶσι addidit ἐν. Cic. 7. ep. 18,
3. *tempore pro in tempore.*

Sed seruit etiam periphrasi ita, vt formulae ex hac
praepositione, et datiuus, genitiuifue, nominum com-
positae, praemisso articulo, vel inter articulum et alia
nomina collocatae, vim vel substantiuorum vel adie-
ctiuorum habeant; vt τοῖς ἐν τῇ νηϊ Thuc. 1, 137.
h. e. nautis Nep. Themist. 8, 6.: τὴν δ' ἐν ποσσὶν Thuc.
3, 97. intell. κώμην. Polyb. 17, 16. p. 481. T. 2.
τὸς ἐν ποσσὶ. Demosth. p. 672. T. 1. οἱ ἐν τῷ Σησῶ
qui p. 673. dicuntur οἱ Σέσιοι. Zosim. 3, 12. 10. τὸς
ἐν χερσὶ ἔπαιον Thuc. 8, 92. οἱ ἐν τῷ ἄσει. Id. 6, 24.
8, 75. οἱ ἐν τῇ ἡλικίᾳ v. Bosius ad Lucian. tyrannic.
17. p. 154. T. 2.: τὸν δῆμον τὸν ἐν Ἀργεῖ Thuc. 5,
76. τὸ ἱερὸν τὸ ἐν τοῖς Ἱεροσολύμοις Strabo 16. p.
1103. C. Almel.: τῆς ἐν Μαραθῶνι μάχης Isocr.
Paneg. p. 165. T. 1.: τῶν ἐν ἄλλοις θεῶν Demosth. p.
786. T. 1.: v. Soph. Antig. 1435.: Alciphr. 3. ep. 16.
p. 312. Lyfi. 13. p. 506. f. T. 5. Pind. Olymp. 3, 27.:
οἱ ἐν τῇ νήσῳ Iamblich. V. Pythag. 7. p. 27. Kust. οἱ ἐν τῇ
Μηδίᾳ καὶ Συρίᾳ, καὶ Ἀραβίᾳ, καὶ πάντες οἱ ἐν τῇ Ἀσίᾳ
Xen. Cyr. 6, 1. 16. add. Arist. Vespp. 823. Xen. Cyr.
1, 3. 4. Polyb. 1, 87. p. 141. T. 1.: οἱ ἐν τῷ καιρῷ
πόνου *temporali* Xen. Cyr. 3, 3. 6. ὑμεῖς νῦν ἐν τῷ
Θαρράλει ὄντες Lyfias 12. p. 442. T. 5.: τῶν ἐν τέ-
λει ὄντων Ἀργείων Thuc. 5, 27.: Herodo. 2, 82, οἱ
ἐν ποιήσει γενόμενοι.

Etiam aduerbiis sic praemisso articulo, additur haec
praepositio: vt, ἐν τῷ παραυτίκα Thuc. 8, 27.: vbi
refertur ad adu. ὕσερον. Andoc. 2. p. 85. T. 4. Reisk.
ἐν τῷ παραχρημα. Arrian. anab. 2. p. 124. ἐν τῷ
τότε.

τότε. add. Xen. Cyr. 2, 4. 9. Editt. Lipff. primae et Belgg. ut ἐν αἰδῶ scil. οἴκῳ Belgg. addunt, *in inferno.*

in compositione — vim — addit] Editt. Lipff. primae quandoque *emphasin* verbo addunt: ut, ἐμβριμήσασθαι *grauiter interminari* Matth. 9, 30. Belgicae, quandoque *emphasin* verbo addit: ut, ἐνεβριμήσατο *grauiter interminabatur*, Matth. 9, 30. *vid. Hesych. et Suid.* Sed in plerisque verbis compositis vi caret omni: ut ἐνευδαμονῆσαι et ἐντελευτήσαι, Thuc. 2, 44. ἐμμισθος *mercenarius* Thuc. 6, 22. ἐναντίος et ἀντίος sunt vocabula idem sentientia ap. Herodo. V. Hom. 19.: qui idem 4, 64. ἐμπίνει dixit pro πίνει, ut Demosth. p. 69. T. 1. ἐνέσας pro ἔσας. Xen. Cyr. 7, 1. 1. ἐμφαγείν et ἐμπιεῖν. Il. β', 572. ἐμβασιλεύειν. Plato Cratyl. 14. ἐσημαίνειν. Aelian. H. V. 9, 35. ἐγκαλωπίζεσθαι. Xen. Cyr. 5, 2. 14. ἐνέσπαρται vbi codd. Altorf Guelf. habent ἔσπαρται. Apud Latinos autem praepositio *in* vim augendi habet in multis verbis compositis, ita, ut idem sit, quod *valde* v. Cuperus Obseruatt. 2, 9.

Caeterum huic praepositioni multis in formulis additur genitiuus nominum, quia idem est, quod adu. ἐντός. ut ἐκτεινον πάντα τὸν ἐμποδῶν [h. e. ἐν ποδῶν] γινόμενον, Herodo. 3, 147. πᾶν ἔθνος τὸ ἐμποδῶν κατασφερόμενος Id. 2, 102.: add. 6, 82. Xen. Cyrop. 6, 1. 22.: ἐμποδῶν δέ τοι ἴσαται εἰδεις Id. 8, 68. 1.: de quibus formulis dictum est supra in praepositione ἐκ. Demosth. p. 1249. T. 2.: τὸ χωρίον τὸ ἐν γειτόνων μοι τῆτο sic enim e cod. Aug. pr. edidit Reiskius pro ἐκ γειτόνων. Neque enim probari potest eorum ratio, qui ἐν γειτόνων dictum ita esse putant, ut intell. χώρα aut οἴκῳ v. Reizius ad Lucian. p. 758. T. 2. p. 434. T. 3. Sic apud Herodo. 1, 35 μένων ἐν ἡμετέρας intell. οἴκῳ vbi v. Wesselingius 7, 8. 4.: τὰ τιμιώτατα νομίζεται εἶναι ἐν ἡμετέρας. *vid. Abresch. animaduerss. ad Aeschyl. p. 174. T. 1. et dilucc. Thuc. p. 417.*

Sed eadem praepositio comitem habet apud Doros, nominatim Cretas, etiam accusatiuum nominum, quia eam, mutata litera σ in literam ν posuere pro praepositione $\epsilon\sigma$. Gregor. p. 163. Τρέπασσι δὲ οἱ αὐτοὶ [Cretes] τῆς $\epsilon\sigma$ προθέσεως τὸ σ εἰς τὸ ν . οἶον, $\epsilon\sigma$ χορὸν ἐν χορὸν, $\epsilon\sigma$ τὴν ἀγορὰν ἐν τῶν ἀγορῶν. vbi v. Koenius, et Metarius p. 250. f. Et verba ἐν χορὸν quidem sumta sunt e dithyrambo Pindari apud Dionys. Halic. περὶ συνθέσ. p. 23. 8. T. 2. Lips. p. 41. T. 2. Hudson. — Δεῦτ' ἐν χορὸν Ὀλύμποι, quem retulit inde inter fragmenta carmm. Pindarr. p. 46. Schneiderus. v. animaduersf. P. 1. p. 199. Sic idem poëta Pythh. 2, 21. ἐν θ' ἄρματα πεισιχάλινα καταζευγνύη σθένος ἵππειον. vbi v. Heyne. Id. Pythh. 2, 157. ἐν πάντα δὲ νομὸν εὐθύγλωστος ἀνῆρ προφέρει. add. Id. ib. 5, 50. Nemm. 1, 58. κροκωτὸν σπάρτανον ἐγκατέβα.

In verbis compositis librarii non modo literam ν mutarunt in literam μ v. Valckenar. ad Eurip. Phoen. 594. p. 222; sed omnino hanc praepositionem commutarunt praepositionibus ἀνά, ἐκ, ἐς, ἐπί, σὺν vt ἐναλειφόμενος et ἀναλειφόμενος, ap. Polyaen. 1. prooem. p. 7. Masu.: ἀνέκοπτον et ἐνέκοπτον 1, 40. p. 92.: ἀνέκειτο et ἐνέκειτο Cebet. tab. 1.: ἐν — ἐβη, et ἄν — ἐβη Il. α', 311. vt Matth. 15, 39.: ἐσβάντες et ἐμβάντες Il. κ', 573.: ἐκπιμπλάς cod. Bodl. Guelf. Iunt. et ἐμπιμπλάς cod. Altorf. ap. Xen. Cyrop. 8, 3. 15.: ἐκ γε τέτων et ἐν γε τέτω cod. Altorf. Cyrop. 5, 5. 7.: ἐκτετριμμένος et ἐντετριμμένος v. Markland. ad Max. Tyr. p. 714.: ἐν τέτω et ἐπὶ τέτω cod. Brod. Xen. Cyr. 7, 4. 4.: ἐγγίγνεται et συγγεγένηται cod. Bud., ib. 5, 1, 11.: ἔτως συμμένοισιν cod. Altorf. ἔτω συμμένοισιν cod. Bodl. Guelf. Ald., et οὕτως ἐμμένοισιν Iunt. et corr. cod. Guelf., ib. 7, 5. 25.: συμβαίνοισι et ἐμβαίνοισι cod. Guelf. ib. 5, 5. 7.

σὺν respondet Latinorum cum] Sed a poëtis interdum ponitur simpliciter, omissa ablatiuo pronominis

οὗτος, vel αὐτός· vt, ὃδ' ἦν ὁ πράσσων ταῦτα· σὺν δ' ἐγὼ παρών ὁ δῆλος· Soph. Ai. 1305. Significat enim 1) *societatem et comitatum*: vt σὺν τέτοις — ὁ Κυρος εἰσελθὼν πρὸς τὸν Κυαζάρην Xen. Cyr. 3, 3. 9.: add. Theocr. Id. 11, 27.: Herodo. 5, 63. πέμπουσι Ἀγχιμόλιον — σὺν στρατῶ· sed ib. est πέμπουσι δὲ τέττες — πλοίοισι. 2) *consensum, fauorem, instinctum, auxilium*: vt, ἐπεὶ τε δὲ ἐξέμαθε, ὡς ε' σὺν ἐκείνοισι εἶη ταῦτα πεποικῶς, Herodo. 3, 119. σὺν Θεῶ ἐκείνόν τε εἰπεῖν Id. 3, 153. σὺν Θεῶ — εἰλήλθμεν Il. 1, 49.: ἀμφοτέρων τοι χαρίτων σὺν Θεοῖς ζεύξω τέλος Pind. Isthm. 1, 7.: sed Aeschyl. Choëphorr. 780. dixit, σὺν Θεῶν δόσει. Pind. Pythh. 1, 134. σὺν τινι τοιοῦτο ἀυχίλιον: vt σὺν σοι Il. κ', 290.: 3) *instrumentum*: vt, κοιμῶνται — σὺν τοῖς γυμνικοῖς ὅπλοις Xen. Cyr. 1, 2. 4. vid. Stauerenus ad Hygini fab. 20. p. 65. 4) *tempus* vt, ὄφρα — κελαδῆτε ἄκρα σὺν ἐσπέρα Pind. Pythh. 11, 17. f.: ἤλυθεσ — τρίτη σὺν νυκτὶ, καὶ ἡοῖ Theocr. Id. 12, 1. schol. ἤλυθεσ μετὰ τρεῖς, νύκτας τε, καὶ ἡμέρας.

adverbialiter est reddendum] Vt, σὺν δίκῃ Herodo. 1, 115. Aeschyl. Eumenn. 613. vbi v. 615. est δικάως. Herodo. 2, 70. σὺν πόνῳ· Id. 8, 86. σὺν κόσμῳ et σὺν νόῳ, vt Arrian. anab. 3. p. 205. σὺν νῶ. Critias ap. S. Empir. c. mathem. 9, 2. p. 563. σὺν σιγῇ. Soph. Aiac. 308. ζὺν χρόνῳ tandem. Id. Oed. Col. 878. 897. Zosim. 1, 61. 3. σὺν τάχει. Soph. Aiac. 865. σὺν τάχει τινὶ *admodum celeriter*. Ctesias exc. Persicc. 45. σὺν προθυμίῃ, vt σὺν πάσῃ προθυμίᾳ Zosim. 3, 18. 2. qui ib. f. 3. προθύμως dixit. Zosim. 4, 9. 5. σὺν ἀκριβείᾳ. Id. 1, 64. 10. σὺν ἀληθείᾳ. Id. 4, 10. 5. σὺν ὀξύτητι πάσῃ· Pausan. 8, 27. p. 654. σὺν τῷ δικαίῳ. Sed ap. Herodi. 2, 14. 13. legitur simpliciter μεγίστῳ τάχει.

interdum omittitur] Vt, αὐτῇ κεν γαίῃ ἐρύσσαμι, αὐτῇ τε θαλάσση, Il. θ', 24. vbi Eustath. p. 695. 50.

τὸ δὲ αὐτῇ γαίῃ, αὐτῇ θαλάσῃ, Ἀττικοῖς σύνηδες, ἔλλιπες τῆς συν προθέσεως: ὅποιον καὶ τὸ, αὐτοῖς ἀνδράσι βεβύθισαι ναῦς — καὶ ὅποιον τὸ, αὐταῖς βελαῖς ἐξόλοιτο add. id. ad Il. υ', 482. p. 1217. 54.: Ταρτάρου — κευθμῶν καλύπτει τὸν — Κρόνον αὐτοῖσι συμμάχοισι Aeschyl. Prom. 221.: νέας αὐτοῖσι ἀνδράσι εἶλον Ἑλληνίδας πέντε Herodo. 8, 17. add. 6, 93. Ctes. excc. Perficc. 32.: τὰς πόλιας ἐνεπίμπρασαν αὐτοῖσι τοῖς ἱεροῖσι Herodo. 6, 32.: πολλὰς — ἤδη αὐτοῖς τοῖς ἵπποις κατακρημνισθῆναι Xen. Cyr. 1, 4. 7.: κατὰ τάχος τῶ πλέονι τῆ στρατῆ ἀνεχώρησε Thuc. 1, 73. add. 2, 101.: ἐπεὶ τε ἀπίκοντο παντὶ σόλῳ ἐς τὴν Σικελίην Herodo. 5, 46. add. ib. 99. 7. 170. 5, 74. Thuc. 1, 18. v. index Graecit. Aeschin. v. ἤκειν. Demosth. p. 1379. T. 2. περικαθεζόμενοι αὐτῶν τὸ τεῖχος πολλῇ. Plut V. Cat. M. 13. p. 405. T. 2. ἕνα δὲ αὐτοῖς ὅπλοις ἀρπάσαντες. Xen. Cyr. 1, 4. 17. αὐτὸς δὲ τοῖς ἵπποις προσελάσας πρὸς τὰ Φερίαια. add. Thuc. 1, 114. 115. 4, 14. 39. 57. 77. 78. 7, 41. 8, 1. 20. v. Berglerus ad Alciph. 1. ep. 2. p. 13. Bengelius ad Chrysof. de sacer. p. 514. Dauisius ad Max. Tyr. p. 520. Kuhnius ad Aelian. H. V. 1, 3.

Caeterum in verbis compositis haec praepositio respondet fere particulae Lat. *con*, atque adeo societatem coniunctionemque cuiusvis generis significat: vt συναγειν, συνάπτειν, συμβελεύειν, συγγινώσκειν, συναλύνειν, συγγράφειν, συλλέγειν, συνομνύειν, συναγγελλος [Herodo. 7, 230.] ita, vt saepe pro ea aduerbium ὁμοῦ substituatur, vt συμφρονεῖν et ὁμοφρονεῖν, σύνδελος et ὁμόδελος. Et vt verba e particula *con* composita apud Latinos saepe ita ponuntur, vt partes verborum simplicium agant; v. Cortius ad Sallust. Iugurth. 112, 2. et Catil. 47, 2. ita nec Graeci dubitarunt, pro singulari suo studio orationis numerosae et sonorae, vocabula praepositione aucta vsurpare pro simplicibus: vt

vt συμπληρῆσθαι pro πληρῆσθαι Act. 2, 1.: σύμπερον ἀγωνία θυμὸν Pind. Nemm. 7, 15.: συγγράφεισθαι pro γράφεισθαι Arist. Auu. 804.: ζύνεγγυς Thuc. 4, 24.: et σύνεγγυς Polyb. 1, 75. 2, 28.: οἱ συνάμφω Polyb. 1, 63. vnde συναμφότερον Demosth. p. 22. T. 1.: συναμφότερα Herodo. 7, 48.: συνάμα Theocr. Id. 25, 126. v. Valcken. ad Idyl. 20, 39. p. 163. f.: συνάπας, συνάπαντες vid. Herodo. 2, 112. 7, 187. 5, 49. 1, 98. 6, 128. 7, 33.: vbi referuntur inter se οἱ συνάπαντες et εἰς ἕκαστος. Nam ἅπαντες h. e. ἅμα, ὁμῶ πάντες iam per se sunt σύμπαντες Theocr. Idyl. 12, 7. Sed praepositio σὺν etiam numeralibus vocabulis comes data inuenitur ab vtriusque orationis scriptoribus, ita vt Latine reddi distributiuis alicubi possint, sic Odyf. 1, 429. σύντρεις. Herodo. 4, 66. Demosth. p. 564. T. 1. Hom. h. in Ven. 74. Athen. 7, 6. p. 281. F. σύνδυο. sic enim nunc scribuntur. v. omnino animadu. P. 2. p. 162. et Reizius de prosod. Gr. accentus inclinatione p. 103. Fischer. Caeterum in editt. Lipsiensibus primis et Batauis legitur: σὺν νόμῳ legitime Xenoph. Quandoque omittitur, Philo: ἔς αὐτοῖς ἀρμασι καὶ ἵπποις καταποντοῖ, quos una cum ipsis curribus demergit. — Sic illud Apoc. 8, 3. explicandum: et dati sunt ei suffitus multi, ἵνα δώσῃ ταῖς προσευχαῖς τῶν ἁγίων, vt offerret cum precibus sanctorum et v. 4. ascendit funus suffituum (cum) precibus sanctorum. Kuin.

ad pag. 243. εἰς] Helladius Chrestomath. p. 15. οτι ἀναλογώτερον ἀντὶ μὲν τῆς εἰς πρόθεσεως, τὸ εἰς λέγειν. et p. 24. ὅτι οἱ Ἀττικοὶ κατὰ τι πάτριον ἔθος, οὐ χρωῖνται τῇ εἰ διφθόγγῳ ἐν τῷ λέγειν εἰς κόρακας [Aristoph. Plut. 394.], ἢ εἰς μακαρίαν· ἀλλ' ἀνευ τῆ διχρόνου ἐκφωνῶσι τὴν πρόθεσιν· ἐπὶ δὲ τῶν ἄλλων ἀπάντων, καὶ μετὰ τῆ διχρόνου καὶ χωρὶς τῆ διχρόνου τὴν πρόθεσιν λέγουσιν. Fischer. add. Gregor. de Dialect. p. 32. ibique Koenius. Apollon. Lex. Homer.

mer. p. 248. ed. Tollii. *εις* ἀντὶ μὲν τῆς προθέσεως [Villoisonius recte addit *πρὸς*.] *εις* Ἀγαμέμνονα δῖον ἄγον. [Hom. Il. η', 312.] ἀντὶ δὲ τῆς ἐπί· *εις* ἐλάτην ἀναβάς περιμήκετον [Il. ξ', 287.] συνήθως δὲ ἡμῖν *εις* εὐνὴν φοιτῶντε, φίλῃς λήθοντε τοκῆας [Il. ξ', 296.] Priscian. 14. p. 515. In, quando *εις* vel κατὰ significat, id est, si ad locum, vel contra demonstrat, accusatiuo iungitur, ut in urbem vado, vel in alterum dico. Inuenitur tamen etiam pro ad, cum huic casui praeponitur, id est accusatiuo, ut Virg. in 1. Aen. Impulit in latus: pro ad latus. Lucan. in 3. in puppim rediere rates: pro ad puppim. Kuin.

εις, ἐς, in] Ita, vt fere locum indicet, *ad*; παρὰ Hom. Il. α', 389. ἰ. τὴν μὲν γὰρ σὺν νηὶ Δοῦν ἐλικώπες Ἀχαιοὶ ἐς Χρῦσην πέμπουσιν. Xen. Apomn. 1, 1. 4. τοῖς δὲ οὐκ ἐξιτητέον *εις* ἀνθρώπων εἶναι δοκεῖν. Aelian. H. V. 2, 1. *εις* τὸν δῆμον παρελθεῖν. Isocrat. p. 337. T. 1. *εις* ἄστυ καταβαίνειν. Aeschin. T. 1. p. 131. λαβὼν *εις* τὴν ἑαυτῷ χεῖρα τὰ ἱερά. Xenoph. Apomn. 4, 2. 1. *εις* τῆτο καὶ αὐτὸς ἦε. Pindar. Olymp. 7, 56. ἰ. μαντεύσατο δ' ἐς Θεὸν ἐλθῶν in Apollinis templum: vbi Schmidius frustra quaerit, annon scribi debeat ἐς Θεῶν; Sic Aristoph. Plut. 237. ἦν μὲν γὰρ *εις* Φειδῶλὸν εἰσελθὼν τύχῳ· ποῦ Φειδῶλῳ, vt Kusterus malebat. Charit. 4, 4. ἐγὼ Χαίρεας εἰμι, ὃ σὺς ἐκέινος, ὃν εἶδες παρεθένος *εις* Ἀφροδίτην βαδίζουσα· pro quo dicitur 5, 5. *εις* τὸ τῆς Ἀφροδίτης τέμενος· et 8, 8. *εις* τὸ τῆς Ἀφροδίτης ἱερόν. Vid. Albertius ad Act. 16, 40. Doruillius ad Charit. p. 401. et Portus Lex. Ionic. in κατακομίζεν. Fischer. Scilicet praepositio *εις* vt *πρὸς* iungitur accusatiuis nominum, personarum, ita, vt locum indicet, in quo persona est, vt Act. 16, 40. εἰσῆλθον *εις* τὴν Λυδῖαν ἡ. e. *εις* τὸν Λυδίας οἶκον. conf. Berglerus ad Aristoph. l. c. Krebsius ad decreta RR. p. 277. Koenius ad Gregor. de

de Diall. p. 19. et Wesselingius ad Herodo. p. 161. 683. *Kuin.*

Saepe etiam verti debet Latine *usque ad*, ut τῆ ἐς τὴν ἐρυθρὴν θάλασσαν φερέση, Herodo. 2, 158. cuius generis loca plura collegit Pe. Horreus Observatt. Herodo. c. 42. Sic Alciphron. 1, 39. πότος εἰς ἀλεκτρούων ἀδάς *comprotatio usque ad gallorum cantum.* Xen. Cyr. 3, 3. 5. εἰς Μήδης. *Fischer.* Polyb. 1, 40. συνεδίωξαν εἰς τὸν τάφρον *persecuti sunt usque ad fossam.* Moschus Idyl. I, 14. βάλλει κ' εἰς Ἀχέροντα καὶ εἰς Ἀΐδεω βασιλῆα. *ēs emē usque ad meam aetatem, mea aetate* Herodo. 3, 97. sect. 2, 154. τὸ μέχρι ἐμεῦ et V. Hom. 10. μέχρι ἐπ' ἐμῆ. Xen. Sympos. 8, 18. εἰς γῆρας *ad senectutem usque.* Eurip. Hec. 559. ἐρῆξε λαγόνος εἰς μέσον παρ' ὀμφαλόν. *schol. εἰς μέσον, τὸ εἰς ἀντὶ τῆ ἕως, καὶ παρὰ Δημοσθένει, — εἰς τὴνδε τὴν ἡμέραν, ἀντὶ τῆ μέχρι τῆσδε τῆς ἡμέρας.* Herodo 7, 60. *ēs τὸν ὀμφαλόν usque ad umbilicum.* Thuc. 1, 137. *ēs Πύδναν schol. ἕως τῆς Πύδνας.* Aristoph. Nubb. 830. *ēs τὸσῶτο εὐ usque.* Herodo. 2, 143. *ēs ὁ pro ἕως ῥ.* Thuc. 3, 57. *ēs τῶτο γὰρ δὴ συμφορᾶς προεχωρήκαμεν.* v. Valckenar ad Herodo. p. 683. Gregor. de diall. p. 223. ἀντὶ τῆ ἕως οὗ, εἰς ὃ λέγουσιν Ἡρόδοτος [2, 118.] *ēs ὁ ἐξῆλλον.* Graecos hoc in genere imitati sunt Latini, Nepos V. Themist. c. 3. *ad nostram memoriam.* V. Iphicrat. c. 3. *ad senectutem.* Liu. 21, 52. *quum ad id dubios seruassent animos, pro ad id usque tempus.* *Kuin.* Sed interdum idem est, quod nostrorum hominum *auf*, ut in loco Aeschinis dial. 2, 2. hoc: δείξας εἰς τὸν ἕνα τῶν πρεσβέων. Plut. T. 4. p. 295. καθίσσειν εἰς τὸν Κύρη θρόνον. Herodo. 5, 5. σφάζεται εἰς τὸν τάφον *Fischer.* Id. 3, 164. *ὡς Σμέρδις ἴζετο εἰς τὸν βασιλῆϊον θρόνον.* *Kuin.*

ad] nostrum *zu*, Theocr. Idyl. 5, 98. sq. ἀλλ' ἐγὼ *ēs χλαῖναν μαλακὸν πόκον — δωρήσομαι αὐτός* conf. Hemsterhusius ad Arist. Plut. p. 361. — Herodo. V.

Hom. 4. εἰς μισθοὺς ἄμβανεν Ioseph. Antiquitt. 12, 2. 5. ἔσαμ δὲ τῆς σῆς εὐσεβείας καὶ δικαιοσύνης, τὸ μεταγραφέντα τὸν νόμον εἰς ἡμᾶς ἀποπέμψαι ad nos remittere, vbi Spanhemius duo similes e Demosthene locos attulit. Xen. Cyr. 4, 2. 13. ἀπέπεμπεν εἰς τὰς τάξεις ad centurias, ad ordines et ad turmas, non in suos ordines vt Philel. vertit. Fischer. Aristoph. Plut. 984. εἰς ἰμάτιον vbi schol. Doruill. χάριν ἀγορᾶς. Herodo. 2, 98. ἐς ὑποδήματα. Ita quoque Latini loquuntur, Liu. 38, 14. in coronam auream quindecim talenta afferebant. Cic. Verr. 5, 77. ad statuam pecuniam contulerunt. Nostrum an, Herodo. 1, 109. εἰ δὲ θελήσει τέττε τελευτήσαντος ἐς τὴν θυγατέρα ταύτην ἀναβῆναι ἢ τυραννίς. Quoniam autem praepositio eis saepius vim obtinet praepositionis πρὸς, vt, Hesiod. Ἔργ. 84. εἰς Ἐπιμυθεῶ πέμπε πατῆρ. Herodo. 1, 81. ἔπεμπε ἐς τὰς συμμαχίας. Homer. Odyf. ζ', 127. ἔλθων ἐς δέσποιναν ἐμήν. Hesiod. Ἄσπ. 83. ἵκετο δ' εἰς Κρείονα. Homer. Odyf. υ', 372. ἵκετο δ' ἐς Πείραιον. Laert. 2, 79. εἰς πόδας αὐτοῦ ἔπεσε. Matth. 18, 29. πεσὼν οὖν ὁ σύνδουλος εἰς τὰς πόδας αὐτῆ. Homer. Odyf. γ', 317. ἀλλ' ἐν μὲν Μενέλαον ἐγὼ κέλομαι — ἐλθεῖν. Luc. 11, 49. ἀποσελῶ εἰς αὐτὰς προφήτας; sed Matth. 23, 34. ἀποσέλω πρὸς ὑμᾶς προφήτας. Matth. 15, 24. οὐκ ἀπεσάλην εἰ μὴ εἰς τὰ πρόβατα. sed 10, 6. πορεύεσθε δὲ μᾶλλον πρὸς τὰ πρόβατα. Homer. Il. κ', 211. καὶ ἄψ εἰς ἡμέας ἔλθοι v. 97. ἐς τὰς φύλακας καταβείομεν. add. Eurip. Cycl. 20.: librarii saepius quoque has praepositiones inter se permutarunt; Fischerus in margine exemplaris sui e Xenophontis Cyropaedia hanc in rem notauerat locos hos: 5, 3. 16. pro εἰς τεταγμένους, Cod. Altorf. habet πρὸς τεταγμένους. 6, 2. 3. πρὸς τὸν πόλεμον cod. Guelf. εἰς τὸν πόλεμον. 6, 1. 23. πρὸς τὸν ἐμὸν cod. Guelf. εἰς τὸν ἐμὸν. 7, 1. 9. εἰς τὰς ἀνδρας cod. Altorf. πρὸς τὰς ἀνδρας minus recte, quum eis plurium

plurium codd. auctoritate nitatur, et ipsi rei accommodatius sit. 8, 1. 15. πρὸς τὰ ὕδατα sed cod. Guelf. εἰς τὰ ὕδατα, quae lectio ei vera videtur, quum εἰς facilius potuerit a librariis explicari per πρὸς quam πρὸς per εἰς. — Sic quoque Polyb. 1, 78. ἦκε πρὸς τὴν στρατοπέδειαν vbi codd. Vat. Flor. et Vrb. legunt εἰς. *Kuin.*

Nonnunquam idem esse videtur, quod *de*, quod *attinet ad*, *inter etc.* vt σὺ μηδὲν εἰς ἔμ' ὑπονόει τοῖσ'το Aristoph. Plut. 361. τοιαῦτα δὴ ἕτερα ἦσε Πίνδαρος ἐς Θήβην τε καὶ ἐς Δία. Pausan. 5, 22. ἐς δὲ τὴν τελευταίην τὴν Θεσείως, πολλὰ ἤδη καὶ οὐχ ὁμολογῆντα εἴρηται. Id. 1, 17. p. 40. οὐ μὲν γάρ τι κακῶ εἰς ὄπασ ἔακει Hom. Odyī. α', 411. αἱ γὰρ σφι κάμηλοι ἵππων ἐκ ἦσσοιες ἐς τραχύτητα ἐσιν Herodo. 3, 102. ἐλπίδα ἔχω, σὲ στρατηγήσαντος ἀμείνω τε καὶ ἐνδοξότεραν τὴν πόλιν εἰς τὰ πολεμικὰ ἐσεσθαι Xen. Anab. 3, 5. 1. εἰ τὲς ἐγκρατεῖς τέτων ἀπάντων εἰς τὲς ἀρχικὰς τάττομεν. Id. ib. 2, 1. 7. add. 4, 2. 39. Xen. Cyr. 5, 4. 12. εἰς τὴν τῆ καρπῆ κομιδὴν Id. 8, 8. 4. εἰς γε μὴν χρήματα quod vero ad pecunias attinet. Fischer. *de*, id. quod περὶ Diod. Sic. 11, 50. εἰς ἑδὲν ἕτερον ἢ τὸ παρὸν λέγειν vbi vid. Wesselingius. Arist. Plut. 361. σὺ μηδὲν εἰς ἔμ' ὑπονόει τῆσ'το. In pro *de* apud Martial. epigr. 1, 68. — Plato Phaedon. 38. εἰς τὰ ὕπερα μέλλοντα ἐρηθῆσεσθαι. Xen. Exp. Cyr. 2, 6. 30. εἰς Φιλίαν quod ad amicitiam attinet. Notat etiam *ad*, *prope*, *iuxta*, *apud*, Polyb. 1, 30. κατεστρατοπέδουσαν εἰς αὐτὴν scilicet Τύνητα πόλιν ad Tunetem castra locarunt. Herodo. 9, 30. ἐς Πλαταιάς Matth. 3, 13. παρεγγίνετα εἰς τὴν Ἰορδάνην. Ioh. 21, 4. ἔση εἰς τὸν αἰγιαλόν. Sic *ad* pro *apud* refertur ad locum, Cic. pro Muren. c. 15. pugna naualis ad Tenedum. Sed praepositio *εἰς* hoc sensu occurrit non tantum quum de loco sermo est, verum etiam quum de personis, vt Rom. 15, 16. εἰς τὸ εἶναί με λειτουργὸν εἰς τὰ ἔθνη.

Polyb. 1, 16. Φιλοδοξῶν εἰς τὰς Ἑλλήνας *laudem quasrens inter vel apud Graecos.* Liu. 40, 24. *Demetrium iterum ad patrem accusavit Perseus.* Cic. ad Diuu. 5, 10. 10. ad *Caesarem*, pro, apud *Caesarem*, vbi v. Kortius. Cic. ad Attic. 10, 4. *fuit ad me diu.* cf. Musgrau. ad Eurip. Heracll. 430. — *Coram*, Herodo. 8, 26. *ἐς πάντας coram omnibus.* Herodo. 3, 65. *ἐς ὑμέας ἐκΦῆναι.* Aeschyl. Persf. 159. *ἐς δ' ὑμᾶς ἐρωμῶθον.* Herodo. 6, 130. *ἐς μέσον omnibus audientibus*, sic quoque ἐν τῷ μέσῳ et ἐν μέσοις saepe est, *spectantibus, coram omnibus*, vt Matth. 14, 6. Anacr. 38, 12. conf. Doruill. ad Chariton. p. 547. Berglerus ad Alciphron. p. 235. et Kypkius obsf. Sacr. p. 412. T. 1. *Qui.*

ob, propter] ἐπαινεῖν ἐς τὸ κάλλος. Lucian. pro imag. c. 23. p. 502. T. 2. Xen. Cyr. 1, 1. 5. *διαφέρειν εἰς τὸ ἀρχεῖν τῶν ἀνθρώπων praestare, antecellere arte imperandi hominibus.* Plato Apol. 23. οἱ διαφέροντες — εἰς ἀρετήν. Ib. 17. εὐδοκιμωτάτης εἰς σοφίαν καὶ ἰσχύν. Lycurg. c. Leocrat. p. 186. ed. Tayl. εἰς τὴν κοινὴν σωτηρίαν τῆς πόλεως ἐτελεύτησαν. conf. Bosius Obsf. critt. p. 50. Fischer. add. Thucyd. 8, 88. *ἐς τὴν αὐτῆ καὶ Ἀθηναίων Φιλίαν.* Eurip. Phoenn. 408. *εἰς τὸ κέρδος παρὰ φύσιν δελευτέον.* Luc. 4, 43. *εἰς τῆτο propterea.* Herodo. 2, 103. *ἐς ὅ quapropter.* Eurip. Phoenn. 624. *εἰς τί μ' ἰσορεῖς τόδε;* *quamobrem.* Sophocl. Trachin. 407. *σύ δ' εἰς τί δή με τῆτ' ἐρωτήσας ἔχεις;* conf. Abresch. Animadu. ad Aeschyl. p. 663. T. 1. et Valckenarius ad Eurip. Phoenn. p. 234. f. *Qui.*

aduersus, contra] Xen. Apomn. 4, 14. 4. *νομίσας ὁ νεανίσκος εἰς αὐτὸν εἰρησθατὰ λεχθέντα.* Luc. 12, 10. *καὶ πᾶς ὅς ἐρεῖ λόγον εἰς τὸν υἱὸν τῆ ἀνθρώπου, ἀφείθεται αὐτῷ.* Marc. 3, 28. *ὅς δ' ἀν βλασφημίῃ εἰς τὸ πνεῦμα τὸ ἅγιον.* Thucyd. 3, 1. *ἐστράτευσαν εἰς τὴν Ἀττικὴν.* Id. 1, 130. *τῇ ὀργῇ οὕτω χαλεπῇ ἐχρήτο*

ἔχεῖτο ἐς πάντας. *Fischer.* add. Id. 1, 79. ἐς τὰς Ἀθηναίους vbi schol. κατὰ τῶν Ἀθηναίων. Id. 2, 68. ἐς τὰς Ἀργεῖους schol. κατὰ τῶν Ἀργείων. Sophocl. Ai. 128. μηδέν ποτ' εἶπης αὐτὸς εἰς θεὸς ἔπος. Xen. Exp. Cyr. 4, 5. 18. ἔδραμον εἰς τὰς πολεμίας. vid. Valcken. ad Eurip. Phoen. p. 28. — *Erga*, syn. πρὸς. Thucyd. 1, 38. ἀλλ' οὔτε πρὸς τὰς ἄλλας, ἔτι ἐς ἡμᾶς τοιοῦδε εἰσίν. Soph. Electr. 24. εἰς ὑμᾶς. Cic. pro Rosc. Amer. 40. ad alienos tectum esse. — Indicat etiam interdum *finem*, *consilium*, vt, Herodo. 5, 74. εἰς τὸ συλλέγει quem ad finem collegisset. Hom. Odyf. α', 427. ἐνθ' ἔβη εἰς εὐνήν. Xen. Cyr. 7, 1. 3. εἰς κύκλωσιν vt hostes cingerent. Cic. ad Diuu. 6, 8. 3. an ad reliquias Asiaticae negotiationis proficiscar, h. e. ad reliquias Asiaticae negotiationis colligendas. vid. Fischeri index Graecit. Palaeph. f. ἐπι. *Kuin.*

εἰς pro ἐν frequentissime ponitur] Thucyd. 4, 67. ἐνήδρευσαν εἰς τὸ ἐνυάλιον pro ἐν τῷ ἐνυαλίῳ id. 1, 36. τῶν ἐς πάντας ὁμοίων διατημάτων. vid. Obseruatt. Misc. Vol. 6. p. 276. et Portus Lex. Pindar. p. 186. f. De Latinorum auctorum locis vid. Cortius ad Sallust. B. C. c. 19. f. 3. *Fischer.* Priscian. 18. p. 710. *Frequentur Romani in praepositione, quae eis quidem significat accusatiuo praeposita, ἐν vero ablatiua, accusatiuo pro ablatiua adiungentes hoc imitantur. Terent. in Eunuch. in quem exempla fient, pro in quo. Idem in Adelph. vereor in os te laudare amplius, pro in ore. Idem p. 714. f. frequentur eis praepositionem pro ἐν ponunt. Aristoph. σφηξίν νύκτωρ — κατέκλινεν αὐτὸν εἰς Ἀσκληπιῶν et Herodot. θρόνον εἰς τὸν προκαθίζων ἐδίκαζεν et Thucyd. πρώτη καθεζόμενοι εἰς τὸ ἡρώων ἰκέται. Καὶ Ξενοφῶν οικονομικῶ ἦν μήγε Φαιῆς ἔφη εἰς τῆτο καὶ ταυτὰ ἐμοὶ ἐπισάμενος. Soph. Ai. 80. τῆτον εἰς δόμους μένειν vbi scholiast. ποιητικῶς εἴρηται ἀντὶ τῆ ἐν δόμοις. Orpheus Argon. 475. ἐς πατρίδα pro ἐν πατρίδι. Theocr. Idyl. 17, 50. ἐς ναὸν κατέθηκας.*

Ἑλλῶν. Pind. Olymp. 10, 1231. ἴδε πατρίδα βαθὺν
 εἰς ὄχετον ἄτης. Act. 8, 40. Φίλιππος δὲ εὐρέθη εἰς
 Ἄζωτον. Marc. 2, 1. ὅτι εἰς οἶκον ἔσι. Plautus Cas.
 2, 3. 26. *ubi in lustra iacuisse?* pro *in lustris*. Gell. N. A.
 1, 19. *libri tres in sacrum conditi Sibyllini appellati,*
 pro *in sacrum*. conf. Berglerus ad Alciphron. p. 99.
 Wesseling. ad Diod. Sic. T. 1. p. 551. Abreschius
 dilucc. Thucc. p. 418. Musgravius ad Eurip. Ion. 806.
 Raphelius ad Act. 2, 27. et Marc. 2, 1. et Munckerus
 ad Hygin. p. 384. Hinc etiam saepius a librariis inter
 se permutatae sunt praepositiones *ἐς* vel *εἰς* et *ἐν* vid.
 Wesseling. ad Diod. Sic. p. 547. T. 1. — *Intra*, Xen.
 Cyr. 3, 3. 5. *εἰς τόξωμα ἀφίκεσθαι ad teli iactum*
peruenisse, sed paulo post *ἐντὸς τοξέματος γίγνεσθαι*.
 Id. Ages. 2, 11. *εἰς δόρυ ἀφικνεῖσθαι*. Caeterum in
 editt. Lipsi. primis et Belgg. legitur: *habitavit in ciui-*
tate. Sic Cic. Naues essent in potestatem. Consulatur
Taubmannus in Prol. Amphitr. — Kuin.

quandoque est circiter] Thuc. 4, 48. καὶ ἐς μὲν
 ἀνδρας ἑξήκοντα ἔλαθον. Herodi. 2, 4. 13. ἔδωκε τε
 γεωργῆσιν ἀτέλειαν εἰς δέκα ἔτη. Xen. Cyr. 2, 1. 2.
εἰς τρισμυρίας ubi alii libri male *δισμυρίας* vid. 1, 5. 5.
 Ib. 5, 3. 13. *εἰς δισμυρίας* — *εἰς δισχιλίς*. Ib. 3,
 1. 19. *εἰς ὀκτασχιλίς*. Herodo. 5, 119. *ἐς δισχι-*
λίς. Id. 9, 30. *εἰς ὀκτακοσίς καὶ χιλίς* vid. Pe.
 Horreus Obsl. Herodo. c. 23. p. 280. *Fischer.* vt Lati-
 norum *ad, bey, gegen* v. Turfellin. 4, 5. Cic. pro Cluent.
 40. *annos ad quinquaginta natus.* Sed vocabulis tem-
 poris iunctum, respondet fere Latinorum *sub*, vel ex-
 primendum est ablatiuo, vt, Hom. Odyf. γ, 138. *εἰς*
ἡέλιον καταδύοντα sub solis occasum. Xen. Cyr. 1,
 4. 16. *εἰς τέτον τὸν χρόνον sub hoc tempus.* Arist.
 Plut. 999. *εἰς ἑσπέραν sub vesperam* Xen. Exp. Cyr.
 4, 5. 13. *εἰς τὴν νύκτα nocte.* Herodo. 1, 81. *ἐς*
πέμπτον μῆνα συλλέγεσθαι. Id. 6, 126. *ἐς ἑξηκοσὴν*
ἡμέραν ἢ καὶ πρότερον. Nepos V. Attic. 10. ad aduen-
 tum

tum imperatorum. v. Drakenb. ad Sil. 3, 406. — Ponitur vero etiam praepositio *εις*, vt Fischerus observavit, interdum distributive, v. c. Xen. Cyr. 2, 1. 13. ἡ τάξις περιέεται *εις* ἕνα centuria procedit singulatim ita, vt singuli singulos sequantur. ib. 5, 1. 13. *εις τὰς τάξεις* pro *εις τὴν τάξιν ἐκάστην*. Ib. 6, 3. 10. τὸν λόχον ἔχειν *εις δύο* singulos lochos ita collocatos habere, vt versus singuli constant militibus binis. ib. 7, 5. 8. *εις δύο* ita, vt pedites, equites bini binos sequerentur. *Kuin.*

inseruit periphrafi — quandoque adverbialiter redditur] Xen. Cyr. 6, 4. 5. τὰ *εις τὸν πόλεμον* res bellicae, militares, quae ib. 8, 1. 2. dicuntur πολεμικά. 4, 1. 2. τὰ πολεμικά et τὰ πολεμικά ἔργα. Herodo. 5, 49. τὰ *ἐς τὸν πόλεμον*. Luc. 9, 61. οἱ *εις τὸν οἶκον* pro οἰκεῖοι. — Eurip. Rhes. 52. *εις καιρὸν opportune*. Herodo. 6, 90. *ἐς τὸν καιρὸν*. Thuc. 1, 22. *ἐς τὸ παραχρηῆμα*. Xen. Apomn. 3, 3. 4. *εις τὸ δυνατόν*. Ael. H. V. 4, 3. *εις τὴν ἀκρίβειαν*, h. e. ἀκριβῶς. Pausan. 5, 24. p. 442. *εις τὸ ἀκριβέστατον*. Lucian. dial. mort. 27. p. 444. T. 1. *ἐς ὑπερβολὴν πτωχὸς insigniter egenus*. Demosth. p. 1475, 22. T. 2. *εις ὑπερβολὴν*. Aeschin. p. 210. T. 1. Tayl. ἐπαινῶ *εις ὑπερβολὴν*. Singillatim de formula *εις τέλος* videatur Doruillius ad Chariton. p. 460. Fischer. *εις ἅπαντα omnino* Soph. Trach. 493. *ἐς δέον opportune* id. qd. εὐκαιρῶς vel *εις καιρὸν*. Id. Antig. 386. et Oed. Tyr. 1415. *εις κάλλος honeste* Xen. Cyrop. 8, 1, 11. *εις κενὸν frustra* Phil. 2, 16. *εις εὐτέλειαν* Aristoph. Auu. 804. *ἐς τὸ πλεόν longius* Thuc. 2, 21. *εις καλὸν* h. e. καλῶς Soph. Oed. R. 78. add. Eurip. Herc. fur. 728. vbi v. Barnesius. Xen. Expr. Cyr. 7, 1. 33. *εις ἀφθονίαν copiose*. Herodo. 3, 24. *ἐς τὸ δυνατόν*. Id. 7, 168. *ἐς τὸ δυνατότατον*. Id. 7, 29. *ἐς χρόνον in posterum*, opponitur ei *ἐς τὸ παρῆν*. Id. 7, 99. *ἐς τασάνδε hactenus*. Id. 7, 29. *ἐς τόδε adhuc*. Id. 7, 107. ἔτι καὶ *ἐς τόδε etiam*

etiam nunc. Id. 2, 157. *ἐς τὸ donec.* Diod. Sic. 19, 9. *εἰς κενόν* vbi v. Wesselingius. Theocr. Id. 14, 61. *εἰς ἄκρον maxime.* Soph. Philoct. 110. *ἐς κέρδος.* Thuc. 3, 56. *ἐς τὰ πρῶτα imprimis.* Theocrit. Id. 2, 14. *εἰς τέλος perpetuo.* Polyb. p. 93. T. 1. *omnino penitus* id. qd. *τελέως.* Sed Ib. p. 96. T. 1. *tandem.* Conf. de hac formula Valckenar. ad Eurip. Hippolyt. p. 265. Cic. ad Diuu. 16, 18. *in modum pro modice.* Sueton. V. Claud. 9. *in vacuum* vbi v. Ernestius. *Kuin.*

nominis — facit ellipsin] Arist. Plut. 411. *κατακλινεῖν αὐτὸν εἰς Ἀσκληπιῶ.* intell. *ἱερόν.* Aeschin. dial. 3, 20. *εἰς ἄδδ.* Philostr. Apoll. Tyan. 2, 27. *ἐς τῆ βασιλέως* et 3, 10. *ἐς Θεῶ.* Arrian. 7. p. 472. *εἰς Ἀμμωνος.* Plato Alcib. 1. p. 433. Francof. *εἰς διδασκάλα.* Herodo. 1, 92. *ἐς τῆ Ἀμφιάρεω.* c. 113. *ἐς τῆ Ἀρπάγος* sc. *οἶκον.* Theocrit. Id. 13, 10. *ἐς Διός.* add. Hom. Il. ζ, 378. f. *Fischer.* Eustathius p. 718. 19. *τὸ δὲ εἰς Ἀίδαο καθὰ καὶ τὸ Ἀιδός δε, ἀττικῶς ἐσχημάτισαι κατὰ τὸ, ἐς μυσαγωγῶν, καὶ ἐν κλωπιδῶν καὶ τὰ τοιαῦτα.* Id. p. 1666, 30. *ἔχει δὲ καὶ τὸ εἰς Ἀιδός, ἔλλειψιν ἀττικὴν τῆ, δόμον ἢ τόπον, ἢ τοιῆτε τινός.* Phauorinus: *εἰς Διονύσος, ἀττικῶς, ἤγεν εἰς τὸν ναὸν τῆ Διονύσος.* Gregor. de diall. p. 19. *ἀττικὸν καὶ τὴν ἐν — καὶ τὴν εἰς [πρόθεσιν συντάσσειν μετὰ γενικῆς] οἶον εἰς μυσαγωγῶν καὶ οἶμαι καὶ ἐνταῦθα ἔλλειπῶς εἶναι τὰς προθέσεις* λέγει γὰρ — *τὴν οἰκίαν τῆ μυσαγωγῶν.* Ael. H. V. 2, 21. *εἰς Ἀρχελαίου ποτε ἀφίκοντο.* Achill. Tat. 5, 16. *ἐς ἄδδ.* Sed Eurip. Alc. 25. *εἰς ἄδδ δόμος.* Homerus Odysf. κ', 502. *εἰς Ἀιδός δ' οὐπω τις ἀφίκετο* sed v. 512. *αὐτὸς δ' εἰς Αἴδεω ἵεναι δόμον εὐρώεντα.* Aristoph. Nubb. 507. *ἐς Τροφῶνις* scil. *σπήλαιον.* Alciphron. p. 364. *εἰς ἀνδρὸς ἔλθειν* vbi v. Berglerus. Aeschin. Socr. 3, 19. *εἰς Πλάτωνος* intell. *Βασιλεία* Herodo. 1, 108. *Φέρων δὲ ἐς σεαυτῆ ἀπόκτεινον* scil. *δόμον.* sed ib. c. 109. *ὡς οἱ παρεδόθη*

ρεδόθη τὸ παιδίον — ἦε κλαίων ἐς τὰ οἴκια. Conf. Koenius ad Gregor. p. 18. f. Palaietus ad Act. 2, 26. Perizonius ad Ael. H. V. 1, 24. et Fischerus harum Animaduu. Vol. 3. P. 1. p. 255. Neque haec loquendi ratio Latinis insolens fuit; Terent. Adelph. 4, 2. 43. *ubi ad Dianae veneris, ito ad dextram.* Cic. ad Diuu. 8, 4. *sed cum senatus habitus esset ad Apollinis. scil. aedem* Id. 14, 2. *ad me P. Valerius, homo officiosus scripsit, id quod ego maximo cum fletu legi, quemadmodum a Vestae ad tabulam Valeriam ducta esses.* Id. pro Mil. 33. *cum falcibus ad Castoris, cum gladiis toto foro volitarunt.* In editt. Batauis et Lipsi. pr. legitur, *εἰς ἄδης scil. οἶκον, in inferni domum* omisissis verbis h. e. *in sepulcro Act. 2, 27. Kuin.*

Ad pag. 244. *ipsum εἰς quandoque deest*] Hom. II. α', 317. *κνίσση δ' ἔξανόν ἴκεν ἐλισσομένη περὶ καπνῶ.* Charit. 8, 1. *παριόντι τὴν ἀγοράν* vbi vid. Doruillius p. 690. Hom. II. ζ', 297. *αἰ δ' ὅτε νηὸν ἴκανον Ἀθήνης.* add. ib. v. 225. Odyf. β', 150. *ἀλλ' ὅτε δὴ μέσσην ἀγορὴν πολύφημον ἰκέσθη.* Sic τί, pro εἰς τί Marc. 8, 12. vbi comparanda nota Heupelii. *Fischer.* deest *εἰς* fere post verba diuisionem declarantia vid. Fischerus ad Plat. Parmen. c. 14. vel cum motus ad locum indicatur, vt Eurip. Alc. 123. *ἦλθεν ἔδρας σκοτίσς.* Cycl. 43. *σκοπέλσς.* Soph. Electr. 899. *ἦλθον πατρὸς τάφον.* Hom. Odyf. ζ', 140. f. *οὐδ' εἴ κεν πατρὸς καὶ μητέρος αὐτίς ἴκωμαι Οἶκον.* add. v. 153. Thucyd. 7, 42. *ἦξεν Συρακέσας.* conf. Kusterus et Spanhemius ad Aristoph. Nubb. 21. et Spanhemius ad Callim. L. P. v. 18. *Kuin.*

Praeterea particula *εἰς* addi, sicut ante de ἀπὸ et ἐκ vidimus, aduerbiis solet, vt εἰσέτι Callim. Dian. 77. *ἴσαι* Pindar. Olymp. 11, 10. Hippocr. p. 130. T. 1. *εἰσάπαξ* Cebes c. 4. Aeschyl. Prom. 749. Soph. Philoct. 121. *ἴσαι* Thuc. 5, 85. *ἴσαι* Soph. Trach. 1209. *ἴσαι* Herodo. 2, 176. *ἴσαι* Soph. Oed. Col.

696. *εἰσοπίσω* Soph. Philoct. 1101. *εἰσαῦθις* Plato Cratyl. 45. *ἐς αὔθις* Thuc. 4, 63. *εἰσέτι* Theocrit. Id. 27, 18. *ἐς μακρὴν* Herodo. 5, 108. *Fischer.* additur aduerbiis, item nominibus quibusdam tempus indicantibus, vel simpliciter, vt *ἐς τρεῖς τερ*, Theocrit. Id. 1, 25. *ἐς ἑπτα* Thucyd. 1, 130. *ἐς ὄψε* Id. 8, 23. *ἐς ὕπερον* Hesiod. *Ἔργ.* 35. 1 *εἰς ἄλις* Theocrit. Id. 25, 17. v. Valckenar. ad Idyl. 20, 39. *εἰσαύριον* Plat. Crit. 1. vel interueniente articulo neutrius generis Herodo. 4, 7. *ἐς τὰ μάλισα.* Thuc. 1, 22. *ἐς τὸ παραχρημα* exempla plura attulit Fischerus har. Animaduu. Vol. 3. P. 1. p. 229. *Kuin.*

Li vero Grammatici, qui tradunt, pro eadem praepositione haud rarerentur poni *ὡς* valde errant; nam in locis talibus intelligi *ἐπὶ*, vel *πρὸς* oportet, vt Arist. Plut. 32. *ἐπερησόμενος οὖν ὠχόμην ὡς τὸν θεόν* [sed v. 653. *πρὸς τὸν θεόν.*] Ib. 89. *ὅτι ὡς τὰς δίκαιας καὶ σοφὰς καὶ κοσμίους Μόνας βαδιοίμην* Lyfias p. 50. *ἐνθεν δὲ ἔπλευσεν ὡς Εὐαγόραν τὸν Κύπρου βασιλεύοντα.* Aeschin. dial. 2, 1. *πεπόμφασι δὲ καὶ νῦν ὡς ἡμᾶς πρέσβεις.* Thucyd. 1, 74. *τῶν ὡς ἡμᾶς ἐλθόντων.* 5, 44. *ἔπεμπον ἔν εὐθύς πρέσβεις ὡς τὰς Ἀθηναίους.* Xen. Cyrop. 5, 4. 9. *ὡς Γαδάταν ἀπέπεμπε.* Heliodor. 9, p. 428. *εἰσιέναι ὡς τὴν πόλιν.* Lyfias 1. p. 13. T. 1. *ὡς τὸ παιδίον bey dem Kinde.* Demosth. p. 1257, 28. T. 2. *ὡς ἡμᾶς εἰσεπήδησαν in nostrum tentorium.* Dionysf. Halic. 1, 73. p. 58. *ἐλθεῖν ὡς αὐτόν* sic etenim rectius, puto, in Cod. Vaticano legitur pro vulgato *πρὸς αὐτόν* quod glossema sapit. Id. 6. 1. p. 1037. T. 2. *ὡς τὰς πατέρας ἀνέστρεψαν* vbi cod. Vatic. *εἰς τὰς πατέρας.* Portus coniecit *εἰς τὰς πατρίδας*, aut *πρὸς τὰς πατέρας* sed Casaubonus recte tueretur *ὡς.* Lyf. p. 626. T. 1. *εἰσελθὼν ὡς τὸν πατέρα* edidit Reiskius e cod. Coisl. sed reliqui libri habent *εἰς τὸν πατέρα.* Plenius dixere Arrian. exp. Alex. 3. p. 105. et Lucas Act. 17, 14. *ὡς ἐπὶ θάλασσαν.* Sed in loco

loco Lucae Marklandus ad Lyfian p. 604. cum cod. Cantabrig. Bezae legi malit Θεσσαλίαν, ita, ut *ὡς* *propositum* significet. Vnde apparet insimul, neque eos recte praecipere, qui aiant, particulam *ὡς* sic de animatis tantum rebus, non aequae de inanimatis dici posse, contra quos iam post Abreschium Obsf. misc. nouu. T. 3. p. 11. f. accurate disputauit Ernestius ad Xen. Apomn. 2, 7. 2. ubi itidem est *ὡς τὸν πειραιᾶ*. conf. Barnesius ad Eurip. Phoenn. 1409. et Hippolyt. 1293. *Fischer*: Accusatiuos nominum talibus in locis pendere a praepositionibus *εἰς*, *πρὸς*, *ἐπὶ*, omiffis satis perspicue patet e pluribus locis, ubi hae praepositiones additae leguntur, ut Polyb. 1, 21. p. 30. *ὡς ἐπὶ τὸν πορθ- μόν*. Zosim. 1, 67. *ὡς ἐπὶ τὸν Ῥήνον* add. 2, 45.: Xen. Ages. 1, 14. *ὡς εἰς στρατεῖάν*. sed Grammatici hanc praeeptionem negligentes, praepositionibus istis explicuerunt particulam *ὡς* ut schol. Arist. Plut. 32. *ὡς πρὸς*. Hesychius: *ὡς ἡμᾶς πρὸς ἡμᾶς* et librarii, ut Fischerus demonstrauit saepius inter se permutarunt particulas *ὡς*, *εἰς* et *πρὸς*. Hom. Odyf. ψ', 314. ἢ δ' *ὡς Αἴολον ἕκεθ'* ubi alii libri habent *εἰς Αἴολον* cf. Valckenar. ad Eurip. Phoenn. p. 474. f. et Fischeri index Graecitat. Aeschin. f. v. *ὡς*.

Caeterum praepositio *εἰς* in compositis interdum vim suam retinet, ut Eurip. Phoenn. 454. ubi *τόνδ' εἰσεδέξω τευχέων* ubi *εἰς* positum est pro *εἴσω* notante schol. cuius verba sunt: *ἀντὶ τῆ εἴσω ἐδέξω* Xen. Cyr. 5, 3. 9. *εἰσηλθε τὸ φρέριον* pro *εἰσηλθε εἰς τὸ φρέριον*. v. Valckenar. ad Eurip. Phoenn. p. 166. sed saepius vim suam amittit, ita ut verba composita posita sint pro simplicibus ut *εἰσοραῖν* pro *ὄραῖν* Eurip. Cycl. 100. Phoenn. 119. 600. *εἰσεῖδον* Soph. Trach. 755. *εἰσακέειν* Eurip. Phoenn. 96. *ὁ δὲ Σάτυρος εἰστρέχει πρὸς με*. Achill. Tat. 2, 23. *Kuin*.

ἀνά] Hom. Odyf. α', 365. *μνηστῆρες δ' ὁμάδησαν ἀνά μέγαρα σκίοντα*. Theocr. Id. 2, 35. *ταὶ κύνας*

ἀμμιν ἀνά πτόλιν ὠρέοντα· et v. 49. πῶλοι μαίνον-
ται ἀν' ὄρεα καὶ θοαὶ ἵπποι. Pind. Nemm. 6, 71.
ἀν' τίμενος *per delubrum*. add. Pythh. 2, 110. f. Herodo.
1, 94. σιτοδείην ἰσχυρὴν ἀνά τὴν Λυδίην πᾶσαν γενέ-
σθαι. Id. 3, 39. καὶ ἦν βεβῶμενα ἀνά τε τὴν Ἰωνίην,
καὶ τὴν ἄλλην Ἑλλάδα. Id. 6, 131. ἐβάσθησαν ἀνά
τὴν Ἑλλάδα. Xen. Cyr. 2, 4. 17. ἀνά ὄρη *errans per
montes venans feras*. Fischer. Apollon. Lex. Homer.
p. 117. ἀνά κυρίως μὲν ἢ πρόθεσις, ἐν τέτοις ἀφρῶ
μορμύροντα ἰδῶν, ἀνά τ' ἔδραμ' ὀπίσσω [Hom. Il. ε,
599.], ἀντὶ δὲ τῆς κατὰ νῆσον ἀνά στρατὸν ὠρεσε κα-
κὴν [Il. α, 10.] ἀντὶ δὲ τῆς ἐπὶ ὡς ὁ μὲν ἀτρέμας
εὔδε πατῆρ ἀνά Γαργάρω [Il. ζ, 352.] Macrob. Sat.
1, 14. *quia veteres an pro circum ponere consueverunt,
ut Cato in originibus, an terminum i. e. circum termi-
num, et ambire dicitur pro circumire*. Notat *per, per
omnes partes*, Herodo. 5, 102. ἐσκεδάσθησαν ἀνά τὰς
πόλιας. Theocrit. Id. 1, 83. πᾶσαν ἀνά κράναν Hom.
h. in Apoll. 405. οὐδ' οἴγ' ὄπλα ἔλυον κοίλην ἀνά νῆα
μέλαιναν. Callim. h. in Cer. 83. Πίνδον ἀν' εὐάγκειαν.
Bion. 1, 20. ἀνά δρυμὸς ἀλάληται· v. 36. ἀνά πτό-
λιν οἰκτρὸν αἰεῖται· v. 59. — κενοὶ δ' ἀνά δώματ'
Ἔρωτες.

In, Hom. Od. β', 156. ὠρμηναν δ' ἀνά θυμόν.
Herodo. 8, 123. ἀξιοτάτω γενομένῳ Ἑλλήνων ἀνά
τὸν πόλεμον τῆτον, *in hoc bello*, Id. 2, 62. οὐκ ἐν
Σαίῃ μένη καίεται, ἀλλὰ καὶ ἀνά πᾶσαν Αἴγυπτον.
Theocrit. Id. 7, 87. ἐγὼν ἐνόμειον ἀν' ὄρεα τὰς κα-
λας. Herodo. 1, 193. εἰσὶ δὲ σφι φοίνικες πεφυκότες
ἀνά πᾶν τὸ πεδίον *auf*, pro quo legitur ἀμπεδίον h. e.
ἀνά πεδίον Hom. Il. ζ, 71. νεκρὸς ἀμπεδίον συλήσετε
τεθνεῶντας· et Theocrit. Id. 16, 38. μυρία δ' ἀμπε-
δίον Κραωνόνιον ἐνδιάασκον· vt legitur ἀμπέλαγος pro
ἀνά πέλαγος Hesiod. Theog. 190. ὡς φέρετ' ἀμπέ-
λαγος πολὺν χρόνον. Ad, idem quod πρὸς Hom. Od.
β', 259. μνηστῆρες δ' ἀνά δώματ' ἴσαν sed v. 258. οἱ
μὲν

μὲν ἄρ' ἐσκίδναντο ἐὰ πρὸς δώμαθ' ἕκαστος. Theocrit. Id. 20, 39. Λάτμιον ἀν' νάπος ἦλθε. *Propter*, Thucyd. 3, 22. ἀνά τὸ σκοτεινὸν μὲν, οὐ προΐδόντων αὐτῶν. *Kuin.*

apud poetas — cum] Hom. Il. α', 15. χρυσέω ἀνά σκήπτρῳ *cum aureo sceptro*. Pind. Olymp. 1, 66. ἀν' ἵπποις. add. Pyth. 4, 166. et Porti Lex. Pind. p. 63. *Fischer.* Gregor. de diall. p. 91. τὴν ἀνά ἀντὶ τῆς συν λαμβάνουσιν ὡς Ὅμηρος [l. c.] χρυσέω ἀνά σκήπτρῳ καὶ Πίνδαρος χρυσεῖαι ἀν' ἵπποις. *Kuin.*

ἀνά distributive sumtum] Xen. Cyr. 1, 2. 8. ἀνά πᾶσαν ἡμέραν *quotidie, singulis diebus*, Polyb. p. 61. T. 1. ἀνά ἑκάστην ἡμέραν [vbi id. qd. καθ' ἑκάστην ἡμέραν] Andoc. 1. p. 19. T. 2. ἀνά πέντε καὶ δέκα — ἀνά εἴκοσι Phylarchus ap. Athen. p. 150. E. ἀνά τετρακοσίους. Polyb. 2, 10. ἀνά τέτταρες. Herodo. 5, 114. ἀνά πᾶν ἔτος *quotannis*. *Fischer.* Herodo. 2, 132. ἀνά πάντα τὰ ἔτεα *quotannis*. Id. 2, 4. ἐπάγουσι ἀνά πᾶν ἔτος πέντε ἡμέρας *adiiciunt quinque dies anno cuique*. Sed formula ἀνά εἰς ἕκαστος Apoc. 21, 21. expressa est ex Hebraica *יהי* cum particula *ב* fit etiam distributionis index. vid. Fischerus Proluff. de vitis Lexx. 17, 4. p. 414. f. Sed praepositio ἀνά etiam nominibus ita iungitur, vt *adverbialiter* reddi debeat, vt Theocrit. Id. 20, 45. μήτ' ἐν ὄρει Φιλέοις, μώνη δ' ἀνά νύκτα καθεύδοις ποδῶν. Xen. Ages. 8, 3. ἀνά κράτος *vehementer*. add. Id. Exped. Cyr. 1, 8. 1. et 4, 3. 20. ἀνά μέρος *alternatim, sua quisque vice* Polyb. 4, 20. add. Eurip. Phoenn. 481. 1 Cor. 14, 27. quam formulam Hesychius interpretatus est ἐν μέρει *conf.* *Fischeri Index Graecitat.* Palaeph. f. v. ἀνά μέρος. Herodo. 1, 173. Λύκιοι ἀνά χρόνον ἐκλήθησαν, *postea*. Id. 5, 27. καὶ ἀμυνόμενοι ἀνά χρόνον, *aliquamdiu*. add. 2, 151. *Kuin.*

In compositione — elevationem notat] vel idem est quod ἀνώ vt ἀνασαυρῆν *in crucem agere* Hebr. 6, 6.

vbi vid. Albertius. ἀνέχεν χεῖρας tollere manus Hesiod.
 Ἄσπ. 246. ἰ. ἀνοικοδομησαι aedificare Ioseph. Antiq. 15.
 14. 1. ἀνυψῆν Efr. 4, 12. Xen. Cyr. 3, 3. 4. ἀνακα-
 λειν alta voce appellare, vt ib. 2, 2. 1. ἀνακράζειν alta
 voce clamare Id. 3, 1. 8. ἀναβοήσασαι alta voce flentes.
 Id. 6, 1. 2. ἀνατείνειν attollere. Huc quoque referri
 posse videtur verbum ἀνασκευάζειν, cui inest notio
 transferendi aliquid ex vno loco in alium vt Xen.
 Cyrop. 6, 2. 10. vbi ἀνεσκευάσαι notat, deportatus, e
 medio sublatus est, vt recte explicuerunt Philel. Came-
 rar. et Leoclaui. Fischer. add. Matth. 14, 19. ἀναβλέ-
 πειν suspicere. Act. 1, 11. ὁ ἀναληφθεῖς εἰς τὸν οὐρα-
 νόν 2, 34. ἀνέβη εἰς τὰς οὐρανούς. Herodo. 5, 114.
 ἀνακρεμῶν suspendere. Hom. Odyf. αἰ, 440. πασσάλῳ
 ἀγκρεμάσασα. Kuin.

significationem simpl. auget] vt ἀναπείθω persuadeo
 Xen. Apomn. 1, 2. 52. ἀναπεπταμένα ὄμματα super
 modum patentes. ib. 2, 1. 22. Fischer. conf. Abresch.
 Dilucc. Thucc. p. 163. fs. Xen. Cyr. 6, 1. 19. ἀναγελαῖν
 valde ridere. Fischerus in schedis suis ad illum locum
 haec notauit: Zonaras p. 113. vsus est verbo simplici.
 ἐγέλασε, sed Philel. vertit: cum plurimum risisset; vter-
 que recte. Nam ἀναγελαῖν per se quidem par est verbo
 simplici: sed Cyrum valde tum risisse, res ipsa declarat.
 Kuin. Saepe etiam correctionem quandam et quasi re-
 tractatum alicuius rei significat, vt ἀνατίθεσθαι retra-
 ctare, reuocare Xen. Apomn. 2, 2. 44. ἀναβράπτειν
 reficere Zosim. 2, 27. ἀναχωρεῖν retrocedere Xen. Cyr.
 4, 1. 2. Fischer. add. ἀναβλέπειν visum recipere He-
 rodo. 2, 111. Matth. 11, 5. ἀναμάχουσαι reparare
 pugnam Herodo. 5, 121. v. Abresch. Dilucc. Thucc.
 p. 102. 163. sq. Saepius tamen etiam haec praepo-
 sitio in compositis omni vi destituta est, sic, ἀναδιδά-
 σκειν Arist. Plut. 563. ἀναβοᾶν i. e. βοᾶν Matth. 27,
 46. ἀμβίσιος μέγα Herodo. 7, 18. v. Ernesti ad Cal-
 lim.

lim. h. in Iou. 56. ἀνάπτειν idem valet quod simplex ἄπτειν Act. 28, 2. v. Fischerus ad Anacr. 3, 15. et Proluff. de vitiis Lexx. N. T. 1. p. 6. 27. ἀνάγεσθαι h. e. ἄγεσθαι Matth. 4, 1. ἀνασενάζειν Xen. Sympof. 1, 15. ἀνείρεαι id. qd. εἶρεαι Hom. Od. α, 231. Arist. Plut. 499. μηδὲν ταύτην γ' ἀνέρωτα vbi ἀνερωτᾶν id. quod ἐρωτᾶν schol.: τὸ δὲ ἀνέρωτα — περιττὴν ἔχει τὴν πρόθεσιν. Sic quoque Latini, aetate aurea inclinante, et argentea, verba composita ex *re*, pro simplicibus vsurparunt, vt Sueton. Aug. c. 79. *remollitum* pro mollitum v. Ernesti ad Sueton. Aug. c. 42. et 78. *relegatus* Ouid. Amorr. 1, 6. 1. *remiscere* pro miscere Horat. A. P. 151. *reposcere* Flor. 2, 15. 12. vbi vid. Duckerus. Sallust. Iug. 4, 9. *redire*, vbi v. Cortius. — Interdum etiam ἀνά deest, et subintelligi debet, vt Theocr. Id. 30, 8. πᾶσαν δραμόντες ὕλαν. Soph. Ai. 30. πηδῶντα πεδία. Virg. Aen. 1, 524. *maria ueltri* h. e. *per, ἀνά.*

Denique a librariis haec praepositio commutata est 1. *cum* praepositione κατὰ, maxime in compositis, vt Xen. Exp. Cyr. 1, 8. 1. 2. *cum* ἀντί, ἀντιτίθεμαι et ἀνατίθεμαι apud Plato Phaedon. 37. 3. *cum* ἀπό vid. supra. 4. *cum* διὰ Xen. Cyr. 8, 5. 12. vbi pro διασπᾶν cod. Alt. habet ἀνασπᾶν, quam lectionem Fischerus, cuius schedas inspexi, arbitratur non temere reiciendam esse, nam etsi recte dicatur διασπᾶν νόμους vt διαλύειν νόμους *leges et instituta euertere*, tamen nec dubitari posse, quin etiam ἀνασπᾶν νόμους eleganter dictum sit eodem sensu, ita vt metaphora ducta sit ab iis, qui eradicant et extirpant arbores radicitus, vnde Hesychius: ἀνασπᾶ — ἐκρίζοι. Caeterum in editt. Lipsi. primis et Batauis, post verba *exercitum excitauit*, addita leguntur haec: *Xenophon ἀνά εἶματα ἔχουσιν in ore habent*, sed post, *mensuras tres aut duas*, in editt. Lipsi. primis desunt verba, *sic et Medici utuntur*; omittunt

praeterea etiam Lipfl. primae et Batauae verba: *ut Hom. Il. α — sceptro, et sed ἀνασαυρῆν — accendere.*

Ad pag. 245. *διὰ*] poet. *διαί*: Aeschyl. Agam. 1496. Phauorinus: *διὰ πρόθεσις, ὅτε μὲν συντάσσεται γενικῇ, δηλοῖ μεσιτείαν οἶον, διὰ σὲ ἐποίησα τόδε, μεσιτεύοντος σὲ δηλονότι. ὅτε δὲ αἰτιατικῇ, αἰτίαν οἶον, διὰ σὲ ἐποίησα τόδε. σημαίνει δὲ ἐν τῇ συνθέσει μερισμὸν, καὶ πλείονα ἔμφασιν. Kuip.*

c. genit. causam efficientem] Isocrat. p. 110. ὅσα μὴ παρὰ τῶν θεῶν ἔχομεν, ἀλλὰ δι' ἀλλήλων ἡμῖν γέγονε. Sed in edit. Mediolanensi est *δι' ἀλλήλων* nec male. ut Xen. Cyr. 3, 1. 10. *δι' ἀφροσύνης contumacia impulsor,* cod. Guelf. *δι' ἀφροσύνην* aequè non male. Id. Cyr. 8, 1. 15. *δι' ἑαυτῆ κατασκευάζειν per se instituerè, selbst abrichten,* ut Sueton. Aug. 64. dixit, *per se docere.* Isae. p. 206. T. 7. αὐτὸς δι' ἑαυτῆ πάντα ἐποίησεν. Xen. Cyr. 1, 1. 4. *δι' ἑαυτῶν sua virtute, suis opibus.* Plut. p. 313. T. 1. *δι' αὐτῆ sine interprete.* Herodo. 5, 30. *δι' ἑαυτῆ.* Fischer. Hesiod. Ἔργ. 71. Κρονίδεω διὰ βελαῖς Ἰουῖς *consilio,* v. 79. Διὸς βελησι. Neinpe *διὰ* non raro iungitur accusatiuo, etiam tum, quum *causam efficientem* vel *impellentem* indicat, ut pluribus exemplis infra probabimus. Etenim scriptores veteres, aurium sensui seruietes, saepius casus permutarunt, librarii autem et grammatici, quum eos constructio offendebat, saepius alium casum rescripserunt, ut Xen. Cyr. 5, 3. 21. pro *ἐπιτάττων εἰς ἦν*, ut legitur in Iunt. Ald. aliisque libris editis, quam tamen lectionem Xenophontis vsui loquendi repugnare, Fischerus profiteatur, Cod. Brod. legit, *καὶ ἐπὶ τέτοις εἰς ἦν* [Cod. Guelf. et Bodl. *καὶ ἐπὶ τέτοις ἦν*] sed Cod. Bud. et Alt. *καὶ ἐπὶ τέτων εἰς ἦν* et hanc lectionem Fischerus veram ac genuinam scripturam esse arbitratur; cum enim proprie scribi debuisset *ἐπὶ τέτοις εἰς*, Xenophontem etiam hoc loco ob *εὐφωμίαν* pro tertio vel potius sexto casu posuisse secundum. *Kuip.*

causam

causam instrumentalem] Arist. Plut. 714. διὰ τῆς τριβωνίης *per pallium* scil. vidi Isocr. p. 40. διὰ γὰρ τῶν καὶ κτᾶσθαι καὶ διασώζειν τὰς τυραννίδας, μάλιστα ἂν τις δύνατο. Xen. Apomn. 1, 5. 6. οὐ γὰρ μόνον τῶν διὰ τῆς σώματος ἡδονῶν ἐκράτει, ἀλλὰ καὶ τῆς διὰ τῶν χρημάτων. Xen. Cyr. 5, 3. 16. διὰ τῶν ὠτων διὰ τῶν ὀφθαλμῶν. Plato Cratyl. 32. διὰ τῶν ὀμμάτων ib. ῥοή ἐπέσακτος διὰ τῶν ὀμμάτων c. 35. διὰ τῶν νοσε, lingua, ore synon. ib. ἀπὸ τῶν. c. 40. p. 82. διὰ τῶν συλλαβῶν ἀπομιμήμενος. add. Herodo. 4, 24. 7, 30. *Causam formalem*, Aelian. H. V. 2, 5. οὐ διὰ τῆς περιπάτου, ἀλλὰ διὰ τῶν γυμνασιῶν τὴν ὑγείαν πορίζεσθαι. Fischer. In editt. Lipsiensibus primis et Batauis defunt verba, *h. e. homo factus est.*

in] *inter*, Ael. H. V. 17, 32. τὸ δρέπανον διὰ χειρὸς εἶχε. Lyf. 9, p. 329. T. 1. διὰ τῆς ἐκείνης δυναστείας *h. e. durante eius potestate*, vbi v. Marklandus. Fischer. *in*, Theocr. Idyl. 12, 21. διὰ σώματος. Eurip. Phoen. 366. δι' ἄσεος — ἦλθον. Soph. Ai. 1258. διὰ χειρὸς ἔχειν *pro ἐν χειρὶ ἔχειν*. Soph. Antig. 1060. διὰ φρενῶν, *pro ἐν φρεσὶ*. Id. ib. 650. διὰ σέρων *in pedore*. Eurip. Iph. Aul. 973. διὰ κυμάτων. Polyb. p. 144. T. 3. τὴν παροιμίαν διὰ σώματος εἶχον. Aeschyl. S. c. Theb. 435. φλέγει δὲ λάμπας διὰ χειρῶν. ib. 515. διὰ χειρὸς βέλος φλέγων. Herodo. 3, 157. πάντες Ζώπυρον εἶχον ἐν σώμασι αἰνέοντες *inter*, Pind. Isth. 4, 64. δι' ἀνθρώπων. Theocrit. Id. 1, 25. κρατῆρα — θένος ἄξιον διὰ πάντων τῶν ἐν Δελφοῖσι ἀναθημάτων. Kuin.

post] Marc. 2, 1. δι' ἡμερῶν *intell. τινῶν* vbi v. Elsnerus et Raphelius, qui singulatim de formula διὰ χρόνου ex Chemnitio disputat. conf. Perizon. ad Ael. H. V. 13, 42. Fischer. διὰ genitiuis nominum temporis iunctum etiam idem est quod μετὰ *post*, vt Act. 24, 17. Gal. 2, 1. et ita ponitur, vt interuallum temporis

dies plures intermedios intercessisse significet, atque adeo subintelligi debeat πολλῶν, vel τινῶν etc. vt Marc. 2, 1. δι' ἡμερῶν intell. τινῶν. quo eodem modo Hebraei dicunt ימים Iudd. 11, 4. et ימים ימים Jos. 23, 1. Aristoph. Lysistr. 903. διὰ χρόνος dictum est pro διὰ πολλῶν χρόνος vt ap. Aristoph. Plut. 1056. sed ib. 1046. ἔοικε διὰ πολλῶν χρόνος σ' ἑωρακέναι. Luc. 18, 4. scripsit: οὐκ ἐθέλησεν ἐπὶ χρόνον. Polyb. p. 108. Γ. 1. διὰ χρόνος — διὰ χρόνος πολλῶν. Herodo. 3, 27. διὰ χρόνος πολλῶν. Aeschyl. Pers. 743. διὰ μακρῶν χρόνος. Interdum vero etiam haec formula ita adhibetur, vt omissa sit praepositio διὰ v. c. ap. Xen. Exp. Cyr. 1, 9, 25. λέγων ἔτι οὐπω δὴ πολλῶν χρόνος τέττε ἡδῖονι οἴνω ἐπιτύχοι. vid. har. Animaduu. Vol. 3. P. 1. p. 383. et ipsum vocabulum χρόνος deest, ap. Thuc. 6, 11. δι' ὀλίγος intell. χρόνος sed 4, 95. apud δι' ὀλίγος supplendum est λόγος et 1 Petr. 5, 12. δι' ὀλίγων intell. ἡμερῶν. conf. harum Animaduu. Vol. 3. P. 1. p. 265. Berglerus ad Aristoph. Plut. 1046. Abresch. Dilucid. Thucydid. p. 467. et Kypkius ad Marc. 2, 1. Sed numeralibus et genitiuis nominum temporis iunctum explicari fere debet ita, vt id quod fieri factumque esse dicatur, fieri factumque existimetur, eo tempore, intra id tempus quod nominatur, vt Herodo. 1, 62. ἐξ Ἑβραίων δὲ ὀρμηθέντες, διὰ ἑνδεκάττε ἔτεος ἀπῆκοντο ὀπίσω καὶ πρῶτον τῆς Ἀττικῆς ἰσχυροὶ Μαραθῶνα. Max. Tyr. 5, 1. δι' ἡμέρας interdiu, vt μετ' ἡμέραν interdiu, ap. Herodo. 2, 150. nam refertur ibi ad νυκτός. plerumque autem his in formulis id exprimit, quod Latini dicunt, tertio quoque anno — die etc. vt recte monuit Vigerus de Idiotism. p. 566. ed. Zeun. vt adeo omissum sit ἕκαστος. sic ap. Herodo. 2, 37. οἱ δὲ ἰσῆες ζυρεῦνται πᾶν τὸ σῶμα διὰ τρίτης ἡμέρας tertio quoque die. Id. 2, 73. δι' ἐτέων πεντακοσίων. Id. 3, 97. διὰ τρίττε ἔττε — διὰ πεντετηρίδος. Xen. rep. Athen. 3, 5. τῆτο δὲ γίνεται ὡς τὰ πολλὰ

πολλὰ δὲ ἔτρε πέμπτε. Caes. B. G. 6, 33. *post diem septimum*, i. e. die septimo. *A*, διὰ προγόνων *inde a maioribus nostris* Polyb. 22, 4. Caeterum in editt. Lipsiensibus primis et Batauis legitur: *in metu versari Apollon*. διὰ φόματος ἔχειν *in ore habere*, et in Lipsf. *post adueni*, deest locus Act. 24, 27.

Praeterea praepositio διὰ cum genitiuis nominum spatium et interuallum temporis indicantium coniuncta legitur ita quoque, vt omissum sit ὅλος vel πᾶς Herodo. 6, 12. δι' ἡμέρης sed 1, 173. δι' ὅλης ἡμέρης. vbi vid. Wesselingius p. 188. et Valckenar. ad Herodo. 6, 12. Plutarch. p. 75. T. 4. διὰ βίης *per omnem vitam*. Hesychius: δι' ἔτρε δι' ὅλε τῆ ἔτρε. Eustathius ad Hom. Odyf. 1, p. 1630. 41. τὸ δὲ τανυσάμενος διὰ μήλων ταυτόν ἐσι κατὰ τὸν Ἀθηναίον, τῶ διὰ πάντων τῶν μήλων — οὕτω δὲ φησι καὶ τὸ διὰ νυκτός — ταυτόν ἐσι τῶ, δι' ὅλης νυκτός. conf. omnino Fischerus ad Platon. Phaedon. 20. not. 17. — Sed cum genitiuis nominum substantiuorum, verbisque copulata, imprimis cum verbis ἔχω, λαμβάνω, τίθεμαι etc. inferuit periphrafi, ita vt nomen additum fere positum sit pro verbo cuius significationem cognatam habeat, vel vt abstractum obtineat vim concreti. Sic Thuc. 6, 59. διὰ φόβος — ὦν vbi schol. φοβέμενος. Id. 5, 29. δι' ὀργῆς ἔχοντες. Dionys. Halic. 6. p. 399. δι' ἀθυμίας γίνεσθαι *sollicitum esse*. Herodo. 1, 206. δι' ἡσυχίης εἶναι. Eurip. Phoenn. 397. δι' ἔχθρας γενήσομαι h. e. ἐχθρὸς ἔσομαι Aeschin. dial. 3, 13. οἱ διὰ πείρας ἴοντες *experti*. Plato Phaedon. 33. δι' ἐπιθυμίας ἔχειν id. qd. ἐπιθυμεῖν. Soph. Oed. Col. 905. δι' ὀργῆς ἦκειν. Eurip. Phoenn. 387. διὰ πόθου ἐλθεῖν. Id. ib. 1554. δι' ὀδύνας βῆναι *dolore affici*. Phauorinus: διὰ μνήμης ἔχω τὸν δαίνα, ἀττικῶς, κοινῶς μνημονεύω τῆ δαίνοσ' ὁμοίως διὰ φροντίδος ἔχω, καὶ διὰ ἀγάπης, καὶ ἀμελείας, καὶ διὰ ἐπαίνου, καὶ διὰ ψόγου, ἀντὶ τῆ φροντίδος, καὶ ἀγαπῶ, καὶ ἀμελῶ, καὶ ψέγω, καὶ ἐπαινῶ

ἔπεινῶ. Conf. Valcken. ad Eurip. Phoenn. v. 482. p. 177. Hoogeuenius ad Viger. p. 568. Schwebelius ad Onofandri Strateg. p. 8. et Krebsius ad decrr. Romm. pro Judd. p. 66. f. *Kuin.*

c. accus. propter] ἀλλὰ γὰρ ἴσως διὰ τὰς συνθήκας ἀξιὸν ἐπισχεῖν Isocrat. p. 182.: διὰ τῆτον κλαύσεται. add. v. 176.: διὰ τὸ πιστεύειν quia credent Xen. Cyr. 6, 1. 21. *Fischer.* Thuc. 8, 73. ὡτρακισμένον ἔ διὰ δυνάμεως καὶ ἀξιώματος φόβον, ἀλλὰ διὰ πονηρίαν καὶ αἰσχύνην τῆς πόλεως. vid. Abreschius Animaduersf. ad Aeschyl. T. 1. p. 296. In edd. Lipff. primis legitur, *habeo enim, quicquid habeo*, quae verba in editt. Belgg. defunt. *Kuin.*

per] διὰ νύκτα Hom. Il. 9, 510. vbi Pseudodidymus: ἀντὶ τῆ διὰ νυκτός. Sed est potius, *noctis beneficio*, quam *nocti*; vt Virgilius dixit, *dono noctis* Aen. 8, 658. *munere noctis* Ouid. Met. 10, 476. v. Clarkius ad Hom. l. c. Sic δὲ ὅλης νυκτός Charit. 1, 5.: διὰ πόντον Pind. Isthm. Od. 4, 10. Id. Nemm. 7, 31. διὰ τὸν Ὀμηρον. Xen. Cyr. 3, 3. 13. διὰ τὸ πῦρ beneficio, vel *dono ignis*, non *propter ignem*, vt Philelphus vertit. Plat. Cratyl. 14. init. δὲ ἀρετῆς ορε virtutis. Id. ib. extr. δὲ ὄν cuius beneficio. ib. 20. δὲ ἐκεῖνον, beneficio, consuetudine, sermonibus illius. Saepe vero fumitur ita, vt significet *causam efficientem*, nisi malis forte cum auctore nostro *meritoriam* dicere, v. c. ὄν τε διὰ βροτοὶ ἄνδρες ὅμως ἀφατοὶ φατοὶ τε Hesiod. Ἔργ. 3. [vbi δὲ ὄν non significat *quare*, vel *quomodo* vt subintelligatur *τρόπον*, quod voluit Tzetzes, sed *per quem* scilicet Iouem, cuius voluntate *K.*]: τί λέγεις; δὲ ἐμὲ θύσιν αὐτῶ Arist. Plut. 143.: ὥτε μηδέπω νῦν ἐξιτήλας εἶναι τὰς συμφορὰς τὰς δὲ ἐκεῖνον τὸν πόλεμον ἐν ταῖς πόλεσι γεγεννημένας Isocrat. p. 222. ἵνα καὶ οἱ ἐλέμενοι δὲ αὐτὸν εὖ πράττεσι Xen. Apomn. 3, 2. 3. ὅτι μόνος ἐσώθη διὰ εὐσεβείαν Charit. 3, 4. paulo ante c. 3. dixerat, ἐγὼ μόνος ἐσώθην ὑπὸ τῆς ἐμῆς εὐσεβείας.

αις. — Xen. Cyr. 5, 2. 15. διὰ τὰς εὖ μαχομένους
per milites fortes et nauos. Id. 2, 1. 13. διὰ τὴν ὁμο-
 σκηνίαν. Schol. ad Arist. Plut. 93. διὰ τὰς χρηστὰς
 γεῖ ἰσέον, ὅτι ἢ διὰ πρόθεσις ἢ μόνον γενικῆ συντάσσε-
 ται, ὅταν δηλοῖ ἐνέργειαν, ἀλλὰ καὶ αἰτιατικῆ, ὡς ἐν-
 ταῦθα εὐρήσεις δὲ τῆτο καὶ ἐν πολλοῖς τῶν λογοποιῶν.
 καὶ μὴν ὅταν δηλοῖ αἰτίαν, αἰτιατικῆ μὲν ὡς ἐπὶ τὸ
 πολὺ συντάσσεται ἀλλὰ καὶ πρὸς γενικὴν εὐρηται σπα-
 νίας. vid. *plufcula eiusmodi Graecorum veterum loca*
apud Albertium ad Joh. 6, 57. Kusterum ad Aristoph.
Plut. 143. Marklandum ad Lyfiam p. 592. et Maxim.
Tyr. p. 717. Eckardum Obff. Aristoph. p. 12. fqq. et
Obferuatt. Misc. Vol. 3. p. 99. Sic fumitur Latino-
rum particula per apud Caefarem: propterea quod,
quum ipse gratia plurimum domi, atque in reliqua Gallia,
ille minimum propter adolescentiam poffet, per fe creuiffet
B. G. 1, 20. Fischer. Scilicet διὰ cum genitiuo et
 accusatiuo, rei et personae, apud Atticos maxime, no-
 tat, *per, beneficio, dono, munere, opera, culpa* etc. Gre-
 gorius de diall. p. 45. f. Ἀττικῶν — καὶ τὸ τὰς
 αἰτιατικὰς ἀντὶ γενικῆς παραλαμβάνειν, ὡς Ἡρόδοτος
 ὄν τε διὰ — ἀντὶ τῆ δι' ἔ· καὶ ὁ Θεολόγος· ὁ θυμὸς
 ἔσω σοι κατὰ μόνον τῆ ὄφρα, δι' ὄν ἐξέπεσες· ἀντὶ τῆ
 δι' ἔ· Herodo. 6, 38. διὰ Κροῖσον ἐκφεύγει, *Croesi*
opera. Aeschyl. S. c. Theb. 239. διὰ θεῶν πόλιν νε-
 μόμεσθ' ἀδάμασον. Aristoph. Plut. 593. διὰ τὴν πε-
 νίαν *paupertatis beneficio.* 859. διὰ τὸν θεὸν τῆτον *opera,*
iniuria huius Dei. v. 469. δι' ἐμὲ ζῶντας ὑμᾶς *meo be-*
neficio vos viuere. conf. Gatackerus *Aduu. posth. 37.*
p. 819. f. Abreschius Animaduu. ad Aeschyl. p. 95.
T. 1. lectt. Aristaenn. p. 75. Graeuus Lectt. Hesiodd.
p. 2. Deuarius p. 114. ed. Reufmani. et Heuman. ad
Cic. Orat. p. Mil. 22, 4. p. 526. Kuin.

Ad pag. 246. *exprimitur — aduerbio]* Vt διὰ τέλους
perpetuo Isocrat. p. 70. δι' ἀκριβείας Strabo 1. p. 35.:
 διὰ πάσης ἀκριβείας Zosim. 3, 15. 7.: διὰ βραχέων
 Justin.

Justin. M. Apol. 1, 8.: *διὰ βραχυτάτων* Demosth. p. 1257, 4. T. 2.: *διὰ ταχέος* Hippocr. p. 22. T. 1. *διὰ τάχως* Thuc. 1, 63. *διὰ ταχέων breui* Aelian. H. V. 1, 8. et Isocr. p. 286. T. 2.: *διὰ μακροτέρων* Isocr. p. 174. T. 1. add. p. 124. T. 2.: *δι' αἰῶνος perpetuo, in aeternum* Ael. H. V. 1, 12. *δι' ἐλαχίστων* Lyf. 12. p. 384. T. 1.: *διὰ μακρῆ* Thuc. 6, 91.: *διὰ βίας — δι' ἐκόντων* Plato Phileb. 35. Interdum etiam per *adiectiuum* Latine reddi debet, vt: *ἀρχιερεὺς διὰ βίης pontifex perpetuus*. Murator. Inscriptt. p. cxxxvii. T. 1. Fischer. Sic, *δι' ἀμοιβαίων alternis* Theocr. Idyl. 8, 61. *δι' ἔτεος* Herodo. 2, 22. *δι' ἡμέρας* Aristoph. Rann. 261. 267. *διὰ κενῆς temere* Arist. Vespp. 924. vbi conii. *ἄλλως*. Eurip. Phoen. 271. *δι' εὐπετείας*. Soph. Oed. Tyr. 805. *δι' ὀργῆς iracunde*. Id. Trach. 595. *διὰ τάχως cito*. Herodo. 8, 27. *ἐν τῷ διὰ μέσθ χρόνω eo interim tempore*. Sic Xen. Exp. Cyr. 2, 5. 9. *ἀνευ δὲ σῆ πάσα μὲν ἢ ἑδὸς διὰ σκότες (ignota) — πᾶς δὲ ποταμὸς δύσπορος*. In editt. Lipsf. primis et Batauis legitur: *διὰ quandoque cum — quandoque per aduerbium*, et omiffi sunt loci 3 Joh. v. 13. Isocrat. Nicocl. p. 70. Kuin.

in compositione] Saepe eandem vim habet cum Latinorum particula *dis*. Gloss. vett. *Dis, κατὰ — διὰ*. vid. Vulpius ad Catull. 104, 2., vt *διαγινώσκεν discernere* Aeschin. dial. 1, 13. *διακρίνειν discernere* ibid. f. 10. *διανέμειν distribuere* Xen. Apomn. 3, 14. 1. *διαπωλῆσαι diuendere* Charit. 1, 7. *διέχεν et διισαίνειν distare* Xen. Apomn. 2, 2. 5. *διαδέειν discurrere* Plut. p. 254. T. 4. add. Xen. Cyr. 3, 1. 2. *διορίζειν disternere* Zosim. 3, 13. 1. *διαδρομαὶ discursus* Plut. p. 226. T. 3. *διαφυσᾶν difflare* Plato Phaedon. 24. *διαδιδόναι distribuire* Xen. Cyrop. 1, 3. 6. 4, 5. 14. *διαδάξασθαι dispertire* Herodo. 8, 121. *διατέμνειν diffecare* Id. 7, 39. *διακρίνεσθαι distingui* Id. 7, 40. *διαφωνεῖν dissonare* Plato Gorg. p. 135. Fischer. — Et *inter*, quo sensu etiam

etiam Latini praepositionem *per* usurpare solent, ut Valer. Flacc. 1, 173. *quam referam visas tua per suspiria gentes* i. e. dum suspiras add. v. 767. vbi vid. Burmanus; ut et Barthius ad Stat. Theb. T. 2. p. 1135. fs. et Priscianus p. 506. Sic, διαβλεύεσθαι *inter se consultare* Thuc. 2, 5. διακελεύεσθαι *inter se hortari* Herodo. 3, 77. *Quin.* — Et *per*, ut διενέγω *perfero* Xen. Apomn. 2, 2. 5. διαλάμπω *pelluceo* ib. 2, 1. 22. διαφαίνεν Anacr. 28, 31.: διαπραττεν *perficere* Xen. Apomn. 2, 3. 13. διεσώθησαν *salvi perueniunt* Thuc. 1, 110. plenius Cebes tab. c. 17. σωθέντα ἀφίκεσθαι. Et *de*, ut διαλέγην *deligere* Herodo. 8, 107. διαλαμβάνεν *deducere* Herodo. 5, 52. διαπαρθευέην *deuirginare* Alciph. p. 216. *Fischer.* — Et *sub* διακλέπτειν *subripere* Polyb. 2, 62. Et *trans*, ut διαπηδάην *transfrire* Aristoph. Acharn. 1177.: διαβάλλειν *traicere* Herodo. 5, 33. διαχέειν *pro μεταχέειν transfundere* Id. 6, 119. διαπορθευέην *transmittere* Id. 5, 52.: διάγειν *transducere* Polyb. 22, 15. διαβαίνεν *transfire* Thuc. 2, 5. add. Aeschin. Socr. 3, 19. vbi v. *Fischerus.* Augēt simpliciter, ut διαγωνιάην *valde timere*, Polyb. 4, 10.: διαγωνίζεσθαι *acriter pugnare* Polyb. 1, 11. *Quin.* Praepositio *διὰ* in compositis saepe quoque *certamen* indicat, ut διαπίνειν *bibendo certare* Herodo. 5, 18. διαπολιτεύεσθαι *pro ἀντιπολιτεύεσθαι* Aeschin. p. 583. T. 1. vbi v. *Reisk.* et *Casaub.* ad Polyæn. p. 45. *Mausic.* *Fischer.* Plura huius generis composita notarunt Abreschius dilucc. Thucc. p. 456. f. *Valcken.* ad Theocr. Id. p. 95. et ad Herodo. p. 379. *Hemsterhus.* ad Lucian. p. 444. T. 1. *Salmasius* in Solin. p. 27. b. *Quin.*

De verbo διακωλύειν quod non semper est *obnixè prohibere*, sed idem saepenumero quod simplex κωλύειν vid. *Elfnerus* ad Matth. 3, 14. Atque omnino cavendum cuique maximo opere est, ne persuadeat sibi cum plebe docta, praepositiones vbique augere potestatem verborum simplicium: quae falsissima opinio mag-

gnam semper ingentemque absurdarum interpretationum turbam peperit, praesertim eorum, quibus tanquam acutissimis ingenio hominibus, in libris scriptorum cum sacrorum, tum etiam aliorum interpretandis, bonas philosophorum praeceptiunculas potius consulere, quam usum loquendi, grammaticorumque, hebetissimorum scilicet homuncionum, regulas, ineptas, opinor, sequi placuit. *Fischer*. Etenim Attici eorumque imitatores, delectantur verbis etiam e *δια* compositis uti pro simplicibus, sic *διαλοιδορεῖσθαι* est omnino *maledicere* Herodo. 2, 121. 4. *διαμαρτάνειν* id. qd. *ἀμαρτάνειν* Plato Cratyl. 20. init. *διακελεύεσθαι* i. *κέλευεσθαι* Plato Euthyphr. 7.: *διαπαιδεύεσθαι* i. e. *παιδεύεσθαι* Xen. Cyr. 1, 2. 15. ed. Schneideri. *διακληρῆσθαι* Id. 6, 3. 34.: *διαμνημονεύεσθαι* Id. 1, 2. 2. *διεννοεῖσθαι* et *ἐννοεῖσθαι* sunt verba idem valentia apud Herodo. 7, 206.: *διαμαρτυρεῖν* Demosth. p. 1081, 7. T. 2. *διαμαρτυρία* p. 1080, 4. T. 2.: *διαριθμεῖν* Plato Cratyl. 43. extr.: *διεγείρειν* Marc. 4, 38.: *διαχρεῖσθαι* uti, Xen. Cyr. 1, 5. 12. conf. Obsf. miscell. Vol. 5. p. 53. et in codd. antiquis verba simplicia saepius e glossemate legi loeo compositorum, monuit Fischerus Proluss. de vit. Lexx. 24. p. 551. Caeterum in editionibus Lipsiensibus primis et Batauis legitur: *διαγνωρίζειν* *diuulgare* Luc. 2, 17. *perpurgare*. *διακωλύειν*, *obnixè prohibere* *διασθένομα* *persentisco* *διασρέφω* *peruerto*.

Sed praepositio *δια* genitiuo iuncta, interdum quoque *motum per locum* indicat, ut Xen. Cyr. 5, 2. 26. Schneid. *δι' οὐπερ νῦν πορεύη* *per quam ciuitatem nunc iter facis*. 2 Cor. 11, 33. *ἐχαλάσθην διὰ τῆς τεύχης*, *demissus per moenia*. Palaeph. 13, 3. *καθεῖς ἑαυτὸν διὰ θυρίδος* *se se demisit per fenestram*. Herodo. 7, 58. *ἐποιέετο τὴν ὁδὸν διὰ τῆς Χερσονήσου*. Notat etiam *prae*, ut Herodo. 6, 63. *ἀνδρὶ εὐδοκιμέοντι διὰ πάντων δὴ τῶν βασιλῆων*. v. Valckenar. ad Herodo. 5, 67. et seq. *accusat*.

accusat. *prae*, *propter*, Xen. Cyr. 2, 4. 26. *διὰ τὴν Φιλοθηρίαν prae venandi studio, propter venandi cupiditatem.* Item, *praeter*, siue, *propter*, ita vt vim obtineat praepositionis *παρὰ*, vt Thucyd. 1, 63. *διὰ τῆς θαλάσσης.* Marc. 2, 23. *διὰ τῶν σπορίμων iuxta agros frugibus confitos.* Aelian. H. V. 12, 9. *παρήες διὰ διδασκαλείς praeter scholam viam carpebat.* conf. Obsf. Miscell. Nouu. Vol. 6. p. 628. sqq. et Abreschius Dilucc. Thucc. p. 60. Lectt. Aristaen. p. 75. 333. Interdum *διὰ* inferuit periphrasi genitiui qui instrumentum significat, vt Plat. Phaedon. 9. *αἱ διὰ τῆ σώματος ἡδοναὶ voluptates corporis*, sed c. 10. legitur, *αἰσθήσεις αἱ περὶ τὸ σῶμα.* vid. Zeunius ad Vigerum p. 570. Haec vero ipsa quoque praepositio perquam frequenter a scriptoribus omissa est, vt Soph. Antig. 645. *ἤκει μόνον.* vbi schol. *λείπει ἢ διὰ.* add. Theophr. charr. 4, 4.: Hom. Odyf. α, 64. *παῖόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων.* Sic *τῆτο* pro *διὰ τῆτο idcirco, propterea* Plato Cratyl. 20. init. *ἔπερ* i. e. *δι' ἐκείνθ, δι' οὐπερ* id. ib. 44. *καὶ τῆτο propterea, pro διὰ τῆτο* Aeschin. Socr. 3, 9. not. 7. vbi v. Fischerus. *πολλῆ χρόνθ* Xen. Anab. 1, 9. 25.: *δραμόντες ὕλαν* Theocrit. Adon. v. 8.: *ἔρχονται πεδίω* Homer. Il. β', 801.: *δ* pro *δι' ὃ* Orpheus Argonaut. v. 851. vbi v. Gesnerus. *ὃ τι quam ob rem* Xen. Anab. 2, 4. 7. add. Id. ib. 4, 1. 21: *αἰ ἦλθον* Soph. Oed. Col. 1339. Gregorius de dialectt. p. 11. *ταῦτ' ἄρα, ἀττικόν ἀντὶ τῆ διὰ ταῦτα· λείπσι γὰρ αἱ προθέσεις παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς.* add. Phauorinus et schol. ad Aristoph. Pac. 413. v. Zeunius ad Xen. Cyr. 4, 3. 17. et Brunckius ad Eurip. Hec. 13.

A librariis permutatae sunt praepositiones *διὰ* et *ἐπὶ* vt Xen. Cyr. 1, 4. 25. Schneid. *καὶ οἱ τε ἄλλοι πάντες τὸν κύρον διὰ σώματος εἶχον* vbi cod. Altorf, e glossmate *ἐπὶ σώματος.* add. Palaeph. 31, 7. vbi vid. Fischerus. Mutata ab iisdem est etiam particula *δή* verbis praemissa in praepositionem *διὰ* vid. Fischerus
ad

ad Plat. Phaedon. 58, 4. et Ernestius ad Xen. Mem. 2, 1. 24. Sed Xen. Cyr. 6, 1. 8. ed. Schneid. pro *δίχα τῷ ἡμετέροις* librarius Guelf. scripsit *διὰ τῷ ἡμετέροις* alia vero manus in margine adscripsit *γρ. δίχα τῷ ἡμετέροις*. Lectionem vulgarem *δίχα τῷ ἡμετέροις* Fischerus quoque probat, quia Cadusii erant pars vniuersi exercitus, et *δίχα τῷ ἡμετέροις* idem est quod *δίχα τῷ ὄλε*. Etiam *διὰ* et *δι' α'* inter se permutata sunt a librariis, vt Polyb. 5, 35. 12. 5, 42. 7. ed. Schweighäuseri, quem ibi vide.

κατὰ] Apollon. Lex. Hom. p. 386. *κατὰ τὸ μὲν σύνηδες· ἀλλὰ κατὰ σαθμὸς* [Il. ε', 140.] *ἀντὶ δὲ τῆς ἐξ'· εἰ δὲ τις ἀθανάτων γε κατ' ἔρανε εἰλήλαθας· ἀντὶ δὲ τῆς ἐπὶ χθιζὸς ἔβη κατὰ δαῖτα* [Il. α', 424. vulgo ibi legitur *μετά*], *ἀντὶ δὲ τῆς εἰς· νύξε δὲ μιν κατὰ χεῖρα μέσην* [Il. λ', 252.] *ἀντὶ δὲ τῆς ἀπὸ τὸν δὲ καταθήσκων* [Il. χ', 355.] Phauorinus: *κατὰ*, ὅτε σημαίνει τὸ ἐπάνω, μετὰ γενικῆς συντάσσεται, οἷον κατὰ ψάμμε ἀθύρσει τὰ παιδία, καὶ κατὰ γῆς ἴσαται. ὁμοίως μετὰ γενικῆς συνταττομένη, λόγον ἐπιφέρει τινὰ ἢ ὑβρεως καὶ καταφορᾶς, ἢ ἐπαίνου. ὅτε αιτιατικῇ συντάσσεται, σαῖσιν δηλοῖ καὶ ἐν τινι πράγματι, καὶ κίνησιν ἐνίοτε. σημαίνει δὲ καὶ ἐν τῇ συνθέσει, καὶ πλείονα ἔμφασιν· οἷον κατέφαγε, καθάίρσειν τινος, καὶ καταβολὴν· οἷον καταβάλλω, καθάίρω. Idem: κατὰ πρόθεσις γενικῇ καὶ αιτιατικῇ γενικῇ μὲν ἐπὶ καταφορᾶς καὶ κατηγορίας, κατὰ Δισχίνε λόγος. αιτιατικῇ δὲ δηλοῖ τὸ παραβαλλόμενον καὶ ὁμοιον. οἷον κατ' Ὀμηρον, καὶ κατὰ νῦν προχορεῖ. ἢ περὶ τι καὶ ἐν τινι, κατ' ὁδὸν ταῦτα ἐποίησιν, καὶ ἔμενον κατὰ χώραν· ἢ χρόνον, ὃ κατ' ἡμᾶς γεγωνῶς ἀνήρ ἐνδοξος. *Καὶν.*

contra] *aduersus* Pl. 2, 2. οἱ ἀρχοντες συνήχθησαν ἐπὶ τὸ αὐτὸ κατὰ τῷ κυρίῳ, καὶ κατὰ τῷ χρεῖσθ αὐτῷ. Polyæn. 1. init. ἢ κατὰ Περσῶν καὶ Παρθυσίων νίκη. Marc. 11, 25. εἰ τι ἔχετε κατὰ τινος. Fischer. Hel. H. V.

H. V. 10, 6. κατ' οὐ λόγος ἐστὶν Ὑπερίδης. Quamquam vero κατὰ *aduersus*, *contra*, in sensu laedendi, plerumque iungitur genitiuo, exempla hanc in rem collegit plura Zeunius ad Vigerum p. 611.: tamen haud raro etiam κατὰ, *aduersus*, *contra*, *e regione*, cum accusatiuo copulatur, vt Herodo. 5, 110. κατὰ τὰς ἄλλας στρατιώτας ἀντιτάσσοντες. Id. 9, 6. ἡμέας μὲν χρεῶν ἐστὶ τὰς Ἀθηναίους εἶναι κατὰ τὰς Πέρσας· ἡμέας δὲ κατὰ τοὺς Βοιωτὰς. Id. 8, 142. κατὰ τὴν Ἑλλάδα. Id. 9, 31. κατὰ μὲν Λακεδαιμονίους ἔησε Πέρσας paulo post ἔησε ἀντίον Λακεδαιμονίαν. Id. 8, 85. κατὰ δὲ Λακεδαιμονίους, Ἴωνες et verba composita non tantum secundum, sed etiam quartum casum sibi iunctum habent. conf. Abreschius Animaduersf. ad Aeschin. p. 107. 274. T. 1. et Valckenarius ad Herodo. p. 200. vnde etiam grammatici et librarii saepius accusatiuum mutarunt in genitiuum, et contra, vt apud Palaeph. f. 6, 3. ἀνέστησαν δὲ κατὰ Κάδμους· vbi plures libri legunt κατὰ Κάδμον· vid. ibi Fischerus. Caeterum in edit. Lipsiensibus primis et Batauis deest locus Rom. 8. 31. *Qui.*

de.] Hom. Il. α', 167.: βῆ δὲ κατ' Οὐλύμπιοι κερῶν ἀίξασα. add. Il. β', 167.: sed Odyf. α', 330. κλίμακα δ' ὑψηλὴν κατεβήσατο οἷο δέμοιο· pro quo Lyfias p. 3. κατὰ τῆς κλίμακος καταβαίνουσα. Xen. Cyr. 6, 4. 2. τὰ δάκρυα ἐλείβετο κατὰ τῶν παρειῶν quibus verbis quoque vsus est Charit. 2, 5. qui locum Xenophontis imitatus, scripsit: ἐλείβετο αὐτῆς τὰ δάκρυα κατὰ τῶν παρειῶν. Fischer. His in locis κατὰ significat motum de loco, ita, vt fere idem sit quod κάτω· add. Herodo. 2, 121. 3. τῷ Θωρὸς τὸν νέκυν κατὰ τῷ τείχεος κατακρεμάσαι. Id. 8, 53. οἱ μὲν ἐρρίπτεον ἑαυτῆς κατὰ τῷ τείχεος κάτω. Polyb. p. 135. T. 1. ἐρρίψαν κατὰ τῷ τείχεος. Matth. 8, 32. ὤρησε — κατὰ τῷ κρημνῷ εἰς τὴν θάλασσαν. v. Dückerus ad Thucyd. p. 475. Ponitur κατὰ etiam sic,

vt sit idem quod *περί, de*, vt ap. Plutarch. de pueror. educat. c. 4. ὁ κατὰ τῶν τεχνῶν καὶ ἐπισημῶν λέγειν εἰώθαμεν, ταυτὸν καὶ κατὰ τῆς ἀρετῆς φατέον ἐ-ἴν vbi in margine cod. Aug. legitur, ἢ κατὰ ἀντὶ τῆς *περί. Kuin.* Sic Xen. Cyr. 1, 2. 16. ταῦτα μὲν δὴ κατὰ πάντων Περσῶν ἔχομεν λέγειν. 1 Cor. 15, 15. ὅτι ἐμαρτυρήσαμεν κατὰ τῆς θεῆς ὅτι ἤγειρε τὸν Χριστόν vbi vid. Palaietus. Aeschin. p. 439. T. 1. Reisk. οἱ κατὰ Δημοσθένους ἔπαινοι. *Fischer.* Plato Phaedon. 15. μὴ τοίνυν κατ' ἀνθρώπων σκόπε. Cratyl. 14. κατ' ἐκείνους λέγεται. vid. Abreschius ad Aeschyl. T. 1. p. 273. *Kuin.*

in] Anacr. Odyf. 10, 16. σὺ κατὰ φλογὸς τακῆ-
ση. Charit. 1, 7. νύκτωρ κατὰ κλίνης ἐκ ἐκοιμάτο.
Marc. 14, 3. κατέχευεν αὐτῆ κατὰ τῆς κεφαλῆς vbi
v. Heupelius. *Fischer.* et Kypkius coll. Matth. 26, 7.
vbi legitur ἐπί. Herodo. 4, 62. ἐπεὶ γὰρ οἶνον ἐπι-
σπείσωσι κατὰ τῶν κεφαλέων. 1 Cor. 11, 4. κατὰ
κεφαλῆς ἔχων. Similis formula κατὰ γαστρός ἔχειν
cui respondet ἐν γαστρὶ ἔχειν, vt recte obseruauit Sal-
mafius epist. de caesarie virorum et mulierum coma
p. 671. fs. Theocrit. Id. 7, 82. ἔνεκα οἱ γλυκὺ μοῖσσε
κατὰ σώματος χέει νέκταρ. Aelian. H. V. 8, 14. ἐαυ-
τὸν ἐρρίψε κατὰ τινος γεφυρῆς abiicit se in pontem
quendam. κατὰ, *sub*, Herodo. 7, 235. κατὰ τῆς θα-
λάσσης καταδεδυκέναι μάλλον ἢ ὑπερέχειν. Id. ib. 6.
ὡς αἱ ἐπὶ Λήμνῃ ἐπικείμεναι νῆσοι ἀφανίζοιαντο κατὰ
τῆς θαλάσσης. Id. 4, 132. ἢ μῦες γινόμεναι κατὰ
τῆς γῆς καταδύητε. Eurip. Alc. 46. κατὰ χθονός.
add. 76. 105. 161. 618.: Aeschyl. Persf. 629. κατὰ
γᾶς. vid. Valckenar. ad Eurip. Hippolyt. p. 312. b.
Notandae etiam hoc loco sunt formulae κατὰ πρόσω-
πον *a fronte*, idem quod ἔμπροσθεν, et κατὰ νῶτον *a*
tergo, idem quod ὀπισθεν Polyb. 3, 19. 85. add. Herodo.
1, 9. 5, 118.

poss]

post] Xen. Cyr. 7, 1. 11. ἐπέταν αἰσθηθε ἡμᾶς ἐπιτιθεμένους κατ' ἄκρον, sed ubi senseritis nos inuadere hostes in extremo latere. Cod. Altorf. Bodl. Guelf. Iunt. et Philel. legunt κατ' ἄκρον, quod in Ald. mutatum est in κατ' ἄκρων, fortassis operarum negligentia: etiam Muretus legi iussit κατ' ἄκρον. Camerarius et Hutchinsonus utramque scripturam ferri posse putabant. Fischer. Herodo. 1, 84. ἀναβεβήκεε — καὶ κατ' αὐτὸν ἄλλοι Περσέων ἀνέβαινον post eum, nach ihm. — In formulis iurandi κατὰ genitiuo iungitur ita, vt sit, per, v. c. Xen. Apol. 13. ὡς γε μὴν εἰ ψεύδομαι κατὰ τῆς θεῆς. plura huius generis exempla suppeditabunt Ind. Graecitat. Reisk. ad Demosth. et Zeunius ad Vigerum p. 611. Kuin.

secundum Matthaeum] Immo Matthaei, vt auctor paulo inferius ipse monet, vel auctore Matthaeo, vt Plato Cratyl. 4. καθ' Εὐθύδημον auctore Euthydemo. Ib. 18. καθ' Ἡράκλειτον auctore Heraclito, de sententia et placito Heracliti. Fischer.

Praepositio κατὰ casui quarto iuncta, etiam tempus et aetatem notat. vt Polyb. p. 492. T. 2. τοῖς καθ' ἡμᾶς καιροῖς nostris temporibus. Herodo. 1, 67. κατὰ δὲ τὸν κατὰ Κροῖσον χρόνον. Id. 7, 137. κατὰ τὸν πόλεμον tempore belli. Id. 1, 131. κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον. Kuin. κατὰ τὸν Σεβασόν imperante Augusto. Lucian. de saltat. c. 34. p. 287. T. 2. ἐν οἷς πασιν ἐκεῖνοι δῆλοι γεγονῶσι τῶν καθ' ἑαυτῆς ἀνθρώπων ἀρισεύσαντες suae aetatis. Xen. Apomn. 3, 5. 10. κατ' ἐμὲ aetate mea. Pausan. 5, 20. p. 429. paulo ante p. 428. dixerat idem, ἐπὶ τῆς ἡλικίας τῆς ἐμαυτῆς. add. Herodo. 5, 58. 59. 60.: Plut. p. 348. T. 6. καθ' ἡμᾶς aetate nostra. καθ' Ἀλέξανδρον Alexandri aetate, Chrysippus ap. Athen. p. 565. A.: κατὰ τὸ ψύχος aestu, coelo, refrigerato. Xen. Cyrop. 4, 2. 15.: κατὰ Φῶς cum adhuc luceret Id. 3, 3. 13. pro quo 4, 2. 5. legitur ἔτι Φωτὸς ὄντος. Fischer. add. Herodo. 8, 17. κατὰ

ταύτην τὴν ἡμέραν *eo die*. Theocr. Id. 7, 63. τὴνο
κατ' ἄμαρ. Anacr. 3, 13. κατὰ νύκτα ἀσέληνον. Iso-
crat. Euag. c. 4. οἱ κατ' ἑαυτὲς *homines suae aetatis*,
fed c. 2. οἱ ἐφ' ἑαυτῶν ἄνδρες ἀγαθοὶ γεγεννημένοι v.
Findeisenii ind. v. ἐπὶ. Aeschin. 3, 19. κατὰ τὴν τῆ
Ξέρξης διάβασιν *cum Xerxes traiecisset in Graeciam*.
Palaeph. 2, 4. κατὰ τὸν τῆς θεραπέειας χρόνον *tem-
pore curationis*. c. 31. κατὰ τὸν πλεν *inter nauigan-
dum*. Herodo. 2, 134. κατὰ Ἄμασιν βασιλεύοντα
— κατὰ τῆτον. Id. 6, 58. κατὰ τῶν βασιλῆων τῆς
θανάτους fed paulo post legitur, ἐπεὶ γὰρ ἀποθάνη
ὁ βασιλεύς. Id. 5, 4. κάλλιστος Ἑλλήνων τῶν κατ'
ἑαυτὸν *sui temporis*. Thucyd. 3, 99. κατὰ δὲ τῆς
αὐτῆς χρόνος.

Notat ex, Xen. Cyr. 5, 5. 4. Schneid. κατὰ τὴν
Κύρην ἐπιστολήν *ex mandatis Cyri*, vt iusserat Cyrus;
nam ἐπιστολή vt recte monuit ad h. l. Fischerus, in
vtroque numero ponitur de mandatis, iussis, quae dan-
tur vel coram, vel per nuntium. Herodo. 8, 85.
κατὰ τὰς Θεμισοκλέους ἐντολάς. Id. 4, 97. κατὰ νόον
ex sententia, ex voto, vt ib. 4, 88. Δαρείος κατὰ νῆν.
Polyb. 14, 5. κατ' εὐχὴν. Theocr. Idyl. 7, 30. 39.
κατ' ἑμὸν νόον. Id. 14, 57. κατὰ νῆν τεόν. Herodo.
5, 3. κατὰ γνώμην τὴν ἐμήν. Polyb. 5, 107. extr.
κατὰ γνώμην. Priscian. p. 743. Demosth. κατ' ὑμᾶς
ἐγένετο, καὶ κατὰ γνώμην, κατὰ τὸ σὸν θέλημα, hoc
est quod dicimus *secundum voluntatem vestram et secun-
dum vos*. Herodo. 6, 130. κατὰ νόον ποιέειν vbi syn.
χαρίζεσθαι. Theocrit. Id. 13, 14. κατὰ θυμὸν *ex
sententia, voto*. Thuc. 1, 25. κατὰ τὸ μαντεῖον *ex
auctoritate* f. *iussu oraculi*. Polyb. 5, 36. κατὰ λόγον
nach Wunsch. Inprimis etiam tum, cum *mores et con-
suetudo* indicantur, ita vt Latine simpliciter ablatiuo
exprimi possit; Herodo. 7, 41. κατὰ νόμον *mores*. Joh.
2, 5. κατὰ τὸν καθαρισμόν. Pind. Pythh. 2, 125.
κατὰ Φοίνισσαν ἐμπολάν. Xen. Cyr. 1, 4. 27.
Schneid.

Schneid. νόμῳ Περσικῷ sed 5, 5. 6. κατὰ νόμον more Persarum. Herodo. 5, 8. κατὰ λόγον μενομαχίας ex ratione singularis certaminis.

Significat similitudinem naturae, virtutis, vitiique, aetatis, formae et conditionis externae. Gen. 2, 18. ποιήσωμεν βοηδὸν κατ' αὐτὸν h. e. ὅμοιον αὐτῷ Hefych. Plato Apol. 1. εἰ κατὰ τέτρεσ ῥήτωρ orator istorum dissimilis, vbi v. Fischerus. Aelian. H. A. 5, 11. βασιλεὺς τῶν μελιττῶν νομοθετεῖ, κατὰ τρεσ μεγάλας ἀρχοντας perinde ac summi principes. Gal. 5, 28. κατὰ Ἰσαάκ instar Isaaci, sicut Isaacus, vbi v. Kypkius. Hemsterhusius ad Arist. Plut. p. 331. et Palairctus p. 380.: Plutarch. p. 240, T. 2. οἱ καθ' ἡλικίαν aequales, quo eodem significatu legitur formula οἱ καθ' ἑαυτὸν ap. Thuc. 1, 127.: Aristoph. Rann. 503. καὶ κατὰ σὲ τὸ λῆμ' ἔχων h. e. tui similem. Demosth. p. 564, 25. T. 1. κατὰ ταύτην τὴν ἡλικίαν ἧ, καθ' ἧν ἐγὼ νῦν. Plat. Phaedon. 60. κατὰ σενώτερα καὶ εὐρύτερα vbi v. Fischerus. Herodo. 2, 92. μέγαθος κατὰ μῆλον. Id. 4, 192. μέγαθος δὲ τὸ θηρίον τέτο κατὰ βῆν ἐστὶ huius ferae magnitudo bouis aequalis est. Aeschyl. Prom. 896. κηδεῦσαι καθ' ἑαυτὸν parem sibi coniugem coniungere, eine gleiche Heyrath, pro quo v. 909. legitur ὁμαλὸς ὁ γάμος.

Comparisonibus inferuit, vt, Polyb. p. 89. T. 3. ἀνδρωδεσέρον ἢ κατ' εὐνῆχον. Id. 5, 46. p. 623. μέζονος ἐξεστίας, ἢ κατὰ τὴν προσδοκίαν τυχῶν. Xen. Cyr. 8, 7. 1. ἔδοξεν αὐτῷ προσελθῶν κρείττων τις, ἢ κατὰ ἀνδρωπον ita vero dicitur, interprete Fischerō, is, qui est praestantiore, augustiore forma, quam quae cadat in hominem. Herodo. 4, 95. ἡθεα βαθυτέρα, ἢ κατὰ Θρηίκας. Plato Phaedon. 58. χαλεπότερον — ἢ κατὰ τὴν Γλαύκῃ τέχνην difficilius — quam ut ars Glauci sufficiat. vid. Rittershusius ad Oppian. Cyneg. 2, 521. et Wesseling. ad Herodo. p. 636.: Polyb. p. 793.

T. 2. βαρυτέροις ἢ κατὰ Κρήτας. Plato Cratyl. 11. μείζω ἐσίν, ἢ κατ' ἐμὲ καὶ σε ἐξευρεῖν. Polyb. 6, 45. θειοτέραν — ἢ κατ' ἄνθρωπον. Demosth. p. 156, 6. T. 1. μείζον φορτίον, ἢ κατ' αὐτὸν ἀράμενον. Soph. Oed. Col. 590. μείζον ἢ κατ' ἄνθρωπον. Thuc. 7, 45. ὄπλα — πλείω, ἢ κατὰ τὸς νεκρὸς ἑλήφθη. Id. ib. 75. καὶ μείζω ἢ κατὰ δάκρυα, τὰ μὲν πεπονθότασ ἦδη. Herodo. 8, 38. δύο γὰρ ὀπλίτας μέζονας ἢ κατὰ ἀνθρώπων φύσιν ἔχοντας.

Notat etiam propter, Polyb. 3, 23. κατ' ἐμπορίαν. Id. 15, 12. κατὰ τὴν τῆ στρατηγῆ πρόνοιαν. Plato Cratyl. 19. κατὰ τὴν τῆ πλέτε δόσιν. Herodo. 5, 39. ἔ κατὰ ἀνδραγαθίην — ἀλλὰ κατὰ γένος. v. Kyrius ad Matth. 19, 3. Herodo. 7, 136. κατὰ ταῦτα. Aeschyl. Prom. 226. αἰτίαν κατ' ἦντινα αἰκίζεταί με. Herodo. 9, 15. ἔτι κατὰ ἔχθος αὐτέων. Plato Phaedon. 6. κατὰ τί cur. Polyb. 15, 11. p. 394. κατὰ πληθος τῶν ἀνδρῶν — κατὰ τὰς ἀρετάς. v. Krebs. Obsf. in N. T. p. 41. 358. — Ad, motum ad locum indicat, ita, vt idem sit quod πρὸς, vt Herodo. 8, 83. κατὰ τὸς Αἰακίδας ἀπεδήμησε. Id. 7, 182. κατὰ Θεσσαλίην πορευόμενοι. v. Abreschius Animaduu. ad Aeschyl. T. 1. p. 83. f.: Quod attinet ad, vt Plato Cratyl. 22. init. κατὰ τὸ σῶμα — κατὰ τὴν ψυχὴν qua corpus — qua animus. Polyb. 3, 85. τὸ κατ' ἑαυτὸν μέρος für seinen Theil. Herodo. 9, 113. κατὰ μὲν τὸν ἔρωτα τὸν Ξέρξῃ καὶ τὸν Μασίξῃ θάνατον τσσαῦτα ἐγένετο. Ad, iuxta, apud, vt Herodo. 1, 80. κατὰ Φωκαίην πόλιν. Aeschyl. S. c. Th. 530. τύμβον κατ' αὐτόν. Xen. Cyr. 6, 3. 3. Schneid. οἱ κατὰ ταῦτα γιγνόμενοι milites, qui incedebant, ad, iuxta impedimenta. Id 6, 2. 34. κατὰ ἁμαξάν ἐκάσῃν bey jedem Wagen. Id. 3, 3. 64. κατὰ τὰς εἰσόδους, ad castrorum portas. Sed consilium quoque et finem indicat, Palaeph. 43, 4. κατὰ ζήτησιν vt eam inuestigarent
vhi

vbi v. Fischerus, et ind. Graecit. f. v. *κατά* Palaietus Obsf. p. 60. et Raphelius ad Joh. 2, 6. *Kuip.*

per] *κατά* στρατὸν Hom. Il. ή, 370.: *κατά* δώματα Odyf. α, 116.: *καθ'* Ἑλλάδα καὶ μέσον Ἄργος ib. 344.: Θορύβος γενομένης *κατά* τὴν πόλιν ὅλην Dionysf. Halic. 4, 40. p. 234. Sic est ibi in Cod. Vaticano; nam lectio vulgata ἐπὶ τὴν πόλιν nobis videtur glossema redolere. Similiter Charit. 1, 5. init.: Φήμη δὲ, ἄγγελος τῆ πάθους *καθ'* ὅλην τὴν πόλιν διέτρεχεν *per totam urbem.* Plato Cratyl. 33. ἢ *κατά* τὰ ἀγκη πορεία. Xen. Cyr. 6, 2. 8. *καθ'* ἦν (θάλασσαν) ἔρχεται ἀγαθά. Id. 6, 4. 4. *κατά* τὰς θύρας. Id. 7, 5. 11. *κατά* τὰς ὁδούς. Herodo. 1, 75. *κατά* τὰς ἐξοχὰς γεφύρας *über die Brücken.* Plutarch. p. 255. T. 2. *κατά* τὰς ὕπνους *per s. in somnis,* sed Hom. Il. β, 56. ἐνύπνιον. Herodo. 4, 89. ὡς διέβη τὸν Βόσπορον *κατά* τὴν σχεδὴν. *Fischer.* Indicat plerumque locum, vel temporis tractum et durationem, Herodo. 6, 58. *κατά* πᾶσαν τὴν Λακωνικὴν *κατά* δὲ τὴν πόλιν. Id. 2, 60. *κατά* πάντα τὸν πλόον. Moschus Idyl. 2, 138. σὺ δὲ χθόνα καὶ *κατά* πόντον Ἄβροχος αἴσσεις. Eurip. Alc. 430. *κατ' ἄστυ.* sed Polyb. p. 79. T. 3. *κατά* θέσειν υἰωνὸς *adoptione.* Thuc. 6, 25. *καθ'* ἡσυχίαν *per otium.* Herodo. 1, 29. *κατά* θεωρίας πρέφασιν *per vel sub praetextu.* conf. Abreschius animaduu. ad Aeschyl. T. 1. p. 83. et 649.: etiam *instrumentum,* Aristoph. Nubb. 158. *κατά* τὸ σὸμ' ἄδειν ore canere, vbi schol. ἀντὶ τῆ, διὰ τῆ σωματός φθέγγεσθαι καὶ βοᾶν. Sed simpliciter ablativo exprimi quoque debet in his formulis: Herodo. 7, 10. 1. *κατά* θάλασσαν ἄριστοι — γῆν *terra marique.* Thuc. 1, 61. ἐπορεύοντο *κατά* γῆν πρὸς τὴν Ποτιδαίαν *terra.* Herodo. 5, 64. οὐκέτι *κατά* θάλασσαν σείλαντες, εἰλλὰ *κατ' ἠπειρον.* *Kuip.*

Huc referri potest formula *καθ'* ἑαυτὸν *solus* [Xen. Mem. 3, 5. 4. et II.] de qua v. Albertus ad Act. 28,

16. similis illi formulae κατ' ἰδίαν Marc. 6, 31. *Fischer*. Scilicet praepositio κατὰ accusatiuo pronominum personalium et reciprocorum vtriusque numeris iuncta, apud Atticos maxime, reliquosque scriptores qui eos imitantur, hanc habet vim, vt significet, *per se, separatim, seorsim, solus, non cum aliis coniunctus*, vt Isocrat. encom. Helen. p. 129. T. 1. Bat. ἐν οἷς αὐτὸς καθ' αὐτὸν ἐκινδύνευσε, vbi verba καθ' ἑαυτὸν referuntur ad verba μεθ' ὅλης τῆς πόλεως. vid. Wesseling. ad Diod. Sic. 13, 72. Bosius Animaduu. ad scriptt. Grr. p. 19. f. *Fischerus* ad Platonis Cratyl. Partic. 12. p. 10. et ind. Graecit. Aeschin. f. κατὰ. Sic κατ' αὐτὸν, solus, opponitur μετὰ πλειόνων Aeschin. T. 1. p. 127.: αὐτὴ καθ' αὐτὴν sola Demosth. p. 154, 19. T. 1. vbi refertur ad ἐν προσθήκης μέρος. Isocrat. p. 313. T. 1. καθ' αὐτό *solum*. Xen. Cyrop. 6, 3. 32. Schneid. καθ' ὑμᾶς αὐτές ἐξοπλισθητε *seorsim, aciem instruite*. Id. 7, 4. 15. αὐτοὶ δὲ καθ' ἑαυτές *soli, ab aliis non adiuti*. Polyb. p. 796. T. 2. τῇ καθ' αὐτὸν ἡλικία *sua aetate*. Demosth. p. 1479. 15. T. 2. ἐν τῷ καθ' ἑαυτές βίω. Xen. Apomn. 3, 14. 2. τὸ δὲ ὄψον αὐτὸ καθ' αὐτὸ ἐσθίοντα h. e. *sine pane*. Et sicuti pronomen αὐτὸς cum nomine ἕκαστος idem plane est quod ἕκαστος per se solum, v. Vigerus de Idioteism. p. 163.: ita quoque formula καθ' ἑαυτὸν etiam praemisso pronomine αὐτὸς vnico vocabulo *solus* exprimitur, v. Zeunius ad Viger. p. 614. qui hanc in rem laudauit locum Plutarchi in V. Cic. p. 88c. αὐτὸς καθ' ἑαυτὸν ἐξέπλευσε *solus nauigauit*. *Kuin*.

Caeterum editt. Lipsi. primae et Batauae omittunt haec: κατὰ στρατὸν *per castra*, et pro, κατ' ἄστυ *per urbem*, habent ista: κατὰ πόλεις *per urbes, oppidatim*. *Fischer*. Et recte quidem; sed ita quoque singularis adhibetur κατὰ πόλιν *singulis in oppidis* Luc. 8, 1. Et enim κατὰ iungitur nominibus numerorum vel partium, addito vel omisso articulo, ita vt distributio indiceretur,

dicetur, et ἕκαστος subintelligi debeat, quod interdum etiam diserte additur, vt Thuc. 3, 58. κατὰ ἔτος ἕκαστον. Id. 5, 49. κατ' ἕκαστον ὀπλίτην. vt Cic. Catil. 1, 2. pro *indies* scripsit, *in dies singulos*. Latine vero vel per aduerbium in *tim*, vel per praepositionem *per*, reddi debet, vel *singuli*, *bini*, *terni* etc. vel *quisque*. Sic Herodo. 2, 109. κατ' ἐνιαυτὸν h. e. ἕτεος ἕκάστου vt legitur ib. 6, 46.: et κατ' ἕκαστον ἐνιαυτὸν Demosth. p. 824, 27. T. 1.: Xen. Cyr. 8, 6. 1. τὰς χιλιάρχους τῶν κατὰ τὴν χώραν Φυλάκων *tribunos qui praeeerant militibus praesidiariis prouinciae cuiusque*. Herodo. 1, 96. κατασκευμένων τῶν Μήδων κατὰ κόμας *per pagos* sed ib. c. 196. κατὰ κόμας ἑκάστας. Act. 5, 15. κατὰ τὰς πλατείας. Thuc. 1, 117. κατὰ χρόνους *in Terminen*. Herodo. 2, 164. κατὰ γὰρ δὴ νομὸς Αἴγυπτος ἀπασα διαραίρηται. Largam huius generis exemplorum copiam attulit Wesselingius ad Diod. Sic. p. 31. 379. T. 2.: κατ' ἕνα *singuli*, opponuntur πάντες Plutarch. p. 179. T. 6. v. Vigerus de Idiōtismm. p. 615. f.: κατ' ἕν ἕκαστον ἐκδύνασα *vestem quamque exuens* Herodo. 1, 9.: κατ' ἕνα καὶ δύο Plut. p. 457. T. 2.: κατὰ μὴν τε καὶ δύο. *singulae aut binae* Herodo. 4, 113.: κατὰ μὲν ἕνα μαχεόμενοι — ἀλέες δὲ Id. 7, 104. vt ap. Lyf. 13. p. 485. T. 1. sibi inuicem opponuntur κατ' ἕκαστον et συλλήβδην. Arist. Nubb. 1290. κατὰ μῆνα, καὶ κατ' ἡμέραν *mensē et diē quolibet*. Polyb. 1, 59. κατ' ἕνα καὶ δύο καὶ τρεῖς *singuli, bini, terni*. Fischerus, ὁ μακαρίτης, in prima harum Animadu. editione p. 372. notauerat etiam haec: οἱ κατ' ἕνα Ephes. 5, 1. et ὁ δὲ κατ' εἰς *singuli* Rom. 12, 3. de quibus formulis loquendi vid. Graeuus ad Lucian. Soloec. c. 9. p. 577. T. 3. apud Ael. H. V. 2, 1. οἱ κατ' ἕνα opponuntur τοῖς ἠθροισμένοις et apud Theophr. charr. c. 7. τοῖς ἀθροῖς vt, *singuli et vniuersi*. Effictae nimirum sunt hae formulae εἰς κατ' εἰς Marc. 14, 19. ὁ δὲ κατ' εἰς Rom. 1. c. et ἀνὰ τοῖς

ἕκαστος Apoc. 21, 21. ex hebraica קהני קהני unus et alter i. e. singuli, atque קהני cum ה etiam Hebraeis sit particula distributionis vid. Fischerus Proluff. de vitiis Lexx. N. T. 17. p. 414. f. vnde et Thomas Magister, cum his formulis soloecismus insit, notavit haec: ε καθ' εἰς, ἀλλὰ καθ' ἕκαστον δεῖ λέγειν. Herodo. 2, 124. κατὰ δέκα μυριάδας ἀνθρώπων αἰεὶ τὴν τρίμηνον ἑκάστην. Demosth. p. 182, 21. Γ. 1. κατὰ δώδεκα ἄνδρα duodenos. Xen. Cyr. 4, 5. 5. ὁ μὲν οὖν Κῦρος δειπνίσας τὸς Πέρσας, ἐπεὶ συνεσκότασε, κατὰ πεμπάδας καὶ κατὰ δεκάδας πολλὰς αὐτῶν διέπεμψε: dimisit Persas quinos et denos. *Quiin.*

pro] Isocrat. p. 924. μετὰ δὲ ταύτην ἔγημεν ἐκ Σερίφου παρ' ἀνθρώπων πολὺ πλείονος ἀξίαν, ἢ κατὰ τὴν αὐτῶν πόλιν. Conf. Hemsterhusius ad Arist. Plut. p. 331. Hom. Il. α', 271. καὶ μαχόμεν κατ' ἑμαυτὸν vbi Pseudodidymus: κατὰ τὴν ἑμαυτῷ δύνανται. Iustin. M. Apol. 1, 12. κατ' ἀξίαν τῶν πράξεων. Xenoph. Apomn. 2, 7. 1. διδάσκων κατὰ δύνανται ἀλλήλοις ἐπαρκεῖν. Κατὰ δύνανται est apud Hesiod. Ἔργ. 336. quem locum Xenophon laudat Apomn. 1, 3. 3. et κατὰ τὴν ἀξίαν habet Isocrat. p. 66. Xen. Cyrop. 2, 3. 5. κατὰ τὴν ἀξίαν τιμᾶσθαι ἀξιῶν, velle, accipere, petere, praemia virtuti suae paria, et 8, 4. 13. est, πρὸς τὴν ἀξίαν pro merito, sed ib. 4, 15. κατὰ τὴν ἀξίαν τῆς ἐξουσίας pro dignitate, i. e. magnitudine et multitudine facultatum. Fischer. κατὰ significat *pro*, cum de dignitate, vel facultate, vel proportione quadam rerum sermo est, et respondet nostro, nach, vt, κατὰ δύνανται pro viribus Herodo. 1, 207. add. Plato Cratyl. 37. init. vbi synonym. οὕτως, ὅπως ἀν' δυνώμεθα. Matth. 25, 15. κατὰ τὴν ἰδίαν δύνανται. Marc. 1, 27. κατ' ἐξουσίαν. Plato Phaedon. 62. τῶν δὲ εὐεργεσιῶν τιμὰς φέρονται κατὰ τὴν ἀξίαν ἕκαστος. Sueton. V. Aug. c. 66. pro meritis, ex virtutibus, — *digne.* Demosth. pro Cor. c. 2. πολλὰ ἐλατ-

ἐλαττῆμα κατὰ τετονὶ τὸν ἀγῶνα. Polyb. 5, 18. τολμηρότερον — ἢ κατὰ τὴν ἡλικίαν *pro aetate*. Iso-
crat. p. 271. Τ. Ι. κατ' ἐκείνην τὴν ἡλικίαν. Priscian.
14. p. 501. *Poeta in 4. Georg. haudquaquam ob meri-
tum id est pro merito, κατ' ἀξίαν*. Hom. II. β', 366.
κατὰ σφέας *pro se* vt ap. Caes. B. G. 2, 25. *pro se*
h. e. *pro virili* vid. ibi interpp. Soph. Ai. 789. ἢ κατ'
ἀνδρωπον φρονῶν *non ut hominem decet*. Herodo. 2,
68. κατὰ λόγον τῆ ὠσ — τῆ σώματος *nach Propor-
tion*. Id. ib. c. 109. κατὰ λόγον τῆς τεταγμένης
ἀποφορῆς. Id. 3, 20. κατὰ μέγαθος. *Kuin.*

in] Xen. Oecon. 5, 9. πῆ δὲ ἥδιον θερύσαι — ἢ
κατ' ἀγρὸν; et sic vitur hac praepositione Iosephus
passim v. Relandus Palaest. p. 303. ἐξίσθην δ' ἀρ'
ἔπειτα κατὰ κλισμῆς τε, θρόνης τε. Hom. Odyf. ο',
134.: Xen. Cyr. 7, 5. 7. τὸ ὕδωρ κατὰ τὰς τάφους
ἐχώρει. add. Id. 8, 5. 9.: Id. 7, 5: 2. κατὰ μέσον
τῆς αὐτῆ στρατιᾶς *in medio exercitus sui*. Id. 1, 1. 4.
Ἑλληνας οἱ ἐν τῇ Ἀσίᾳ *Graecorum ciuitates quae in Asia
sunt* Liu. 33, 30. Sed Polyb. Excerptt. p. 1105. Ἑλ-
ληνας τῆς κατ' Ἀσίαν. Herodo. 8, 115. κατ' ὁδόν.
Id. 3, 79. κατ' οἴκας — ἔχουσι. Xen. Cyr. 5, 2. 1.
κατὰ τὰ πλάγια *auf den Flanquen*, in lateribus. Id.
7, 2. 1. κατὰ τὰ ἀποτομώτατα δοκῆντα εἶναι ἐρύ-
ματά *in partem castelli Sardonorum quae praeruptissi-
ma ferebatur esse*, ascendere iubet. Id. 2, 2. 1. οἱ κα-
τὰ μέσον τὸν κύκλον κατακείμενοι στρατιῶται *qui paulo
post dicuntur οἱ ἐν μέσῳ*. *Fischer*. Hesychius: κατὰ
πρόθεσις — καὶ ἀντὶ τῆ ἐν, καὶ ἀντὶ τῆ εἰς. *Cum
accusatiuo loci*. Hom. Odyf. β', 247. δαινομένους
κατὰ δῶμα. et v. 323. δόμον κατὰ. Odyf. ε', 18.
πτωχῶ βελτιόν ἐσι κατὰ πτόλιν ἢ κατ' ἀγρῆς Δαΐ-
τα πτωχεύειν. Eurip. Alc. 168. βωμῆς, οἱ κατ' Ἀδ-
μήτη δόμος. add. v. 190. 515.: Aristoph. Ecclef. 83.
κατὰ τὸν ἔρανον. Hom. II. β', 305. ἱερεὺς κατὰ βω-
μῆς. add. II. δ', 386.: Herodo. 1, 204. ἢ εὐτυχίᾳ ἢ
κατὰ

κατὰ τὰς πολέμους γενομένη. Id. 2, 128. κατὰ ταῦτα τὰ χωρία. Id. 4, 97. ταύτην ἕα κατὰ χώραν ἐσάναυ. Theocr. Idyl. 20, 30. κατ' ὄρεα. Soph. Elect. 1314. κατὰ σέγας sed v. 1315. ἐν οἴκοις. Bion. Idyl. α', 16. ἀγρίον ἔλκος ἔχει κατὰ μηρὸν Ἀδωνις. Eurip. Phoen. 500. κατ' Ἑλλήνων χθόνα in Graecia. Theocrit. Id. 20, 44. κατ' ἄστυ — ἐν ὄρεσιν. Id. 22, 84. ὀππότερος κατὰ νῶτα λάβη Φάος ἠελίοιο in Rücken. add. id. 25, 45. — In, erga, vt ἠπίω κατὰ τὰς πολιήτας Herodo. 2, 129. Caeterum in editt. Lipsiensibus primis, omissa sunt verba: vires etiam notat, vt: εἰ κατ' ἐμὲ excedit vires meas. μείζον ἢ κατ' ἀνθρώπων. Plato. Propter, vt κατὰ τὰς ἀρετὰς propter virtutes. Sic quoque in iisdem editt. defunt haec: κατ' ἕκαστον singularit, praeterea editt. etiam Batauae vt Lipsf. primae, omittunt haec: κατ' ἡμέραν quotidie: κατὰ δαίμονα diuinitus. Pindarus. *Quin.*

Ad pag. 247: aduerbiafcit } κατὰ τῆ κρημνῆ est
 Marc. 5, 13. vbi vid. Heupelius. κατὰ μοῖραν conuenienter, recte, vere Hom. Il. α', 286. Odyf. δ', 170.: κατὰ κόσμον Il. ε', 205. κατὰ πόλιν domi Xen. Apomn. 4, 4. 1. nam opponitur ibi formulae ἐν ταῖς στρατείαις militiae. Sic κατ' ἰδίαν secreto [Cic. epp. ad Diu. 7, 25. 4.] Gloss. vett. Marc. 6, 31. vt 9, 28.: κατὰ μόνας Id. 4, 10.: κατὰ δαίμονα Herodo. 1, 111.: κατὰ καιρὸν opportune Pind. Isthm. 2, 32. Theocr. Id. 25, 66.: κατὰ πολὺ maxime Aelian. H. V. 1, 3. multum, valde Xen. Cyr. 7, 1. 15.: κατὰ τὸ καρτερόν summis viribus ibid. et Herodo. 1, 212. 3, 65.: κατὰ μικρὸν paulatim Xen. Apomn. 4, 3. 9. paululum Aeschin. dial. 2, 1.: κατ' ὀλίγον Charit. 1, 8.: κατὰ τύχην forte Id. 7, 2. Thucyd. 5, 37. Herodo. 8, 87.: οἱ κατὰ ἀλήθειαν εὐσεβεῖς, vere pii, ἀληθῶς Iustin. M. Apol. 1, 2.: κατὰ συμβεβηκός Tim. Locr. p. 550.: κατ' ὄλας omnino Iustin. M. Apol. 1, 7.: κατὰ κράτος Xen. Cyr. 4, 2. 15. vehementer Thuc. 1, 64.: κατ'

κατ' ἡσυχίαν *otiose, sine ulla intercapedine* Id. 7, 5. 15.
κατὰ τρόπον *conuenienter* Plato Cratyl. 36. extr. κατὰ
τὸ ἰσχυρὸν Herodo. 1, 76. 4, 201.: κατὰ δύναμιν
Plat. Cratyl. 37.: κατὰ τάχος Thuc. 1, 71. Herodo.
1, 79.: κατ' ὑπερβολὴν Isocrat. p. 233. T. 1.: κατὰ
δικὴν Herodo. 7, 35.: κατὰ τὴν ταχίστην Herodo. 9,
89. Fischer. add. κατὰ σπεδὴν *festinanter*, Polyb. 1,
12. 1, 27.: κατὰ κόσμον *recte, ordine* Thuc. 6, 72.
Hom. Odyf. 9, 489.: κατὰ τόπους *passim* Marc. 13,
8.: κατὰ συντυχίην *casu* Herodo. 3, 74.: κατ' ἀγνοίαν
— κατὰ πρόθεσιν Polyb. p. 38. fin. T. 3.: κατ'
ἀρχαῖς Demosth. p. 675, 13. T. 1.: κατὰ τὸ δίκαιον
iure, Herodo. 7, 148.: κατὰ καιρὸν *opportune, tempe-*
stive Theocr. Id. 14, 10. vid. Kypkius ad Rom. 5, 6.:
καθόλου Polyb. 1, 37.: κατ' ἀνάγκην *necessario* Id. 1,
37.: κατ' ὑπερβολὴν *idem quod ὑπερβαλλόντως* vt
Hefychius interpretatur, Soph. Oed. Tyr. 1220.: κατὰ
τὸ ὀρθόν Herodo. 7, 143.: κατὰ σόμα *coram* Aeschyl.
Choëph. 571. κατ' εὐφρόνην ποδῶν Id. Persf. 221.:
κατ' ἡμᾶρ καὶ κατ' εὐφρόνην Soph. Electr. 259.: κατ'
ἰσχύον Aeschyl. Prom. 212.: κατὰ μέρος *vicissim* Thuc.
3, 49. κατὰ βραχὺ *paulatim* Polyb. 3, 88. vid. Vi-
gerus de Idiotismm. p. 105.: κατ' ἀρχαῖς *initio* Plato
Apol. 15.: κατὰ πόδας αἰετῶντες *cursu e vestigio asse-*
cuti Thuc. 3, 98. scholiaft. ibi explicat, συντόμως.
citissime. Id. 3, 64. 8, 17. *auf dem Fusse* Herodo. 5,
98. sed 9, 89. legitur, κατὰ πόδας ἐμεῦ ἐλαύνων *meis*
vestigii inficiens. et Polyb. 3, 45. τῇ κατὰ πόδας ἡμέρᾳ
postridie. Thuc. 1, 121. κατὰ τὸ εἶκος *wahrscheinlich*.
Zosim. 4, 35. 4. κατ' ἐξαιρετον *inprimis, maxime*. He-
rodo. 4, 20. κατ' ὅσον *quantum*.

In distributionibus haec praepositio respondet ad-
verbiis Latinorum in *tim* desinentibus, vt ap. Caes.
B. G. 7, 19. 2. *generatim*, metaphr. Gr. κατὰ ἔθνος.
Sic κατὰ μῆν ἐκάστην *singulatim* Herodo. 1, 196.:
κατὰ μέλεα διελῶν *membratim* Id. 1, 119.: κατ' ἄνδρας
viratim

viritim Herodo. 1, 54. *κατὰ ῥῆμα verbatim, wörtlich* Aeschin. p. 292. T. 1.: *κατ' ὄνομα nominatim* Demosth. p. 1309, 20. T. 2.: sed Aeschin. p. 182. T. 1. *ὀνομασί.* Theoph. charr. praef. *κατὰ γένος generatim.* Herodo. 9, 25. *κατὰ ἔθνεα populatim.* Alciph. p. 390. *κατ' ὀβολὸν Sechserweise.* Editt. Lipsf. primae et Batauae legunt: *Psalmus Davidis. Syrus ἦν [Belgg. addunt: dicitur] Matthaei.*

cum articulo — ad in significatione pertinendi] vt, Thuc. 1, 54. *τὰ κατὰ σφῆς ἐξελεχθέντα, ad se delata.* Act. 17, 28. *οἱ κατ' ὑμᾶς ποιηταὶ poetae vestri.* Polyb. 4, 38. *ἐν τῇ κατ' ἡμᾶς οἰκισμένη in nostro orbe.* Id. 5, 56. *init. ὑπὲρ τῶν κατ' ἑαυτὸν de rebus suis, sua salute.* Herodo. 5, 109. *τὸ κατ' ὑμέας quantum in vobis est.* *τὰ κατ' ἡμέραν vitae necessitates* Isocrat. Panegy. c. 9. sed Thucyd. 1, 2. *τῆς κατ' ἡμέραν ἀναγκαίης τροφῆς,* et Iacob. 2, 15. *τῆς ἐφημέρης τροφῆς* Thucyd. 8, 36. *τὰ κατὰ στρατόπεδον quae ad alendas copias faciebant.* Id. 7, 78. *οἱ κατ' ἑαυτὸν sui, milites, commilitones.* Id. 3, 68. *τὰ κατὰ Πλάταιαν res ad Plataeam gestae.* Herodo. 2, 142. *τὰ κατὰ τὴν θανάτῃς.* Polyb. 5, 2. *τὰ κατὰ τὴν ὄρεα quae iureiurando promiserat.* Id. 2, 6. *περὶ τῶν κατ' αὐτὴν πραγμάτων.* Eph. 1, 15. *ἡ κατ' ἡμᾶς πίστις.* Act. 25, 14. *τὰ κατὰ Παῦλον quae ad Paulum pertinebant.* Eph. 6, 21. *τὰ κατ' ἐμὲ res meae* add. Phil. 1, 12. vbi v. Münthius. *ἡ κατ' αὐτὸν ἀρετὴ eius virtus* Ael. H. V. 2, 42. vbi v. Perizonius. *τὰ κατ' ἑαυτὸν res suas* Zosim. 3, 6. 7. conf. Fischeri Proluss. de vitiis Lexx. N. T. p. 242. et index Graecitat. Palaeph. v. *κατὰ. Kuin.*

vel certe periphrasi inseruit] Vt, καὶ τὰ κατὰ τὴν πόλιν διοικήσαντες Isocrat. p. 138.: Sed in editt. Mediolanensi ea verba non leguntur. *ὁ πόλεμος ὁ κατὰ γῆν* Id. p. 102.: *τὰ κίνδυνα τὰ κατὰ θάλατταν.* ib. ὁ βίος

ὁ βίος ὁ κατ' ἡμέραν id. p. 360.: τὰ κατ' ἡμέραν
 Id. p. 756.: ἡ κατ' ἡμέραν τροφή Fragim. Philem.
 p. 354.: οἱ κατὰ τὴν οἰκίαν Aelian. H. V. 13. 2. Fischer.
 Inferuit periphrafi genitiui, vt Plato Phaedon. 43. τὰ
 κατὰ τὸ σῶμα πάθη *affectiones corporis*. Polyb. 3, 6.
 init. τὰς κατ' Ἀντίβαν πράξεις. Ifoer. p. 129. T.
 1. οἱ κίνδυνοι οἱ κατὰ Θάλατταν. Xen. Cyr. 4, 3. 2.
 Schneid. οἱ κατὰ τὴν Ἀσίαν *ciuitates Asiae*, quae 2, 2.
 dicuntur, οἱ κατὰ τὴν Ἀσίαν ἔχοντες quod positum
 existimandum est pro κατέχοντες. Diod. Sic. 5, 5.
 ἡ κατὰ τὴν κόρην ἀρπαγή puellae [Proserpinae] raptus.
 Id. 18, 33. ἡ κατὰ τὸν Εὐμένη νίκη *Eumenis victoria*.
 Polyb. 11, 32. τοῖς κατὰ τὴν Ἀσίαν — τοῖς κατὰ
 τὴν Εὐρώπην *populis Asiae — populis Europae*. Polyb.
 1, 52. ὁ κατὰ τὰς ἀρχαιεσίας χρόνος *comitiorum
 tempus*. vid. Lexicon Polybianum Schweighaüferi f. v.
 κατὰ. Facit etiam periphrafin adiectiui et substantiui,
 vt Xen. Exp. Cyr. 4, 8. 18. οἱ κατὰ τὸ Ἀρκαδικὸν
 πελτασταὶ *Arcadici peltastae*. Id. Cyrop. 4, 6. 5. ὁ κατὰ
 γῆς *humatus* siue *defunctus*. Ibid. 5, 3. 25. οἱ κατὰ
 ταῦτα τὰ χωρία *haec loca habitantes*. Dion. Halic. 8,
 1. p. 1503. T. 3. οἱ κατὰ τὴν πόλιν *oppidani*, *ciues*.
 add. Polyb. 4, 71. init. 5, 71. extr. Luc. 8, 4.: Polyb.
 10, 33. οἱ κατὰ τὴν χώραν *incolae*. Iambl. V. Pyth.
 p. 36. οἱ κατὰ τὴν οἰκίαν — οἱ κατὰ τὴν πόλιν Ae-
 schyl. Agam. 587. Θεοὶ οἱ κατ' Ἑλλάδα. Id. Persf.
 691. οἱ κατὰ χθονὲς Θεοὶ. add. Eurip. Alc. 76:
 Dion. Halic. 11, 37. p. 2252. T. 4. τοῖς κατὰ γῆν
 προγόνοις. Aelian. H. V. 13, 17. οἱ κατὰ ἀλιεῖαν
 ἔχοντες. v. Abreschius Auctar. dilucc. Thucydd. p.
 407. Arist. Nubb. 188. τὰ κατὰ γῆς *subterranea*. Plato
 Criton. 4. οἱ κατὰ Θετταλίαν. Zosim. 2, 53. 31. οἱ
 κατὰ τὴν Ῥώμην. Polyb. 3, 34. τὰ κατὰ Λιβύην
 πράγματα. Id. 8, 15. τὰ κατὰ μέρος *singula*. Id.
 5, 29. init. τὰ κατὰ μέρος — τὰ κατὰ μέρος, *singula* —
uniuersa. Id. 2, 17. extr. τὰ κατὰ γεωγίαν i. e. γεω-
 γικά.

γικά. Aristoph. Rann. 1577. οἱ κατὰ γαῖαν inferi. Thuc. 1, 110. τὰ κατὰ στρατείαν i. e. στρατεία. Aelian. H. V. οἱ κατὰ Κλέωνα Cleon. Zosim. 5, 8. 3. ἡ κατὰ Ἰερσόλυμα πόλις. Kuin.

apud poëtas rarissime — *Dativum*] Cuiusmodi locum mihi adhuc quidem poetae nullum occurrisse memini. Fischer. Nec equidem, monuit tamen Abreschius Animaduu. ad Aeschyl. T. 1. p. 274. verba ε κατὰ composita, etiam tertium regere casum, et laudavit hanc in rem locum Eurip. Phoenn. 355. τὸ δαιμόνιον κατεκόμασε δώμασι. Sic quoque Herodo. 7, 9. καταγελάσασθ' ὑμῖν. et Homer. Odyf. 9, 19. κατέχευε χάριν κεφαλῇ τε καὶ ὤμοις. Conf. idem Lectt. Aristtaenett. p. 277. et Dilucid. Thucydid. p. 262. Kuin.

quandoque deest] V. c. τὸ δειλινὸν vespera Gen. 3, 8.: τὸ δεύτερον Herodo. 1, 79.: καιρὸν oportune Pind. Pythh. 1, 157.: λοιπὸν Anacr. 1, 10.: μάκος procul Pind. Olymp. 10, 86.: τὸ μεσαμβρινὸν Theocrit. Id. 1, 15. 10, 48.: μεσονύκτιον media nocte Id. 24 11. add. 13, 69.: ὄναρ Anacr. 44, 1. et τὸ ὄναρ Pausan. 21, p. 49. per quietem, in qua formula apud optimos quosque sermonis Graeci auctores praepositio omittitur, ut Phrynichus p. 186. recte monuit, contra quem quod diceret Georgius nihil habuisse videtur. Nam Matth. 1, 20. est κατ' ὄναρ. Sic ὕπαρ Charit. 2, 1. [vbi v. Doruillius p. 291. Lips. Nempe optimi scriptores per κατ' ὄναρ aliud quid intellexerunt, quam per simplex ὄναρ, ὕπαρ i. e. ἐν ὕπνοις per somnium, κατ' ὄναρ monitu somnii, ut Artemidor. 1, 62. ἐποτέρες παλαιόντος κατ' ὄναρ ἢ νίκη γένοιτο, τέττε καὶ μεθ' ἡμέραν κράτος ἔσται. vid. Fischerus ad Anacr. 44, 1. qui ibi cum Abreschio Lectt. Aristtaenett. p. 299. sqq. et Oudendorpio ad Thom. Mag. p. 650. monet, ὄναρ esse fere in somnis, per quietem, sed κατ' ὄναρ monitu somnii. Kuin.] τὴν ταχίστην citissime, celerissime Xen. Apom. 1, 2. 23.: τέλος tandem id. ib. 2, 7. 12.: τὸν αὐτὸν τρόπον

τρόπον et τῆτον τὸν τρόπον Isocrat. p. 358.: εἰ γὰρ
 εὐρήσεις ἐμῆ Ζητῶν ἐτ' ἄνδρα τὴς τρόπου βελτίονα.
 Aristoph. Plut. 105.: καὶ με τύπτει μέσον ἦπαρ Anacr.
 3, 28.: τὸν αὐτὸν τρόπον Herodo. 3, 102.: ὄρνιθος
 τρόπον Id. 2, 57.: τῶρχαῖον Id. 4, 108.: λευκὸς τὸ
 εἶδος Id. 4, 185.: τρόπον τόνδε Id. 2, 41.: τὸ παλαιόν
 καὶ τὸ νέον Herodo. 9, 26.: συμφέρονται ἄλλο τόδε Id. 9,
 69.: εἰδὲνα κόσμον ταχθέντες - ἐπειγομένους Id. 4, 181.:
 ἐπικλησιν καλέεται Id. 4, 151.: ἐδάφους τρόπον Id. 1,
 194.: Φορμῆ τρόπον Id. 3, 98.: νέος ἡλικίην Id. 3, 134.:
 τὴν χειμερινὴν Id. 1, 202.: κρητῆρος — τρόπον Id. 4,
 152.: νῆες ἀριθμὸν δέκα Id. 8, 131.: Isocrat. p. 345. T.
 2. τὸ παλαιόν et p. 354. refertur ad νεωσί. Fischer. Gre-
 gorius de diall. p. 11. λείπεσι γὰρ αἱ προθέσεις παρὰ
 τοῖς Ἀττικοῖς, ὡς καὶ παρ' Ὀμήρω. [Il. λ', 595.] ὡς
 οἱ μὲν μάραντο, δέμας πυρὸς αἰδομένοιο. ἀντὶ τῆ κα-
 τὰ τὸ πῦρ ἐμάχοντο σφοδρότερον, ἦγεν ὡς πῦρ ἐνέ-
 μοντο ἅπαντα. καὶ παρὰ Ἀριστοφάνει γνώμην ἐμὴν
 [Pac. 232.], ἀντὶ τῆ κατὰ γνώμην ἐμὴν, καὶ χάριν
 ἐμὴν. vid. ibi Koenius. Sic τὸ ἐωθινὸν *mape* Herodo.
 3, 104.: πόδας τάχισοι Id. 4, 183.: ἄπερ Aeschyl.
 Eumen. 663. h. e. καθ' ἄπερ i. e. ὡςπερ. Herodo. 5,
 97. τὰ πάντα h. e. πάντως quod imitantur Latini
 vid. Barthius ad Nemes. Cyneg. 114.: Thuc. 2, 97.
 τὰ ξυντομώτατα. Theocrit. Id. 1, 41. τὸ καρτερόν.
 Aeschyl. Agam. 618. τὰλλα πάντα. Herodo. 2, 52.
 τὸν χρόνον τῆτον. Id. 3, 55. ταύτην τὴν ἡμέρην.
 Soph. Aiac. 110. νῶτα Φοινιχθεῖς. Aeschin. Socr. 3,
 4. ἀρχὴν ομπινο, vid. Fischeri index Graecit. Aeschin.
 f. h. v. Pind. Nemm. 11, 30. ἐμὴν δόξαν. Id. 5, 111.
 τὰ πολέμια κάρτα δόκιμος. Aeschyl. Eumen. 109.
 ὄραν. Demosth. p. 1123. T. 2. τὸ σαυτῆ μέρος so
 viel auf dich angekommen. Plat. Euthyphr. 11, τὸ σόν.
 Crit. 11. τὸ σόν μέρος h. e. καθ' ὅσον δύνασαι Id. ib.
 Cic. ad Diuu. 5. ep. 2. pro mea parte. Herodo. 5, 99.
 τὴν Ἀθηναίων χώραν. Id. 1, 156. τὸ παρὲν in prae-

senti. Demosth. p. 797, 4. T. 1. τὸ τῆς παροιμίας
nach dem Sprüchwort. Thucyd. 2, 62. τὸν πόνον.

In editt. Lipsiensibus primis et Belgicis legitur:
Quandoque deest, ut ὄν τρέπον quem admodum, ὄδον
θαλάσσης Matth. 4, 15. pro κατ' ὄδον secundum viam
maris. Belgg. addunt: σκηνοποιοὶ τὴν τέχνην Αἰθ.
18, 3. κατὰ τὴν τέχνην erant quoad artem tabernacu-
lorum textores. Kuin.

contra] Vt καταδιώκειν persequi Gen. 31, 36. κα-
ταδακτυλιζειν digito denotare ignominiae causa. vid.
Casaubonus ad Aristoph. Equitt. 1378.: καταλέγειν
Justin. M. Apol. 1, 4. Fischer. Significat vero etiam,
ut recte obseruauit Wellerus, in compositione saepe
idem quod κάτω, ut in verbis καταβάλλειν deicere He-
rodo. 7, 88. καταφέρειν πύργον destruere Polyb. 4,
65.: καταβαίνειν descendere Palaeph. 40, 4. Homer. Il.
κ', 97.: καταδύειν descendere Palaeph. 10, 3.: κατα-
δύεσθαι demergi Xen. Exp. Cyr. 3, 5. 10. καταθεᾶ-
σθαι despiciere e loco edito Id. 1, 8. 14. ut κατιδεῖν ibid.
4, 7, 21.: καταποντίζω submergo Diod. Sic. 16, 35.:
καταρῥεῖν decidere Xen. Cyr. 1, 5. 10. κατατρίβειν def-
endere Polyb. 2, 16. Kuin.

significationem intendit] Vt, κατακαίειν comburere
Matth. 3, 12.: καταπράττειν perficere Xen. Apomn.
2, 1. 8.: καταφαγεῖν est vernaculum schlucken, geizig
essen. Schol. Aristoph. ad Pac. 6. ex eoque Suidas f. v.
καταφαγεῖν ἄλλο δὲ φαγεῖν, καὶ ἄλλο καταφαγεῖν.
Φαγεῖν μὲν γὰρ τὸ τάξει καταφαγεῖν δὲ τὸ ἀθρόως.
Aeschin. p. 116. T. 1. καταφαγεῖν — καταπίνειν ver-
trinken. Id. p. 115. T. 1. κατακυβεύεσθαι — κατα-
ψοφάγεσθαι. Lucian. de hist. conf. c. 44. fin. p. 57.
T. 2. καταρτύειν verwurzeln, versalzen. vbi v. Gesne-
rus: κατὰ δὴλον clarissimum, perspicuum Xen. Apomn.
1, 4. 14. κατὰ μπελος vineis refertus Strabo 4. p. 271.
vbi v. Casaubonus: καταχρυσῶν Herodo. 2, 63. 129.
3, 56.:

3, 56. add. Plut. p. 60. T. 8.: καταχαλκῆν Herodo.
 6, 50. καταργυρῆν Id. 1, 98.: καταφανῆς Xen. Cyr.
 3, 3. 15. vbi opponitur ἀφανέσατον. Eurip. Phoeni.
 148. καταβόσρυχος *crinium cincinnis obtectus*. Etymol.
 M. in καταβόσρυχος τὸ κατὰ πλήθος ἐμφατικόν ἐστίν.
 Act. 17, 16. κατείδωλος. Fischer. ad quem locum vid.
 Munthius, qui plura e Diodoro Siculo exempla profert.
 Sic κατατένειν λόγον magno studio et contentione dicere
 Plato Rep. 2. p. 592. A. v. Abreschius Lectt. Aristaenn.
 p. 278.: κατακοντίζειν Herodo. 9, 17.: κατανεύειν ἀ-
 πνευε Id. 9, 111. καταβυρσῆν Thucyd. 7, 65.: κα-
 τεσθεῖεν *denotare* Arist. Plut. 1006.: κατοδύρεσθαι *de-*
plorare Aeschin. Dial. 3, 10.: καταβράττειν *cum stre-*
pitu praecipitari Polyb. 10, 45.: καταρτίζειν *perficere*
 Id. 1, 95.: κατεργάζεσθαι *acquirere* Eurip. Heraclidd.
 1045.: καταμανθάνειν *diligenter spectare* Matth. 6, 28.:
 καταλύειν *destruere* Hom. Il. β', 117.: κατανοεῖν *pro-*
pius intueri Ioseph. Ant. 5, 1. 2. Luc. 12, 24. vid.
 Krebsius ad Ioh. 7, 31. p. 197. κάτεργες *ramosus*, in
 quo vocabulo κατὰ, vt recte ad h. l. obseruauit Gef-
 nerus, vim multiplicandi habet, vt in κατὰφυτος *ar-*
boribus confitus Polyb. 17, 16. *Kuin.*

verbi simplicis significationem retinet] Conf. Eckardus
 Obff. Aristoph. p. 117. f. Sic καταμανθάνειν Xen.
 Cyr. 6, 3. 3. vbi Zonaras habet μανθάνειν. Ib. 3,
 1. 2. καταμένειν idem quod μένειν. Matth. 20, 25.
 κατακυριεύειν idem quod κυριεύειν. Homer. Odyf. α',
 75. κατακτείνειν idem quod κτείνειν. Plato Phaedon.
 56. κατασιγήσασιν idem quod σιγήσασιν. Xen. Mem. 2,
 6. 33. καταφιλεῖν. add. Homer. Il. μ', 318. vbi in
 Cod. Collegii Corporis Christi Cantabrig. pro ἀκλειεῖς
 extat ἀκληεῖς, Barnesio monente. Fischer. vid. eiusdem
 Proluff. de vitiis Lexx. N. T. 5. p. 133. fs. Sic κατα-
 κίσειν Isocrat. Euag. c. 4. vbi vid. Findeisenus. κατα-
 χησθαι vt Latinorum *abuti*, pro simplici, *uti*, Aeschin.
 dial. 1, 13. Plato Phaedon. 59. init. et Isocr. Panegyra.

1. et 46.: *καταπροδῆναι* idem quod *προδῆναι* Thuc. 3, 63.: *καταναγκασθεῖς* idem quod *ἀναγκασθεῖς* Aelian. H. V. 9, 21.: *καταγινώσκειν* *sentire, statuere* de Plato Phaedon. 65. Euthyphr. 1. et Herodo. 6, 97.: Xen. Cyr. 4, 1. 1. *κατεσρατοπεδεύσατο* vbi cod. Guelf. habet *ἐσρατοπεδεύσατο*, quae lectio, vt Fischerus monet grammaticis debetur, qui viderint verbum compositum, vim verbi simplicis habere. Recte; omnino enim notandum est in codd. antiquis admodum frequenter a librariis pro verbis compositis substituta esse verba simplicia, adscripta a grammaticis vel inter versus paginarum, vel in marginibus. vid. Fischeri Proluss. de vitiis Lexx. p. 123. vbi plura huius generis exempla allata sunt. *Kuin.*

Caeterum huic praepositioni nonnunquam eadem vis subiicitur, quam Latinorum particula *re* habet, vt *κατέρχασθαι* *redire* Isocrat. p. 257. T. 1. Herodo. 5, 30. *καταδέχασθαι* *τὸς δεδιωγμένους* *reuocare exules* Pausan. 6, 11. p. 478.: *καταλέγειν* *recensere* Xen. Apomn. 2, 4. 4. vt Arist. Plut. 517. *hererzählen, herennnen.* *κατέρχασθαι* Plato Apol. 5.: *κατάγειν* *reducere* Eurip. Phoen. 432. Herodo. 7, 155. Thuc. 8, 53.: *κάθοδος* *reditus* Isocrat. p. 458.: *κατιέναι* *redire* Id. p. 152. *Fischer.* add. *καταρτίζειν* *restituere, reficere* Matth. 4, 21. vid. Kypkius ad Gal. 6, 1.: *κατάγειν* *reducere*, Xen. Exp. Cyr. 1, 1. 7. et *οἴκαδε* additur ibid. 1, 2. 2. *καταβαίνειν* *redire* Isocr. Panegy. c. 40. *κατακλίνεσθαι* *recubare* Theocr. Idyl. 7, 89.: *κατέρχασθαι* *redire* Polyb. 4, 14. *καταπορεύεσθαι* *reuertere*, *redire* Id. 4. 17.

Praeterea quoque obseruandum est, a librariis inter se permutata esse *καί* et *κατά*, vt Xen. Cyr. 7, 1. 12. Schneid. vbi *κατ' ἄλλης* Brodaeus rescribi iussit, momente Fischeri, pro *καί ἄλλης* quae est vitiosa lectio Juntinae. Ibid. 6, 2. 35. pro *καί τὰ ὑποζύγια* in Cod. Guelf.

Guelf. extat *κατὰ τὰ ὑποζύγια*, quam lectionem *κατὰ* a Xenophontis manu profectam esse posse, haud negat Fischerus, qui etiam conferendus est ad Plato. Phaedon. 45. not. 27. add. Schweighaüferus ad Polyb. 3, 23. 3. 10, 12. 4. — Etiam praepositiones *κατὰ* et *μετὰ* Xen. Cyr. 6, 4. 14. vbi Iunt. Ald. aliique libri editi legunt *κατ' αὐτῶν*, sed cod. Bodl. Guelf. [in quo tamen corr. *καθ' ἑαυτῶν*] Philelph. et Altorf. legunt *μετ' αὐτῶν*. Vtramque lectionem recte defendi posse, et probam esse, censet Affinis meus; arbitratur tamen Xenophontem scripsisse primo *μετ' αὐτῶν*, deinde *καθ' ἑαυτῶν*, quo maior existat elegantia, quoniam res diversae et contrariae significantur verbis partim dissimilibus, partim similibus; verba enim *μετὰ ἀλλήλων* et *καθ' ἑαυτῶν* esse dissimilia qua praepositiones, similia qua casum pronominum. Sic quoque ib. 5, 1. 30. pro *Φύλακας κατασήσαντας* in Iunt. et Brylingg. legitur *Φύλακας μετασήσαντας*, perperam, inquit Fischerus, nam locus 1, 6. 43. docet hac in formula Xenophontem abstractum ponere pro concreto, et *μετασηῆναι* est, *alio loco constituere*. Ib. 5, 2, 34. Cod. Guelf. Ald. et alii libri habent *κατασβέσαι* sed cod. Altorf. et corr. cod. Guelf. *ἀποσβέσαι*. Quanquam autem vtrumque verbum eiusdem est significationis, *extinguere, tollere*; tamen quum hoc Xenophon imprimis delectatus sit, ut Cyr. 5, 3. 55. Hellen. 5, 3. 8. Sympos. 6, 10. Fischerus praeplicet *κατασβέσαι*. Denique permutata quoque sunt verba *κατεσθίειν* et *ἐπεσθίειν* ap. Arist. Plut. 1006. vbi legitur *κατήσθιον* sed Athen. 4. p. 170. D. hunc locum laudans, legit, *ἐπήσθιεν*. Caeterum in editt. et Batt. Lipsiensibus primis legitur: *κατηγορεῖσθαι* *accusari* — *quandoque significationem intendit* — *deuorare, κατανοεῖν* *probe considerare* — Act. 17, 16. *Συρος κρηνη κληθη plena idolis*. *Quandoque simplicis significationem retinet* — [Batt. 8 *μη ἀκλειεῖς*] *inglorii Lyciam administrant nostri reges*.

μετά] Apollon. Lex. Hom. p. 454. *μετὰ ἀντιτῆς ἐν ταῦτα δὲ καὶ μετὰ πᾶσιν ἀκέσσαι* [Il. ο', 96.] καὶ μετὰ δὲ σφίσι πότνια Ἥβη [Il. δ', 2.] ἀντι δὲ τῆς ἐπὶ μετ' ἀμύμονας Αἰθιοπῆας [Il. α', 423.] συνήθως δὲ ἡμῖν τῶν ἄλλων Δαναῶν μετ' ἀμύμονα Πηλεῖωνα [Il. β', 674.] ἀντιτῆς ἐξ ἡμῖν δ' αὖ μετόπισθε νεῶς κυανοπρώροιο [Odyf. λ', 6.], ἀντι δὲ τῆς ὑπὸ χαίται δ' ἐρῶντο μετὰ πνοιῆς ἀνέμοιο [Il. ψ', 367.] ἀντι δὲ τῆς εἰς μετὰ ἔθνος ἑταίρων. [Il. η', 115.] Aeoles pro μετὰ dixerunt πέδα, vt πεδάμειψαν Pindar. Olymp. 12, 18.: ἀλλὰ πέριξ ἀπαλῶ σώματός σε πεδέρχομαι Theocr. Idyl. 29, 25.: Pindar. Nemm. 7, 109. εἰ πόνος ἦν, τὸ τερπνὸν πλέον πεδέρχεται. vid. Porti Lex. Dor. h. v. Maittaire de Dialect. Gr. L. p. 251. sq. Bafnesius ad Eurip. Rhel. 372. Μετὰ faepius ponitur simpliciter, sine addito nomine, ita vt adverbii vim obtineat, sic, pro μετὰ ταῦτα Herodo. 1, 11. μετὰ δὲ, *ικέτευε*. Ib. 19. μετὰ δὲ, *τῆς στρατιῆς ἀπικομένης*. add. c. 22. 26. 2, 73. 9, 35.: at Hom. Il. β', 446. μετὰ δὲ *inter eos*. Hesychius: *μετὰ ἔπειτα, μετὰ τῆτο*. Sed a poëtis haec praepositio, vt praepositiones *παρὰ, περὶ, ἐπὶ*, frequenter casui suo postponitur, et tunc retrahit tonum, vt *ὁ θεῶν μέτα* Soph. Ai. 964. Oed. Tyr. 1000. Eurip. Alc. 483., quod idem fieri solet, quum pro verbo *μέτεσι* ponitur, vt, Herodo. 5, 61. *τῶν ἐδὲν μέτα τοῖσι λοιποῖσι*. Hom. Odyf. φ', 93. *οὐ γάρ τις μέτα τοῖος ἀνὴρ*. add. Soph. Antig. 48. Phauorinus: *μετὰ πρόθεσις, ὅτε μὲν μόνη αὐτὴ κατ' αὐτὴν, τίθεται ἀντὶ τῆ ῥήματος μέτεσιν, ὡς ὁ Εὐριπίδης λαλεῖ*. Regit autem haec praepositio, genitium, accusatiuum, datium. *Kum*.

Ad pag. 248. *cum genitio redditur per, cum*] Ita, vt modo societatem quandam, cuius generis exempla, quoniam ubique obuia sunt, afferre nihil attinet; modo auxilium quoddam significet, v. c. *ἐπεὶ δὲ τῆ μετ' ἀρετῆς πρωτεύειν αὐτὸς ἐπιμελεῖσθαι βελόμεθα* Xen.

Xen. Apomn. 3, 5. 8. Id. Cyr. 6, 2. 11. μεθ' ὑδατος. add. Apomn. 2, 4. 6. Thucyd. 3, 56. 7, 33.: καὶ ὁ πέμψας με, μετ' ἐμῆ ἐσιν a partibus meis stat Joh. 8, 29.: ὁ Θεὸς ἦν μετ' αὐτῆ Act. 10, 38.: quos loquendi modos ab Hebraeis, vt innumeros alios, Graeci veteres mutuati esse videntur Marklando ad Lyfiam 7. p. 289. T. 1. Reisk. Certe NT. scriptores ea in re sunt Hebraeos secuti, Pl. 91, 15. הָאֵלֹהִים יְהוָה Gen. 26, 3. אֲנִי וְהָאֵלֹהִים conf. Gronouius ad Arrian. Exp. Alex. 2, 14. p. 85. Lakemacheri specimen Atticisimorum cum formulis Hebraicis comparatorum Obsf. P. 6. p. 426. fs. et Ernesti de vestigiis Ling. Hebr. in L. Gr. Lipsf. 1753. quae dissertatio inserta est ipsius Opp. Critt. et Philoll. Fischer. Quum nimirum μετὰ auxilium aut societatem indicat, obtinet vim praepositionis σὺν vt Xen. Cyr. 2, 1. 12. Schneid. μετὰ πλειόνων ἀγωνισθεῖσθαι et s. 13. οἱ ἡμῖν μέλλοντες συμμαχεῖσθαι. Ib. 2, 4. 7. μετὰ τινος εἶναι opem alicui ferre sed 3, 2. 22. εἶναι σὺν τινι. Ib. 6, 1. 41. μετὰ τῆ ἀδίκῃ σοφισῆ, ope doctoris iniusti. Omnino μετὰ τινος fieri omnia ea dicuntur, quae ductu, opera, suasu, hortatu, de sententia alicuius et per aliquem peraguntur, vid. Abreschius dilucc. Thucc. T. 1. p. 130. vnde et μετὰ quum causae instrumentali ab Atticis praefigitur, latine reddi potest, per, et respondet praepositioni διά. Vt, Isocr. Euag. 7. μετὰ δόλῳ καὶ τέχνῃς. Act. 15, 4. ἐποίησεν — μετ' αὐτῶν sed v. 12. legitur δι' αὐτῶν. vid. Kypkius ad Matth. 27, 66. Kuin.

Interdum vero cum secundo casu est post, et propter, vt, μετὰ διωγμῶν post persecutiones Marc. 10, 30. vbi vid. Loefnerus. Heinsius Exercitatt. ad h. l. legi malebatur μετὰ διωγμόν, vt est, Bengelio et Millio auctoribus, in Cod. Byzantino et Mori primo. Sed non opus esse ea lectione, ostendit scite ad eum Marci locum Raphelius in notis Polybianis. Atque fieri potest

vt illud *διωγμὸν* extiterit ex *διωγμῷ*, quod Syrus interpres in suo Codice habuisse videtur. Vertit enim in singulari *ἑοσι* *ῶσι*. Sic *μετὰ πάντων* Anacr. 39, 27. quod Baxterus perperam videtur mutasse in *μετὰ πάντα*. Pind. Olymp. 1, 97. *μετὰ τριῶν post tres*. Ilocrat. p. 20. *μαῖλλον ἀποδέχεσθαι τὰς μετὰ δικαιοσύνης ζημιωθέντας* *ob iustitiae studium*, vt Wolfius reddit; at fortassis rectius, ita vt iustiore te esse appareat omnibus. Fischer. Anacr. 27, 8. *μετὰ κρότων, μετ' ὠδῶν*. Nempe *μετὰ* sequente casu secundo, non modo ad tempus refertur, vt sit, *post*, vid. Raphelius ad Marc. l. c. sed etiam ad personas, ita vt reddi debeat, *pone, a tergo*, vt, Aristoph. Plut. 844. *μετὰ σῶ* idem quod *ὀπισθεν*. Lyfias 2. p. 17. *τὰ ἔθνη τὰ μετ' αὐτῶ* [Xerxem] *ἀκολοθήσαντα*. Arist. Plut. 824. *ἔπε μετ' ἐμῶ*.

cum accusatiuo post] Ita, vt *ordinem, locum*: Herodo. 9, 24. *ἀνδρῶς — μετὰ — Μαρδόνιον λογιμωτάτε*. Hom. Il. β', 673. f. *Νηρεὺς — κάλλιπος — μετ' ἀμύμονα Πηλεΐωνα*. Theocrit. Id. 2, 131. *μετὰ τὴν Κύπριν τύ — δευτέρω*. Herodo. 1, 31. *δεύτερον μετ' ἐκεῖνον*. Xen. Cyr. 8, 1. 7. *οἱ μετ' ἐκεῖνον βασιλεῖς successores eius in regno*. Id. 6, 3. 2. *μετὰ δὲ τέττας ἦγε τὰ σκευοφόρα post equites incedere iubebat impedimenta*. Hom. Od. β', 406. *μετ' ἵχνια βαΐνε post vestigia ibat*, i. e. vestigia premebat, Deam pone sequebatur, vt Odyf. γ', 30.: Caes. B. G. 7, 83. *post mortem se occultauit*. Et tempus notet, Homer. Odyf. β', 307. f. *ἵκηαι Ἐς Πύλον ἠγαθήην, μετ' ἀγαυῶ πατρὸς ἀκρήν*. add. Odyf. ε', 19.: *μετὰ χρόνον πολὺν* Matth. 25, 19. *μετὰ τὸν Καμβήσε θάνατον* Herodo. 3, 126.: *μετ' ὀλίγας ἡμέρας* Id. 6, 131.: *μετ' ὀλίγον χρόνον* Herodo. 5, 6. 1.: *μετὰ δέκα μῆνας* Palaeph. 5, 3. Editt. Lipsf. primae et Batauae legunt: *μετὰ τὸ δειπνῆσαι postquam coenasset* [Lipsf. *coenassent*] et omitunt locum Luc, 22, 20. *Quin.*

Sed

Sed saepe verti debet *intra*, vt, ὃν εὐθύς μετ' ὀγδόην ἡμέραν περιτέμνυσσι Ioseph Ant. 1, 12. 2. de Isacco. Atqui constat e literis sacris, infantes apud Hebraeos non *post* octauum diem, sed *ipso* die octauo circumcisos esse. Leuit. 12, 3. Luc. 1, 59. v. Relandus ad Ioseph. l. c. et Antiqq. Hebr. p. 223. Sic μετ' ἡμέραν Herodo. 2, 150. 4, 146. et μεθ' ἡμέραν Xen. Apomn. 3, 11. 8. vbi opponitur τῆς νυκτός, non est, *post diem*, sed *interdiu*, *inter diem* [Gell. 9, 4.], add. Demosth. p. 526, 21. T. 1. p. 1125, 21. T. 2. p. 1267, 21, T. 2.: Polyb. 1, 41. extr. νύκτωρ καὶ μεθ' ἡμέραν. add. Pind. Nemm. 6, 11. vbi v. Heynius. Schol. ad Arist. Plut. 931. μεθ' ἡμέραν ἀντὶ τῆ ἐν ἡμέρᾳ ἀττικὸν τὸ σχῆμα μετ' ἡμέραν γὰρ Φασιν, ἐκ ἐν ἡμέρᾳ vid. Lyfias p. 33. Xen. Apomn. 4, 11. 8. Schwebel. ad Onof. p. 35. Thomas Mag. f. v. νυκτός et ibi Ouden-dorpius, Suidas f. v. μεθ' ἡμέραν Gatackerus ad Antonin. p. 72. b. et Wesselingius ad Diod. Sic. T. 1, p. 130. Ita quoque Lat. *post* legitur ap. Caes. B. G. 6, 33. 4. vbi v. Vossius. Itaque non modo apud Marc. 8, 31. et Matth. 27, 63. recte tradi, Christum reditum esse in vitam μετὰ τρεῖς ἡμέρας, ex laudata Iosephi loco planissime intelligitur, verum etiam omnino vere dici posse, optimum seruatorem nostrum τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ ex inferis extitisse, apparebit ex verbis Porphyrii Homer. quaest. p. 30. ed. Argentor. a. 1539. his: καὶ γὰρ ὁ ληγέσης ἡμέρας ἐπιδημήσας καὶ τῆς τρίτης ἕωθεν ἔξιὼν τῇ τρίτῃ ἀποδημεῖν λέγεται, καὶ τοι μίαν τὴν μέσσην ὅλην ἐτέλεσεν. Fischer. Solent nimirum Hebraei hoc in genere vti particulis \beth et \daleth quas Alexandrini exprimunt per μετὰ. vid. Obsf. nostras ex libris apocryph. V. T. ad Marc. 8, 31. Fischeri Proluss. de Verff. Grr. V. T. p. 98. Krebsius Obsf. Flauu. p. 87. fs. et ad Decrr. RR. p. 75. f. et Kypkius ad Matth. 27, 63. Sic Polyb. p. 136. T. 3. μετὰ τρίτην ἡμέραν est *perendie*, nam ibid. p. 137. legitur τῇ τρίτῃ τῶν ἡμερῶν.

ἡμερῶν. Diod. Sic. 2, 16. p. 130. West. μετὰ τρίτον ἔτος tertio anno. Aeschin. p. 523. T. 1. μεθ' ἡμέραν μίαν uno die. vid. Bergler. ad Alciphr. p. 252. et Spanhem. ad Callim. p. 272.: Theocrit. Id. 12, 1. ἤλυθες — τρίτη σὺν νυκτὶ καὶ ἡοῖ vbi scholia: μετὰ τρεῖς νύκτας καὶ ἡμέρας. — Vatic. ἐν τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ ἀφ' ἧς εἶδόν σε. *K. in.*

in, inter] Arrian. Exp. Alex. p. 492. μετὰ χεῖρας ηνεγκεν. Alciphron. 3, 40. p. 360. ῥόπαλον μετὰ χεῖρας ἔχων *clauam in manibus habens.* add. 1, 34. p. 140. Herodo. 1, 14. 16. 5, 5. 19. Aeschin. p. 99. T. 1. vid. Obseruatt. Misc. Vol. 10. p. 211.: Hom. Il. β', 142. f. τοῖσι δὲ θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι ὄρινε, πᾶσι μετὰ πλήθύν. vbi Pseudodidymus: ἐν τῷ πλήθει. Idem Il. ε', 458. ῥίμφ' ἔφερον θοὸν ἄρμα μετὰ Τρῶας καὶ Ἀχαιῶσιν *Troianos et Graecos:* et v. 260. ἵπποις αἰσῶσιν, ὡς αἰγυπιοὺς μετὰ χήνας *in anseres.* Fischer. Idem quod eis et ἐν. Homer. Il. β', 316. ὅς με μετ' ἀπρήκτες ἔριδας καὶ νείκεα βάλλει *in lites* — coniicit. Apoll. Rhod. 3, 13. μεθ' Ἑλλάδα — αἰγόντο vbi schol. ἀντὶ τῆς εἰς Ἑλλάδα. Polyb. 15, 25. τὰς μάστιγας ἔχοντες μετὰ τὰς χεῖρας *flagra manibus tenentes.* *Kuip.*

ad — Il. α', 423. f.] Vbi Pseudodidymus: μετὰ δαῖτα· ἐπὶ εὐωχίαν. Homer. Il. γ', 264. ὅτε ἴκοντο μετὰ Τρῶας schol. ἐπὶ τῆς Τρῶας. Hesiod. Ἔργ. 199. μετὰ Φῦλ' Ἴτην. Conf. Portus Lex. Pindar. p. 352. Hesychius: μετ' ἐμε' πρὸς με. — Theocrit. Id. 13, 16. ἀλλ' ὅτε τὸ χρύσειον ἔπλει μετὰ κώας Ἰήσων Αἰσονίδας *ad vellus auferendum.* Homer. Odyf. α', 184. πλέων ἐπὶ οἴνοπα πέντον ἐπ' ἀλλοθρεῖς ἀνδράπτες Ἐς Τεμέσιν μετὰ χαλκόν *ad deportandum aes.* Pseudodidymus: διὰ χαλκόν. Fischer. Nempe praepositio μετὰ cum quarto casu copulata, vt praepositiones ἐπὶ et πρὸς et Latinorum *ad*, ita quoque vsurpatur, vt finem et consilium indicet. Conf. Fischeri index Graecit. Palaeph.

Palaeph. f. v. ἐπί et Valckenar. ad Eurip. Phoenn. p. 445.: Sic Eurip. Alc. 47. ἦν σὺ νῦν ἵκεις μέτα ad quam abducendam tu nunc venisti. Atque hanc vim praepositio μετὰ etiam in verbis compositis obtinet, vt Eurip. Phoenn. 454. ἄ γὰρ μεθήκω. *Κωιν.*

cum datiuo a — poetis] Vt μετὰ δὲ τριτάτοισιν ἀνασσειν, Hom. Il. α', 252.: ὅσον ἐγὼ μετὰ πᾶσιν ἀτιμοτάτῃ θεός εἰμι. Id. 517.: Il. β', 93. μετὰ σφίσιν Pseudodidymus: ἐν αὐτοῖς. Il. α', 368. μετὰ σφίσιν *inter se.* Odyf. α', 19. μετὰ οἷσι φίλοισι. Hesiod. Ἄσπ. 82. ἀλλὴν μήτιν ὕφαινε μετὰ φρεσίν. Mosch. Vrsf. p. 261. μετὰ παισὶν ἄμα θνήσκοισα. Hom. Odyf. γ', 281. μετὰ χερσὶ — ἔχοντα. Hesiod. Ἔργ. 688. φράζεσθαι — μετὰ φρεσίν. Callim. Dian. 73. Λητώ σε μετ' ἀγκαλίδεσσι φέρουσα. Orpheus Argon. 249. Φόρμιγγα τιτηνάμενος μετὰ χερσὶ. Ita etiam in compositis, vt μνηστῆρσι μεθήμενος Hom. Odyf. α'. 118.: ἀθανάτοισι μετήνδα *ibid.* 31.: τοῖσι — μετέφη Il. α', 58.: τοῖς μετέειπε Hesiod. Ἔργ. 174.: *add.* Id. Theog. 643. *Fischer.* Notat autem μετὰ Datiuo iunctum, *in*, vt Hesiod. Ἔργ. 687. θανεῖν μετὰ κύμασιν. *coram*, Hom. Odyf. ε', 467. μετὰ μνηστῆρσιν *audientibus pro-* *cis.* Etiam *inter*, Theocr. Id. 1, 39. τοῖς δὲ μέτα. Id. 2, 125. καλὸς πάντεσσι μετ' ἠϊθέοισι καλεῦμαι. Homer. Il. δ', 388. μετὰ Καδμείοισιν. Il. κ', 311. βελεύουσι μετὰ σφίσιν. *cum*, Homer. Odyf. ι', 418. μετ' ὅεσσι — σείχοντα. Caeterum in editionibus Lipsiensibus primis et Batauis, haec praecepta hunc in modum leguntur: *in et inter*, vt ἄ μετὰ χεῖρας ἔχοι *quae in manibus haberet.* ad, vt μετὰ δαίμονας ἄλλους ad Deos alios. Il. α'. *Nota 1.* *Construitur et cum Datiuo*, vt Ὀρφεὺς μετὰ χερσὶν ἔχων τὴν λύραν *Orpheus manibus Lyram tenens.* Verba a poetis Hesiod. Ἔργ. 687. *absunt.* *Κωιν.*

aduerbialiter] Μετὰ χαρᾶς *libenter* Matth. 13, 20. μετ' ἀληθείας *vere* Demosth. p. 685, 14. T. 1. Xen.

Apomn.

Apomn. 2, 1. 27.: μετὰ βίας *violenter*. Act. 5, 26.: μετὰ μικρὸν paulo post Matth. 26, 73.: μετὰ παρρησίας libere Demosth. p. 982, 20. T. 2.: μετὰ βραχὺ Luc. 22, 58.: μετὰ σπεδῆς Polyb. 1, 26. p. 45.: μετὰ πολλῆς σπεδῆς Id. p. 771. T. 2.: μετὰ πολλῆς ἡσυχίας ibid. p. 780.: μετὰ πάσης ἐπιμελείας ibid. p. 790. Herodo. 6, 8. 5. μετ' ἀσφαλείας Polyb. 1, 30. p. 44.: add. 3, 44. 5, 24. vbi synon. ἐν ἀσφαλεῖ. Zosim. 4, 11. 6. μετὰ πάσης ἀσφαλείας. Fischer. Iungitur etiam haec praepositio aduerbiis, vt, μετόπισθεν *in posterum* Hesiod. Theog. 210.: μεταυτίκα *statim* Theocrit. Idyl. 25, 222.: μετέπειτα Herodo. 3, 36.: μεθύσερον Aeschyl. Persl. 207.

[*Seruit periphrafi*] Luc. 6, 3. οἱ μετ' αὐτῆ ὄντες *comites eius*. Semper enim orationis series respici debet, ad accuratius constituendam vim et potestatem formulae οἱ μετὰ τίνος, sic intelliguntur discipuli Matth. 26, 51.: milites ap. Phlegon. Trallian. p. 38. Franz. vbi οἱ μετ' Ἀντιόχου sunt *Antiochi milites*. vt Herodo. 9, 69. οἱ μετὰ Πausανίω *milites Pausaniae*. Lucian. p. 72. T. 2. Reiz. οἱ μεθ' ἡμᾶς *posterii*. Sed Xen. Apomn. 4, 2. 1. *discipuli familiares*. In editt. Lips. primis legitur: *aduerbialiter*, vt μετὰ δικαιοσύνης *pro δικαίως iuste*. μετ' ἀνάγκης *necessario*. μετὰ τῆ θάρρειν *audacter*. 3. *Seruit periphrafi hominis*, vt, οἱ μεθ' αὐτῆ *socii eius Xenoph.* αἱ μετὰ λόγους *δυνάμεις rationes participes facultates*. οἱ μεθ' ἡμᾶς *posterii*. Sed Belgg. habent: *aduerbialiter*, μητ' ἀνάγκης *necessario* μετὰ τῆ θάρρειν *audacter*. 3. *Seruit periphrafi hominis* οἱ μετ' ἀνάγκης *necessarii*. μετὰ τῆ θάρρειν *audere*. 4. *Seruit periphrafi hominis*, vt οἱ μετ' αὐτῆ *socii eius Xenoph.* αἱ μετὰ τῆ λόγους *δυνάμεις rationis participes facultates*, οἱ μεθ' ὑμᾶς *posterii*. Kuin.

[*in compositis trans*] Fere mutationem indicat. Quo referri possunt haec: μεταγινώσκειν *mutare sententiam* Isocr.

Isocr. p. 310. add. Xen. Cyr. 5, 5. 12. ἔκ — μετέγ-
 νωσαν, ἀλλὰ τὴν αὐτὴν εἶχον γνώμην Lyfias 2. p. 72.
 T. 1.: μετάνωσις Herodo. 1, 40. 86.: μεταζευγνύω
umsprannen Xen. Cyr. 6, 3. 10.: μετασρέφεισθαι *se con-*
vertere Ib. 8, 1. 14.: μετατάττεισθαι *aliter aciem in-*
struere ibid. 6, 1. 22.: μεταβαίνειν *degređi* Plato Cra-
 tyl. 44. init.: μετιέναι *dimittere* Herodo. 6, 37.: *remit-*
tere Id. 6, 59.: μετανοεῖν Xen. Cyr. 1, 1. 3.: μετα-
 τίθεμαι *retrahō* Xen. Apomn. 4, 2. 18. add. Herodo.
 7, 18. et Reines. LL. VV. p. 448.: μεταδοκεῖν *senten-*
tiam mutare Herodo. 5, 92. 4.: μεταβλεύεισθαι Id.
 8, 117.: μεταβάλλειν Id. ib. μετονομάζεισθαι Id. 4,
 155.: μεταμφιέννυμι Polyæn. 3, 9. 52.: μεταστρατο-
 πεδεύεισθαι Xen. Cyr. 3, 3. 12.: μεθαρμόζειν Soph.
 Electr. 31.: μεταμορφεῖν Ael. H. V. 14, 8.: μετιςάναι
aliter collocare copias Herodo. 9, 47.: μεταπέισαι
 Lyf. 9, p. 324. T. 1. Sed μεθήμι *omitto, negligo*, Xen.
 Apomn. 2, 1. 33.: μεταμέλει Herodo. 3, 36. Fischer.
 Conf. omnino de significatione praepositionis μετὰ in
 compositis varia, Berglerus ad Arist. Equitt. 602. 933.
 Gatacker. Aduers. Posth. c. 29. et Zeunius ad Vigerum
 de Idiotismm. p. 620. f. Nec tantum rei vel loci mu-
 tationem indicat, verum etiam notat *post*, vt μετάγειν
sequi Xen. Cyr. 7, 4. 8. Schneid. vbi refertur ad
προίχεσθαι praecedere. μεταδιώκειν persequi, nach-
kommen. Id. ib. 7, 3. 7.: μετεκίαθον *sequebantur* Ho-
 mer. Il. λ', 52. at Odyf. α', 22. μετεκίαθε *accesserat.*
 Etenim κατὰ in compositis significat quoque *euocatio-*
nem vel accessum vt μεταπεμπέεισθαι *accessere* Xen. Ages.
 2, 29. Cyr. 1, 3. 1. vid. Thom. Mag. f. h. v. Dresi-
 gius de V. M. 2, 13. atque Berglerus ad Alciphr. 1. ep.
 28. p. 114.: μετακαλείεισθαι Act. 7, 14.: item, *soci-*
tatem, communicationem, vt μεταδιδόναι ἀλλήλοις Xen.
 Expr. Cyr. 3, 3. 1. μετέχειν ib. 6, 2. 14.: μεταλαμ-
 βάνειν Polyb. 2, 16. Ael. H. V. 9, 5.: μεταίτιος *par-*
ticeps Herodo. 4, 200.: *inter*, ita, vt notetur spatium
 temp-

temporis vel loci interiecti, vt μεθόρια Thuc. 4, 91. Marc. 7, 24. h. e. loca quibus dirimuntur regiones duarum ciuitatum, *fines, confinia*. Hesychius: μεθόριον τὸ μεταξὺ τῶν ὀρίων τὸ διαχωρίζον τὰς δύο τινῶν ὄρεσ. Eurip. Alc. 91. μετακύμιος. Phoen. 1256. μεταίχμιος vbi schol. μεταίχμιον λέγεται ὁ τόπος ὁ μεταξὺ τῶν δύο στρατευμάτων. Anacr. 29, 30. μεταμάζιον vbi v. Fischerus. Hesychius et ex eo Phauorinus: μεταμάζιον τὸ μεταξὺ τῶν μαζῶν. Caeterum omissa quoque est haec praepositio in formulis τὴν ἡμέραν *interdiu* Xen. Cyrop. 1, 2. 9. et τὰς ἡμέρας ib. 1, 3. 12. In editt. Lipsi. primis et Batavis, post μεταμέλεσθαι additur: *post rem aliquam perperam perpetratae anxium esse et sollicitum. Quandoque vero etc.* et notata significatione verbi μετασχηματίζειν *transfigurare*, adiiciuntur haec: *Vnde b. Luth. tom. 1. Jen. Lat. fol. 80. μετανοεῖν per transmentari reddidit. Quandoque etc.*

ὑπὲρ] Poëtice ὑπεῖρ Homer. Il. ψ', 227. ὦ, 13. Phauorinus: ὑπεῖρ, ἀντὶ τῆς ὑπὲρ, πλεονασμῶ τῆς ἰ γίνεται. *Kuin.*

ad pag. 249. ὑπὲρ cum genitio pro] Charit. 1, 14. ἵνα ὑπὲρ ἐμῆ Θήρων ὁ ληστής μεγάλην λάβην τιμὴν μὴ ἴσοι. Xen. Apom. 2, 2. 13. ὡς ἔτε ἀνὰ τὰ ἱερά εὐσεβῶς θύομενα ὑπὲρ τῆς πόλεως τέττε θύοντος *pro salute ciuitatis.* Xen. Cyr. 8, 5. 6. vbi ὑπὲρ *ad iuuandos milites.* add. ib. 5, 5. 5. ἀπολογεῖσθαι ὑπὲρ αὐτῶν *verba facere pro iis.* ibid. 6, 2. 7. μαχεμένους ὑπὲρ σφῶν ibid. 4, 4. 3. ὑπὲρ ὑμῶν μαχεμέθα. Arrian. E. A. p. 175. ὑπὲρ — Συρίας — μαχεμένους. conf. Obs. Miscell. Vol. 8. p. 350. Iustin. M. Apol. 1, 10. ὑπὲρ πάντων ἀνθρώπων ἐστὶ ἐν ὅπῳ ἁπάντων ἄνθρωπων ἐστὶ. Isocrat. p. 120. τὴν δ' ἡμετέραν ἰκανὴν νομίζοντες εἶναι χάριν ὑπὲρ ὧν ὁ πατήρ αὐτῶν ἄπαντας ἀνθρώπους εὐεργέτησεν. Fischer. ὑπὲρ, nomine alicuius, loco, vice, respondet praepositioni ἀντὶ. Polyb. Excc. Legat. T. 2. p. 571. ὑπὲρ πάντος τῆς συνεδρίας nomine *synedrū.* Anton.

Anton. Liber. 25. p. 168. ἐκῆσαι τὸν ὑπὲρ αὐτῶν θάνατον ἐδέξαντο. Eurip. Alc. 284. θνήσκω ὑπὲρ σέθεν. add. v. 690. vbi commutatur cum praepositione πρό. vid. Raphelius Obsf. Xenophh. ad Rom. 5, 8. Ita Latini quoque vtuntur praepositione *pro*, vt Caes. B. G. 3, 18. *qui vbi pro profuga ad nos ven t.* Curt. 5, 11. 5. *quascunque sedes elegeris, pro patria et domesticis rebus petituri.* Liu. 38, 36. *pro collegio decemuirorum i. e. auctoritate et nomine collegii.* Id. 10, 25. *pro praetore — quem relinqueret pro se.* Id. 3, 68. *antiquos mores pro his nouis sumere.* Cic. ad Attic. 1, 13. *pro centum millibus unus Cato mihi est.* Sed ὑπὲρ est etiam *pro*, h. e. *in commodum, salutem, fauorem alicuius*, vt Xen. Cyr. 1, 2. 9. Schneid. ἢν τι δέωνται ὑπὲρ τῆ κοινῆ· vt Fischerus vertit: *si opus habeant ipsorum opera in rebus et negotiis publicis, pro salute reipublicae.* Nam τὸ κοινὸν, inquit est res publica, ciuitas Persarum, vt Herodo. 5, 109. τὸ κοινὸν τῶν Ἰώνων· vbi v. Wesseling. Cic. Ver. 1, 38. *commune Milyadum.* Sed Xen. l. c. f. 13. est, περὶ τῆ κοινῆ. Thuc. 1. 70. ὑπὲρ τῆς πόλεως χρώνται. Lycurg. p. 232. T. 2. εἰ καθ' [contra] ὑμῶν — ἀλλ' ὑπὲρ ὑμῶν. Rom. 8, 31. εἰ ὁ Θεὸς ὑπὲρ ἡμῶν, τίς καθ' ἡμῶν. Xen. Exp. Cyr. 1, 9. 31. ὑπὲρ Κύρου μάχεσθαι. Polyb. 8, 26. παρεκάλεν θάρρειν, ὡς ὑπὲρ ἐκείνων παρόντας τῆς Καρχηδονίης. *Kuip.*

propter] Isocr. p. 124. ὡσθ' ὑπὲρ μὲν Ἀργείων δυσυχησάντων, Θεβαίοις, ὅτε μέγιστον ἐφρόνησαν ἐπιτάττοντες· ὑπὲρ δὲ τῶν παίδων τῶν Ἡρακλέους, Ἀργεῖος καὶ τῆς ἄλλης Πελοποννησίης μάχῃ νικήσαντες. Xen. Cyrop. 2, 2. 4. ὑπὲρ εἰ ob quid, qua de causa. Herodo. 8, 140. 2. δειμαίνω ὑπὲρ ὑμέων. Xen. Cyr. 7, 1. 9. θάρρει ὑπὲρ ἐκείνων. Demosth. de cor. c. 8. ὑπὲρ τῆς ἀληθείας. Sic Tacitus Annal. 1, 6. neque mortem nepoti pro securitate priuigni illatam. *Fischer.* add. Soph. Antig. 1049. βραδυτήτος ὑπὲρ. Xen. Exp. Cyr.

Cyr. 1, 7. 3. καὶ ὑπὲρ ἧς ὑμᾶς ἐγὼ εὐδαιμονίζω. Isocr. Euag. c. 11. ὑπὲρ τῶν γεγενημένων propter ea quae facta essent. Herodo. 7, 178. ὑπὲρ ἑαυτῶν καὶ τῆς Ἑλλάδος καταρρώδηκότες. Eustath. ad Il. ἡ p. 690. 50. ἢ ὑπὲρ πρόθεσις, ἀντὶ τῆ ἔνεκεν, ἢ ἀντὶ τῆς διὰ προθέσεως. Sic Terent. Andr. 5, 3. 17. an vt pro huius peccatis ego supplicium sufferam. Quoad, respicitur, Polyb. 3, 4. τέτοις πειθαρχεῖν ὑπὲρ τῶν παραγγελλομένων. *Quiin.*

super et supra] Lucian. dial. mort. 16. init. p. 402. ἐγὼ γὰρ σοι ἔδυσον ὑπὲρ γῆς, ὡς θεῶ. Xen. Apomn. 3, 8. 9. τῆ δὲ θέρους ὑπὲρ ἡμῶν αὐτῶν καὶ τῶν σεγῶν πορευόμενος [schol. ὁ ἥλιος] σκιὰν παρέχει. Id. ib. 1, 4. 8. τὰ ὑπὲρ τῶν ὀμμάτων. Xen. Cyr. 6, 3. 11. ὑπὲρ τῶν πρόσθεν über die vordersten hinweg. Id. ib. 6, 1. 17. ὑπὲρ τῶν δίφρων auf den Sitzen. Plato Cratyl. 14. ὑπὲρ τῆς κεφαλῆς. Herodo. 5, 114. ἀνεκρέμασαν ὑπὲρ τῶν πυλέων. Mimn. p. 227. ap. Vrf. ὑπὲρ κεφαλῆς — ὑπερκρέματα. *Fischer.* Hunc significatum cum obtinet ὑπὲρ, opponuntur ei κάτω et ἔνερθε. Eurip. Alc. 46. ὑπὲρ γῆς ἐσι, κού χθονὸς κάτω. Herodo. 5, 92. 1. ἔνερθε τῆς γῆς — ὑπὲρ τῆ ἔρανῆ. Theocr. Idyl. 8, 87. ὑπὲρ κεφαλᾶς. Phauorinus: ὑπὲρ — τὸ ἐπάνω δηλοῖ. *Quiin.*

de] Isocrat. p. 118. ὑπὲρ ὅλων τῶν πραγμάτων ὑποθέμενος λέγειν. add. Xen. Apomn. 1, 1. 17. et Arrian. Alex. p. 93. Aelian. H. V. 2, 9. ἔτε ὑπὲρ Ἀθηναίων λέγεσθαι. Demosth. p. 228, 22. T. 1. τέτω δὴ μὴδ' ὑπὲρ τῶν ἄλλων πισεύετε. Aeschin. dial. 2, 33. ὅμως δὲ μοι καὶν διομόσασθαι δοκῶ ὑπὲρ Κριτίε, ὑπὸ μηδενὸς τέτων τῶν λόγων πεπεῖσθαι. Demosth. de cor. c. 8. ὑπὲρ τῆς εἰρήνης. *Fischer.* add. Polyb. 1, 13. ἰσορεῖν ὑπὲρ αὐτῶν. Id. 5, 21. extr. ὑπὲρ ὧν νῦν δὴ λόγος. Id. 5, 56. init. καὶ κατάφοβος ἦν ὑπὲρ τῶν καθ' ἑαυτόν. Id. 2, 37. ὑπὲρ ὧν σαφέστερον ἐν ἑτέροις δηλώσομεν. Sic Ammian. Marc. 22, 15. extr. pauca super

super prouinciis narraturi. Virg. Aen. 1, 754. multa super Priamo rogicans, super Hectore multa. Item, trans, vt Herodo. 3, 122. τῆ ὑπὲρ Μαιάνδρου ποταμῶ οικεμένη. Id. 9, 118. ὑπὲρ Αἰγῶν ποταμῶν. Appian. B. C. 2. p. 720. Γαλατίας — τῆς ὑπὲρ Ἰαλπίου Galia Transalpina. Thuc. 2, 48. ἐξ Αἰθιοπίας τῆς ὑπὲρ Αἰγύπτου. vid. Abreschius dilucc. Thucc. auctar. p. 335. f. In, vt Orpheus Argon. 141. Φθίσθαι ὑπὲρ Λιβύης. Kuin.

Supra, ultra] Significat excessum. Herodo. 4, 188. ἔπιπέσει ὑπὲρ τὸν ὄμον darüber hinweg. Arrian. E. A. p. 335. ὑπὲρ τὰς μασέας über die Brüste. Xen. Cyr. 3, 3. 21. ὑπὲρ ἡμισυ αὐτῶν εἰσὶν οἱ ἠττηθέντες vidēti sunt plures dimidia parte, über die Hälfte, vt Thuc. 1, 8. et 8, 68.: Herodo. 5, 64. ὑπὲρ τὰ τεσσαράκοντα ἔτη. Plut. p. 391. T. 2. ὑπὲρ τὰς χιλίας δραχμάς. Plut. Romul. p. 76. T. 1. ὑπὲρ ὀκτακισχιλίας. Demosth. p. 1045, 6. T. 2. ὑπὲρ ὀκτακοσίας. Plut. p. 122. T. 6. ὑπὲρ ἡμίσει über die Hälfte. Arrian. E. Alex. p. 47. ὑπὲρ τὰς ἐξήκοντα. Fischer. Herodo. 8, 140. 2. δύναμις ὑπὲρ ἀνθρώπων potentia quae humanam excedit. Polyb. 4, 82. init. τεθαυμασμένος ὑπὲρ τὴν ἡλικίαν. conf. Wesseling. ad Diod. Sic. 13, 21, Et praepositio ὑπὲρ saepius posita est pro πλέον, μάλλον ἢ, μείζων. [Suidas: ὑπὲρ: πλέον — Hesychius: ὑπὲρ: πρόθεσις, — πλέον.] non tantum addito casu, vt Matth. 10, 37. ὁ Φιλῶν υἱὸν ἢ θυγατέρα ὑπὲρ ἐμέ. Luc. 6, 40. οὐκ ἔστι μαθητὴς ὑπὲρ τὸν διδάσκαλον αὐτῶ. sed Joh. 13, 16. ἐκ ἐστὶ θελος μείζων τῶ κυρίῳ αὐτῶ, ἐδὲ ἀπόστολος μείζων τῶ πέμψαντος αὐτόν. Sed etiam eo omisso, ita vt aduerbii vim obtineat, vt 2 Cor. 11, 23. διάκονοι χειρῶ εἰσὶ — ὑπὲρ ἐγώ. quo eodem modo etiam praepositiones μετὰ et πρὸς suppresso casu ponuntur, vid. Albertius et Kypkuis ad 2 Cor. 1. c. Kuin.

praeter] Contra, Theophr. char. c. 19. ὑπὲρ τὸν καιρὸν vbi vid. index Graecit. f. v. ὑπὲρ. Hom. Od. Pars IV. O α', 34.

α, 34. ὑπὲρ μόρον *praeter fatum*. Homer. Il. δ', 67. ὑπὲρ ὄρκια *contra foedus*, violando foedera. Il. ε', 327. ὑπὲρ θεὸν *inuito Deo*. Significat eadem particula nonnunquam cum genitio *per*, et cum accusatio *in* vel *super*, vt Hom. Il. ω, 465. ἴσ. τὴν δ' εἰσελθὼν λάβε γένατα Πηλείωνος, καὶ μὴν ὑπὲρ πατρὸς καὶ μητέρος ἠὲκόμοιο Λίσσεο, *per patrem et matrem*. conf. Olearius ad Philostrat. vit. Apoll. 8, 7. 12. p. 347. Hom. Odyf. γ', 72. ἴ. μαψιδίως ἀλάλησθε, οἷά τε ληϊσῆρες ὑπὲρ ἄλα *in mari, per mare*. Pseudodidymus: κατὰ τὴν θάλασσαν. Et sic saepius apud Homerum. *Fischer*.

vim augendi] Vt, ὑπεραγαπᾶν Joseph. Ant. 2, 5.: ὑπερεσθίω Xen. Apomn. 1, 2. 3. vbi etiam est ὑπερπονεῖν *nimio labore se frangere*. Athen. 3, 28. p. 113. F. ὑπερεπανεῖν Herodo. 2, 121. 4. ὑπερμεθύσκεσθαι. Demosth. p. 406, 29. T. 1. ὑπεργέλοιοι. Id. p. 391. 19. T. 1. ὑπερκολακεύειν. Herodo. 5, 19. ὑπερδειμαίνεσθαι. Id. 8, 90. ὑπερλυπεόμενος. Xen. Cyr. 1, 4. 25. ὑπερεκπλήττεσθαι ἐπὶ τινι, *vehementer obstupescere virtutem alicuius*, nam ἐκπλήττεσθαι indicat fere magnam admirationem. Id. 3, 3. 11. ὑπερχαίρειν. Id. 3, 4. 2. ὑπερφοβεῖσθαι. Id. 5, 2. 1. ὑπερισχυρός. Id. 5, 1. 9. ὑπερκαλλῆς. ib. 1, 6. 18. ὑπερηδέως. ib. 2, 2. 16. ὑπεραισχρός vbi id. qd. πρὸς ὑπερβολὴν αἰσχρός. Aeschin. p. 582. T. 1. ὑπερκαταγέλασον. Xen. Cyr. 3, 1. 18. ὑπερηδέσθαι *vehementer laetari*, vt Herodo. 1, 90.: Xen. Cyr. 1, 6. 18. ὑπερηδέως πείθεσθαι *perquam libenter parere*. Xenophon imprimis delectatus est vsu verborum huius generis compositorum, vt ὑπερφιλεῖν Cyrop. 1, 4. 6. ὑπερεπιθυμεῖν ib. 6, 1. 3. *Fischer*.

Phauorinus: ὑπὲρ ἐνίοτε συντεθεμένη ὀνόματι ἀντὶ τῆς λαν ἐπιρρήματος λαμβάνεται. Scilicet particula ὑπὲρ, quae in compositis saepius vim suam amittit, vt, Arist. Plut. 666. ὑπερακοντίζειν h. e. simpliciter, *vincere*. Ael. H. V. 8, 9. ὑπεραγανακτεῖν *indignari*.
1 Tim.

1 Tim. 1, 14. *ὑπερπλεονάζειν* pro *πλεονάζειν*. vid. Albertius Obsf. S. p. 314.: quum vim augendi habet, particulis *πάνυ* v. scholiast. Doruill. ad Aristoph. Plut. v. 354. et 1073. atque *λίαν* v. Phauorin. respondet, et plerumque exprimi potest, Latinorum particulis *per* et *prae* h. e. incredibiliter, mirifice, vnice, vt Herodo. 8, 140. 2. *χεῖρ ὑπερμήκης manus praelonga*. Id. 7, 126. *ὑπερμεγέθης perdifficilis*. Id. 7, 129. *ὑπερμήκης praealtus*, qua eadem significatione legitur etiam *ὑπερπετής* ap. Polyb. 8, 5.: *ὑπέρπαχος praepinguis* Aelian. H. V. 14, 7. *Kuin.*

vitandi] Vt *ὑπερορᾶν contemnere, despiciere* Xen. Apomn. 1, 2. 9.: *ὑπερορᾶν* Herodo. 7, 36. et Isocrat. p. 147. T. 1.: *ὑπερβαίνειν praeterire* Aeschin. p. 66. T. 1. Cratyl. 29. init: *ὑπερείδω* Aelian H. V. 2, 30.: *ὑπερόπτεσθαι* Thucyd. 5, 28. *Fischer.* His vero, quae hactenus a Fischero et nobis ad Welleri praecepta, de vario huius praepositionis vsu vel confirmanda vel illustranda tradita sunt, addi possunt haec: *ὑπέρ* interdum feruit periphrasi genitiui, vt Polyb. 1, 1. *ὑπὲρ τῆς ἰσορίας ἔπαινος historice laudatio*; interdum etiam omititur, Gregor. de diall. p. 48. *Ἀττικῶν καὶ τὸ λέγειν ὧν ἔπαθεν ὀργὴν ἔχει*, [Aristoph. Pac. 658.], *ἀντὶ τῶ ὑπὲρ ὧν ἔπαθεν* — vbi v. Koenius. Praeterea *ὑπέρ* a poetis iungitur etiam Dativio, vid. Heathius ad Eurip. Herc. fur. 293. p. 598. T. 3.: Hom. Il. δ, 249. *ὄφρα ἴδῃτ' αἶκ' ὑμῖν ὑπέροχη χεῖρα Κρονίων*. Pind. Pythh. 1, 62. 64. *ὑπὲρ — ἄρμασι*, qui tamen locus dubius est, quum *ἄρμασι* etiam referri possit ad *καλλιπύκω*. Denique a librariis inter se permutata sunt *παρέχων* et *ὑπερέχων* ap. Plat. Phaedon. 50, 9. vbi v. Fischerus. *ὑπέρ* et *ὑπό* Xen. Cyr. 7, 1. 41. vbi Junt. Ald. Cod. Guelf. legunt *ὑπό*, sed *ὑπέρ* quod sensum commodissimum praebet, atque idem est quod *ἀντὶ*, Fischerus et Schneiderus recte pro genuina lectione habent. Ib. 7, 1. 5. pro *ὑπερφαλαγγαντες* cod. Altorf.

male legit ἐπιφαιλαγγυέντες. Caeterum in editt. Lipff. primis verba *propter* — *Phil.* 2, 13. defunt; in iisdem editt. et Batauis omiffus quoque est locus *Lucian. dial. mortt.* 16. initt. Pro *de te ipse ne facias praeconium*, legitur, *de te ipso ne dixeris encomium*, 2 *Theff.* 2, 1. ὑπὲρ παρρησίας τῆς κυρίου de aduentu domini. Videfis *Flac. in Clauē scripturae Part.* 1. verba ὑπὲρ τῶν ἄλλων — *de pace* *ibid.* c. 8. non habent; neque in Lipff. pr. observatio illa: *Casu carens* — *plus ego sum*, legitur. Sed notato vocabulo ὑπεροψία *despectio*, Lipff. pr. et Batt. addunt: Sic *Sueton. in Aug.* superfestinatias nuptias dixit.

ἀμφί, περὶ] Hae praepositiones constructione et significatione conueniunt, vnde et a poëtis interdum copulantur, ita vt alterutra redundet, vt *Homer Il.* β', 305. ἡμεῖς δ' ἀμφὶ περὶ κρήνην. *Il.* ε', 760. πολλὰ δὲ τεύχεα καλὰ πέσον περὶ τ' ἀμφὶ τε τάφρον. *Eustath.* p. 1126. extr. τὸ δὲ περὶ τ' ἀμφὶ τε τάφρον, δηλοῖ καὶ αὐτὸ τὴν συγγένειαν τῶν τοιούτων δύο προθέσεων. ἢ μάλλον τὸ μὲν περὶ τάφρον, σημαίνει ἀντὶ κατ' αὐτὴν τὴν τάφρον. τὸ δὲ ἀμφὶ τάφρον, εἶη ἀντὶ τῆς ἀμφὸς πανταχῆ τῆς τάφρου. *Etymol. M.* p. 94. 9. *Sylb.* Ἀμφί: — ἢ γὰρ ἀμφὶ καὶ ἢ περὶ, τὸ αὐτὸ σημαίνουσι: διὰ τῆτο καὶ ἐν τῷ ἅμα εὐρίσκονται οἷον, Ἐκτὼρ δ' ἀμφιπερισφάφα: διαφέρουσι δὲ κατὰ τρεῖς τρόπους. ἢ μὲν ἀμφί, ἀποβάλλει τὸ ἰ, ὡς τὸ, ἀμφὶ ἀγαθὸν φεράποντα: ἢ δὲ περὶ, ἐδέποτε. καὶ ὅτι ἢ μὲν περὶ, ἀνασφάφεται, ὡς τὸ, Ἀγαμέμνονος περὶ καὶ Ἀχιλλέως ἢ δὲ ἀμφὶ ἐδέποτε. καὶ ὅτι ἢ μὲν περὶ, ποτὲ μεταάγεται εἰς ἐπιρρηματικὴν σημασίαν, εἰς μέρος λόγου, τῆτεςιν ἐπιρρημα μεσότητος: ὡς τὸ, Ἰδομενεῦ, περὶ μὲν σε τίω ἀντὶ τῆ περισσῶς. ἢ δὲ ἀμφὶ ἐδέποτε. λέγεται δὲ ἢ ἀμφί, καὶ ἀμπὶ παρὰ Ἀιολεῦσι.

Poëtice legitur ἀμφὸς vt *Hom. Odyf.* ω', 65. etc. *Priscian.* 14. p. 492. ἀμφί — vt περὶ pro circum, et circa, et erga, et de, et super, quando memoriae est ponitur.

nitur. Idem 18. p. 737. *περὶ apud illos et praepositur et postponitur, et diuersas habet significationes — apud nos, de, et prae, et pro, et pleraeque praepositiones. Herodo. Histor. primo: περὶ τῆς νέσσης et alibi, ἀνδρωπηϊῶν πρηγμαμάτων πέρι. Vergil. in quarto: Te propter Libycae gentes Nomadumque tyranni Odere. Et qua de re, pro de qua re. Terentius in Andria: i prae sequar: pro praei. Apollon. Lex. Hom. p. 538. ἴ. περὶ ἐπὶ μὲν τῷ ἡμῶν συνήθως. αἱ περιναετάσσι [Odyf. δ', 117.] ἐπὶ δὲ τῷ ὑπὲρ οἱ περὶ μὲν βελῆ Δαναῶν [Il. α', 258.] καὶ ἐπὶ τῷ περισσῷ. [leg. περισσῶς] περὶ γὰρ μ' ἐφίλει [Odyf. ζ', 146.] Etymol. M. p. 664, 15. Περίπατος ἢ περὶ, σχέσι κυκλοτερῆ δηλοῖ, ὡς τὸ περιέχουσα, περικάμπτεν. ἔτι καὶ ὁ περίπατος πάτος γὰρ τὸ πατέμενον. ἐξ ἧς τὸ κατὰ κυκλοτερίαν, περίπατος λέγεται. ἢ δὲ περὶ, ἔστι καὶ ἀντὶ τῆς ὑπὲρ ὡς τὸ, περὶ μὲν βελῆ Δαναῶν, περὶ δ' ἐσὲ μάχεσθαι ἀντὶ τῷ ὑπέρετε ἐν τῷ βελεύειν καὶ περιεσε ἐν τῇ μάχῃ, ὅπερ ἔστι τὸ ὑπερέχετε. ἐπὶ δὲ τῷ περισσῷ περὶ γὰρ μ' ἐφίλει καὶ κήδετο καὶ περιφρων Πηνελόπη [Sylb. Πηνελόπεια] ἢ περισσόφρων, περισσῶς φρονῆσα, φρόνιμος. ἐπὶ δὲ τῷ ἡμῶν συνήθως, αἱ περιναετάσσι. Praepositio *περὶ* casui suo postponitur, Thuc. 1, 58. σφῶν πέρι. Id. 2, 51. ἰσχύος πέρι. Herodo. 3, 113. θυωμάτων πέρι. Id. 5, 10. τῆς χώρας ταύτης πέρι. Plato Phaedon. 11. φιλοσοφίας πέρι. Kuip. ad pag. 250. de] Aeschin. dial. 2, 1. τί οὖν, ἔφη. βέλεσθε πρῶτον ἀκέειν τῶν ἐκεῖ; πότερον περὶ αὐτῶν ἐκείνων, ὃ, τι πράττεσιν; ib. ἴ. 3. οἰηθεῖς δ' αὐτὸν ἐγὼ ἔπερὶ μικρῶν τὸν λόγον ποιῆσθαι, ἀλλὰ περὶ τῶν μεγάλων δοκούντων εἶναι, ἀρετῆς τε πέρι καὶ πλάττει. Quod attinet ad, *περὶ* μὲν δὴ βρώσεως, καὶ πόσεως, καὶ ἀφροδισίων, ἔτι κατασκευασμένος ἦν Xenoph. Apomn. 1, 3. 35. add. Matth. 24, 36. Fischer. Praepositio *περὶ* verbis videndi et audiendi iuncta, obiectum notat, vt Arist. Nubb. 490. ὅταν τι προβάλωμαι σοφὸν*

Περὶ τῶν μετεώρων. — ib. 636. fs. ἄγε δὴ τί βέλεε
 πρῶτα νυνὶ μανθάνειν — εἰπέ μοι. Πότερα περὶ μέ-
 τρων, ἢ περὶ ἐπῶν, ἢ ἑυθμῶν; omninoque siue signi-
 ficet simpliciter *de*, siue vt Latinorum *de*, quod attinet
 ad, [Cic. epp. ad Diuu. 2, 17. de rationibus referendis, non
 erat incommodum te nullam referre. Terent Hecyr. 3,
 3. 31. nam de reducenda, id vero neutiquam honestum esse
 arbitror. Propert. 2, 14. 33. De me, mi certe poteris
 famosa videri. Cic. epp. ad Diuu. 2, 12. De me autem
 suscipe paulisper meas partes. Id. 14, 1. de familia, quo-
 modo placuisse amicis scribis, faciemus.] non tantum con-
 struitur cum genitiuo; sed etiam cum accusatiuo, vt
 Plato Phaedon. 58. περὶ τὰ τοιαῦτα εἰρωθῶτων λέγειν.
 hos enim casus hoc in genere frequenter scriptores ve-
 teres multis in locis librorum suorum inter se permuta-
 runt, vt Plato Apol. 12. ἢ καὶ περὶ ἵππεος οὕτω σοι
 δοκεῖ ἔχειν. — οὐχ οὕτως ἔχει, ὦ Μέλιτε, καὶ περὶ
 ἵππων. Ael. H. V. 3, 42. ἐπονῆντο περὶ Ἐργάνην.
 Isocrat. Euag. c. 4. περὶ τῆς φύσεως τῆς Εὐαγέρου
 quod attinet natales Euagorae. Plato Cratyl. 20. διη-
 μαρτηκέναι περὶ τῆς δυνάμεως errare de huius Dei po-
 tentia, i. non intelligere quae sit eius potentia. Conf.
 Abreschius dilucc. Thucc. p. 388. f.

De, *wegen*, *für*, cum verbis metuendi, addito ge-
 nitiuo, vel datiuo, vt Thuc. 1, 60. δεδίστε περὶ τῶ
 χωρίῳ. Herodo. 3, 35. περὶ ἐωυτῶ δειμαίνοντα. Pa-
 laeophat. 34, 2. δεδίστε περὶ τῶν γυναικῶν. vid. Abre-
 schii Annotatt. ad N. T. p. 608. ad calcem animadu-
 ad Aeschyl. T. 1. *De*, *caussa*, Xen. Cyr. 6, 2. 2.
 Schneid. ὡς παρὰ τῆ Ἰνδῆ περὶ συμμαχίας, καὶ τὰ
 ἐκεῖ μαθόντες, de facienda societate, faciendae caussa,
 vt Caes. B. G. 2, 6. 4. vnus ex iis legatis, qui de pace
 ad Caesarem venerant. *A*, *ab*, Lucian. p. 569. 28.
 T. 2. γράμματα — κομίζω — περὶ Δεκρίανθ a De-
 κριανο. Cic. p. Flacco c. 20. fundum mercatus est de
 pupillo. *Kuin.*

pro]

pro] pro salute, Aristoph. Equitt. 1035. ὅς περὶ τῆ δῆμῳ πολλοῖς κόνωψι μαχεῖται pro populo pugnabit. Matth. 26, 28. αἷμα — περὶ πολλῶν ἐκχυνόμενον. Xen. Cyrop. 2, 2. 5. ἀπολογεῖσθαι περὶ τῶν τὸν γέλωτα παρασχέντων verba facere pro centurionibus, qui prae caeteris risum mouerant. Fischer. Respondet praepositioni ὑπέρ, iungiturque genitiuo et datiuo, vt Eurip. Alc. 176. οὐ θνήσκω πέρι. Tyrtaeus Carm. 1, 13. ἴ. θυμῷ γῆς περὶ τῆσδε μαχώμεθα καὶ περὶ παίδων. Θνήσκωμεν ψυχέων μηκέτι φειδομένων. Id. 1, 2. περὶ ἧ πατρίδι μαρνάμενον. Id. 5, 8. ἀγλαὸν ἀνδρὶ μάχεσθαι γῆς πέρι. Conf. Clarkius ad Hom. Odyf. ε', 471. et ad Odyf. β', 245. Barnesius ad Eurip. Alc. l. c. et Abreschius dilucc. Thucc. p. 483. et 600. Editt. Lipsf. primae et Batauae legunt: prae, περὶ πάντων, prae omnibus. Circum, vt περὶ τῆ δεξῆ circa collum. Xenoph.

Propter, cum accusatiuo, Thucyd. 3, 70. περὶ Ἐπίδαμνον schol. διὰ τὴν αἰτίαν τῆς Ἐπιδάμνης et cum genitiuo, Id. 2, 24. περὶ τῆ αὐτῆ κινδύνῃ. vid. Abreschius dilucc. Thucc. p. 348. T. 1. Prae, cum secundo et tertio casu, 3 Ioh. 2, 24. περὶ πάντων ante omnia, Suidas περὶ πάντων· πρὸ πάντων. Pind. Pythh. 5, 77. περὶ δέματι prae timore. Aeschyl. Persf. 698. περὶ τάρβει. Choëphh. 33. περὶ φόβῳ. Thucyd. 4, 130. περὶ ὄργῆς. In his περὶ id. qd. ὑπό. Kuin.

circa] Cum datiuo, ἀμφὶ et περὶ. Hom. Il. α', 481. ἴ. ἀμφὶ δὲ κύμα σείρη πορφύρεον μέγαλ' ἰαχε. Xen. Cyr. 1, 2. 13. θώρακα περὶ τοῖς σέρνοισ. Id. 1, 3. 2. ψέλλια περὶ ταῖν χερσῶν. add. Id. 8, 8. 9. 8, 3. 7. Hom. Il. β', 388. ἀμφὶ σήθεσιν. Pseudodid. περὶ τοῖς σήθεσιν. Aeschyl. Persf. 199. ἀμφὶ σώματι circa corpus. Id. Agam. 334. Fischer. Eustath. 109, 35. καὶ ἡ περὶ, καὶ ἡ ἀμφὶ, καὶ ἡ ὑπὸ πρόθεσις μυριαχῆ δοτικῆ συντάσσονται. Hesiod. Ἄσπ. 220. ἀμφὶ δὲ

δὲ ποσσὶν ἔχε πτερόεντα πέδιλα. Theocrit. Id. 7, 17. ἀμφὶ δὲ οἱ σήθεσσι γέρον ἐσφίγγετο πέπλος. Ib. 64. σέφανον περὶ κρατὶ φυλάσσω. Herodo. 7, 61. περὶ μὲν τῆσι κεφαλῆσι εἶχον τιάραις. *Kuin.*

de] Vid. Portus Lex. Ion. in ἀμφὶ *Fischer.* Ἀμφὶ non minus quam περὶ datiuo et genitiuo ita iungitur, vt significet, *de*, Herodo. 3, 32, ἀμφὶ τῷ θανάτῳ αὐτῆς διζῆς, ὥσπερ περὶ Σμέρδιος, λέγεται λόγος. Id. 6, 129. εἶχον ἔριν ἀμφὶ τε μισικῆ. Aeschyl. Suppl. 254. εἴρηκας ἀμφὶ κόσμον ἀψευδῆ λόγον. Theocr. Idyl. 25, 195. ἀμφὶ δὲ σοι τὰ ἕκαστα λέγοιμί κε τῆδε πελώρη. Pind. Olymp. 1, 55. ἴ. Φάμεν — ἀμφὶ δαιμόνων. Hom. Odyf. 9, 266. ἴ. ἀνεβάλλετο καλὸν αἰεῖδεν, Ἀμφ' Ἄρεος Φιλότητος. Et, quod attinet ad, cum datiuo, Soph. Ai. 693. ἀλλ' ἀμφὶ τέτοισι εὖ σχήσει. Herodo. 5, 19. ἀμφὶ ἀπόδω, quod meum discessum attinet. Et, *de*, *wegen*, *für*, cum verbis timendi, Herodo. 6, 62. εἰδὲν φοβηθεῖς ἀμφὶ τῇ γυναικί. *Kuin.*

propter, *ob*,] Cum datiuo, ἀμφὶ et περὶ. Homer. Il. γ', 70. et 156. ἴ. εἰ νέμεσις, Τρῶας καὶ εὐκνήμιδας Ἀχαιοὺς τοιῆδ' ἀμφὶ γυναικί πολὺν χρόνον ἀλγεα πάσχειν. Plato Phaedon. 63. θάρρειν τῇ αὐτῆ ψυχῇ. Homer. Odyf. α', 48. ἀλλὰ μοι ἀμφ' Ὀδυσῆϊ — δαίεται ἦτορ. *Fischer.* Add. Hesiod. Ἄσπ. 12. περὶ βουῖ *propter boves.* Theocr. Idyl. 13, 55. ταρασσόμενος περὶ παιδί. Id. 1, 54. ὅσον περὶ πλέγματι γαδί. *Kuin.* Sed per *ex* reddi debet praepositio περὶ in loco Homeri hoc Il. δ', 46. τάων μοι περὶ κῆρι τίσκετο Ἴλιος ἰρή vbi Pseudodidymus ea verba scite explicat per ἐκ ψυχῆς, ἐν καρδίᾳ. add. Odyf. σ', 245. ε', 36. Hesychius: περὶ κῆρι κατὰ ψυχὴν. Et per *in* siue *super*, in verbis Anacreontis 35, 2. hisce: Φέρει γὰρ ἀμφὶ νότοις Σιδωνίην γυναῖκα *Fischer.* Et, *in*, *contra*, *aduersus* seq. accusatiuo, Aeschin. dial. 2, 6. ἐξαμαρτάνειν περὶ τὰς ἄλλας ἀνθρώπους. Xen. Exp. Cyr. 1, 6. 8.

6. 8. ἀδικος περὶ τινά. Soph. Ai. 303. λόγος ἀνέσπα, τὰς μὲν Ἀτρεΐδων κάτα τὰς δ' ἀμφ' Ὀδυσσεΐ. In editt. Lipsf. primis et Batauis legitur: *propter*, ut ἀμφὶ αὐτῇ Luc. *propter ipsam* περὶ αὐτοῖς *propter eos*. Kuiper.

circa, circum] Ἀμφὶ et περὶ seq. accusatiuo. Xen. Oecon. 4, 6. καὶ τὰς μὲν ἀμφὶ τὴν αὐτοῦ οἴκησιν αὐτὰς ἐφορᾷ. Callim. h. Dian. 134. ἴ. ταῖ δὲ θυωρὸν εἰνάτερες γαλόα τε μίαν περὶ δίφρα τίθενται. Xen. Cyr. 7, 5. 20. φυλακὴ περὶ τὸ σῶμα. Id. 2, 1. 6. θώραξ περὶ τὰ σέρνα. Alciphron. 1, 21. ἡλίε λοιπὸν ἀμφὶ δύσιν ἔχοντος sole iam *versus* occasum *vergente*. vid. Berglerus ad h. l. περὶ τὴν ἐσπέραν Charit. 3, 2. Xen. Cyr. 4, 5. 7. περὶ μέσας νύκτας. Id. 5, 2. 1. ἀμφὶ δαίλην. Herodo. 2, 121. περὶ τελευτήν τῆ βίη ἔοντα. Id. 7, 215. περὶ λύχνων ἀφάς. Aeschyl. Agam. 835. ἀμφὶ Πλευσάδων δύσιν. Fischer. Etenim περὶ et ἀμφὶ, quum Latinorum particulis *circa* et *circum* respondent, indicant *locum, rem, personam*, atque *tempus*, et quae in eo sunt, nec tantum comitem habent datiuum, ut supra vidimus, sed etiam accusatiuum, ut Theocr. Idyl. 1, 55. ἀμφὶ δέπας περιπέπταται ὑγρὸς ἀκανθοσ. Herodo. 7, 61. περὶ δὲ τὰ σκέλεα. Soph. Ai. 415. ἀμφὶ Τροίαν. Eurip. Phoenn. 122. ἀμφὶ βραχίονα. vbi v. Valckenarius. Arist. Plut. 750. ἦν περὶ αὐτὸν ὄχλος. Hom. Il. 417. πολέες δ' ἀμφὶ αὐτὸν ἑταῖροι. — Thuc. 3, 89. περὶ τέττας τὰς χρόνους. Aelian. H. V. 12, 30. μεθύειν περὶ πλήθυσαν ἀγορᾶν ebrium esse, tempore, quo forum maxime frequentari solet. Notandus est etiam hoc loco vsus formularum ἀμφὶ τι ἔχειν, et περὶ τι εἶναι, quae idem significant quod ἐν τινι εἶναι et ποιεῖν τι, nempe, *occupatum esse in re aliqua, curare, facere aliquid*, ut Xen. Exp. Cyr. 3, 5. 7. περὶ τὰ ἐπιτήδεια εἶναι. Aelian. H. V. 3, 42. εἶχον περὶ τὰς ἰσῆς in telis faciendis occupati erant. Diod. Sic. 1, 85. οἱ περὶ ταῦτ' ὄντες ἱερεῖς

haec curantes, et haud raro hae formulae idem valent, quod verbum a quo ductum est nomen praepositioni additum, vt Plut. p. 162. T. 5. *περὶ τὸ δεῖπνον εἶναι*. *Kuin.*

circiter] Vt Latinorum *ad* Isocrat. p. 83. T. 2. *παρκαλέσας ἀνθρώπους, ὡς οἱ πλεῖστοι λέγουσι, περὶ πεντήκοντα*. Arrian. exp. Alex. 3. p. 112. *ἰππέας μὲν ἔχων περὶ τρισχιλίους*. Id. p. 350. *ἦν ἀμφὶ τὰ τριάκοντα ἔτη bey dreyßig*. Xen. Cyr. 6, 3. 8. *ἀμφὶ τὰ τετταράκοντα*. Id. 1, 2. 15. *ἀμφὶ τὰς δώδεκα μυριάδας* Demosth. p. 1302, 1. T. 2. *ἦν περὶ ἑξηκοσὸν bey nahe der sechzigste*. Lyf. p. 639. T. 1. *τῶν δὲ κεφάλαιον γίνεται περὶ τετταράκοντα τάλαντα*. *Fischer*. Editt. Lipsi. primae et Batauae legunt: *circiter — quinquaginta, περὶ τριακοσίους Thucyd. circiter trecentos*. Sed praepositiones *ἀμφὶ* et *περὶ* quum iunguntur accusatiuis nominum, quae spatium quoddam temporis vel loci indicant, vim habent particulae *ὡς*, seq. genit. vt Xen. Exp. Cyr. 2, 6. 14. *ἦν δὲ, ὅτε ἔτελεύτα, ἀμφὶ τὰ πεντήκοντα ἔτη*. sed f. 20. legitur, *ὅτε ἀπέθνησκεν, ἦν ἐτῶν ὡς τριάκοντα*. Id. ib. 1, 2. 9. *πελτασῶν δὲ ἀμφὶ τῶς δισχιλίους*. Polyb. 1, 19. *ἀναλαβὼν τὰ τε θηρία [elephantos] περὶ πεντήκοντα τὸν ἀριθμὸν ὄντα*. Matth. 20, 3. *περὶ τὴν τρίτην ὥραν*, vbi respondet Hebraeorum = Exod. 11, 4. Interdum etiam ab Atticis scriptoribus numeralibus additur *μάλις*, *admodum*, *gerade*, ad summum, non amplius, vt Thucyd. 3, 98. *Ἀθηναίων ὀπλίται περὶ εἴκοσι μάλις καὶ ἑκατὸν circiter admodum, vel, omnino centum et viginti*; sed 1, 54. *Κορυθαῖοι δὲ τριάκοντα ναῦς μάλις διαφθείραντες*. Sic quoque *ἀνά* ponitur Xen. Exp. Cyr. 5, 4. 12. *ἀνά ἑκατὸν μάλις*. *Kuin.*

in, erga] Vt Isocr. p. 166. *μᾶλλον εἴλετο περὶ τῶς θεῶς ἕξαμαρτεῖν*. Aeschin. dial. 2, 6. *εἰκὲν ἀν' αὐτοὶ ἀριστα πράττοιεν, ὅσοι περ καὶ ἐλάχιστα ἕξαμαρτάνοιεν περὶ σφῶς αὐτῶς*. Xen. Apomn. 4, 3. 2. *πρω-*
τον

τον μὲν δὴ περὶ θεῶν ἐπειρᾶτο σώφρονας ποιεῖν τὰς συνόντας. Id. Cyr. 4, 5. 12. αἶψ' ὄντι περὶ σε. Fischer. Add. Isocrat. Euag. c. 4. extr. κακὸς γενόμενος περὶ τὸν ὑποδεξάμενον, *ingratus in regem qui eum hospitio exceperat.* Eurip. Alc. 1148. εὐσέβει περὶ ζένους. — Ἄμφι in. vt locum indicet c. accusat. Soph. Ai. 1083. ἀλλ' ἄμφι χλωρὰν ψάμαθον ἐκβεβλημένον προιεῖται in *viridantem arenam.* Item sub, c. datiuo, Eurip. Phoen. 1520. ἄμφι κλάδους ἐζόμενα. Caeterum in editt. Lipsf. primis et Batavis, haec omnis obseruatio: Per, vt ὁ νικῶν — *ibid. Od. 2, 54. f. deest. Kuin.*

ad pag. 251. ἄμφι et περὶ *inferuiunt periphrasi*] Τὰ περὶ βίον quae spectant ad vitam Aeschin. dial. 3, 10. Xen. Cyr. 2, 1. 8. τὰ ἄμφι τὸν πόλεμον i. e. τὰ πολεμικά. Id. ib. 8, 6. 11. ὁ ἄμφι τὸν χειμῶνα χρόνος *tempus hyemale.* ib. τὸ ἄμφι τὸ ἔαρ χρόνος *tempus uernum.* Plato Euthyphr. 14. τὰ περὶ τὴν τῶν θεῶν θεραπείαν. Herodo. 8, 24. τὰ περὶ τὰς νεκρὰς *sepultura cadauerum.* Marc. 3, 8. οἱ περὶ Τύρον *Tyrri.* Plato Cratyl. 16. οἱ περὶ τὴν Ἑλλάδα *Graeci.* Id. 23. οἱ νῦν περὶ Ὅμηρον *deuoi docti huius aetatis Homeri interpretes.* Act. 24, 10. τὰ περὶ ἐμαυτὲς *res meae.* Isocrat. p. 450. οἱ περὶ τὴν φιλοσοφίαν ὄντες, et οἱ περὶ τὰς λόγους *oratores.* Zosim. 2, 42. οἱ περὶ τὴν αὐλὴν *praetoriani,* quos 1, 7. 4. vocat τὰς περὶ τὴν αὐλὴν *στρατιώταις.* coll. 2, 9. 3.: Polyb. 4, 67. fin. ἵππεῖς οἱ περὶ τὴν αὐλὴν. sed 5, 26. med. οἱ περὶ τὰς αὐλας vbi *synon.* οἱ ἐν τοῖς βασιλείοις. Id. 5, 87. οἱ περὶ τὴν αὐλὴν *αυλικοί.* Clem. Alex. Protr. p. 16. B. οἱ ἄμφι τὴν σκηνὴν *poetae scenici.* Plut. p. 365. T. 6. οἱ περὶ σκηνὴν καὶ παλαίστραν. p. 388. T. 6. σκηνικοί. Zosim. 2, 42. 6. οἱ περὶ τὸ δεῖπνον *syn. ib. f. 5. συμπόται.* Xen. Cyrop. 4, 5. 5. τὸ ἄμφι Κύβην *στράτευμα.* sed ib. f. 7. τὸ τῆς Κύβης *στράτευμα.* Id. 5, 3. 13. ἡ περὶ τὸ φέριον *οἰκονομία.* Id. 3, 1. 4. ἡ δίκη ἡ ἄμφι

ἡ ἀμφὶ τῷ πατρὸς *causae patris dictio et sententia*. Lucian. Macrob. 12. p. 216. f. T. 3. ἡ περὶ Πέργαμον ἀρχὴ *Pergami principatus*, ad quem locum Ioh. Henr. Maius attulit duo eiusmodi loca alia, alterum ex Heliodoro 7, 11. τὰ περὶ τὸ ἱερόν *templum*, alterum ex Isocratis Areopag. init. p. 332. τὰ περὶ τὴν χῶραν *regio*. Fischer. Add. Polyb. 5, 24. οἱ περὶ Φωκίδα τόποι πρὸ οἱ τῆς Φωκίδος. Plato Cratyl. 33. extr. τὸ περὶ τὴν ἀμαρτίαν i. e. ἀμαρτίας. Exempla huius generis plura alia attulit Findeifenus in ind. Graecit. Isocrat. Euag. f. v. *περὶ*. conf. praeterea quae supra notauimus de praepositione *κατά*. Plato Phaedon. 63. ἡδοναὶ αἱ περὶ τὸ σῶμα, vbi est periphrasis genitiui. Aelian. H. V. 2, 10. θαῦμα τὸ περὶ ἄνδρα *admirationis viri*. Sic quoque Latini, vt Terent. Heautont. 4, 1. 39. ne expers esset partis *de bonis nostris*. Nepos V. Thrasyb. 2, 1. non plus habuit secum, quam triginta *de suis* h. e. suorum. *Kuin.*

soli affectae] Comites, focii, discipuli, familiares. Plutarch. Cim. p. 479. καταβαλόντες αὐτόν τε καὶ τῶν περὶ αὐτόν ἐκ ὀλίγου. Xen. Cyr. 5, 3. 19. οἱ ἀμφὶ αὐτόν ὑπηρέται *adiutores eius*. Aeschin. p. 483. T. 1. Δημοσθένης — καὶ τοῖς περὶ αὐτόν. Plutarch. p. 346. T. 3. τὰς περὶ τὸν Ὀρφέα *discipulos Orphici*. Xen. Cyr. 5, 3. 22. οἱ ἀμφὶ Κῦρον h. e. *σεράτευμα* add. 4, 1. 3.: Iamblich. V. Pyth. 17. οἱ περὶ τὸν ἄνδρα *discipuli Pythagorae*. Et sic saepius. Fischer. Imitati sunt etiam hunc loquendi usum Latini scriptores, quam in rem exempla suppeditabunt Casaubonus ad Suet. Caes. 27. Brouckhusius ad Tibull. 1, 3. 87. et Drackenborchius ad Liu. 21, 49. 7. *Kuin.*

persona princeps] Οἱ περὶ Θηραμένην καὶ Καλλιξένον *Theramenes et Callixenus*. Aeschin. dial. 3, 12.: οἱ περὶ Ἡρακλέα τε καὶ Διόνυσον *Hercules et Bacchus*. Id. ib. f. 20.: Lucian. Pseudomant. c. 25. p. 233. T. 2.

οἱ περὶ Λέπιδον *Lepidus*. Isocrat. p. 222, τὰ περὶ τὸν [in Mediol. abest articulus] Ἀλκιβιάδην *Alcibiades*. Charit. 1, 8. τὰ περὶ Καλιρρόην *Calirrhoe*. Hom. Il. γ, 146. fs. οἱ δ' ἀμφὶ Πρίαμον καὶ Πάνθοον — Οὐκαλέγων τε καὶ Ἀντήνωρ *Priamus et Panthous*. Aelian. H. V. 1, 16. οἱ ἀμφὶ τὸν Κρίτωνα καὶ Σιμμίαν καὶ Φαίδωνα *Crito et Simmias et Phaedo*. Arrian. Exp. Al. p. 385. οἱ ἀμφὶ Κρατερὸν paulo ante Κρατερῆς. Plutarch. p. 65. T. 2. οἱ περὶ Ἰένιον *Junius*. Tatian. 49. οἱ περὶ Κράτητα *Crates*. coll. 48. Plutarch. p. 401. T. 5. οἱ περὶ Δείωνα καὶ Ξενοφῶντα *Dimon et Xenophon*. S. Empir. p. 459. οἱ περὶ τὸν Πλάτωνα καὶ Δημόκριτον *Plato et Democritus*. Plato Cratyl. 17. οἱ περὶ Ὀρφεα *Orpheus*. Herodo. 3. 67. οἱ ἀμφὶ Ὀτάνην, οἱ ἀμφὶ τὸν Δαρεῖον, *Otanes, Darius* syn. ibi *Dareios*. Polyb. 4, 36. fin. οἱ περὶ τὸν Μαχατᾶν *Machatus*. Id. 4, 46. οἱ περὶ Βρέννον *Brennus*. Plutarch. p. 32. T. 3. οἱ περὶ Φαβρίκιον *Fabricius*. Id. p. 217. T. 1. οἱ περὶ Κόνωνα *Conon*. Herodo. 1, 157. τὰς ἀμφὶ Πακτύην h. e. τὸν Πακτύην. Id. 5, 65. οἱ ἀμφὶ Κόδρον καὶ Μέλανθον *Codrus et Melanthus*. Polyb. 2, 50. οἱ περὶ τὸν Νικοφάνην *Nicophanes*. Aristoph. Vespp. 1293. οἱ περὶ Φρύνιχον *Phrynichus*. Conf. Graevius Lectt. Hesiod. p. 43. f. Reinesius Inscriptt. p. 336. Tollius ad Palaeph. p. 188. f. Casaubonus ad Laert. 3, 22. Grabius ad Spicileg. Patr. p. 306. Pearsonius ad Ignatii epp. p. 13. *Fischer*. Add. Valckenar. ad Eurip. Phoenn. p. 618. Morus Animaduu. ad Longin. p. 89. Doruille ad Charit. p. 92. Krebsius Obsf. Flauu. p. 151. Saepius etiam, a poëtis maxime, quum de singulis personis sermo est, articuli omittuntur, ut Hesiod. Ἄσπ. 179. Καινέα τ' ἀμφὶ ἄνακτα, Δρύαντα τε κ. τ. λ. *Caeneus rex, Dryasque* etc. v. 185. ἀμφὶ μέγαν Πετραῖον *magnus Petraeus*. Hom. Il. 1, 80. fs. ἀμφὶ τε Νεσορίδην Θρασυμήδεα — ἀμφ' Ἀσκλαφον καὶ Ἰάλμενον κ. τ. λ. *Kuim*.

Princeps

Princeps cum suis sectatoribus] Xen. Apomn. 1, 1. 18. οἱ ἀμφὶ Θρασύλον καὶ Ἐρασπίδην *Thrasylus et Eraspidides cum suis collegis*, vbi v. Ernestius. Sic οἱ περὶ τὸν Ἰωάννην Joseph. B. I. 2, 4. p. 376.: οἱ περὶ τὸν Δάμονα. Plutarch. Cim. p. 479.: Id. p. 238. T. 2. οἱ περὶ τὸν Πελοπίδαν *Pelopidas eiusque comites*, καὶ σὺν αὐτῷ p. 239. sed p. 241. *Pelopidas ipse*, at p. 242. *Pelopidas cum aliis undecim* coll. p. 245.: Polyb. 5, 1. οἱ περὶ τὸν Ἄρατον *Aratus cum suis*, etiam omisso articulo ante nomen proprium Id. 8, 19. τοῖς περὶ Νικόμαχον. Polyb. legatt. 126. init. τῶν περὶ Σέξτον *Sextus eiusque collegae*. Thuc. 8, 105. οἱ περὶ τὸν Θρασυβέλον, οἱ περὶ τὸν Θρασύλλον *Thrasyllus et Thrasylubus eorumque milites*, coll. c. 104.: Id. 8, 56. οἱ περὶ τὸν Πείσανδρον πρέσβεις *Pisander eiusque collegae*. ib. c. 65. οἱ ἀμφὶ τὸν Πείσανδρον. Id. 5, 21. οἱ περὶ τὸν Ἰσχαγόραν *Ischagoras eiusque collegae*, Menas et Philocharidas. Plutarch. p. 368. T. 5. οἱ περὶ τὸν Ἰρτιον *Hirtius et Pansa*. Xen. Cyr. 1, 4. 21. 23. οἱ ἀμφὶ Κῦρον *Cyrus et equites quos ducebat*. Id. 5, 4. 3. οἱ ἀμφὶ Γαδάταν *Gadatas cum copiis*. Id. Sympos. 1, 7. οἱ ἀμφὶ τὸν Σωκράτην *Socrates, Critobulus et Hermogenes*. — Fischer.

Editt. Lipsf. primae et Batauae legunt: *res divinae, τὰ ἀμφὶ ἄριστον quae ad prandii adornationem pertinent*; omittunt vero verba: *τὰ ἀμφὶ τὸν πόλεμον* — 2, 1. 8. Praeterea in iisdem editt. haec notata reperiuntur: *affectae alicuius notantur ut Euseb. τοῖς ἀμφ' αὐτὸν satellitibus* [Lipsf. pr. male *satellibus*] οἱ περὶ αὐτὸν *socii*. Verba ἐκ ἐληλύθησαν — Joh. 11, 19. vid. Possel. p. 194. in editt. Lipsf. prr. defunt. Denique omissis verbis οἱ περὶ Ἀταλάντην — fab. 42, 3. Lipsf. et Bat. habent: *cum suis sectatoribus*, vt, οἱ περὶ Κῦρον *Cyrus cum suis*, τὸς περὶ Ἀρκεσίλαον *Arcefilaus cum suis sectatoribus*. — Kuin.

signifi-

significationem intendit] Vt περιχαρής admodum laetus Herodo. 1, 31.: περίλυπος Isocrat. p. 42.: Bifetus ad Aristoph. Pac. 308. περιχαρῆς· περισσῶς, σφόδρα, ἀμέτρως χαίροντες. Pind. Pythh. 1, 82. περιγλωσσοὶ *facundi*. Hom. Il. γ', 396. περικαλλῆς· vbi schol. πάνυ καλός. Hesiod. Opp. 58. ἀμφαγαπῶντες· vbi Moschopulus: περιθάλλοντες περισσῶς ἀγαπῶντες τὸ ἐὸν κακόν. Aeschyl. Choëphh. 545. ἀμφιταρβής. Thucyd. 6, 36. περίφρβοι. *Fischer*. Vid. Stolbergius ad Soph. Ai. 702.: Aeschyl. Agam. 1024. δόσις ἐκ Διὸς ἀμφιλαφῆς *donum amplum*. Aristot. Ethic 4, 3. καὶ οὔτε εὐτυχῶν περιχαρῆς ἔσαι, ἔτε ἀτυχῶν περίλυπος. A Xen. Cyr. 6, 2. 11. quem locum laudavit Abreschius dilucc. Thucydd. p. 16. f. vbi de vi ac potestate praepositionis περι in compositis disputavit, dicuntur περίζυγα *lora superflua*, copia ingens lororum. Eustathius ad Il. θ', p. 729. 30. ἀριπρεπέα δὲ ἄστρα, τὰ λίαν ἐκπρεπῆ τῇ λαμπρότητι — ὡς γὰρ ἐπιτείνει τὸ ἀρι ἐπιβῆματικὸν μόριον, οὕτω πολλαχῆ καὶ ἢ ἐξ πρόθεσις, καὶ ἢ περί. Herodo. 7, 15. περιδεής. Thuc. 7, 84. περιμάχητον *quod summo studio expetitur*, schol. σπεδαιότατον. conf. Findeifenus ind. Graecit. Isocrat. Euag. f. v. περιμάχητος.

Notant etiam ἀμφὶ et περί in compositis *circum, in orbem*. Eustath. ad Il. α', p. 158, 42. πολλαχῆς γὰρ ἢ ἀμφὶ πρόθεσις, τὸ κύκλω σημαίνει. ὡς δηλοῖ καὶ τὸ νησος ἀμφιάλος, καὶ βροντὴ ἀμφίπυρος, ἢ πάντοθεν κεραυνώσασα, καὶ οὕτω πυρώσασα. Sic ἀμφιβαίνειν *circumdare* i. e. tueri Aeschyl. S. c. Th. v. 180. ἀμφιβάντες πόλιν de diis Thebarum custodibus. add. Hom. Il. α', 37.: Eurip. Phoen. 321. περιχορεύειν *saltare in orbem*. Thuc. 4, 86. περιοπῆ *circumspedio*. Polyb. 5, 20. περιβλέπειν τόπον *circumspicere locum* i. deligere. Xen. Exp. Cyr. 1, 2. 22. περιέχειν *cingere*. sed Demosth. p. 1274, 15. περιέχοντες ἕρως κύκλω.

κύλω. Hom. Il. δ', 532. περιήσαν *circumsteterunt*.
 Odyf. ζ', 477. περιτρέφετο *undique accreuit*. Theocrit.
 Id. 23, 14. περικεῖσθαι *circumfusum esse*. Id. 1, 124.
 ἀμφιπολεῖν *obambulare*. Callim. h. in Apoll. 59. πε-
 ριηγέος ἐγγύθι λίμνης. schol. κυκλοτερῆς *orbicularis*.
 add. Id. h. in Del. 198.: Soph. Ai. 353. ἀμφίδρομον
 κῦμα *vnda quae nauem undique impellit*. Orph. Argon.
 605. ἀμφιπλεκῆς *undique conuolutus*. Apollon. 4, v.
 983. ἀμφιλαφῆς *de opportuno utrinque portu insulae*
 Cerauniae. Trach. 752. ἀκτὴ τις ἀμφικλυσος. Id.
 ib. 780. πρὸς ἀμφικλυσον — πέτραν. vbi schol. τὴν
 ἐκ τῆς πόντος ἀμφοτέρωθεν κλυζομένην. Ib. 104. τὰν
 ἀμφινεικῆ Δηϊάνειραν *procorum certamine nobilem*.

Ἄμφι est etiam *in utroque latere, loco, ab utraque*
parte, vt ἀμφιθαλεῖς *patrimi et matrimi*, qui utroque
 parente superstitē florent vid. Ruhnkenius ad Timae.
 p. 19. schol. ad Hom. Il. χ', 490. ἀμφιδέξιος *prop.*
qui sinistra aequae ac dextra manu expedite agere potest.
 Conf. de hoc vocabulo Valckenar. ad Eurip. Hippolyt.
 p. 247. ἀμφίβιος, qui in utroque loco, in terra et aqua
 viuere potest, Oppian. Cyneg. 2, 386. vbi v. Ritters-
 hufius. — Ἄμφι, *in utramque partem*, vt Xen. Exp. Cyr.
 1, 5. 11. ἀμφιλέγειν, *in utramque partem disputare,*
vixari. Polyb. 9, 4. ἀμφίδοξος *κίνδυνος praelium anceps.*
 Id. 4, 33. ἀμφιδήριτος *dubius, anceps.* — Περὶ etiam
loci, reiue mutationem, in compositis, indicat, vt, περι-
 ῆσαι *conuertere, commutare* Polyb. 3, 8.: *περισπᾶν*
πόλεμον ἐκεῖ illuc transferre bellum, id. 1, 26. — Sig-
 nificat quoque *super*, Herodo. 3, 36. *περιεῖναι super-*
stitem esse, add. Thucyd. 1, 89. vbi hoc idem verbum
 eodem significatu legitur. Hom. Odyf. α', 66. *περιεῖναι*
superare. Xen. Exp. Cyrop. 1, 1. 10. *περιγίγνεσθαι*
τινος vincere aliquem. Thomas Mag. *περιεγένετο, ἀν-*
τι τῶ ἐνίκησε, γενικῆ apud Isocr. Euag. c. 8. *oppo-*
tur τῶ ἡττάσθαι. Kuin.

vitiat]

vitiat] Vt, περιεργάζομαι *nimis laboro, nimio opere curo*, vid. Perizonius ad Ael. H. V. 2, 44.: περιφρονεῖν *contemnere*, et interdum, *undique rem considerare*. Vid. idem V. D. ad Ael. H. V. 12, 52. *Fischer*. Nempe περὶ in compositis haud raro habet vim *intendendi et augendi*, in malam partem, quam in rem exempla plura attulit Zeunius ad Vigerum p. 637. qui ibi omnino eleganter disputavit de varia potestate praepositionis περὶ in compositis. Sed praepositioni περὶ verbis *videndi et animaduertendi* iunctae, inest plerumque notio *contemptus et negligentiae*, vt Xen. Exp. Cyr. 7, 3. 3. περιόπτεισθαι *negligere*, et seq. particip. Aeschin. dial. 2, 13. atque seq. Infin. Thuc. 1, 35. *sinere, pati*. Xen. Exp. Cyr. 7, 7. 40. περιόρᾶν. *Kuin.*

Caeterum non modo deest praepositio περὶ multis in locis, vt ap. Xen. Apomn. 1, 3. 8. ἀφροδισίων δὲ, παρήνει τῶν καλῶν ἰσχυρῶς ἀπέχεσθαι. intell. περὶ. Plutarch. p. 203. T. 1. πολὺς λόγος — σοφίας. intell. περὶ. Hesiod. Ἄσπ. 407. αἰγὸς ὀρεσσινόμει. intell. ἀμφὶ vel περὶ. v. 402. ὡς δὲ λέοντε δύο ἀμφὶ κταμένης ἐλάφοιο [Plato Apol. 14. ὧν νῦν ὁ λόγος ἐστὶν Xen. Cyr. 6, 3. 10. Schneid. ἡμῶν δ' ἔφη, λόγος τις ἦν. sed Palaeph. 21. 2. καὶ λόγος ἦν περὶ αὐτοῖς πολὺς. Demosth. Mid. §. 7. p. 25. Tayl. τῶν μὲν ἰματιῶν τὰ τῆς κ. τ. λ. intell. περὶ. add. Soph. Trachin. 42. vid. Palairetus Obsf. p. 325. *Kuin.*] verum etiam a librariis est quam saepissime cum particula παρὰ maxime in compositis vocabulis confusa. Apud Isocrat. p. 664. pro παρὰ τῶν ἔξω παραγενομένων in edit. Mediolanensi est περὶ τ. ε. πραγμάτων. Sed p. 724. pro περιβαίνοντας τὲς ὄρκους rectius in eodem exemplari legitur παραβαίνοντας τὲς ὄρκους. Similiter περιδίδωσιν et παραδίδωσιν, περιτρέχειν et παρατρέχειν, aliaque eiusmodi, haud rarer commutata reperias, vid. Obsf. Miscell. Vol. 3. p. 420. Casaubonus ad Athen.

1, 7. p. 25. Abreschius auctar. dilucid. Thucyddd. p. 265. Solanus ad Lucian. Halcyon. 2. p. 178. T. 1. *Fischer*.
 Neque tantum cum praepositione *παρά* vid. Lennep. ad Phalaridis epist. p. 43. Doruillius ad Charit. p. 285. 552. 629. Lips. et Brunck. ad Aristoph. Rann. 1068. sed etiam cum particulis *πρός*, *ἐπί*, et *ὑπέρ* librarii saepiuscule permutarunt praepositionem *περί*, sicuti ab iis quoque *εἰς* et *ἀμφί* commutata sunt. Quam quidem in rem Fischerus e Xenophontis Cyropaedia in margine hos locos notauerat: 3, 3. 20. vbi in commentariis eiusdem viri doctissimi haec leguntur: Cod. Guelf. quater scriptum exhibet *ὑπέρ* pro *περί*: non male. vid. 1, 2. 13. coll. f. 9. nam *ἀγών περί* et *ὑπέρ* aequè recte dicitur, ac *ἀγωνίζεσθαι περί* et *ὑπέρ*. Sed quia tamen idem cod. legit, *καὶ περί τέκνων, καὶ περί πάντων ὑπέρ* natum videtur librarii incuria, aut adscriptum fuisse in margine a grammaticis. Sic idem cod. habet *καὶ ὑπέρ γυναικῶν τε*, male; nam *καὶ* — *δὲ* est atque adeo, crescit enim oratio. Id. 7, 4. 5. in Cod. Guelf. et Zonar. legitur *τὴν ἐπὶ Ἑλλάσποντον*, reliqui tamen libri omnes habent *περί*. Id. 6, 2. 7. pro *περί τοῖς ἄξοσι προσήρμωσα* Iunt. Ald. Cod. Bud. et Altorf. habent *πρὸς τοῖς ἄξοσι προσήλωται*. Fischerus Xenophon ipse primo scripsisse videtur *περί τοῖς ἄξοσι προσήρμωσα* vt 1, 2. 13. *περί τοῖς σέρμοις* et 6, 1. 17. *προσέθηκε πρὸς τὰς ἄξοντας*. deinde vero *πρὸς τοῖς ἄξοσι προσήλωται*, quae scriptura altera sit elegantior, cum *προσήρμωσα*, *accommodare*, *adaptare*, sit verbum generis; sed *προσήλωται* verbum formae, *clavis* ferreis *affigere*; atque praeterea verba *πρὸς τοῖς ἄξοσι* conueniant magis in falces sub axibus in terram deuexas. Id. 5, 2. 1. pro *ἀμφὶ τὰς δισχιλίς* cod. Guelf. legit, *εἰς δισχιλίς* quod posterius ex prima, prius *ἀμφί*, ex secunda recensione ductum esse Fischerus iudicat, quum vtrumque Xenophontae rationi consentaneum sit. coll. 2, 1. 2. Caeterum editt. Lips. primae et Batauae legunt:

gunt: in compositione praeter significationem simplicis ipsum *περὶ* intendit — *περιεργάζομαι* inaniter satago. — *Kuin.*

ἐπὶ] Vid. Portus Lex. Ionic. in *ἐπὶ* et index in Marmora Oxoniensia, atque Herzogii dissert. de particulae *ἐπὶ* proprio significato cum quarto casu iunctae Lipsi. 1704. 4. *Fischer.* Apollon. Lex. Hom. p. 280. f. *Ἐπὶ* κυρίως μὲν Ἀυτὰρ ἐπὶ κρατὸς λιμένος τανύφυλλος ἑλαίῃ [Odyf. ν', 346.] ἀντὶ δὲ τῆς παρὰ ἡ μὲν ἐπ' ἐσχάτῃ ἤσο [Odyf. ζ', 52.] ἀντὶ δὲ τῆς πρὸς τὴν μὲν ἔπειτ' ἐπὶ βωμὸν ἄγων [Il. α', 440.] ἀντὶ δὲ τῆς ἐν οὐκ ἂν ἔγωγε θεοῖσιν ἐπεράνιοσι μαχοίμην [Il. ζ', 129.] Eustathius p. 1575, 46. ἡ ἐπὶ πρόθεσις ἀντὶ τῆς ἐν, ὡς ἐν τῷ ἐπεράνιος, ὁ ἐν οὐρανῷ. Absolute ponitur *ἐπὶ*, Homer. Il. ι', 132. καὶ ἐπὶ μέγαν ὄρκον ὀμῆμι, praeterea ib. 187. ἐπὶ δ' ἀργύρεος ζυγὸς ἦεν superne. Eurip. Orest. 206. ἐπὶ δ' ἀτεκνος praeterea sine prole. Herodo. 7, 55. ἐπὶ δὲ, — ἐπὶ δὲ τέτοισι postea, deinde, praeterea. Id. 4, 59. ἐπὶ δὲ deinde. *Ἐπι*, retracto tono, pro *ἔπει* vel *ἐπὶ* legitur Hom. Il. α', 515. ἐπεὶ οὐ τοι ἐπὶ δέος. Il. ε', 178. χαλεπή δὲ θεῶ ἐπὶ μῆνις. *Kuin.*

sub] Vt, ἐπὶ Κρόνῳ Hesiod. Opp. 111.: ἐπὶ τῆς τέτων ἀρχῆς sub horum imperio Isocrat p. 150.: ἐπὶ Κύρῳ sub Cyro Xen. Cyr. 8, 4. 3.: προσδιηγήσασθαι δὲ καὶ τὴν ἐπ' Ἀριστοφάντος ποτὲ γενομένην τῆ ῥήτορος μάχην, καὶ τὴν τῶν Λακεδαιμονίων ἐπὶ Λυσάνδρῳ Theophr. Charr.c. 8.: ἐπ' ἐμῆ meae aetate Charit. 5, 10.: ἐπὶ Φρασικλείδῳ ἀρχοντος Demosth. p. 1357, 15. T. 2.: ἐπὶ Ποντίῳ Πιλάτῳ ἐπὶ χρόνῳ Τιβερίου Iustin. M. Apol. 1, 16.: ἐπὶ τῆς ἡμετέρας γενεᾶς ἀνετέθη Demosth. p. 757, 1. T. 1.: ἐπὶ τῶν νυνὶ καιρῶν ἢ ἐπὶ τῶν προγόνων Aeschin. p. 567. T. 1.: ἐπὶ τῶν ἡμετέρων προγόνων Xen. Cyr. 1, 6. 19. vid. Elfnerus, Heupelius et Raphelius ad Marc. 2, 26. *Fischer.* Docent hi loci *ἐπὶ* saepius de tempore adhiberi. Iungitur, P 2 vero,

vero, genitiuis nominum propriorum, aliorumque substantiuorum, pronominum item, ita, vt vel omiffa, vel interdum addita fint vocabula χρόνος, καιρός, et huius generis alia. Hefychius: ἐφ' ἡμῶν — ἐν τοῖς χρόνοις ἡμῶν. Homer. Il. β', 797. ἐπ' εἰρήνης schol. min. ἐν τῷ καιρῷ τῆς εἰρήνης. Isocrat. Euag. c. 2. οἱ ἐφ' ἑαυτῶν ἄνδρες ἀγαθοὶ γεγεννημένοι viri praeclari qui sua aetate vixerunt. vbi vid. Findeifenus in ind. f. ἐπί. Lucian. p. 535. T. 3. ἐπὶ τῷ Δευκαλίωνος tempore Deucalionis. Id. p. 481. T. 2. ἐπ' αὐτῷ sub illius imperio. Herodo. 2, 136. ἐπὶ τέττῃ βασιλεύοντος hoc rege regnante. Id. 2, 137. ἐπὶ Σεσώριος βασιλέος — ἐπὶ τῷ Αἰθίοπος. Id. 1, 38. ἐπὶ τῆς ἐμῆς ζωῆς bey meinem Leben. Matth. 1, 11. ἐπὶ τῆς μετοικεσίας Βαβυλῶνος sub exilium Babylonicum. Kuin.

super vel *in*] Ἐφ' ἵππων νέοντα Xen. Cyr. 4, 1. 6. vbi tamen libri omnes, etiam Guelf. Altorf. Phil. [*hi erunt super equos*. Cod. Guelf. addit αὐτῶν post οὗτοι] legunt ἔσοντα, qua ex lectione nullus existit sensus commodus: nec raro in plerisque, atque adeo in omnibus codd. falsae lectiones exhibentur. Herodo. 2, 35. ἐπὶ τῶν κεφαλῶν. Arist. Nubb. 1433. καπὶ ζύλα καθεύδεις. Zosim. 2, 44. ἐπὶ βήματός τινος — ἀνέβησαν. Herodo. 7, 180. ἐπὶ τῆς πρῶτης τῆς νηὸς ἔσφαξαν. Theocr. Id. 6, 12. ἐπ' αἰγιαλοῖο θέοισαν. Xen. Cyr. 6, 1. 4. ἐπὶ θρόνον — ἐκαθέζετο. Fischer. Ponitur ita, vt locum indicet, *super*, *in*, et respondeat nostro, *auf*. Theocrit. Id. 2, 140. μαλακῶν ἔκλιν' ἐπὶ λέκτρων. Thuc. 4, 42. καὶ κόμη νῦν ἐπ' αὐτῷ Σολύγεια καλεμένη ἐστίν. scholiast. ἀντὶ τῷ ἐπάνω αὐτῷ τῷ λόφῳ. Lucian. p. 727. T. 2. ἐπὶ πολλῶν ἵππων βεβηκότες. Herodo. V. Hom. 17. ἐπὶ ζύλα — πλεῖν. Palaeph. 19, 1. μῆλα χρυσᾶ ἐπὶ μηλέας. Matth. 26, 11. βαλῆσα — μύρον — ἐπὶ τῷ σώματός μου. Motum ad locum Xen. Cyr. 4, 5. 54. Schneid. ἐπὶ τῆς γῆς καταπίπτοντες
in

in terram decedentes. Theocr. Id. 21, 58. κατη̄γον ἐπ' ἠπέροιο. *Super*, ita, vt *potestatem, curam, munus* significet, Apoc. 11, 6. ἐξουσίαν ἐπὶ τῶν ὑδάτων. Matth. 24, 45. ὃν κατέστησεν ὁ κύριος αὐτῷ ἐπὶ τῆς θεραπείας αὐτῷ. conf. et Vigerus de idiotism. p. 593. f. *In*, nostrum *in*, de loco, Marc. 8, 4. ἐπ' ἐρημίας. sed Matth. 15, 33. ἐν ἐρημίᾳ. Xen. Cyr. 2, 1. 6. ἐπὶ τῆς ἡμετέρας scil. χώρας *in nostra regione.* De subiecto, ἐπὶ προσευχῶν *in precibus* Eph. 1, 16. *Qui.*

coram] 1 Cor. 6, 1. ἐπὶ ἀδίκων v. 6. ἐπὶ ἀπίστων *sedentibus iudicibus.* add. Diodor. Sic. 16, 93. p. 153. T. 2. vbi v. Wesselingius, itemque Doruillius ad Charit. 8, 8. p. 642. Lips. *Fischer.* Add. Abreschius annot. ad N. T. ad calcem animadu. ad Aeschyl. T. 1. p. 550. 1 Tim. 5, 19. ἐπὶ δύο ἢ τριῶν μαρτύρων. vbi v. Raphelius Obsf. Xenoph. Xen. H. Gr. 6, 5. 38. ἐπὶ μαρτύρων. Aelian. H. V. 8, 12. ἐπὶ τῆς Ἀρείστου λέγων ἐξέπεσεν. *Qui.*

ad] *prope.* Gen. 41, 1. ὤρετο ἐσάναι ἐπὶ τῷ ποταμῷ. vid. plura eiusmodi exempla e Xenophonte Ephesio potissimum Obseruatt. Misc. Vol. 6. p. 293. Duckerus ad Thucyd. 4, 107. p. 301. et Albertius ad Joh. 4, 6. Ita vero etiam particulae Hebraeorum iuxta et Chaldaeorum *ב* et *א* vsurpantur v. c. Gen. 24, 30. *Fischer.* ἐπὶ *ad, apud, prope, iuxta*, idem valet quod *παρὰ* et *πρὸς* cum genitiuo et datiuo. Herodo. 6, 8. ἐπὶ τῇ πόλει κειμένη νῆσος. Id. 5, 92. 3. ἐσεῶτες ἐπὶ τῶν θυρέων sed f. 4. πρὸς αὐτῆσι. Theocrit. Id. 16, 31. ἐπὶ ψυχρῷ Ἀχέρωντος. Id. 4, 17. ἐπ' Αἰσάροιο *ad Aesarium* v. Abreschius Dilucid. Thucydid. p. 247. Arrian. Exp. Al. 1, 30. p. 59. ἐπὶ τῷ Σαγγαρίῳ ποταμοῦ *ad fluium Sangarium.* Thuc. 3, 99. ἐπὶ τῷ Ἀθηκί ποταμῷ scholiast. ἐπὶ ἀντὶ τῷ παρὰ. Id. 3, 8. τὰ ἐπιθαλάσσια χωρία ἐπόρθησαν. scholiast. ἢ ἐπὶ ἀντὶ τῆς παρὰ. Xen. Exp. Cyr. 4, 3. 28. ἐπὶ τῷ ποταμῷ h. e. *in ripa amnis.* Homer. Odyf. α', 185.

νηὺς δὲ μοι ἔσηκεν ἐπὶ ἀγρῶ νοσφὶ πολλῆς, Ἐν λαι-
μένι Πείθῳ.

Notat etiam *versus*, in Xen. Cyr. 7, 2. 1. Schneid. ἐπὶ Σαρδέων Zonar. ἐπὶ Σάρδεϊς. Id. 6, 1. 25. οἴχετο ἐπὶ Λυδίας Zonar. ἐπὶ Λυδῖαν. Herodo. 2, 11. φέρονται ἐπὶ Συρίας. Eurip. Electr. 1343. σεῖχ' ἐπ' Ἀθηνῶν. Polyb. 2, 54. τὰς Μακεδόνας ἐπ' οἴκῃ διαφῆκε *domum dimisit*. His in formulis *genitiuus* positus est loco *accusatiui*, qua permutatione imprimis delectati sunt scriptores attici, eorumque imitatores; vt Thuc. 1, 145. καὶ οἱ μὲν ἀπεχώρησαν ἐπ' οἴκῃ pro ἐπ' οἶκον, *domum redierunt*. Xen. Ephes. 2, 12. extr. ἔωθεν δὲ ἀναστὰς ἤλαυνε τὴν ἐπὶ Κιλικίαν. ib. c. 14. ὁ δὲ Ἀβροκόμης ἦει τὴν ἐπὶ Κιλικίας ὁδόν. sed 2, 11. extr. μόλις ἐν σανίδι τινὶ σωθέντες ἐπ' αἰγιαλῶ τινὲς ἦλθον. Zosim. 4, 57. 2. ἐπεμπεν ἐπ' οἴκῃ. Dion. Halic. 8, 91. p. 1737. T. 3. ἀπῆγον ἐπ' οἴκῃ τὴν στρατιάν. Polyb. excc. legatt. p. 722. T. 2. ἀνέπλευσαν ἐπὶ τῆς Κύπρου. Id. p. 55. T. 3. ὤρμησε — ἐπὶ Θουατείρων. Herodo. 7, 31. ὁδῶ — ἐπὶ Καρίας Φερέσης, Id. 9, 39. αἱ ἐπὶ Πλαταιῶν Φέρεσαι. Id. 5, 122. στρατεύεσθαι ἐπὶ Καρίας. sed 123. ἐπὶ τὴν Ἰωνίην — στρατεύεσθαι. Thuc. 1, 116. πλεύσαντες — ἐπὶ Σάμῃ vbi schol. ἀττικὸν τὸ ἐπὶ Σάμῃ. Sic quoque ἐπὶ *accusatiuo* iungitur ita, vt *accusatiuus* positus sit, pro *datiui*, vt Arist. Plut. 69. ἀναθεῖς γὰρ ἐπὶ κρημνόν τιν' αὐτόν vbi scholiast. monet, *accusatiuum* positum esse pro *datiui*, Atticorum more. Et *datiuus* ponitur loco *accusatiui* Aelian. H. V. ἐπὶ ξενίᾳ παρακαλῶντες vbi v. P. rizonius. Hom. Il. ε', 405. σοὶ δ' ἐπι, τῆτον ἀνῆκε θεά. i. e. *in te misit, concitavit*; et *datiuus* pro *genitiui* Polyb. 15, 22. ἢ ἐπ' εὐσεβείᾳ δόξα. Id. 6, 50. Φήμη ἐπ' ἀρετῇ. Conf. Abreschius Dilucc. Thucydid. p. 397. et Animaduu. ad Aeschyl. p. 157. T. 3. atque Findeifenus ad Isocrat. Euag. c. 10. p. 27.

In

In editt. Lipsiensibus primis et Batauis legitur: *Deo dante nauiges etiam super vimine*. Verba: *Hesiod.* — *Nicochl.* p. 74. defunt. Significationem *in*, confirmarunt tantum exemplo hoc: ἐπὶ ξένης εἶναι *in peregrinatione esse*. Praeterea habent: *versus*, ἐπ' οἴκῃ *domum versus*. *Penes*, ἐπὶ τῷ δήμῳ ἔσω ἢ κρείσσει *fit penes populum iudicium*. *Dionysf. Halic. Kuin.*

Ad pag. 252. *penes*] Vid. *Marklandus ad Lyfiam* p. 575. *Fischer.* Notat *inter*, ἐπὶ τῷ ποτηρίῳ *inter pocula* *Theophr. charr. c. 21.*: vt ἀνά et κατὰ distributionem indicat, *Xen. Exp. Cyr. 1, 2. 15.* ἐπὶ τεττάρων *quaterni*. vid. *Vigerus de Idiotismm. p. 594. Kuin.*

per] *Ael. H. V. 1, 34.* καὶ αὐτοὶ μὲν ἐφ' ἑαυτῶν ἐκ ἔκριναν τὴν καταδικάζουσαν ἀγαγεῖν ψῆφον *per se*. Nam sic legendum ibi esse e *cod. Lugdunensi* contendit *Perizonius* pro vulgato ἀφ' ἑαυτῶν, praeter quem de ista praepositionis ἐπὶ potestate et vi consulendus est *Marklandus ad Lyfiam* p. 603. *Fischer.* Ἐφ' ἑαυτῶν, ἐφ' ἑαυτῶν, ἐπ' ἑμαυτῶν, est, *per se, apud se, per me, seorsim*, exclusis aliis, vt *Aelian. H. V. 1, 6.* ἐφ' ἑαυτῶν *per se*, nullo alio docente. *Herodo. 8, 32.* ἐπ' ἑωυτῆς *per se*, vbi v. *Valcken. Id. 9, 37.* εἶχον γὰρ καὶ οὗτοι ἐπ' ἑωυτῶν μάντιν. *Id. 4, 114.* οἰκέωμεν ἐπ' ἡμέων αὐτέων *habitamus seorsim*, für vns selbst. *Conf. quoque Abreschius auctar. dilucc. Thucydid. p. 385.* et *Vigerus de Idiotismm. p. 595. Kuin.* Sed eandem particulam interdum cum casu gignendi, exprimi per *Latinorum praepositionem a vel de* oportet, vt *παλλάντιον ἐπὶ τῷ μισρακίῳ τὸν τόπον ὀνομάσαι* *Dion. Hal. 1, 32. p. 25.*: ὁ πνέων ἐπὶ τῆς ἐσπέρας ἀνεμος. *Id. 3, 44. p. 126.*: vbi tamen *cod. Vaticanus* habet ἀπὸ τῆς ἐσπέρας. *Plato Cratyl. 26.* ὡς ἐπὶ τοιούτων *de numero talium nominum. Fischer.* Significat *de*, verbis dicendi iuncta, vt *Lucian. p. 701. T. 2.* ὁ εἶπεν ἐπὶ τῷ Ζωπύρῳ *quod dixit de Zopyro. Id. p. 601. T. 3.* ἐπὶ Ἀχιλλέως — ἐπ' Εὐχήμερος. *Id. p. 599. T. 3.*

εἶρηκε — ἐπὶ δὲ τῷ μεγάλῳ Ἡρακλέει. *A, ab, cum* originem significat, vel auctorem, vt Herodo. 6, 47. ἦτις νῦν ἐπὶ τῷ Θάσῳ — τῷ νομα ἔσχε. Id. 4, 148. τῇ δὲ νήσῳ ἐπὶ τῷ οἰκιστῷ Θήρα ἢ ἑπωνυμῆ ἐγένετο. Id. 7, 92. Λύκιοι — ἐπὶ Λύκῳ — ἔσχον τὴν ἑπωνυμῆν. *Kuin.*

super] Joh. Frid. Reitzius ad Lucian. Toxar. c. 20. p. 528. T. 2. existimat, praepositionem ἐπὶ quando *super* significet, rarerer cum datiuo, saepius cum genitiuo construi. Verba eius haec sunt: ὡς ἐπὶ τέτων ἀπονήξαντο. minus rectum videtur, quod Fl. habet ἐπὶ τέτοις. Locus enim aut res super quibus sedemus, genitiuum postulant, post ἐπὶ v. c. ἐφ' ἵππεσ ἦκε Long. Past. 4. p. 112. Mol. Interim non negauerim, et alibi ἐπὶ cum datiuo pro *super loco*, reperiri; saltem in N. T. Eph. 2, 20. et in prouerbio, βῆς ἐπὶ σωρῶ." Haec ille. At nobis vero ea lectio vix in dubium vocari posse videtur, adeo vt valde miremur, eam viro illi docto vel potuisse suspectam esse. Etenim primo non solum in N. T. particula ἐπὶ cum datiuo, pro *super* legitur, Act. 27, 44. verum etiam apud ipsum Lucian. Afin. c. 29. p. 548. et c. 47. p. 615. T. 2. aliosque scriptores passim ita occurrit, Hom. Il. α', 462. καίτε δ' ἐπὶ σχίζῃσ· vbi Pseudodidymus ἀντὶ τῷ, ἐπὶ σχίζῶν. Theocrit. Idyl. 2, 113. ἔζετ' ἐπὶ κλιντῆρι. Aelian. H. V. 1, 30. ἐπὶ ἵππῳ ἐτύχομεν ὄντες, nam sic ibi recte est in scriptis libris omnibus, licet Perizonius legit malit ἐφ' ἵππων, sed hanc emendationem, neque Hemsterhusio [ad Arist. Plut. p. 124.] neque Doruillio [ad Charit. p. 172.] neque Abreschio [Dilucc. Thucc. p. 398.] arridere video. Ies. 22, 6. ἀναβάται ἀνδρωποι ἐφ' ἵπποις in cod. Alexandrino. Xen. Cyr. 5, 2. 1. ἐφ' ἵππῳ Cod. Guelf. sine caussa ἐφ' ἵππεσ. Id. 6, 3. 6. ἐπὶ ταύτῃ τῇ σκοπῇ Cod. Guelf. et Cod. Brod. habent ἐπὶ ταύτης τῆσ σκοπῆσ· sed datiuu constructio, qua etiam alibi Xen. vsus est, exquisitior est. Ib. 6, 3. 3. μένον-

μένοντας ἐπὶ σκοπαῖς. Ib. 6, 3. 11. οἱ ἐπὶ ταῖς καμήλοισι ἄνδρες sagittarii qui in camelis stant, vt pugnent. Conf. Obseruatt. Miscell. Vol. 2. p. 153. sqq. et Verheyk. ad Anton. p. 154. f. Deinde vero constat satis inter omnes superque, casus, vti cum omnibus fere praepositionibus, ita praefertim cum particula ἐπὶ, saepissime inter se permutari. *Fischer.*

Sic quoque praepositio ἐπὶ non tantum cum genitiuo, ita vt sit *super*, inter alia quoque indicat *potestatem*, et *curam*, vt supra vidimus, sed etiam datiuo iuncta, hanc vim habet, vt Demosth. p. 21, 19. T. 1. ἐπὶ τοῖς πράγμασιν εἶναι rebus praesse. Id. p. 1427, 1. T. 2. τῶν νόμων ἐφ' οἷς ἔσε, διαφθαρέντων über welche zu halten ihr bestellt seyd. Praeterea quoque datiuo iuncta, ponitur de iis qui *superstites*, *successores relictī sunt*, Artemidor. 1, 81. ἀπέθανον ἐπὶ κληρονόμοις τοῖς θυγατράσι, relictis haeredibus filiabus. vid. Vigerus p. 604. Hemsterhusius ad Lucian. T. 1. p. 355. et Berglerus ad Alciphr. p. 18. in his aliifue huius generis locis vno verbo Latine exprimi non potest. Caeterum edit. Lipsf. primae et Batauae legunt, *super*, vt ἐφ' ἵππῳ *super equo*. Ad, vt, ἦν ἐπὶ ποταμῷ Thucyd. erat ad fluiuium. — In, vt, ἐγένοντο ἐπὶ τῇ πόλει κινήσεις. Halicarn. Seditioes ortae sunt in vrbe. *Kuin.*

ad] Hom. Odyf. α', 103. εἴθ' ἢ δ' Ἰθάκης ἐνὶ Δήμῳ, ἐπὶ προθύροις Ὀδυσῆος. Act. 3, 10. καθήμενος ἐπὶ τῇ Ὠραία πύλῃ τῆς ἱερῆς. sed v. 2. ὃν ἐτίθειν — πρὸς τὴν θύραν τῆς ἱερῆς. Pausan. 5, 23. Καλκιδεῖς οἱ ἐπὶ τῷ Εὐρίπῳ. Xen. Cyr. 5, 3. 16. ἐπὶ τοῖς ὑποζυγίοις bey der Bagage. Id. 4, 5. 15. ἐπὶ πᾶσι παρεῖναι bey allem seyn, gegenwärtig seyn. Vid. Albertius ad Ioh. 4, 6. Duckerus ad Thucyd. 2, 32. p. 117. et p. 301. atque Reitzius ad Lucian. p. 36. T. 2. Aliter paulo dicitur in his: καὶ ἐπὶ τέτῳ οὕτως παρεσκευασμένος ἦει, Xen. Apom. 1, 3. 5. προσαζάντων ἐκείνῳ τε καὶ ἄλλοις τισὶ

τῶν πολιτῶν ἀγαγεῖν τινα ἐπὶ θανάτῳ, ib. 4, 4. 3.:
 conf. Perizonius ad Aelian. H. V. 3, 37.: ἐσθίσι μὲν
 γὰρ δὴ πάντες ἐπὶ τῷ σίτῳ ὄψον *zum Brod* Xen. ib.
 3, 14. 2. vt Cic. Tusc. 5, 34. *ad panem adhibere*. συλλα-
 βῶν ἐπὶ θανάτῳ Diod. Sic. 16, 6. p. 86. T. 2. vbi v.
 Wesselingius. Plut. p. 315. T. 7. ἀρτον — ἐπὶ τυρῷ
 — ἐσθόντες vt Arist. Plut. 628. vbi vid. Berglerus.
 Fischer.

Nimirum praepositio ἐπὶ datiuo loci, rei, personae,
 iuncta, significat *ad*, ita vt idem sit quod *παρὰ*, *iuxta*,
prope, nostrum *an*, *am*, exemplis hanc in rem supra
 iam propositis, addimus haec. Eurip. Alc. 253. ἔχων
 χερ' ἐπὶ κοντῶ· ib. 361. οὐθ' οὐ πὶ κόπη· 439. ὅτ'
 ἐπὶ κόπῃ Πηδαλίῳ τε· vt significet *apud* et locum no-
 tet, Eurip. Iphig. in Aul. 656. μὲν ὧ πάτερ κατ' οἶκον
 ἐπὶ τέκνοις σέθεν. Eurip. Alc. 117. Θεῶν δ' ἐπ' ἐσχά-
 ραις. 130. πάντων δὲ Θεῶν ἐπὶ βωμοῖς. Coluth. R.
 Hel. 102. Ποιμαίνων θ' ἐκάτερθεν ἐπὶ προχοῇσιν Ἀναύ-
 ρα. Vt *finem*, *causam*, *consilium* indicet, et exprimi quo-
 que possit *ad*, *propter*, vel per coniunctionem vt vid.
 infra s. *propter*. Sic Xen. Exp. Cyr. 2, 4. 5. ἐπὶ
 πολέμῳ *ad bellum inferendum*. Isocrat. Paneg. c. 50.
 ἐπὶ τὴν τῶν βαρβάρων τιμωρίαν πορευομένης. Zosim.
 2, 28. παρεδίδε τοῖς δορυφόροις ἐπὶ θανάτῳ vt occi-
 derent eum. Demosth. p. 1481, 4. T. 2. ἐπ' εὐνοίᾳ
ad declarandam beniuolentiam. Id. p. 293, 1. T. 1. ἐπὶ
 σωτηρίᾳ πάντα πράττειν quo nauis seruetur. Thuc.
 1, 126. κατέλαβε τὴν ἀκρόπολιν ὡς ἐπὶ τυραννίδι vt
tyrannidem sibi pararet. Xen. Venat. 6, 5. ἐπὶ θήρῃ
 ἐξιέναι *venatum exire* vbi vid. Zeunius, add. Fischeri In-
 dex Graecit. Palaeph. et Theophr. s. ἐπὶ. His in for-
 mulis librarii saepe datiuum in accusatiuum, et contra,
 mutarunt, sed quoniam scriptores Graeci, cum utroque
 casu particulam ἐπὶ coniungere solent, videndum est
 vbique, vter casus in pluribus et melioribus codd. re-
 periat. *Kuin.*

penes] Xen. Apomn. 2, 6. 36. τί οὖν, ἔφη ὁ Κριτέβελος, ἐμοὶ τῆτο λέγεις, ὥσπερ οὐκ ἐπὶ σοὶ ὄν, ὁ, τι ἂν βέλη, περὶ ἐμῆ λέγειν. Et sic saepe occurrit apud Epictetum ut c. 1. vbi simplicius ἐφ' ἡμῖν exponitur ὡν κύριοι ἐσμέν. Plutarch. p. 146. T. 8. τῆτ' ἐπὶ σοί. Pind. Pythh. 8, 107. ἐκ ἐπ' ἀνδράσι κεῖται. Xen. Cyr. 1, 4. 12. τὸ ἐπὶ σοὶ quod tuum est, quod tu potes et debes facere, cod. Guelf. ἐπὶ σε. non male, sed consuetudo loquendi Xenophontis, et auctoritas reliquorum librorum retinere nos alteram lectionem iubent. Id. ib. 1, 3. 12. ἐπὶ σοὶ ἔσαι poteris me adire. Conf Marklandus ad Lyfiam p. 566. Huc refer item locum Aeschinis dial. 2, 13. ὅσον ἂν ἐπ' ἐμοὶ ἢ quantum in me, in mea potestate erit, pro quo ib. est καὶ ὅσον ἂν δύναμαι. Eodem modo etiam cum quarto casu vsurpatur vid. Obsf. Misc. Vol. 3. p. 304. Fischer.

Eurip. Alc. 455. f. εἶθ' ἐπ' ἐμοὶ μὲν εἶη Δυναίμην δέ σε πέμψαι. Demosth. p. 90, 16. T. 1. οὐς ἐφ' ὑμῖν ἐστὶ κολάζειν. Formula autem ἐπὶ τινι εἶναι, adhibetur de iis, quae quis potest facere, quae sunt in alicuius potestate, ex arbitrio alicuius pendent, et ἐπὶ hoc sensu idem est quod ἐν. Isocrat. Euag. c. 15. extr. ἐστὶ ἐπὶ σοὶ in te situm est. Xen. Exp. Cyr. 1, 1. 14. ὅπως μήποτε ἐτι ἔσαι ἐπὶ τῷ ἀδελφῷ, ἀλλ' — βασιλεύσει ἀντ' ἐκείνῃ. Theocrit. Id. 15, 73. ἐκ ἐπ' ἐμὴν μὲν, ὅμως δὲ φυλάξομαι, non penes me est. Plutarch. p. 309. T. 2. ὅσον ἐφ' ἑαυτῷ. Similis formula est γενέσθαι ἐπὶ τινι, alicuius in potestate esse. ut Xen. Exp. Cyr. 3, 1. 13. 17. γίγνεσθαι ἐπὶ βασιλεῖ in regis potestate esse. Aeschin. dial. 3, 11. ἐπὶ τῇ τύχῃ γενόμενος πᾶς totus in fortunae potestate. Sed ποιεῖν ἐπὶ τινι est, arbitrio alicuius permittere Demosth. p. 300, 10. T. 1. ἐφ' ὑμῖν ποιήσαντες quum in vestram potestatem dedissent. Id. p. 1341, 10. T. 2. μήτε τὲς νόμους, μήθ' ὑμᾶς αὐτὰς ἐπὶ τοῖς λέγεσι ποιεῖν, ἀλλ' ἐκείνους ἐφ' ὑμῖν. Kuin.

in]

in] Hom. Od. α, 196. ἔ γάρ πω τέθνηκεν ἐπὶ
 χθονὶ δῖος Ὀδυσσεύς. Hesiod. Ἔργ. 90. ζώεσκον ἐπὶ
 χθονί. Xen. Cyr. 7, 2. 3. μένειν ἐπὶ τοῖς ὄπλοις,
unter den Waffen bleiben. Justin. M. Apol. 1, 15 ἐπὶ
 τέτοις παυσάμενος, *vt vernaculum bey.* Xen. Cyr. 1,
 3. 11. ἐπὶ τῷ δείπνῳ *bey, über Tische,* *vt Sueton.*
 Caes. 87. dixit, *super coenam.* Praefertim quando de
 tempore sermo est. Hesiod. Ἔργ. 43. Ῥηιδίως γάρ κεν
 καὶ ἐπ' ἡματι ἐργάσοιο. Isocrat. p. 68, καὶ βέλονται
 ἂν καὶ τὲς πρὸ αὐτῶν ἀρχοντας καὶ τὲς ἐφ' ἑαυτοῖς,
 ὡς κάκιστα διοικῆσαι τὴν πόλιν. *nam ita in edit. Me-*
diol. legitur, pro vulgato ἐφ' ἑαυτῶν. Sic Xen. Apomn.
 1, 5. 2. ἐπὶ τελευτῇ τῆ βίᾳ γινόμενοι. Zosim. 3,
 8. 1. ἐπ' ἐμοὶ *mea aetate.* Hesiod. Ἔργ. 102. ἐφ' ἡμέ-
 ρη — ἐπὶ νυκτί. *Fischer.*

In, bey, Moschus Idyl. 3, 31. — σῶ δ' ἐπ' ὀλέ-
 θρω, Δένδρεα καρπὸν ἔριψε, τὰ δ' ἀνθεὰ πάντ' ἐμα-
 ράνθη. *In,* ita *vt locus indicetur,* Theocrit. Id. 13,
 53. Νύμφα μὲν σφετέροις ἐπὶ γένασι κῆρον ἔχοισα.
 Herodo. 5, 12. ἄγγος ἐπὶ τῇ κεφαλῇ ἔχουσαν. *In,*
erga, Theocr. Idyl. 13, 49. ἔρωσ ἀπαλάς Φρένας ἀμ-
 φεκάλυψεν Ἀργείῳ ἐπὶ παιδί. Anton. Lib. c. 34. δεινὸς
 αὐτὸν ἔρωσ ἐξέμηνεν ἐπὶ τῷ πατρὶ. *vid. Abreschius*
Animaduu. ad Aeschyl. T. 1. p. 69. In, contra, aduer-
sus, in alicuius damnum et incommodum, Herodo. 6, 74.
 συνισαὶ τὲς Ἀρκαδάς ἐπὶ τῇ Σπάρτῃ. Theocrit. Id.
 6, 13. Φράζεο μὴ τὰς παῖδος ἐπὶ κνάμαισιν ὀρέσῃ Ἐξ
 ἀλὸς ἐρχομένας. Ael. H. V. 4, 5. ἐπὶ τοῖς Μολιονί-
 δαις συστρατεύσασιν. *Alias dicitur στρατεύειν ἐπὶ τινά,*
sed vel loci allati, et ii quos collegerunt Valckenarius
ad Eurip. Phoenn. p. 292. Abreschius Animaduu. ad
Aeschyl. p. 646. fs. T. 1. satis luculenter docent, ἐπι
cum datiuo hac in formula significare quoque contra,
aduersus, et respondere praepositioni κατά. Eustath.
 p. 1868, 29. ἐν πολλοῖς ἢ ἐπὶ πρόθεσις τῇ κατὰ ἰσο-
 δυναμεῖ. *vid. Krebsius ad decr. RR. p. 26. f.: vnde non*
debebat

debebat formula *στρατεύειν ἐπὶ τινι* suspecta esse viro docto in Obsf. Misc. Vol. 3. p. 91. Iungitur vero etiam *ἐπὶ, in*, datiuo, quum de rebus laetis, commodo quodam sermo est, vt Polyb. E. L. 67. *ἐπ' ἀγαθῶ εἰπεῖν, in bonam partem, cum laude*; huc pertinent etiam formulae *ἐπ' ἀγαθῆ* vel *αἰσίου τύχη* de quibus vid. Vigerus de Idiotism. p. 601. *Kuin.*

post] De tempore, loco, ordine. Arrian. exp. Alex. 1, 9. *ἐπὶ τέτοις ἔγνωσαν post haec decreuerunt.* Xen. Cyr. 2, 3. 4. *ἀνέστη ἐπ' αὐτῶ post eum.* vid. Perizonius ad Aelian. H. V. 12, 1. et Albertius ad Act. 11, 19. Sic Seleucus Nicator ab Appiano p. 207. dicitur *βασιλεὺς τῶν ἐπὶ Ἀλεξάνδρῳ μέγιστος* sed ab Arriano p. 496. *μέγιστος τῶν μετὰ Ἀλέξανδρον βασιλεὺς.* Xen. Cyr. 6, 1. 6. *ἐπὶ τέτῳ post hunc.* add. 6, 3. 11. *Fischer.* Add. Xen. Hist. Gr. 4, 4. 9. *ἡμέρα ἐπὶ τῇ νυκτὶ ταύτῃ* Arrian. Exp. Al. 1, 10. *ἐπὶ τῇ Φιλίππε τελευτῇ.* Eurip. Phoen. 1231. *ἐκ ἂν γε λέξαιμ' ἐπ' ἀγαθοῖσι σοῖς κακά.* Theocr. Id. 6, 20. *τῶ δ' ἐπι Δαμοίτας ἀνεβάλλετο καλὸν αἰεῖν.* Joseph. Ant. 5, 1. 26. *εὖ ποιήσετε σωφρονήσαντες καὶ ἐπὶ νεαροῖς μετατιθέμενοι ἀμαρτήμασι.* *Kuin.*

propter] Xen. Apomn. 3, 14. 2. *ἔχοιμεν ἂν ἔφη, ὧ ἄνδρες, εἰπεῖν ἐπὶ ποίῳ ποτε ἔργῳ ἄνθρωπος ὀψοφάγος καλεῖται.* Plato Menon. c. 1. *εὐδόκιμοι ἐπὶ τῇ ἵππικῇ — πλέτῳ σοφία.* Isocr. p. 134. *ἐδὲ ἐπὶ δολείᾳ τῇ τῶν Ἑλλήνων τὸν βάρβαρον θεραπεύοντες.* Pausan. 5. 22. p. 435. *οὗτοι μάλιστα ἐπὶ σοφία δόξαν ἐν ἑκατέρῳ τῶ στρατεύματι εἰλήφουσιν.* Dio. 35. p. 277. de Cicerone: *ὡς καὶ τὸν υἱὸν Ἀθήναζε ἐπὶ παιδείᾳ προπέμψων ad cultum ingenii capiendum.* Ἐφ' ᾧ *qua de causa* Matth. 26, 50. vbi in Cod. Alex. est *ἐφ' ὃ.* Matthaeius ita edidit. Vtroque modo loquuntur Graeci. Xen. Cyr. 1, 2. 6. *ἐπὶ τέτῳ huius rei causa*, sic legitur in omnibus Codd. et libris editis, sed Stob. habet *ἐπὶ τέτῳ.* Ibid. 2, 3. 5. *ἐπὶ αὐτῶ τέτῳ propter hunc ipsum.*

ipsum. Ib. 5, 2. 3. οἱ ἐπὶ τέτῳ ταχθέντες · sed 1, 4. 24. οἱ ἐπὶ τέτῳ τ. Herodo. 7, 133. ἐπ' αὐτὸ τέτῳ. vid. Raphelius ad Matth. 5, 33. et ad Matth. 26, 50. atque Elsnerus ad h. l. Reitzius ad Lucian. p. 257. T. 2. et Hutchinsonus ad Xen. Cyr. 8, p. 636. f.: τῶν δὲ δὴ τὲς φίλους ἐξαπατώντων ἐπὶ βλάβῃ — πότερος ἀδικότερός ἐστιν, ὁ ἐκῶν, ἢ ὁ ἄκων; Xen. Apomn. 4, 2. 19. ἐκ ἂν πολλῆ ἀμαθία εἴη καὶ κακοδαιμονία, τοῖς ἐπ' ἀφελεία πεπονημένοις ἐπὶ βλάβῃ χρῆσθαι. Ib. 2, 3. 18. ἐπ' εὐσεβείᾳ καὶ Φιλανθρωπία διαβόητος. Charit. 2, 5.: ἐπὶ χρήμασι. Herodo. 5, 25. ἐπ' ὁμολογίῃ. Id. 8, 141.: Xen. Cyr. 6, 2. 6. ἐπὶ κατασκοπῇ *exploratum.* Cod. Guelf. et Altorf. ἐπὶ κατασκοπήν. Ib. 6, 3. 7. ἐπὶ ἡμετέρῳ ἀγαθῷ *nostri commodi causa*, vt 5, 5. 11. ἐπὶ τῷ ἀγαθῷ τῷ σῷ. Huc pertinere item videntur formulae loquendi hae: χαίρειν ἐπὶ τινι Ies. 39, 2. γελαῖν ἐπὶ τινι Xen. Apomn. 4, 2. 5. Homer. Il. β', 270. et ap. Xen. Sympos. 3, 10. est etiam γελαῖν ἐπὶ τινι vbi vid. Bachius. At Xen. Cyr. 1, 4. 4. ἐφ' ἑαυτῷ μάλιστα ἐγέλα vbi Cod. Guelf. et Brem. ἐφ' ἑαυτῷ. vid. Abreschius in Aeschyl. T. 1. p. 594.: Xen. Apomn. 1, 1. 13. μέγιστον φρονεῖν ἐπὶ τινι *sich recht viel auf etwas einbilden.* add. Ael. H. V. 3, 29. vbi c. 28. quoque legitur τετυφωμένον ἐπὶ τῷ πλέτῳ. *Fischer.* Significat ergo praepositio ἐπὶ datiuo, accusatiuo [vid. infra] etiam genitiuo [Herodo. 7, 83. ἐπὶ τῆδε propterea, vbi al. διὰ τῆδε e glossmate] copulata, vnde librarii toties hos casus inter se permutarunt, *propter*, ita vt causam impulsivam et mouentem indicet. Demosth. p. 155, 4. T. 1. ἐπ' ἀνδρία δόξαν ἔχεν. Theocr. Idyl. 16, 14. f. εἰ γὰρ ἔτ' ἄνδρες ἐπ' ἔργοις — ἐσθλοῖς Αἰνεῖσθαι σπεύδοντι. Herodo. 3, 35. ἐπ' ἐδεμῆι αἰτίῃ *ob nullum crimen.* Id. 2, 162. ἐπὶ βασιλείῃ *ob regnum.* Id. 4, 154. ἐπὶ θυγατρὶ — ἔγχευε ἄλλην γυναικα. Aristoph. Ran. 1418. κατῆλθον ἐπὶ ποιητήν. Lysistr. 1101. ἐπὶ τί πάρεστε *cuiusnam rei causa adestis?* *ibid.*

ibid. v. 22. ἐφ' ὃ τι ἡμᾶς τὰς γυναῖκας ζυγαλεῖς. Interdum vero etiam ἐπὶ notat praeter, ut ἐπὶ τοῖς praeterea, Homer. Odyf. γ', 113. ἄλλα τε πόλλ' ἐπὶ τοῖς πάθομεν κακά. Arist. Plut. 1002. ἐπὶ τοῖς praeter haec, ut nos dicere solemus, über dieses, et Latini quoque super his Horat. A. P. 429. h. e. praeterea. vid. et Kypkius Obsf. Sacrr. T. 1. p. 299.: et prae, praecipue Eph. 6, 16. ἐπὶ πᾶσι. Kuin.

Praeterea haec praepositio quando cum tertio casu construitur, significat conditionem quandam, ut ἐπ' ἐλευθερίᾳ ea conditione ut liberi essent Xen. Cyr. 7, 4. 2. ἐπὶ κακῶ h. e. hac conditione, ut resisteret contrariae factioni. Isae. p. 104. T. 7. ἔδωκε — τὴν ἀδελφὴν — ἐπὶ τετραράκοντα μναῖς vid. Wesselingius ad Diod. Sic. T. 1. p. 138. et Reitzius ad Lucian. Ver. Hist. 1, 19. p. 86. T. 2. itemque Duckerus ad Thucyd. 8. p. 516. Fischer. Etenim ἐπὶ quum pignus, vid. Salmasius de modo Vurr. p. 754. pactum, conditionem, legem indicat, respondet Latinorum particulis sub et pro, nostris auf, für, um, ut Eurip. Alc. 375. ἐπὶ τοῖσδε — δεῦρ sub hac conditione ubi v. Barnesius. Id. Helen. 844. Ἐπὶ τοῖσδε τοῖς νῦν, δεξιᾶς ἐμᾶς δίγε. Demosth. p. 1250, 20. T. 2. ἐπὶ ὀκτῶ ὀβολοῖς τὴν μναὴν δανείσαντι τὸ μῆνος. Id. p. 1362. 26. T. 2. ἐπ' ἔννεα ὀβολοῖς τοκοφορεῖν. Herodo. 9, 33. ἐπ' ἄλλῳ μισθῶ. Id. 7, 194. ἐπὶ χρήμασι ἀδίκον δίκην ἐδίκασε. Soph. Antig. 332. ἐπ' ἀργύρῳ τὴν ψυχὴν προσέδωκε. Demost. p. 1185, 12. T. 2. ἐπ' ἐνεχύρῳ ἔδωκε auf ein Pfand. Theocr. Idyl. 22, 74. μαχεσσαίμεσθ' ἐπ' αἰέθλῳ Xen. Ages. 1, 4. ἐφ' οἷσπερ ἐξ ἀρχῆς τὴν βασιλείαν παρέλαβον pro ea lege, conditione. vid. Ruhnkenius ad Xen. Apomn. 2, 2. 8. p. 229.: Athen. 13, 9. p. 611. ἐπὶ τρισὶ δραχμαῖς sub usura. Hom. Il. ι', 598. ἐπὶ δῶροις sub conditione donorum. Ἐφ' ᾧ τε hac conditione, ut, interdum praemittitur ἐπὶ τῷ ut Plat. Apol. 17. ubi

vbi v. Fischerus; legitur etiam ἐφ' ᾧ omisso τε, sequente optatiuo, vel subiunctiuo vid. Vigerus de Idiotismis. p. 599.: indicatiuo, Thuc. 1, 103. ἐφ' ᾧ τε ἐξίασιν ἐκ Πελοποννήσου, ea conditione ut excederent. Id. 4, 30. ἐφ' ᾧ Φυλακῆ — τηρήσονται item infinitiuo, quia idem est quod ὥστε, multae autem particulae sequuntur constructionem earum, quarum partes agunt, Polyb. 5, 76. ἐπὶ τέτοις ἐφ' ᾧ — δεῖναι. *Kuin.*

In honorem, vt ἐπὶ τοῖς δημοσίου θάπτομένους in honorem publice elatorum. Isocrat. p. 128.: ἀγῶνα μονομαχίας ἐπὶ τῷ πατρὶ ἐποίησε in honorem patris. Dio 37. p. 53.: cum accusatiuo Ael. H. V. 4, 5. ἀγῶνα ἔθεσαν ἐπ' αὐτόν. Sueton. Octau. 98. certamen honori tuo institutum. vid. Abreschius ad Aeschyl. T. 1. p. 595. et Albertius ad Hesych. p. 1332. T. 1. Fischer. add. Eurip. Alc. 1155. χοροὺς ἐπ' ἐσθλαῖς συμφοραῖσιν ἰσάνας. Ael. H. V. 9, 4. ἄσμα ἐπὶ τῷ πένθει carmen in honorem s. memoriam calamitatis. *Kuin.* *De*, vt βιοτεύειν ἐπὶ οἴνῳ Max. Tyr. 24, 6. vbi vid. Marklandus p. 701. Sic Matth. 4, 4. οὐκ ἐπ' ἄρτω μόνῳ ζήσεται. vid. Rhoer. Fer. Dauentr. p. 86. et Berglerus ad Alciphr. p. 294. Fischer. *de*, cum verbis dicendi, sequente datiuo v. Abreschius Animadu. ad Aeschyl. T. 1. p. 148. f.: ponitur etiam ἐπὶ δὲ — ἐπὶ δὲ simpliciter, ita, vt datiuus praecedentis nominis subintelligi debeat, vt Arrian. Exp. Al. p. 39. f. *Kuin.*

super] in, Hesiod. Ἔργ. 11. ἐκ ἄρα μῆνον ἔην ἐρίδων γένος, ἀλλ' ἐπὶ γαῖαν Εἰσὶ δ' ὕω. h. e. κατὰ γῆν, interprete Moschopulo. Aristoph. Plut. 69. ἀναθεῖς γὰρ ἐπὶ κρημνόν τιν' αὐτόν vbi scholiast. notat, accusat. esse loco genitiui. Matth. 18, 12. ἐπὶ τὰ ὄρη. Esr. 3, 2. τῶ ἀνεπέγκαι ἐπ' αὐτὸ ὀλοκαυτώσεις. Ita ἰκέται ἐπὶ τὸν βωμὸν ἐκαθέζοντο. Lyfias p. 69. T. 1. vbi Codd. Johan. Coisl. et August. habent ἐπὶ τῶν βωμῶν. male, vt recte monet ad eum locum Taylorus. Eadem permutatio ab eodem viro docto obseruata est

Orat.

Orat. 6. p. 129. edit. mai. vbi pro ἔθυσεν ἐπὶ τὸν βωμὸν in Cod. Coiflin. legitur ἐπὶ τῶν βωμῶν, non minus male. Sic apud Aeschin. dial. 1, 4. pro ἐπὶ τὸν ἵππον volunt nonnulli rescribi ἐπὶ τῶν ἵππων vbi v. nos. Xen. Cyrop. 3, 1. 2. ἐπὶ λόφον τινα καταφεύγει. Id. 6, 2. 4. ἐπὶ τὰς καμήλας τεταγμένοι ἦσαν. Fischer. Matth. 21, 5. ἐπιβεβηκὼς ἐπὶ ὄνον. Joh. 12, 15. καθήμενος ἐπὶ πῶλον. Lucian. p. 720. T. 2. ἐφ' ἵππον ἀναβάντα. sed p. 721. ἐπὶ — ἵππων βεβηκότες. Matth. 19, 28. ἐπὶ θρόνους, sed paulo ante ἐπὶ θρόνον. Hesiod. Theog. 971. ὅς εἰς ἐπὶ γῆν τε, καὶ εὐρέα νῶτα θαλάσσης. Herodo. 2, 55. ἰζομένην ἐπὶ Φυγόν infidentem fago. Id. 7, 40. ἐπὶ — θρόνον ἀναβαίνει. Kuin.

ad] Hom. Il. α', 350. θῖν' ἐφ' αἰλὸς πολιῆς. Il. β', 381. νῦν δ' ἔρχεσθ' ἐπὶ δεῖπνον. Il. ε', 706, αὐτὸς δ' αὖτ' ἐπὶ Πάτροκλον ἦρωα βεβήκει. nam ita legitur Clarkio auctore in Cod. Harleiano, pro vulgato ἐπὶ Πατρόκλω ἦρωι. non male. Etenim syllaba vltima in Πάτροκλον longa esse potest in caesura, ob sequentem adspiratam. Xen. Apoinn. 1, 3. 5 ἐπὶ τέτω — ἦει. Id. Cyr. 2, 3. 10. ἐπὶ τὸ δεῖπνον. Cod. Guelf. et Altorf. ἐπὶ τῷ δεῖπνω. Joseph. Ant. 7, 14. 6. Hav. conuiuas vocat τὲς παρόντας ἐπὶ τὸ δεῖπνον. Xen. Cyr. 5, 5. 4. ἐφ' ἕσον ἀνθρώπων μνήμη ἐφικνέεται, quoad, quousque hominum memoria pertinet. Id. 3, 2. 1. ἀπῆλθον ἐπὶ τὸ στρατόπεδον redibant ad exercitum s. in castra. Hesiod. Erg. 20. ἢ τε καὶ ἀπάλαμνόν περ ὁμως ἐπὶ ἔργον ἐγείρει. Aristoph. Plut. 1008. 1. ἐπὶ τὴν θύραν ἐβάδιζεν αἰεὶ τὴν ἐμήν. Χρ. ἐπὶ ἐκφορᾶν. [Lyfi. 12. p. 438. T. 1. ἐπ' ἐκφορᾶν ἐλθεῖν.] vbi tamen in Cod. Doruilliano est ἐπ' ἐκφορᾶ. vid. Hemsterhusius ad h. l.: Dionys. Halic. 4, 85. ἀπήγαγον ἐπ' οἶκον τὰς δυνάμεις. Cod. Vatic. ibi habet ἐπ' οἶκος Hudsono monente [Herodo. 2, 121. 4. ἀπελαύνειν ἐπ' οἶκος domum versus agitare. Id. 2, 121. 2. ἀπιέναι

ἐπ' οἴκῃ *domum abire* K.] Theophr. charr. 14. ἐπὶ
 θάκῃ ἀνιστάμενος vbi corrigunt ἐπὶ θάκον et ἐπὶ θά-
 κῃς. Per apud verti debet in loco Homer. Odyf. α,
 298. hoc: οἶον κλέος ἔλλαβε δῖος Ὀρέτης πάντας ἐπ'
 ἀνδρωπῆς. Fischer. Notat quoque usque ad, Herodo.
 3, 35. ἐπὶ κεφαλὴν κατώρυξε bis an den Kopf. Id.
 3, 113. ἐπὶ πῆχυν πλάτος. Penes, τὸ ἐπὶ σε, quan-
 tum in te est Eurip. Hec. 514. locum indicat, vel ter-
 minum ad quem, id. qd. πρὸς. Diog. Laërt. 2, 69.
 διατὶ οἱ φιλόσοφοι ἐπὶ τὰς τῶν πλεσίων θύρας ἔρ-
 χονται. add. Eurip. Phoen. 1584. Polyb. 1, 41. Apud,
 ad, Theocrit. Id. 6, 3. ἐπὶ κρᾶναν ad fontem. add.
 Arrian. Exp. Al. 6, 3. v. Albertius ad Joh. 4, 6. In,
 de loco, Thucyd. 8, 95. ἐκ τῶν ἐπ' ἔσχατα τῆ ἀσείας
 οἰκιῶν, in vltima parte vrbis sitis. Omnino praepositio
 ἐπὶ sequente accusatiuo eadem fere significationes ob-
 tinet, quas habet datiuo, vel genitiuo iuncta, et a li-
 brariis hos casus saepius inter se permutatos esse, iam
 supra copiosius demonstratum est. *Kuin.*

versus] Hom. Il. α, 350. ὀρέων ἐπὶ οἴνοπα πόντον.
 Xen. Apomn. 3, 5. 13. θαυμάζω γε, ἔφη, ὃ Σακερά-
 τῆς, ἢ πόλις ὅπως ποτ' ἐπὶ τὸ χεῖρον ἔκλινεν. *Ad-*
versus, Herodi. 1, 13. 15. Κλέανδρος ἐπὶ σε τὸν τε
 δῆμον καὶ τὸ στρατιωτικὸν ὥπλισεν. Fischer. Eustath.
 p. 146. 10. μάχιμος ἢ λέξις τῆ ἐπανίστασθαι — τῆς
 ἐπὶ προθέσεως τὸ κατὰ δηλέσης, ὡς καὶ ἐν τῷ Ἡκεί
 ἐφ' ἡμᾶς παρ' Εὐριπίδῃ, καὶ ἐπτά ἐπὶ Θήβας παρ'
 Αἰσχύλῳ, ἠγεν κατὰ Θηβῶν. Eurip. Phoen. 79. ἐπ'
 αὐτὰ δ' ἔλθῶν ἐπτάπυλα τείχη τάδε. vbi v. Val-
 ckenar. 445. ἐπὶ γὰρ τὴν ἐμὴν στρατεύομαι πόλιν. Ly-
 fias 2, p. 66. T. 1. τῶν ἐπτά ἐπὶ Θήβας add. Ari-
 stoph. Rann. 1053. οἱ ἐπτ' ἐπὶ Θήβας. Xen. Exp. Cyr.
 1, 2. 4. μείζονα ἠγησάμενος εἶναι ἢ ὡς ἐπὶ Πεισίδας
 τὴν παρασκευὴν. *Kuin.*

propter] Xen. Apomn. 2, 3. 10. ἐδὲ καινὸν δεῖ ἐπ'
 αὐτὸν, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ, μηχανᾶσθαι. Sic Matth. 3, 7.
 ἐπὶ

ἐπὶ τὸ βάπτισμα. Et sic saepe Xenophontem loqui v. c. Oecon. 2, 15. praeter Raphelium, obseruat praeclare Hutchinsonus ad Cyr. 1. p. 9. *Fischer*. Aristoph. Nubb. 255. ἐπὶ τί quare, quorsum. Ita vt *finem, consilium* significet Xen. Oecon. 1. c. ἐπὶ πῦρ ἐλθόντος σὺ ignis petendi causa. Thucyd. 6, 74. extr. ἐπὶ τὰ χρήματα καὶ ἵππους. Xen. Cyr. 1, 6. 12. Schneid. πρὸς σε ἦλθον ἐπ' ἀργύριον vt pecuniam peterem. Herodo. 3, 14. ἐπ' ὕδαρ. Id. 1, 37. ἰέναι ἐπὶ τὴν Θήραν. vid. Valcken. ad Herodo. 7, 193. et Fischeri index Graecit. Palaeph. f. v. ἐπὶ qui ibidem obseruat, nonnunquam huius praepositionis potestatis declarandae causa addi futura participiorum, vt Eurip. Phoen. 156. ὅς γ' ἐπ' ἐμὴν πόλιν ἔβα πέρσων. Herodo. 9, 51. ἐπὶ σιτία οἰχομένους. sed c. 50. ἐπιτιτευμένοι. Plato Crit. 14. ἐπὶ Θεωρίαν — ἐκ τῆς πόλεως ἐξήλθες vbi vid. Fischerus. Demosth. p. 1225, 14. Τ. 2. ἐπὶ τὰς τόκους ἦκον ad exigendas vsuras. Caeterum in Editt. Lipsi. primis et Batauis, notata significatione *post*, haec adduntur: *praeter, vt ἐπὶ τῷ σίτῳ ἐδὲν ἄλλο ἔχειν Xenoph. praeter victum nihil aliud habere, Propter, vt ταῦτα — haec etc.* Sed significatio *versus*, scriptoris loco non confirmata est. Pro *contra aduersarios*, habent *contra antagonistas*. *Quin.*

Neque vero praetereundum hoc loco est, particulam ἐπὶ, cum quarto casu constructam, verti nonnunquam latine debere 1) per *de*, vt, πῶς γέγραπται ἐπὶ τὸν υἱὸν τῆ ἀνθρώπου Marc. 9, 12.: ἐφ' ὃν γὰρ λέγεται ταῦτα Hebr. 7, 13. respondet ibi Hebraeorum particulae הַ Xen. Cyr. 8, 2. 2. ἐπὶ τὴν αὐτῆ [Junt. Ald. Cod. Guelf. αὐτῆ] τράπεζαν συνέταξεν *de sua mensa constituit*. 2) *ad, in*, vt, καὶ μὴ τὸ σὸν μὲν ὄμμα δύνασθαι ἐπὶ πολλὰ σταδία ἐξικνεῖσθαι *ad, in multa stadia*, Xen. Apomn. 1, 4. 17.: οὗ τὸ μὲν μῆκος ἐπὶ τεσσαράκοντα δῆκει σταδίας *ad quadraginta stadia*.

Ael. H. V. 3, 1.: conf. Pe. Horreus Obsf. Herodo. c. 41. p. 330. f. 3) *sub, paulo ante*, de tempore. Sic ἐπὶ τὴν ἑω ἐπιπεσὼν τῷ στρατοπέδῳ *sub auroram*, Arrian. Exp. Al. 3, 18.: Ita ἐπὶ τὸ πρῶτ' Marc. 15, 1. vid. Albertius ad Act. 3, 1. et Perizonius ad Aelian. H. V. 14, 6.: *ad vesperam, gegen Abend*. Cic. Catil. 2, 4. *Fischer*. Indicat vero etiam continuationem temporis, eiusdemque durationem, *per*, Herodi. 4, 2. 5. καθέζονται ἐπὶ πλεῖστον τῆς ἡμέρας. Thucyd. 2, 35. εἰδὴν τὴν γῆν ἐπὶ δύο ἡμέρας. Ael. H. V. ἐπὶ πλεῖστον τῆς ἡμέρας. Polyb. 4, 63. ἐπὶ δύο ἡμέρας *per biduum*. vid. et Vigerus p. 608. Ponitur quoque distributivè Theocr. Idyl. 11, 69. ἄμαρ ἐπ' ἄμαρ Herodo. 2, 168. ἐπ' ἡμέρη ἑκάστη. Id. c. 149. ἐπ' ἡμέραν ἑκάστην. Notat quoque *ad, circiter*, numeralibus additum Herodo. 4, 198. ἐπ' ἑκατοσά — ἐπὶ τριηκόσια. *Kuin*. 4) *in honorem* vt Plutarch. p. 363. T. 4. et Aelian. H. V. 4, 5. τὸν ἀγῶνα ἔθεσαν ἐπ' αὐτόν. ludos instituerunt *in eius honorem*. Sed lectio ista viro docto in Obsf. Misc. Vol. 3. p. 90. suspecta videtur, propterea quod Plutarchus, Apollodorus, Pausanias, et ipse Aelianus paulo post et 2, 41. atque alii scriptores Graeci, semper tum tertium casum coniunxerint cum praepositione ἐπὶ, ideoque etiam apud Aelianum l. c. legendum censet esse ἐπ' αὐτῶ, cuius generis exempla aliquot nosmet ipsi paulo ante protulimus. Verum quia casus in his saepissime commutantur, de qua permutatione satis multa opinor, haecenus dicta sunt; nolim ego quidem sententiae docti illius viri subscribere, imprimis, cum nullam ibi lectionis varietatem diligentissimi interpretes ex vlllo Codice enotarint. Conf. etiam Abreschius Lect. Arist. p. 98. et Animaduu. ad Aeschyl. T. 1. p. 595. *Fischer*.

periphrasi] Ὁ ἐπὶ τῶν σιτοποιῶν et ὁ ἐπὶ τῶν μαγείρων Joseph. Ant. 1, 3. p. 38. Bas.: add. Plutarch. p. 283. T. 4.: οἱ ἐπὶ τῶν πυλῶν Polyen. 2, 35.: quos

quos ante nominauerat Φύλακας. Plut. p. 917. extr. T. 1. οἱ ἐπὶ οἰωνοῖς ἱερεῖς *augures*. Joseph. 12, 2. 1. Hav. ὁ ἐπὶ βιβλιοθηκῶν. Lucian. Toxar. c. 29. p. 538. T. 2. ὁ ἐπὶ τῶν δεσμῶν. Plutarch. p. 7. T. 3. ὁ ἐπὶ τῷ οἴνῳ *proillator* [h. e. ὁ οἰνοχόος Joseph. Ant. 2, 5. 1. Hav.] Xen. Cyr. 2, 4. 17. οἱ ἐπὶ ταῖς ἄρκυσι h. e. ἄρκυωροί. Act. 12, 20. ὁ ἐπὶ τῷ κοιτῶνος τῷ βασιλέως h. e. κοιτωνίτης. Gruter. Inscriptt. p. 313, 10. et 314, 1. ὁ ἐπὶ Βαλανείων. Fabrettus Inscriptt. p. 198. ὁ ἐπὶ τῶν ἐν Ῥώμῃ βιβλιοθηκῶν Ῥωμαϊκῶν τε καὶ Ἑλληνικῶν καὶ ἐπὶ τῆς παιδείας Ἀδριανῶ. Lucian. p. 52. T. 2. ὁ ἐπὶ τῶν δεσμῶν qui p. 53. ὁ δεσμοΦύλαξ. Arrian. Epict. p. 165. Cant. ὁ ἐπὶ τῆς φυλακῆς. Xen. Cyr. 8, 8. 11. οἱ ἐπὶ τοῖς ἄρμασι. Id. ib. 6, 3. 11. οἱ ἐπὶ ταῖς μηχαναῖς. Zosim. 3, 18. 5. οἱ ἐπὶ τῆς ἀκροπόλεως. Aristaen. p. 51. οἱ ἐπὶ τῷ δεσμοτηρίῳ. Polyb. 4, 87. init. τὸν ἐπὶ τῆς θεραπείας τεταγμένον. Demosth. p. 265, 8. T. 1. ὁ ἐπὶ τῶν ὄπλων sed ibid. v. 18. ὁ ἐπὶ τῶν ὀπλιτῶν — ὁ ἐπὶ τῶν ἵππέων. Conf. Reitzius ad Lucian. Toxar. c. 29. p. 538. T. 2. Fischer. add. Joseph. Ant. 7, 14. 4. Hav. ὁ ἐπὶ τῶν σωματοφυλάκων *cohortis regis*, vel *satellitum praefectus*. Xen. Exp. Cyr. 1. 9. 12. οἱ ἐφ' ἡμῶν *aequales*. Thuc. 1, 59. ἐς τὰ ἐπὶ Θράκης in *Thraciam*. Interdum etiam ἐπὶ vt praepositio *eis* redundat, v. c. Act. 11, 10. ἐπὶ τρεῖς. vid. Kypkius ad Act. 10, 16. p. 48. T. 2. Kuin.

ad p. 253. *adverbialiter*] Ἐπ' ἀληθείας *vere* Demosth. de cor. c. 7. [vbi praecessit *δικαίως*] Jes. 37, 18. Marc. 12, 14. 32. Sed Aeschyl. Supplic. 636. ἐπ' ἀληθείας. add. Theocr. Id. 7, 44. ἐπ' ἐλπίδι *secure, tuto*, Act. 2, 16.: ἐπεξῆς *deinceps*, nach der Reihe Herod. 2, 77. 5, 18. ἐφ' ἐξῆς *deinceps* Xen. Cyrop. 4, 6. 2.: ἐπὶ πόδα *pedetentim* Id. ib. 7, 1. 17.: ἐπ' ὀνόματος *nominatim* Polyb. 5, 33. init.: ἐπ' ἀκριβείας *die-*

ξιέναι Lucian. p. 781. T. 2.: ἐπ' ἡμαρ Eurip. Phoenn.
 404. sed Hesiod. Ἔργ. 176. ἡμαρ. Homer. Il. β', 299.
 ἐπὶ χρόνον *aliquamdiu*, Luc. 18, 4. Vulg. *per mul-*
tum tempus. ἐπὶ πολὺ *longe* Xen. Cyr. 5, 4. 20.: ὡς
 ἐπὶ τὸ πολὺ Hippocr. aphorr. 2, 53. *generatim*. ὡς
 ἐπὶ πολὺ Isocr. p. 202. T. 1. vbi opp. καθ' ἑκάστων.
 Xen. Cyr. 3, 3. 18. ἐπίσης *aeque ac*. ἐπὶ βραχὺ Po-
 lyb. 1, 13. ἐπὶ πλείστον *quam maxime* Xen. Cyrop. 6,
 2. 11. Thuc. 2, 35.: ἐφ' ὅσον χρόνον *quamdiu*, sed ἐφ'
 ὅσον *quoad* Thucyd. 1, 4.: ἐπίπαν *omnino* Thucyd. 2,
 51. schol. ibi καθ' ἑλθ. Theocr Idyl. 22, 212. ἐπ'
 ἔλαφρῶ *leuiter*. Polyb. legatt. 111. ἐπὶ πόσον ali-
 quamdiu. Fischer. ἐπὶ πολὺ *diu* Thuc. 2, 64. *nimum,*
valde Xen. Ephes. 1, 4. 7. Loc. Exempla alia college-
 runt Reiskius in ind. Graecit. Demosth. f. v. ἐπὶ et
 Vigerus p. 596. vt et Hoogeuenius ad Viger. p. 609.
 ed. Zeun. — Saepius vero etiam praepositio ἐπὶ deest,
 et subintelligi debet, vt Aeschin. dial. 3, 10. εἰδ' ἴκετο
 γήραος εἰδόν vid. Fischerus ad 9, 5.: Xen. Exp. Cyr.
 3, 3. 11. δέλης ἀφίκοντο εἰς τὰς κώμας. Id. Oecon.
 7, 19. μὴ ἐκλιπεῖν ζώων [intell. ἐπὶ] γένη. Act. 10,
 29. τινὶ λόγῳ, *qua de causa*. Hom. Il. β', 250. τῶ
 οὐκ *quare, ne*. add. v. 254.: ib. 210. αἰγιαλῶ μεγάλα
 βρέμεται. Theocr. Idyl. 25, 186. τῶ καὶ θαυμάζε-
 σκον. add. Soph. Trachin. 162.: Herodo. 7, 157. δυνά-
 μιος ἦκεις μεγάλης. Apulei. p. 207. monumentum
 mariti contendit. *Qui.*

in compositione — contra] Itemque *post*, vt ἐπιγι-
 νόμενοι *posteri* Isocrat. p. 40. Fischer. ἐπιπίπτειν τινὶ
adoriri, inuadere aliquem Xen. Exp. Cyr. 1, 8. 2.: ἐπι-
 φέρεσθαι *irruere* Id. ib. 1, 9. 6.: ἐπιχωρεῖν *aduersus*
hostem pergere ib. 1, 2. 17.: ἐπίημι *inuado* Id. Oecon.
 4, 5.: ἐπιπλέειν *pone nauigare*, nauigando subsequi
 Polyb. 1, 50. *Super*, vt ἐπιβαίνειν ἐπὶ τὸν ἵππον *con-*
scendere equum Aeschin. dial. 1, 4. de varia constru-
 ctione huius verbi vid. Doruillius ad Charit. 2, 3. p.

304. ed. Lips. *Insuper*, ita, vt accessionem, additamentum notet, vt ἐπίκτητος κόσμος ornatus adscititius Ael. H. V. 2, 24.: ἐπίμετρον auctarium Polyb. 6, 43.: ἐπιβρίπτειν *superuenire, opprimere, überfallen* Palaeph. 53, 5.: ἐπέρχεσθαι Theocr. Idyl. 27, 56. Herodo. 3, 79. ita quoque ἐρχεσθαι ἐπί τινι dicitur is, qui dum aliquid accidit, interuenit vid. Viger. p. 605. ed. Zeun. indicat etiam *commorationem in loco* vt in ἐπίγειος Marc. Anton. 6, 23. conf. omnino Zeunius ad Viger. p. 609. f. *Kuin.*

procliuatatem] Ἐπιθανάτος et ἐπιθανάτιος 1 Cor. 4, 9. *ad bestias damnatus.* add. Dion. Hal. 1, 427. ἔθεν αὐτοῖς ἔθος βάλλειν τὰς ἐπιθανάτους.

auget] Ἐπιποθέω *valde desidero* Rom. 1, 11.: ἐπιπληθύνω *valde augeo* Gen. 7, 17. Fischer. ἐπιμελεῖσθαι, *diligenter obseruare* Xen. Exp. Cyr. 1, 8. 21.: ἐπιζητεῖν *diligenter quaerere* Dem. de cor. p. 271. Reisk. ἐπιποθεῖν *valde amare* Phil. 1, 8. de qua significatione verbi conf. Irmisch. ad Herodi. 1, 4. 11. p. 113. Et saepius ἐπι in compositis est idem quod πολλός, vid. Abreschius Dilucc. Thucydd. p. 62. f. et auctar. dilucc. Thucc. ad calcem animadu. ad Aeschyl. T. 2. p. 226. ἐπιπολάζω *frequens sum* Ael. H. V. 1, 15.: ἐπιφοιτᾶν *ventilare ad* Palaeph. 38, 1. v. Fischeri index Graecit. Palaeph. f. h. v. Frequenter tamen praepositio ἐπι in compositis vim suam plane amittit, ita, vt verba composita idem valeant quod simplicia. Exempla huius generis Fischerus margini adscripsit haec: ἐπιθύειν Arist. Plut. 1117. id. qd. θύειν v. 1118. ἐπιιοικεῖν id. qd. οἰκεῖν Xen. Cyr. 6, 2. 5. ἐπεγείρειν Aristoph. Plut. 539. id. qd. ἐγείρειν, v. 541.: ἐποτρύνειν id. qd. ὀτρύνειν Homer. Odyf. β', 422. coll. v. 423.: ἐπερωτᾶν Matth. 16, 1. sed 15, 23. ἐρωτᾶν. Ἐπιτηρεῖν Ael. H. A. 4, 27. sed Thuc. 3, 22. sic τηρεῖν. Plato Cratyl. 18. extr. ἐπονομάζειν h. e. ὀνομάζειν. Xen. Cyr. 1, 1. 4. ἐπάσχειν h. e. ἄσχειν. — Editt. Lipsf. primae et

Batauae legunt: *Notae 1. quae penes nos sita sunt;* [Lipff. primae male legunt *particulari* et omittunt verba: ἐπὶ τῶν ἰππέων *equitum magister.*] Praeterea haec tantum habent: *quandoque abundat, ut — notitia, et omiffis verbis saepe — debeant, addunt: et adverbialiter reddendum, ut ἐπ' ἀληθεία* [Batauae addunt *vere*]. Denique edd. Lipff. primae notant ἐφοπλίζομαι *armo contra aliquem.* Sed in iisdem editt. et Batauis reliqua praecepta hunc in modum leguntur: *Proclivitatem in- puit, ut ἐπικίνδυνος, periculofus, ἐπίνοςος, morbis ob- noxius. Auget simplicis fignificationem, vel minuit, et quandoque vitiat, ut ἐπισπεύδω incito. ἐπίλευκος ali- quantum albus. ἐπιερκεῖν peierare &c. Kuin.*

Caeterum teneri oportet, praepositionem ἐπὶ com- mutatam esse haud raro 1. cum ἐνὶ vt ap. Homer. Il. 9, 490. vbi Barnesius e MSS. Mori et Collegii Corp. Christi Cantabr. feliciter restituit ποταμῶ ἐπὶ δινῆεντι pro vulgato ἐνὶ δινῆεντι. [quod tamen Ernestius idonea ratione defendit, nam ἐν est etiam apud, prope vid. praeter eos, quos Ernestius laudavit, Doruillius ad Charit. p. 206. 418. et Marklandus ad Max. Tyr. 37, 1. p. 198. T. 2. K.]. 2. cum ἐπεὶ apud Dionys. Halic. 2, 9. pro ἐπὶ τὰ κρείττω λαβῶν in Cod. Vaticano est ἐπεὶ τὰ κρείττω ἔλαβον. Contra apud Aristoph. Plut. 660. pro ἐπεὶ δὲ βωμῶ πόπανα Cod. Doruillii exhibet ἐπὶ. vid. Arnaldus Animaduu. p. 53. et Bosius Obsf. Critt. p. 15. Ernesti ad Odyf. α', 423. — 3. cum ἔτι, Xen. Cyr. 7, 1. 4. pro ἐπὶ πρόσω Cod. Bodlei. et Altorf. habent ἔτι πρόσω. vid. Aeschin. dial. 2, 3. 3. et apud Theophr. charr. c. 3. in Cod. Barocciano et aliis extat συνωνέμενος ἐπὶ κρηπίδας pro ἔτι, vti Pe. Needhamus recte, opinor, legendum coniecit. Fischer. Vid. Gronov. ad Arrian. 2, 10. p. 75. et Doruillius ad Charit. p. 457. 629. f. 4. cum κατὰ, ap. Palaeph. 40, 4. vbi vid. Fischerus. Xen. Cyr. 6, 2. 10. Schneid. vbi

vbi pro ἐποικῆντας Cod. Guelf. legit κατοικῆντας. 5. cum ὑπὸ, Xen. Cyr. 6, 2. 4. pro, ὑπονοῶν Codd. Gabriel. Altorf. Philolph. legunt ἐπινοῶν, quam lectionem Fischerus probat. add. Plato Phaedon. 6, 7. vbi pro ἐπιγελάσας Cod. Tub. male ὑπογελάσας. 6. cum ἐκ, Xen. Cyr. 5, 2. 4. pro ἐπιλείπειν Cod. Guelf. habet ἐκλιπεῖν. 7. cum ἀπό, Ael. H. V. 1, 34. vbi pro ἀφ' ἑαυτῶν Cod. Lugd. habet ἐφ' ἑαυτῶν. Exempla alia huius permutationis attulit Abreschius dilucc. Thucc. T. 1. p. 608. f. add. Fischerus ad Theophr. charr. c. 14. 8. cum εἰς, Plato Phaedon. 3. pro εἰς τὴν κλίνην Cod. August. et Bas. 2. habent ἐπὶ τὴν κλίνην. 9. cum ὡς, Xen. Cyr. 3, 3. 56. Schn. pro ἐπὶ τὰς πολεμίαις in Cod. Guelf. scriptum est ὡς τὰς πολεμίαις. Recte hanc scripturam ori et auribus ingratam profitetur Fischerus, cum praecedat ὡς τάχιστα. Scite tamen etiam obseruat, intelligi inde, posteriori aetate, in vita communi vsurpatum esse pro ἐπὶ, neque adeo debere statim ὡς reponi pro ἐπὶ, vbi codd. inter se discrepent. 10. cum ἐς, Xen. Cyr. 5, 1. 16. Junt. habet ἐπιθίγοντα sed reliqui libri rectius ἐς θίγοντα, quum infinitivus κείεσθαι ab ἐς pendeat. 11. Saepe etiam librarii pro verbis compositis ex ἐπὶ, scripserunt simplicia, vt Palaeph. 7, 6. vbi Fischerus pro vulgari ἔγημε e Cod. Arund. Tol. Rau. recepit ἐπέγημε.

πρὸς] Priscian. 18. p. 741. Attici ἱκετεύω, λίσσομαι σὲ πρὸς θεῶν. — προσκαλῶ σὲ καὶ προσέφη τέτον, Vergilius in 6. extremum fato quod te alloquor hoc est. Idem in secundo: Affaturque deos et sanctum fidus adorat. Attici, τῷ βασιλεῖ δεδεμένοι προσηχθήσαν. Romani quoque, oblatis sunt vobis et ad vos. Attici προσλαμβάνω σὲ καὶ προσλαμβάνω σε. Nam πρὸς praepositio tam accusatiuo quam genitiuo coniungitur, sed in diuersa significatione; quod nos in multis facimus praepositionibus, vt in, sub, super, subter, de quibus suffi-

cienter Donatus docet. Dorice ποτὶ Theocr. Idyl. 1, 2. et προτὶ Hom. Il. γ', 313. ζ', 113. pro πρὸς. Hinc etiam composita ποθέρπει accedit, Theocr. Id. 4, 48.: ποτιδέρεται ib. 1, 36.: ποτίφορος Pind. Nemm. 7, 93.: ποττάν h. e. πρὸς τὴν Aristoph. Acharn. 732. Eustath. ad Hom. Il. ρ', p. 1106. 20. ἢ δὲ ποτὶ πρόθεσις ἐν τῷ ποτὶ ῥόον, ἢς πρωτότυπος καὶ κοινοτέρα ἢ πρὸς, δῆλον ὅτι καὶ προτὶ λέγεται. ἢ δ' αὐτὴ καὶ ἀποθλίβει τὸ τῆς ἐπεκτάσεως ἰῶτα δωρικῶς, ὡς ἐν τῷ ποταίνιον τὸ πρόσφατον, περὶ ἧ ἀλλαχῆ δηλῆται. — ἔτι δὲ καὶ μονοσυλλάβως ἐκφέρεται συμφῶνς ἐπαγομένε, ὡς ἐν τῷ, πὸτ' τῷ Διός, ἢ γεν πρὸς τῆ Διός, ὁ καὶ αὐτὸ γλώσσης δωρίδος ἐστὶ. Saepius simpliciter ponitur, ita ut sit, *praeterea, insuper*, intellecto datiuo plurali pronominis οὗτος. ut Eurip. Phoen. 613. καὶ κατακτανῶ γε πρὸς. ib. 884. καὶ πρὸς ἠτιμασμένος. Herodo. 2, 142. ἐν μυρίοισι τε ἔτεσι καὶ χιλίοισι καὶ πρὸς. sed 3, 45. πρὸς τέτοισι. Πρὸς δὲ *praeterea*. Id. 2, 12. sed 1, 41. πρὸς δὲ τέτο, vbi tamen recte Valckenarius legere mavult πρὸς δὲ, ἐς τέτο, cum nusquam alibi πρὸς δὲ τέτο apud Herodotum reperiatur. Πρὸς ἔτι, Herodo. 1, 41. 3, 74. sed 3, 65. πρὸς ἔτι τέτοισι. Haud raro etiam iuncta reperiuntur πρὸς ἐπὶ ut Arist. Plut. v. 1002. quem locum hanc in rem laudavit Abreschius dilucc. Thucydd. p. 112. πρὸς ἐπὶ τέτοις εἶπεν h. e. *praeterea*, schol. Doruillius monet, ita ἐκ παραλλήλου scriptum esse, nam etiam ἐπὶ cum datiuo est, *praeter*, ut Homer. Odyf. γ', 113. *Quiin.*

a, ab] Aeschin. dial. 3, 2. νῦν ὁ καιρὸς ἐνδείξασθαι τὴν αἰεὶ θρυλλεμένην πρὸς σὲ σοφίαν. ibid. f. 12. ἀγονται πρὸς ἐρινύων ἐπ' Ἐρεβος καὶ Χάος. Herodi. 1, 2. 5. λεχθέντα πρὸς αὐτῆ ἢ γράφοντα. Homer. Od. θ', 29. ἴμετ' πρὸς Ἡοίων. add. Xen. Oecon. 4, 2. et 6, 17. conf. Reitzius ad Lucian. bis accus. c. 12. p. 812. T. 2. Aliter sumitur in verbis Isocrat. p. 432. T. 2. his: ὁ μὲν πρὸς πατρός, ὁ δὲ πρὸς μητρός ὧν πρὸ.

πρόπαππος τῷ πατρός τῷ μὲν a patre, von dem Vater her, vt Sueton V. Aug. c. 4. scripsit a matre. Herodo. 7, 99. τὰ πρὸς πατρός, τὰ μητρόθεν. Pind. Olymp. 7, 41. πατρόθεν. v. 43. ματρόθεν. Aeschin. p. 313. T. 1. καὶ τὰς πρὸς μητρός ἀπαντας von mütterlicher Seite. Conf. Berglerus ad Alciphron. 1, 19. p. 75. γενόμενοι πρὸς σέο auf deiner Seite Herodo. 1, 124. add. 8, 22.: Thuc. 2, 86. πρὸς ἐκείνων εἶναι. add. ib. 4, 92.: πρὸς ἐκείνῃς — πρὸς ἡμῶν bey uns, auf unserer Seite Herodo. 4, 133. Fischer.

Priscian. 18. p. 743. Bas. Illi [Attici] πατρόθεν καὶ μητρόθεν βάρβαρός ἐστι, καὶ ἐκ τε πατρός, καὶ μητρός βάρβαρος nos a patre et a matre Atheniensis est. Attici πρὸς σὲ λαμβάνω τόδε ἀντὶ τῷ παρὰ σὲ. Etymol. M. p. 690, 9. Πρὸς τῷ Διὸς ἢ πρὸς πολλάκις λαμβάνεται καὶ ἀντὶ τῆς παρὰ. καὶ τὸ, πρὸς ἄλλης, τετέστιν ὑπὸ δεσποίνης. Scilicet praepositio πρὸς genitiuo personae vel rei iuncta, saepissime idem valet quod παρὰ, a, ab, vt Hom. Il. α', 160. πρὸς Τρώων vbi schol. παρὰ τῶν Τρώων a Troianis. Id. Odyf. ζ', 207. πρὸς γάρ Διὸς εἰσὶν ἀπαντες. Lucian. p. 486. T. 2. ἐπανεῖσθαι πρὸς τινος ποιητῆ ἐν ᾧσματι. Id. p. 748. T. 2. πρὸς ἀπάντων ab omnibus. Herodo. 3, 120. ἔτε γάρ τι παθῶν, πρὸς Πολυκράτεος. id. 1, 118. κατὰπερ ἤκησε αὐτὸς πρὸς τοῦ βεκόλῃς. Id. 1, 78. μαθῆσι πρὸς Τελμισσέων. Polyb. 5, 14. διατεταγμένοι πρὸς τῷ Ἀπελλῆ. Praeterea notandum est, πρὸς a, ab, non minus quam ὑπὸ cum verbis τελευτῶν, θνήσκων, et ἀποθνήσκων construi, quia qua vim passiva sunt, id est, idem significant quod ἀποκτείνεσθαι, Eurip. Alc. 718. ἔτι πρὸς ἡμῶν γ' ὄλετ'. add. id. Phoen. 606. conf. Fischerus harum Animadu. Vol. 3. P. 1. p. 441. et ad Palaeph. 11, 2. vbi legitur πρὸς τῶν Κενταύρων ἀπέθανεν a Centauris occisus est, et Valeken. ad Eurip. Hippolyt. p. 278. Legitur etiam sic, vt sit, pro aliquo, e re alicuius, in alicuius gratiam,

gratiam, commodum, vt, Demosth. p. 216. T. 1. καὶ μὲν τι ἢ πρὸς τῶν ἐχθρῶν, κατὰ τῆς πόλεως, ἐν τοῖς ὄρκοις Id. p. 1006. T. 2. καὶ οὕτω πρὸς ἐμῆ δικαίως τὴν ψῆφον ἔθεσθε. Xen. de rep. Lac. 15, 2. πρὸς τῆς πόλεως θύειν. Id. Sympos. 4, 14. πρὸς ἐκείνῃ *pro salute eius*, praecesserat ἐκείνῳ. Herodo. 8, 602. τὸ γὰρ ἐν ζεινῶ ναυμαχέειν, πρὸς ἡμέων ἐστὶ. ἐν εὐρυχωρίῃ δὲ πρὸς ἐκείνων.

Nec tantum εἶναι πρὸς τινος de rebus adhibetur quae alicui fausta sunt, sed etiam de personis, stare a partibus alicuius, facere cum aliquo. Vid. Vigerus de Idiotismis. p. 640. qui ibidem p. 641. etiam plura disputavit de vsu praepositionis πρὸς a, ab, quum, vt ἀπό, generis communionem indicat. Exemplis ibi et a Fischerō supra allatis add. Demosth. p. 1303. T. 2. ἐμαυτὸν Ἀθηναῖον ὄντα καὶ τὰ πρὸς πατρός, καὶ τὰ πρὸς μητρός, a parte patris et a parte matris. Sed formula πρὸς τινος λέγειν notat, e re alicuius dicere vt Soph. Oed. Tyr. 1434. πρὸς σὲ, εἰδ' ἐμῆ Φράσω. e re tua non mea loquar, preces non meum sed tuum commodum spectant. Id. Trachin. 479. δεῖ γὰρ καὶ τὸ πρὸς κείνῃ λέγειν. add. Aristoph. Vespp. 647. Lucian. p. 255. T. 1. τῆτο μὲν ἅπαν ἀγαθὸν καὶ πρὸς ἐμῆ λέγεις. vbi v. Hemsterhusius. Aristoph. Vespp. 647. μὴ πρὸς ἐμῆ λέγονται. vbi v. Berglerus. *Kuip.*

officium] Arist. Plut. 355. πρὸς ἀνδρὸς εἰδὲν ὑγιᾶς εἰς εἰργασμένῃ· vbi scholiastes: ἢ πρὸς ἐνταῦθα εἴτε περισσὴ ἐστὶν, ὡς οἴονται τινες, εἴτε ἀντὶ τῆς ὑπὸ κείνῃ, ἀλλὰ τὸ καθήκον σημαίνει ὡς καὶ παρὰ Σοφοκλῆ [Ai. 585.] εἰ πρὸς ἰατρῆ σοφῆ θροεῖν ἐπωδαίς. vid. Koenius ad Gregor. de dial. p. 44. Ita etiam Xen. Apom. 2, 3. 15. ἄτοπα λέγεις ὦ Σώκρατες, καὶ εἰδῶ μὴ πρὸς σὲ te prorsus indigna. Aeschyl. Agam. 737. εἶδος τὸ πρὸς τοκήων. Arist. Vespp. 368. πρὸς ἀνδρὸς ἐστὶν. vid. Bosius animaduers. p. 74. Xen. Anab. 1. p.

13. ε̄ γὰρ ἦν πρὸς τῷ Κύρῳ τρέπε, ἔχοντα μὴ ἀποδιδόναι. *Fischer.*

Particula πρὸς genitiuo iungitur quoque sic, ut partium et officii esse, conuenire alicui aliquid, ei proprium esse indicet, et Latine genitiuo reddi possit, vnde et schol. ad Soph. Ai. 585. ε̄ πρὸς ἰατρῷ explicuit ε̄κ ἔσιν ἰατρῷ. Soph. Ai. 320. πρὸς γὰρ κακῷ τε καὶ βαρυψύχῳ — ἀνδρός. ib. 1090. καὶ τοὶ κακῷ πρὸς ἀνδρός mali hominis est, ἀνδρα δημότην μηδὲν δικαίῳν. Aristoph. Ran. 540. δεξιῷ πρὸς ἀνδρός ἐστὶ. Id. Thesmoph. 177. σοφῷ πρὸς ἀνδρός. Conf. Valckenarius ad schol. in Eurip. Phoenn. p. 786. et Abreschius Animadu. ad Aeschyl. p. 319. T. 1. — Significat item *contra*, Herodo. 2, 154. Φυλακὴν ἐαυτῷ ποιούμενος πρὸς Αἰγυπτίων. *Ad, versus*, Herodo. 2, 99. τὸν πρὸς μεσαμβρίας ἀγκῶνα. Id. 7, 115. πρὸς ἡλίου δυσμέων. ib. 101. πρὸς Ἑσπέρας οἰκόντες sed c. 113. πρὸς Ἑσπέραν — πρὸς μεσαμβρίην. Nam etiam casus cum praepositione πρὸς coniuncti, saepius inter se permu- tari solent, id quod et supra de praepositione ἐπὶ obseruauimus. *Propter*, Soph. Antig. 51. πρὸς αὐτοφώρων ἀμπλεκημάτων διπλᾶς Ὀψείσ ἀράξας αὐτὸς αὐτέργω χερσὶ. Xen. Rep. Lac. 15, 6. πρὸς τῇ οἰκίᾳ *propter domum*. Eurip. Phoenn. 66. πρὸς τῆς τύχης. In editt. Lipsi. primis et Batauis legitur: πρὸς θεῷ ἀγαθὰ [Lipsi. τὰγαθὰ] a Deo bona. ἐλεύθερον εἶναι πρὸς πατρός Aeschyl. [l. Aeschin.] in Ctesiph. liberum esse a patre. πρὸς ἡμῶν ἐστὶ Thucyd. a nobis est, id est, pro nobis. Batauae addunt: cum genitiuo personae notat officium ut, πρὸς ἀνδρός ἐστὶ νῦν ἔχοντος, est viri prudentis. Praeterea editt. Lipsi. prr. et Batt. habent: *contra*, ut πρὸς ἐχθρῷ omisso nomine ἀνδρός. sed significationem *per*, hoc exemplo confirmant: πρὸς τῷ Διὶ καὶ τῷ ἔρωτος αὐτῷ *per Iouem perque ipsius amorem*. *Tatius lib. 1. Quin.*

per]

per] In iureiurando et obtestationibus Aristoph. Plut. 395. πρὸς τῆς Ἑστίας *per Vestam*. Xen. Oecon. 2, 3. πρὸς τῶν Θεῶν *per Deos*. Demosth. p. 114, 11. T. 1. ὦ πρὸς τῷ Διός. Plato Cratyl. 23. extr. πρὸς Θεῶν. Cebes p. 158. πρὸς Διός *per Iouem*. Theocrit. Idyl. 15, 70. ποττῶ Διός vt Idyl. 4, 50. 5, 74. Locos Luciani collegit Reitzius ad Pseudolog. 11. p. 171. T. 3. Interdum videtur cum gignendi casu idem esse quod *ad*, vt μηδεμιᾷ πολυπραγμοσύνη προσεληλυθένά με νόμιζε πρὸς σὲ *ad te* Lyfias p. 4. Fischer. Priscian. 14. p. 501. *Per* — est etiam iurandi, in quo vim obtinet πρὸς Graece; quae apud illos quoque in iureiurando accipitur, vt *per Iouem πρὸς τῷ Διός*. Soph. Ai. 588. ἰ. καὶ σε, πρὸς τῷ σὲ τέκνε, Καὶ Θεῶν, ἰνῆμαι, μὴ προδὲς ἡμᾶς γένη. Additur haud raro aduerbium exclamandi ὦ, vt ὦ πρὸς τῶν Θεῶν Arist. Plut. 1177. Eurip. Phoenn. 930. ὦ πρὸς σὲ γονάτων καὶ γερασμῆς τριχός vbi schol. λέπει τὸ ἰκετεύω σε. Est vero etiam πρὸς τῶν Θεῶν vox blandientis et obsecrantis, respondens vocibus Latinis *amabo*, *obsecro*, vt Plato Phaedon. 51. Aristoph. Plut. 1148. 1177. Eodem modo Latini praepositione *per* vtuntur in iureiurando et obtestationibus, Terent. Andr. 1, 5, 54. *Quod ego per hanc te dextram oro, et genium tuum, per tuam fidem, perque huius solitudinem te obtestor.*

Et vt Graeci verba rogandi, obsecrandi etc. in obtestationibus et iureiurando omittere solent, ita quoque hoc in genere eos imitati sunt Latini, vt *per matrimonium vetus, miserere* Quintil. Decl. 6, 8. Solent etiam Graeci non minus quam Latini, praepositionem a suo casu his in formulis inserto pronomine disiungere. Eurip. Iphig. Taur. 1068. πρὸς σε δεξιᾶς, Σὲ καὶ ἰνῆμαι. Mede. 324. μὴ πρὸς σὲ γονάτων, τῆς τε νεογάμης κόρης. Phoenn. 1659. καὶ πρὸς σὲ τησδε μηπρὸς Ἰοκάστης. vbi v. Valckenarius. Tibull. 4, 5. 7. ἰ. — *per te dulcissima furia, Perque tuos oculos, per Genium-*
que

que rogo. Plaut. Men. 5, 7. 1. *Per ego te haec genua obtestor.* Terent. Andr. 5, 1. 15. *Per ego Deos oro, ut ne illis animum inducas credere.* Conf. Cortius ad Sallust. Jug. c. 23. extr. Drakenb. ad Sil. 5, 82. *Kuin.*

ad pag. 254. *datiuo*, prope, apud] Joseph. Ant. 2, 11. 1. Hav. *εἰς πόλιν Μαδνην ἀφικόμενος πρὸς τῇ μὲν ἐρυθρᾷ θαλάσση κειμένην.* Charit. 3, 1. *μαχομένων αὐτῶν πρὸς ταῖς θύραις ad fores, foris.* Quo referre quoque poteris loca Xenophontis haec: ἵνα πρὸς τέτοις αὐτοῖς ἡγεμόνες ᾧσι, Apomn. 3, 2. 3. vbi v. Ernestius. *ἐκὲν, ἔφη, ὅσα πρὸς τῇ ἀδικίᾳ ἐθήκαμεν, πάντα καὶ πρὸς τῇ δικαιοσύνῃ θετέον ἂν εἴη* ib. 4, 2. 15.: Thuc. 8, 94. *ἔχ' ἑκάς ἀλλὰ πρὸς τῷ λιμένι ὄντος.* Theocr. Idyl. 2, 31. *πόθ' ἀμετέρησι θύρησιν.* Xen. Cyr. 2, 4. 15. *πρὸς τοῖς ὄρειοις.* ib. 7, 5. 1. *πρὸς Βαβυλῶνι prope Babylona*, Zonaras sine caussa mutavit in *ἐν Βαβυλῶνι*. f. 9. *συμμάχους πρὸς ἑαυτοῖς*, Cod. Altorf. male *πρὸς ἑαυτῆς*. Id. 4, 2. 12. *πρὸς τῷ στρατεύματι prope exercitum, prope ab exercitu*, vt 2, 4. 15. *παρ' ἐμοί apud me.*

praeter] *πρὸς τέτοις* Xen. Cyr. 1, 1. 2. Herodo. 9, 111. Isocrat. p. 32.: *καὶ φίλους πρὸς τοῖς ἀναγκαίοις καλεμένοις ἄλλους κτῶντα βοηθῆς*, Xen. Apomn. 2, 1. 14.: *πρὸς τέτῳ praeterea* Id. Cyr. 8, 1. 13. — *In*, Herodo. 3, p. 106. ed. Camerar. *φορέειν* — *πρὸς ἀποκρήμνοισι ἔρρει*. add. Aeschyl. S. c. Th. 216. 468. — *Inter*, Xen. Cyr. 6, 1. 4. *ἔπαιζον πρὸς ἀλλήλους iocabantur inter se.* Aeschin. dial. 2, 25. *πρὸς ἀλλήλους χρώμεθα, inter nos utimur.*

ad] *Praeter*, Xen. Apomn. 3, 3. 10. *εἰάν γε πρὸς τέτῳ, ἔφη, διδάξῃς αὐτῆς praeterea.* Id. Cyr. 2, 3. 5. *πρὸς τῷ πεφυκένῳ praeterquam quod nativum erat*; ita primus edidit Steph. in exemplo sec., admonitu Brodaeii, cui etiam Muretus assentiebatur. Addicit Cod. Guelf. et usus loquendi. At quum tamen in Cod. Altorf.

torf. Iunt. Ald. scriptum extet *πρὸς τὸ πεφυκέναι*, etiam Philel. qui tamen male vertit, *ad naturalem motum*; quum Xen. Apomn. l. c. *πρὸς τέτω* dixerit, pro *πρὸς τέτω*, quod est in Cod. Vien. pr., quum etiam Latini *ad hoc* dicere soleant, pro *praeterea*, vid. Burmanus ad Ouid. Met. 6, 459; nescio, an quicquam mutandum sit. *Fischer.*

Ad, in, de personis et rebus, ita vt motum, etiam terminum ad quem significet, vt Theocr. Id. 2, 8. *Βασεῦμαι ποτὶ τὰν Τιμαγήτοιο παλαίεσαν.* Pind. Olymp. 1, 68. *ποτὶ δῶμα Διὸς μεταβᾶσαι.* Aeschin. dial. 2, 20. *πρὸς τὰς τῆ γραμματισῆ Φοιτῶν θύρας.* Hom. Il. γ', 116. *προτὶ ἄστυ δύω κήρυκας ἔπεμπε.* Id. Il. α', 420. *εἴμ' αὐτὴ πρὸς Ὀλυμπον.* Praeterea particula *πρὸς* accusatiuis pronominum personarumque iuncta, vt particula *eis*, vid. quae supra notata sunt, et *παρὰ* [Aristoph. Plut. 358. *ἤκεις παρὰ τῆ θεῆ εἰς Ἄπολλιν*] indicat saepius locum ipsum, in quo est is, cuius nomen additum legitur, vt Matth. 26, 27. Marc. 14, 53. Joh. 18, 13. *πρὸς Καϊάθαν.* sed Luc. 22, 54. *εἰς τὸν οἶκον.* Aristoph. Plut. 398. *πρὸς ἡμᾶς in nostras aedes.* ib. 653. *πρὸς τὸν θεὸν in templum Aescularii.* Aelian. H. V. 1, 21. *πρὸς βασιλέα τῶν Περσῶν, ἀφίκετο μεν.* Eurip. Phoen. 849. *πόση — ὁδὸς πρὸς πατέρα τὸν σόν.* Act. 21, 18. *εἰσῆει — πρὸς Ἰακώβον* i. e. *domum Jacobi.* Matth. 26, 18. *πρὸς σε in domo tua* pro *παρὰ σοι.* Callim. h. in Cer. 130. *ποτὶ τὰν θεῶν ad templum Cereris*, vbi v. Ernestius. Terent. Eun. 3, 5. 64. *eamus ad me* i. *meam domum.* Sed Adelph. 4, 4. 18. *ad me abducta est domum.*

Significat *versus*, Herodo. 7, 55. *τὴν πρὸς τῆ Πόντη* — *τὴν πρὸς τὸ Αἰγαῖον.* Id. 4, 37. *πρὸς Βερέε ἀνέμῃ.* Xen. Cyr. 6, 1. 3. Schneid. *καὶ ὁ Γαδάτας, ἀνατείνας τὰς χεῖρας πρὸς* [Cod. Guelf. *eis*] *τὸν ἕρανόν, ἀπώμοσεν.* Virg. Aen. 1, 93. *duplices tendens ad sidera palmas.* Item, *quod attinet ad*, vt Plato Phaedon.

don. c. 59. πρὸς καθαρότητα quod attinet ad puritatem. add. ib. 62, 31. 66, 11. vbi vid. Fischerus. Id. Apol. 9. πρὸς σοφίαν. Matth. 27, 4. τί πρὸς ἡμᾶς. Palaeph. 17, 2. πρὸς μέγεθος Demosth. de cor. c. 8. εἰδὲν πρὸς ἔμε. Cic. epp. ad Diu. 3, 1. 1. ad breuitatem aptius, et ad reliquias res prouidentius. conf. Broukhufius ad Propert. 2, 8. 7. Comparationi seruit, relate ad, si spectes ad, et additur haud raro ὡς, Lucian. Tim. c. 42. p. 154. T. 1. εἰδὲν ἄρα ἦτε ὡς πρὸς Τίμωνος. Largam exemplorum copiam attulerunt Jensus ad Lucian. T. 1. p. 125. et Wesselingius ad Herodo. 3, 34. add. Demosth. p. 564, 16. T. 1. δικαίως αὐτὸν ἐξετάσω, πρὸς ἑμαυτὸν κρίνων nach mir beurtheilend. Id. p. 1488, 2. T. 2. σκοπεῖτε τὰ ὑμέτερά αὐτῶν πρὸς τὰ τῶν ἄλλων ἀνθρώπων. Thuc. 3, 113. ὡς πρὸς τὸ μέγεθος τῆς πόλεως. Conf. et Zeunius ad Xen. de Mag. Equit. 5, 13. *Kuin.*

apud] Isocrat. p. 12. τῶν ἀπόντων φίλων μέμνησο πρὸς τὰς παρόντας. vbi vir quidam doctus margini edit. Aldinae, quam in bibliotheca Paulina Lipsf. inspexi, adscripserat pro παρὰ παρῶσιν. *Juxta, prope,* Herodo. 2, 86. ἰσάντες πρὸς τὸ τεῖχον. Conf. Abreschius dilucc. Thucydid. p. 400. T. 1. [Caes. B. G. 1, 26. ad impedimenta pugnatum est. K.] Sed Herodo. 6, 12. ἔλεξαν πρὸς ἑωυτὰς zu einander. Id. 9, 80. ἐπόλεον πρὸς τὰς Αἰγινήτας an die —. Plutarch. p. 117. T. 6. πρὸς ἀργύριον ἰσάντες gegen Silber. Id. p. 309. T. 6. ὑπέθηκε — πρὸς τὸ ἀργύριον er hat sie versetzt gegen.

prae] Xen. Apomn. 1, 2. 52. ὡς μὴδὰ μὲ παρ' αὐτοῖς τὰς ἄλλας εἶναι πρὸς ἑαυτὸν. Ib. 1. 3. 4. αὐτὸς δὲ πάντ' ἀνθρώπινα ὑπερεώρα πρὸς τὴν παρὰ τῶν θεῶν ζυμβελίαν. Demosth. p. 1251, 29. T. 2. πρὸς ὀργὴν, für Zorn. Plutarch. p. 258. T. 4. πρὸς τὴν χάραν, quod alibi ὑπὸ τῆς χάρας. Herodo. 2, 35. πρὸς πάσαν χώραν. [Sic Liu. 1, 7. inde cum actae

*boves quaedam ad desiderium ut fit relictarum mugif-
sent i. e. prae desiderio. Conf. Abreschius Dilucc.
Thucydd. p. 708. Kuin.] Nonnunquam conuerti de-
bet, respectu, ratione, ut Xen. Cyr. 7, 1. 5. πρὸς γε ἃ
ὀρῶσι respectu, ratione quidem eorum quae vident. Xen.
Apomn. 3, 10. 12. δοκεῖς μοι — τὸ εὐρυθμον ἐν
καθ' ἑαυτὸ λέγειν, ἀλλὰ πρὸς τὸν χρώμενον.*

*erga] Xen. Apomn. 2, 3. 10. μὴ οὐκ ἔχω ἐγὼ το-
σαύτην σοφίαν, ὥστε Χαίρεφῶντα ποιῆσαι πρὸς ἐμὲ οἷον
δεῖ erga me. Fischer. Add. Aeschin. dial. 2, 22. ὡς
ἔχουσιν οἱ ἄνθρωποι πρὸς τὴν φιλοσοφίαν quomodo ani-
mati sunt homines erga philosophiam. Demosth. p. 1472,
1. T. 2. ἐνεκα τῆς πρὸς ἐμὲ εὐεργεσίας. Legitur etiam
hoc sensu cum genituo Xen. Exp. Cyr. 5, 7. 12. μὴ
κάκισοι τε καὶ αἰσχισοὶ ἄνδρες φανῶμεν καὶ πρὸς
θεῶν καὶ πρὸς ἀνθρώπων καὶ φίλων καὶ πολεμίων.
Notat contra, aduersus, ut idem sit quod κατὰ, Ael.
H. V. 12, 1. ἐν τῇ μάχῃ πρὸς ἀδελφόν. Polyb. 2,
57. πρὸς ἑς μικρῶ πρότερον μαχόμενοι πολλὰς ἐπέι-
δον ἀπολλυμένους. Demosth. p. 1103, 25. T. 2. ἔταν
πρὸς ἐκείνους εἰσῶ, τότε ἐρῶ, ubi aduersus eos actionem
forensensem suscepero. Conf. Obsl. Miscell. Lipsi. T. 12.
p. 176. f. p. 188. fs. Act. 9, 5. πρὸς κέντρα λακτί-
ζειν. Terent. Phorm. 1, 2. 28. aduersum stimulum
calces. 1 Cor. 6, 1. πρᾶγμα ἔχων πρὸς τὸν ἕτερον.
sed Matth. 5, 23. ὅτι ὁ ἀδελφός σε ἔχει τι κατὰ σε.
Lucian. ver. hist. 1, 12. p. 79. T. 2. πολὺν ἤδη πρὸς
ἡμᾶς πολεμεῖ χρόνον. Thucyd. 1, 96. παρέχειν —
χρήματα πρὸς τὸν Βάρβαρον ubi schol. κατὰ τῶ Βαρ-
βάρος. Virg. Aen. 2, 443. clypeosque ad tela sinistris
Proteſti obiciunt. Caeterum editt. Lipsi. primae et Ba-
tauae legunt: prope τέλει τῶ βίης sub finem vitae. —
Apud, διαβάλλει ἡμᾶς πρὸς θεὸν καὶ πάλιν ἡμᾶς
πρὸς ἀλλήλους Chrysoſt. traducit nos apud Deum et rur-
sum alteros ad alteros. — Inter — Isocr. amicitias inter*

nos signum. Sed obseruationem hanc: *penes, ut, πρὸς ἡμᾶς ἐστὶν in nostra potestate est,* omittunt, et verba *πρὸς ἑσπέραν ἐστὶ:* reddunt: *circiter vesperam est.* Kuin.

cum] Isocrat. p. 1. σημεῖον δὲ τῆς πρὸς Ἰππόνικον συνθηδείας *cum Hipponico.* Rom. 5, 1. εἰρήνην ἔχομεν πρὸς τὸν Θεόν *cum Deo.* vbi vid. Raphelius et Albertius. Isocrat. p. 202. T. 2. πρὸς Ἀργείους διέλλοντο. *Fischer.* Theocrit. Id. 1, 24. ποτὶ Χρομιν ἄσπας ἐρίσδων *cum Chronide.* Aelian. H. V. 9, 41. ξένια πρὸς Βασιλέα *hospiti foedus cum rege.* Id. 2, 7. ξήτρα πρὸς αὐτὸν γίνεται *paetium cum illo sancitur.* Vid. Bosius Exercitatt. ad N. T. p. 104. Palaietus Obfl. Philoll. p. 155. Herodo. 1, 77. ἐποίησατο γὰρ καὶ πρὸς Ἀμασιν βασιλεύοντα Αἰγύπτου συμμαχίην. *Lucian.* p. 568. T. 2. ἦν δὲ μοι πατρικόν τι συμβόλαιον ἐκεῖ, πρὸς ἄνθρωπον ἐπὶ χῶριον. *Id.* p. 86. T. 2. συνθήκας ἐποίησαντο — πρὸς Σεληνίτας καὶ τὰς συμμαχίας. *Isocrat.* Euag. c. 7. πρὸς ἕκαστον αὐτῶν. Huc quoque pertinent formulae *πρὸς ἑαυτὸν, πρὸς ἑμαυτὸν, mecum, per se, solus, seorsim,* *Luc.* 24, 12. καὶ ἀπῆλθε πρὸς ἑαυτὸν θαυμάζων τὸ γεγονός *Lucian.* Contempl. 18. p. 515. T. 1. καὶ πρὸς ἑμαυτὸν ἐγὼ ἐνόω *mecum reperito.* *Id.* p. 572. T. 2. λαλῶν πρὸς ἑμαυτὸν ἐν τῇ ὁδῷ. *sed p.* 866. T. 1. ὁ λαλῶν ἑαυτῷ. *Kuin.*

circa] Ἦν πρὸς ἡμέραν *Lyfias* 1, p. 3. *Tayl. min.:* ἦδη ἐστὶ πρὸς ἡμέραν *es beginnt schon Tag zu werden.* *Charit.* 1, 10. paulo post c. 12. dixit, ἡμέρας ἐπιστάσης. Sic *ad ver* *Cic.* 7. ep. 29. 3.; *ad quoniam* *ib.* 9, 5. 1. vid. *Cortius* ad 7, 23. 3. *Fischer.* De tempore *Joseph.* Ant. 5, 4. 3. *Hav.* πρὸς ἑσπέραν *quum iam ad- vespersceret,* circa tempus vesperae. *Luc.* 24, 28. πρὸς ἑσπέραν ἐστὶ ad quem locum plura notauimus in *Pericopp.* euangelicis T. 1. p. 229. *Xen. Exp. Cyr.* 4, 5. 21. πρὸς ἡμέραν ἦν *sub, circa lucem.* *Sueton. Caes.* 37. *ascendit Capitolium ad lumina.* *Kuin.*

Praeterea ista praepositio, quando cum casu accusandi iungitur, habet notiones fere has: 1. *propter*, vt, Μωσῆς πρὸς τὴν σκληροκαρδίαν ὑμῶν ἐπέτρεψεν ὑμῖν ἀπολύσαι τὰς γυναῖκας ὑμῶν Matth. 29, 8. vt Hebr. 5. vid. Georgius Vindic. p. 177. f. Raphelius nott. Polyb. ad h. l. Heupelius ad Marc. 10, 5. Palairetus p. 61. et Vitranga ad Vorst. 2, 4.: πρὸς ταῦτα *propterea* Xen. Cyr. 4, 2. 12. extr.: πρὸς τί δὴ *cur* quaeso, *ob quidnam* Id. ib. 6, 3. 9. *Fischer.* add. Kypkius Obsl. Sacrr. T. 2. p. 252.: Herodo. 4, 161. πρὸς τὴν καταλαβῆσαν συμφορὴν. Polyb. E. L. πρὸς τὰ χρέα *ob debitum*. Lucian. p. 403, 3. T. 1. πρὸς τὸ κέρδος *lucri caussa*. Et πρὸς ταῦτα *quapropter, propterea*. Soph. Ai. 1134. Eurip. Phoenn. vbi v. Valcken. et Abreschius Animaduu. ad Aeschyl. p. 229. T. 1.: Aeschyl. Prom. 1042. πρὸς ταῦτ' ἐπ' ἐμοὶ δριπέσθω μὲν Πυρὸς ἀμφήκης βόσρυχος· vbi schol. πρὸς ταῦτ', διὰ τῆτο. Ita quoque Latini *ad* ita ponere solent, vt sit idem quod *ob*, v. Drakenborch. ad Liu. 45, 39. 8.: Aeschyl. Choëph. 216. πρὸς τί *cur*, i. e. quomodo, qua ratione. Liu. 37, 16. *ad quam rem* i. e. cuius rei caussa. conf. Oudendorp. ad Caes. B. G. 5, 40. Indicat *finem, consilium*, vt Act. 3, 10. πρὸς ἐλεημοσύνην *ad petendam stipem*. vid. Fischeri Ind. Graecit. Palaeph. f. v. ἐπί. Plato Phaëdon. 63. καὶ σχεδὸν τι μοι ὥρα τραπέσθαι πρὸς τὸ λουτρὸν. et fere tempus est, abire me, vt me lauem. Liu. 45, 39. 8. *ad hoc fecimus consulem*, i. e. ideo, propterea vid. ibi Drakenb. Id. 37, 27. *levioribus et ad id fabricatis nauigiis*, eo consilio, vt celeriter effugere possent. Terent. Heaut. 4, 5. 29. *argentum dabitur ei ad nuptias*. *Kuin.*

2. *de*, vt, πρὸς ὃν ἡμῖν ὁ λόγος Hebr. 4, 12. vid. Perizonius ad Ael. H. V. 12, 64. *Fischer.* πρὸς εἰδὲν *nulla de caussa* Soph. Ai. 1018. conf. Kypkius ad Luc. 18, 1. Albertius ad Rom. 8, 31. et Palairetus Obsl. *Phill.*

Phill. p. 481. 3. a, ab, id. qd. *παρά*, Xen. Apomn. 1, 3. 2. *εὔχετο δὲ πρὸς τὰς θεάς*. add. ib. 4, 2. 36. 4. *sub*, Aristoph. Plut. 1130. *πρὸς αἰθέριαν sub aëre, coelo, sudo*, schol. Leid. *ἐν τῇ εὐδία*. *Κυίν*. 5. *congruenter, accommodate, pro ratione*, vt, *τίς γὰρ ἂν εὐδαιμονήσειε πρὸς ὄχλον ζῶν*, Aeschinis dial. 3, 12.: *φιλοσοφῶν ἔπρὸς ὄχλον καὶ θεάτρον, ἀλλὰ πρὸς ἀμφιθαλή τὴν ἀλήθειαν* ib. 17. vid. Pe. Horreus Obsl. Thucyd. c. 7. *Fischer*. Saepius nimirum, vt monuit Fischerus ad Platon. Cratyl. partic. 12. p. 8. praepositioni *πρὸς* adiungitur casus nominum et personarum et rerum, quartus sic, vt congruentia quaedam et convenientia significetur, atque adeo haec ipsa praepositio parum a praepositione *κατὰ* distet, vt Plato Cratyl. 5. *τὰ πράγματα πρὸς τὴν αὐτῶν οὐσίαν ἔχοντα* res quae conueniunt et respondent suae ipsorum essentiae, quae essentiam quandam firmam et constantem habent. Demosth. p. 361, 4. T. 1. *τέτω πάντες ἐπίστευον, καὶ πρὸς τέτον πάντ' ἐσκόπευον, καὶ πρὸς τέτον ἐποιεῖντο τὴν εἰρήνην* voluntati ipsius conuenienter. Cic. Lael. 25. *fallaces ad voluntatem omnia loquuntur, nihil ad veritatem*. Caes. B. C. 3, 51. *ad praescriptum* omnia facere. *Kuin*. 6. in inscriptionibus antiquis, vbi exprimi solet per Π, in cuius ventre quasi litera P ita posita est, vt superior eius pars emineat et extet, respondet Latinorum formulae *ante diem*, v. c. ΠΡΟC ΙΖ ΚΑΛ CE. A. D. XVII. KAL. SE. Fabrettus p. 587. Sed Maffei tamen de siglis p. 94. ss. Salmaf. epp. p. 282. et Corfinus istam figuram rectius accipiunt pro ΠΡΟ, quod etiam sic est apud Gruterum p. 316. 1.: Plutarch. p. 158. T. 8. *τῇ πρὸ μιᾶς Νώνων*. *Fischer*.

Praepositio *πρὸς* haud rarerer omittitur, vt Ael. H. V. 1, 16. *ταῦτα τὸν Σωκράτην ὁ Ἀπολλόδοτος*. Hom. Odyf. α', 332. *μνηστῆρας ἀφίκετο* intell. *πρὸς*. Arist. Lystr. 965. *τὰς ὄρθευς* sed 1091. *πρὸς ὄρθευον*. vid. Spanhemius ad Callim. p. 617. Maxime omittitur

vt *eis* post *ως*, non solum vbi animatis, sed etiam inanimatis rebus additur, vt Theocrit. Id. 1, 13. *ως τὸ κάταντες τστο γεάλοφον*. vid. Ernestius ad Xen. Apomn. 2, 7. 2. et Klotzius ad Tyrtae. p. 81. conf. quae supra de vsu praepositionis *eis* notata sunt. *Kuip. periphrasi*] *Τὸ πρὸς δείλης* Gen. 24, 63.: *οἱ πρὸς ταῖς κύλιξι*, *princernae* Herodi. 2, 5. 9. qui 4. 4. 3. *οἰνοχόοι* dicuntur. *Τὰ πρὸς τὰς θεάς* Isocrat. p. 6.: *ὁ πόλεμος ὁ πρὸς τὰς βαρβάρους*, Idem p. 94.: *τὸ πρὸς ἐσπέραν* Gen. 8, 11.: *τὰ πρὸς τὴν θύραν vestibulum*, Marc. 2, 2.: Hom. Odysf. α', 103. dixit *πρὸς θυρα*. Xen. Cyr. 1, 2. 10. *τὰ πρὸς τὸν πόλεμον*, quae ib. 2, 1. 7. dicuntur *τὰ πολεμικά*. Arrian. Alex. p. 124. *οἱ πρὸς γένος cognati*. Xen. Cyr. 5, 4. 8. *ἡ πρὸς Βαβυλωνία χώρα*. Soph. Ai. 1323. *οἱ πρὸς αἵματος* Demosth. p. 315, 28. T. 1. *τὰ πρὸς τὴν πέλιν* opponuntur *τοῖς ἰδίαις*, quae p. 316, 15. dicuntur *τὰ κοινά*. Herodo. 2, 138. *τὰ πρὸς ἡῶ*. Isocrat. p. 138. T. 1. *τὰ πρὸς ἀλλήλους*. Id. p. 252. T. 1. *τὰ πρὸς Φωκέας*. Aeschin. p. 561. T. 1. *ὁ πάππος ὁ πρὸς μητρός*, *avus maternus*, *von der Mutter her*. Isocrat. p. 126. T. 1. *ἐκ τῆ πολέμου τῆ πρὸς ἀλλήλους*. Polyb. p. 70. extr. T. 1. *τὰ πρὸς τὴν τροφήν*. Fischer. Polyb. p. 415. T. 2. *τῶ πρὸς τοῖς γράμμασι τεταγμένῳ* *ab epistolis*, vbi munus curam significat, vt Xen. Oecon. 10, 10. *πρὸς τὸν ἰσὸν προσήναι telae praeesse*.

ad pag. 255. *adverbialiter reddendum est*] Polyb. p. 263. T. 2. *πρὸς ἀκρίβειαν diligenter*. Xen. Exp. Cyr. 1, 3. 19. *πρὸς Φιλίαν amice*. Isocrat. Euag. c. 5. *πρὸς ὑπερβολὴν egregie*, id. qd. *ὑπερβαλλόντως*. Sic *πρὸς βίαν* pro *βιαίως* Aeschyl. Prom. 208. 353. Aristoph. Eccles. 467. Soph. Oed. Tyr. 805. Col. 845. sed *πρὸς βίαν ἐμῆ* apud Soph. Ai. 1345. Philoct. 89. *me invito*. Id. Oed. Tyr. 1152. *πρὸς χάριν sponte*. Electr. 1215. *πρὸς δίκης* h. e. *δίκη* v. 1216. 1.: Philoct. 595. *πρὸς ἰσχύος*, *κράτος vi*. coll. v. 564. vbi
ἐκ

ἐν βίαις. Oed. Tyr. 325. πρὸς καιρὸν *opportune*. add. Trachin. 38. πρὸς ὀλίγον *paullulum* Aelian. H. V. 12, 63. vid. Stanleius ad Aeschyl. Prom. 208.

in compositione] Significat *ad, προσεδρεύειν adfidere* Demosth. p. 313, 11. T. 1.: *προσάγειν admouere* Ael. H. V. 3, 16.: *προσάπτεισθαι attingere* ib. 12, 1.: *προσνάχειν adnatate* Theocr. Idyl. 21, 18.: Item *insuper, προσερωτῶν insuper interrogare* Xen. Apomn. 3, 9. 4. *προστιθέναι insuper dare* Plato Euthyphr. c. 3.: *προσμανθάνειν insuper discere* Xen. Oecon. 13, 1. Etiam *re, vt πρόσοδοι reditus* Xen. Apom. 3, 6. 5. et Demosth. p. 251, 18. T. 1.: *πρόσιέναι redire, de vectigalibus*. Id. p. 141, 8. T. 1. p. 1359, 14. T. 2.: et *προσέρχεσθαι einkommen* Herodo. 6, 46. Interdum quoque, πρὸς in compositis vim augendi habet, vt in *προσαναβαίνειν* Polyb. 3, 72. de fluuio, imbribus, niuibus aucto Id. 1, 29. *προσεπισιτίζεσθαι copiosius commeatum comparare*. Saepius tamen verba ex πρὸς composita, loco simplicium posita leguntur, vt *προσείειν* pro simplici *σείειν vibrare*, ap. Ael. H. V. 12, 23.: *προσχερῖσθαι uti* Aeschin. Socr. 2, 13.: *προσβοηθεῖν* id. qd. *βοηθεῖν* Polyb. 3, 19.: vt *accommodare* pro *commodare* Cic. epp. ad Diuu. 13, 2. 2. Caeterum permultis in locis scriptorum Graecorum hanc praepositionem, cum praepositione πρὸ a librariis esse commutatam pluribus iam supra comprobauit Fischerus. add. Locella ad Xen. Ephes. p. 269. In editt. Lipsf. primis et Batauis legitur: τὰ πρὸς θεῶν *res diuinae*. τὰ πρὸς τι *relata*. Reliqua verba defunt. Sed *προσομιλέω* reddunt, *conuersor*, et haec adiiciunt: *aliam quandoque significationem induit simplici, vt ἦκω venio, προσήκει decet*. Rarius significationem intendit, vt *πρόσποινος valde esuriens* Act. 10, 10.

παρά] Poëtice *πάρ*, Hesiod. Theog. 64. *πάρ δ' αὐταῖς*. Eeg. 87. *πάρ Ζηνός* vbi scholiastes, *παρά*. Et *παρά* Homer. Odyf. α', 366. *παρά λεχέεσσι*.

Hesiod. Theog. 90. *παραϊφάμενοι*. Etymol. M. p. 651, 25. *Παρά* ἢ *πρόθεσις* σημαίνει τρία. τὴν ἐκτὸς σχέσιν, ὡς τὸ *ἀνομος*, *παρανόμος*, *λαλῶ*, *παραλαλῶ*, καὶ εἶπω, *παραίπω* καὶ τὴν πλησιότητα, ὡς τὸ, ἔξετο, *παρέξετο*. καὶ τὴν πλείονα σχέσιν, ὡς τὸ *ὄρμῳ*, *παρορμῳ*. Phauorinus: *παρα* — μετὰ γενικῆς σημαίνει τὸ λαμβάνειν τι ἀπὸ τινος, μετὰ δοτικῆς σημαίνει πλησιότητα — μετὰ δὲ τῆς αἰτιατικῆς δηλοῖ κίνησιν, οἷον *παρα* σὲ ἦλθον, καὶ αἰτίαν οἷον ἐ *παρα* τέτο ἐγὼ κακὸς ὅτε σε ἔτυπτον ἀμελῆ ὄντα. ἀντὶ τῆ δια τῆτο, καὶ ἔξω. Priscian. 14. p. 492. *similiter παρα* pro apud, et prope, et propter, et praeter. - Ponitur *παρα* simpliciter, Hom. Il. β', 279. *παρα* δὲ γλαυκῶπις Ἀθήνη iuxta. Il. α', 611. *παρα* δὲ χρυσόθρονος Ἥρη. vt *πάρ* δὲ Il. δ', 330. Et *πάρ* pro *πάρ*εσι, Hesychius: *πάρ*α *πάρ*εσι. Homeri Il. ε', 603. τῷ δ' αἰεὶ *πάρ*α εἰς γε θεῶν, adest. add. Soph. Oed. Col. 1504. Tyr. 1238. Et pro *πάρ*εσι. Etymol. M. p. 651, 25. *Πάρ*α σημαίνει τρία. Τίς ἔσθ' ὁ πωλῶν τὰνδράποδα ἐγὼ *πάρ*α. ἀντὶ τῆ. *πάρ*εμι. *πάρ*α δ' ἀνήρ' ἀντὶ τῆ *πάρ*εσι. *πάρ*ε' ἔμοιγε καὶ ἄλλοι ἀντὶ τῆ. *πάρ*εσι μοι. Etiam casui suo immediate proposito, vt μετὰ, περὶ, ἐπὶ retrahit tonum, Eurip. Alc. 688. *πατρός* γὰρ ταῦτ' ἐδεξάμην *πάρ*α. add. v. 787. Kuin.

a, ab] Herodo. 3. p. 92. ed. Camerar. τὸ βιβλίον τὸ *πάρ*α τῆ Πελοκράτεος ἦκον. Xen. Cyr. 8, 2. 3. πεμπόμενα *πάρ*α βασιλέως. Id. Apoinn. 1, 2. 6. διὰ τὸ ἀναγκαῖον αὐτοῖς εἶναι διαλέγεσθαι *πάρ* ὧν ἀν λάβοιεν τὸν μισθόν. Ib. 3, 11. 6. φίλτρα τε μανθάνουσα *πάρ* ἐμῆ καὶ ἐπωδάς. Plato Cratyl. 11. *πάρ* Ὀμήρου μανθάνειν. Herodo. 2, 104. *πάρ* Αἰγυπτίων μεμαθηκέναι. S. Empir. p. 39. *πάρ*α θεῶν αἰτεῖν τὰ ἀγαθά. Joseph. Ant. 2, 15. 3. καὶ *πάρ* ἐκάσων ἀναπυθανόμενοι. Sic est in Cod. Sambuci, sed in Vaticano et Bigotianis excerptis *πάρ* ἐκάσων, quod etiam

Hauer-

Hauercampus in contextum recepit. Nobis vero ob frequentem in talibus casuum commutationem; ut ap. Plato Cratyl. 16. extr. *παρὰ τὸ τῆς ἔρωτος ὄνομα* ubi accusatiuus positus est pro genitiuo, ut vitaretur concursus eiusdem casus; vtraque lectio ferri posse videtur, etsi vir quidam doctus [Abreschius] Obsl. Misc. Nouu. T. 3. p. 15. s. priorem illam magis probet. Ita apud Aelian. H. V. 2, 10. in Codice Sluiskiano est *ἐν τῇ παρ' Ἀθηναίοις δόξη καὶ τιμῇ ἦν* pro vulgato *παρ' Ἀθηναίων* quod Perizonius recte, puto, defendit. Contra apud Isocratem p. 472. in edit. Mediolanensi pro *νομίσσας καὶ τῷ σώματι βεβαιοτάτην εἶναι τὴν παρ' ἐκείνων καταφυγὴν*, nam sic in Wolfianis exemplaribus est, exhibetur *παρ' ἐκείνης* rectius, ut opinor. Sic quoque Xen. Cyr. 5, 3. 9. in omnibus libris editis, etiam in Cod. Altorf, legitur, *παρὰ Κύρω* sed Muretus recte rescribi iussit *παρὰ Κύρης* certe in Cod. Bodl. et Guelf. scriptum est *παρὰ Κύρης* recte, nam *οἱ παρὰ Κύρω αἰχμάλωτοι* sunt captiui, qui sunt apud *Cyrum*, in exercitu Cyri: sed *οἱ παρὰ Κύρης αἰχμάλωτοι* sunt captiui, quos Gadatas a Cyro ceperat: milites a Cyro missi ut a Gadatas caperentur. Caet. conf. Portus Lex. Pindar. p. 414. *Fischer*.

Praepositio *παρὰ a, ab*, iungitur genitiuo personarum et rerum, a quibus quocunque modo aliquid proficisci significatur, ita ut omnino causam et originem indicet, et sequitur maxime verba *μαθεῖν, εἰδέναι, ἀκέειν*, et his similia, nec tantum ita animatis *ἐμψύχοις* iungitur, sed etiam interdum inanimatis, *ἀψύχοις* conlociatur. vid. Valckenarius. ad Herodo. p. 590. Sic Hesiod. *Ἔργ. 51. ἔκλεψ' ἀνθρώποισι Διὸς παρὰ μητιόεντος*. Ael. H. V. 7, 2. *πυνθανόμενοι παρὰ τῶν ἀφικνεμένων comperientes ab aduenis*. Aeschin. dial. 2, 20. *εἰ καὶ — προσευχόμενος αἰτεῖς παρὰ τῶν θεῶν*. Id. 3, 22. *ταῦτα ἐγὼ ἤκισσα παρὰ Γαβρύε*. Palaeph.

13, 5. παρὰ τῆ πατρὸς ἐτάφη. Matth. 2, 4. ἐπυν-
θάνετο παρ' αὐτῶν. Eurip. Alc. 71. καὶθ' ἡ παρ'
ἡμῶν σοι γενήσεται χάρις. Edd. Lipsf. primae et Ba-
tauae habent: *Ex, ut λόγος παρ' ἐχθρῶ sermo ex hoste.*
— Lipsf. *De, παρ' ἐμαυτῆ de meo.* Sed Batauae: *De,*
ut παρ' ἐμαυτῆ ἀναλάσας de meo sumtus faciens. Kuin.

c. datiuo vicinitatem] Apud, Hom. Odyf. α', 60. ἴ.
Ὀδυσσεὺς Ἀργείων παρὰ νηυσὶ χαρίζετο ἰερά ῥέζων
apud naues. Il. α', 405. παρὰ Κρονίῳνι καθέζετο. 329.
τὸν δ' εὖρον παρὰ τε κλισίῃ καὶ νηὶ μελαίνῃ. Anacr.
13, 5. Κλάρες παρ' ὄχθαις ad, ripas. Xen. Aromn.
2, 1. 32. τιμῶμαι δὲ μάλιςα πάντων καὶ παρὰ θεοῖς
καὶ παρ' ἀνθρώποις. Arist. Plut. 112. παρ' ἡμῖν ἦν
μένης nobiscum. Polyb. 4, 75. fin. πλεῖστον ἐτύγχανο
δυναίμενος παρὰ τῷ βασιλεῖ, [interdum per genitium
exprimi potest], Xen. Cyr. 1, 6. 9. τοῖς παρὰ Κυαζάρη
χρήμασι commeatus et pecunia, cuius copia est apud
Cyaxarem, in Media, *Cyaxaris oribus.* Id. 4, 5, 5.
τὸς παρ' ἐαυτῶ ἰππέας ἴ. 7. τὸς ἐαυτῆ ἰππέας. Sed
apud Pindarum Olymp. Od. 1, 32. pro παρ' ἀλφεῶ
in Cod. Palatino secundo est ἐπ' ἀλφεῶ. minus recte.
Consimilis tamen permutatio harum praepositionum
nobis occurrit apud Isocrat. p. 684. vbi pro παρὰ ταῖς
ἐπιγιγνομένοις edit. Mediolanensis habet ἐπὶ τοῖς ἐπι-
γιγνομένοις. et ap. Xen. Cyr. 4, 2. 9. vbi Iunt. παρ'
ἐαυτῶ. reliqui libri σὺν ἐαυτῶ. Caeterum pertinet huc
etiam locus Charitonis 1, 12. τίνα χώραν ἔχεις παρ'
αὐτῶ quem locum tenes apud eum? et Xen. Cyr. 8, 2.
13. πρῶτεύειν Φιλία παρὰ Κύρω. add. Herodo. 3, 159.
παρὰ Δαρείω κριτῆ Darío iudice, Darii iudicio. Fischer.

Coluth. Rapt. Hel. v. 69. Ξάνθοιο παρ' Ἰδαίοιο
ῥεέθροις. Id. 219. παρ' Εὐρώταο ῥεέθροις. Herodo.
3, 74. παρ' ἐωυτῶ secum. Id. 5, 1. εἰπάν κα
παρὰ σφίσι αὐτοῖσι secum cogitarunt, Hesiod. Ἔργ.
129. 19. παρὰ μητέρι κεδνῆ Ἐτρέφει. Ita quo-
que

que παρὰ cum accusatiuo conſtruitur, vt ſit *apud, cum*, qui a librariis et grammaticis plerumque in datiuum mutatus eſt vid. Weſſelingius ad Herodo. p. 687. et Valckenarius p. 477. Sic Herodo. 8, 1. τὴν παρ' ἐμὲ ἐῴσαν δύναμιν *exercitum qui mecum eſt*. Homer. Odyſ. ξ', 523. τοὶ δὲ παρ' αὐτὸν ἄνδρες. vbi Euſtathius p. 1771, 32. παρὰ τὸν ξένον ἦγεν ἐγγυς τῷ ξένῳ. Id. ad Il. γ', 187. p. 403, 13. τὸ δὲ παρ' ὄχθας. ἀντὶ τῷ κατὰ ὄχθας. οἱ δὲ μεθ' Ὀμηρον, παρ' ὄχθαις φασίν. Sed praepoſitionem παρὰ cum datiuo perſonae Graeci fere ita coniunxerunt, vt indicaretur locus, in quo verſaretur is, cuius nomen additum eſſet, vt Aeſchin. dial. 3, 7. παρὰ Καλλιᾶ — ἐπίδειξιν ποιέμενος, *apud Callian, in aedibus Calliae ſcholam habens*. Eurip. Alc. 542. αἰσχροὺς παρὰ κλαίσει *δοιῶσθαι ξένοις in aedibus lugentium epulari*. Lyſias p. 34. Tayl. min. παρ' ἐμοὶ *domi meae*. Theocrit. Id. 6, 41. παρ' ἱπποκόωντι *in agro Hippocoontis*. Id. 11, 7. ὁ παρ' ἡμῶν *in Sicilia*. Xen. Cyr. 1, 2. 15. Schneid. παιδευθῶσι παρὰ τοῖς δημοσίοις διδασκάλοις h. e. interprete Fiſchero, in domibus duodecimuirorum, qui pueris praeerant, eoſque docebant iuſtitiam. Herodo. 1, 136. παρὰ τῆσι γυναῖξι *in gynaeceo*. Aet. 10, 6. ξενίζεται παρὰ τινι Σίμωνι *ſed v. 32. ξενίζεται ἐν οἰκίᾳ Σίμωνος*. Aeſchin. p. 67. T. 1. ἐκλιπὼν μὲν τὴν πατρῴαν οἰκίαν, διαιτώμενος δὲ παρὰ Μισγόλα. *ſed p. 74. ἐν τῇ Μισγόλα οἰκίᾳ* vid. Vulpius ad Catull. p. 309. et Fiſcherus Proluſſ. de vitiis Lexx. p. 324. *Kuim*.

inter] Homer. Odyſ. α', 154. ἐς ε' ἠεὶδε παρὰ μνηστῆρσιν ἀνάγκη. Callim. Iou. 1. παρὰ σπονδῆσιν *inter ſacrificia, libationes*. — Ad, Homer Il. α', 347. τῷ δ' αὐτίς ἴτην παρὰ νῆας Ἀχαιῶν *ad naues*. Xen. Cyr. 7, 1. 19. παρὰ τὰς μηχαναὶς *quum ad turres veniſſet*. Herodo. 3, 15. ἦγον παρὰ Καμβύσεα. *adq. 3, 42. Fiſcher. Ad, vt Matth. 15, 29. παρὰ τὴνθάλασσαν*

λασσαν sed Marc. 7, 31. est πρὸς. Marc. 2, 13. ἐξ-
 ἤλθε παρὰ τὴν θάλασσαν. Iungitur autem παρὰ
 etiam accusatiuis tam nominum animantium, Homero
 praeeunte, quam inanimantium, ab optimaе notae scrip-
 toribus, vt adeo male notauerit Thomas Mag. f. v.
 παρὰ hanc praepositionem cum accusatiuo, de inani-
 matis tantum rebus, non de animatis dici. Vid. Dor-
 villius ad Charit. p. 501. Abreschius dilucc. Thucc.
 p. 276. et Hindenburgius ad Xen. Apomn. 1, 4. 14.
 Kuin.

iuxta, prope] Hom. Il. α', 34. βῆ δ' αἰκέων παρὰ
 θῖνα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης iuxta littus. Luc. 18,
 35. τυφλὸς τις ἐκάθητο παρὰ τὴν ὁδὸν προσαιτῶν.
 Joseph. Arch. 2, 5. 5. Hav. παρὰ ποταμὸν pro ἐπὶ
 τῷ ποταμῷ. Xen. Cyr. 1, 6. 19. παρὰ πόλιν —
 ἀγειν praeter urbem — ducere agmen. add. ib. 5, 4. 19.
 Fischer. Moschopulus ad Hom. Il. α', 34. παρὰ ἐν-
 ταῦθα τὸ πλησίον. Aelian. H. V. 3, 1. παρ' ἐκότερα
 δὲ τῷ ποταμῷ αἱ διατριβαί εἰσιν. Lyfias p. 31. Tayl.
 min. παρὰ τὴν Δάμπωνος οἰκίαν. Ponitur παρὰ vt διὰ
 etiam de iis, qui ab vna tantum parte quidpiam tran-
 seunt, notatque praeter, propter, lang, vorbei. Liu. 5,
 46. transeundum per hostium custodias erat. Id. 28,
 42. pacato mari praeter oram Italiae — vectus. vid.
 Abreschius annotatt. ad quaedam loca N. T. p. 553. ad
 calcem animaduersif. ad Aeschyl. T. 1. et dilucc. Thu-
 cydd. p. 60. Exemplis autem a Fischerō supra allatis,
 addere placuit haec: Herodo. 9, 15. παρὰ τὸν Ἄσω-
 πὸν ποταμὸν τεταγμένον vbi v. Wesselingius. Coluth.
 Rapt. Hel. 217. f. ἀνερχομένοιο παρ' εἰαμενάς Εὐρυ-
 μάνθῃ Σπάρτην. Plato Phaedon. c. 65. καὶ εἰς παρ'
 αὐτόν. Hom. Il. α', 463. νέοι δὲ παρ' αὐτόν ἔχον πεμ-
 πύβολα χερσίν. Polyb. 5, 7. πᾶς ὁ παρὰ τὴν λίμ-
 νην τόπος. Id. 1, 55. ἐν τῇ παρὰ τὴν Ἰταλίαν κερ-
 μένη πλευρᾷ τῆς Σικελίας. Theocrit. Id. 5, 91. λι-
 παρὰ δὲ παρ' αὐχένα σείετ' ἔθειρα. Id. 9, 9. ἐντὶ
 δὲ

δέ μοι παρ' ὕδαρ ψυχρὸν σιβάς. Hesiod. Ἔργ. 171.
 ἐν — μακάρων νήσοισι, παρ' Ὀκεανὸν βαθυδίην. Eurip.
 Phoen. 101. καὶ παρ' Ἰσμηνῆ ῥοαίς. Conf. Muncke-
 rus ad Antonin. Lib. c. 23. p. 195. et Abreschius au-
 ctar. diluce. Thucydid. p. 302. *Kuin.*

per] Tractum et durationem temporis significat.
 Aelian. H. V. 4, 1. παρὰ πάντα τὸν ἑαυτῶν βίον.
 Charit. 2, 4. διεκαρτέρει παρ' ὅλην τὴν ἐσπέραν. Plu-
 tarch. p. 345. T. 2. παρ' ἡμέραν. Polyb. E. P. p. 113.
 T. 3. παρ' ὅλην τὴν πραγματείαν. Demosth. cor. c.
 6. παρ' αὐτὰ τὰ ἀδικήματα *feruentibus delictis*. Ae-
 schin. Socr. 2, 13. παρ' ὅλον τὸν βίον. Plato Phaedon.
 65. παρὰ πάντα τὸν χρόνον. *Fischer.* Editt. Lips.
 primae et Batauae habent: *per, παρ' ὅλον τὸν βίον per*
omnem vitam.

inter] *In*, Charit. 6, 1. μετέωρος ἦν πᾶσα βαβυ-
 λῶν καὶ ἐν οἰκίαις τε παρ' ἀλλήλους καὶ ἐν τοῖς σενω-
 ποῖς οἱ ἀπαντῶντες ἔλεγον. vbi vid. Doruillius p. 501.
 Aeschin. c. Ctesiph. p. 430. T. 2. Tayl. παρὰ τὰ δε-
 νὰ καὶ τῆς πολέμου *inter pericula*. Zosim. 2, 47. 4.
 παρὰ τὸ δεῖπνον. Herodo. 2, 121. 4. παρὰ τὴν πό-
 σιν, *inter rotandum*. add. Anacr. 22, 1. Sed Theocr.
 Idyl. 25, 169. Διὸς Νεμέοιο παρ' ἄλσος *in nemore*
 Iouis Nemei. *Fischer.* Polyb. 10, 35. παρὰ τὴν συ-
 νεσίαν *inter conuiuium*. Demosth. pro Cor. c. 6. παρ'
 αὐτὰ τὰ ἀδικήματα *flagrantibus criminibus, delictis*
feruentibus.

ad pag. 256. *praeter*] Ita, vt exceptum aliquid e
 maiori numero significetur, vt Herodo. 9, 33. παρὰ
 ἐν πάλαισμα ἔδραμε νικᾶν Ὀλυμπιάδα· vbi vid. Val-
 ekenar. 2 Cor. 11, 24. τεσσαράκοντα παρὰ μίαν, qua-
 draginta, *excepta una*, vbi vid. Kypkius. Ael. H. V.
 3, 1. παρὰ τῆτο *praeterea*. Cic. pro Cluent. c. 20.
 omnibus sententiis *praeter* vnam condemnatus est. *Kuin.*
 Et *praeter, contra*, Xen. Apomn. 1, 1. 18. παρὰ τῆς
 νόμου

νόμους *contra leges*. ib. c. 3. f. 4. οἵτινες παρὰ τὰ παρὰ θεῶν σημαίνόμενα ποιῶσι τι. Pind. Olymp. 12, 14. παρὰ γνώμαν. Id. ib. 13, 116. f. παρ' ἄρκον — παρ' ἐλπίδα. Fischer. παρὰ πάντων ἐλπίδα *praeter omnium opinionem* Aelian. H. V. 9, 21. παρὰ δόξαν Herodo. 1, 79.: παρὰ τὸ δίκαιον *praeter aequum* Herodo. 5, 92. 7. extr.: παρὰ τὸ δέον Plato Apol. 21. παρὰ φύσιν *contra naturam* Xen. Hiero. 1, 22.: Id. Exp. Cyrop. 6, 6. 28. παρὰ τὴν ῥήτραν *contra pactum*. Id. ib. 2, 5. 41. παρὰ τὰς ὄρκους. Polyb. 15, 13. ἐμάχοντο παρὰ τὴν αὐτῶν προαίρεσιν ἅμα πρὸς τε ἰδίους καὶ πρὸς τὰς Ῥωμαίους. Kuin.

propter, ob] Gen. 29, 20. καὶ ἦσαν ἐναντίον αὐτῷ ὡς ἡμέραι ὀλίγαι παρὰ τὸ ἀγαπᾶν αὐτὸν αὐτήν. Isocrat. p. 23. T. 2. παρὰ τὸ εἰωθός add. Zosim. 4, 17. 2.: παρὰ τὸτο *propterea* 1 Cor. 12, 15: παρὰ τὴν ἀνεπιστάσιαν *ob inconsiderantiam* Aeschin. dial. 3, 4. οὗτος παρὰ τὴν αὐτῷ ῥώμην τοσούτον ἐπήυζηται, ὅσον παρὰ τὴν ἡμετέραν ἀμέλειαν Demosth. p. 43, 14. T. 1. παρὰ τι *quare* Polyb. 17, 24.

prae] Xen. Apomn. 1, 4. 14. εἰ γὰρ πᾶν σοι κατὰδῆλον, ὅτι παρὰ τὰ ἄλλα ζῶα, ὡσπερ θεοὶ ἀνδρωποὶ [f. οἱ ἀνδρωποὶ] βιοτεύουσι, *prae reliquis animalibus*. Gen. 37, 3. Ἰακώβ δὲ ἠγάπα τὸν Ἰωσήφ παρὰ πάντας τὰς υἱὰς αὐτῷ *prae reliquis filiis* Hebr. יַאֲקֹב-לְיֹסֵף. Fischer. Ergo *praepositio* παρὰ casui quarto iuncta, in comparationibus notat *prae*, et respondet particulae ὑπέρ Hesychius: παρὰ πάντας ὑπέρ πάντας. Ita quoque Latinorum *praeter* legitur, ap. Plaut. Amphitr. 2, 10. quem ego amo *praeter omnes*. vid. Bosius ap. Albertium ad Glossar Gr. N. T. p. 167. et Fischerus ad Platon. Apol. 16, 14. Sed παρὰ etiam duas contrarias significationes coniungit, ut monuit Vigerus de Idiotism. p. 626., nam παρὰ δύναμιν idem esse potest quod *supra*, aut *infra* vires, sic παρὰ δύναμιν

μιν über die Kräfte, extat Thuc. 3, 54. conf. Abreschius dilucc. Thucc. p. 742. 754.

Παρά haud raro deest, vt Plato Crit. 15. ἵνα καὶ τῷ σοι ἀπολαύσωσιν, vt iis etiam hoc a te accidat, vbi v. Fischerus, eiusdemque index Graecit. Aeschin. f. v. ἀτυχεῖν. maxime post verba ἀκέειν, μανθάνειν, πυνθάνεσθαι; vt Soph. Trachin. 190. ἀσῶν — μαθῶν. Ai. 811. τῷ ποτ' ἀνθρώπων μαθῶν. fed. v. 13. ὡς παρ' εἰδυίας μάθης. Oed. Tyr. 841. ποῖον δ' ἐμῷ περισσὸν ἤκεσας λόγον. fed. v. 95. λέγοιμ' ἂν οἱ ἤκεσας τῷ θεῷ πάρα. Hesiod. Theog. 463. πεύθετο γὰρ Γαίης τε καὶ Οὐρανῷ ἀσφρέοντος. Herodo. 2, 13. τῶν ἱρέων ταῦτα ἐγὼ ἤκιστον. Id. 2, 19. πρόθυμος δὲ ἔα τάδε παρ' αὐτέων πυνθέσθαι. Id. 4, 95. ὡς δὲ ἐγὼ πυνθάνομαι τῶν τὸν Ἑλλήσποντον οἰκεόντων Ἑλλήνων. Apollon. Rhod. 3, 913. f. ὅτ' ἤδη τήνδε κασιγνήτων ἐσάκεσεν — ἴδσαν. vbi schol. λείπει ἢ παρὰ, ἢ παρὰ τῶν κασιγνήτων εἰσήκεσθε. conf. Fischerus harum Animadu. Vol. III. a. p. 363.

Caeterum haec praepositio a librariis saepius permutata est, cum praepositionibus ἐπὶ et περὶ, vt Xen. Cyr. 7, 1. 39. Schneid. vbi pro παρὰ τὰς μηχανάς Junt. et Ald. legunt ἐπὶ τὰς μηχανάς et Cod. Altorf. περὶ τὰς μηχανάς. vid. de hac praepositionum παρὰ et περὶ permutatione Fischerus ad Palaeph. 19, 2. 32, 48. ad Plat. Apol. 20, 1. et Phaedo. 56, 8. atque Lennepius ad Phalaridis epist. p. 43. nec non Abreschius Animadu. ad Aeschyl. p. 6. p. 265. T. 2. cum praepositione πρὸς, Xen. Cyr. 6, 3. 9. pro παρελθόντες, Cod. Guelf. habet προελθόντες cum πρὸς, vt Xen. Cyr. 3, 1. 8. vbi pro παρεκάλει Junta, Ald. et Cod. Guelf. legunt προσεκάλει. cum κατὰ vt Xen. Cyr. 5, 4. 18. Fischerus in commentariis suis ad illum locum haec notauit: παρέλιπεν. Cod. Guelf. κατέλειπεν, vt Philel. relinqueret, non male. imo Imperfectum postulat et res ipsa, et consecutio temporum: sequitur enim ἐφεώρα,

et

et Φανερός ἦν· vnde quum παρέλιπεν sit in pluribus libris, e Cod. Altorf. παρέλειπεν reponendum esse puto.
Kuip.

periphrasi] Οἱ ῥήτορες οἱ παρ' ἡμῖν Isocrat. p. 228.
T. 1.: ὁ λύχνος ὁ παρὰ τῷ παιδίῳ Lysias p. 4.: τὰ παρὰ τῶν μαθηματικῶν Polyb. p. 171. T. 2.: τὰ παρὰ Ἀθηναίων Herodo. 9, 1. 5.: τὰ παρ' Φίλων Theocr. Idyl. 28, 25.: οἱ παρὰ τῷ Νάβιδος Polyb. p. 50. T. 3. οἱ παρὰ τῷ Νικίᾳ Thuc. 7, 10. coll. c. 8. τὰ παρὰ Θάλασσαν Herodo. 2, 12.: τὰ γέρεα τὰ παρὰ Λακεδαιμονίων Id. 8, 125.: οἱ παρ' ἡμῶν nostri Eurip. Phoenn. 1196.: τὰ παρὰ τῆς γυναικὸς σύμβολα uxoris symbola Xen. Cyr. 7, 1. 19.: τὰ παρ' ἐαυτῆς πάντα facultates omnes Marc. 5, 26.: τῆς παρ' ἡμῶν εὐνοίας Demosth. cor. c. 2.: οἱ παρ' ἐμῆ legati mei Xen. Cyr. 6, 2. 1.: ὁ παρ' ἐμῆ legatus meus Id. ib. 3, 2. 14.: ἡ παρὰ τῶν θεῶν ξυμβουλία deorum consilia, Xen. Apomn. 1, 3. 4. Fischer. Praeterea παρὰ accusatio iunctum interdum adverbialiter reddi debet, vt, παρὰ πόδας repente Polyb. p. 19. T. 3.: παρ' ὥρην intempestive, ausser der Jahreszeit Theocr. Epigr. 9, 1.: παρὰ μικρὸν propemodum Demosth. p. 593, 28. T. 1.: παρὰ μέρος vicissim Ael. H. V. 8, 3. Comites quoque habet haec particula praepositiones, vt παρέξ ὁδῶ extra viam Hom. Il. κ', 349.: παρέξ τῷ Φόρῳ praeter tributum Herodo. 3, 97. seq. accusatio, παρέξ Ἀχιλλῆος Hom. Il. ὦ, 434.: νῆσος — λαχεῖα παρέκ λιμένος Hom. Odyf. ι', 116.: πηνίον ἐξέλιξσα παρέκ μίτον Il. ψ', 762. Eustathius ad Hom. Il. ι. p. 732, 38. τὸ δὲ παρέξ ἄλλα, ἐπιρρημά ἐστι τοπικόν, συγκείμενον ἀπὸ τῆς παρὰ καὶ ἐξ προθέσεως. ἴσῃον δὲ ὡς ἡμεῖς μὲν οἱ ὕπερον, πάρεξ αἰεὶ φαμέν βαρυτόνως κατὰ κοινὴν διάλεκτον, καὶ ἀντὶ τῷ χωρὶς τὴν λέξιν νοοῦμεν, καὶ διὰ τῷ ξ' γράφομεν αὐτήν, καὶ μόνη γενικῇ συντάσσομεν. Ὀμηρος δὲ, παρέξ λέγει ὀξύτόνως ἀκολοθῶν τῷ καινόνι τῶν προθέσεων, καὶ ἀντὶ τῷ ἐξω μὲν, ἐγγύς δὲ

δὲ τὴν λέξιν λαμβάνει. καὶ Φωνήεντος μὲν ἐπιφερθ-
 μέν, φυλάσσει τὸ διπλῆν ὡς καὶ ἐνταῦθα. συμφόνης
 δὲ ἐπαγομένε τρέπει συνήθως τὸ ἔ̄ εἰς ἄφωνον τὸ κ̄
 ἔ̄σι δ' ὅτε καὶ ἔτω φυλάσσει τὸ ἔ̄. iungitur etiam ad-
 verbiis, sic παραυτικά Thuc. 2, 49. Herodo. 6, 63.

In compositis vero παρὰ indicat 1. *accessionem*,
 ad, et *receptionem*, vt παραγεῖν *adducere* Xen. Exp.
 Cyrop. 7, 6. 3.: παραγίγνεσθαι *aduenire* ib. 1, 1. 11.
 παραδέχεσθαι *recipere* Demosth. p. 1008. T. 2. πα-
 ριέναι *admittere* Herodo. 3, 77.: παρέρχεσθαι in con-
 cionem *prodire* Demosth. pro cor. c. 8.: in iudicium
 Xenoph. Apol. 10. *Kuin.* 2. *praeter, trans, contra*,
 παραβαίνω *praeuaricor*, v. Albertius ad Matth. 15, 3.
 παραβαίνειν dicuntur proprie aratores qui praeuarican-
 tur, h. e. fulcos ducunt non rectos, et currus, qui or-
 bitam transeunt; deinde translatum est ad eos, qui ne-
 gligunt, neque seruant praescripta, qui leges violant
 vt Xen. Cyrop. 1, 2. 2. *Fischer.* παραλλάττειν *prae-*
terire, Demosth. p. 1276, 13. T. 2.: παροδεύειν *trans-*
ire Theocr. Idyl. 23, 47.: παράνομος *legum violator*
 Xen. H. Gr. 1, 7. 8.: παρανομεῖν Herodo. 7, 238.:
 παραβῆειν *praeterfluere* Id. 2, 150.: παραπλέειν *prae-*
ternavigare Xen. Exp. Cyr. 5, 1. 11.: παρέρχεσθαι
praeterire, de tempore, Id. ib. 1, 7. 18. *negligere* idem
 quod ἀμελεῖν Long. Past. II. p. 31. Alciph. 1. ep.
 34. παραλέγεσθαι *praeternavigare* Aët. 27, 8. vid.
 Abreschius Animaduu. ad Aeschyl. p. 625. *Kuin.* 3.
male, perperam, temere, sic παρακέειν dicitur non so-
 lum de iis, qui oscitanter audiunt, qui audiunt, quasi
 non audiant, Cebes p. 163. προσέχειν παρέργως vo-
 cat, verum etiam de iis, qui clanculum excipiunt, qui sub-
 auscultant v. schol. Aristoph. Ran. 762. Obsf. Misc.
 Vol. 3. p. 94. Huc refer item verbum παραγεύεσθαι,
 quod est, vt Casaubonus ad Athenae. 2, 6. p. 91. ait,
gustare aliud atque aliud, more fastidientium, sic vt in
Pars IV. § *nullo*

nullo acquiescas. παραγωνῶνα male statuisse Xen. Apomn. 1, 1. 17.: παραχρησθαι male uti Plutarch. p. 231. T. 2. Fischer.

Plato Euthyphr. 20. παρακινδυνεύειν *temere periclitari*. Demosth. p. 179, 19. T. 1. παρόπτεσθαι *negligere*. Id. p. 1414, 22. T. 2. παραθεωρεῖν *despicere*. Id. p. 1183, 1. T. 2. παραφρονεῖν *desipere*. Id. p. 822, 25. T. 2. παραλογίζεσθαι. Sic παραποιεῖν *adhibetur de falsariis, vel saltem de immutationibus minus probatis v. Locella ad Xen. Ephes. p. 137. et Lennep. ad Phalarid. ep. 108. p. 312.* 4. *supra, ultra, sic παρέρχεσθαι vincere, superare*. Anacr. 29, 28, vbi vid. Fischerus. Suidas: παρελθεῖν ἀντὶ τῆς νικῆσαι. Δημοσθένος ὑπὲρ Κτησιφῶντος. Thuc. 2, 44. παρηβῶν *aetate prouectum esse*. Id. 4, 8. παρατείνειν *extendere, protendere*. 5. *iuxta*. Ael. H. V. 1, 13. παρακαθεύδω *iuxta dormio*. Id. 8, 16. παρατίθημι *arpono*. Thuc. 1, 5. παραθαλάσσιος *ad mare situs, maritimus*. Diod. Sic. 20, 29. παρακολοθεῖν *subsequi*. Xen. Apomn. 2, 4. 5. παραβάλλειν *conferre*, nam quae conferuntur, iuxta ponuntur. Hom. Il. ζ, 198. παραλέγεσθαι *concurrere* Polyb. 2, 5. παράλιος *mari adiacens, maritimus*. Herodo. 5, 18. παρίζεσθαι *assidere*. Demosth. p. 1152, 18. T. 2. παρακαθεῖσθαι *assidere ad latus alicuius*. 6. *clam, παραδύναι irrepere* Demosth. p. 608, 3. T. 1. παρεισδύειν *clam irrepere* ep. Jud. v. 4. vbi vid. Albertius. 7. *de*, ita vt discessionem significet, sic παραπίπτειν *deflectere a veritatis et virtutis tramite, errare*, Xen. H. Gr. 1, 6. 14.: παραχωρεῖν *decedere* Id. Hier. 7, 2.: παραπαίειν *τῆς ἀληθείας* Polyb. p. 73. T. 3. παρακλίνειν *deflectere* Hesiod. Ἔργ. 260. 8. *auget, παρατηρεῖν diligenter obseruare* Theophr. chart. 7, 2. Xen. Apomn. 3, 14. 4. *conf.* Zeunius ad Viger. de Idiotismm. p. 631. Sed haud raro praepositio παρά in compositis vim suam amittit, sic παραφυλάττειν est idem quod φυλάττειν Demosth. p. 807, 10. T. 2.:
παρα-

παραπλέειν id. qd. πλέειν Xen. Exp. Cyr. 5, 7. 17. etc. Caeterum in editt. Lipsf. primis verba: *Pro, ut παρὰ ἐδὲν ἠγεῖσθαι, pro nihilo ducere, defunt. Sed in iisdem editt. et Batauis exemplaribus legitur: αἱ παρὰ Θεῶν τιμωρίαι, supplicia, quae a Deo immittuntur, οἱ παρ' αὐτῆ, qui ab eo erant, id est, qui ad eum attinebant. Sic Cic. Qui erant a Platone, pro Platonis sectatores. τὰ παρὰ νόμον [Belgg. νόμων] quae sunt contra leges. — publicae infamiae exponere, Beza in cap. 1. Matth. — παρόμοιος aliquantum similis — in vado Budaeus Commentar. L. Gr.*

ὑπό] Poëtice ὑπαί. Homer. Il. κ', 376. ὑπαὶ δείξας prae timore. Hesiod. Ἄσπ. 71. λάμπεν ὑπαὶ δεινοῖο θεῶ τευχέων τε καὶ αὐτῆ. [add. v. 278. Τοὶ μὲν ὑπαὶ λιγυρῶν συρίγγων ἴεσαν αὐδῆν.] Il. β', 824. ὑπαὶ πόδα νεῖατον Ἴδης. Phauorinus: ὑπὸ πρόθεσις τὴν ὑποκάτω σχέσιν δηλῶσα, ἀττικῶς μὲν συντάσσεται δοτικῆ· κοινῶς δὲ μετὰ αἰτιατικῆς, οἷον ὑπὸ τῷ ἡλίῳ καὶ ὑπὸ τὸν ἡλίον [vid. Abreschius Obsf. Miscell. Vol. 10. p. 356.] ὑπὸ γενικῆ, αἰτιολογῶσα τὸ ποιητικόν, ἐδὲ ὑπ' πενίας εὐεργετῶ, καὶ ἔτι τὸ ὑποκάτω σημαίνουσα. Apollon. Lex. Homer. p. 680. ὑπό· κυρίως μὲν δύω δ' ὑπὸ πυθμένες ἦσαν [Il. λ', 634.] καὶ πάλιν ὡς ὑπὸ Τυδείδῃ πυκινὰ κλονέοντο Φάλαγγες [Il. ε', 93.] ἀντὶ τῆς μετὰ. Kuin.

prae] Ὑπὸ καύματος prae aestu Hesiod. Ἔργ. 588. et Anacr. 21, 3.: ὑφ' ἡδονῆς prae gaudio Arist. Plut. 289.: add. v. 1006. 538. 562.: ὑπὸ τῆς ἡδονῆς Xen. Cyr. 1, 4. 15.: οἱ μὴ δυνάμενοι ἐκδιδόναι τὰς παῖδας ὑπὸ πενίας prae paupertate Strabo L. 15. p. 1041.: ὑπὸ τῆς σπερδῆς prae festinatione Theophr. char. 25, 2.: ὑπὸ παλαιότητος Plato Cratyl. 34.: οἱ γὰρ δὴ τότε ἄνθρωποι ξένοι καὶ ὁμοτράπεζοι θεοῖς ἦσαν ὑπὸ δικαιοσύνης καὶ εὐσεβείας ob iustitiam et pietatem. Conf. Gronovius ad Arrian. exp. Alex. 1, 22, p. 46. et Olearius

rius ad Philostrat. Heroic. c. 19. p. 745. Etiam cum datiuo, Aeschyl. Choëph. 26. ὑπ' ἄλγεσι *prae doloribus*. add. Zosim. 2, 2. *Fischer*. Praepositio ὑπὸ, sequente genitiuo rei, significat fere, *propter*, ita ut respondeat praepositioni διὰ, quam in rem insignis locus est apud Plat. Phaedon. c. 58. ὑπ' ἀσθενείας καὶ βραδυτήτος: sed paulo ante legitur, διὰ βραδυτήτα καὶ ἀσθενείαν. Xen. Cyr. 8, 3. 38. ὑπὸ γενναιότητος *ob feracitatem*. vid. *Fischerus* ad Plat. Phaedon. 56, 11: Demosth. p. 25, 24. T. 1. εἰδέν ἐσιν ὑπο τῆ πολέμου λοιπὸν, *propter bellum*. Id. p. 94, 5. T. 1. ἀν δ' ὑπὸ πνευμοῦτων μὴ δυνάμεθα *propter ventos aduersos*. Polyb. 2, 30. ὑπὸ τῆ θυμῆ *ob iram*. Herodo. 7, 168. ὑπὸ δὲ ἐτησίων ἀνέμων *propter ventos Etesias*. Xen. Cyr. 8, 7. 22. ὑπὸ κάλλεσ. *Kuin*.

Per] Ὑπὸ χρόνε *temporis longinquitate* Plato Phaedo. 18. dictum est vt διὰ χρόνε *ex longo intervallo*, Plato Cratyl. 32. Etiam cum datiuo, Manetho L. 5, 445. πιλναμένεσ τε νέφεσσιν ὑπ' ἠνεμόεντι πετεύρω *per aërium peteurum*, nam sic pro πιδναμένεσ reposuit Doruillius ad Charit. p. 667. *A, ab*, cum datiuo, ὑπ' Ἰήσωνι Hesiod. Theog. 1000.: ὑπ' Ἀπόλλωνι Pind. Olymp. 6, 57.: ὑπ' ἀνδράσι ναίεται Apoll. Rhod. 1, 794. vbi schol. ἀντι τῆ ὑπ' ἀνδρῶν — τῆτο δὲ Ἰωνων ἴδιον. *Fischer*. Ita quoque Herodotus saepius, more Jonum, quibus illam syntaxin scholiastes Apollonii tribuit, casum tertium pro secundo scripsit, vt 3, 97. ὑπὸ Πέρσησι ἀρχεται. Id. 1, 103. τῆσ ὑπ' ἐωῦτῶ ἀρχομένεσ. Ael. H. V. 12, 1. τρεφομένη ὑπὸ πατρὶ. vid. Abreschius dilucc. Thucc. auctar. p. 315. Sed cum genitiuo Eurip. Alc. 816. ὑπὸ ξένων. add. 942. Hanc autem significationem inprimis tum obtinet, quum verbis neutris, ὑπὸ νέσσε ἀποθανεῖν Herodo. 7, 117. et passiuus iungitur. vid. Vigerus de Idioteismm. p. 649. Abreschius Animadu. ad Aeschyl. p. 411. T. 1. et quae supra, de praepositione πρὸσ notata sunt. *Per* ὑπὸ
πῆρε-

κήρυκος per praeconem i. e. voce praeconis Herodo. 9, 98. vbi vid. Wesselingius et Abreschius l. c. p. 163. Eurip. Alc. 737. κηρύκων ὑπο.

Supra et sub] Ὑπὸ quum significat *super, supra*, ab Atticis scriptoribus, auctore Thoma Magistro, iungitur fere genitiuo, a reliquis accusatiuo. Verba ipsius sunt: τὴν ὑπὲρ πρόθεσιν, τὴν ἐπάνω σχέσιν δηλῶσαν, πρὸς γενικὴν ἐκφέρουσαν Ἀττικοί. Ἕλληνας δὲ, πρὸς αἰτιατικὴν. — ὡσαύτως καὶ τὴν ὑπό. Πλάτων ἐν τῇ τῷ Σωκράτους ἀπολογία· τὰ τε μετέωρα φροντισῆς καὶ τὰ ὑπὸ γῆς πάντα ἀνεζητηκῶς. καὶ αὐτοῖς ἐν τῷ αὐτῷ λόγῳ ζητῶν τὰ τε ὑπὸ γῆς καὶ τὰ ἐπερᾶνια. sed librarii his in locis Atticam rationem saepius commutarunt communi vid. Fischerus ad Plat. Apol. 2, 2. 3, 4. 10, 5. et ad Phaedo. 61, 20. *Sub, infra*, ita vt locum, aut integumentum, vel subiectionem, conditionem etiam tempus indicet. Rarius hoc sensu scriptores Graeci, cum genitiuo coniunxerunt, vt recte obseruauit Abreschius Animadu. ad Aeschyl. T. 1. p. 297.: Homer. Il. δ', 106. ὑπὸ σέρνοιο. Huc refero quoque formulas ἄρουσον ὑπὸ μαστιγῶν flagellis coacti, Herodo. 7, 21. στρατὸν ὑπὸ μαστιγῶν διαβαίνοντα Id. 7, 56. add. Xen. Exp. Cyr. 3, 4. 25. vbi vid. Zeunius. Cum *datiuo*, Plato Phaedo. 58. fin. τὰ ἐπὶ τῆς γῆς ὑπὸ τῷ ἔρανῳ ὄντα. Hom. Il. β', 307. καλῆ ὑπὸ πλατανίσῳ *sub umbrifera platano*. Eurip. Alc. 149. ὑφ' ἡλίου *sub sole* [Virg. Aen. 1, 435.] v. 1009. ὑπὸ σπλάγχχοις. Laërt. 8, 68. ὑπὸ τοῖς δένδροις. Herodo. 2, 95. ὑπ' αὐτῶ καθεύδει. Id. 2, 121. 5. ὑπὸ τῷ ἱματίῳ. Theocr. Id. 25, 209. τὸ μὲν αὐτὸς ὑπὸ ζαθέω Ἐλικῶνι Εὐρών. *sub, ad radices*. Id. 7, 88. τὸ δ' ὑπὸ δρυσὶν ἢ ὑπὸ πεύκαις Ἀδὺ μελισσόμενος κατακέκλιτο. Ael. H. V. 3, 26. ἀξιῶν Ἐφεσίς ὑπ' αὐτῶ γενέσθαι ipsius parere imperio. Hesychius: ὑπ' ἐμοί· ὑπὸ τὴν ἐμὴν ἐξουσίαν.

Cum *accusatiuo*, Eurip. Alc. 47. ὑπὸ χθόνα. 896. ὑπὸ γαῖαν, Isocrat. Euag. c. 10. ὄρωντες γὰρ αὐτὴν

ὑπὸ Λακεδαιμονίης ἔσαν *sub imperio Lacedaemoniorum*.
 Lucian. T. 3. p. 241. ὑπὸ κόλπον Φυλάττεις τὴν δω-
 ρεάν· vbi vid. Reitzius. Theocr. Idyl. 25, 238. ὑπὸ
 βύρσαν ἔδν πολυώδυνος ἰός. Id. 22, 124. πλάξεν ὑπὸ
 σκαιὸν κρόταφον. Xen. Exp. Cyr. 1, 10. 4. ὑφ' αὐτῶ
 ποιῆσθαι τὰς φίλῃς ταῖς εὐεργεσίαις, *deuincire sibi*
amicos beneficiis. Ael. H. V. 6, 11. ὑφ' ἑαυτὸν ἐποιή-
 σατο *sibi subiecit*. Matth. 8, 9. καὶ γὰρ ἐγὼ ἀνδρω-
 πὸς εἰμι ὑπ' ἐξουσίαν. De tempore, *sub*, vt Thucyd.
 4, 67. ὑπὸ νύκτα πλεύσαντες. Act. 5, 21. ὑπὸ τὸν
 ἔρθερον *sub diluculum*. Anton. Lib. c. 9. ὑπὸ δὲ τὸν
 χρόνον τῆτον. Arrian. Exp. Al. 2, 11. ὑπ' αὐτὴν τὴν
 ἑῶ *sub ipsam auroram*. vid. Raphelius ad Matth. 8, 9.
 et Albertius ad Act. 3, 1. Et cum librarii, scriptores
 vero etiam ipsi, vt vel ex allatis exemplis, et iis, quae
 supra de praepositione ἐπὶ monuimus, planissime patet,
 casus nominum saepius inter se permutarint, videndum
 vbique est, quaenam scriptura in pluribus et melioribus
 codd. reperiatur, et quinam casus auribus orique gra-
 tior sit. *Quin.*

Sub, ὑπ' αὐτῶ *sub ipso* Homer. Il. ν', 27. pro quo
 Codd. Colleg. Corp. Chr. et Harleian. habent ὑπ' αὐτῶ.
 Sic Il. ε', 349. ὑπὸ πραπίδων. Sed Cod. Harleian.
 ὑπὸ πραπίσιν. Ὑπὸ γῆ *sub terra*, Inscript. a Dor-
 villio denuo vulgata ad Charit. p. 563.: ὑπὸ τῶ ἄξονι
sub axe Xen. Cyr. 6, 1. 17.: τὰς ὑπὸ τῆ Καδμείᾳ τε-
 λευτήσαντας *sub*, *prope Cadmeam*, Isocrat. p. 120. vbi
 tamen in edit. Mediolanensi est ἐπὶ τῆ Καδμείᾳ male;
 e glossemate, quia *Cadmea* fuit arch. ὑπὸ χθονὶ He-
 siod. Theog. 455.: ὑπὸ τῆ ἀκροπόλει Herodo. 6, 105.:
 ὑπὸ δένδρεσι Arrian. Indd. p. 531.: ὑπὸ τοῖς ἱματίοις
 κομίζοντες Plutarch. p. 136. T. 2. Sed saepissime su-
 mitur haec particula ita, vt significet alterum subiectum
 esse imperio et potestati nostrae, v. c. Isocrat. p. 220.
 ὥσε ἐλπίσαντες ἀπαντας τὰς Ἑλληνας ὑφ' αὐτοῖς ἔσε-
 σθαι. Herodo. 1, 201. ὑπ' ἐωυτῶ ποιήσασθαι. Hom.
 Odyf.

Odyf. γ', 304. λαὸς ὑπ' αὐτῶ. Xen. Apomn. 1, 6. 2. ὑπὸ δεσπότη. Herodo. 3, 117. ὑπὸ τῶ Πέρσῃ ἐσι-
 sed 7, 108. ὑπὸ βασιλῆα. Demosth. p. 241, 28. T. 1.
 ἕως Θετταλίαν ὑπὸ Φιλίππῳ ἐποίησαν. Plutarch. p.
 28. T. 4. τῶν ὑπὸ Πομπηίῳ στρατηγῶν. Plato Cratyl.
 25. init. οἱ ὑπὸ τοῖς βαρβάροις οἰκῶντες qui inter bar-
 baros habitant, ita, vt eorum imperio parent. Xen. Cyr.
 8, 1. 2. οἱ κατὰ τὴν Ἀσίαν ὑπὸ βασιλεῖ ὄντες prin-
 cipes Asiaticarum ciuitatum, quae imperio regis Persa-
 rum parent. Cod. Altorf. habet ὑπὸ βασιλέα, vtraque
 constructio praepositionis est Xenophontea, omnino-
 que bene Graeca. 8, 4. 13. ἀρχῶν ἀρχοντάς τῆς ὑφ'
 ἑαυτῶ sic legitur etiam 2, 1. 9. sed praepositioni ὑπὸ
 sic additur etiam accusatiuus, vt 1, 5. 3. 5, 3. 17.:
 Xen. Cyr. 6, 2. 11. τῆς ὑφ' ἡμῖν αὐτοῖς Hutchinsonus
 edidit e coniectura Leoclauii, ante quem Camerarius
 iam legendum ὑφ' viderat pro ἐφ' quod est in Junt.
 Ald. aliisque libris editis, recte; nam hanc scripturam
 confirmant Cod. Altorf. Guelf. Phil. et vsus loquendi,
 vt reliquorum scriptorum, ita etiam Xenophontis. —
 Sub, cum accusatiuo, Theophr. char. c. 1. τῆς Ἑλλά-
 δος ὑπὸ τὸν αὐτὸν ἀέρα κειμένης. Charit. 6, 3. σάτειρα
 καλλίστη τῶν ὑπὸ τὸν ἥλιον. Herodo. 7, 88. ὑπὸ τῆς
 πόδας — ὑπέδραμε. Id. 7, 114. τῶ ὑπὸ γῆν εἶναι.
 Ita ὑπὸ χρόνον Thucyd. 2, 26. 27.: ὑπὸ νύκτα. Herodo.
 8, 71. 5, 101.: ὑπὸ τὴν ἑαρινὴν ὥραν Polyb. 2, 12.:
 ὑπὸ τῆς αὐτῆς χρόνος Zosim. 4, 38. 1.: ὑπὸ τέτον
 τὸν χρόνον Joseph. Ant. 1, 12. et 2, 3.: ὑπὸ τὴν κατὰ-
 λυσιν τῆ πολέμου Xen. Apomn. 2, 8. 1.

ad pag. 257. redditur et ablat.] Callim. Dian. 21. f.
 ὑπ' ὠδίνεσσι γυναῖκες τειρόμεναι pariendi doloribus or-
 pressae. Hom. Il. β', 324. χερσὶν ὑφ' ἡμετέρησιν
 ἀλῆσά τε περθομένη τε. add. Pind. Nemm. 1, 102.
 Aeschyl. Agam. 901. 1173. 1466. Coram, Herodian.
 1, 5. 22. εὐδαιμονοίημεν δ' ἂν τὰ δέοντα πράττοντες
 ὑπὸ τοιάτῳ μάρτυρι.

οιμ] Lucian. dial. mort. 6. καὶ ὅλως ἀπαντες
 προελεύονται αὐτῆ ὑπὸ ταῖς αὐταῖς Φροντίσιν, *isidem*
illos curis comitantibus ac deducentibus. Plures eiusmodi
 locos suppeditabit Hemsterhusius ad h. l. p. 355. T. 1.
 Sed aliter exponi ea particula debet in his : ὑπὸ βαρ-
 βίτῳ — κέρη — χορεύει saltat ad barbiton Anacr. 6,
 4. vbi v. nos, et ὑπὸ βαρβίτῳ χορεύων Od. 42, 16.
 Sic dicitur ὀρχεῖσθαι ὑπὸ τοῖς αὐλοῖς ad tibias saltare.
 vid. Faber. ad Lucian. Timon. c. 3. p. 880. et Vitringa
 ad Lucian. ὀρχήσ. c. 2. p. 267. T. 2. itemque
 Duckerus ad Thucyd. 5. 70. p. 360. et Graevius Lectt.
 Hesiod. p. 95. Sic etiam cum *genitio* Valckenarius
 ad Herodo. p. 521. et Kuhn. l. c. Apud Xenophontem
 Sympóf. 6, 3. est loco datiui, *accusatiuus*, vid. Bachius
 ad h. l. *Fischer*. Atque in his et similibus ὑπὸ signi-
 ficat *deducentem, praeuentem aliquem*, vt apud Hesiod.
 Ἄσπ. 280. αἱ δ' ὑπὸ Φορμίγγων ἀναγον χορὸν ἰμε-
 ρέοντα, ad citharam. v. 281. νέοι κώμαζον ὑπ' αὐλῆ
 ad tibiam. ib. v. 283. ὑπ' αὐλητῆρι δ' ἕκαστος πρὸς θ'
 ἔκειον, *sub tibicine singuli procedebant*. Plutarch. p. 199.
 T: 2. ὑπὸ λαμπάδων ἀπαντῶντες bey Fackeln. Pro-
 pert. 2, 28. 35. *torti sub carmine rhombi, praeunte ac*
rhombi vertiginem moderante, vbi vid. Vulpus. add.
 Abreschius Annotatt. ad N. T. p. 577. ad calcem Ani-
 maduu. ad Aeschylum. *Kuin*.

ad] Anacr. 4, 16. πρὶν, ἔρω σε, δεῖ μ' ἀπελθεῖν
 Ὑπὸ νεστέρων χορείας, ad inferiorum choreas. Herodo.
 9, 93. ὑπαγαγόντες — ὑπὸ δικασήριον. Id. 6, 104.
 ὑπὸ δικασήριον ἀγαγόντες. Xen. Cyr. 5, 5. 3. ἀπα-
 γαγὼν ὑπὸ Φοίνικας τινὰς abduxit eum ad palmas
quasdam. *Fischer*. Herodo. 6, 136. θανάτῃ ἀγαγὼν
 ὑπὸ τὸν δῆμον, his in formulis ὑπὸ idem est quod eis.
 vid. Valckenarius ad Herodo. p. 734. Saepius vero
 vt Latinorum *sub*, Virgil. Aen. 3, 6. *classemque sub ipsa*
Antandro v. Burmanus ad Ouid. Met. 1, 689. viciniam
 notat;

notat; ita ut sit, *ad, iuxta, prope*, iungiturque genitiuo, datiuo, et accusatiuo, ut Hesiod. Theog. 23. Ἑλικῶνος *Sub*, i. e. *ad, iuxta*, radices Heliconis. Thucyd. 2, 79. ὑπ' αὐτῇ τῇ πόλει, *ad ipsam urbem*. Xen. Exp. Cyr. 1, 10. 14. ὑπὸ τὸν λόφον *ad radices collis*. Hom. Il. β', 249. ὑπὸ Ἴλιον ἦλθε. Virgil. Aen. 1, 99. *Troiae sub moenibus altis* i. e. *ad Troiam*. *Kuin.*

Saepe inferuit, ut Wellerus alibi loquitur, *periphrasi*; ut, οἱ ὑπὸ τὴν Ῥωμαίων ἀρχὴν *Romanis parentes*, Herodi. 1, 4. 20.: τὰ ὑπὸ γαστέρα Longus 4. p. 113. τὰ ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν ὀνειδή Aesop. fab. 68.: τὰ ὑπὸ τοῖσιν ὀφθαλμοῖσι Hippocr. p. 32. οἱ ὑπὸ χθονὸς Soph. Antig. 64. Interdum substantiuo adiuncta, Latine exprimi per aduerbium debet, ut ὑπ' ἀνάγκης *necessario* Hesiod. Ἔργ. 15.: ὑπ' ἀναγκάης Herodo. 9, 17. *Fischer.* Sic quoque ὑπὸ χεῖρα est, *statim, promte*, v. Plutarch. de S. N. V. p. 4. αἱ δ' ὑπὸ χεῖρα τοῖς τολμωμένοις ἀπαντῶσαι τιμωρίαι· vbi v. Wyttenbachius. Latini et hoc in genere Graecos imitati sunt: Senec. ep. 71. *consilium sub manu, quod aiunt, nascatur*. Suet. V. Aug. 49. *quo celeriter ac sub manum annunciari cognoscique possit*.

In compositis autem notat 1. *sub*, de loco, etiam de eo qui inferior altero, alterius potestati subiectus est, sic ὑποβάλλειν *subiicere* Xen. de Venat. 7, 3.: ὑποπίπτειν animo seruili alicui se submittere adulatorum more, Aristoph. Equitt. 47.: ὑποδέομαι *subligo mihi calceos* Ael. H. V. 1, 18.: ὑπωρόφιος *qui sub eodem tecto est* Theocr. Idyl. 14, 39. conf. Porti Lex. Dor. *sub h. v. ὑποταρτάριοι sub tartarum detrusi* Hesiod. Theog. 851.: ὑποχθόνιοι *subterranei* id. ibid. 304. Ἔργ. 140. ὑπορύττειν τὰ τεῖχεα *subruere muros* Aelian. H. V. 3, 16.: ὑπακέειν *obedire* Xen. Oecon. 9, 18. 2. *clam, furtim*, Xen. Hic. 5, 2. ὑπεξείρομαι *clam e medio tollo*. Aelian. H. V. 9, 11. ὑποκινύρομαι *leniter susurro*. Id. 4, 9. ὑπομειδιάζειν *leniter ridere*. Xen. Hic. 2, 17.

ὑποπτεύειν *suspectum habere*, quae enim suspecta sunt clam et furtim suspicere solemus. 3. in multis quoque verbis compositis praepositio ὑπὸ habet vim praepositionis πρὸ. Thomas Mag. f. v. ὑπάγω. — ὑπάγειν λέγεται τὸ προάγειν ὡς περ ὑφηγητῆς ἀντὶ τῆ προσηγητῆς, καὶ ὑπογραμμὸς ἀντὶ τῆ προγραμμὸς — καὶ ὑποτίμησις, ἢ προτίμησις. καὶ ὑπειπεῖν ἀντὶ τῆ προειπεῖν. καὶ ὑπολαβὼν ἀντὶ τῆ προλαβὼν. — οὕτως οὖν καὶ ὑπάγειν λέγομεν ἀντὶ τῆ προάγειν. Etymol. M. p. 482, 4. Ὑπογραμμὸς προγραμμὸς τις ὢν ἢ γὰρ ὑπὸ, ἀντὶ τῆς πρὸ, ὡς καὶ ἐν βατραχίῳ Ἀριστοφάνη, Ὑμεῖς δὲ ταῖς Μέσαις τὸ μέλος ὑπάσατε. ἀντὶ τῆ προάσατε. add. Ammonius et Phauorinus v. ὑπάγειν, Suidas v. ὑπείπομεν et Abreschius Auctar. Dilucc. Thucydd. ad calcem animaduu. ad Aeschyl. T. 2. p. 398. sic ὑπαντᾶν *prodire, obviam ire* Xen. Sympos. 9, 3.: ὑπάγειν id. qd. προάγειν *producere* Id. Cyr. 3, 2. 8. de iis qui alios dolo protrahunt aliquo, ita ut idem sit quod ἐξαπατᾶν v. Etymol. M. v. ὑπάγει. 4. vim *augendi* habet, sic ὑποπίνω *subbibō*, i. largius bibo Xen. Exp. Cyr. 7, 3. 29.: ὑποτρώγω *largius edo* Id. Sympos. 4, 8. 5. Saepius vero, ut reliquae praepositiones in compositis vim suam amittit, sic ὑποφέρειν pro simplici φέρειν Demosth. p. 1359, 7. T. 2.: ὑπολογίζεσθαι id. qd. φροντίζειν Plat. Apol. 16. vbi v. Fischerus. Vnde et Phauorinus: ὑφηνίοχος *πλεονάζης τῆς προθέσεως*. Conf. et Zeunius ad Vigerum de Idiotism. p. 652. sqq. *Kuin.*

Caeterum haec ipsa particula confunditur saepe in libris scriptis 1. *cum* ὑπὲρ, vid. Casaubonus ad Athenae. 2. 3. p. 82. 2. *cum* παρὰ, ut apud Dionys. Halic. 1, 83. pro ἐπέμφθην ὑπ' αὐτῶν in Cod. Vatic. est παρ' αὐτῶν. sed 84. pro διαρπαζόμενος παρὰ τῶν ἐκείνῃ βεκόλων, idem Codex habet ὑπὸ τῶν ἐκ βεκ. 3. *cum* ἀπὸ ut ἀπόσπονδοι et ὑπόσπονδοι ap. Ael. H. V. 12, 27.: ἀποδείζοντες et ὑποδείζοντας apud Isocrat. p. 638.

p. 638.: ὑπαντήσας et ἀπαντήσας apud Theophr. charr. 9. add. ib. 11, 1. ὑπολιπόμενοι et ἀπολιπόμενοι Herodo. 4, 121. ἀπαντῶντας et ὑπαντῶντας ap. Xen. Cyr. 1, 4. 22. Schneid.: Xen. Ephes. 1, 7. 3. ὑπὸ πάντων et ἀπὸ πάντων. ib. 2, 3. 7. ἀπελείπετο et ὑπελείπετο vbi vid. Hemsterh. et Locella. [Apud Herodo. 6, 27. pro ἀπολαβῶν legendum ὑπολαβῶν vid. ibi Wesselingius. Apud Thucyd. 6, 58. male ἀπολαβεῖν pro ὑπολαβεῖν vid. Doruillius ad Charit. p. 363. et Fischerus har. Animaduu. P. III. S. II. p. 117. *Kuin.*]

4. *cum ἐπὶ*, vt ἐπαίτιοι et ὑπαίτιοι ap. Hom. Il. α', 355. ὑποβάλλειν et ἐπιβάλλειν Theophr. charr. c. 8.: ὑπέρχεται et ἐπέρχεται ap. Isocr. p. 578. 5. non raro omittitur, vt ap. Xen. Apomn. 3, 5. 7. *Fischer.* add. Joh. 6, 45. διδάκτοὶ θεῶ. Matth. 25, 34. οἱ εὐλογημένοι τῷ πατρὸς μᾶ. Arist. Nubb. v. 1083. ἦν τῷτο νικηθῆς ἐμῶ. schol. λείπει ἢ εἰς· ἵνα ἦ, εἰς τῷτο· δύο προθέσεων ἐλλείψεις. ἀντὶ τῷ, εἰς τῷτο νικηθῆς ὑπ' ἐμῶ. Xen. Ephes. 4, 2. 15. Loc. μήτε τὸ Νείλῳ ῥεῦμα μιανθεῖν ποτ' ἀδίκως ἀπολομένῃ σώματος· intell. ὑπό. In editt. Lipff. primis et Batauis legitur *prae* — ὑπὸ σπερδῆς *prae diligentia* — *a, ab* — *a viris*, omiffa sunt verba: ὑπ' ἀνδράσι — 1, 794. sic quoque in edd. Lipff. prr. defunt verba: *extenuat* — *ex parte pudet me*, in Batauis legitur tantum: *extenuat, vt ὑποπνεύσαντος τῷ νότῳ austro aliquantulum adspirante. Sed de his ἔστ.* *Kuin.*

[*Coniunctionum*] De coniunctionibus Graecorum, earumque potestate et vsu vario videri praeter Vigorum, Deuarii libellus, qui de particulis Linguae Graecae est, poterit. *Fischer.* conf. quoque Priscianus 16. p. 543. fs. et quae supra monuit Fischerus harum Animaduu. Vol. 3. P. 1. p. 243. f. Nos tantummodo ea, quae ab auctore nostro hic notata sunt paucis illustrabimus, atque auctoritatibus Graecorum veterum confirmabimus. *Kuin.*

αὐ]

ἀν] *Adiectiva particula ἀν, praecipue in interrogationibus, sed et in aliis loquendi formulis, vel praesens optatiui, vel imperfectum aoristumue optatiui exigit.* Verba sunt Jensii ad Lucian. dial. mort. 27. p. 444. vbi ista regula locis quoque scriptorum idoneis ab eodem viro docto confirmatur. *Fischer.* Praecipiunt nimirum grammatici hanc particulam sumi 1. ἀοριστολογικῶς h. e. indefinitam loci, temporis etc. significationem habere, et ita iungi, non modo verbis, optatiuo inprimis vel subiunctiue, sed etiam nominibus, rei qualitatem et quantitatem, particulis quoque locum, tempus, et huius generis alia declarantibus, atque respondere fere Latinorum *cumque*, vt ὅσοι ἀν *quotcumque* Marc. 6, 11.: ὅστις ἀν *quicumque* Matth. 10, 33. 2. δυνητικῶς, h. e. quum sententia commode per *vellere, posse, debere*, exprimi possit, vel etiam tempus futurum significetur. Conf. harum Animaduu. Vol. 2. p. 255. sqq. vbi de vi et potestate particulae ἀν cum verbi modis et temporibus coniunctae plura accurate notata reperiuntur, et Fischeri Ind. Graecit. Aeschin. f. v. ἀν eiusdemque notae p. 57. 36. 39. 3. παραπληρωματικῶς h. e. abundare a poetis inprimis vel ornatus, vel metri causa additam. Gregorius de Diall. p. 18. καὶ τὸ Ἄττικόν, τὸ προσλαμβάνειν πολλάκις ἐν τῷ αὐτῷ κῶλῳ τὸ ἀν· ὡς ἐστὶν εὐρεῖν πολλαχῆ παρα Πλάτωνι, καὶ παρα Ἀριστοφάνει. Saepius in eadem enuntiatione bis positum extat, vt Ael. H. V. 9, 10. ἀλλ' ἔγωγε ἐκ ἀν εἰς τὰ ἀκρα τὰ τῆ Ἄθω μετῴκησα ἀν. Demosth. Mid. §. 32. Tayl. μεγάλην μὲν δ' ἀν ἀρχὴν, μάλλον δὲ τέχνην, εἴης ἀν εὐρηκῶς· add. Soph. Electr. 1107. Eurip. Hec. 359.: Orest. 710. Ἀλκῆ δὲ σ' ἐκ ἀν, ἧ σὺ δοξάζεις ἴσως Σῶσαι μ' ἀν. add. Alc. 96. f. Aristoph. Thesmoph. 196. Rann. 572. 581. Troadd. 456. Helen. 954. etiam ter repetitum in eodem inciso deprehenditur; conf. qui exempla plura hanc in rem attulerunt, Abreschius Animaduu. ad Aeschyl. T. 2. p. 191. et T. 1. p. 224. Duche-

Duckerus ad Thucyd. 2, 41. p. 122. Barnesius in Ind. Graecit. Eurip. Fischerus in Ind. Graecit. Plat. f. v. *ἄν*, et Vigerus de idiotism. p. 467. vbi tamen Zenius p. 472. aliter sentit, cui *ἄν* nunquam abundare videtur. 4. *ἐλλειπτικῶς*, vt Demosth. p. 309. T. 1. *καὶ εἰς μήποτε ἀνθρώπων εὖροι*, pro *εὖροι ἄν inuenire possent*. vid. Deuarius p. 62. ed. Reusmani, Vigerus de Idiotism. p. 468. et Lamb. Bosius de ellipf. sub v. *ἄν*. Infinitiuus aor. 1. pro infinitiuo futuri vel praesentis ponitur v. Marklandus ad Max. Tyr. p. 355. Caeterum in editt. Lipsf. prr. legitur: *ὅταν* et *ὀπόταν* *quando, siquando, coniunctiuo gaudent potissimum* — sed obseruatio illa: *ei si*, habet indicatiuum et optatiuum in editt. Lipsf. primis et Batauis non extat. *Kuin.*

ἐπειδὴν] Cum indicatiuo est apud Xen. Apomn. 4, 3. 6. *ἐπειδὴν πλείεσθ δεόμεθα τέττε*. Fischer. *ἐπειδὴν* dicitur pro *ἐπειδὴ ἄν*, notat *postquam, quum, quandoquidem, si*, et copulatum cum *τάχιστα, simulac, vt primum* vid. Xen. Exp. Cyr. 3, 1. 9. Aeschin. dial. 2, 13. Construitur cum *coniunctiuo*, et vero etiam cum *imperfecto*, quo Attici et optatiuum atque coniunctiuum exprimere solent, respondetque Latinorum imperfecto coniunctiuui, vt ap. Palaeph. 39, 4. *ἐπειδὴν ἦν quum esset*. ib. 32, 16. *ἐπειδὴν μὴ παρεῖχον quum non darent*, non vero cum reliquis *indicatiui* temporibus; quod si ergo his iunctum deprehendatur, haec scriptura debetur incitiae vel negligentiae librariorum operarumque, qui haud raro *ἐπειδὴν* commutarunt cum *ἐπειδὴ postquam, ubi, quum, quia*, quod cum indicatiuo construitur, etiam vt *ἐπὶν* Hesiod. *Ἔργ. 290. ἐπὶν* [schol. *ἐπεῖ*] *δ' εἰς ἄκρον ἴκησιν* cum *optatiuo*, ita vt huic iunctum, respondeat Latinorum plusquamperfecto coniunctiuui, vt ap. Plato Phaedon. 3. *ἐπειδὴ δὲ ἀνοιχθεῖν postquam aperta esset*, vbi v. Fischerus. Aeschin. dial. 1, 12. 11. *ἐπειδὴ γε εἰς τὴν ἡλικίαν ἀφίκοιντο*. add. Palaeph.

laeph. 39, 1. 41, 2. ἐπειδὴ γὰρ προσβάλλοιεν ἀλλήλοισι *quum inter se conflagere coepissent*. Sic apud Xen. Apomn. 1, 2. 35. 4, 3. 4. haud dubie legi debet ἐπειδὴ pro ἐπειδάν· vid. Zeunius ad Viger. p. 394. iungitur et haec particula aduerbiis εὐθέως, πρῶτα Hom. Il. α', 136.: τάχιςα, *simul, ut primum* Xen. Cyr. 1, 3. 14. 5, 4. 21. *Kuin.*

ad pag. 258. ἵνα] Cum *indicatiuo* et *optatiuo* iungitur saepe apud Homerum, vt Il. α', 363. ἐξαύδα, μὴ κεῦθε νόω ἵνα εἶδομεν ἄμφω. Il. η' 353. ἵνα μὴ ῥέξομεν ᾧδε· vbi scholiastes: ἀντὶ τῆ, εἰάν μὴ ῥέξομεν. Il. ε', 564. ἵνα χερσὶν ὑπ' Αἰνείαιο δαμείη Il. ν', 670. ἵνα μὴ πάθοι ἄλγεα θυμῶ v. Obsf. Misc. Nouu. T. 3. p. 15. *Fischer.* Apollonius Lex. Hom. p. 363. ἵνα, ἐπὶ μὲν τῆ τοπικῆ — ἵνα γὰρ σφιν ἐπέφραδον ἠγερέεσθαι [Il. κ', 127.] ἐπὶ δὲ τῆ αἰτιώδεις συνδέσμους, κατ' ἴσον τὸ ὅπως ἢ ἵνα ὑβρὶν ἴδη Ἀγαμέμνονος [Il. α', 203.] Ἴνα, vt, ἵνα μὴ *ne*. Construitur cum *Indicatiuo*, rarius tamen. Sic iungitur praesenti, Hom. Il. θ', 18. ἵνα εἶδετε. vid. Zeunius ad Viger. p. 540. Valckenar. Diatrib. in Eurip. Reliqq. p. 149. Kypkius ad 1 Cor. 4, 6. et Deuarius p. 174.: Imperfecto, vt ap. Plat. Crit. 3. ἵνα οἰοί τε ἦσαν καὶ ἀγαθὰ τὰ μέγιστα. Futuro, Apoc. 22, 14. ἵνα ἔσαι. Homer. Il. φ', 314. ἵνα παύσομεν ἄγριον ἄνδρα. Thomas Mag. ἵνα ᾧσι λέγε, οὐχ ἵνα ἔσονταί πάνυ γὰρ ἀμαθὲς ἐπὶ τῆ μέλλοντος, ἵνα, ἢ εἰάν, ἢ ἀν, ἢ ἦν, ἢ ὅταν τιθέναι. Sed hanc particulam etiam futuro indicatiui iungi solere, pluribus exemplis comprobauit Abreschius in Obsf. Misc. Nouu. Vol. 1. T. 3. p. 14. et dilucc. Thucydd. p. 793. iungitur autem particulis ἵνα, ὅπως, ὄφρα, futurum indicatiui pro praesenti coni. tum, quum significatur res futura, eaque continua. Plerumque tamen coniungitur cum *optatiuo*, quum sermo est de re praeterita, et *coniunctiuo*, quum sermo est de re futura, vt monuit Dauesius Miscell. Crit. p. 82. f. vt Aristoph. Plut.

Plut. 91. ἵνα διαγιγνώσκωιμ' *ut dignoscerem.* Aeschin. dial. 2, 22. ἵνα θεάσαιο, *ut videres.* Herodo. 5, 118. ἵνα — γενοίατο, *ut redderentur.* Homer. Odyf. 1, 155. ἵνα δεσπνήσειαν ἑταῖροι. Xen. Cyr. 8, 3. 20. ἵνα διαπράττωμεν [Schneid. διαπράττοιμεν] *ut iis satisficiamus.*

Ponitur etiam ἵνα pro ὡς, *ita, ut,* 1 Cor. 14, 13. ἵνα διερμηνεύῃ *ita ut interpretetur,* vid. Abreschius dilucc. Thucydd. p. 772. et annotatt. ad N. T. ad calcem animaduu. ad Aeschyl. T. 1. p. 580. Pro ὅπου *ubi, quo,* de loco; schol. ad Aristoph. Nubb. v. 279. ἵνα ἀντὶ τῆ ὄπῃ. Callimach. Apoll. 113. — ὁ δὲ Μῶμος ἴν' ὁ Φθόρος ἐνθά νέοιτο. Plato Apol. c. 1. ἵνα ὑμῶν οἱ πολλοὶ ἀκηκόασι. hoc sensu etiam copulatur cum genitiuis nominum Soph. Ai. 386. οὐχ ὄρας, ἴν' εἴ κακῆ *nonne vides ubi malorum fis,* quanto in malo verferis. Herodo. 1, 213. καὶ ἔμαθε ἵνα ἦν κακῆ *didicit in quantum malum incidisset.* Eurip. Jon. 1252. ἴν' εἴ τύχης. add. Helen. 1461. *ubi v. Barnesius.* Pro ὅτε, vel ὅταν *de tempore,* Joh. 16, 2. ἔρχεται ὥρα, ἵνα πᾶς — δόξῃ λατρεῖαν προσφέρειν τῷ θεῷ. add. 1 Cor. 7, 29. Ἴνα τι et coniunctim ἵνατί, pro *eis τί, ἐπὶ τί, quorsum, quare,* Hesychius: ἵνα τί διατί, *eis τί.* Arist. Pac. 409. ἵνα τί δὴ τῆτο δρᾶτον *cur hoc tandem faciunt.* Interdum deest, *ut post verbum θέλω* Anacr. 10, 5. πόσθ θέλεις ἔφην, σοὶ τὸ τευχθὲν ἐκπρίωμαι. ib. 12, 1. τί σοὶ θέλεις ποιήσω; v. 4. θέλεις λαβῶν ψαλίξω. id. 32, 24. τί σοὶ θέλεις ἀριθμῶ. Matth. 20, 32. τί θέλετε ποιήσω ὑμῖν; Luc. 18, 41. τί σοὶ θέλεις ποιήσω; Matth. 26, 17. θέλεις ἐτοιμάσωμεν. etiam Hebraeorum particula ך̄ interdum ita omitti solet, *ut* 1 Sam. 16, 16. Post βέλομαι, *ut,* ap. Plat. Phaedo. 25. θῶμεν ἔν βέλει. Id. Cratyl. 1. βέλει ἔν ἀνακοινώσωμεν. Sed librarii hanc praeeptionem negligentes, saepius eiusmodi in locis particulam ἵνα in ordinem receperunt, vel aoristum coniunctiui, muta-

runt

runt in futurum indicatiui, vt Matth. 26, 17. cum tamen nec Latina lingua hunc loquendi vsum ignoret, vt Terent. Andr. 4, 2. 25. *verum vis dicam?* add. Eunu-
ch. 5, 9. 24. Hecyr. 5, 2. 21. *Kuin.*

ὄφρα] Cum *optatiuo* est apud Homer. Odyf. α', 261. ὄφρα οἱ εἶη ἰὲς χρεῖσθαι χαλκήρεας. et apud Callimachum Dian. 109. ἀέθλιον Ἑρακλῆϊ ὄφρα γένοιτο. Cum *coniunctiui* ap. Hesiod. Ἄσπ. 28. f. ὄφρα θεοῖσιν Ἄνδράσι τ' ἀλφησισιν ἀρεῆς ἀλκτῆρα φυτεύσῃ. ὄφελον autem *construitur* cum *indicatiuo* Job. 14, 13. et *optatiuo* Pl. 118, 5. non cum *coniunctiui*. Conf. Lucian. Soloec. c. 1. p. 554. T. 3. et ibi Graeuii Reitziique nota. *Fischer.* Apollon. Lex. Hom. p. 519. ὄφρα ἀντὶ τῆ ἵνα ἢ ὅπως ὄφρα ἰδῆ Μενέλαον. [Hom. Il. δ', 195.] ἐπὶ δὲ τῆ ἕως ὄφρα μὲν Ἥως ἦν [Hom. Il. θ', 66.]. ὄφρα *quamdiu, donec, ut*, est vocabulum poeticum, de cuius potestate accurate disputavit Zeunius ad Viger. p. 427. *construitur* cum *optatiuo*, Hesiod. Ἔργ. 606. — ὄφρα τοι εἶη, Βασί καὶ ἡμίνοισιν ἐπηετανόν. cum *indicatiuo*, Hom. Il. θ', 110. ὄφρα καὶ Ἐκτωρ εἴσεται. Il. ν', 172. ὄφρα Διὶ Κρονίδῃ ἀρησόμεθ' et saepius. Cum *coniunctiui*, ap. Hesiod. Ἔργ. 299. ἐργάζεο — ὄφρα σε λιμὸς ἐχθάρῃ 341. ὄφρ' ἄλλων ὠνῆ κλῆρον. De *coniunctione* ὄφελον iam plura scite obseruauit Fischerus harum animadu. Vol. 3. P. 1. p. 147. f. Apollon. Lex. Hom. ὄφελος ὠφειλες, καὶ ὄφελον ἐπ' εὐχῆς τάσσεται. Il. α', 415. σ', 367. *Kuin.*

ὡς] *Indicatiuo* iunctam particulam isthanc habes in loco Xen. Apomn. 3, 3. 10. εἰάν γε — διδάξῃ αὐτὸς, ὡς τὸ πείθεσθαι σοι κάλλιον τε καὶ σωτηριώτερον αὐτοῖς ἔσαι. Et apud Isocratē p. 222. ὡς ἐν ἀδύνατόν ἐστι σοι συστῆσαι τὰς πόλεις ταύτας. et mox: ὡς καὶ βραδίως ταῦτα πράξεις. *Fischer.* Pro ὡς, ἵνα, *ut, ita ut*, Hesychius: ὡς — ἵνα. Apollon. Lex. Hom.

p. 724. ὡς ἀντὶ τῆ ἴνα, ἢ ὅπως. Hom. Odyf. β', 376. Thomas Mag. ὡς — καὶ ἀντὶ τῆ ἴνα. v. Zeune ad Viger. p. 541. Jungitur 1. *indicatiuo*, Herodo. 8, 56. ἐς τσοῦτον θόρυβον ἀπίκοντο, ὡς ἐνιοὶ τῶν στρατηγῶν εἰδὲ κυρωθῆναι ἔμενον, — ἀλλ' ἐσέπιπτον, καὶ ἰσὶα ἀείροντο. Plato Cratyl. 4. ὡς ἄρα, οἷα μὲν ἀν' ἐμοὶ φαίνεται τὰ πράγματα εἶναι, τοιαῦτα μὲν ἔστιν ἐμοί· vt adeo quales mihi videantur res esse, tales sint mihi. Theocrit. Id. 2. 3. ὡς τὸν ἐμὸν βαρὺν εὖντα φίλον καταθύσομαι ἄνδρα. add. Herodo. 3, 104. 2. *optatiuo*, Palaeph. 2, 9. ὡς ὁ Ταῦρος αὐτὸν τιμωρήσαστο vt ab eo roenas sumeret. Xen. Exp. Cyr. 1, 3, 14. ἐλθόντας δὲ Κύρον αἰτεῖν πλοῖα, ὡς ἀπεπλέοιεν. Soph. Ai. 1075. ὡς ἔλοι δορί. Thuc. 2, 48. ὥσε καὶ ἐλέχθη ὑπ' αὐτῶν, ὡς οἱ Πελοποννήσιοι φάρμακα ἐσβεβλήκοιεν ἐς τὰ φρέατα. 3. *coniunctiuiο*, Eurip. Alc. 75. ὡς κατάρξωμαι ξίφω· vbi v. nos v. 720. ὡς θάνωσι πλείονες. add. Eurip. Phoen. 1095. Hom. Il. α', 32. 4. *infinitiuiο*, Xen. Rep. Laced. 5, 2. ὡς μήτε ὑπερπληρῆσθαι, μήτε ἐνδεεῖς γίνεσθαι. Id. Exp. Cyr. 1, 8. 10. ὡς διακόπτειν ὅτῳ ἐντύχοιεν. Palaeph. 31, 5. ὡς — λαβεῖν Eurip. Alc. 359. ὡς τὴν κόρην Δῆμητρος — ἐξ ἄδῃ λαβεῖν. Herodo. 2, 25. ὡς δὲ ἐν πλέονι λόγῳ δηλώσαι.

Ponitur pro ὅτι, quod, Hesych. ὡς — ὅτι. Thomas Mag. ὡς — λαμβάνεται δὲ καὶ ἀντὶ τῆ ὅτι· hoc sensu iungitur 1. *indicatiuiο*, Xen. Exp. Cyr. 2, 5. 6. ὡς σὺ ἡμῖν ἐκ ὀρθῶς ἀπιστεῖς. Palaeph. 2, 5. ὡς ἐκ ἔστιν ἐξ αὐτῆ ὁ παῖς. Eurip. Alc. 206. ὡς ἔ' ποτ' αὖθις — κύκλόν θ' ἤλις προσόψεται. Aristoph. Plut. 573. ὡς ἔστιν ἀμείνων Πενία πλάττει. 2. *optatiuiο*, Xen. Exp. Cyr. 2, 6. 10. ὡς δεοὶ τὸν στρατιώτην φοβεῖσθαι μᾶλλον τὸν ἀρχοντα ἢ τὰς πολεμίους. Id. Oecon. 4, 21. ὡς καλὰ μὲν τὰ δένδρα εἶη. 3. *infinitiuiο*, Palaeph. 24, 1. Φασὶν ὡς — ἀλλάσσειν τὴν ἰδέαν. Particulas enim ὡς et ὅτι, etiam ὥσε, vt monuit Fischerus Pro-

Pars IV. T luff.

luff. Palaephatt. 1, 3. p. 15. loco indicatiui vel optatiui; tum recte sequuntur infinitiui, quum praecedunt verba eiusmodi, quibus iungi infinitiui simpliciter poterant, Palaeph. 1, 4. ἐκήρυξεν — ὡς τέτω δώσειν χρήματα πάμπολλα *se huic daturum esse.* vid. Raphelius ad Act. 27, 10. et Fischerus ad Plat. Phaed. 8, 7. ita, vt interdum particulae illae ab ipsis scriptoribus omiffae sint, vt Palaeph. 7, 8. κηρύττει — τῶ ἀποκτενεῖντι τὴν Σφίγγα δώσειν χρήματα πολλά. Plat. Phaed. 37. τὴν ἦν τὸ σε αὐθράττον, ἀπισίαν παρέχειν. conf. Fischerus ad Anacr. 20, 15. et quos ibi laudauit.

Jungitur etiam *ὡς participiis*, nec tantum genitiuis absolutis, sed etiam aliis casibus, ita vt reddi debeat, *tanquam, ut, eo consilio, utpote, quia &c.* vid. Zeunius ad Vigerum p. 542. haud raro tamen redundare videtur conf. Koenius ad Gregor. de dialect. p. 31. *Nominatiuo*, Eurip. Alc. 189. ὡς θαναμένη Xen. Exp. Cyr. 1, 1. 11. ὡς βελόμενος *simulans se velle.* Id. ib. 5, 7. 22. ὡς ἂν ἐωρακότες *quippe qui viderant.* ib. 2, 6. 2. ὡς πελεμήσων *ut bellum inferret.* *Genitiuo*, Xen. Oecon. 6, 1. ὡς τῶν θεῶν κυρίων ὄντων. Id. Cyr. 1, 6. 11. ὡς ἔν ἐμῆ μηδὲ ποτε ἀμελήσοντος οὕτως ἔχε τὴν γνώμην. vid. *har animadu.* Vol. 3. P. 1. p. 386. 388. *Accusatiuis* etiam iungitur pro genitiuis consequentiae, ita, vt saepe participia absolute ponantur, omiffis pronominibus, vt Xen. Cyr. 1, 4. 23. ὡς ἂν ψησομένους Plutarch. de audiend. poët. c. 10. ὡς καὶ τὴν σκαιότητα καὶ τὴν δειλίαν ἀμαθίαν ἔσαν καὶ ἀγνοίαν vbi vid. Krebsius, idemque Obsf. Flavv. p. 403. et Lennep. ad Phalarid. p. 352.

Copulatur etiam cum *aduerbiis*, et *superlatiuis*, atque vt particula ὅτι, exprimi debet Latinorum *quam*, sic ap. Plat. Phaedo. 49. ὡς ἐναργῶς *quam perspicue.* Eurip. Phoenn. 998. Γυναῖκες, ὡς εὖ πατρός ἐξείλον Φόβον. Aelian. H. V. 12, 21. ὡς μάλιστα *quam maxime.* Herodo.

Herodo. 3, 69. 4, 405. ὡς τάχιστα, *quam primum*. vid. Valckenarius ad Eurip. Phoen. p. 235. sed redundat in formula ὡς ἀληθῶς vid. Berglerus ad Alciph. p. 126. ὡς ἄλλως Joseph Ant. 6, 11. 7.: ὡς μετριώτατα *quam modestissime* Demosth. Cor. c. 2. et huius generis aliis. Intendit quoque haec particula *positivo* et *comparativo* iuncta, ut ὡς ἡδὺ *quam iucundum est* Xen. Cyr. 7, 1. 10. ὡς καλῆς *quam pulcher* ib. 1, 3. 2.: ὡς ἥσσον *quam minime* ib. 1, 3. 4. — Ponitur pro ἕως Soph. Electr. 547. Thuc. 4, 40. quo posteriori loco scholiast. ὡς ἐδύναντο explicat ἕως ἐδύναντο vid. Abreschius dilucc. Thucydid. p. 413. sq. et animadu. ad Aeschyl. T. 1. p. 586. Pro ἔτως, Eurip. Electr. 155. ὡς σὲ τὸν αἰθλιὸν πατέρ' ἐγὼ κατακλαίωμαι add. Id. Bacch. 1066. Ὡς pro ἔτως in formula ὡς ἀμεινον ἦν, qua utebantur ii, qui alios docebant, quid faciendum esset, vel corrigebant, non satis recte quippiam dicentes, vel facientes, ut Hom. Il. α', 217. Καὶ μάλιστα περ θυμῷ κεχολωμένον ὡς γὰρ ἀμεινον. add. Hesiod. Erg. 570. sqq. Sed numeralibus additum, notat *circiter*, ut Demosth. p. 1378. 18. T. 2. ὡς πενήκοντα ἔτεσιν. Herodo. 2, 130. ἀριθμὸν ὡς εἴκοσι Xen. Exp. Cyr. 1, 6. 1. ὡς δισχιλίων ἵππων. Joseph. Ant. 1, 3. 5. ὡς ἐπὶ πήχεις πεντεκαίδεκα. conf. Elserus Obs. Sacr. T. 1. p. 310.

Haud rarerer idem valet quod ἀληθῶς, ὄντως, quibus verbis Hesychius explicat, *vere*, Triclinius ad Soph. Electr. 1188. τὸ ὡς ἀντὶ τῆς ὄντως. Matth. 21, 26. πάντες γὰρ ἔχουσι τὸν Ἰωάννην ὡς προφήτην sed Marc. 11, 32. ἅπαντες γὰρ εἶχον τὸν Ἰωάννην ὅτι ὄντως προφήτης ἦν. Interdum etiam reddi debet *veluti*, *exempli gratia* v. Abresch. Dilucc. Thucydid. p. 31. Idem valet quod εὐθέως, *statim*, cum praecessit ὡς Theocr. Idyl. 2, 82. Χῶς ἴδον, ὡς ἐμάνην, ὡς μευ περὶ θυμὸς ἰάφθη Δειλαίας. Id. 3, 42. ὡς ἴδεν, ὡς ἐμάνη, ὡς ἐς βαθυὺν ἄλλετ' ἔρωται vbi scholiast. τὸ ὡς, ἀντὶ

τῆ εὐθείᾳ· καὶ Ὅμηρος [Il. τ', 16.] ὡς ἴδεν, ὡς μιν
 μάλλον ἔδου χόλος. Virgil. Ecl. 8, 41. *Vt vidi, ut perii,*
ut me malus abstulit error; i. e. cum vidi, tum statim
 amore exarshi. Praeterea ὡς μὴ idem valet quod ἴνα
 μὴ, ne, iungiturque coniunctiuo, optatiuo et infinitiuo,
 vt Xen. Cyr. 1, 2. 3. ὡς μὴ μιγνύηται· sed Zonaras
 ἴνα μὴ Id. Expr. Cyr. 1, 5. 10. ὡς μὴ ἀπτεσθαι τῆς
 κάρφης τὸ ὕδωρ· ib. 2, 4. 17. ὡς μὴ διαβῆτε. Id.
 Cyr. 1, 4. 17. ὡς μὴ βοηθοῖεν. Denique saepius etiam
 per ellipsin deest, vt Soph. Oed. Col. 138. μή μ' ἰκε-
 τεύω προσίδητ' ἄνομον· vbi schol. λέιπει τὸ ὡς, ἵν' ἦ
 ὡς ἄνομον. Aelian. H. V. 1, 15. φασὶν pro ὡς φα-
 σὶν. ib. 1, 17. ἐμοὶ δοκεῖν pro ὡς γέ μοι δοκεῖν quae-
admodum mihi videtur, vt plenius legitur apud Lucian.
 Timon. T. 1. p. 125. vbi vid. Ienius, add. Gatacker-
 us Aduersarr. p. 382. Abreschius Animadu. ad Aeschyl.
 T. 1. p. 281. *Kuin.*

ὅπως] Cum futuro indicatiui legitur inprimis saepe
 apud Atticos, vt, ὅπως δὲ μοι καὶ τὰλλα συμπαρα-
 σταται ἔσεσθε Arist. Plut. 326. sq.: ἀλλ' ὅπως ἀγωνίῃ
 φρόντιζε τὰ πῖλοιπ' ἄριστα Id. Equitt. 685.: add. Ari-
 stoph. Plut. 623. vbi vid. Hemsterhusius, vnde Nubb.
 1179. leg. ὅπως σώσεις· v. 1400. δόξεις. Soph. Electr.
 1302. ὅπως — πῖγνώσεται. Xen. Apom. 3, 2. 1. ὅπως
 σωαί τε ἔσονται αἱ οἶες καὶ τὰ ἐπιτήδεια ἔξουσιν. Sic
 Isocrat. p. 156. ὅπως μεγίστην ἀρχὴν ἔξουσιν. et ipse
 Homer. Odyf. α', 57. ὅπως Ἰθάκης ἐπιλήσεται. Ergo
 malim equidem apud Xen. Apomn. 2, 4. 2. pro ὅπως
 κτήσονται legere κτήσονται vt edidit Ernestius in ed. 3.
 et Zeunius conf. Heupelius ad Marc. 5, 23. Abreschius
 lectt. Aristaenn. p. 12. f. et Findeisenus ad Plat. Gorg.
 p. 127. Caeterum satis notum est, coniunctionem
 isthanc frequenter, inprimis ante verbum ὄραῖν omitti
 solere, vt ὄρα, μηδενὶ εἶπης· intell. ὅπως Matth. 8, 4.
Fischer. Thomas Mag.: τὸ ὅπως καὶ ἀντὶ τῆ ἴνα, καὶ
 ἀντὶ

ἀντὶ τῆ πῶς — οἶον, ὅπως ἔχει σοι τὸ σῶμα· καὶ ἀντὶ τῆ ἐπὶ οἶον, ὅπως δ' εἰς ταυτὸν ἤκομεν· καὶ ἀντὶ τῆ ὡσπερ' οἶον, ὅπως ἂν ἐξείη· καὶ ἀντὶ τῆ ἔτως· Εὐριπίδης ἐν Ἐκάβῃ [v. 398.] ὅποια κισσὸς δρυὸς, ὅπως τῆσδ' ἔξομαι. Notat quomodo, Soph. Ai. 1067. ἐστὶν ὅπως ἔχει vbi Triclinius: ὅπως ἀντὶ τῆ πῶς. Hom. Odyf. i, 420. ἐγὼ βέλευον ὅπως ὄχ' ἄριστα γένοιτο. *Quemadmodum, prouti* Lyf. p. 117. Tayl. min. ὅπως αὐτῶ ἐδόκει. Ponitur pro ἵνα, ὡσεῦτε, ita vt, vt adeo Aeschin. Dial. 3, i. 2. Matth. 5, 16. vid. Abreschius dilucc. Thucydid. p. 772. *Cum, postquam, ἐπεὶ* Eurip. Phoen. 1155. Aristoph. Nubb. 60. vid. Deuarius p. 253. Zeunius ad Viger. p. 421. sq. et Glaffii Philol. S. p. 375. — Legitur pro ἔτως Eurip. Troad. 148. ὅπως ἐξάρεξω γὰρ Μολπᾶν.

Construitur autem i. cum *indicatiuo*, imprimis cum futuro indicatiui, ita vt respondeat Latinorum praesenti coniunct., maxime post verba studium, curamue indicantia, vt Aristoph. Vespp. 651. Φράσον γε νῶν, ὅπως ἐγὼ τε χ' οὐτοσί Ζυνεσόμεθ' ὑμῖν πετομένοις. Plat. Phaedon. 40. ὅπως τοῖς παρεῖσιν, ἃ ἐγὼ λέγω, δόξει ἀληθῆ εἶναι, προθυμήσομαι. Herodo. 3, 104. ἐλαύνεσι — ὅπως — ἂν ἔσοντα ἐν τῇ ἀρπαγῇ. Soph. Trachin. 613. Φράξ' ὅπως μηδεὶς βροτῶν Κείνε πάροιδεν ἀμφιδύσεται χροῖ, Μῆδ' ὄψεται νιν. Xen. Exp. Cyr. 5, 4. 21. ὑμᾶς δεῖ παρασκευάσασθαι, ὅπως καὶ τοῖς φίλοις ἔσι τῶν βαρβάρων δόξετε κρείττεσ αὐτῶν εἶναι, καὶ τοῖς πολεμίοις δηλώσετε κ. τ. λ. Id. de re equest. 4, 5. ὡς δὲ περὶ τῶν ὅπλων, ὅπως καρετεροῦ ἔσοντα, ἔτως καὶ περὶ τῶν σομάτων, ὅπως μωλαικῶ ἔσαι, ἐπιμελεῖσθαι δεῖ. Ita quoque vsurpatur ὅπως μῆ. Id. ib. 3, 8. ὄρα ἂν χροῖ, ὅπως μῆ οἱ πολέμοιο αὐτὸς τῆτο δροῦν ἀναγκάσθωσιν. Aristoph. Vespp. 371. ἀλλὰ τηρώμεθ', ὅπως μῆ Βδελυκλέων αἰσθήσεται. Sed saepius quoque ὄρα, Φρόντιζε, ἄγε, ante ὅπως intelligi debent,

de quo ellipsios genere iam supra disputavit Fischerus, add. Bachius ad Xen. Sympol. 4, 8. Post verba timendi ὅπως habet vim negandi, vt ap. Aristoph. Plut. 199. f. Πλὴν ἐν μόνον δέδοικα — Ὅπως ἐγὼ τὴν δύναμιν, ἣν ὑμεῖς φατέ ἔχειν με, ταύτης δεσπότης γενήσμαι vnum tantum vereor, — vt potentia quam vos me habere dicitis, vti possim.

2. cum optatiuo, vt Aeschin. dial. 3, 1. Ὅπως ῥᾶσα ὁμῶς γενοίμεθα, vt eo facilius conueniremus. Xen. Rep. Laced. 4, 7. ὅπως δύναντο καὶ ἔτοι μηδὲν ἥττον τῶν ἡβώντων στρατιωτικὰς πόνους ὑποφέρειν. Id. Exp. Cyr. 1, 4. 5. ὅπως ἐπλίτας ἀποβιβάσειεν εἰς αὐτὴν καὶ ἐξ τῶν πυλῶν. Eurip. Alc. 653. ὅπως Ἀλκίσις ἐς γῆρας μόλοι. Hom. Odyf. 1, 554. ὅπως ἀπολοίατο. Thuc. 1, 55. ὅπως προσποιήσειαν. coniungitur vt ὡς cum particula ἂν Herodo. 1, 99. ὅπως ἂν μὴ — λυπεοίατο. ib. 110. ὅπως ἂν διαφθαρείη. 3. cum coniunctiui, sic, Xen. Oecon. 6, 11. ὅπως, ἃ μὲν ἀγαθὰ ἐσι, ποιῶμεν. Aristænet. 2, 10. ὅπως ἂν ἴδω vt videam. Luc. 11, 37. ἡρώτα αὐτὸν ὅπως ἀριζήσῃ παρ' αὐτῶν. Eurip. Alc. 779. ὅπως ἂν καὶ σοφώτερος γένη. Herodo. 2, 120. ὅπως — καταφανὲς τῆτο τοῖσι ἀνθρώποισι ποιῶσι Thuc. 1, 56. ὅπως τιμωρήσονται. 4. cum infinitiui, Xen. Oecon. 7, 29. δεῖ ἡμᾶς πειρᾶσθαι, ὅπως ὡς βέλτιστα τὰ προσήκοντα διαπράττεσθαι. vid. Wesselingius ad Diod. Sic. T. 2. p. 408. et Abreschius Animadu. ad Aeschyl. T. 1. p. 390. *Κυρίως.*

μη] Cum praesenti et aor. coni. est apud Aristoph. Plut. 622. f. καὶ μὴ διατρέβωμεν γε, μὴ πάλιν τις αὐτῶν ἑλθὼν διακωλύσῃ τι τῶν πρῶτων ποιεῖν. Fischer. conf. Deuarius p. 214. sqq. Zeunius ad Viger. p. 441. f. et Thomas Mag. f. v. μη p. 611. ibique interpp. μη ποῖν, pro ἔ Matth. 3, 10. μὴ ποιεῖν καρπὸν καλόν. Aristoph. Auu. 195. μὴ γὰρ νόημα κομψότερον ἤκεσα πῶ. et in formulis μὴ ὅτι — ἀλλὰ, μὴ ὅπως — ἀλλὰ ποῖν

non solum — sed, μή — μάλλον l. *ἀλλὰ non tam — quam*, de quibus conf. Fischerus ad Plat. Apol. 32, 15. et Palairētus Obsf. Philoll. p. 236.: schol. Aristoph. ad Ranas p. 134. Basil. laudatus a Fischero Ind. Graecit. Aeschin. f. *μή ἢ γὰρ μή ἀπαγόρευσις παρὰ τοῖς παλαιοῖς ἀντὶ τῆς ἑ ἀρνήσεως παραλαμβάνεται. Ne, 1. cum indicativo*, Eurip. Phoen. 92. *μή τις πολιτῶν ἐν τριβῶ φαντάζεται* vbi v. Valckenarius. Long. Pastoral. 3, 18. p. 360. *μή — ἀπελπίσας — τολμήσει τι θανατῶδες*. cf. de particulae *μή* cum fut. indic. constructione Doruill. ad Charit. p. 544. et Hemsterhuf. ad Aristoph. Plut. v. 623. Aristoph. Ecclef. 486. *περισκοπεμένη — μή ξυμφορὰ γενήσεται τὸ πρᾶγμα*. 492. *μή καὶ τις ὄψει ἡμᾶς* vbi *μή*, cum praecesserit *περισκοπεμένη* positum est pro *μήποτε*, quo sensu saepius legitur, de quo dicendi genere conf. Abreschius dilucc. Thucydd. auctar. T. 2. animaduu. ad Aeschyl. p. 285. Thucyd. 3, 53. *νῦν δὲ φοβόμεθα, μή ἀμφοτέρων ἅμα ἡμαρτήκαμεν*. 2. *cum imperativo*, Xen. Expr. Cyr. 1, 3. 3. *μή θαυμάζετε, ὅτι χαλεπῶς φέρω τοῖς παρῆσι πρᾶγμασιν*. Matth. 6, 19. *μή θησαυρίζετε ὑμῖν*. vid. Abreschius dilucc. Thucc. Auctar. p. 235.: Aristoph. Thesmophh. 877. *μή ψεῦσον* Lylistr. 1035. *μή φίλησον*. Sed aoristi imperatiuum his in locis vim habere coniunctiui, vt adeo *ψεῦσον* positum sit pro *ψεῦσης, φιλήσης* monuerunt grammatici veteres. vid. Koenius ad Gregor. p. 6. et Abreschius dilucc. Thucydd. p. 47. 3. *cum optativo*, Luc. 20, 16. *μή γένοιτο*. Soph. Trachin. 482. *μή σέρνον ἀλγύνοιμι τοῖσδε τοῖς λόγοις*. 4. *cum coniunctiui*, Soph. Ai. 1109. *μή, τόν δὲ θάπτων, αὐτὸς εἰς ταφὰς πέσης*. Eurip. Androm. 876. *μή τιν' αἰχύνην λάβης*. Matth. 6, 31. *μή ἐν μεριμνήσητε*. Xen. Expr. Cyr. 7, 1. 8. *μή ποιήσης ταῦτα*. Thucyd. 3, 79. *δείσαντες μή — πολέμιοι, ἢ τὲς ἐκ τῆς νήσε ἀναλάβωσιν, ἢ καὶ ἄλλο τι νεωτερίσωσι*. 5. *cum infinitiui*, Xen. Agef. 8, 5.

ἐφυλάττειτο μὴ ἀπίστος γενέσθαι τοῖς ἀφίσασθαι βε-
λομένοις. Xen. Exp. Cyr. 2, 5. 3. καὶ δεξιάς δεδο-
μένας, μὴ ἀδικήσῃν ἀλλήλους. vbi omissum est ὡς. Kuin.

ὅτι] cum optatiuo occurrit apud Xen. Apomn. 2,
6. 13. ἀλλ' ἤκιστα μὲν ὅτι Περικλῆς πολλάς ἐπίσαστο
nam Brodaeī ἐπίσαστο non placet. Caeterum de hac
coniunctione tenenda sunt haec: 1) eam, praesertim
quando verba quae alter dixerit, vel dicere solitus sit,
recitentur, redundare, atque Latine adeo verti non debere:
cuius generis exempla permulta vel e Theophrasti li-
bello, qui de characteribus morum est, peti a tironi-
bus poterunt. conf. Doruillius ad Chariton. p. 587.
Quare igitur eam Georgius Matth. 20, 12. et aliis in
locis N. T. reddi mauelit per *profecito*, ego non video,
neque mecum fortassis alii viderint. vid. eius Hierocrit.
P. 1. p. 79. 2) non rarenter eam cum particula ὅτε con-
fudisse librarios Xen. Cyr. 4, 1. 11. Fischer. Particula
ἐπι, de qua conf. Zeunius ad Viger. p. 533. sq. et De-
varius p. 266. sqq. inter alia notat quia, quod Xen.
Oec. 8, 8. ἢ ὅτι ταχὺ πλεῖ. quod, dass, Isocrat. Euag.
c. 2. εἰδότες ὅτι, τέτων εὐλογηθήσονται μάλλον et hanc
significationem quum obtinet semper fere Latine per
accusatiuum cum infinitiuo exprimi debet; quare, quati-
obrem, Eurip. Rhel. 135. ὅτι ποτ' ἄρα δαίσις πνεῦ-
κατ' ἀντίπερα ναυ-ἀθμων δαίεται; Lucian. T. 1. p.
497. καὶ ἦρθε με, ὅτι γελῶν. Sed his in locis, vt
recte obseruauit Iensius ad Lucian. l. c. scribi debet ὅ,
τι quum enim Attici dixerint ὅσις pro τίς etiam ὅ, τι
dictum est pro τι, quod legitur his in locis pro διότι,
vel διὰ τί vid. schol. ad Aristoph. Vespp. 22. Hom. Il.
ἀ, 64. ὅς κ' εἴποι, ὅ, τι τόσσον ἐχώσατο Hesychius
hunc locum respiciens, ὅ, τι τόσσον, interpretatur, διότι
ποσῆτον. sed Marc. 9, 11. 28. vbi vid. Albertius, Kreb-
sius Obsf. Flauu. p. 90. et Kypkius Obsf. Sacrr. p. 176.
T. 1. legitur ὅτι cur, quare quoniam Hebraei eodem
sensu

sensu vsurparunt particulam ὅ quam Alexandrini expresserunt per ὅτι 2 Regg. 18, 34. Ponitur etiam pro ὡσε, ἵνα 1 Joh. 4, 17. quam tamen significationem Zeunius l. c. inter spurias huius particulae significationes refert, si res aestimetur e pura graecitate; at enimvero Abreschius dilucc. Thucydd. p. 154. laudavit hanc in rem locum Aristoph. Acharnn. 647. Ἰ. οὕτω δ' αὐτῆ περὶ τῆς τόλμης ἤδη πρόβρω κλέος ἦκει, Ὅτι καὶ βασιλεὺς — Ἡρώτησε πρώτοι μὲν αὐτῆς.

Construitur autem plerumque cum *indicatio*, et vero etiam cum *optatio*, Xen. Oecon. 1, 17. δι' αὐτὸ τῆτο ὅτι δεσπότας ἐκ ἔχοιεν. Lyfias p. 897. T. 1. ὅτι καταλίποι quod reliquisset. Herodo. 3, 43. ἔμαθε — ὅτι εἶη — μέλλει legendum μέλλοι Xen. Cyr. 4, 6. 3. ὅτι δῆθεν τῆς βασιλέως θυγατρὸς ὀψοίμην τὸν ἐμὸν υἱὸν γαμέτην quod scilicet filiae regis visurus essem filium, meum maritum. vid. index Zeunii ad Xenoph. Cyrop. et de Exped. Cyri, eiusdemque not. ad Mem. 2, 6. 13. et Locella ad Xen. Ephes. p. 241. Jungitur item *infinitivis*, vid. ad particulam ὡς notata. Redundare vero etiam hanc particulam, quum laudentur verba alicuius, ita vt oratio sit recta, non obliqua, patet ex locis his: Aeschin. dial. 1, 13. λέγουσι γάρ πε καὶ αἱ γυναῖκες, ὅτι θεῖος ἀνὴρ ἕτός ἐστι. Id. 3, 14. ἦκσα δὲ ποτε καὶ τῆ Προδίκου λέγοντος, ὅτι ὁ θάνατος, ἔτε περὶ τῆς ζωνταῖς ἐστιν, ἔτε περὶ τῆς μετηλλαχότας. Xen. Exp. Cyr. 1, 6. 7. ὁ δὲ ἀπεκρίνατο, ὅτι ἔ. vid. Kypkius Obsf. Sacrr. T. 1. p. 156. Raphael. p. 246. T. 1. Caeterum ὅτι et ὅτε saepius a librariis inter se esse permutata, docent loci ab Albertio ad 1 Cor. 3, 13. laudati; add. Plato Phaedon. 35.

infinitivum] Xen. Apomn. 4, 3. 6. τὸ δὲ καὶ ὕδωρ ἡμῖν παρέχειν οὕτω πολλῆ ἀξίον, ὡσε καὶ φυτεύειν τὸ καὶ συναύξειν τῇ γῆ κ. τ. λ. cum *indicatio* est apud Isocrat. p. 402. οὕτως ἀλογίως ἔχομεν, ὡσε περὶ τῶν αὐτῶν

αὐτῶν τῆς αὐτῆς ἡμέρας ἔ ταυτὰ γινώσκωμεν. add. Xen. Apomn. 1, 2. 31. *Fischer.* ὡσεὺς *ut, ita ut,* quo significatu locis allatis, et saepius cum *indicatiuo*, legitur, *ut* Aeli H. V. 3, 8. οὕτως ἄρα — ἐκράτησε τῶν παρόντων, ὡσεὺς παραχρῆμα αὐτόν εἶλοντο στρατηγεῖν. *ib.* 12, 30. εἰς τασῶτον δὲ ἄρα Κυρηναῖοι τρυφῆς ἐξώκειλαν, ὡσεὺς Πλάτωνα παρεκάλειν, ἵνα αὐτοῖς γένηται νομοθέτης. Herodo. 2, 120. οὕτω — ὡσεὺς τοῖσι σφετέροισι σώμασι καὶ τοῖσι τέκνοισι, καὶ τῇ πόλι κινδυνεύειν ἐβέλοντο. *Id.* 6, 27. ἐνέπεσε ἡ σέγη — ὡσεὺς ἀπ' ἑκατόν καὶ εἴκοσι παίδων εἰς μῆνος ἀπέφυγε. add. Aristoph. *Lysistr.* 700. Plutarch. 141. cum *optatiuo*, additā particula *ἂν* Aeschin. dial. 2, 14. ὡς' οὐκ ἂν εἰδὲ ἐξαμαρτάνοι· ea omīssa Xen. Oecon. 1, 13. ὡσεὺς πριόμνος οἶον ἐταίραν, διὰ ταύτην κάκιον μὲν τὸ σῶμα ἔχει. *Itaque, ergo, ἔν,* *ut* sequatur *indicatiuus*, Aeschin. dial. 3, 5. ὡσεὺς ἡ τῆ ζῆν ἀπαλλαγὴ κακῆ τινός ἐστιν εἰς ἀγαθὸν μεταβολή. *optatiuus*, *Id.* 2, 41. ὡσεὺς ἐξ ἀνάγκης ἂν ἡμῖν φαίνοντο οἱ πλεσιώτατοι μοχθηρότατα διακείμενοι· *imperatiuus*, Liban. ep. 27. ὡσεὺς θαρσύνων καὶ ἴδι καὶ γράφε. *vid.* Zeunius ad Viger. p. 541. et Deuarius p. 373. *sqq.* Caeterum in edit. Lipsi. primis verba: *ἐπεὶ* et *ἐπειδὴ* — *uno verbo dicam*, omīssa sunt, in edit. vero Batauis additā leguntur haec: *ὡς δὲ συνελόντι εἰπεῖν dicitur absolute συνελόντι supra p. 302.* et praemisso praeepto de vsu coniunctionis ὡσεὺς Lipsi. et Batauae haec adiiciunt: *praecedat.* Sic ὡς etiam cum *infinitiuo* ponitur, *ut* ὡς εἰπεῖν, *ut dicam.* ὡσεὺς ἐπιπίπτειν κ. τ. λ. *Kuip.*

De Syntaxi igitur vocabulorum, Wellero duce, haecenus. Reliquum est, *ut* etiam de re poëtica Graecorum tantum, eo duce, dicamus, quantum a ratione instituti nostri non alienum videri queat. Poterit autem hic omnino a tironibus recte consuli Hephæstionis Enchiridion, a Paulo editum; e recentioribus Christoph.

stophori Kirchneri ignotus quidem vulgo cum ipso auctoris nomine, sed perutilis laborioseque admodum confectus liber, qui Profodia Graeca inscribitur, a. 1644. Basileae quaternis editus, cuius ratio fere eadem est, quae Smetii Profodiae satis notae, nisi quod in eo ipsa poëtarum loca, vnde versus petiti sunt, accurate laudantur; et Godofredi Hermani de metris poëtarum Grr. et Latt. Lipsiae 1796. 8. Neque tamen negligi prorsus debet, praesertim ab iis, qui ipsi carmina pangere velint, Conradi Dinneri Farrago Epithetorum Graecorum, quae vna cum Erasmi Sidelmani, Nordhusani, Profodia Graecorum, exiit octonis Hanouiae a. 1705. vt Neandri, Philippi Labbei, Vuasii, Morellii [thesaurum Graecae Poëseos, cui praemissus est tractatus de Profodia Graecorum, Etonae 1762. 4.] aliorumque non paucorum, in hoc genere libros taceamus. Deinde vero legere studiose harum literarum amatores oportebit animaduersiones, quibus multi doctissimi viri, Musgravius, Valckenarius, Heathius, Toupius, Brunkius, alii, veterum Graecorum poëtarum scripta illustrare ita instituerunt, vt in iis praesertim artis poëticae rationem haberent; cuiuscemodi sunt etiam notae Josuae Barnesii ad Euripidem et Anacreontem, eiusdemque et Clarkii ad Homerum, itemque Pauli ad Calabrum, Aeschylum, Schmidii et Heynii ad Pindarum et alios.

ad pag. 261. ποιεῖν, σίτοιο] Sic in τοῖστος et τοῖσδε υ — υ. Theognis v. 924.: ἐν δὲ τοῖσδε γένοι χρέματ' ἄριστον ἔχεν. vid. nota viri docti ad Eurip. Hec. 1108. in edit. Barnesii.

βέβληαι] Hom. Il. λ', 380. βέβληαι, εἰδ' ἄλιον βέλος ἔκφυγεν· ὡς ὄφελόν τοι.

in fine] Hom. Odyf. α', 41. ὄπποτ' ἂν ἠβήσῃ τὸ καὶ ἡς ἰμείρεται αἴης. ib. 67. ἀθανάτοισιν ἔδωκε, τοὶ ἔρανον εὐρὺν ἔχασιν. ib. 50. νήσω ἐν ἀμφιρύτῃ.
ὄθι

ὄθι τ' ἔμφαλός ἐστι θαλάσσης. ib. 62. τρεοίη ἐν εὐρείῃ; τί νύ οἱ τόσον ἀδύσαο Ζεῦ; Il. α', 398. οἷη ἐν ἀθανάτοισιν ἀεικέα λοίγον ἀμῦνα.

ad pag. 262. *in fine* — *consona*] Ea omnia, quae hic traduntur de corripiendis diphthongis *αι* et *οι* sequente consonante, falsa sunt. Nam loci, quos eam in rem Isaacus Casaubonus ad Theocr. p. 125. Reisk. et Salmasius protulere, aut fidei incertae sunt, aut manifesti mendii facile conuinci queunt, vti accurate ostendit et luculenter demonstrauit Bentleius ad Callimachum Jou. 87. et, quum huic se opposuisset Jensius, Arnaldus Animadu. p. 29. sqq. quorum sententiae eruditissimus Doruillius quoque subscribere non dubitauit. vid. Vannus Critica p. 384.

Hom. Il. l, 414.] Vbi pro ἴκωμα Φίλην Bentleius legendum suspicabatur ἴκωμα ἐμήν. Sed Barnesius, Hugonem Grotium secutus, edidit: ἴκοιμι Φίλην. id quod aut ignorasse Arnaldus aut certe dissimulasse videtur.

Hesiod. Theog. 48.] Sed in hoc versu, recte moneute Arnaldo, duae priores syllabae vocabuli αἰοιδῆς, per συνίησιν efferendae sunt, ita vt versus fiat spondaicus. Atque ego quidem cum Ernestio, in Lectionum Callimachiarum specimine plane non video, quare lis inter Bentleium et alios de verbo νοήση apud Callimachum Jou. 87. agitata, non eodem modo componi possit.

πλήγος] Omittuntur haec in editt. nonnullis, tanquam ea quae curata est a. 1731. Rectissime autem in loco Bionis legitur a viris doctis, veluti a Porto in Lexico Dorico, *πλήγος*. nam constat Bionem dialecto Dorica usum esse. Caeterum ὄλβω est genitiuus Doricus pro ὄλβου, non datiuus.

ad pag. 263. *consonantes positionem efficientes*] Quo pertinent χ, φ, θ. nam hae literae aspiratae etiam suas tenues continent, vt κ, π, et τ. vid. Scaliger. ad Eusebium p. 119. et conf. Arnaldus animadu. p. 4.

muta

muta — anticipitem] Vid. Obseruatt. misc. Vol. 3. p. 57. Vol. 4. p. 208. et 218. itemque Mettarius p. 341. Immo omnes Consonantes, a quibus syllaba inchoari possit. vid. Clarkius ad Homer. Il. β', 537.

vocalem breuem] Recte. Conferatur Clarkius, qui de suo more, rectissime monet, nulla vnquam licuisse licentia, vt syllabae eae, in quibus esset vocalis natura longa, si vel vna sequeretur consonans, multo minus si binae, corripenterentur: nisi forte festiuitates Comico- rum nonnullas excipere velis.

κτ] Itemque κν in τέκνον. Vid. Barnesius ad Eurip. Phoeniss. 19. vbi plura id genus vocabula ab eo afferuntur.

ἴχνος] Sic ἴχνευτήρ prima breui est apud Oppian. Cyneg. 1, 76.

Il. i, 382.] Sed obseruat scite Clarkius in poëmate epico, vbi oratio grandis et sublimis esse debeat, et a sermone vulgari quam maxime distet, huiusmodi syllabas multo rarius correptas occurrere, quam in aliis poëmatis.

ἀτραπές] Eschenbachius, post Henr. Stephanum edidit ἀτραπές quae lectio mihi cum Arnaldo, Animadu. p. 84. magis placet, licet Spanhemius ad Callimach. p. 745. alteram, quam se in Aldina editione Orphei reperisse ait, defendat.

χρῆμ' habet] Est, sine controuersia, vera lectio, quam Clericus et alii recte secuti sunt.

ν ante θ] Itemque μ ante θ in vocabulo σαθμός. vid. Barnesius ad Eurip. Phoeniss. 19.

aliunde petantur] Vid. Arnaldus Animaduers. p. 84.

ante solam liquidam] asperio-rem, quae quasi duplex efferri solita sit. Clarkius ad Il. ε', 51.

ἐλώρια] Sic Il. ε', 394. ἐλθῶσ' ἐλυμπόνδε Δία Λίσαι, εἴ ποτε δή τι. Et Il. γ', 214. παῦρα μὲν, ἀλλὰ μάλα Λιγέως· ἐπεὶ εἰ πολύμυθος.

ad pag. 264. ὑπὸ μέλος] At Barnesius rescripsit e
v. 54. eiusdem hymni, ὑπὸ καλόν. Hom. Il. α', 233.
ἀλλ' ἐκ τοι ἔρέω, καὶ ἐπὶ Μέγαν ὄρκον ὀμῶμαι. ibid.
454. τήμησας μὲν ἐμὲ, μέγα δ' ἴψαο λαὸν Ἀχαιῶν.

πολλὰ λισσομ.] Barnesius vero malit legi πολλὰ
ἐλισσομένη, non tam metri, ut ait, quam ipsius senten-
tiae causa.

ante consonantes Ἔσ.] Itemque ante vocales aspi-
ratas, et interdum ante diphthongos quasdam sine spi-
ritu aspero, ut πρὸς οἶκον Πηλῆος. Hom. Il. ι',
147. vid. Clarkius ad Il. α', 51. n. 10. et 11.

δ] Hom. Il. α', 416. ἦσθαί ἐπέε νύ τοι αἴσα μί-
νυνθά περ, ἔτι μάλα Δῆν. ib. 515. ἢ ἀπὸς ἐπ' ἐπέε
ἔ τοι ἐπὶ Δέος ὄφρ' εὔ εἰδῶ.

ἀθανάτος] Hom. Odyf. α', 67. ἀθανάτοισιν ἔδω-
κε, τοὶ ἔρανόν εὐρὺν ἔχουσιν. Il. β', 113. Ἴλιον ἐκ-
πέρσαντ' εὐτείχεον Ἀπρονέσθαι. Il. ε', 684. Πριαμίδη,
μὴ δὴ με ἔλωρ Δαναοῖσιν εἰσσης. Sic δυναμένοιο
Odyf. α', 276.

bonis est ὅστις] Vt Il. ψ', 494.

Virgil. Aen. 12, 709.] Seruius et Cerda ibi legen-
dum contendunt *cernere*, non *decernere*, quod Pierius
malebat, ita ut surnaloepha ista non sit opus.

caesura Ἔσ.] Il. α', 19. ἐκπέρσαι Πριάμοιο πόλιν,
εὔ δ' οἴκαδ' ἰκέσθαι. ib. 51. αὐτὰρ ἐπεὶ αὐτοῖσι βέ-
λος ἐχεπευκὲς ἐφείε. ib. 45. τόξ' ὤμοισιν ἔχων, ἀμ-
φηρεφέα τε φαρέτην. Odyf. α', 45. et 81. ὦ πάτερ
ἡμέτερε Κρονίδη, ὕπατε κρειόντων.

ad pag. 265. ἡμῖν] Soph. Elect. 359. σὺ δ' ἡμῖν
ἡμισῶσα, μισεῖς μὲν λόγῳ. Sed quando Syllaba poste-
rior brevis esse debeat, aut accentus in priorem retra-
hendus est, aut in posteriore, circumflexi loco acutus
ponendus v. c. ὄντως γὰρ ἐσι πλεσίοις ἀπασιν ἡμῖν
εἶναι Aristoph. Plut. 256. vid. Kusterus et Hemster-
husius ad h. l.

ad pag. 266. *licentia quaedam* poët.] De ea disputat Clarkius ad Il. *α*, 51. ita: *licentia poëtica in hoc uno consistit, non ut syllabarum quantitates confundantur promiscue atque ἀλόγως, quod est per absurdum, sed ut syllabae natura breues, certa quadam positione fiant productae. Non utique hae quidem omnes, neque omni in positu, sed certa quadam et constanti ratione.*

συνίησιν] Clarkius ad Il. *β*, 811. et *ε*, 349. perite monet, eiusmodi contractionem in nominibus propriis multo omnium saepissime, celerrime nimirum pronuntiari solitis fieri.

ad pag. 267. *excipe Φαίδρα, αὔρα*] Schol. Aristoph. ad Ran. 317. *Αὔρα τις Μακροκαταληκτῆι. Τὰ γὰρ εἰς ῥα, εἰ μὲν μονοφθόγγω παραλήγει, μακροκαταληκτῆι, ὡς πῆρα· εἰ δὲ διφθόγγω, βραχυκαταληκτῆι· πλὴν τῆ αὔρα, καὶ Φαίδρα παρ' Εὐρυπίδῃ· Φαίδρα τὸ γὰρ τῆς δ' εἰ προτιμήσω καλόν.* conf. obseruatt. misc. Vol. 3. p. 107.

ad pag. 268. *Vocatiui*] Itemque *α* in accusatiuis Atticis semper, ut Clarkius ad Il. *α*, 265. obseruat, producitur, ut in Ἀχιλλῆα et reliquis.

ad pag. 270. ἐνὶ] Hom. Odyf. *α*, 103. *στῆ δ' Ἰθάκης ἐνὶ Δήμῳ, ἐπὶ προθύροις Ὀδυσῆος.* vid. eam in rem Barnesius ad Eurip. Herc. fur. 665.

produc. — circumflexum] Vid. viri docti ad Phrynichum p. 70. sq.

ad pag. 271. ἀντικρὺ — est] Hom. Il. *δ*, 481. *Δεξιὸν ἀντικρὺ δὲ δι' ὤμῃς χάλκεον ἔγχος.* Sed Il. *ε*, 130. *μήτε σύγ' ἀθανάτοισι θεοῖς ἀντικρὺ μάχεσθαι.* vid. Barnesius ad Hom. Il. *δ*, 481.

πληθὺς] Hom. Il. *ο*, 305. *ἡ πληθὺς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν ἀπονέοντο.* Sed Apollon. Argonaut. 1, 239. *πληθὺς ἐπερχομένων.* vid. Barnesius ad Hom. Il. *β*, 278.

ad pag. 273. *saltationis genus*] *Comicae et obscenae*. Theophr. char. c. 7. schol. Aristoph. ad Nubb. 540. κέρδαξ, κομική ὄρχησις, ἥτις αἰσχροῦς κινεῖ τὴν ὀσφῦν. Et in Theophrasti Codice Gall. secundo, quo usus est Needhamus, dicitur fuisse ὁ κέρδαξ, εἶδος αἰσχροῦς καὶ ἀπρεπῆς ὄρχήσεως.

ad pag. 274. *futurum in άσω etc.*] Vid. Clarkius ad Hom. Il. ά, 140.

ea vero in αω] Vid. Idem vir doctus ad Il. ά, 67. et δ', 42.

ad pag. 275. *brevis — producitur*] Φεάσεται Hom. Odyf. ά, 205. πασσάμενος coena refectus. ib. 124. νεμεσσήθη. ib. 119.

ad pag. 277. *διάκονος*] De quantitate huius vocis vid. Clarkius ad Il. ά, 265.

άρισον] Quando signat *optimum* primam corripit. vid. Clarkius ad Hom. Il. δ', 42. quae obseruatio deinde, vt aliae multae, repetita est ad Il. ω, 124.

ad pag. 278. *πάσασθαι*] Quando *gustare*, et *comedere* significat, prima syllaba brevis est. vid. Valckenarius Animaduu. ad Ammonium. 3, 7.

ad pag. 279. *καλός — anceps est*] Apud poetas Atticos, tanquam Sophoclem, Euripidem, Aristophanem, et Doricos, vt Theocritum. Sed apud Jonicos, qualis Homerus est, semper producitur. vid. Clarkius ad Il. β, 43.

εάνος *aspectu pulcher*] Sed *εάνος pepium* semper corripit mediam syllabam: quod notandum est aduersus Labbeum, supra a nobis laudatum, qui mediam in *εάνος pepium*, ancipitem esse ait. Atque Clarkius ad Il. γ, 385. adeo exinde, quod *εάνος* adiectiuum, in hymno in Venerem v. 63. mediam corripit, colligit, eum non Homeri, sed scriptoris cuiusdam longe recentioris, ingenii partem esse.

ἄρα — *corripit*] Scholiast. Soph. ad Ai. 922. οἱ Ἀττικοὶ τὸ Ἄρα ὅταν μὲν ἐρωτηματικὸν ᾖ, τροχαικῶς γράφουσιν· ὅταν δὲ ὡς σύνδεσμος συναπτικὸς λέγεται, ἀδιαφόρως, ποτὲ μὲν τροχαικῶς, ποτὲ δὲ πυρριχιακῶς. vid. Arnaldus Animaduers. p. 208.

ad pag. 280. *contribulis*] Siue *curialis*, quemadmodum Φρητηία est *curia*, et Φρήταρχος *curio*.

ad p. 281. *Hesiod.* Ἔργ. 263.] Sed ista mutatione τῆ, βασιλῆες in βασιλεῖς prorsus non opus est. Nam etiam Homerus primam illius verbi syllabam mox corripuit, mox produxit. v. c. Τρωσὶν ἐφ' ἵπποδάμοισιν ἰθύνομεν, ὄφρα καὶ Ἐκτωρ II. 9', 110. Nam sic non solum in editione Eustathii Romana legitur, verum etiam in Cod. Corp. Chr. Cantabrig. Sed Barnesius edidit ἵπποδάμοις.

ad pag. 282. ἴσος — *anicipitem*] Vid. Metarius p. 42.

ad pag. 283. ἴος *venenum*] Et *sagitta*. Dicitur etiam ἴον. Nam ἰά est apud Homer. II. 4, 68. Sic etiam in reliquis deriuatis, vt in ἰοδόκη, ἰοχέαιρα, ἰοβόλος, ἰοβόρος, ἰοτυπῆς, prima syllaba producitur, excepto unico ἰόμωρος. Hom. II. 8, 242. Ἀργεῖοι ἰόμωροι, ἐλεγχέες, ἔ' νυ σέβεσθε. vid. Barnesius ad Hom. II. 4, 68.

μόλιβδινος *plumbeus*] Sic ipsum nomen μόλυβδος pro quo tamen Attici, auctore Moeride, μόλυβος dicunt, secundam corripit. vid. Obseruatt. miscell. Vol. 4. p. 208. Scribitur etiam μόλιβδος et μόλιβος. Jer. 6, 29. vid. Waffius ad Thucyd. 1, 94. p. 62. et harum animaduu. Vol. I. p. 167. f.

ad pag. 285. τίνω *soluo*] Apud Homerum primam producit, sed apud poëtas Atticos corripit. vid. Clarkius ad Hom. II. 3, 43.

ad pag. 286. λύσις *solutio*] Homerus priorem syllabam semper producit. vid. Meibom. ad Laërt. 7, 31.

ad pag. 288. *πάπυρος papyrus*] Moeris: Πάπυρος, μακρῶς, Ἀττικῶς· βραχέως, Ἑλληνικῶς.

ad pag. 290. *σμηρὸς*] At hac forma non poëtae tantum, sed caeteri quoque scriptores Attici, etiam Herodotus vtuntur, in deriuatis quoque. Moeris *σμηρὸν, Ἀττικῶς· μικρὸν, κοινόν.*

epenthesis] Vid. Metarius p. 389. Εἰν pro ἐν Hom. Odyf. α', 162. νῆσος pro νόσος Il. α', 10. κέρη pro κόρη ib. 275. vbi Pseudodidymus: ἡ διάλεκτος Ἴωνων. Quo etiam *diplasiasmus* referas, vt ὀππίθεν Homer. Odyf. α', 406. ὄσσοι ib. 245. Plura vero cuiusque generis excerpta dedimus iam in capite de dialectis.

ad pag. 291. *syncope*] Vid. Metarius p. 330. 332.

paragoge] Δῶσι Hom. Odyf. α', 379. εἰσέλθῃσι Il. θ', 522. ἔλθῃσι Odyf. α', 77. ἔχῃσι v. 204. λάβῃσι v. 192.

apocope] Ἰδρῶ pro ἰδρῶτα Hom. Il. κ', 572. et λ', 620. Ποσειδῶ Aristoph. Plut. 396.

τυπτέμεν] Ἀπειπέμεν Hom. Odyf. α', 91. ἀκκέμεν v. 370. ἐριδανέμεν v. 79.

metathesis] ἔξεπράθομεν Hom. Il. α', 125. ἔμμορεν Theognis 234.

συνίησις] vid. Metarius p. 340. Hom. Odyf. α', 225. Hesiod. Ἔργ. 30.

Imesis] Herodo. 5, 81. κατὰ μὲν ἔσυσαν — κατὰ — 7, 164. ἀπὸ — ἄγων. vid. Homer. Il. α', 436 — 439.

ad pag. 296. *tertia numer.*] De qua extat Herodiani, Grammatici, disputatiuncula ad calcem Grammaticorum veterum Graecorum, ab Aldo Manutio a. 1494. Venetiis editorum.

— ❖ ————— ❖ —

INDEX

RERUM ET VERBORUM.

Litera *a*. Speciminis tertii Partem priorem, *b*, posteriorem, indicat.

A.

α priuatium III, a. 353.
α purum I, 356.
ab pro *post* III, b. 109.
 additur nominibus ita ut vim aduerbiorum obtineant III, b. 110. in compositis III, b. 112.
Ablativi consequentiae III, a. 385.
Abbreviationes I, 233. fs.
Abstracta pro concretis III, a. 294.
ἀγαθώτατος II, 95.
ἀγαθώτερος II, 95.
ἀγαμέμν III, a. 16.
ἀγαπᾶν c. datiuo III, a. 364. etiam c. accusat. copulatur ib. 409.
ἄγιος II, 9.
ἄγνωμι III, a. 17.
ἄγνωσος II, 49.
ἀγχι, *ἀγχιῶ* III, b. 73.
ἀγχιῶ II, 116. III, b. 73.
 78.
ἀγχιότι III, b. 73.

ἄγων aliis verbis iunctum III, b. 69.,
ἄγω III, a. 18.
Ad, i. *vsque ad* III, b. 151. pro *apud* ibid. 153. *finem*, *consilium*, notat ib. 155. *nostrum*, *bey*, *gegen* ibid. 156. de tempore 244. *ad hoc* 256. *ad*, pro *versus* 256. *apud* 257. *pro* *prae* 258. id. qd. *aduersus* 258. pro, *circa* 259. pro, ob 260.
Adiectiua actiue et passiuè posita II, 49. adiect. passiuè c. genit. III, a. 353. Adiect. composita II, 53. fs. passiuè II, 7. fs. Adiectiua in *σπος* et *ηρος* II, 14. in *ικος* vel per *α* priuatium facta III, a. 352. in *ιος* II, 59. fs. in *σιμος* II, 46. in *ωδης* II, 12. in *ωλος* et *ηλος* II, 14. adiect. partitiue posita sequitur genit. III. a. 354. adiectiuis genitiu. plur. eiusdem potestatis

testatis iunctus ad exprimendum superlativum II, 123. adiectiva masculina de feminini generis pro substantivis III, a. 308. adiectiva neutra tam singularia quam pluralia addito vel omisso articulo vim adverbiorum habent III, a. 216. f. 331. sq. adiectiva neutra addito vel omisso articulo pro substantivis ponuntur *ib.* adiectiva neutra singularia substantivis &c. masculini et feminini generis iuncta III, a. 310. adiectiva neutra pluralia iuncta sibi habent diuersi generis nomina singularia III, a. 314. f. pronominum quae continentur verbis et participiis partes agunt III, a. 333. adiectiva duo ita posita ut prius ad substantivum posterius, posterius ad substantivum prius additum referatur III, a. 348. adiectivorum numerus ad substantiva quae praecesserunt interdum ita refertur, ut vis eorum et potestas, neque ratio grammatica spectetur. III, a. 306.

Adverbia, III, a. 203. fs. III, b. 71. sqq. praepositio-

num naturam habentia III, b. 73. nominibus postposita III, b. 79. iuncta praepositionibus *ἀπό* et *ἐκ* III, a. 212. duo, etiam tria idem valentia iuncta III, b. 91. adverbia comitatum indicantia dativo iunguntur III, b. 80. posita pro substantivis et adiectivis I, 312. f. III, a. 226. b. 93. sq. adverbia loci et temporis inter se permutantur III, b. 93. adverbia localia vices suas inter se permutant III, a. 214. adverbia motum de loco significantia ponuntur pro adverbis commemorationem in loco declarantibus III, b. 93. adverbis loci quibusdam et temporis, modum et qualitatem declarantibus, additur genitivus III, b. 71. sq. 84. sq. etiam nominativus, dativus et accusativus III, b. 78. adverbiorum duorum inter se respondentium, alterum interdatum omittitur III, b. 90. adverbia praepositionibus iuncta III, a. 229. adverbia in adiectiva a librariis mutata III, a. 229. adverbia in *οὐ* III, a. 209. in *οὐκ* I, 301. in *αὐ* I, 306. in *ὅ* III, a.

212. in $\delta\eta\nu$ I, 305. in $\overline{\delta\iota\varsigma}$ II, a. 213. I, 302. in $\delta\omicron\nu$ I, 297. in $\epsilon\iota$ I, 298. in $\overline{\zeta\epsilon}$ III, a. 212. I, 301. in η III, a. 207. in $\theta\alpha$ III, a. 209. in $\theta\epsilon$ et $\overline{\theta\epsilon\nu}$ III, a. 209. I, 72. 299. addita legitur praepos. $\alpha\pi\omicron$ I. $\epsilon\zeta$ I, 300. in $\theta\iota$ III, a. 205. in ι I, 74. in $\iota\kappa\alpha$ I, 301. in $\iota\zeta$ I, 306.

in $\overline{\omicron\iota}$ III, a. 208. in $\omicron\nu$ III, a. 206. in $\overline{\sigma\epsilon}$ III, a. 212. I, 301.

in $\overline{\sigma\iota}$ III, a. 207. in $\sigma\iota$ I, 298. in $\tau\iota$ I, 299. in $\overline{\chi\eta}$ III, a. 207. in $\overline{\chi\iota}$ *ibid.* in $\overline{\chi\epsilon}$ III, a. 206.

in $\overline{\psi\epsilon}$ III, a. 212. in $\overline{\omega\varsigma}$ III, a. 215. I, 302. f.

$\alpha\delta\omega$ III, a. 21.

$\alpha\acute{\epsilon}\kappa\eta\tau\iota$ III, b. 73.

$\alpha\eta\rho$, $\acute{\omicron}$, η . I, 389.

$\alpha\theta\acute{\epsilon}\alpha\tau\omicron\varsigma$ II, 49.

$\Lambda\theta\acute{\eta}\nu\alpha\iota\omicron\nu$, $\tau\acute{\omicron}$, I, 286.

$\alpha\iota$ I, 108. 109. $\alpha\acute{\iota}$ III, a. 348. $\alpha\acute{\iota}$ et $\alpha\acute{\iota}$ I, 270.

$\alpha\acute{\iota}\chi$ III, a. 253.

$\alpha\acute{\iota}\delta\omega\varsigma$ I, 401.

$\alpha\acute{\iota}\theta\epsilon$ seq. optatio III, b. 84.

$\alpha\acute{\iota}\theta\eta\rho$ I, 390.

$\alpha\acute{\iota}\nu\epsilon\acute{\iota}\delta\eta\varsigma$ II, 6.

$\alpha\acute{\iota}\rho\acute{\epsilon}\omega$ III, a. 21. f.

$\alpha\acute{\iota}\sigma\theta\acute{\alpha}\nu\omicron\mu\alpha\iota$ III, a. 25.

$\alpha\acute{\iota}\sigma\chi\acute{\iota}\omega\nu$ II, 103.

$\alpha\acute{\iota}\sigma\chi\acute{\upsilon}\lambda\omicron\varsigma$ *ibid.*

$\alpha\acute{\iota}\tau\epsilon\acute{\iota}\nu$ III, a. 372. 432.

$\alpha\acute{\iota}\chi\mu\eta$ III, a. 269.

$\alpha\acute{\iota}\omega\nu$ I, 384.

Accentus Gr. I, 247. fs. accentuum mutatio mutat verborum significationem 267. sab ingenio dialectorum proficiscitur I, 268. accentuum sedes I, 266. 292. f. 295. fs. accentus aduerbiorum I, 297.

$\alpha\acute{\iota}\kappa\mu\eta$, III, a. 269. $\alpha\acute{\iota}\kappa\mu\eta\nu$ III, a. 224.

$\alpha\acute{\iota}\kappa\omicron\lambda\epsilon\theta\acute{\epsilon}\acute{\iota}\nu$ III, a. 401.

$\alpha\acute{\iota}\kappa\acute{\epsilon}\iota\nu$ III, a. 363. $\epsilon\acute{\upsilon}$ III, a. 446. $\kappa\alpha\kappa\acute{\omega}\varsigma$ III, a. 445.

Acutus I, 256. f.

Accusatiuus formatus sine ν I, 374. f. declin. tert. I, 411. accusatiuus positus, quando? III, a. 385. 420. fs. accusatiuus vim aduerbii habet III, a. 224. accusatiuum geminum regunt interdum verba iurandi III, a. 439. accusatiuus pro genitio III, a. 383. accusat. participiorum pro genitio III, a. 387. accusatiuus pro datiuo III, a. 321. 324. 428.

$\alpha\acute{\iota}\kappa\omicron\lambda\epsilon\theta\acute{\epsilon}\acute{\iota}\nu$ I, 89.

Aditium II, 352. fs. pro Medio III, b. 61.

- ἀλαιοῦ I, 192.
 ἀλέκτωρ I, 391.
 ἀλέξω III, a. 76.
 ἄλις III, b. 73. 78.
 ἀλίσσω III, a. 26.
 ἄλλῃ III, a. 207. 214. 215.
 ἀλλήλας et ἑαυτοῖς II, 241.
 ἀλλήλων, ἀλλήλων II, 195.
 ἴq.
 ἄλς, ἑ, ἦ, I, 402.
 ἀλκυμανικὸν σχῆμα III, b.
 71.
 ἀλύσσω III, a. 29.
 ἄμα III, b. 79. 80.
 ἀμαρτάνω III, a. 330.
 ἀμελεῖν c. accusat. III, a.
 371.
 ἀμητὸς et ἄμητος I, 268.
 ἄμμες, ἄμμι II, 206. f.
 ἄμὸς II, 227.
 ἀμόθεν III, b. 73.
 ἀμοιβαδίς III, a. 213.
 ἀμπεδόν III, b. 162.
 ἀμφι et περι copulata III,
 b. 212. poetice ἀμφίς *ibid.*
 c. *dativ.* circa *ib.* 215. c. *genit.*
 et *dat.* de *ib.* 216. quod atti-
 net ad, *ib.* de, wegen, für,
 c. *dat.* 216. c. *dat. ob*, prop-
 ter, *ib.* 216. in, super, *ibid.*
 circa, circum c. *accus.* 217.
 ἀμφί τι ἔχειν *ib.* 217. c. *ac-*
cus. circiter *ib.* 218. c. *accus.*
 nominum spatium quoddam
 indicantium id. qd. ὡς *ib.*
 218. c. *accus.* in, *ib.* 219. c.
dat. sub *ib.* inseruit periphrasi
ibid. *sqq.* in compositis, 223.
sqq.
 ἀμφιβέβηκας II, 259.
 ἀμφιέννυμι III, a. 31. 435.
 ἀμφισβητεῖν II, 296. III,
 a. 369. 411.
 ἀν III, b. 284. *sq.* c. *praef.*
indic. II, 255. c. *imperf.* II,
 257. c. *praef.* et *imperf.* II,
 266. c. *praef. coni.* II, 270.
 c. *infin. praef.* II, 272. c. *par-*
tic. praef. II, 273. c. *plur-*
quamp. II, 260. c. *perf. coni.*
 II, 270. c. *aor. 1. et 2. indic.*
 II, 268. c. *aor. 1. et 2. optat.*
ibid. III, b. 57. c. *aor. 1.*
coni. et *πριν* III, b. 83. c.
aor. 1. et 2. coni. II, 271.
 III, b. 83. c. *aor. 1. et 2. in-*
fin. II, 272. f. c. *partic. praef.*
 et *imperf.* II, 273. c. *particip.*
aor. 1. et 2. II, 274. f. c. *fut.*
indic. II, 263. f. c. *infin. fut.*
 II, 273. post *οἶμαί*, *ἐλπίζω*,
νομίζω &c. II, 273. ἀν bis et
 ter in eodem inciso III, b.
 284.
 ἀνά *per, in* III, b. 162. *ad*,
id. qd. πρὸς ib. cum *ib.* p. 163.
 c. *accusat. distributive* II, 167.
 III, b. 163. ἀνά et μάλις α
 numeralibus addita *ib.* 218. ἀνά
 et ἀπό a librariis permutata III,
 b. 118.

b. 118. ἀνά aduerbialiter red-
di debet *ib.* 163. in compo-
sitis *ib.* ἀνά et ἐν a librariis
permutata III, b. 146. ἀνά
et κατά et διά *ib.* 165. ἀνά
I, 311. III, b. 98.

ἀνά εἰς ἕκαστος III, b. 163.

ἀναγκάζειν III, b. 29.

ἀναίνομαι III, a. 32.

ἀναλίσκω III, a. 32.

ἀναμιμνήσκω III, a. 434.

ἀνασκευάζειν III, b. 164.

ἀνασσα II, 71.

ἀναστροφὴ I, 309. III, b. 79.

ἀνδράχλη, ἀνδράχνη, ἀν-
δραχνος, ἀνδραχλος I, 183.

ἀνέρεσθαι III, a. 436.

ἄνευ III, a. 353. ἄνευ et

ἄνευθε III, b. 73.

ἀνευφημεῖν III, b. 17.

ἀνέχομαι III, b. 36.

Ἄνθεμιδης II, 3.

ἄνις III, b. 73.

ἀνοίγω III, a. 36.

Anomala II, 175. *ib.* 169.

sa III, a. 1. *is*.

ἄντα, ἄντων, ἄντων III, b.

73.

ἀντάξις III, b. 104.

ἀντὶ III, b. 100. *is*. *lat.* pro

ibid. *prae*, *ante* *ibid.* *in*.

loco *ibid.* *propterea*, *ob*, *contra*, *versus*,

ibid. 102. *ob*, *contra*, *versus*,

ibid. in compositis III, b. 103.

107.

105. c. genitiuo in compa-
ratione III, a. 351. postpo-
nitur nominibus et verbis III,
b. 98. ἀντὶ et ἀνά a libra-
riis permutata *ibid.* 165.

ἀντιάνειραι III, b. 104.

ἀντιᾶω III, b. 105.

ἀντίθελος III, b. 104.

ἀντίθεος III, b. 103.

ἀντικαλεῖν III, b. 102.

ἀντικνήμιον III, b. 103.

Antimeria III, b. 67.

ἀντίος III, b. 105.

ἀντίποις III, b. 103.

ἀντίπαλος III, b. 104.

ἀντιποιεῖσθαι III, b. 103.

ἀντιπέραν, ἀντιπέρας III,

b. 73.

ἀντίπροικα III, b. 104.

ἀντίροφος III, b. 104.

ἀνύτω III, b. 36.

ἄνω et ἄνωθεν III, b. 73.

ἀξίω III, a. 434. III, b. 37.

Aoristus 1. et 2. Indic. II,

260. 265. c. ἐν II, 268. aor.

1. et 2. pro futuro III, b. 19.

54. pro Plusquam. III, b. 54.

aor. 1. et imperf. indic. iun-

guntur III, b. 56. aor. 1. et

imperf. optat. iunguntur III,

b. 57. aor. indic. et plus-

quam. atque aor. 1. optat.

III, b. 57. aor. 1. optat. et

praes. conio. et imperf. indi-

V 4

cat.

- cat. III, b. 57. aor. 1. optat. c. part. *ἄν* et fut. indic. iunguntur III, b. 57. aor. 1. coni. et aor. 1. indic. III, b. 57. aor. 1. et praes. partic. III, b. 57. aor. 2. et praes. optat. c. partic. *κεν* III, b. 57. aor. 2. et praes. coni. III, b. 57. aor. 2. et 1. et imperf. indic. III, b. 57. aor. 2. optat. c. *ἄν* et praes. indic. III, b. 57. aor. 2. coni. et praes. optat. III, b. 57. aor. 2. coni. et fut. indic. III, b. 58. aor. 2. act. verbor. in *μι* III, b. 61.
- ἀπάγειν* et *ὑπάγειν* a librariis permutata III, b. 117.
- ἀπάνευθε* III, b. 73.
- ἀπαυράω* III, a. 38.
- ἀπαί* III, b. 105.
- ἀπαιτεῖν* III, a. 434.
- ἄπας τις* II, 230.
- ἀπέναντι* III, b. 73.
- ἄπερ* III, b. 193.
- ἀπέχειν* pro *ἔχειν* III, b. 66.
- ἀπεχθάνομαι* III, a. 38.
- ἀπό* III, b. 105. *ἀπο* I, 309. 311. III, b. 98. *ἀπό α, ἄδ, ex, de* III, b. 105. f. *propriet, praes* III, b. 107. effectum III, b. 106. ordinem, locum indicat, *ibid.* 108. *tempus* saepe tum id. qd. *μετά* Lat.
- post* *ibid.* 108. f. id. qd. *διὰ περ, ex, opera* *ibid.* 107. 117. construitur cum dativo III, b. 116. additur nominibus ita, ut vim adverbiorum habeant III, b. 110. iungitur genitivo nominum et pronominum praemisso articulo III, b. 115. in compositis III, b. 111. *fs.* redundat III, b. 110. 114.
- ἀπό κραυγῆς* III, b. 106.
- ἀπό φωνῆς* *ibid.* *ἀπό τέττε* III, b. 109. *ἀπό τῆδε* *ibid.*
- ἀπό* verbis passivis iunctum III, a. 441. *sq.* adverbiiis iunctum III, b. 109. *ἀπό* et *ἀνά* a librariis permutantur III, b. 118. *ἀπό* et *ἐκ* inter se permutantur III, b. 98. 118.
- ἀπό* et *κατά* a librariis permutata III, b. 118.
- ἀπό* et *παρά* a librariis permutata, *ibid.*
- ἀπό* et *πρό* a librariis permutata, *ibid.*
- ἀπό* et *ὑπό* differunt III, b. 105. a librariis permutata sunt III, b. 116. *ἀφ' οὗ* III, b. 109. *ἀφ' ἑαυτῆ* III, b. 106.
- ἀποβλέπειν εἰς τινα* et *πρός τινα* III, b. 111.
- ἀποδύσκειν* idem quod *ἀποκτείνεσθαι*, quando? III, a. 441. *ib.* 251.

ἀποκρίνασθαι III, b. 50.
 Ἀποκορε II, 190. 199.
 ἀπολαύειν III, a. 367.
 ἀπολλύω III, a. 38.
 ἀπόλλυσθαι idem quod
 ἀποκτείνεσθαι, quando? III,
 a. 441. f.
 ἀπομνήναι III, b. 112.
 ἀποχρησθαι pro χρῆσθαι
 III, b. 66.
 ἀπόλλω II, 194.
 ἀπομάχεσθαι III, b. 114.
 ἀπορχεῖσθαι III, b. 114.
 ἀποσερεῖν III, a. 434.
 Ἀποστολις I, 136. fs.
 ἀπότιμον III, b. 114.
 ἀπόχρη III, a. 41.
 ἀποχρησθαι pro χρῆσθαι
 III, b. 66.
 ἀπυρράλειν III, a. 434.
 ἄπωθεν III, b. 73.
 ἀπωτέρω II, 115.
 ἀράρων vel ἀραρῶν I, 198.
 ἀράσθαι c. datiuo perso-
 nae III, a. 372.
 ἀργεῖος II, 18.
 ἀρείων II, 93.
 ἀρέσκω III, a. 41.
 ἀρίγνωτος III, a. 235.
 ἀρματιαῖος II, 9.

Articulus I, 313. fs. ad-
 iectiuus iunctus III, a. 217.
 227. praemittitur genit. no-
 minum personarum, ita vt

omissa sint vel adiecta nomi-
 na, υἱὸς &c. I, 338. f. arti-
 culus cum δὲ et τε I, 318.
 cum γέ, περ, τις I, 319. c.
 μὲν et δὲ I, 330. f. vim ha-
 bet interdum pronominis τις
 I, 326. f. articulus praeposi-
 tiuus loco pronominis in-
 terrogatiui et indefiniti II,
 220. artic. praepos. vim pro-
 nominis demonstratiui et
 relatiui habet I, 339. f. ar-
 ticulus praeposit. interdum
 idem valet quod ὁ ἐστὶ I,
 342. f. indicat etiam vel eos
 qui de aliquo numero sunt,
 vel quae ad rem aliquam et
 personam pertinent I, 336. f.
 artic. praepos. neutr. gen. ge-
 nit. nominum iunctus pro
 ipsis nominibus positus I,
 335. f. articulus subiuncti-
 uis vim habet praepositiui
 I, 343. vim habet pronomi-
 num οὗτος, ἐκεῖνος *ibid.* pro-
 nominis τις, τινές *ibid.* I,
 326. articulus τὰ aduerbio
 μάλιτα iunctus addita et
 omissa praepositione εἰς II,
 122. artic. subiectum enun-
 tiationis monstrat, interdum
 praedicatum artic. comitem
 habet, quo caret subiectum
 I, 320. sequitur voc. πᾶς,
 quando? I, 322. significatio-
 nem

nem nonnullor. vocc. mutat
I, 325. a particip. et nomi-
nibus vno, pluribusue verbis
interiectus seiunctus reperi-
tur I, 325. artic. nominibus
propriis et appellatiuis ad-
ditus, et non additus I, 328.
articulus a librariis additus
vel omiffus III, a. 224.

ἀρχήθεν III, a. 215. ἀρχήν
III, a. 224. b. 193. τὴν ἀρ-
χήν II, a. 224. ἀρχομαι III, b. 37.
ἄσσοι III, b. 73. ἀσσοῦ II, 10.
ἄτερ III, a. 353. ἄτερ et
ἄτερθε III, b. 73. ἄτται ἄτται II, 223.

Augmentum temporale II,
277. fs. 302. syllabicum II,
287. fs. 299. f. augmentum
compositorum II, 290. fs.

αὐξάνω III, a. 41. αὐτός
praemisso articulo,
idem II, 224. iunctum aliis
pronomibus II, 223. fs.
αὐτός et ἑαυτῶς saepe habent
sim pronominum primae et
secundae personae II, 238.

αὐτός coniunct. cum ἑα-
υτός III, b. 184. αὐτός τις II, 230.
αὐτῶν et αὐτῶν II, 111.
αὐτῶν III, a. 214. ἀφαιρέσει III, a. 434.

ἀφελικέστροι III, b. 114.
ἄχθομαι III, a. 42. aliis
verbis iunctum III, b. 67.
ἄχρις III, b. 73. 78.
ἄωρι III, b. 73.

B.

βαίνω III, a. 44. III, b.
37. pro ἀποβαίνω III, b. 64.
βάλλω III, a. 49.
βείνω III, a. 4.
βίβω III, b. 74.
βιβρώσκω III, a. 52.
βίος et βίος I, 268.
βίω III, a. 52.
βλασκάνω III, a. 54.
βοῶπις III, a. 236.
βέλομαι III, a. 54. III, b. 37.
βέπαις III, a. 237.
βραχεῖ II, 137.
βριήπιος III, a. 240.
βροτός et βρότος I, 268.

F.

γάλας I, 401.
γαμέω III, a. 56.
Gentilia II, 16. fs.
γηθεῖν θυμῶ III, a. 284.
γηθεῖν cum accusativo III, a.
410. γηράσκω III, a. 57.
γίνομαι III, a. 58. γίνεσθαι
III, b. 38. γίνομαι et γίνεσθαι III, a.
61. I, 162. verbi γίνομαι
tempora

tempora finita iunguntur participiis aliorum verborum III, b. 4.

γινώσκω et γιγνώσκω III, a. 61.

Generum consecutio III, a. 314. fs.

Genitivi constructio III, a. 348. fs. genitius absolute positus III, a. 348. Genitius declinat. secundae I, 356. tertiae I, 405. fs. genitium nominum quorundam in *ος* Jones terminari in *ω* infferunt I, 375. genitius ponitur in partitione III, a. 355. aliis nominibus additus explicandus praepositione *propter* III, a. 350. genitius nominum temporis III, a. 382. genitius sequitur adiectiva passiva III, a. 353. adiectiva in *μος* vel per *α* priuatiuum facta III, a. 352. sequitur verba sensuum et affectuum III, a. 362. superlatiua III, a. 352. sequitur adiectiua, aduerbia, verba pretium, scientiam, l. inscientiam, copiam &c. indicantia III, a. 357. fs. genitium postulant comparatiua III, a. 350. genitius vim aduerbii habet III, a. 223. genitui formam doricam librarii in communem mutarunt I, 357. ge-

nitium librarii mutarunt in accusatiuum III, a. 377.

γονυπετεῖν III, a. 443.

Grammaticae Graecae partes I, 1. grammaticae Gr. definitio I, 1. 2.

γραμματισαῖ I, 2.

γυρῖνος II, 29.

Δ.

δαξέσθαι III, a. 444.

δαῖ II, 193.

δαίω III, a. 65.

δάκνω III, a. 66.

δάκρυμα I, 167.

δάκτυλι II, 183.

δαρδάνω III, a. 67.

Datiuus commodi II, 232.

III, a. 420. datiu. poet. *οισι* I, 376. datiuus pluralis declinat. tert. I, 416. datiuus pro genitio III, a. 320. f. 380. 382, 391. f. pro accusatiuo III, a. 321. datiuus constructio III, a. 395. fs. datiuus post verba imperandi III, a. 370. datiuus nominum, positiuis eiusdem potestatis iunctus &c. II, 123. datiuus nominum temporis III, a. 384. datiuum regunt composita cum *σύν* et *ὅμῃ* omninoque verba coniunctionem et vicinitatem indicantia III, a. 394. datiuus f. ablatiuus addito

vel

vel omisso articulo, aduerbii partes agit III, a. 220. datus a librariis in accusatiuum mutatus III, b. 11.

δαφεινός III, a. 238.

De in compositis III, b. III. *De pro quod attinet ad* III, b. 214. inseruit periphrasi *ibid.* 219.

de iungitur pronomibus possessibilibus III, a. 213.

δεδύττομαι III, a. 68.

δεδοίκα II, 249. III, b. 51.

δεῖ III, a. 68. 413.

δεῖδω III, a. 69.

δείνυμι II, 458.

δείνα II, 218.

Declinationes I, 347. fs.

δέμω III, a. 73.

δέομαι III, a. 71.

Deriuatiua nomina II, 2. fs.

δέσμη II, 172.

δεσπότης c. datiuo III, a. 370.

δεύρι II, 217.

δεύρο III, a. 215.

δηλος III, a. 313.

δια poet. δια III, b. 166. per c. gen. et accusat. causam efficientem indicat *ib.* c. genit. causam instrumentalem, *ib.* 167. prae, *ib.* 174. praeter propter *ib.* 175. motum per locum, *ibid.* 174. in, inter,

post id. qd. μετά, *ibid.* numeralibus et genit. nomisum temporis iunctum *ib.* 168. sq. periphrasi inseruit, cum verbis έχω, λαμβάνω, τίθεμαι *ibid.* 169. cum accusat. propter *ib.* 170. per, f. beneficio, opera, culpa *ib.* aduerbio etiam adiectiuo exprimendum 171. f. in compositis 172. sq. inseruit periphrasi genitiui *ib.* 175. δια et ανά permutata a librariis III, b. 165. et ἐπί *ibid.* 175. et δὴ *ibid.* et δίχα *ibid.* 175.

διάγω III, b. 38.

διαρρεῖν III, a. 444.

διαίρεσις I, 223.

διακωλύειν III, b. 173.

διάλεκτος I, 32.

Dialecti Graecorum I, 28. fs. dialectus communis I, 34. f. dorica I, 35. f. ionica I, 38. f. attica I, 43. f. dialecti locales et speciales I, 45. fs. temporum verborum II, 333. fs.

διανέμειν III, a. 444.

διάσια II, 77.

διατελώ III, b. 38.

διατριβώ III, b. 38.

διαφέρειν III, a. 356.

διάφορος III, a. 360.

Digamma

Digamma Aeolicum I, 239. fs.

διδάσκω III, a. 71. 435.

διδράσκω III, a. 72.

διδωμι II, 447. 456. fs.

δικᾶν II, 358.

δικην III, b. 74. δικην διδόναι III, a. 446.

Diphthongi I, 26. 108.

Diminutiva II, 24. fs. 35. iunguntur iis adiectiva adverbia eiusdem potestatis, etiam pronomen τις II, 36.

δλς II, 177.

δίφρος II, 171.

δίχα III, b. 74.

διώκω III, a. 407. 435.

δοκέω III, a. 73. b. 39.

δέξι pro δέσει I, 124.

δραῖν εὔ, κακῶς III, a. 431.

Dualis pro plurali III, a. 305. b. 59. dualibus nomin. generis feminini, Attici fere semper iunxerunt articulos duales generis masculin. I, 316.

δυθμη I, 198.

δύναμαι III, a. 73. b. 40.

δυνατόν superlativo iunctum II, 143.

δύνω et δύνω III, a. 75.

δυσὶν et δυσῖν II, 159.

δυσί II, 160.

δυσμενής III, a. 243.

δύω et δύο II, 156.

δῶ II, 192.

δωρεᾶν III, a. 225.

E.

εἰ et καὶ ita ponuntur ut pars posterior enuntiationis omittatur III, b. 35.

εαυτός II, 228.

εαυτός et ἀλλήλας II, 241.

εγγύς, εγγύθι, εγγυθεν, εγγύτατα, εγγυτάτω III, b. 74.

εγώγα, εγώθην, εγών, II, 203.

εδράνων I, 310.

εδυνάμην et ηδυνάμην librarii permutarunt III, a. 74.

εδω III, a. 78.

εε II, 211.

εθελοντήν III, a. 225.

εθέλω III, b. 37. aliis verbis iunctum III, b. 69.

εθω III, a. 79.

εἰ ita ponitur ut enuntiationis pars posterior omittatur III, b. 35. εἴπερ τις II, 125. εἴπερ τις ἄλλος II, 125. εἴ τις ἄλλος *ibid.*

εἰ diphthongo addiderunt librarii male σ I, 119.

εἰ a librariis mutatum in η̄ perperam *ibid.*

εἶδωλον II, 34.

εἶθε seq. optativo III, b. 84.

εἶδω III, a. 80.

εἶπω

- εἶπω* III, a. 84.
εἰμι II, 496. fs. III, b. '40
 verbi *εἰμι* tempora finita iunguntur participiis aliorum verborum III, b. 4. verbum *εἰμι* cum iungitur ablatiuo substantiuor. quem praepos. *ἐν* comitatur, exprimitur verbum a quo nomen deductum est III, b. 41.
εἶμι II, 503. fs. III, b. 40.
εἶπε cum verba alicuius laudantur III, b. 50.
εἶς II, 154.
εἶς καὶ εἶς III, b. 185. sq.
εἶς additur nominibus loci III, b. 1. *εἶς, ἐς in*, locum indicat, III, b. 150. vsque ad *ib.* 151. nostrum, auf, *ib. ad, zu* III, b. 151. sq. nostrum an, *ibid.* 152. id. qd. *πρὸς ibid.* id. qd. *de, quod attinet ad, inter* III, b. 153. id. qd. *πρὸς ibid.* de, *ibid.* coram *ib.* 154. ob, propter *ibid.* aduersus *ib.* erga *ib.* 155. indicat finem, consilium *ibid.* pro *ἐν ibid.* intra *ib.* 156. circiter *ibid.* *εἶς* et *πρὸς* a librariis permutata III, b. 152. 156. notat, *bey, gegen ibid.* 156. *sub*, cum vocc. temporis *ib.* 156. ponitur distributiue, *ib.* 157. inseruit periphrafi, adverbialiter est reddendum *ibid.* 157. nominis facit ellipfin, *ibid.* 158. aduerbiis additur III, b. 159. nominibus tempus indicantibus *ib.* 160. in compositis *ib.* 161. pro *εἶσω ibid.*
εἶς μακρὰν III, b. 93.
εἶς τὰ ἔσχατα II, 122.
εἶς τὰ μάλιστα ibid.
εἶς τὰ πρῶτα ibid.
εἶς τέλος III, b. 157.
εἰσπράττειν, εἰσπράττεσθαι III, a. 436.
εἶσω III, b. 74. 78. pro *ἐνδον* III, b. 93.
εἶτα III, b. 92.
ἐκ vel *ἐξ* III, b. 118. fs. I, 259. *ἐκ* id. qd. *ἀπὸ, ὑπὸ, πρὸς* causam efficientem indicat III, b. 118. instrumentum *ibid.* 119. causam materialem *ibid.* 119. notat *ob, propter, per, prae, pro* *ib.* 119. sq. conuenientiam *ibid.* 120. motum de loco vel re *ib.* 120. respondet nostro *an* III, b. 120. tempus continuatum *ib.* 121. absolutum, *post* *ibidem.* locum, *ibid.* pretium, partitionem III, b. 122. figurum, rei continuatae augmentum *ibid.* eminentiam *ib.* seruit periphrafi *ib.* 123. adverbialiter cum suo nomine redditur *ib.* 124. in compositis

- fitis, *ib.* 124. sqq. 127. redun-
dat in compositis III, b. 125.
128. ponitur pro *ἔξω* III, b.
125. 127. pro *ἐν* *ibid.* 127.
aliis praepositionibus iungi-
tur III, b. 129. aduerbiis iun-
gitur III, a. 212. III, b. 129.
ἐκ et *ἀπό* a librariis permuta-
ta III, b. 118. *ἐκ* et *ἐν* et *ἐν*
ibid. 129. 146.
ἑκαθεν III, b. 74.
ἑκας, *ἑκαστέρω*, *ἑκασάτω*
III, b. 74. II, 117. *ἑκασοτέρω*
II, 117.
ἑκατι, *ἑκητι* III, b. 74.
ἑκατέρωθεν III, b. 74.
ἐκγίνεσθαι III, b. 38.
ἐκδύειν III, a. 435.
ἐκεῖ, *ἐκεῖθεν* III, a. 215.
ἐκεῖνος ad nomen propin-
quius relatum I, 329. redun-
dat II, 241.
ἐκλέγειν III, a. 436.
ἐκπορεύεσθαι III, b. 127.
ἐκτός, *ἐκτοσθε* III, b. 74.
ἐκὼν εἶναι III, b. 41.
ἐλαύνω III, a. 86.
ἔλεξε cum alicuius verba
laudantur III, b. 50.
Ellipsis, vocabuli *ἀδελφός*
III, a. 250. 266. *ἀθηνᾶ* III,
a. 250. *αἰών* III, a. 250. *ἄλλος*
ibid. *ἔμαξα* III, a. 251. *ἀνά*
III, b. 165. *ἀναλογίζομαι* III,
b. 32. *ἀνεμος* III, a. 251. *ἀνήρ* III, a. 266. *ἄνθρωπος*
III, a. 252. praepositionis
ἀντί III, b. 104. *ἀπό* III, a.
355. 361. 362. 375. 378.
ἄρτος III, a. 252. *ἄρχων* III,
a. 266. *αὔλος* III, a. 252.
αὔρα *ibid.* *αὐτῷ* III, b. 38.
βασιλεύς III, a. 266. *βίος* III,
a. 252. III, b. 38. *βιβλίον*
ibid. verbi *βέλομαι* III, b. 29.
γάλα III, a. 252. *γάμος* III,
a. 252. *γῆ* III, a. 253. *γνώμη*
III, a. 254. *γυνή* *ibid.* *δεῖ* III,
b. 29. *δήμος* III, a. 254. *διὰ*
III, a. 383. b. 168. 175. *διά-*
σημα III, a. 255. *δίδωμι* III,
b. 30. *δίκη* III, a. 255. *δίφρος*
ibid. *δοκεῖ* III, b. 34. *δόμος*
III, b. 158. *δόξα* III, a. 254.
δορά III, a. 256. *δῶλος* III,
a. 266. *δράμα* III, a. 256.
δραχμή *ibid.* *δύναμαι* III, b.
30. *δυνάτης* III, a. 266. *δώ-*
ματα III, a. 255. *δώμος* *ibid.*
ἔθος III, a. 256. *ἐθέλω* III,
b. 30. *εἰμί* III, b. 30. *εἰς* III,
a. 355. *εἰς* III, b. 1. 159. 161.
ἐκ III, a. 352. 355. 362. 375.
378. III, b. 122. 128. *ἑκασος*
III, b. 168. 185. *ἐκεῖνος* III,
a. 249. ante *ὅς* II, 275. *ἐν* III,
a. 223. 384. III, b. 1. 143.
ἐνεκα III, a. 349. 393. III,
b. 25. 86. *ἐξ* III, a. 223.
ἐπί III, a. 223. 383. 385. III,
b. 160.

- b. 160. ἴσθ. ἐπόμνυμι III, b. 31. ἔπος III, a. 256. ἔπω III, b. 31. ἔργα III, a. 256. ἐσθής III, a. 257. ἔτος III, a. 257. ἔχεν III, b. 29. Ζεὺς *ibid.* ζῶον *ibid.* ἥλιος *ibid.* ἡμέρα *ibid.* θελε III, b. 27. θεός *ibid.* θρονίς III, a. 255. θυγάτηρ III, a. 266. ἱερά III, a. 258. ἱερεὺς III, a. 266. ἵνα III, b. 287. ἵππος III, a. 258. καιρὸς III, a. 258. κατὰ III, a. 225. 383. 421. b. 192. κόλπος III, a. 260. κόρη III, a. 258. λέγω III, b. 31. λίσθος III, a. 258. λογίζομαι III, b. 32. λόγος III, b. μα III, b. 86. μάζα III, a. 258. μάλλον III, b. 86. μανθάνω III, b. 33. μέμνημαι III, b. 28. μέμνησο III, b. 28. ὁ μὲν III, a. 267. μέρος III, a. 378. 411. 258. μεταλλά III, a. 258. μετὰ III, a. 400. 411. b. 206. μῆν III, a. 259. μήτηρ III, a. 259. μοῖρα III, a. 259. 378. μόνον III, b. 87. ναῦς III, a. 259. νεκρὸς *ibid.* νῆσος III, a. 259. νόμισμα *ibid.* ὁδὸς *ibid.* οἶκημα III, a. 260. οἰκία III, a. 255. b. 158. οἶκος *ibid.* III, b. 145. οἶνος III, a. 260. ὄλος *ibid.* III, b. 169. ὄμνυμι III, a. 440. III, b. ὄνομα I, 328. ὀράω III, b. 33. οὐ III, b. 88. οὐσία III, a. 260. ὕσασ III, b. 39. οὗτος II, 241. οὕτω III, b. 89. παῖς III, a. 266. πάντων II, 147. παρὰ III, a. 363. III, b. 128. 271. πᾶς III, a. 260. b. 169. πειράδομαι III, b. πέλαγος *ibid.* περι III, a. 357. 362. 411. b. 225. περίοδος III, a. 261. πέτρος III, a. 258. πληγή III, a. 261. πλοῖον *ibid.* ποιέω III, b. 33. πόλις *ibid.* πολλῆ III, b. 168. πόντος III, a. 260. ποταμὸς III, a. 261. πράγμα III, a. 261. 310. 350. πράγματα III, a. 262. πράττω III, b. 33. πρὸς III, b. 128. 160. 161. 261. προσήκει III, b. 27. πυρετὸς III, a. 261. σκευή III, a. 261. σατήρ III, a. 262. στρατεύμα III, a. 261. στρατιά III, a. 261. στρατὸς *ibid.* σὺν III, a. 392. 401. III, b. 147. ταμεῖον, ταμιεῖον III, a. 262. τέκνον III, a. 263. τελεταὶ III, a. 263. τέχνη *ibid.* τί III, a. 378. τιμὴ III, a. 263. τίς III, a. 263. b. 168. τοιῦτος *ibid.* et II, 241. τοκσις *ibid.* τοσῆτος III, a. 263. τρόπος III, b. 170. ὑπὸ III, b. 283. ὕδωρ III, a. 264. φαίνομαι III, b. 34. φράζομαι III, b. 32. φυλακή III, a. 264. φυλάττομαι III, b.

- III, b. 33. *χάριν* III, b. 78. aduerbialiter redditur *ibid.*
χείρ III, a. 264. *χθών* III, a. facit ellipsin *ibid.* 143. c. da-
 253. *χόλος* III, a. 264. *χρη* tuiuo feruit periphrafi *ibid.*
 III, b. 27. *χρήματα* III, a. 143. sq. *ἐν μέρει* *ibid.* 142.
 264. *χρόνος* III, a. 265. III, iungitur aduerbiis 144 in
 b. 38. 168 *χώρα* III, a. 253. compositis *ibid.* sq. idem est
χωρίον III, a. 265. *χῶρος* III, quod *ἐντός* III, b. 128. 145.
 a. 265. *ὡς* III, b. 28. 89. *ὡς* *ἐν* et *ἐπὶ* a scriptoribus in-
εἶναι III, b. 13. *ὡς* III, b. ter se permutantur III, b. 98.
 28. 90. a librariis permutantur 146.
ἔλπω III, a. 88. iungitur ablatiuo nominum
ἑμαυτὸς II, 228. et verbo substantiuo iungitur,
ἐμὴν δοκεῖ III, b. 89. addito genitiuo personae, no-
ἐμπαλιν III, b. 74. 78. minibus *μέρος χώρα, λόγος,*
ἐμποδῶν III, b. 128. *μοῖρα* &c. III, a. 279. iun-
ἐμποθεν I, 195. gitur nominibus loci III, b.
ἐμπροσθεν III, b. 74. 91. I. *ἐν τοῖς μάλις* II, 122.
ἐν datiuum regit III, b. *ἐν* et *ἐς* a librariis permutan-
 137. simpliciter ponitur; no- tur III, b. 146. *ἐν* et *ἀνα* per-
 tat in *ibid.* 137. coram *ibid.* mutantur a librariis III, b.
 vocc. onerum, vestium, vir- 146. etiam *ἐν* et *σὺν* *ibid.* *ἐν*
 tutum, vitiorum iungitur, et *ἐν* *ibid.* 129. *ἐν* cum ge-
 ita, vt participiis Lat. exprimi nitiuo nominum III, b. 144.
 debeat *ib.* 137. sq. ponitur sq. cum accusatiuo III, b. 146.
 de modo *ibid.* 138. notat, *ἐν γειτόνων* III, b. 145. *ἐν*
 pro, loco *ibid.* inter, *ibid.* *τῷ μηνί* III, b. 143. *ἐν χορὸν*
 139. indicat tempus *ibid.* I, 199. III, b. 146.
 139. notat, apud, penes *ibid.* *Enallage* qualitatis nomi-
 indicat causam efficientem num III, a. 291. fs. generum
ibid. 140. instrumentalem *ib.* III, a. 308. f. b. 61. casuum
 meritoriam *ibid.* notat fe- III, a. 319. b. 230. graduum
 cundum, ex, per, ope *ibid.* III, a. 325. fs. modorum III,
 141. ponitur de iis, qui ad b. 50. temporum *ibid.* p. 53.
 alios verba faciunt III, b. 140. numerorum III, a. 300. III,
 ponitur pro *eis* *ibid.* 141. b. 59. aduerbiorum III, b.
Pars IV, X
 93.

93. praepositionum III, b.
98. ἐναντι, ἐναντίον III, b. 74.
78. ἐναντός III, a. 396. III, b. 145.
Encliticae I, 260. fs.
 ἐν διὰ δυοῖν III, a. 294.
 ἐνδοῖ III, a. 208.
 ἐνδον III, a. 215. III, b. 74.
78. ἐνδύειν III, a. 435.
 ἐνεκα, εἴνεκα III, b. 25. 74.
 ἐνεργε III, b. 75.
 ἐνθάδε III, a. 214.
 ἐνθεν III, b. 75. ἐνθένδε III, a. 214. ἐνθοδεύ III, a. 215.
- ἐνι I, 310. III, b. 98.
 ἐννέπω III, b. 42.
 ἐνοχος III, a. 382.
 ἐνταῦθα III, a. 214. b. 92.
 ἐνταῦθα δὴ *ibid.*
 ἐντελεῖ III, b. 58.
 ἐντευθενὶ II, 217.
 ἐντός, ἐντοθι, ἐντοσθε, ἐντοσθεν, ἐντοθεν III, b. 75.
 εκ, pro propter III, b. 120.
 periphrasi seruit *ibid.* 123. in compositis *ibid.* 126. 127.
 ἐξέρχασθαι, ἐξίεναι III, b. 127.
 ἐξῆς III, b. 78.
 ἐξομματῶσθαι III, b. 125.
 ἐξω, ἐξωθεν III, b. 75. 78.
- ἕο II, 211.
 ἕοικα III, b. 42.
 εἰς II, 225. f.
 ἐπείγασθαι III, a. 364.
 ἐπειδὴν III, b. 285. sq.
 ἐπειδὴ, III, b. 285.
 ἐπειδὴν et ἐπειδὴ a librariis permutata III, b. 285.
 ἔπειτα post participia III, b. 92.
 ἐπέρασθαι III, a. 436.
 ἐπερωτᾶν *ibid.*
 ἔπεσθαι III, a. 401.
 ἐπὴν III, b. 285.
 ἐπὶ absolute positum III, b. 227. sub c. genit. *ibid.* ita ut omiffa sint vocc. χρόνος, κωρὸς *ibid.* 228. super, in, *ibid.* sq. coram, ad, prope 229. versus 230. cum genit. loco accusatiui, c. accus. loco datiuui, c. datiuo loco genitiui *ibid.* penes, per 231. ἐπ' ἐμαυτῆ *ib.* de, a, *ibid.* super c. dat. 232. sq. ad c. dat. 233. c. dat. iuxta, prope, propter 234. penes 235. ἐπὶ τινι εἶναι 235. ποιεῖν ἐπὶ τινι *ibid.* in, de tempore 236. in, bey, contra, aduersus *ibid.* in, de rebus laetis 237. ἐπ' ἀγαθῆ, αἰσία τύχη *ib.* post, *ibid.* propter c. genit. dat. et accus. 237. sq. praeter c. dat. 239. prae, praeipue, sub, pro, *ibid.*

ibid. in honorem, *c. dat.* et *accusat.* 240. de, *c. dat.* 240. *c. accusat.* super, *ibid.* ad 241. apud 242. vsque ad, terminum ad quem, locum, versus, propter, *ibid.* finem, consilium, notat, de, ad, in, *c. accusat.* 243. sub, paulo ante, per, in honorem, periphrasi inferuit, 244. adverbialiter pr. 245. in compositis 246.

ἐπι et *ἐν* permutantur III, b. 98. *ἐπι* et *ἐν* a librariis permutantur III, b. 146. *ἐπι* et *ὄπερ* III, b. 211. *ἐτ* *περὶ* *ibid.* 226. *ἐπι* commutatur cum *ἐνὶ*, 248. cum *ἐπει*, *ἔτι*, *κατά*, *ibid.* cum *ὕπο*, *ἐκ*, *ἀπό*, *εἰς*, *ὡς*, *ἐς* 249. *ἐπι* I, 309. f. 311. III, b. 98. *ἐπι* *τέτοις* III, b. 92.

ἐπιβάλλομαι III, b. 43.
ἐπικατασφάττειν III, b. 97.

ἐπιπολῆς III, b. 75.
ἐπίσης III, a. 224.
ἐπίσημα II, 297.
ἐπισολή III, b. 180.
ἐπιχειρέω III, b. 43.
ἐπριάμην II, 377.
ἔπω III, a. 88.
ἐργάζεσθαι III, a. 432.
ἔργειν III, a. 431.
ἔρδειν *ibid.*

ἐρεσίνειν III, a. 436.
ἐριβόλαξ *ibid.*
ἔρομαι I. *εἴρομαι* III, a. 90. 436.

ἐρυγγάνω III, a. 92.
ἔρχομαι III, a. 92. III, b. 43.

ἔρωτᾶν III, a. 436.
ἐς τὸ III, b. 158.
ἔσω III, b. 74.
ἕτερος μὲν-ἕτερος δὲ pro *ὁ μὲν-ὁ δὲ* I, 329.

ἔτι II, 137. iunctum adu. *μικρῶ* II, 139.

ἕτοιμος ponitur ita, vt omissum sit *εἰμι* III, b. 30.

εὔδω III, a. 101.
εὐεργετεῖν III, a. 432.

εὐρίσκω III, a. 94.
εὐθύ III, b. 75.
εὐχέσθαι c. datiuo personae III, a. 372.

εὐχομαι III, b. 43.
ἔφη cum verba alicuius laudantur III, b. 50.

ἐφ' ᾧ III, b. 17. 237. *ἐφ' ᾧ τε* *ibid.* *ἐφ' ἑαυτῶν*, *ἐφ' ἑαυτῶν* III, b. 231.

ἐχθροτέρως II, 102.
ἔχω III, a. 97. pro *ἀπέχω* III, b. 64. pro *παρέχω* III, b. 65. pro *ἀνέχω* *ibid.* participiis et praef. indic. aliorum verborum iunctum III, b. 44. sq. iunctum aduerbiis quali-

tatis III, b. 44. ἔχων aliis
verbis iunctum III, b. 43. 69.
ἔχειν αἰτίαν, ὄνομα III, a.
445. ἔπαινον III, a. 446.

ἔως genitio iunctum III,
b. 75. absolute positum *ibid.*
aduerbiis iunctum *ibid.* 85.

ἔως ἔ, ἔως ὅτε III, b. 85.

Z.

ζα in compositis I, 165.

ζάκαρος I, 166.

ζαχρεῖος I, 165.

ζάχρυσος III, a. 238.

Ζεὸς II, 176.

ζηλόω regit accusat. III, a.
407.

Ζῆν II, 176.

Ζῆς I, 185.

ζωννύω III, a. 102.

H.

ἦ post comparatiuos III,
b. 91. ἦ cum genitio III, a.
351.

ἦ, ἦπερ III, a. 223. ἦ su-
perlatiuis iungitur II, 143.

ἠβάσκω III, a. 102.

ἠγεῖσθαι cum datiuo III,
a. 371.

ἠδεσθαι etiam cum accu-
satiuo III, a. 410.

ἠδιον et ἴδιον, ἠδισος et ἴδισος
a librariis inter se permutata
II, 79.

ἠερίδης II, 3.

ἠμῖτος II, 100.

ἠκω III, b. 45.

ἠμαρ III, a. 225.

τὴν ἡμέραν *ibid.*

ἡμῖν et ἡμῖν et ἡμῖν II,
207.

ἡμῖσου, τὰ, I, 123.

ἦν ita ponitur interdum,
vt pars posterior enuntiatio-
nis omittatur III, b. 35.

ἦττων II, 100.

ἦως I, 401.

Θ.

Θαῦμα ποιεῖσθαι III, a. 446.

Θεῖδος I, 87.

Θεῖος II, 10.

Θέλω III, a. 103.

Θηγάσσω *ibid.*

Θηγγάνω III, a. 104.

Θιν I, 382.

Θνήσκω III, a. 104. Θνή-
σκειν id. qd. ἀποκτείνεσθαι
quando? III, a. 441. b. 251.

Θόλος et Θολός I, 267.

I.

Ἰα I, 182.

Ἰαπετιονίδης II, 3.

Ἰδε III, b. 71. ἰδὲ *ibid.*

Ἰδιον et ἠδιον a librariis per-
mutata II, 79.

ἰδὲ, ἰδῆ III, b. 71.

ἰδρύνω III, a. 107.

ἰδρῶ

ἰδρῶ II, 194.

Ἰεριχῶ I, 381.

ἰζάνω III, a. 108.

Ἰημι II, 478 fs.

ἰθύς, ἰθύ III, b. 75.

ἰκνέομαι III, a. 109.

Ἰκταρ III, b. 75.

ἰλάσσομαι III, a. 111.

Imperatiuus II, 380. f. futuris caret, qua terminationem &c. II, 250. forma Attica II, 343. f. imperat. pro indicatiuo III, b. 52. pro coniunctiuo III, b. 52. imperat. praef. et praef. aor. 1. et 2. optat. iunguntur III, b. 52. 58. imperat. praef. et aor. 1. et 2. coni. iunguntur III, b. 58. imperat. et infin. praef. iunguntur III, b. 58.

Imperfectum pro praef. II, 257. III, b. 54. pro plusquamperf. III, b. 54. imperf. c. ἄν II, 257. imperf. ponitur ita, vt pro eo substitui possit εἰωθα vel φιλω seq. infin. praef. vel praef. simpl. II, 258. imperf. et aor. 1. indic. iunguntur III, b. 56. imperf. indic. et aor. 2. atque imperf. optat. iunguntur III, b. *ibid.* imperf. optat. et praef. coni. iunguntur III, b. 56.

In, III, b. 139. sq. pro *ex* *ibid.* 141. id. qd. *valde* in com-

positis III, b. 145. pro ad *ib.* 152. c. accusat. III, b. 156. pro intra, *ibid.* in modum, in vacuum, *ibid.* 158. facit ellipsin nominis III, b. 159.

ἴνα III, b. 286. sq. futuro indicat. iunctum II, 251. librariorum hoc in genere errata II, 252.

Indicatiuus pro optatiuo III, b. 50. pro coniunctiuo III, b. *ibid.* pro imperatiuo III, b. 51. indicat. et aor. 2. optat. iunguntur III, b.

Infinitiuus II, 392. infinitiui absolute ponuntur III, b. 13. infinitiuis omnes casus *subiecti* iunguntur, III, b. 9. infinitiui loco nominum positi addito vel omisso articulo I, 327. f. infinitiui adduntur nominibus etiam participiis facultatem aut voluntatem indicantibus III, b. 13. sq. iuncti nominibus οἶος, ὅσος, τοῖσ-τος III, b. 14. infinitiui pro gerundiis vel participiis Lat. in *dus*, et supinis vel participp. in *rus* III, b. 22. fs. infinitiuus pro imperatiuo III, b. 23. 26. pro supino altero Latinorum quod in *u* exit III, b. 23. sq. infin. praef. et imperf. cum ἄν II, 272. infinit. perf. II, 272. infin. a.

I. et 2. seq. *άν* II, 272. f. infin. fut. seq. *άν* II, 273. infin. fut. et praef. et aor. 1.º iunguntur III, b. 58.

Interi.ctiones I, 307. f.

Iota paragogicum II, 216. *iota* subscriptum ad latus positum I, 119. *iota* subscriptum neglectum I, 118.

Ἰπτήμι III, a. 111.

Ἰσημι II, 490. fs.

Ἰσημι II, 460. fs.

Ἰση f. *Ἰση* I, 73.

Ἰσορεῖν III, a. 436.

K.

καίεν a librariis mutatum in *καίεν* I, 95.

καθ' ἄπερ III, b. 193.

καθ' ἑξομα III, a. 113.

καθ' ἕνα III, b. 185.

καθ' ἑαυτὸν, καθ' αὐτὸν, αὐτὸ, III, b. 184.

καθηγεῖσθαι c. datiuo III, a. 371.

καθημα III, b. 45.

καθίξεν III, a. 445.

καίω l. *κάω* III, a. 114.

κακοποιεῖν III, a. 432.

κακώτερος II, 97.

κακῶτων II, 108.

κάμνω III, a. 121.⁵

καὶν ita ponitur interdum ut pars enuntiationis posterior omittatur III, b. 35.

κάπετον I, 192.

κάρα II, 192.

κάρτα II, 135.

Casus quinque I, 351. *casus* verbi sui assumunt verbalia in *τσον* III, a. 416. *casus* permutati III, b. 166.

κατὰ III, b. 175. sqq. contra, aduersus, e regione, c. gen. et accus. *ib.* 176. sq. de, c. gen. id. qd. *κάτω* *ibid.* id. qd. *περὶ* *ib.* 178. in, *ib.* sub, *ib.* post, *ibid.* 179. per, in formulis iurandi, c. gen. *ib.* tempus et aetatem notat, c. accus. *ibid.* ex, c. accus. *ibid.*

180. similitudinem significat *ib.* 181. comparationibus inferuit *ibid.* propter *ibid.* 182. ad, motum ad locum, id. qd. *πρὸς* *ib.* quod attinet ad, *ib.* ad, iuxta, apud *ib.* consilium et finem indicat *ib.* per, c. accus. *ib.* 183. locum, l. temporis tractum et durationem *ib.* instrumentum *ib.* sub, *ib.* pro, c. acc. *ib.* 186. in, c. accus. *ib.* 187. erga *ib.* 188. adverbialiscit *ib.* 188. sq. cum articulo *ad*, in significatione pertinendi, *ib.* 190. periphrasi inferuit, *ib.* 190. sqq. *κατὰ* c. datiuo, rarissime *ib.* 192. *κατὰ* c. accusatiuo distributivae II, 167. III, b. 184. 189.

κατὰ

κατὰ in compositis *ib.* 194.
sqq. κατὰ et ἀπό a librariis
 permutata III, b. 118. κατὰ
 et καὶ *ib.* 196. et μετὰ *ib.*
 197. et ἐπὶ *ibid.*

καταβασμός I, 198.

καταγιγνώσκειν III, a. 381.

κατακρίνειν *ibid.*

καταλαμβάνω III, b. 45.

κατανέμειν III, a. 444.

καταντιπρὸ III, a. 75.

κατὰ νότα III, a. 178.

κατ' ὄναρ III, b. 192.

κατὰ πόδας, τῆ, III, a. 227.

κατὰ πόλιν III, b. 184.

κατὰ πολὺ II, 141.

κατὰ πρόσωπον III, b. 178.

καταρᾶσθαι c. dativo per-
 sonae III, a. 372.

κατάρχειν aliis verbis iun-
 ctum III, b. 68.

καταχρηῆσθαι III, a. 405.
 pro χρῆσθαι III, b. 66.

καταψηφίζειν III, a. 381.

κατατέμνειν III, a. 444.

κατέναντι, κατεναντίον III,
 b. 75.

κατεξανασηῆναι III, b. 97.

κατευθῦ III, b. 75.

κατηγορεῖν III, a. 381.

κατύπερθε III, b. 75.

κάτω III, b. 75. κατωτέρω,
 κάτωθεν *ibid.*

κα cum praef. indicat. II,
 255.

III

κεῖθι pro ἐκεῖθι I, 79.

κεῖμαι II, 488. fs.

κεῖνος pro ἐκεῖνος I, 79.

II, 224.

κεκλήγων I, 199.

κεκράξομαι II, 248.

κελεύειν III, a. 404.

κενός II, 84.

κεραυνύω III, a. 116.

κερδαίνω III, a. 117.

κεφάλαιον, τὸ III, a. 225.

κίβυσις I, 105. f.

κινδυνεύει III, b. 45.

Circumflexus I, 255. f.

κιχάνω III, a. 122.

κλαίειν et κλαίειν a libra-
 riis permutata I, 95.

κλαίω vel κλάω III, a. 118.

κλάζω III, a. 117.

κληρονομεῖν III, a. 368.

κλύειν III, a. 363.

κοινωνῶ III, a. 411.

Comparatiuus II, 74. fs. ir-
 regularis II, 92. compara-

tivi nominum in ος in penul-
 tima retinent ο vel in ω mu-

tant, librarii saepe hoc in
 genere peccarunt II, 83. com-

paratiui ex aliis compara-

tivis II, 89. fs. comparatiui
 constructio III, a. 351. com-

paratiuus pro positivo et su-

perlativo II, a. 326. II, 149.
 comparatiuus positivo et su-

perlativo iunctus III, a. 330.
 X 4 com-

comparatium librarii in positivum mutarunt III, a. 327.

Coniugatio II, 332. fs.

Coniunctioniones III, a. 243. b. 283. sqq. omiffae III, b. 13.

Coniunctivus II, 389. caret futuris qua terminationem II, 251. f. pro indicativo III, b. 51. pro imperativo III, b. *ibid.* coni. praef. c. *άν* II, 270. coni. perf. c. *άν* II, 270.

Consecutio temporum II, 255. fs. consecutionis casuum imparilitas III, a. 323. f.

Consonantes I, 144. fs. mutae, liquidae I, 146. earum mutatio I, 147. sqq. consonantes a poetis transponuntur I, 151.

Contractiones Iones non observant I, 120. f.

κοράσιον II, 26.

κορεννώ III, a. 119.

κράζω II, 248.

Crasis I, 138. fs.

κράτυλος II, 95.

κρατύς *ibid.*

κρείττων *ibid.*

κρεμαννώ et *κρεμάννυμι* III, a. 120.

κρήγυον I, 163.

κρύβδαν III, b. 75.

κρύφα *ibid.*

κυτόκω III, a. 121.

κύκλω III, b. 76.

κύνδω III, a. 121.

κύντερον II, 109.

κυρῶ III, b. 6.

κύφελλα I, 195.

κῶνος pro *καὶ οἶνος* I, 125.

Λ.

λαγχάνω III, a. 123.

λάθρα, *λάθρη*, *λαθραίως* III, b. 76.

λαμβάνω III, a. 3. 124. 445: *λαβῶν* aliis verbis iunctum III, b. 46. 69.

λαβεῖν post verba petendi III, b. 50.

λανθάνω III, a. 127. aliis verbis iunctum III, b. 67.

Λαοδάμα II, 194.

λαχεῖν post verba petendi III, b. 50.

λέγω aliis verbis iunctum III, b. 46. *λέγειν πρὸς τινος* 252.

λέων I, 384.

λιθώδης II, 12.

λις I, 396.

Litterae graecae I, 4. fs. tenues et adspiratae commutantur I, 153.

λόγος III, a. 279. *λόγον παρέχειν* III, a. 446.

λοιδορεῖν III, a. 403.

λοιπῆ, *τῆ*, III, a. 224.

λεῖτρον et *λετρον* I, 278.

λώος II, 94.

- M.**
- μα τήν, μα τόν III, a. 266.
- μακράν III, a. 225. III, b. 76. 93. ἐς μακράν *ibid.*
- μακρῶ μάλισα II, 144.
- μάλισα positio iunctum II, 121.
- μαλλον *potius* II, 138. positio iunctum II, 121. comparatio iunctum II, 138. omittitur post ὅσω, τοσόντω &c. III, b. 87. omittitur maxime ante ἢ et ἤπερ III, b. 86. post ὅσω simpliciter positum III, b. 87.
- μανθάνω III, a. 129.
- μαρτύρεσθαι III, a. 436.
- μάρτυρ, μάρτυρος II, 198.
- μάρτυς *ibid.*
- Masculina* pro femininis III, a. 308.
- μάσων II, 101.
- μάσι II, 193. μάσιν *ib.* 194.
- μάχομαι III, a. 130.
- μεγάλος II, 177.
- μεγαλότερα II, 101.
- μέγας II, 66.
- Medium* II, 425. fs. 429. fs. pro actiuo III, b. 61. pro passiuo III, b. 63.
- μεις I, 185.
- μέλει III, a. 132. 414.
- μέλω III, a. 133. seq. infinit. III, b. 18. fs. Verbi μέλω tempora finita simpliciter ponuntur, ita vt intelligi debeat infinitiuus III, b. 20.
- μέλω, μέλωμαι III, a. 132.
- μέν et δέ I, 331. III, b. 90.
- μέρος c. genit. personae addita praepos. ἐν III, a. 279.
- μεσσυγῆς III, b. 76.
- μέσφα *ibid.*
- μέτα I, 310. III, b. 98. μετὰ τῶτο III, b. 92. μετὰ simpl. pro μετὰ ταῦτα *ibid.* 198.
- μετὰ casui suo postponitur III, b. 198. c. genit. per, cum, id. qd. σὺν *ibid.* id. qd. διὰ *ibid.* 199. post, propter *ibid.* pone, a tergo *ibid.* 200. c. accus. post *ibid.* intra *ibid.* 201. in, inter, *ibid.* 202. ad, finem et consilium notat, *ib.* c. datiuo in, cum *ibid.* 203. c. genit. aduerbialiter *ibid.* aduerbiis iungitur *ibid.* 204. seruit periphrasi *ibid.* in compositis *ibid.* 204. fs.
- μετάγνωια I, 161.
- μεταδίωμι III, a. 411.
- μεταμέλει III, a. 415.
- μεταξὺ III, b. 76.
- μετέπειτα III, b. 92.
- μέτεσι III, a. 414.
- μετέχω III, a. 411.
- μετόπισθεν III, b. 81.
- μέχρι, μέχρις III, b. 76.
- μή seq. infin. III, b. 82.

cum praef. et aor. coni. III, b. 294. non id. qd. s' *ibid.* μή ὅτι, μή ὅπως — μάλλον I. ἄλλα 294. sq. ne, pro μήποτε — construitur cum indicat. imperat. optat. coni. infin. 295.

μή s' seq. infinit. III, b. 82.

μηδαμὸς II, 155.

μιγνύω, μίγνυμι III, a. 133.

μικκόν I, 192.

μιμέομαι seq. accusat. III, a. 407.

μιμνήσκω III, a. 134.

μίμνω III, a. 136.

μῖν II, 214.

μισητῆαν III, a. 225.

μοῖρα c. genit. personae addita praepos. ἐν III, a. 279.

μόλιβος et μόλιβδος I, 167.

μόλις et μόγις librarii saepe inter se permutarunt I, 178.

μόλυβδος et μόλυβος I, 167.

μόνον deest post ε', et μή III, b. 87.

μονώτατος II, 111.

μορμολύττεςθα III, a. 436.

μύρρα I, 197.

μῶμαρ, ὄ, τὸ, I, 387.

N.

ν ἐφελκυστικόν I, 143.

Negationes duae magis negant III, b. 80. interdum affir-

mant III, b. 81. sq. negationes tres coniunctae III, b. 81.

νέμειν III, a. 444.

νέρθεν III, b. 75.

νέω III, a. 137.

νή τὸν III, a. 266.

νήνεμος III, a. 241.

νήπιον *ibid.*

νιν II, 212. 214.

νίτρον I, 181.

Nomen I, 346. fs. *nominum dialecti* I, 359. sq. *nominum genera declinat. tert. I, 381. fs. Nomina in εως definentia in accus. plur. non contracta I, 122. nomina definentia in ξ I, 385. fs. in ον definentia etiam sunt generis feminini I, 371. in ος definentia generis masc. et femin. I, 365. fs. in υς definentia feminina quaedam masculina I, 398. fs. in ων definentia, mascul., femin., communia I, 383. *nominum periphrasis* III, a. 369. fs. *nominum pleonasmus* III, a. 269. fs. *nominibus collectivis singular. numeri iunguntur verba pluralis numeri* III, b. 59. *Nominibus plural. etiam mascul. gen. iunguntur verba singularia* III, b. 59. **nomina***

nomina gentilia pro possessi-
vis III, a. 299. nomina patro-
nymica et possessiva pro pri-
mitiuis et gentilibus III, a.
298. nomina animantium be-
stiarumque ita vsurpantur,
vt feminae virili genere ap-
pellentur I, 370. f. nomina
personarum, de loco, in quo
is, cuius nomen additum III,
b. 256. nominibus formarum
adiuncta nomina generum
III, a. 290. nomina forma-
rum vsurpata vt nomina ge-
neris III, a. 290.

Nominatiui forma $\eta\varsigma$ mu-
tata in α I, 359. nominati-
vi absolute positi, explicandi
formula *quod attinet ad* III, a.
347. f. nominatiuus pro ge-
nitiuo III, a. 320. nomina-
tiuus absolute positus pro ge-
nitiuo III, a. 392. nomina-
tiuus pro accusatiuo III, a.
324. 447. pro vocatiuo III,
a. 319. f.

νόσφι, *νόσφιν* III, b. 76.

Notae compendiariae L.
Gr. I, 235. f.

νῦν δε III, b. 35.

Numeralia II, 151.

νώτος II, 170.

O.

ὁ μὲν — *ὁ δὲ* I, 329. II, III, b. 192.

230. *ὁ μὲν* omissum ante *ὁ*
δὲ I, 330. III, a. 267.

ὀδάξω III, a. 138.

ὀδμά I, 196.

ὀζω III, a. 138. 358.

οἶδα III, b. 46.

οἰδάνω III, a. 139.

οἶος III, a. 338. III, b. 32.

οἶος, *οἶός τε* seq. infinitiuo
III, b. 16. *οἶος* sequitur pro-

nomen *τοιᾶτος* saepe ita, vt
fit idem quod *ὡς* III, b. 15.

saepe etiam *τοιᾶτος* omissum
est II, 241. *οἶον γενέσθαι* seq.

infin. III, b. 16. *οἶον εἶναι*
III, b. 17.

οἶομαι III, a. 139.

οἶχομαι III, a. 140. III,
b. 46.

ὄκη III, a. 214.

ὀλίγη III, a. 224.

ὀλιζων II, 105.

ὀλισθαίνω III, a. 141.

ὀλλύω III, a. 141. *ὀλλυσθαι*

idem quod *ἀποκτείνεσθαι*,
quando? III, a. 441.

ὀμιλεῖν III, a. 401.

ὀμνύω et *ὀμνυμι* III, a. 142.

ὀμοιος III, a. 395.

ὀμᾶ III, b. 80.

ὀμῶς III, a. 396.

ὅμως δὲ interponitur ora-
tioni simpliciter &c. III, b. 35.

ὄναρ I, 388. et *κατ' ὄναρ*.

ὀνειράσι

- ὀνείρασι II, 189.
Oxytona I, 269. fs.
 ὀπις I, 283.
 ὀπισθε, ὀπισθεν III, b. 76. 78.
 ὀπίσω II, 115. III, b. 76.
 ὀποι III, a. 214.
 ὀποῖος III, a. 338.
Optatiuus II, 265. 383. f. praef. et imperf. seq. ἄν II, 266. optatiuus perf. et plusquamperf. II, 267. aor. I. et 2. seq. ἄν II, 268. fut. I et 2. II, 269. optatiuus pro indicatiuo III, b. 3. 51. pro imperatiuo III, b. 51. pro coniunctiōe *ibid.*
 ὅπως futuro indicat. iunctum II, 251. III. b. 286. 292. libroriorum hoc in genere errata II, 252. omittitur ante ὅρῳ III, b. 292. 293. notat, *quomodo, quemadmodum*, ponitur pro ἵνα, ὡσε, ἐπει, οὕτως, *ibid.* 293. construitur cum indic., optat., coni. infin. 293. sq. ὅπως μῆ 293. ὅπως ἄν 294.
 ὀρνιθα et ὀρνιυ I, 411.
orthographia I, 222. fs.
orthophonia I, 231.
 ὅς idem quod ἔτος vel ἐκεῖνος II, 202. omittuntur ante hoc pronomen ἐκεῖνος et ἔτος II, 241.

- ὅς pro εὐς I, 79.
 ὅσος III, b. 32. cum infinitiuo III, b. 14. sq. ὅσα ἠδύνατο c. superlatiuo II, 150. ὅσον superlatiuo iunctum II, 145. comparatiuo iunctum et eo omisso II, 140. ὅσω superlatiuo iunctum II, 145. ὅσον — τόσον II, 140.
 ὅσις II, 221. ὅσις collectivum III, a. 303. f.
 ὅτι et ὅ, τι inter se permutata I, 224.
 ὅτι et ὅτε, a librariis permutata III, b. 296. 297.
 ὅτι μάλιστα II, 121. 144.
 ὅτι comparatiuo iunctum II, 141. superlatiuo II, 145. optatiuo — redundat quando? III, b. 296. sq. notat *quia, quod, quare*, vbi ὅ, τι scribendum 296. ponitur pro ὡσε, ἵνα, 297. construitur cum optatiuo, etiam infinit. 297.
 ὅτε II, 221.
 οὐ, ἐκ, ἐχ I, 221. 258. f.
 οὐδαμῆ III, a. 215.
 εἰδαμὸς II, 155.
 εἰδέν οἶον εἶναι vel simpliciter εἰδέν οἶον III, b. 17.
 εἰδενός III, a. 224.
 ἔτος II, 214. f. ἔτος ad nomen remotius relatum I, 329.
 οὐτοσί II, 216.

ἔτως,

ἔτως, ἔτω, ἔτως δὴ post participia et genit. consequentiae III, b. 92.

ἔτωσι II, 217.

ἔφρα III, b. 286. 288.

Π.

παίδνος I, 68.

πάλα III, a. 224.

πάντα, τὰ III, b. 193.

πάνυ II, 133. 135. πάνυ πολὺ II, 142. πάνυ τι II, 133.

πάρρα I, 309. III, b. 98.

παρὰ poetice παρ, III, b. 263. a, ab, c. genit. 264. sequitur verba μαθεῖν, εἰδέναι, ἀπέναι — 265. c. dativo, vicinitatem notat, apud, cum etiam c. accusf. 266. sq. c. dativo personae — inter — ad 267. iunguntur accusatiuis nominum animantium et inanimantium — iuxta, prope, 268. per, — inter, in, — praeter 269. propter, ob, — prae, — duas contrarias significationes coniungit 270. deest — a librariis permutatur cum ἐπι, περι, πρό, πρὸς, κατὰ 271. inferuit periphrasi — adverbialiter reddi debet — praepositionibus aliis iungitur 272. in compositis 273. sqq. παρὰ et ἀπὸ a librariis permutata III, b.

118. et ὑπὲρ III, b. 211. et περι *ibid.* 226. παρὰ postponitur nominibus et verbis III, b. 98.

παράμελειν c. accusat. rei III, a. 371.

παρὰ πολὺ II, 141. c. superlativo II, 149.

παράγωγα quaenam dicantur II, 1.

παράποιτι II, 194.

παρέκ, παρέξ III, b. 76. 78.

παρθένη II, 183.

παροίθε, παροίθεν III, b. 76.

Paroxytona I, 279. fs.

πάρρος III, b. 83.

Participia simpliciter posita, omisso verbo substantivo, pro temporibus finitis III, b. 8. participium loco infinitiui additur verbis *perseuerandi, desistendi* &c. III, b. 20. sq. participiis iunguntur tempora finita verborum εἶναι, γίνεσθαι, τυγχάνω III, b. 4. participiorum genitiui absolute positi III, a. 386. participiorum accusatiui III, a. 387. participia neutra de partu et fetu quovis III, a. 312. f. participiis futuris vtuntur Graeci post verba eundi, veniendi mittendi,

- tendi; III, b. 24. participium verbi μέλλω saepe simpliciter ponitur III, b. 20. participia adverbiorum partes agunt III, a. 331. fs. participia relata ad substantiva quae praecesserunt, ita ut non spectetur horum ratio grammatica III, a. 306. participia referuntur ad nomina quae verbis superioris orationis continentur III, a. 267. participia masculina et neutra pluralia iuncta sibi habent diversi generis nomina singularia et pluralia III, a. 315. f. participia in nomina degenerantia articulo addito I, 323. fs. et eo omisso I, 324. participium verbi substantiui a librariis ommissum III, b. 39.
- Particulae negandi* superlativis iunctae II, 126. particulis negantibus iuncta adiectiva contraria eorum quae declarantur II, 126.
- Passivum* II, 397. fs. pro Medio III, b. 62. passiva nonnulla regunt accusat. verbi actiui III, a. 437. f.
- πᾶς τις II, 230.
- πάσχειν c. praepos. πρὸς et ὑπὸ III, a. 443.
- πάτρια et πατρῶα permutata III, a. 256.
- Patronymica* II, 2. fs. patronymicis adduntur nomina filiorum, nepotumque II, 4.
- πειράομαι aliis verbis iunctum III, b. 47.
- πεισιπρατῖδαι II, 3.
- πέλας III, b. 76. 78.
- πέντε in compositis saepe valet *maxime* II, 127.
- πεποιθῶ II, 249.
- Per* III, b. 171.
- πέρ pro περί I, 141. περί III, b. 98.
- πέριξ III, b. 76. 78. *bis*
- Per* in obtestationibus et iureirando III, b. 254.
- πέρα, πέραν III, b. 76. III, a. 225. πέρας *ibid.*
- Perfectum* praeter agit saepe partes praes. indicat. etiam futuri II, 256. 258. f. perf. plusq. a. 2. act. verborum φῶμι, δῶμι, ἄλωμι vim perf. plusq. et a. 2. medii habent II, 449. III, b. 61. perf. indic. et imperf. vel praes. optat. iunguntur III, b. 56.
- πέρι I, 309. 311. III, b. 213.
- περί casui suo postponitur III, b. 213. c. genit. et accusat. de, *ibid.* quod attinet ad *ib.* 214. c. genit. et dat. de, we-gen, für, *ibid.* de, causa, a, ab,

- ab, c. genit. *ibid.* 214. c. gen. et dat. pro, pro salute *id.* qd. *ὑπὲρ* *ibid.* 215. c. accusf. propter *ibid.* c. genit. et dat. prae *ibid.* circa, c. dat. 215. c. dat. et gen. de 216. c. dat. ob, propter, *ibid.* ex, *ibid.* c. accusf. contra, aduersus, *ibid.* sq. circa, circum, c. accusf. 217. versus *ibid.* *περὶ τι εἶναι* *ibid.* 217. circiter *ibid.* 218. cum accusf. nominum spatium quoddam indicantium *περὶ* *id.* qd. *ὡς* *ibid.* 218. numeralibus adduntur *περὶ* et *μέλις* *ibid.* 218. c. accusf. in, erga *ibid.* 218. sq. inseruit periphrafi, 219. sq. in compositis 223.
- περὶ* et *παρὰ* a librariis inter se permutata *ibid.* 225.
- περὶ* et *πρὸς*, *ἐπὶ* et *ὑπὲρ* *ib.* 226.
- Perispromena* I, 279.
- Paulo post futurum* II, 264. f. pro futuro, I. III, b. 54.
- Periphrasis sine circumlocutio nominum III, a. 269.
- πεφθότων* I, 198.
- πῆ* III, a. 215.
- πηγίκα* III, b. 77.
- πιότερος* II, 84.
- πίπτω* III, a. 161. *πίπτειν* *id.* qd. *ἀποκτείνεσθαι*, quando? III, a. 441. f.
- πλεῖστον* c. superlatiuo II, 149.
- Pleonasms* nominum III, a. 269.
- πλέω* III, a. 163.
- πλήν* III, b. 77. 78.
- πλησιέτερον* III, b. 77.
- πλησιόν* III, b. 77. 78.
- Pluralis* pro singulari III, a. 301. f. III, b. 59. pro duali III, a. 305.
- Plusquamperf.* aff. verbor. in *μι* III, b. 61. II, 449.
- πνέω* III, a. 358. 164.
- ποδῆς* I, 128.
- ποιεῖν εὖ*, *κακῶς* III, a. 429. *ποιῆμα* aliis verbis iunctum III, b. 47.
- πολεμεῖν*, c. datiuo, accusf. *μετὰ* et *πρὸς* construitur III, a. 403.
- πολλὰ*, *τὰ πολλὰ* III, a. 218.
- πολλαχῆ* III, a. 215.
- πολλῆ* III, a. 224.
- πολύ* in comparatione II, 123. cum superlatiuo II, 149.
- πολύ ἔτι* II, 137. 141.
- πορεῖν* post verba petendi III, b. 50.
- πόρρω* III, b. 77.
- πόρσω* II, 115.
- πὸς* et *πρός* II, 223.
- Positiuus* II, 74. fs. pro comparatiuo III, a. 325.
- com-

comparatio et superlatiuo iunctus III, a. 330. positivis iunctae particulae ἀγαν, αἰνώς, εὖ, &c. II, 128. fs.

Possessiva adiectiva II, 7. fs.

Post pro intra III, b. 201.

ποτέ id est πρὸς iunctum articulo I, 96.

ποτὶ, ποτῶς I, 195. ποτὶ III, b. 250.

πρῶμα vltus eius elegans III, a. 310.

Prae III, b. 130.

Praepositiones I, 308. f. III, a. 231. III, b. 94. pro verbis substantivis I, 309. praepositionibus aduerbia iunguntur III, a. 229. praepositiones ante pronomen relatiuum ὅς omittuntur III, b. 99. adduntur nominibus loci propriis et appellatiuis III, b. 1. praepositiones postponuntur nominibus et verbis III, b. 98. praepositiones in verbis compositis seiungunt Jones ita ut si idem verbum in altero inciso repeti debeat, praepositio sola ponatur, III, b. 97. casui suo postponuntur I, 309. praepositio ἀνὰ apocopen passa I, 70. κατὰ apocopen passa *ib.* Praepositionum vna, non-

nunquam ponitur pro altera III, b. 98.

Praesentia a perfectis act. et medii deducta II, 248. praesens pro praeter. perf. et aor. 2. III, b. 53. praes. indic. c. ἀν vel κς II, 255. praes. indicat. agit saepe. partes perfecti II, 256. III, b. 53. praesens pro futuro III, b. 53. praes. et a. 2. act. verborum πείθῃμι, δίδωμι &c. interdum vim praes. et a. 2. med. habent II, 449. praesens indicat. et praes. vel imperf. optatiui iunguntur III, b. 55. praesens aor. 1. et perf. indicat. iunguntur III, b. 55. praesens et aor. 2. indicat. III, b. 56. praes. et fut. 1. indicat. *ibid.* praes. optat. et coniunct. III, b. 56. praes. coni. et aor. 2. optat. iunguntur III, b. 56. praesens, imperat. atque aor. 1. 2. optatiui et coniunctiui iunguntur III, b. 52.

Praeter pro, *prae* III, b. 270.

πράττει εὖ, κακῶς III, a. 429. πράττει, πράττεσθαι III, a. 436.

Primitiua nomina II, 2.

πρὶν III, b. 77. seq. partic. ἀν et aor. 1. coni. III, b. 83.

πρὶν

- πρην, πρην ἢ* seq. infinit. III, b. 182. sq.
- Pro* id. qd. *porro* III, b. 132. in compositis *ibid.* 133. vice, loco alicuius III, b. 207. id. qd. propter *ib.*
- πρὸ* *pro, ante, coram, prae,* III, b. 129. sqq. indicat prioritatem temporis *ib.* dignitatis *ib.* 130. loci *ib.* praesentiam *ib.* 131. vicem, id. qd. *ἀντι* *ib.* auxilium vel commodum *ib.* in compositis III, b. 131. fs. postponitur nomini- bus *ib.* 134. duplicatur ita ut fit vsque, et vsque, *ibid.* 134. cum gen. sigl. pronom. adiectiu. partic. substant. aduerbialiter reddi debet *ib.* 134.
- πρὸ* et *ἀπὸ*, *πρὸ* et *πρὸς*, *παρά*, *περὶ* a librariis permu- tata III, b. 135. sq.
- πρὸ* id. qd. *πρὸς* III, b. 134. scripturae genus praepositt. *πρὸ* et *πρὸς* in codd. III, b. 136.
- προάγειν* III, b. 137.
- προβιβάζειν* III, a. 437.
- προεπίζευξις* III, b. 71.
- προηγείσθαι* c. datiuo III, a. 371.
- προκαλείσθαι* III, a. 437.
- προῖνα* III, a. 225.
- προλαμβάνειν* aliis verbis iunctum III, b. 68.
- Pars IV.*
- Pronomina* II, 199. fs. pro- nominum dialecti II, 203. pronomina ad substantiua quae praecefferunt relata, ita ut non horum ratio gramma- tica spectetur III, a. 306. pronomina referuntur ad no- mina quae verbis superioris orationis continentur III, a. 267. pronomina neutra plu- ralia iuncta sibi habent di- versi generis nomina singu- laria III, a. 314. fs. prono- mina possessiua saepe perso- nas suas inter se commutant II, 237. f. pronomibus pos- sessiuis iungitur *δέ* III, a. 213. pronominis reciproci geniti- vus iunctus superlatiuo et comparatiuo II, 148. prono- minis relatiui vsus III, a. 341. fs. pronomem relatiuum ca- sui nominis antecedentis re- spondet III, a. 338. f.
- Pronuntiationis* Graeca- rum literarum ratio I, 19. fs.
- πρὸ* *ὀδῶ* III, b. 135.
- πρόπαρ* III, b. 134.
- Proparoxytona* I, 288. fs.
- προπάρουθε* III, b. 77.
- Properispomena* I, 285. fs.
- προπίνειν* III, b. 133.
- πρὸς* III, b. 249. simpliciter pr. ut fit, *praeterea, insuper,* 250. *πρὸς δέ, πρὸς ἐπί,* a, X ab,

ab, *c. genit.* 250. *sq.* pro aliquo, e re alicuius 251. *πρός τινος εἶναι*, 252. *πρός τινος λέγειν* *ibid.* officium indicat *ibid. sq.* ad, versus, *c. gen.* et *accus.* 253. propter *c. gen.* et *dat.* *ibid.* per, *c. gen.* in obtestationibus et iureiurando, 254. prope, apud, *cum dat.* 255. praeter, ad, *ibid.* ad, in *c. accus.* 256. versus, *c. genit.* et *accus.* *ibid.* quod attinet ad *ibid.* *ὡς πρὸς* — si spectes ad — apud, prae, *c. accus.* 257. respectu, ratione erga, *c. genit.* et *accus.* 258. cum, circa, *πρὸς ἑαυτὸν πρὸς ἑμαυτὸν* 259. *c. accus.* propter — de, 260. a, ab — sub — accommodate, conuenienter 261. omittitur haud raro 261. *sq.* inferuit periphrasi — aduerbialiter reddi debet 262 in compositis 263. cum praepositione *πρὸ* a librariis commutatur 263.

πρὸς et *πρὸ* a librariis permutata III, b. 135. f. et *περὶ* *ibid.* 226.

προσεύχασθαι III, a. 372.

πρόσθε, *πρόσθεν* III, b. 77.

προσνεφαλάδιον II, 25.

προσκυνεῖν III, a. 444.

προσλαβὼν aliis verbis iunctum III, b. 69.

πρόσω III, b. 77.

προσώπασι II, 188. f.

πρότερον III, b. 77.

προτὶ III, b. 250.

προτῆ III, b. 134.

πρῆργε, *τὰ*, III, b. 135.

πρωτότυπα II, 1.

πτάω III, a. 164.

πτύξ I, 386.

πυθάνεσθαι III, a. 363. f.

πύσις I, 284.

P.

p, litera, tanquam vocalis a grammaticis tractata I, 244.

πέζειν III, a. 431.

πέω III, a. 166. f.

πέγνυω, *πέγνυμι* III, a. 168.

πέωνύω et *πέωνυμι* III, a. 169.

Σ.

σάββασι II, 189.

σβεννύω, *σβέννυμι* III, a. 170.

σεαυτός II, 229.

σεύω III, a. 171.

Singularis pro plurali III, a. 300. III, b. 59.

σκάπτων I, 195.

σκάφη, *σκαφή* I, 277.

σκεδαννύω, *σκεδάννυμι* III, a. 175.

σκέλλω III, a. 172.

σκέπα II, 193.

σκότος

- σκότος II, 172.
 Scribendi modi Graecorum varii I, 18. fs. 22. fs.
 σπένδω III, a. 173.
 σπηλάδιον II, 25.
Spiritus asper et lenis I, 237. fs.
 κρατεύειν ἐπὶ τινι et ἐπὶ τινὰ III, b. 236. fq.
 συγγινώσκειν III, a. 412.
 συλᾶν III, a. 437.
 συμβαίνει aliis verbis iunctum III, b. 47.
 σὺν Lat. *cum* III, b. 146. indicat societatem, fauorem III, b. 147. consensum, auxilium, instrumentum *ibid.* tempus *ibid.* adverbialiter reddendum *ibid.* numeralibus additur *ibid.* 149. in compositis 148. fq. σὺν et ἐν a librariis permutantur III, b. 146.
Sub pro, *iuxta*, *ad*, *prope* III, b. 280. fq. substantiuo iunctum per adverbium reddi debet 281.
Substantivum pro adiectivo positum III, a. 292. f. substantiva masculina de feminis III, a. 308. substantiva in τηριον definitia II, 47. in ειον I, 285. substantiva iuncta pronomibus demonstratiuis posita loco pronominum personalium III, a. 300. substantiva loco pronominum relatiuorum posita III, a. 234. substantiuus genit. plur. eiusdem potestatis iunctus ad exprimendum superlatiuum II, 123.
Superlatiuus II, 74. fs. propositiuo et comparatiuo positus III, a. 328. positiuo et comparatiuo iunctus III, a. 330. superlatiuus quomodo exprimantur II, 123. fs. superlatiuum librarii mutarunt in comparatiuum III, a. 329. f.
 τενός II, 84.
 τέργειν c. datiuo III, a. 364. cum datiuo et accusatiuo III, a. 409.
 τσιχέια I, 14.
 τσρεννύω, τρωννύω III, a. 174.
 τερίσκω III, a. 173.
 συγκυρεῖ aliis verbis iunctum III, b. 48.
 συλλαβῶν aliis verbis iunctum III, b. 69.
 συμπίπτει *ibid.*
 συμφέρει *ibid.*
 Synesis numerorum III, a. 306. b. 60. generum III, a. 317.
 σφὲ pro αὐτὸν II, 238. pro ἡμᾶς *ibid.* σφέε II, 212.

σφέτερος II, 237.
 σφιν pro ἡμᾶς II, 238.
 σφόδρα II, 134.
 σχεδόν III, b. 77. 78.
 σχῆμα Κορίνθιον III, b. 51.
 Ἀλκμανικόν III, b. 71.
 σώχειν I, 191.

T.

τὰ μὲν — τὰ δὲ I, 330.
 τὰ νῦν I, 335.
 τάζω, ταννύω III, a. 176.
 ταύτη III, a. 223.
 ταυτηνί II, 216.
 ταυτί *ibid.*
 ταχίστην, τήν III, a. 225.
 τάχος *ibid.*
 τε II, 209.
 τεῖν *ib.*
 τελευτάω aliis verbis iunctum III, b. 67. idem quod ἀποκτείνεσθαι, quando? III, a. 441. f. b. 251.
 τέλος III, a. 225.
 τέμνω III, a. 177.
 Temporum verborum natura et usus II, 254. fs. derivatio *ibid.* 246. sq. litera characteristica II, 318. fs. temporum verborum dialecti II, 330. fs. 398.
 τετάγων I, 198.
 τέταμαι et τέταγμα, τεταμένος et τεταγμένος a librariis permutata III, a. 177.

τετράκλις positiuis iunctum II, 127.
 τῆδε III, a. 207. τῆ *ibid.* 223.
 τῆλε, τηλόθι III, b. 77.
 τηλικῆτος II, 215.
 τῆνος II, 224.
 τίθῃμι II, 450. fs.
 τίτω III, a. 179.
 τιμωρεῖσθαι III, a. 437.
 τίν II, 209.
 τίς, τίς II, 219. 132. 134. 136. f. collectiuum III, a. 303. 311. τίς iunctum comparatio II, 142. τίς pro ὅς vel ὅστις II, 230. τίς ponitur de persona loquentis *ibid.* adiectiuis iunctum II, 230. f. iunctum vocabulis ποῖος, πόσος, ὀποῖος, πηλίκος II, 231. pronomini τειρόσδε II, 232. τί verbis iunctum II, 231. aduerbio ὀλίγω II, 140.
 τιτράω et τίτρημι III, a. 180.
 τιτρώσκω III, a. 181.
 τλάω et τλήμι III, a. 181. III, b. 48.
 τοι II, 209.
 τοιόνδε εἶναι seq. infinit. III, b. 16.
 τοῖος II, 215.
 τοῖστος *ibid.* deest fere ante οἶος II, 241. τοῖστων εἶναι sq. infinit. III, b. 16.

τολμάω

- τολμάω III, b. 48.
 τομάτατος II, 106.
 τομώτερος *ibid.*
 τοςᾶτον — ὄσον II, 140.
 τότε post participia III, b. 92.
 τϵ, τϕ I, 261.
 τϵτι II, 216.
 τϵτοῖ *ibid.*
 τϵτουῖ *ibid.*
 τρέχω III, a. 182. III, b. 49. aliis verbis iunctum III, b. 69.
 τρις positivis iunctum II, 127.
 τυ II, 208. τύγα, τύνη *ibid.*
 τυγχάνω III, a. 3. 183. 445.
 τυγχάνω δικης III, a. 447.
 verbum τυγχάνω iunctum participio verbi εἶναι III, b. 6.
 simpliciter positum omisso huius verbi participio III, b. 8.
 τυχεῖν post verba petendi III, b. 50.
- Τ.
- ὕαλος I, 57.
 ὕβριδος II, 49.
 ὕελος I, 57.
 Verbum II, 242. f. verborum modi II, 246. f.
 Verba praegnantia III, b. 70.
 Verba desinentia in αῖνω III, a. 13.
- Verba in αω voluntatiua III, a. 9. f.
 Verba in εῖω a futuris formata Latinorum desideratiuis respondent III, a. 5.
 Verba in αζω, ιζω frequentatiua etiam studium indicant III, a. 11.
 Verba in μι II, 439.
 Verba in σκω desinentia III, a. 7.
 Verba sensuum et affectuum cum genitio III, a. 362.
 Verba visus et auditus permutata III, b. 66.
 Verba certandi, eorum constructio III, a. 402. f.
 Verba iurandi interdum regunt geminum accusativum III, a. 439. f.
 Verba Latinorum in *issare* desinentia, originem debent verbis Graecorum in *ιζειν* desinentibus I, 170.
 Verba copulata cum nominibus ab iis deductis vel cognatae significationis III, a. 422. f.
 Verba diuersae structurae in eodem membro, et in duobus incisis modi diuersi verba coniunguntur III, a. 448.
 Verba formarum usurpata ut verba generis III, a. 290.

ponuntur pro verbo substantiuo et verbis generum III, b. 69.

Verbum vnum iungitur duobus nominibus, quod proprie alterutri tantum respondet III, b. 70. pluribus nominibus iungitur proximo tantum accommodatum III, a. 448. f.

Verba duo alterum in participio, alterum in tempore finito positum, ita iunguntur, vt vnum vim aduerbii Lat. habeat III, b. 67.

Verborum quae res contrarias significant, alterum in altero inciso omittitur III, b. 34.

Verbum quod post duo nomina ponendum erat, ponitur post prius III, b. 70.

Verbi εἶναι tertiae perf. praes. datiu participiorum et adiectiuorum iunguntur &c. III, b. 41. sq.

Verbi μέλλω tempora finita saepe simpliciter ponuntur III, b. 20.

Verba sing. pass. construi solent cum infinit. et accusat. III, a. 322.

Verba singularia sequuntur etiam nomina masculina et feminina pluralia III, a. 345.

Verba singularia iunguntur etiam nominibus plural. mascul. generis III, b. 59.

Verba in plurali et singulari iunguntur nominibus pluralibus et singularibus neutrius generis III, a. 343. fs.

Verba pluralia iuncta singulari pronominum τις, τῆς, ὅς, ἡς III, b. 61.

Verba pluralia iunguntur nominibus collectiuis singularibus III, b. 59.

Verbum singularis numeri iungitur pluribus substantiuis pluralis numeri III, b. 61.

Verba simplicia a praepositionibus interuentu particulae μέν directa III, b. 34.

Verba simplicia ponuntur pro compositis III, b. 64. 65.

Verba composita et decomposita II, 291. 295.

Verba decomposita habent fere vim compositorum III, b. 66. 95. f.

Verba decomposita librarii saepius mutarunt in composita III, b. 96.

Verba composita librarii mutarunt in simplicia III, b. 249.

Verba composita in altero inciso, relicta praepositione omittuntur III, b. 97. seiunguntur

guntur praepositiones in verbis compositis interuentu particularum vel vnus plarium-ve nominum a verbis *ibid.*

Verba composita pro simplicibus III, b. 65. sq. 112.

Verba Lat. composita ex *re* III, b. 165.

Verba, vocabula, seiungenda a librariis coniuncta I, 229.

Verbalia, desinentia in *ηριον* II, 47. in *σιμος* II, 45. in *τεον* II, 51. casum verbi sui assumunt III, a. 416. in *τηρ* II, 47. in *τιος* II, 50. in *τος* II, 49. verbale casum verbi sui regit III, a. 336.

ὑμμε II, 211.

ὑμμιν et *ὑμιν* II, 210.

Vocalium mutatio respectu dialectorum I, 56. fs. vocalium contractio I, 121. fs.

Vocatiuus pro nominatiuo III, a. 323. vocatiuus declinat. secundae I, 358. tertiae I, 412.

ὑπάγειν III, b. 282.

ὑπάρχειν III, a. 366. *ὑπάρχει* aliorum verborum infinitiuis iunctum III, b. 49.

ὑπέρ poet. *ὑπεῖρ* c. genit. pro, nomine, loco, vice, alicuius III, b. 206. in commodum, salutem alicuius *ib.*

207. propter, *ibid.* quoad, respectu *ibid.* 208. super et supra *ibid.* de, *ibid.* in c. accus. *ibid.* 209. supra, vltra, *ibid.* aduerbii vim habet *ibid.* praeter, contra, *ibid.* per c. genit. *ibid.* 210. in compositis II, 135. III, b. 210. seruit paraphrasi genitiui *ibid.* 211. dative iungitur a poetis *ibid.* 211. a librariis permutata *παρά* et *ὑπέρ*, *ὑπό* et *ὑπέρ* *ibid.* et *ἐπὶ* *ibid.* 212. et *περὶ* *ibid.* 226.

ὑπερθε, *ὑπερθεσιν*, *ὑπένερθε* III, b. 77.

ὑπισχνέομαι III, a. 184.

ὑπό poet. *ὑπᾶ* III, b. 275.

prae, c. genit. 275. propter, 276. per c. genit. et dat. 276.

a, ab, *ibid.* supra, sub c. gen. et accus. sub, infra, c. genit.

dat. et accus. 277. sq. ablatiuo redditur; coram, 279. cum;

notat praeuentem, deducentem, — ad, 280. iuxta, prope 281. inseruit paraphrasi —

Lat. per aduerbium reddi debet, — in compositis 281. sq.

confunditur in MSS. cum *ὑπέρ* — *παρά*, — *ἀπό* 282.

cum *ἐπὶ* 282.

ὑπό et *ἀπό* a librariis permutata III, b. 117. et *ὑπέρ*

ibid. 211.

- hypodiafftole I, 233.
 ὑποκρητηρίδιον II, 35.
 ὕσερος, ὕσατος II, 119.
 ὕσερον III, b. 77. 78. *bis*.
 hyphen I, 224. f.
 ὑψῆ III, a. 214.
- Φ.
- Φάναγ III, b. 50.
 Φάινομαι, coniunctum cum
 participiis et infinitiuis III,
 b. 49.
 Φανερός III, a. 313.
 Φάσκω III, a. 185.
 Φέρω III, a. 185. fs. aliis
 verbis iunctum III, b. 49.
 Φέρειν pro διαφέρειν III, b.
 65. *auferre*, *ibid*.
 Φεῦ III, a. 348.
 Φημί II, 492.
 Φθάνω III, a. 191. aliis
 verbis iunctum III, b. 67. sq.
 Φθίνω III, a. 192.
 Φθονῶ III, a. 412.
 Φι et Φιν nominibus addita
 I, 364.
 Figurae III, b. 64. sqq.
 Φιλῆν aliis verbis iunctum
 III, b. 69.
 Φροimiάζεσθαι II, 297.
 futura contracta II, 357.
 futura media vim futurorum
 passiuorum habentia II, 359.
 futura media librarii muta-
 runt in aoristos primos III,
 b. 19. futurum I. pro prae-
 senti III, b. 54. futurum I
 et aor. indic. iunguntur III,
 b. 58. futurum I. indic. et
 plusquamp. optat. et praef.
 infin. *ibid*. futurum I. indic.
 et praef., aor. I. et 2. optat.
 iunguntur III, b. *ibid*. fut. I.
 med. verbor. in ζω, αω, εω
 et οω partes fut. I. act. agit
 III, b. 62.
 Φύλακος II, 198.
 Φῦναγ cum aliis verbis III,
 b. 50. 69.
 Φύσει II, 136.
 Φύω III, a. 193.
 Φῶς et Φῶς I, 267.
- X.
- χαίρω III, a. 195. aliis ver-
 bis iunctum III, b. 67. cum
 accusatiuo III, a. 410. χαί-
 ρειν θυμῶ III, a. 287.
 χαμαί III, a. 209.
 χάραξ, ὁ, ἡ, I, 387.
 χάριν III, b. 78.
 χάριστος genitiuus I, 395.
 χασκάζω III, a. 196.
 χάσκω *ibid*.
 χέω III, a. 197.
 χθιζός II, 10.
 χρηῖ III, a. 199.
 χρηῖμα vsus eius elegans
 III, a. 310.
 χράνον III, a. 225.

χρωννύω

χωρῶν III, a. 199.
 χωρῶν III, a. 200.
 χώρα cum genitio personae addita praepositione ἐν III, a. 279.
 χωρὶς III, b. 78.

Ψ.

ψάλιον, et ψάλλιον, ψέλιον et ψέλιον a librariis permutata I, 152.*

ψιδυρ, ψιδυρος II, 197.
 ψύθος I, 166.

Ω.

ὦ I, 317. III, a. 348. ὦ πρὸς b. 254.

ὦδε III, a. 214.

ὦθω III, a. 201.

ὦμην scripserunt librarii pro ὠμην I, 101.

ὦον et ὠόν I, 278.

ὦρα ver vel *auctumnus* III, a. 265.

ὦς acuitur I, 259. cum accusatiuo participii III, a. 388. redundat II, 136. *quam, valde* II, 136. III, b. 290. comparatiuo iunctum II, 141. superlatiuo iunctum II, 150. III, b. 290. deest III, b. 89. nunquam ponitur pro eis vt

grammatici tradunt, sed in talibus locis ἐπὶ vel πρὸς intelligi debet III, b. 160. ὦς pro ὡσε, ἵνα III, b. 288. *sq.* pro ὅτι 289. *sq.* copulatur cum aduerbiis 290. intendit positiuo et comparatiuo iunctum 291. ponitur pro ἕως 291. numeralibus additum *ibid.* id. qd. ἀληθῶς ὄντως — reddi debet, *veluti, exempli gratia* — id. est qd. εὐθέως *ibid.* ὦς μὴ id. qd. ἵνα μὴ 292. ὦς deest per elipfin *ibid.*

ὦς δυνατὸν superlatiuo iunctum II, 150.

ὦς ἐν, *ibid.*

ὦς οἶόν τε *ibid.*

ὦς οἶόν τε μάλιχα II, 122.

ὦς εἰς ἄλλος II, 125.

ὦς ἔτε III, b. 91.

ὦς πλήθει III, a. 222. ὦς πρὸς III, b. 90.

ὥσπερ cum accusatiuo participii III, a. 388.

ὡσε deest III, b. 90. 296. cum infin. 297. cum indicat. optat. *ibid.* notat, *vt, ita vt* — ὡσε seq. ἂν notat, *itaque ergo, ἔν, ibid.* 298.

INDEX SCRIPTORUM VETERUM
 QUORUM LOCI IN HOC OPERE VEL
 ILLUSTRANTUR VEL EMEN-
 DANTUR.

A.

- Act. Apostt. 13, 2. III, b. v. 987. I, 192. v. 1079. I, 99. 118. Nubb. 863. 1443. III, a.
- Aelianus, H. V. III, b. 83. 43. v. 1179. III, b. 292. Pac. III, b. 231. 232. 244. 282. 716. III, a. 79. Plut. 157. I, 265. 384. v. 166. I, 175. v. 325.
- Aeschines II, 239. III, a. 177. v. 533. II, b. 45.
- Aeschylus, Agam. v. 292. v. 598. III, b. 27. v. 672. I, 153. v. 486. I, 166. Prom. III, a. 74. v. 693. I, 172. v. 21. III, b. 67. v. 54. I, 152. 790. I, 229. Rann. 202. II, S. c. Theb. v. 37. I, 346. v. 38. v. 306. I, 142. v. 527. 69. III. I, 206. III, b. 44.
- Anacreon 39, 27. III, b. C.
200. 50, 10. III, a. 178. Callimachus, h. in Cer. 44.
- Aristides III, a. 25. I, 160. v. 78. I, 174. in L. P.
- Athenaeus I, 172. II, 35. 106. I, 174.
- III, b. 70. Cic. ad Att. 16. ep. 15. II, 25. ad Diu. 13. 26. 3. III, b.
- Aratus I, 278. 12. Or. Catil. 1, 8. III, b. 12.
- Aristophanes, Acharn. 405. I Cor. 5, 7. I, 149.
- II, 22. v. 732. f. I, 169. v. D.
796. 861. I, 155. Auu. v. 84. Demosthenes I, 86. 120.
- III, a. 43. v. 510. III. a. 83. III, a. 34. 95. b. 145.
- v. 975. I, 90. v. 1207. I, 120. Dio Cassius III, a. 48.
- Ecclef. v. 591. III, a. 79. Dionys. Halic. II, 6. III, b.
- Equitt. v. 887. III, a. 31. Ly- 117. 160. 183. 241. 248. 282.
- fistr. v. 82. 94. 1315. I, 169.

E.

E.

Euripides, Alc. 295. I, 126. v. 361. II, 276. v. 463. III. a. 162. v. 635. I, 120. v. 651. I, 125. v. 675. III, b. 22. v. 841. I, 126. Hec. 225. III, b. 52. v. 351. 609. I, 149. Jon. 85. I, 148. v. 1620. I, 194. Orest. 279. I, 142. Phoen. 55. I, 194. v. 74. III, a. 275. v. 88. III, a. 321. y. 132. II, 206. v. 172. III, b. 97. v. 587. III, b. 64.

Etymol. M. III, a. 171.

G.

Galenus gloss. Hipp. I, 197.

Gellius I, 390.

H.

Hebr. ep. ad, 9, 12. III, a. 95.

Herodotus, *Lib.* 1, 10. I, 57. c. 14. I, 345. c. 19. III, b. 83. c. 21. III, b. 65. c. 22. I, 373. c. 32. I, 165. c. 41. III, b. 250. c. 45. III, a. 82. c. 104. I, 85. c. 125. I, 65. c. 132. I, 355. *Lib.* 2, 12. III, a. 169. c. 30. III, a. 110. c. 77. II, 36. c. 129. I, 373. c. 160. III, a. 110. *Lib.* 3, 43. III, b. 20. 297. c. 146. III, b. 19. *Lib.* 4, 3. I, 85. c. 42. I, 123. c. 57. I, 85. c. 59. I, 74. c. 123. I, 85. c. 130. III, a. 125. *Lib.* 5, 91. III, a. 24. *Lib.* 6, c. 27. III, b.

Pars IV.

283. *Lib.* 7, 6. III, a. 88. c.

149. II, 57. c. 156. I, 123.

396. c. 159. III, a. 24. *Lib.*

8, 68. I, 65. c. 93. III, a.

110. c. 136. I, 373.

Hesiodus, Theog. 450. III,

a. 268. *Ἐργ.* 215. I, 364. v.

266. I, 324. v. 698. I, 151.

Ἄσπ. 224. I, 106. *Fragmm.*

III, a. 95.

Hesychius I, 100. 105. 242.

Homerus, II, α, 70. III, a.

83. v. 444. III, a. 111. v. 582.

III, b. 26. β', 10. III, b. 26.

v. 269. III, a. 137. v. 366.

III, a. 131. v. 377. III, a. 131.

v. 736. I, 243. δ', 3. II, 286,

v. 412. III, a. 181. v. 488.

II, 3. ε, 371. I, 363. v. 483.

III, a. 131. v. 798. III, a. 137.

v. 508. I, 109. ζ', 123. III, b.

98. v. 165. I, 188. v. 331. I,

311. θ', 240. III, a. 114. v.

490. III, b. 248. ι, 2. I, 160.

v. 214. I, 402. v. 247. I, 311.

v. 414. III, b. 300. v. 641. I,

135. μ', 125. I, 198. ν', 25.

241. I, 160. ξ', 140. I, 160.

ο', 561. I, 296. ρ', 133. I,

384. v. 706. III, b. 241. σ',

476. ς. I, 160. v. 663. III, b.

105. φ', 497. I, 296. χ', 221.

III, b. 134. *Odyf.* α', 185. I,

406. v. 414. III, a. 345. ε,

288. III, b. 77. v. 300. III,

Z

b. 53.

- b. 53. ξ', 30. I, 198. é, 197.
 I, 266. π', 28. III, a. 21. v.
 387. I, 105. ρ', 438. I, 160. v. 377. I, 177. v. 891. I, 218.
 α', 374. I, 110.
- I.
- Interpretes Graeci V. T. I, 205.
 I, 156. III, a. 35. 81. 89.
 III, b. 9.
- Isocrates, I, 316. III, a. 34. 177.
 35. 189. III, b. 117. 225.
 236. 257. 265. 278. 282.
- Iosephus Ant. 6, 12, 7. I,
 296. III, b. 264.
- L.
- Laërtius III, a. 113.
 Luc. c. 1, 29. III, b. 66. c.
 19, 4. III, b. 91. c. 23, 1.
 III, b. 60.
- Lucianus I, 201. III, b. 232.
 Lyfias I, 166. III, a. 165.
 III, b. 19. 64. 160. 240. 241.
- M.
- Matthaeus 13, 43. III, b.
 126. 22, 7. I, 322. 24, 17.
 III, b. 99. 8, 33, I, 338. c. 20,
 29. I, 381. c. 21, 9. I, 339.
 c. 22, 7. I, 322. v. 23. *ibid.*
- Marc. 4, 10. I, 322. c. 10,
 30. III, b. 199. c. 14, 7. II,
 239.
- Max. Tyrius III, b. 128.
 Menander II, 38. III, b. 128.
 Moeris I, 194. III, a. 54.
 84. 113. 115. 143.
 Moschus I, 193.
- N.
- Nicander Therr. 93. I, 155.
 v. 377. I, 177. v. 891. I, 218.
- O.
- Oppianus Cynege. 3, 232.
- P.
- Palaephatus II, 259. III, b.
 177.
- Pausanias I, 139. 156.
 Phalarid. ep. 87. III, b.
 Phanorinus I, 175.
 Phrynichus III, a. 58.
 Pindarus Nem. 8, 71. I,
 390. Olymp. 1, 32. III, b.
 266. 2, 159. I, 173. 6, 37.
 I, 178. 6, 65. I, 141. 8, 92.
 I, 203. Pyth. 3, 94. I, 141.
 4, 472. *ibid.* 4, 325. I, 198.
 4, 338. I, 173. 4, 485. I, 179.
 5, 78. I, 203. 12, 6. I, 311.
 370.
- Plato I, 182. 263. 317. 327.
 341. bis II, 87. 170. 256.
 275. 344. III, a. 62. 83. 104.
 167. 208. 327. 341. 426. III,
 b. 8. 25. 33. 88. 99. 265.
- Polybius III, b. 153.
 Plutarchus II, 35. III, a. 77.
 177. 328. III, b. 178.
- S.
- Sophocles Ai. 9. III, b. 8.
 87. I, 262.
- Stephanus Byz. II, 29.
 Suidas I, 101.
- T.

- T.
- Tertullianus II, 34.
- Theocritus I, 50. III, b. 83. 129. III, a. 83. III, b. 21. 238. §. 5. III, a. 34. §. 7. I, 2, 21. I, 402. 4, 11. I, 118. 371. §. 12. III, b. 235. §. 18. 5, 27. I, 155. v. 43. I, 177. III, b. 126. §. 20. III, a. 86. v. 56. I, 155. 7, 69. III, a. §. 25. III, b. 174. §. 26. III, 134. 11, 50. III, a. 75. 14, a. 324. §. 28. III, a. 93. c. 5, 11. III, a. 89. 15, 7. II, 117. 2. II, 126. §. 7. III, a. 371. v. 42. I, 207. v. 76. I, 172. c. 6, 1. III, a. 127. §. 3. III, 20, 19. I, 163. 25, 6. I, 165. a. 135. §. 6. I, 395. §. 10. v. 215. III, b. 83. II, 128. §. 13. III, a. 224. §.
- Theophrastus Charr. I, 19. II, 133. III, a. 20. *Lib. 2.* 124. III, b. 15. 31. 63. 248. 1. 2. I, 123. III, b. 156. §. 6.
- Thomas Mag. I, 194. 379. III, b. 11. §§. 9. 13. 15. I, 184. c. 2, 1. I, 327. §. 6. I, 95. §. 8. III, a. 34. §. 14.
- Thucydides *Lib. 1*, 6. III, III, b. 18. §. 15. III, b. 52. a. 102. c. 26. 55. I, 203. c. 96. c. 3, 5. 8. I, 229. III, b. 73. III, a. 297. c. 93. I, 168. 40. 255. III, a. 250. c. 4, 2. c. 136. III, a. 307. *Lib. 2*, 5. II, 84. §. 6. II, 256. §. 9. I, 178. c. 13. III, a. 35. c. 43. III, b. 53. §. 12. III, a. 94. I, 379. c. 49. I, 95. *Lib. 3*, §. 17. I, 326. *Lib. 3*, 1. 1. 72. III, a. 108. *Lib. 5*, 4. I, III, b. 96. §. 4. III, a. 309. 194. c. 10. III, a. 36. *Lib.* §. 6. I, 322. c. 2. 2. II, 83. 6, 10. I, 111. c. 11. I, 203. §. 4. III, a. 20. §. 7. III, a. c. 22. I, 277. c. 34. III, b. 27. c. 37. 38. I, 178. c. 58. 27. c. 3, 13. III, a. 177. §. III, b. 282. *Lib. 7*, 5. I, 111. 17. III, a. 220. §. 18. III, b. c. 6. 44. 57. 75. I, 111. *Lib.* 136. §. 20. *ibid.* 226. §. 21. 8, 10. III, a. 127. c. 98. III, II, 93. 356. §. 24. II, 356. a. 47. §. 28. III, a. 174. §. 56. b. 249. *Lib. 4*. c. 1, 1. III, b. 196. §. 2. III, b. 3. 33. 47.
- X.
- Xenophon. *Cyr. Lib. 1*, cap. 1. 2. I, 122. III, b. 92. §. 4. I, 400. §. 5. III, a. c. 2. §. 2. III, b. 92. 96. §. 3. 328. §. 6. III, b. 228. §. 8. III, b.

- III b. 82. §. 11. III, a. 59. §. 4. III, a. 267. §. 11. III, a.
 c. 2, 6. III, a. 75. §. 7. I, 251. §. 12. I, 357. c. 4. 5.
 26. §. 8. I, 121. §. 12. III, III, b. 92. §. 14. *ibid.* 197.
 91. §. 17. II, 450. §. 19. *Lib.* 7, 1. §. 2. III, b. 111.
 I, 121. c. 5, 1. III, a. 20. §. §. 4. *ibid.* 248. §. 5. III, b.
 2. III, a. 27. §. 12. I, 101. 211. §. 11. III, b. 179. §. 12.
 §. 13. III, a. 20. *Lib.* 5, 1. I, 317. §. 18. II, 282. §. 39.
 11. III, b. 146. §. 30. *ibid.* III, b. 271. §. 40. III, b. 211.
 197. *cap.* 2. 1. I, 357. III, b. c. 3, 4. II, 356. c. 4, 2. III,
 226. 232. §. 2. III, a. 267. a. 162. b. 10. §. 5. III, b.
 §. 5. III, b. 136. §. 14. III, 226. c. 5, 3. II, 83. §. 6. I,
 a. 329. b. 20. 145. §. 34. b. 229. §. 12. II, 275. 6. III, a.
 197. c. 3, 3. I, 337. §. 4. 250. *Lib.* 8, 1. §. 2. III, b.
 III, b. 25. §. 7. III, b. 24. 279. §. 3. II, 276. §. 5. I,
 §. 9. III, b. 63. 265. §. 10. 229. §. 6. II, 275. §. 15. III,
ibid. §. 15. III, b. 117. §. 16. b. 153. c. 2, 7. III, b. 32. §.
 II, 344. §. 21. III, b. 166. 10. III, b. 27. §. 11. II, 149.
 c. 4, 8. III, b. 22. §. 9. III, b. c. 3, 1. III, a. 77. §. 12. I,
 63. §. 10. I, 229. §. 12. II, 322. §. 15. I, 125. III, b.
 356. §. 15. I, 341. III, a. 81. 146. §. 18. III, b. 52. c. 4. 3.
 §. 17. III, a. 19. §. 18. III, b. III, 329. c. 5, 12. I, 322.
 271. §. 19. I, 101. III, a. III, b. 165. c. 6, 4. III, b. c.
 140. §. 20. III, a. 177. c. 5, 7, 3. III, a. 329. *Histor.*
 2. II, 139. §. 6. III, a. 304. *Gr.* 4, 8. 7. I, 336. *Memorr.*
 §. 10. I, 384. §. 11. I, 120. 2, 1. 23. III, b. 8. §. 32. III,
 §. 12. III, b. 106. *Lib.* 6, 1. b. 99. c. 2. §. 3. III, b. 117.
 2. II, 275. §. 8. III, b. 175. c. 4, 2. III, b. 292. *Lib.* 3,
 §. 13. II, 356. §. 17. I, 124. 9. 10. c. 10, 6. I, 122. *Lib.*
 III, b. 226. §. 24. III, a. 4, 7. 7. II, 149. *Oecon.* 8, 6.
 305. c. 2, 5. I, 322. §. 7. 5, 3. 13. I, 122. 20, 22. I, 324.
 III, b. 226. §. 10. III, a. Xenoph. Ephes. III, b. 283.
 351. §. 11. II, 261. III, a. Z.
 20. III, b. 51. 279. §. 35. III, Zosimus 2, 22. 2. I, 408.
 b. 196. c. 3, 1. III, b. 232. 4, 13. 5. I, 16.

[The page contains extremely faint and illegible text, likely bleed-through from the reverse side of the document. The text is scattered across the page and cannot be transcribed.]

